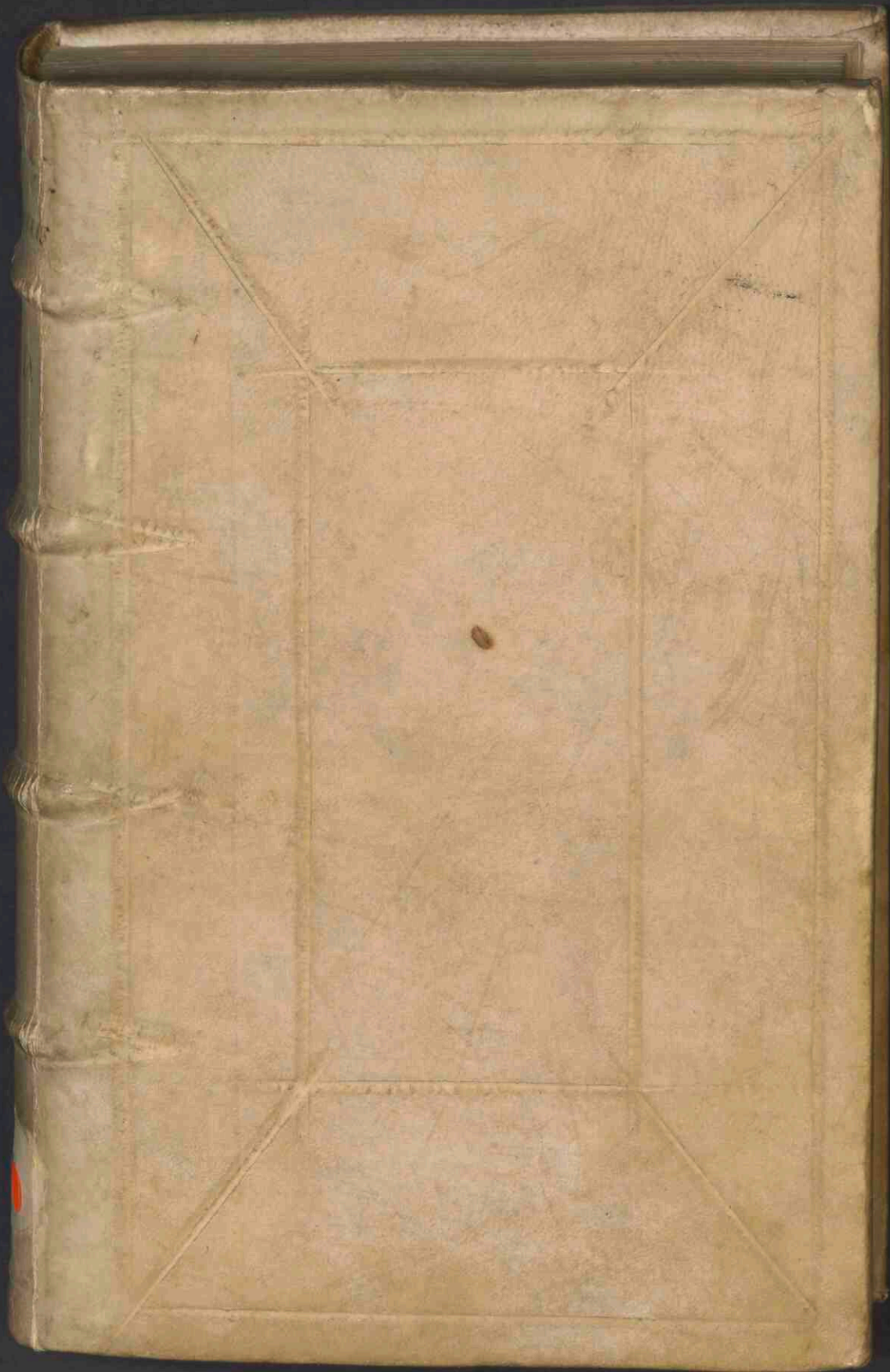

Pindari poetae vetustissimi, lyricorum facile principis, Olympia, Pythia, Nemea, Isthmia

<https://hdl.handle.net/1874/455973>

**Dit boek hoort bij de Collectie Van Buchell
Huybert van Buchell (1513-1599)**

Meer informatie over de collectie is beschikbaar op:

<http://repertorium.library.uu.nl/node/2732>

Wegens onderzoek aan deze collectie is bij deze boeken ook de volledige buitenkant gescand. De hierna volgende scans zijn in volgorde waarop ze getoond worden:

- de rug van het boek
  - de kopsnede
  - de frontsnede
  - de staartsnede
  - het achterplat

**This book is part of the Van Buchell Collection
Huybert van Buchell (1513-1599)**

More information on this collection is available at:

<http://repertorium.library.uu.nl/node/2732>

Due to research concerning this collection the outside of these books has been scanned in full. The following scans are, in order of appearance:

- the spine
- the head edge
- the fore edge
- the bottom edge
- the back board

155

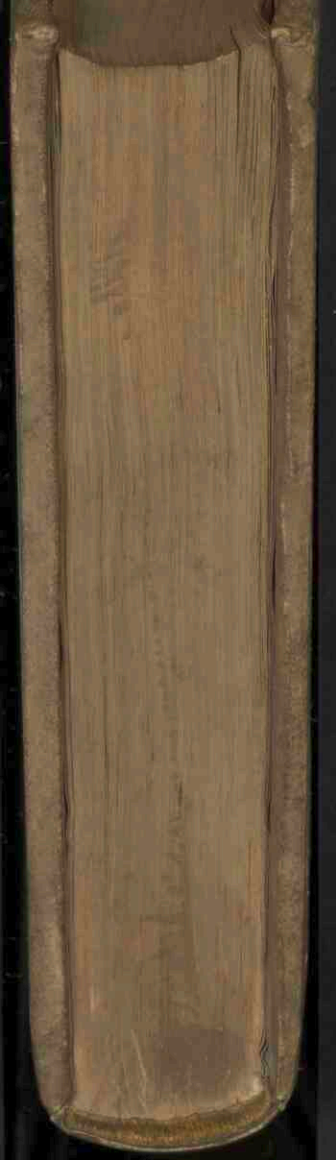
Pindarus

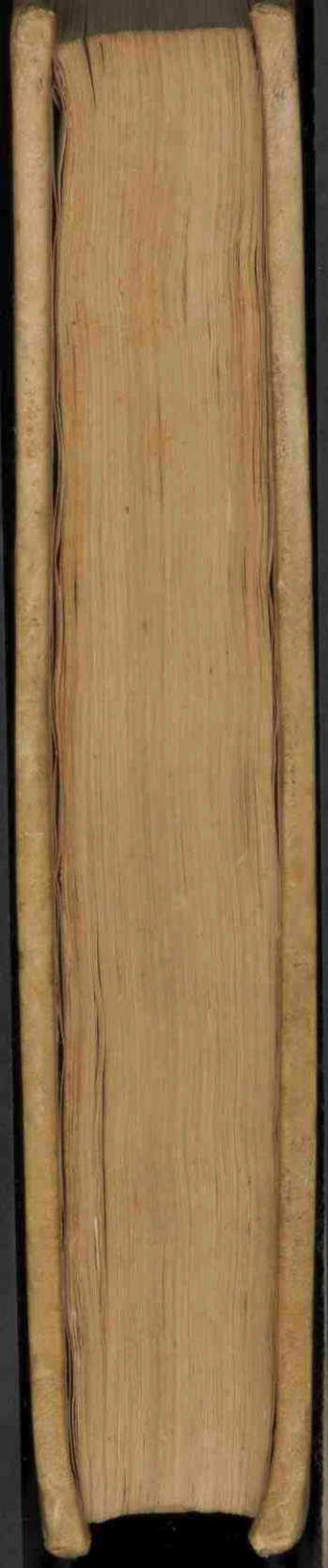
Nº 2, 48.

R.

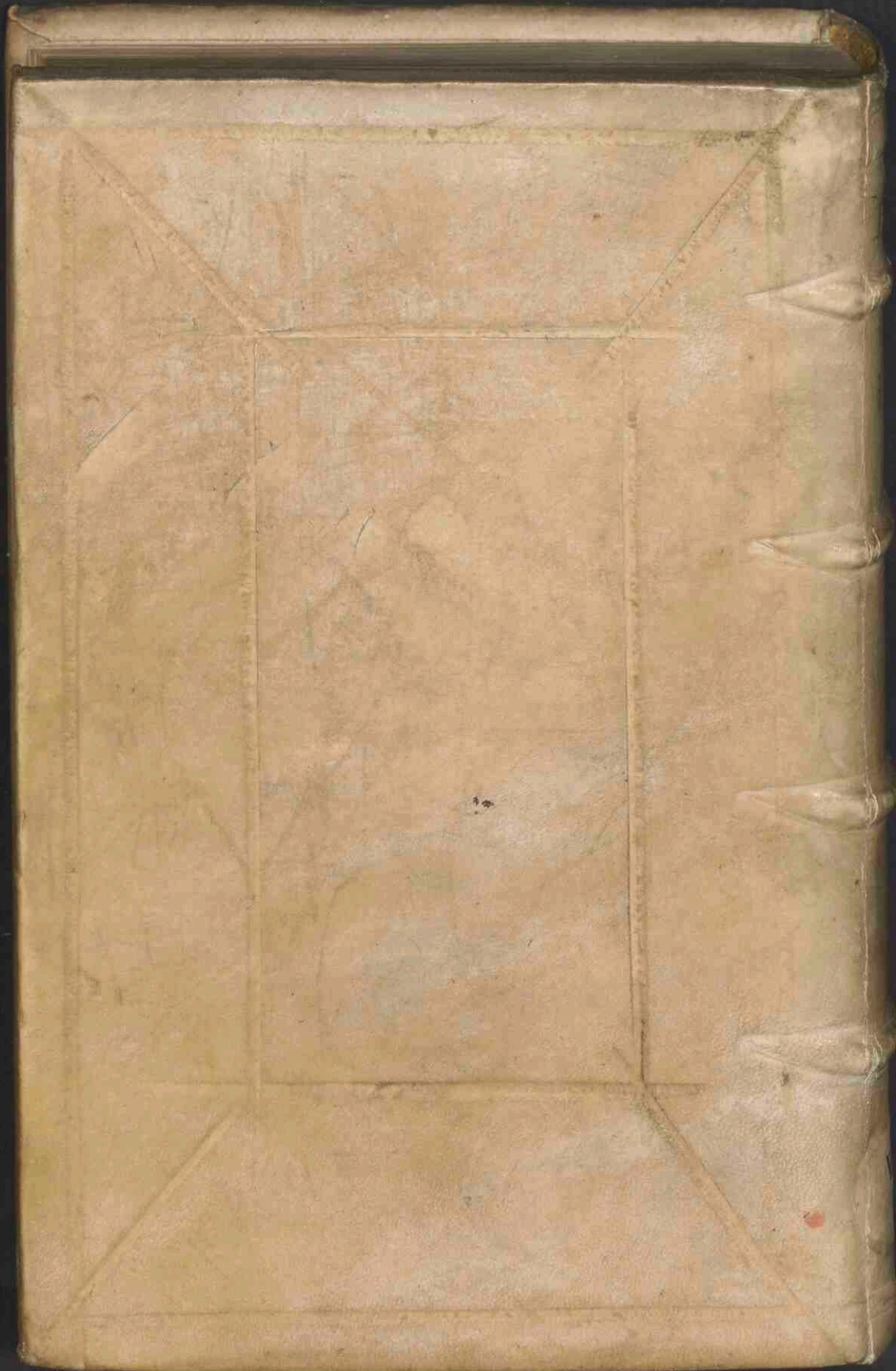
W. qu
34

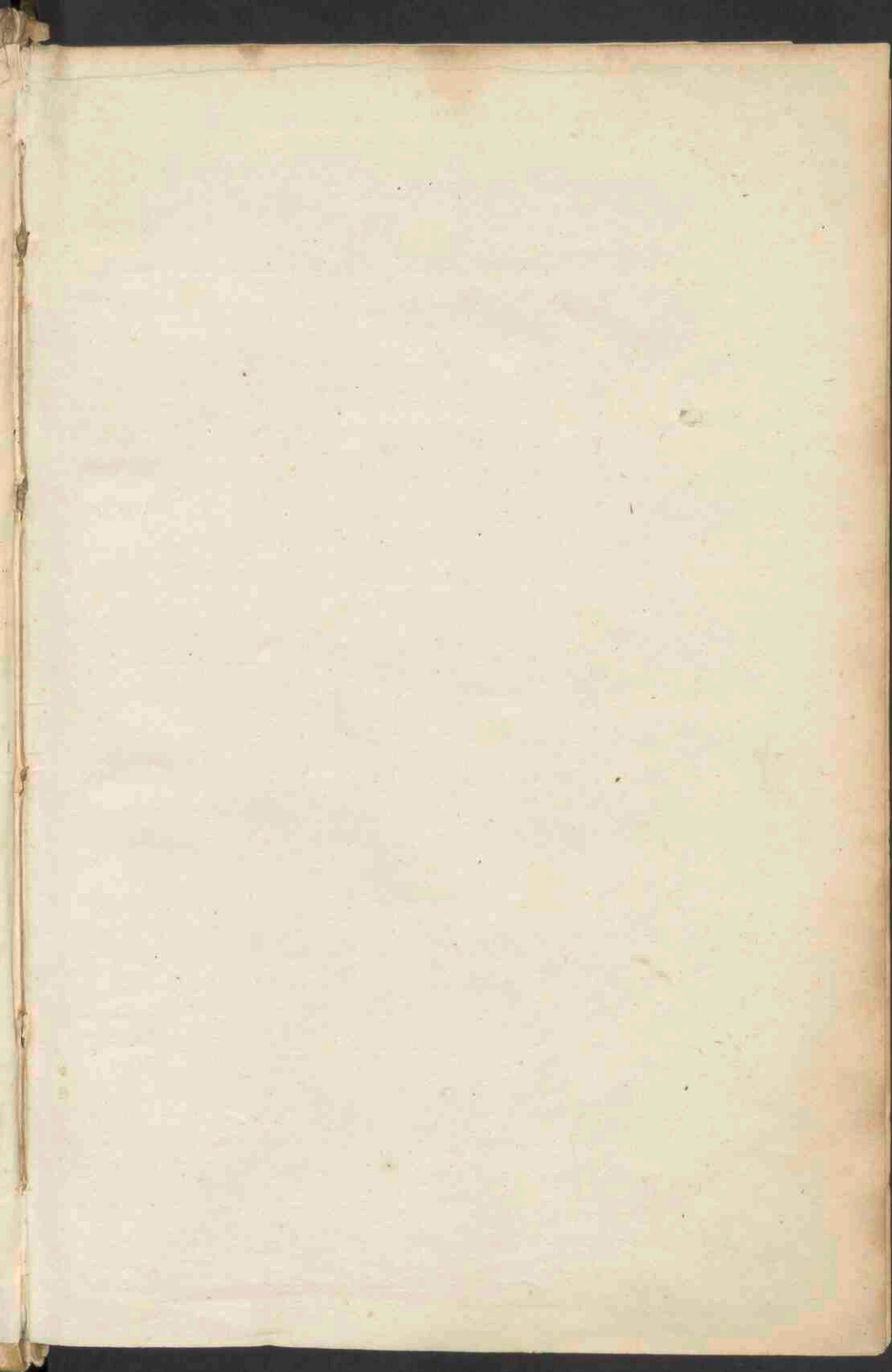

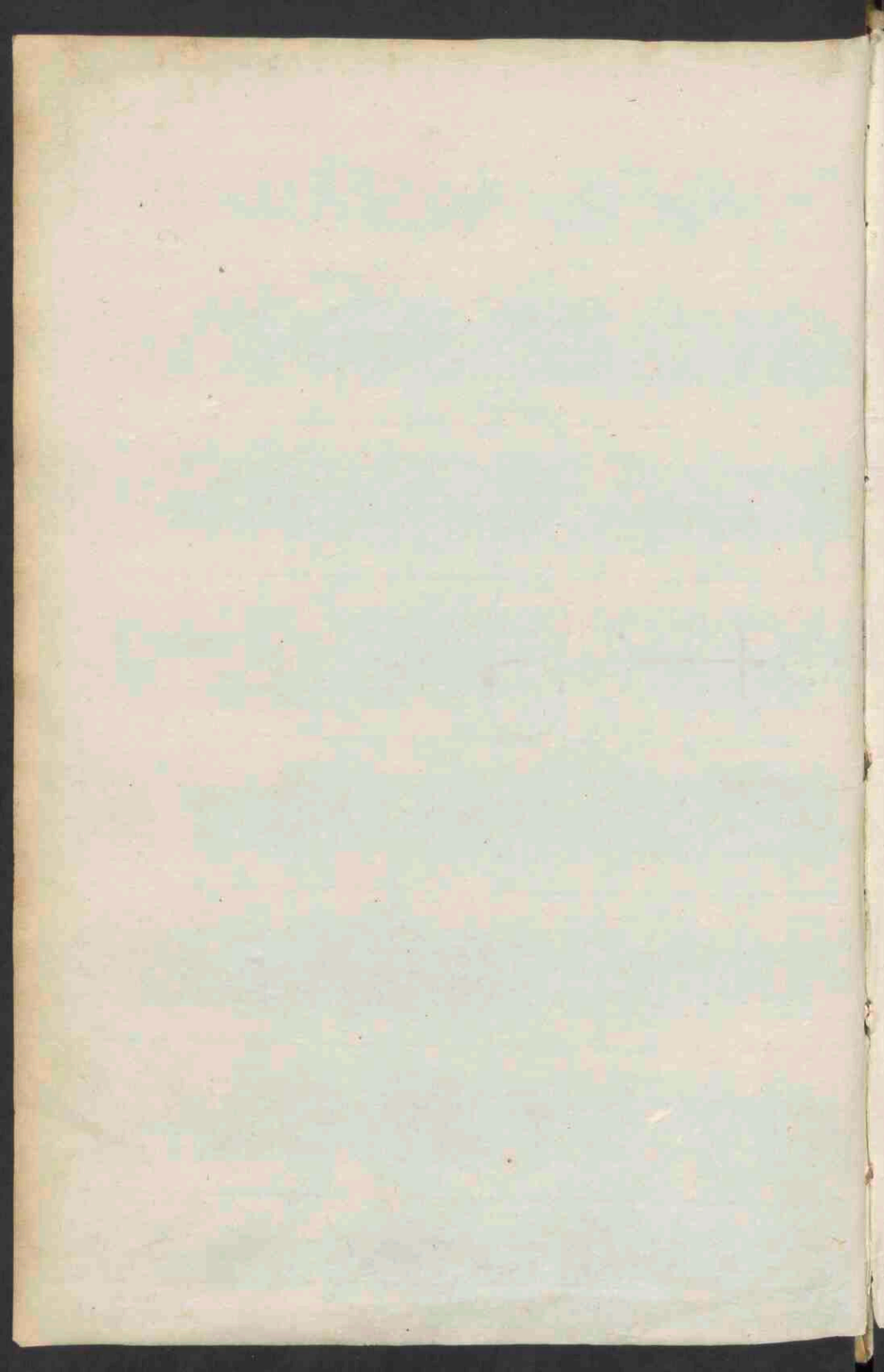

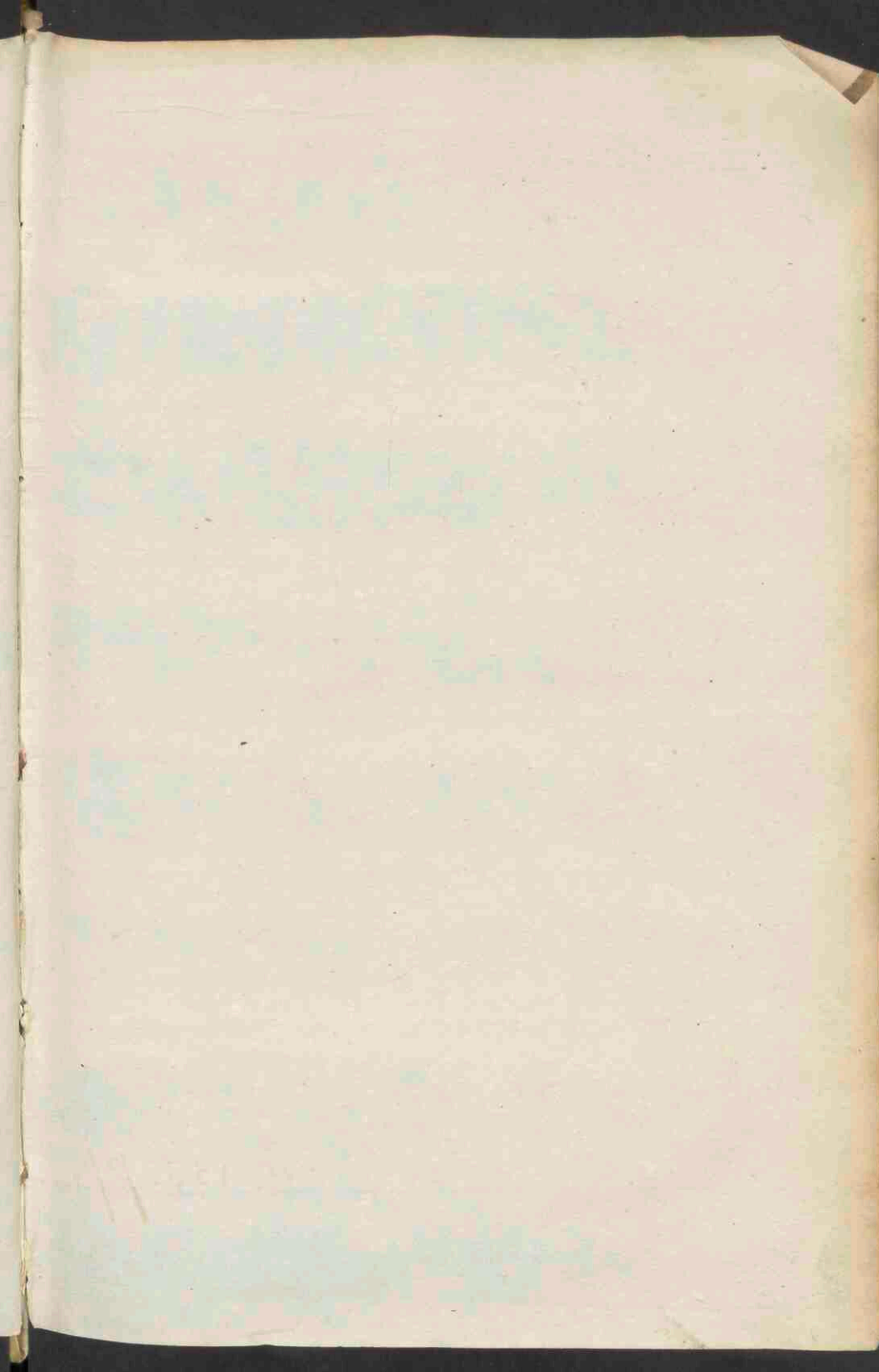
36

Litterae Graecae

Quarto n°. 34.

n.º 153. pp.

087
PINDARI POE

TAE VETVSTISSIMI, LYRI-
corum facile principis,

OLYMPIA

PYTHIA

NEMEA

ISTHMIA

Per Ioan. Lonicerū latinitate donata: adhibitis enarratio-
nibus, e Græcis Scholijs, & doctissimis utriusq; lingue au-
toribus desumptis: quarum suffragio Poëta, a paucis ha-
ctenus intellectus, nunc planior & illustrior redditur.

Ex domo Burchetti

Cum gratia & priuilegio Cæsareo.

BASILEAE,
Apud Andream Cratandrum,
M. D. XXXV.

EVRICII CORDI MEDICI

in Pindarum Epigramma.

Martia seclctur discissus tympana miles,
Et streperos lituos terribilesq; tubas.
Te Phœbea decent imberbis carmina pubes,
Conuenit hic studijs cultus amorq; tuis.
Pindaricos igitur facili cape pectore cantus,
Et sua belligero classica linque deo.

IACOBI MICYLLI

in eundem.

Carmina Thebani cernis memoranda poetæ,
Qui Lyricos inter maximus unus erat,
Dū studijs honor, & laudes mansere Cœcœnis,
Nec profuga in sola Musa iacebat humo.
Hunc Latijs postquam Lonicerus reddidit oris,
Et fecit studijs omnia clara suis,
Vlterius nihil est quod nunc studiose requiras,
Quo minus hūc oculis, mēte, manuq; teras.

IMAGINIBVS, VIRTVTIBVS ET LI-

teris claro, D. Iacobo à Tubenheym, illustrissimi Hefforū
Principi à consilijs, domino suo, Ioannes
Lonicerus *ω πρ & 74y.*

Allimachus minime uulgaris poëta, Eximie uir, gnomen cedro dignam inter alias plerasq; hanc memoriae prodidit: Diuitiae sine uirtutibus haudquaquam aliquem felicem constituunt. Verissima profecto sententia: qua quid quæso recliūs ab elegantissimo Musarum sacerdote dici potuit? Nonne enim sanctissimum uerbum est: Diuitiae sublatis uirtutibus homini nihil prosunt, non reddunt beatum? Siquidem ad summi omnium rerum conditoris imaginem formatus homo, immortalis & æternus, caducis ac paulo post interituris bonis, uerè & feliciter exornari nequit. Etiam si enim corpus laute alatur, splendide uestiatur, molliter curetur, animus tamen adhuc nihilominus impolitus, & indecorus manet. Fingamus purpura quempiam amictum, auro & argento circumfusum, Smaragdīs, Chrysolithis & Amethistis & collum & digitos redimitum: uirtutem adime, quid differet rogo à pecore, à bestia, à bellua? Atqui ut ac̄r ni sole illustretur, obscurus, tenebricosus & horridus est: non dissimilem ad modum, humanum ingenium, nisi uirtutibus excolatur, stupidum, ignobile, Boëoticamq; suem spirans persueerat. Quod in Tantalō præsertim & Mida, ingeniosissimi & prudentissimi rerum indagatores Poëta, pulchre mehercle adumbrarunt: qui quum nullo planè honestu respectu, soli Pluto & auaritiæ dediti essent, ignauorum regum notam apud posteros consequuti sunt. Ad hæc doctissima Sappho, quæ ob Lyricæ suæ excellentiam decima Musa à Græcis nominatur, à Callimachi sententia non dissidet, dum ait:

Opes citra uirtutis eximium decus
Domum male incolunt, sin has commisceas
Felicitas hinc summa belle nascitur.

Et Isocrates: Sola, inquit, uirtutis possessio immortalis. Ecquid nō merito sacratissimas has chrias demirabimur? Proinde quum tua humanitas, præstantissime Iacobe, & opibus θεῶν Βρῦλῆ aucta, & uirtutibus decorata sit: optimo in literas & Musas affectu esse, à doctissimis quibusq; deprædicetur e intelligit, nihil fallar, quali quantā uerè felicitate clarescat. Deniq; quum præter has præclarissimas cœlitis cōmunicatas dotes, pietatis etiam amore flagret & ardeat præstantia tua, est quir ego cupiuerim te cum sanctis tum pudicis uetustissimi Lyricorum principis Pindari monumentis & patronum & defensorem, uti claritudinis tuæ fulgore, in uestibulo operis choruscante, aliquid luminis & gratiæ meo

labori accedat: habeatq; Pindarus meus, imò tuus, quo sese aduersum liuidos
 aliquatenus tueatur: cuius encomion, quoniam subnexū est, hic lubens præter-
 mitto. Amico ergo uultu ne dedigneris Pindarum oro, & si quando per ocium
 uacat, eo simul fruire: eius enim te (scio) hymni & lyræ sonitus mirandum in
 modum oblectabunt. Recognoui priorem Pindari editionem meam, correctior
 & lucidior iam nunc in lucem prodijt, iuxta parœmian, δ' ἄντερω ἀμδρό-
 νωρ. Enarrationes adiecimus, è Græcis Scholijs & optimis quibusq; utriusq;
 linguæ autoribus decerptas: quarum ope Pindarum nostrum apertiore fore
 quàm antehac, equidem spero. Qui quum ubiq; principes, heroës, uiros uirtuti
 bus & literis insignes euehat, potissimum eos, qui quatuor Græciæ celeberrimis
 ludis, Olympiacis, Pythijs, Nemeis, Isthmijjs uictoriam retulere, cuius gratia ui-
 ctores ipsi, per uniuersam Græciam clarissimi habebantur, ac perpetuus solius
 honestatis sit amator: honestissimo uirtutum pariter & pietatis eximio amatore
 te, unicè, eximie Iacobe, gaudebit. Vertimus autem eam ob causam prosa ora-
 tione Pindarum, quod immensi propemodum laboris sit Pindaricæ odarum le-
 ges, simili uersu exprimere: neq; facile Pindaricæ lyre maiestatem & sublimi-
 tatem assequi aliquis posse uideatur. Deinde, quod lyrica carmina non multum
 à soluta loquendi formula discedant. Si enim, ut Cicero inquit, optimorum quo-
 runq; poëtarum, qui λυρικοὶ à Græcis appellantur, uersus cantu spoliaueris,
 nuda remanebit oratio: & nisi tibicen accesserit, orationi sunt solutæ simillimi.
 Curavi, quantum in me est, uti Thebanus uates, ni mihi nimium blandiar, à La-
 tinis etiam intelligi possit. Superest iam, uti præstantia tua, eximie uir, & Poë-
 tam hunc & laborem nostrum exporrecta & hilari fronte suscipiat: quod si fa-
 ctum esse percepero, satis præmij pro sudoribus hisce meis reportasse arbitra-
 bor. Sin quibusdam hæc uigiliæ meæ displicuerint, nihil mirum, quando quidem
 Somni & Noctis filius Momus, ne superos quidem inculpa-
 tos relinquere queat. ἐξέσωσο. Marpurgi

M. D. XXXII.

PINDARI

PINDARI ENCOMIUM

A IOANNE LONICERO MAR-

purgi pronunciatum, & uitam & insignia uatis
decora complectens.

QVIA Latinis auribus autorem, quod equidem sciam, serè inco-
gnitum, iam nunc enarrandum, ut uires meae tulerint, recepi,
Pindarum nimirum, ut Lyricorum omnium facile principem,
sic uetustate ac pietate iuxta, apprime conspicuum: non indi-
gnum fuerit Magnifice domine Rector, uiri & adolentes iucundissimi, tanti
uatis & laudum & uirtutum catalogum quandam texere, ut inde uel ad sem-
piternum, neq; ullis seculis interiturum eius poema inflammentur, alacrioresq;
ad caelestem Pindaricæ lyre siue citharæ sonitum audiendum (quo aquila in
seceptro Iouis residens, præ nimia dulcedine in soporem collocatur) studiosi red-
dantur. Quod ut rectiori ordine perficiamus, de Lyricis poetis nonnihil primū
dicendum: Pindari nostri encomion, hac uia, apertius illustriusq; in medium
prolaturi. Porro Latine linguæ cum decus tum gloria M. Cicero, Pompeium
pro lege Manilia cōmendaturus, facilius orationis illius initium, quàm exitum
inueniri posse testatur. Quod ipsum presenti nostræ causæ longe pulcherrime
accommodare possemus. Tot enim, tanta, tanq; uaria ad summas Pindari laudes
facientia me circumstant, ut serè undenam principium ducam, & ubi tandem
finem querā, hæsitem. Interim tamen hoc oratū impetratumq; uelim Magni-
fice domine Rector, cæteriq; disertissimi uiri, ut si quid minus ingenio perfectū,
industria ue elaboratum à me amicis uestris perceperitis, boni consulatis. Nihil
enim ostentandi causa à me proficiet, nihil arrogans, nihil tumidum, nihil
nimium audietis. Veri studiosus nihil aliud conabor, quàm ut, si fieri modo po-
terit, & planè & succinctim, amplissima Pindari præconia ob oculos uestros
ponam. Lyrici igitur poetæ sunt, quorum poemata ad Lyram sunt decantata.
Lyra uero idem organon est, quod Græcis κίθάρα & φάγμιγξ appellatur: De lyre &
ut ita lyra & cithara non diuersum ualeant: ut passim in Pindaricis est uidere. citharæ di-
Cuius lyre & uires & epœnus, quoniam ipse Pindarus noster in prima Pythio- scriimine su-
rum ode celebret, auream & Apollinis & Musarum possessionem, lyram nun- sius disputa-
cupans: eadem iam nunc prætermittere lubet, ne à maioribus longe, quæ sequen- tur 2. Olym-
tur, diutius equo auocer. Proinde lyrici poetæ in uniuersum nouem celebra- priorū ode.
tur, ut hæc senatorum trias docet. Dabitis autem ornatisimi uiri ueniam, si
in Græci poetæ efferendis ornamentis, græca etiā nonnunquam interseruero:

λυρῆσι ποιηταὶ εἰσι γυνεα, ἀλκαῖ & σαπφώ,
σαίχορ & ἴβυκ & βακχυλίδης, σμωνίδης,

PINDARI ENCOMIUM

ἄλκμαῶν, ἀνακρέων, καὶ πίνδαρου. Hoc est,

Lyrici poëtae sunt nouem: Alcæus, Sappho,
Stesichorus, Ibycus, Bacchylides, Simonides,
Alcman, Anacreon & Pindarus.

Enimvero in Epigrammatis

Græcis, & fufius & uenustius hunc ad modum numerantur:

Ἐκλαγγὴν ἐκ θεῶν μέγα πίνδαρος, ἔπνεε τόρπνῳ
ἠδὲ μελιφθόγγῳ μῦσα σιμωνίδεω.

λάμπρῃ σισίχορος τε καὶ Ἴβυκος, ἢ γλυκὺς ἄλκμαῶν,
λαρὰ δ' ἄρ' ἑσμάτων φθίγξασθ' βακχυλίδης.

πρῶτον ἀνακρέιον πτωέσπετο, πνικίλα δ' αὐδῶ
ἀλκαίῳ κύκνω λίσβιθ' αἰολίδι.

αὐδῶν δ' ἔκ γνάτη σαπφῶ πέλυν, ἀλλ' ἔρατφραῖς
ἢ μῦσσις, δεκάτη μῦσα κατὰ γράφει.

Quod est, si uita

eunq; latine reddatur:

Thebanus clauxit certe ardua Pindarus, inde

Suaue sonat grati Musa Simonideæ.

Fulget Stesichorus, dulcis post Ibycon Alcman,

Ore q; iucundo Bacchylides resonat.

Suada & Anacreonta suum comitatur, adest q;

Alcæus cycno Lesbios Aeolico.

Nona nec est inter Sappho lyricosq; uirosq;

Sed numerum Musis auget & hæc decima.

Plura de Lyricorum origine, patria, parentibus, dialectisq; adferre, nec unius horulæ celeritas permittit, nec præsens institutum requirit. Nouem igitur Græcorum lyricos eximios uates, ex hisce quantū satis est, ni fallax, accepimus. Verum quis inter eos primas tenet? quis inter illos omnium longe præstantissimus? Num Alcæus, quem primo loco Senarij superiores produxere? An 'ne Pindarus à quo Heroëlegij duxere principium? Difficile profecto est ullam hac de re sententiam proferre, quando quidem de reliquorum Lyricorum monumentis nihil ad nos usq; deuenit, neq; quicquam de illis sit nobis traditū. At esto sanè quod nihil aliorum Lyricorum uiderimus, quid tum postea? quam Fabius ille Quintilianus adsit, alterum illud eloquentiæ lumen: qui nisi omnium insignia opera, suis temporibus euoluisset, perlustrasset, cōtulisset, nihil de ipsorum scriptis iudicare potuisset. Age ergo Marce Fabi, de Lyricis mentem nobis atq; sententiã ostende tuam, cuiam inter eos primas defers? Nonne Pindaro? Maxime. Sic enim literis tradidisti: Nouem uero Lyricorum longe Pindarus princeps, spiritus magnificentia,

magnificentia, sententijs, figuris, beatissima rerum uerborumq; copia, & ueluti quodam eloquentiae flumine: propter quae Horatius eum merito credidit nemini imitabilem. Principem igitur Lyricorum esse, diuinum illum uatem nostrum euicimus. Nunc ut & uirtutes & reliqua ipsius monumentorum praecomparet alius attingamus, facilius id fieri non arbitror, quam si uita eius uniuersam rationem ordine recenseamus, amplitudinem hinc Pindari poematum, phrasis seu dictio- nis obseruari: tandem etiam quid ex Pindaro requirendum, quid comoditas expectandum, quarum item uirtutum eximium praeconeum agat, in propas- tulum collocatum. Pindarus itaq; genus suum ad Thebanos refert, perinde ac Thomas Magister digessit: Diophanti filius, ut illorum est sententia quibus plus fidei adhibendum. Vel, ut alij uolunt, Scopelini. Quamquam sunt qui Diophan- tum & Scopelinum eundem esse uelint. Alij Pagonidae & Myrtus gnati con- tendunt, a uico Cynocephalis. Heroici tamen uersus in Scholijs matris huius Cli dice nomen fuisse tradunt. Atenim siue Myrto, siue Clidice genitrix ei fuerit, Scopelinum patrem tibicinem extitisse constat: unde & ipsam tibia canere fi- lium docuit. Verum quum pater egregiam nati indolem animaduerneret, Lafo Hermioni insigni Musico tradidit, apud quem in Lyricae institutus est. Aeditus in huius mundi lucem fertur Aeschylis temporibus. Qui quum & literis & mori- bus preclare ornatus esset, non reliquorum perditorum iuuenum instar, corpo- ris sui cum integritate, tum incolunitatem foedissimis scortis perdidit: non alijs detestabilissimis uitijs (quibus Graeciae referta erat) obnoxian reddidit: enim- uero casto pudicoq; matrimonij toro frui maluit, quam illicita nefariaq; Vene- re & corporis sui uires & facultates amittere, profundere, absumere. Duas e coniugio filias sustulit, Polymeten & Protomachen: Thebis proxime templum Rhae matris deorum demorans, quam uir longe pientissimus praeceteris col- luit. Post hanc Pana & Apollinem charos habuit, quos & carminibus suis cele- brauit. Minor natus Simonide, Bacchylide senior. Xerxicae expeditionis tempo- ribus claruit, ab uniuersis Graecis uehementer dilectus. Quid uero mirum quum & Apollini adeo in delicijs esset, ut partem semper immolationum, quae Apol- lini offerrentur acciperet, sacerdosq; in sacrificijs palam inclamando, Pindarum ad coenam Dei uocaret. Fama tenet, Pana deum illum pastorium Arcadicumq; hymnum quem in eius gloriam Pindarus conscripserat, saltando chororumq; du- cendo in montibus letabundum passim decantare. O excellens ingenium, o sum- mum & eruditissimum uirum, qui tam docta, tam celebria, tam inclyta, imo sum- ma & praeclearissima edere potuit, ut ab Apolline, a Rhae & Pane dijs illis im- mortalibus unice diligeretur, ac summo in precio esset. Fertur etiam Lacedae- monios, quum Boeotos atq; Thebanos incendio nastarent, ac depopularentur,

à solis Pindari adibus sibi abstinuisse, quod hoc trochaico ornatas uiderent:

πινδάρῳ τῷ μουσοποιῷ τὴν σεγὰν μὴ κείετε. Hoc est,

Pindari poeta lecta incendio ne perdit.

Quod ipsum & Alexandrū fecisse aiunt. Etenim quum ille Thebas incendisset, unis Pindari adibus pepercit. Præterea quando acere odium inter Thebanos atq; Athenienses uigeret, ac Pindarus in odis suis, O præclaris urbibus constitutus tæ Athenæ, cecinisset, multa ob eam rem pecuniaria suum affluxere Pindarum, quod Athenas suis hymnis adeo decorasset. Scripsit libros septemdecim: quorū quatuor sunt, Olympia, Pythia, Nemea, Isthmia. Suidas alios percenset, nempe Profodia, Parthenia, Enthronismos, Βακχικὰ, Δαφνηφορικὰ, ποιῶνας, ὑπορχήματα, ὕμνος διδυράμβως, σιουλιὰ, εὐκώμια, θρῶϊς, δρώματα τραγικὰ, ὠρχήματα ὠδικὰ. præterea tandem Græcis, & alia quæ plurima. Diem suum obiit Pindarus annos natus sexaginta sex, uel secundum alios octuaginta, regnante Abione, Olympiade octuagesimasexta. Proinde uitam Pindari, breuissime, uti res tulit, enarrauimus, è qua tanti uatis magnitudinem & pietatem agnoscere licet: quandoquidem tantopere à dijs immortalibus dilectus sit, adeoq; ei tum ab indigenis tum exteris sit parsum. Equidem iam reliqua à me promissa demonstrarem, nisi Philostratus Pindari quoq; imaginem uidendam nobis proponeret & exhiberet; quam, quia graphice depicta est, ac blandula sui forma nobis arridere uidetur, primū consideremus, Philostrati iuxta de eadem sententiam audituri. Arbitror mirum, inquit, tibi uideri apes adeo subtiliter pictas, quarum proboscis manifesta, mox pedes, alæ, ipse habitudinis colos, non sunt inelegantes, postquā eos pictura perinde uariè ornauit, atq; natura. Nonne prudentia & coniunctione ratiocinationeq; excellunt? Nonne in urbe Diophanti a deis aduolant? Quid ita? Natus est iam Pindarus ut uides, & ab ipsis incunabilis sic depictus, ut concinnus sit, & ad literas ingenuam præ se indolem ferat. Deinde repositus est infans ad laurum & myrtiramos, colligente patre, se sacrum habiturū filium. Hinc cymbala domi personuerunt in eius natali, tympanaq; ab Rhea audita. Nymphas chorum eius natiuitatis causa ducere fama est, atq; ipsum adeo Pana saltare, quem ferunt etiam, ubi sese Pindarus ad poetice conuertisset, posthabita saltatione sua, Pindaricā tantummodo concinere. Porro simulacrum Rhea perfecit, illicq; ad eadem suam constituit sacran, quod lapideum esse puto, indurata illic & confirmata pictura, & quid aliud quàm rasa? Quin roscidas Nymphas adfert, quales sunt fontium. Pan ad rhythmum quendam saltat, cui cum hilaris forma, tum nihil sub naribus iracundiæ est. Apes intus puelum formant, mel infundentes, aculeosq; suos retrahentes, ne ipsum lædant, ex Himeto fortasse aduen-

tant, & Liparis atq; Acedimis. Etenim id ipsum eas arbitror instillare Pindaro. Hæc de uatis nostri imagine Philostratus. Quis iam adeò & mentis & corporis oculis orbis iudicetur, ut non, neq; animaduertat, neq; clarissimi poëta præstantiam agnoscat? Quis enim apes, quæ mella ei adfingit: nisi quod mellitum eloquentiæ flumen subindicet: deinde ut ostendat poemata eius & phrasin talia esse, ut natiuam iucunditatem, ac gratam nunquamnon dulcedinem præstent: nihil fellis, nihil aloës, nihil ueneni, sed mella potius, sed meliphylla, sed saluberrima cunctis mortalibus alexipharmaca, neq; optimas non paræneses contineant. Quemadmodum autem apes non obsunt mortalium generi, sed maxime profunt, excellentissimo admirandæ industriæ opere: cum fucis duntaxat & furibus acre illis bellum: sic Pindari poemata nullius mentem suæ nefaria libidine suæ alijs id genus uitij, scelerebus, criminibus, inficiunt. Non Lalages, non Lydiæ, non Galatæe, non Pasiphaës, nõ uana Iouis hic adulteria discas: uerum ex pudico lyrico, pudicam etiam Lyran, uel si maui citharam audies. Quinetiam & in Deum & homines pientissimus, uirtutes unice prædicat. Et quæ in hocce quatuor certaminum suæ ludorum circuitu, reges, principes, aliosq; insignes uictores semper celebret, ubi ut præclarissima quæq; docet, ac in summis uersatur rebus, ita summo etiam dicendi charactere utitur: propter quem & Horatius nemini imitabilem existimauit. Pertinet quidem Fabij iudicium, non ad solam hanc spectaculorum Græciæ periodon, sed ad alia eius pariter opera. At tamen in his ludis phrascos eius *σεμνότης*, grauitas & sublimitas satis sese ostendunt: augusta honestorum argumentorum tractatio ubertim etiam, pro lyricis norma, enitescit. Strenuos mehercule, & forteis, æquos & iustos laudibus adusq; sidera euehit: ignauos, effœminatos, iniquos & iniustos ad Tartara usq; protrudens. Interim de industria quædam occultat, adeò ut & ipse nõ cuius sese planum fore putet, dum inquit:

- πολλὰ μοι ὑπὲρ
ἀγκῶνος ὠκέα βέλγη.
ἔνδον γὰρ τὴν φερέτρας
φρονέουσα σιωπέισιν. ἐς
δὲ τὸ πᾶν, ἐρμηνέω χατίζη.

Id est, multe sunt mihi sub cubito in pharetra sagittæ, quæ intelligentibus tantummodo sonant, & omnino interpretatione egent. Atq; hanc uoluntariã Pindari nostri nebulam & absconsionem, difficultatē quis appellare possit, eamq; ob rem, me unã cum Pindaro in discrimen uocare, tali uel consimili apud iudicem obiurgatione inuadens: Ecquæ est ista melliflua uatis eloquentia, quæ enant & qualis illa Poëta grauitas, quod ex composito Heraclii τὸν σκοτεινόν,

Ode Olym-
piorum 20.

PINDARI ENCOMIUM.

ad quem Delio, ut aiunt, natatore opus sit, adamarit? Et Græci & Latini dicenti præceptores τὸν σεφλωδῶν καὶ γυάργωδῶν, hoc est, perspicuitatē ipsam, summum dictionis lumen, maximam orationis uirtutem, pulcherrimum ornamentum, uno ore, eademq; sententia prædicant. Ab hac ergo amussi, ab hac Venere defleuens Pindarus, eloquentiæ flumine manare, cum à Philostrato adumbrabitur, tum à Quintiliano prædicabitur? τὸν σεφλωδῶν requiro, τὸν γυάργωδῶν efflagito: uideat cum umbris & numeris Platonicis. Hic bona uerba in quā, consideratus loquere. Si luce & perspicuitate Poëtam nostrū uacare demonstraueris, tum sesquipedalibus obiectionibus submittemur. Atqui ni summis orationis luminibus exuberasset, haudquaquam inter Lyricos concordia seculorum iudicio palmam esset adeptus, nec hymni eius tantopere ab ipsis Græcis, tot, tantis, tamq; uarijs laudibus cumulati forent. Enim uero quum & terrā

Isthmiorum & pelagus eius lyre sonitus pertransierit, uti in Isthmijis planū fit, frustra quispiam huiusmodi causabitur. Nec se obscuritatem querere Pindarus gloriatur, uerum intelligentibus loqui. Si quisquam inscitie suæ causa, multa in Ciccone non asequatur, propterea eloquentiæ laudibus nō orbabitur ipse Cicero. Idem de Pindaro iudicandum. Sapiens, uirtutibus clarus & eruditione, facile, ut alia, sic etiam Pindarica obtinebit: quæ nulla prudentia redimitus, sed nullis nō uitijs inquinatus, inertiaq; deformatus, nunquam sanè deprehendet. Et sapientem & eruditam mentem Pindarus exigit, à qua intelligatur, & puram etiam. A quibus summis uirtutibus tanetsi maximo interuallo absim, nimirum sapientia, eruditione, mentisq; puritate: studium tamen erga uos meum, imò & pia uoluntas (beneuolentiam enim & syncerum cum in uos, tum literariam reipublicam affectum meum, haud satis exprimere possum) quod in hisce mihi deest, ni mihi nimum ad blandiar, resarcient. Equidem excellentissima quæq; & omnia summa, quantum per ingenioli mei tenuitatem licet, perspicio. Apes igitur, ut unde defleximus reuertamur, mellisuum certe profecto dictionis flumen ostendunt. Quod autem solis Pindari ædibus parsum est, quid aliud in causa quæso fuit, atq; eximium & sempiternum, nulli mortis generi seu internectioni obnoxium, monumentorum Pindari decus? Quorum fastigium dum uiuus ipse etiam tum perspiceret, ita in Nemeis de sese canebat:

Nemeorum
ode 5.

ἐκ ἀνδρῶν τοποῖς ἐμῶν
ἄς ἔδινυσον τ' ἐργάζε-
σαι ἀγάλματ' ἐπ' αὐτὰς βαβυῖδ' ἔσχοτ'.

Non sum, inquit, statuarius, ut inertia fabricem simulacra, in uno solo loco statua. Quas Chares Lyndius & Xenodorus sinxere statuas, Rhodi & Auernis Gallie

Gallie urbe permansere immobiles: at Pindari monumenta per omnia orbis terrarum regna peruolarunt, adeò grata, adeò iucunda nemini nõ habita sunt. Quis et quantus sit Pindarus, qualis item certaminum eius quatuor periodus, exposuimus. De usu porrò et cõmoditate paulum modo dicendum restat: de uirtutibus etiam, quarum præconijs passim exuberat. Quid ergo emolumentum ei qui Pindaro nauat operam expectandum? quid ex eo requirendum? Hoc sanè, ut mentem ille suam præclaris uirtutibus et sententijs ornet atq; instituat, utq; uel ex prophano, sed præceptionum sanctitate claro, morum integritatem discat, ne morum et puritatis, quã tamen Christo nomen dederit, expers esse uideatur. Tum ut Epidictici generis rationẽ inde colligat. Et quamuis ex Rhetoribus, qui ex professo Ἰνδιδίξιδε tractarunt, discendum considerandumq; sit: hoc encomasticon genus, nec ex lyrico orationis (quæ copia et dilatatione rerum et fluxu materiũ gaudet) formula adeò absolute sumi possit, quum Lyricorum argumẽta semper breuitate subsidant: Nam et ipse de breuitate et ornatu suo pronunciat, dum inquit: Breuiter ornateq; dicta intelligere sapientum est: pulchrè tamen et scitè, quoad lyra permissit, ad Epidictici stilum omneis odas suas tractauit, unã et altera generis suasorij demptis. Hac hymnorum œconomia obseruata, facile est uidere cum Schemata tum Tropos, ubi præ cæteris sæpius occurrent, Comparationes, Allegoriæ, Metaphoræ, ut in quibus præcipue regnet, quanquam omnis generis figuris et coloribus luxuriet belle, iam tamen connumerata triade est frequentior. Equis dubitat, haud uulgatam rem hanc esse cõmoditatem? At quarum uirtutũ præconem agit? quarumcunq; præclarissimarum, nempe pietatis, iustitiæ, temperantiæ, fortitudinis, ut alias interim omittam. Nõnne summa pietas est, quum canit hunc in modum in cithara sua, εἰδὲ θεὸν τις ἔλπει ἴτι λαθέμεν ἐρδ'ωρ ἀμαρτανῆ. Et in Pythijs: A Deo omnes humanarũ uirtutum conatus sunt: sapientes præterea, quib; potentia et eloquentia magni habentur. Qua sententia quid quæso sanctius, quid magis piũ, quid θεολογιώτερον? Temperantiã cõmendat, dum sic ait: ὕγινα δ' εἶτις ὄλβον ἀρεδῆ, ἄζαρκεωρ κπᾶττοι, καὶ δουλγίω προσυβείς, μὴ ματόνσου θεὸς γυνέσθ. Hoc est: Si quis sanitati diuinitus cõiunctus uel mediocres habuerit, ac bonũ nomen, ne porrò Deus fieri laboret. Fortitudinẽ et tolerantia periculosarũ, uirtutũ causa, rerũ, dum ita canit:

ἀκίνδωσι δ' ἀρετοῖ,
 ἔπε παρ' αὐδ' ἄσιν, ἔτ' ἔν' ναυσὶ κήλαις
 πῖμαι.

I. Olymp.
 I. Pyth.

6. Olymp.

Omnium uirtutum et eximiarum rerum genera si percensere debeam, dies me citius defecerit, tantum abest, ut unius horæ spacio perficiam. Quare satis fuerit.

PINDARI ENCOMIUM.

rit has paucas denumerasse: reliquas enim suis posthac locis in ipso autore sumus obseruaturi. Summam autoritatem & Lyrici huius Poëtae uirtutes, quibus ubiq; præfulget, hæcenus pro uirili nostra in propatulo conspicendas collocauimus, nõ ut dignum, neq; ut tanti auctoris grauitas meruisset, uerum ut mea tenuitas potuit. Reliquum est, studiosissimi adolescentes, dum uirtutes perpetuò ab hoc Lyrico cõmendari audimus, eoq; ipso ethnico, ut & nos minime desides, ad earum amorem accendamus, earum desiderio exardescamus, mentem nostram illarum formationi submittamus, ne inferiores in bono gentibus deprehendamus olim, quando cunctarum gentium conditor & gubernator, cum omnibus & singulis rationem gestæ uitæ est initurus. Mores etiam & studia nostra ita instituamus, ut largitor omnis præciosæ rei Deus Opt. Max. inde nunquam non prædicetur, futuræ semper uitæ memores. Sic fiet, ut
 longe præstantioribus bonis, quàm uirtutes
 sunt Pindaricæ, exornemur.

PINDARI ENCOMII
 FINIS.

PINDARI OLYMPIA

HIERONI SYRACVSIO, QVI
celete uictoriam obtinuit, ODE PRIMA.

STROPHE I. COLON XVII.

PRIMA^a sanè res est aqua: au-
rum uero ut lucidus ignis no-
ctū, sic præualet eximie^b super-
bis diuitijs. ^cSin certamīa pro-
loqui desideras mi anime, ne
porrò sole contempleris aliud
feruentius interdiu^d fulgidum astrum, ^eper deser-
tum æthera. ^fNecq; Olympico agone, præstan-
tiorē alium feremus; unde^g celeberrimus hym-
nus passim decantatur, ^hprudentiū decretis, quo
euehunt Saturniū, ad prædiuitem qui se recipiūt,
felicemq; Hieronis ⁱlarem.

ENARRATIO.

Pindari Lyricorum principis uita, patria, genus, monumenta, in encomio
eius, principio sunt explicata: quare nihil opus est pluribus de ijsdem uerba fa-
cere. Heroelegéos tamen, qui illic omisi sunt, priusquam ad ipsius odes enarra-
tionem accingamur, subnectere placuit. Quanquam autem è grecis scholijs pe-
ti possint, nihil opinor obfuturos, si hic primum græce, mox latine adscri-
bantur. Sunt uero huiusmodi:

Ἐννία τῶν πρώτων λυρικῶν πατρῶν γυνελώτε
Μαύθαει καὶ πατέρας, καὶ διάλεκτον ἄθεσ.
Ὡμ μιντυλλωαῖος μὲν ἔλω γεραρώτερος ἄλλωμ
Ἀλκαῖος πρότερος ἠχινὸς αἰολίδος.
Ἡ δ' ἂν τῶν, ξυμῶν πατρῶν φωνώτε διαῖσα
Σαπφῶ, κληῖδος καὶ πατρὸς Ὀδρυγύρεσ.

Στησίχορϑ σικελός, πάτερ δέ οί, ἡμέρα ἐσίμ,
 Εὐφύμου πατρός, δ'ωκεὸς ἄρμονίω.
 Ἴβυκος ἰταλὸς αὖ ἐκ ῥηγίος ἢ ἐμεσώνης,
 Ἡελίδ' α πατρός, δ'ωκείδ' α δ' ἡρμόσασθ.
 Περσέφνης δέ πατρός, λιγυρὸς παῖς ἡελίης,
 Ἦν ἄρα μελπόμενος τήϊος ἀναρέων.
 Πίνδαρϑ ἦν θηβαῖος, ἀτάρ πατρός σκοπελίης,
 Δώριον αἰνήσας ἄρμονίῳ ἐπέων.
 Ἡ δὲ σμωονίδεω κείσ' δ'ωκεῖσι λαλοῦντες,
 Τὸν πατέρ' αἰνήσας ἰδί' ἀειπρεπεία.
 Ἰσοσαδαιὸς καὶ κείος ἔλω γγενῆ μελοποιός,
 Μείλωνος πατὴρος ἐπλετο βακχυλίδης.
 Ἄλκμειν ἦν λυδοῖσι μέγα πρὲς πρῶ, ἀλλ' ἀδάμαντϑ
 Ἔστι καὶ ἐκ ἀπάρτης, δ'ωκείδος ἄρμονίης.

Quos sic uertebam obiter.

- Primos scire nouem Lyricos patriamq; genusq;
 Ac dialecton auens, hæc tibi dicta uide.
- Alcæus Omnibus his Mityleneus præcellit honore
 Alcæus, lingua est usus is Aeolica.
- Sappho Haud alia sequitur Sappho lexq; patriæq;
 Cui mater Cleis, ac pater Eurygyras.
- Stesichorus Stesichorus Siculus, genuitq; hunc Himeram uatem,
 Euphemi gnatum, Doridis harmoniæ.
- Ibycus Rhegion agnoscit Italum Ibycon, atq; Mesena,
 Eclidemq; patrem: Dorica ἔ is pepigit.
- Anacreon Dulcia concinuit bona proles Eetici
 Parthenij patris, Teius Anacreon.
- Pindarus Pindarus ex Thebis prodit, pater huic Scopelinus,
 Sublime inspirat Dorica Musa melos.
- Simonides Inde Simonideω, pariter quod Doricus idem
 Patrem commendans, eximium reputa.
- Bacchylides Imparis haud uirtutis adhuc Cium tibi uatem
 Ex Milone satum suscipe Bacchylidem.
- Alcman Alcman ἔ Lydos inter fulgens, Adamantis
 Filius ἔ Sparte est: Doricum ἔ ille canit.

QVID

QVID SINT OLYMPIA, ET VNDE.

Olympia, multitudinis numero, solenniū apud Græcos ludorū nomen est. Solent enim illi & festiuitatum & certaminum suorum nomina, pluraliter, neutro genere efferre: ut Anacalypteria, Dija, Demetria, Panathenea, et id genus quamplurima. Hunc ad modum Olympia, orum, certamina sunt, ludi uel, qui quinto quoque anno ad Olympiā urbē, unde nomen habent, quæ & Pisa dicebatur, autore Stephano, celebrabantur. Ab his ludis Græci Olympiadibus suis nomen fecerunt. Romani quinquennale huiusmodi spatium lustrum appellant. Sunt qui ad Oenomaum & Pelopem horum ludorum institutionem referant. Alij, inter quos & Pindarus habetur, ad Herculem transferunt. Quum enim Augæ stabulum purgasset Hercules, nec promissam pro labore suo retulisset mercedem, ingenti conscripto exercitu, Eliorum regem Augæam occidit, Elin occupauit, ac multis obtentis spolijs, ludum aperuit ijs, qui in bello auxilium illi tulerant: unde consuetudo tenuit Olympicos, uel Olympiacos (utrunque enim bonis autoribus in usu est) ludos obseruari. Huius uero constitutionis nihil tandem præter memoriam, ob atrociorū infestationem remansit. Post Iphytus & Eurylochus Cypriæ debellatis, prædones ad maritima Phocidis detinentibus, ex magna prædæ uiquam ab ipsis adepti erant, ludos & spectacula huiusmodi redintegrarunt: Iphytus quidem Olympia, Eurylochus uero Pythia. Ab hac instauratione ad sua usque Pindari secula deinde perdurarūt. Idem Eusebius Cæsariensis memoriæ prodidit, quum in Chronicis inquit: A captiuitate Troiæ usque ad Olympiadem primā anni quadringenti sex: aliās quadringenti quinq;. Aeschylī Atheniensium iudicis secundo anno prima Olympias acta, qui erat agō gymnicus, in quo Chorebus Eliensis extitit uictor. Elij agunt quinquennale certamen, quatuor annis in medio expletis: in quibus principes annuū cōstituantur quatuor. Quam Olympiadē Iphytus filius Praxonidis siue Hæmonis primus constituit. Hermannus Contractus Comes Veriingensis in Chronicis suis, temporibus Ioathan regis Hebræorū, Aeschylī Atheniensium secundo iudicis anno, primā Olympiadem actam identidem tradit. Ab his Olympiadibus Græci res gestas suas historias, adeoq; secula sua numerare orsi sunt, ante quas nihil certi apud Græcos literis demandatū constat: hoc est, fide uacat & historia, & aliæ res ante Olympiades transactæ. Per Olympiades igitur illi numerarunt, perinde ac Romani insignia facinoræ & ætates suas à Cōsulum suorum fascibus dimensi sunt, donec Christi Iesu natiuitas, per quam iam tempora & annos obseruamus, & Olympiadi Græcorum, & Romanorū Cōsulatui, numerationis honorem detraxerit. Constat ex his Olympiadem & lustrum idem utriusq; ualuisse. Olympiā itaque, siue Olympionicas, Odas suas Pindarus

inſcribit, quod quum quinquennales ludos, tum eorundem ludorū uictores hiſce prædicet, & aduſq; ſydera euehat. Fuerunt quidem alia multa, multarum Græciæ urbium certamina atque ſpectacula, ut Pelles, Megarorum, Athenarum, Marathonis, Thebarum, ut poſthac in Olympijs animaduertemus: ceterum omnium præclariffima ſemper enitueret quatuor illa, quorum Pindarus perionon uel circum ſuis hiſ poëmatijs illuſtrat, nimirū Olympia, Pythia, Nemea, Iſthmia: ad quorum feſtiuitates, tota Græciæ iuuentus, atque adeo nobiliſſimi quique confluxerunt, uarij generis certamina, que illic agebantur, uifuri, imò & ipſi uirtutis ſuæ ſpecimen edituri aliquod. Meminerūt huius ſpectaculorum periodi, Epigrammata Græca, quorum primus liber ab illis initium ſumit hunc ad modum:

Τέσσαρες εἰσι γὰρ ἀγῶνες ἂν ἑλλάδα, τέσσαρες ἴσοι,

οἱ δὲ δύο μὲν θνητῶν, οἱ δὲ δύο δὲ ἀθανάτων.

Ζῶὸς, λιπιδ᾽ αἰο, παλάμιον & ἀρχεμόροιο.

Ἄβλα δὲ τ᾽ κότιν & μῦλα, σέλινα, πίτυς. Id est,

Quatuor exhibuit ſacratos Græcia ludos,

Coelicoliſq; duos, terrigeniſq; duos.

Nempe Ioui, Phæboq; Palæmoniſq; Archemoroſq;

Præmia ſunt olea & māla, apium, ſtrobilus.

Ex hoc Epigrammate liquet, Olympia in Iouis honorem & gloriam inſtituta eſſe: brabeum uero ſeu præmium uictoriæ fuiſſe ſertum oleaginum, ſiue coronam ex olea. Cicero alicubi Antiquum Græciæ conſulatum, Olympicam uictoriam appellat: unde apparet, quanta fuerit eorum apud ueteres & amplitudo & autoritas. Intelligit Olympia Horatius dum ſic recinit:

Sunt quos curriculo puluerem Olympicum

Collegiſſe iuuat. &c.

Ab Hercule autem primū coepiſſe Olympia, Pindarus ſecunda Olympiorum Ode, teſtimonium dicit. Verum hæc de origine Olympiorum, de quinquennali eorundem ſpatio, & præmio uictoriæ (quæ fuit ex olea corona, ut poſthac in Pindaro audiemus) ſufficiant.

ARGVMENTVM PRIMÆ OLYMPIA- CORVM ODAE.

Generis eſt epidiictici prima Olympiorum Ode, in laudem Hieronis Syracuſanorum regis conſcripta. Prædicat Hieronem ab Olympica uictoria, à iuſtitia, à ſapientia, à Muſices peritia, tum equo quo uictoriam retulit, deinde à loco, ubi Olympica certamina aguntur, Peloponneſo nempe, Ab ea inſula occaſione

sione arrepta, ad res de Tantalo & Pelope uulgatas digreditur: postremo uoto claudit hanc Oden, precans, uti Deus & felicitatē Hieronis, et Lyricen, qua Victores celebrare uates ipse queat, adaugeat. Scholia Hieronē septuagesimater-
tia Olympiade uictorem euasisse tradunt celete, cuius genus hoc modo recensent. Dinomenis filius est Hieron. Dinomeni filij quatuor extitere: Gelon, Hieron, Polybulus, ac Thrasybulus. Genere igitur Syracusorum rex fuit Hieron, filium Dinomenē habuit. Victoria Olympiaca potitus & Syracusum & Aetnaeum sese ipse proclamauit, adiacentemq; Siciliae ciuitatē Aetnam extruens, monti cognominē reddidit. Obijt, ut Scholia item annotant, quum iterum septuagesimo octaua Olympiade palmam adeptus esset. Animaduertendum hic: quod si Pindarus, ut Eusebij est sententia, septuagesimater-
tia Olympiade natus est, hoc est, eo tempore, quo Hieron uictoria potitus est Olympiaca, satis apparet longe post à Pindaro celebratū Hieronem, nō ab ipsa statim uictoria: quanq̄ si circiter sexagesimam quintā Olympiadem, ut Scholia uolunt, in mundum fuisset editus uates ille noster, potuisset ab ipso protenus uictorē triumpho celebrare. Atenim si eo temporis natus dicatur, nō poterit uitae eius cursus, qui fuit annorum sexaginta sex, ad octuagesimam sextam Olympiadem extendi: quam pulchre tamen attingit, si natiuitas eius ad septuagesimam tertiam collocetur. Sed quorsum haec: ut sciamus Pindarum interdum longe post obtentam uictoriā, interdū ab ipsa statim uictoria, insignes Heroes, principes, & praecelatos uiros, hac quatuor spectaculorū, uel si mauius certaminū periodo celebrasse.

Vicit autem celete Hieron. Celes Graecis equum significat, quē Suetonius in Caesare desultorium equum appellat, quibus Graeci in Olympijs uiebantur equestri certamine. Meminit huius Homerus Odysseae quinta, dum de naufragium patienti Vlysse dicit, κέλυτ' ὦς ἵππων ἐλαύνων. Aristophanis interpres Celetem generosorem equū esse adfirmat, quem ad certamen alerent equites, quo uē ipsi sigillatim uterentur, quiq; ad currus uel bigas non submittantur. Vnde dum Strepsiades de prodigo suo & Hippicæ dedito filio Phidippide conqueritur,

ἵππᾶ ζετολίτε καὶ ξυωεικδ' ἔδ.

Prius uerbū ab ἵππος deductū ad Celetas refert, quasi diceret: Celete uehitur, iamq; in animo suo cōsiderat, quomodo in Olympijs uictoriā Celete suo adipiscatur. Vel, Phidippides Celetes educat, ceu Heroēs, et insigniores equites, quorum animi ad Olympicā palmā adspirāt, imitari studeat, nō animaduertēs sese Strepsiadæ filiū esse. Desultorij latinis dicuntur, qui ephippijs carēt, ut à quibus Desultorij citra negociū desiliri possit. Celetū reminiscitur & Plinius historiæ suæ trigesimo equi. mo quarto lib. capite quinto: Equestres uerò, inquit, statuæ modo Romanā cele

Quid Celes

brationem habent, orto sine dubio à Græcis exemplo. Sed illi Celetas tantum dicabant in sacris uictores. Proinde Hieronem, qui Celete, hoc est, equo desultorio superior euaserit, hac prima Ode celebrat. Α κέλευς apud Homerum Iliad. o. est uerbum κελυτιζέω, pro τὴν κέλευτα ἐλαύνειν.

Cur ἔιδος
per Oden
uerterit.

Ἐἶδος proprie speciem seu formā significat: unde et Aristoteles in Categorijs in quinario Prædicabiliū, et cum secutus Porphyrius, εἶδος, quā nos speciem, uocat. Pro forma uel specie poëmatij Pindarus usurpat. Huius diminutiuo, quod est εἶδ' ὕλλιον, Theocritus suas Eclogas et Asmatia inscribit, quæ uocula poëmation, uel paruam poëmatis imagunculam intelligit. Virgilius quum Bucolicis suis consimile nomen inderet uellet, quod illis commodum esset, græcum græco permutauit, ἐκλογαῖς ea inscribens, ceu selecta quedam poëmatia, πρὸς τὸ ἐκλέγειν appellans. Quare quum neque τὸ εἶδος iuxta Pindaricam usurpationē in latinam transfundi linguam possit, per usitatioem græcam, quæ est Ode, reddidi: Horatianā illam Odarū inscriptionem τὸν τῶ εἶδος πινδαρικῶν nō inepte accommodari posse ratus. Qui per hymnum τὸ εἶδος maluerit uertere, cum eo non luctabor: nam et ᾠδαῖς et ὕμνοις hos suos Olympionicas, seu uictorum hæc encomia, ipse Pindarus passim appellat. Quia uero alios quosdam peculiarietè hymnos ediderit, ut in encomio Pindari annotatum, magis Odarum nomenclatura mihi arriet.

DE TERNARIO SECTIONVM PINDARI.

fl. g. x. c. v. s. i. o. r. a. m. e.

De Strophe, Antistrophe, et Epodo non nihil dicendum, ut posthac non sit opus de eis quicquam porro dicere. Vitur ergo per omnes planè Odas ternario hoc poëta, nempe Strophe, Antistrophe, et Epodo, per quas hæc sua poëmatia diuidit: duodecima Pythiorū, quam in Strophen tantum et Antistrophen: secunda Nemeorum, quam in octonarios: nona Nemeorum Ode, quam in dyodecadas: et ultima Isthmiorū, quam in diereses fecerunt, demptis. Strophe et Antistrophe eodem semper numero et eisdem uersuum legibus constant. Epodus et numero et uersuum ratione ab utraque illa uariat. Scholia talem quidem rationem adferunt. Lyrica carmina ad lyram decantabantur, dum chorum ducerent et saltarent uictores, ni fallor: quum sese uerterent saltatores à dextris ad sinistram, concinebatur Strophe: quum uero à sinistris ad dextram, Antistrophe: dum uero interquiescerent ac sisterent gradum, occinebatur Epodus. Adijciunt mysticum: hoc ipsum non citra specimen motus totius uniuersi institutum et factitatum esse, qui est ab oriente in occidentem: tum Erronum motus, qui est ab occasu ad ortum: postremo terræ immobilitatis. Cui opinioni quantum sit credendum, alij uiderint. Siue adhibeatur fides, siue minus, ni-

hil.

hil certe subest periculi. Hanc uero Ternarij sectionē nedum Pindaro, uerum etiam alijs Lyricis, potissimum tamen Stesichoro Himeræo in usu fuisse paræmia indicat, Ne tria quidem Stesichori nostri: de adco indocto usurpata, ut cui ternarius ille Stesichorus, nimirum Strophe, Antistrophe & Epodos, incognitus esset. quo de satis Erasmus. Tantum de triade Odarum Pindari. Potest quidem Strophe reddi per uersionem: Antistrophe per inuersionem, & ueluti contrauersionem, uel uersionem ex contrario. Vel si quis ad similitudinem & numeri & uersuū quam habet cum Strophe respiciat, dici potest Antistrophe, similis Strophæ sectio, perinde ac ἀντίθεος ὁδυσσεύς, pro diuinus ac deo similis Ulysses. Contraria uersio autem si respiciatur, ad motū saltantium. Epodus per accentionem. Atqui dum latinis poetis uel Lyricis uel Comicis non sint perfecta & ignota appellationes, lubenter græcas, ut erant reliquimus. Strophen & Antistrophes, Odes & Antodes & Systematos apud Aristophanem rationem equidem opinor non satis cōmode huic Pindarico ternario accommodari posse. Cola proprie dicuntur uersus uarijs legibus consistentes, ut Aristophanicus interpres autor. Ideo Aristophanicae sectiones recte κῶλα uocantur, quandoquidem tot generibus carminū consent, quot uersus habent, ut pote Strophe 17 colon, uersus habet 17. legibus 17 cōpositos. Verum de Pindaricis metrorum generibus aliàs βῆσιν ἀρδύτῃσιν & agetur.

a (Optima sanè res est aqua.) A præstantia Olympiorū certaminū orditur, quorū uictorem Hieronē cōmendat hac Ode, à re ipsa beneuolentiā concilians: clarissimam summorum Græciæ certaminum uictorian, clarissimo regi etiam Hieroni maximo ornamento esse inuens. Ducitq; principium à tribus summis ac iuxta pulcherrimis cōparationibus, hac ratione. Perinde atque omnium est optima aqua, siue quod præcipuū elementum sit, siue quod rerum principium prædicetur, siue ob eam uel maxime causam, quod omnes planè creaturæ, uel aquæ beneficio carere ad sui sustentationem nequeant: & ut aurum inter reliqua metalla fulget, ueluti ignis nocte: tum, quemadmodū sol reliquis & syderibus & stellis in uniuersum omnibus clarior, pulchrior & splendidior: sic Olympicus agon cunctis reliquis totius Græciæ ludis præstat. Porro secundam cōparationem auri, alia assumpta cōparatione explanat. Aurum, ut rutilans ignis noctu, sic præstat proteruis inter diuitias. Id est, quanto aurum cæteris metallis fulgentius, tanto atra, tenebrosa uel noctis caligine, ignis lucens melior. Vel, quemadmodum ignis nocte tenebrosa lucet, ac ueluti ex nocte diem efficit: consimili uia aurum inter diuitias resplendet & coruscet. Nec iudicandus est eloquentiæ laudem derogare suam dum aquam rem optimā adsequerit. Neq; enim hic de eloquentia agit, sed de Olympicorū certaminū ampli-

Ne tria qui
dem Stesi-
chori nostri.

tudine. Quæ uero & uirtus & maiestas eloquentiæ sit, suo etiam loco non prætermittet deinceps. **b** ¶ (Superbis diuitijs.) Diuitias superbas, uel Plutum arrogantem, ac uiribus potentem, ab effectu nominat, quod superbos reddat. **c** ¶ (Sin certamina proloqui.) Apostrophen ad suam ipsius mentem facit, qua tertiam cõparationem, de sole uidelicet adsumit, eamq; unã cum superioribus duabus de aqua, auro, Olympicis ludis non minus mirifice, q̃ eleganter applicat. Γαρυΰν pro γαρύειν. dorica enim dialecto Pindarus usus est, cui familiare n̄ in α. Sic ἀμέρα pro ἡμέρα, ἔλθεαι pro ἔλθου, ἄλις pro ἠλις, ἐρύμας pro ἐρύμης. Vbi etiam obseruandũ, quod αἰθῆρæ fœminino genere accipiat, quemadmodum Homerus Iliad. λ. αἰμάτι μολαλέας ἰζαἰθῆρ. &c. **d** ¶ (Fulgidum astrum.) Catachresis est, pro ἀστῆρα. Ex multis enim stellis constituta uel signa, uel animalia, astra appellantur & sydera. **e** ¶ (Desertũ per æthera.) Vastum æthera ideo dicit, quod quum mare pisces, tellus quadrupedia, aliãq; animantia, aër uolatilia contineat, æther ob igneam uim nullam huiusmodi creaturarum, ut in eo habitent, admittat. Sunt qui cũ Nebulis Aristophanicis per æthera aërem intellegant, qui etiam si uolucris admittat, in eo tamen nõ morantur, neque eum incolunt: unde & ipse aër consimilem ad modũ desertus esse potest. Vel ἐρύμας pro ἡσύχης. **f** ¶ (Neque Olympico certamine.) Applicatio est cõparationum. Quemadmodum iam cõnumerata sunt præstantissima: sic Olympicum certamen inter omnia alia est longe eminentissimum. Olympia, inquit Stephanus, primum Pisa dicta: ubi Olympius Iupiter (in cuius gratiam ludi illi instituti sunt) colitur: à qua Olympicus agon nomen habet. Nullus agon Olympicus est excellentior, tantum uult dicere. **g** ¶ (Vnde celeberrimus hymnus.) Pulcherrimam parascœuen ad Hieronis laudes concinendas facit, Olympicorum ludorum cum gloriam tum celebritatem in ipsum transferens. **h** ¶ (Prudentium decretis.) Hoc est, poetarum & historicorũ scriptis. Laudatur Iupiter ab amicis & familiaribus Hieronis, quod talibus certaminibus Hieronem clariorem reddiderit. **i** ¶ (Larem.) Per larem non priuatam quamlibet domum, sed præclariorem uel urbis uel optimatis, in quo sacer Vestæ ignis non extinguatur, & focus semper luceat. Sed de Lare & Vestâ pluribus agitur, σὺν θεῶ, ultima Nemeorum Ode. ἀμὲν βάλεται pro κοσμίται, uel κατασκύλλεται.

ANTISTROPHE, COLON XVII.

Ἄλυστε qui administrat sceptrum^b in opulenta Sicilia,^c decerpens quidem omnium uirtutũ sum

mam.

nam. ^dResplendet autem & Musices in flore, ^eut uiri haud raro ludere solemus, ^fprope chara symposia. ^gAtqui Doricā à clauo apprehende citharam, ^hsi tibi Pisæ & Pherenici iucunditas mentē dulcissimis cogitatiōibus imbuat, quando ^kiuxta Alpheū proruit, corpusq; suapte sponte festinū cursu perhibens, uictorem reddidit dominum,

a ¶ Iuste qui administrat.) Encomium iam Hieronis aggreditur, primum à iustitia eum predicās, qua in Sicilia sceptris potitur. Estq; σκῆπτρον pro σκῆπτρον δ'ωρεκῶς. b ¶ In opulenta.) Sicilia πολύμαλον, hoc est, diuitem pecoris, & per Synecdochen simpliciter opulentā, quod pecudibus abundari & montibus & syluis fecunda tellus, ac pratis. πολύμαλον pro πολυμύλω, quasi μύλωις, hoc est ouibus abundantem: etsi μῆλον ueteribus omnia animantia significarit, hominū usui domestico, & in perio subdita. c ¶ Decerpens.) Hyperbolica laude. nedom cunctis uirtutibus eum ornatum ait, sed enim ipsis cunctarum uirtutum culminibus redimitum canit. Porro & in comparationibus & hyperbolis, mirificus Quintiliano uisus est Pindarus. Estq; ἀρετῶν πασῶν, pro ἀρετῶν πασῶν.

πολυμά-
λων
Quid μῆ-
λων, sexta
olympiorū
ode explica-
tur.

d ¶ Resplendet autem & Musices in flore.) μουσικῆς pro μουσικῆς. A Musices peritia. Vel ex hoc loco ueterum circa Musicen diligentiam est cernere. Quam enim ignominiosum fuerit, non posse oblato in symposio quidem organo ludere, myrtus Themisocli datus satis ostendit: & proverbium, τὸ πρὸς μῦρρον ἀδιδν. Apud Græcos olim in omni ἐγκυκλοπαιδείας genere instituebantur, heroum & principū liberi, atque adeo eorum, qui cum honores tum dignitates affectabant, ut in Equitibus Aristophanica scholia testantur. At hodie literis & uirtutibus illustriorem esse, uitio ducitur & apud optimates & magistratus. Musices encomion est apud Athenæum in Dipsiosophistis. ἄωπος & flos & fructus est Græcis, nec ullus suæ flos siue fructus Musice: est, atque ipse cantus. Metaphora est, mea sententia: florem cum iucunditatem tum auenitatem Musices appellat. Vel periphrastice, pro eo quod est, in ipsa Musica conspicuus est. Quod si hic per Musicā, ipsas Musas et bonas literas intellexeris, uix errabis opinor. e ¶ Uuiri.) Demetrius Triclinius relatiuum similitudinis, pro relatiuo demonstrationis à poeta usurpatum testatur: ut sit sententia, οἷα, ea parte, qua scilicet ludimus. Nec inepte certe. Quare hic sensus erit: Musices peritia insignis est Hieron, quam & con-

uiuis semper suis exhibet, pacis uidelicet studiosum principē ostendens, ut cui præter omnium uirtutum fastigia quibus luceat, conuiuia et cithara animo se deant. Vel Homerica imitatione, ubi Musicam recordatus esset, eam conuiujs pulchre adhiberi solere cōmemorat. Nam et Homerus citharā et saltū ἀθά-
θῆμα τε δ' αὐτὸς, hoc est, conuiuij ornamenta uocat. f ¶ Prope cha-

Ἐὶλαν ἀμ
φὶ τράπε-
ζαν.

ra conuiuia.) τράπεζαν pro conuiuio accipit: tabulam seu mensam proprie numulariorū significat. Hinc τραπεζίτης, qui monetæ permutandæ præest. Hinc apud Isocratem Trapeziticus quædam oratio inscribitur, qua mensarius fraudis accusatur. Athenæus in 6. δ' εἰπνοσοῦσιων, ex Cratino, Hesiodo, Xenophonte, et Eubulo, et Aristophane confirmat τράπεζαν, quam con-
uiujs apposuerint, tres habuisse pedes, unde et τρίποδα dictam. Aristophanis apud Athenæum manifesti sunt senarij, τράπεζαν ἡμῖν φέρε τρεῖς πόδας ἔχουσαν. Vnde claret, et ymon, nempe τράπεζαν, dictam à τρεῖς et πῆξαι.

g ¶ Atqui Doricam à clauo.) Altera ad semetipsum apud Strophe, qua equi excellentiam, et Hieronis iuxta uictoriam prædicat. Hor-
tatur autem semetipsum Pindarus, ut Lyrico carmine et equum et Heroem ce-
lebre. φόρμυγι, hoc est cithara, Phemius et Demodocus apud Homerum proci et Alcinoo ludunt. Doricam citharā appellat, siue quod Dorienses pri-
mum byram appellarint, siue πῆξαι τὸ δῶρον, id est à dono, quod Mercurius hanc primū à sese compactam Apollini pro boum furto dono dedit: siue quod
rectius multo est, quod Dorica harmonia et dialecto hoc epinicion Hieroni cō-
diderit.

h ¶ Si tibi Pise.) Pisa et Elis 10. stadijs distant à sese inui-
cem, ab Endymionis filia Pisa, nomen habens: à qua urbe pisum legumen, quod
illic copiose nascitur, nomen habet, aliàs λέκυθος dictum, ut Aristophanica
in Plutum hypomnemata habent. i ¶ Pherenici.) Pherenicus Hie-
ronis regis equus, cui nomen à uictoria inditum, παρὰ τὸ φέρειν καὶ τὸ
νικῶν, quod uictoriam attulerit domino suo. Sic equorum nomina sunt apud
Homerum ἰλιάδης θ. Xanthus, πόδαργος, αἰθων, λάμπος. Et apud
Aristophanem in νεφέλας, Coppatis, et Samphoras, quod cauterio im-
pressum κάππα, sed inuersum, et σ gerant: si scholia uera.

k ¶ Iuxta Alphæum.) Alphæus, penultima diphthongon habet, poeta
uersus gratia exclusit i. Fluius est non in certaminis loco, pro Elide tamen
usus est per κατὰ χροῖον, ideo quod in Arcadia scaturiens ad Elin, quam circa
cursit, sese diffundit. Sed quæ hic Elin Olympiæ uel Pise ad sociat? an
ne simul et Olympiæ et Elide ludi sunt exhibiti? Nōne altera urbium exhi-
beri oportuit: haud dubie. Atqui uerisimile est tantam cōfluxisse frequentiam,
tantum principum et magistratum cōuentum, ut cæterā multitudinem non

recorder.

reorder, ut eos una Olympia capere, uel etiam Pisa non potuerit. Vnde quum duabus milis germanicis non essent inter sese dissite Olympia & Elis, ut paulò ante cōmemoratum, pars Elin, pars Olympiam diuertere coacti sunt. Hinc est quod Pisa, Olympia & Elis, pro eodem quinquennialium certaminum loco & apud hunc uatem & alios accipiantur.

EPODOS, COLON XIII.

“Syracusium equis gaudentē regem. ^bLucet uero ei gloria, apud augustam Lydij Pelopis coloniam, ^cquem potentia clarus ^damauit concussor terræ Neptunus, postquam hunc ex puro lebeate ^eClotho extraxerat, eburneo fulgentē humeris. ^fMirū profectò nimis uideri potest, quod aliquando uero sermoni, uarijs consutæ mendacijs fabulæ præpolleant.

^a (Syracusium equis.) A regio fastigio Hieronē extollit: ἵπποχέρον eum uocat, quod equis gaudentem hic sonat: etsi enim χέρον per ἀντίφραση bellum significet Homero, quod illic minimū sit gaudij, attamē hic ἵπποχέρον ab ἵππος & χέρομαι equis gaudens rectius redditur: ob uictoriam enim equis partam meritò letatur. Estq; Systole in dictione συρακόσιον, pro συρακόσιον, uersus causa. Commendatur hic iuxta regis in equorum educationem cura, ut cui non forte fortuna sed studiosa equorum cura & educatione, tum diuina Iouis benignitate, tanta uictoria contigerit.

^b (Lucet uero.) A loco ubi ludi celebrati sunt & uictoria parta. Elis enim & Pisa in Pelopis colonia site sunt, non quam deduxerit ipse, sed ad quā ipse missus ac deductus sit, ut interpres habet. Est autem Pelopis colonia periphrasis Peloponnesi: hæc primum Apia, deinde Pelasgia, tandem Peloponnesus dicta est à Pelope, quasi Pelopis insula. Præmium hinc loco uictoriæ intelauditur, quasi dicat: Tantum nomen Hieron, tantamq; famā per Olympicam uictoriam est adeptus, ut non modo apud suos Siculos & Syracusanos, uerum & in tota insula Peloponneso omnibus sit in ore. ἀπεικία coloniam sonat, ut in senario prouerbiali enitescit.

ἀβδύρα καλὴ τῆσιν ἀπεικία.

Abdera pulchra Teiūm colonia.

^c (Quem potentia clarus.) Amplificatio per digressionem. Occas

sione enim Peloponnesi, fabulam de eo uulgatã admiscet. Quum honore adfectus esset à dijs & conuiuio exceptus Tantalus, uolens illis rependere uicem, filium suum Pelopem mactat, dysq; conuiu. intibus apponit. Dijs itaq; cæteris ab eis epulis abstinentibus, sola Ceres ab inquisitione filie adueniens, ignara huius merum absumpsit. Hic dij Pelopem lebeti per Mercurium rursus inijcientes ac in integrum compingentes, pro comeso humero, eburneum reposuere.

d ¶ Amavit.) Quum Neptuno charus fuit Pelops? quia mare Peloponnesum circumfluit. Neptunus maris Deus pro ipso mari accipitur. Postquã ergo Neptunus alijs uicinior fuerit, pulchre ante cæteros quoq; amasse Pelopẽ, in sula istius regem dicitur. e ¶ Clotho extrax.) Quum Clotho & nõ potius Lachesis uel Atropos extraxit è lebetè Pelopem? Causa est in expedito. Tres sunt Parca, κατ' ἀντίφρασι, quod nemini parcant planè mortaliũ: quibus immobilem & sempiternam Dei uoluntatem uitæ mortalium dispensatricem poëta elegantissime adumbrarunt, ac iuxta monuerunt, neminem statum uitæ suæ cursum prætergredi posse, esseq; Dei uoluntatem atq; decretum, quandocunq; & quocunq; mortis genere homo intereat. Atq; eam uitæ mortaliũ metam, colo & nentibus æquipararunt. Vt enim primum pensum applicatur colo, & è penso fila neclantur ac ducuntur, postremo fuso repleto ac penso absoluto, & filum abrumpitur, & colus abit: Sic Clotho colum applicat: ἀπὸ τῆς κλώθου, quod est admouere, adplicare, aduoluere: hoc est, principium humane uitæ ducit. Lachesis arat, πρὸ τὸ λαγχεῖν, id est sortior, quod fila è penso extrahat, & fila distribuat: hoc est, ipsum uitæ cursum perficit. Ἀτροπὸς, id est immutabilis: hæc immutabiliter & irreparabiliter filarumpit, uitãq; mortalibus adimit. Clotho ergo minutatim concisum & in lebetem proiectum uiuum extrahit, quandoquidem principia uitæ creaturarum ad ipsam pertineant, & suum unicuiq; rei fatum aduoluat. Non ab simili ratione Homerus tempus quo Ulysi à Calypsone in patriã redeundũ, τῆς κλώθου describit.

Ἄλλ' ὅτε δ' ἔτος ἦλθε ποδὶ πλομῶν ἑνὶ αὐτῶν
τῶν οἱ ἐπεκλώσαντο θεοί. &c.

f ¶ Mirũ profectò nimis.) Correctio est, qua fabulæ istius cõmentũ culpat & reprehendit, ut quo dij & gula & luxus in simulentur: ac per demirationem simul inquirat, quĩ fiat, quod fabulis sæpe plus fidei quã ueritati adhibeatur.

STROPHE II. COLON XVII.

^aFauor autem, qui omnia efficit iucunda mortalibus, adferens honorem, & incredibile sæpe numero effecit ut crederetur: ^bcuius rei sapientissimus

simus

simus testis est tempus. ^cDecet autem uirum de
 dijs honesta loqui: ^dres enim non parua est. ^eTe
 uero ô Pelops (contrario prioribus poëtis more
 canā) quando uocauit parens ^fad legitimas epu-
 las, charamq; ^gSipylum, permutatoriā dijs cœ-
 nam exhibens, tunc ^bNeptunum aïo surripuisse.

^a ¶ Fautor autem.) *χέως* & gratiā, & fauorem, & iucunditatem, ac
 insitam alicui rei uim ob quam placeat, significat, ut hoc loci. Ornat autem *Πύ-
 darus* priorem admirationē suam, & ueluti interrogationē subiectione. *Quē*
 enim demiratus esset, qui fiat, quod friuolis interdum nugamentis, quale & *Pe-
 lops* commentum sit, habeatur fides, nunc sibi ipse responder: *Poëmata*, inquit,
 sua gratia, suaq; natiua dulcedine tantum possunt, ut uel ea que fieri nequeant,
 facta credantur. breui ita sententia poëtice non haud parum extollens.

^b ¶ Cuius rei sapientis.) Sententiam suam testimonio & experimento
 confirmat. ^c ¶ Decet uirū.) Emphasis est in dictione *ὡς δέ*, qua-
 si dicat, moribus & eruditione insignem uirum. Atq; hic simul quomodo de dijs
 loquendum, admonet. ^d ¶ Res enim.) *Quanquā* Scholia *μέσω* pro
ὅτι ὀλίγα interpretatur, quæ secutus, res enim non parua est, reddidi: attamen
 quum *τὸ μέσω τοῦτο*, includat negationem *ὅτι*, non libenter secutus sum
 duce interpretem: attamen malui illud accipere, donec alius meliorem uocis
 originem adferat. Quis enim non uidet longissime petitiū esse etymon, *μέσω*
 ex *μῆ* & *ὀλίγον*? Atqui certa est significatio uocis *μέσω*: est enim compa-
 ratiuus anomalus à *μέγρος*. Quare si eadem sua uera significatione accipia-
 tur, ac legatur per interrogationē, cui per inficiationē respondeatur, nullus re-
 manet scrupulus, & planus erit locus, & perspicua dictio, hoc pacto: Res enim
 parua est: pro, nunquid enim res modica est? quasi dicat, minime gentium, non
 est exigua res, sed arduū omnino negotium, ab homine deos ludibrijs affici.

^e ¶ Te uero ô Pelops.) Ad Pelopē est apostrophe, qua honestiori mo-
 do, de Tantalō & Pelope uerba facit, atq; priores poëtae: recte meliora substi-
 tuens, quum reliquorū opinionem reiecesset. ^f ¶ Ad legitimas epulas.)
ἑσπρας. Amica est compotatio atq; conuiuium, quando suum pro se quisq; ci-
 bum & potum in cōmune confert: autore Demetrio Triclinio. Sic procorum
 conuiuium, Minerva auguratur non esse *ἑσπρας*, animaduertens eos aliena,
 ad quæ nihil planē conferrent, dilapidare. *Quamuis* autem hic dii nihil epula-
 rum secum attulerint, illorum tamen præsentia & fauor quid nō adfert cōmo-
 di mortalibus? ut improprie haudquaquā sit hac uoce usus. *ἔλα τίνυ* ab *ἔλα*

cætus, & πίνω bibo, quasi cætus bibentium. Et συμπόσιον, cōuiuuium uel computationem sonat, ubi cibus & potus per conuiuas non conferuntur.

g (C Sipyllum.) Sipyllum Stephanus Phrygiæ urbem apud Hællanicum testatur: interpres Lydiæ ciuitatem tradit, uel montem, unde Pelops oriundus, quod huic loco magis quadrat, Pelopis originem indicando commendans, & locum ubi fabula initium duxerit ostendens. h (C Neptunū.) ἀγλαο-
τρίαινος, tridente splendidus. Neptuni epitheton est.

ANTISTROPHE, COLON XVII.

Desiderio tui flagrantē, aureos per equos ad
supremā ualde honorati Iouis domū uexisse, quō
& alio tempore uenit ^aGannymedes in eundem
Ioui usum. Vbi uero nusquam apparuisti, neque
te ad matrem sedulo inquirentes reduxerūt uiri,
ilico quispiā ex inuidis uicinis clam retulit, quod
circa feruentē nimis aquam gladio membratim
dissecuerint, mensæ ^b singulas tuas carnes pa-
terni ministri diuiserint & absumpserint.

Quomodo Pelops per Neptunū ad Iouem perductus sit, ut pincernā eius
& ministrū ageret, recitat: & unde fabule de Pelopis mactatione origo pro-
fluxerit, cōmemorat. a (C Ganymedes.) Ganymedes Trois filius erat
pulcherrima forma, cuius gratia in cælum translatus est, ut Iouis pincerna fie-
ret, ac dijs cohabitaret, ut est apud Homer. Iliad. v.

Ἰρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀνύμων ἔζεγνοντο,

Ἰλλος, Ἄσπασρακός τε, καὶ ἀντιθεὸς γανυμήδης,

ὃς δὲ κάλλει ἔγγετο θνητῶν ἀνθρώπων.

Τὸν καὶ ἀνυρέψαντο θεοὶ δὲ οἶνοχοοῦντες.

Κάλλειος εἶνεκα εἶο, ἵν' ἀθανάτοισι μετέη.

b (C Singulas carnes.) ἀμειδιότατα κρεῶν, minutissima carnū,
seu minutissimas carnis tuæ particulas. δειότατα, superlatiuū à δειότα-
ε, id est ὕστατα, metaphorice pro μικρότατα usurpatur hic: in diuisione
enim uictimæ, quod postremum, ultimum est.

EPODOS, COLON XIII.

Contineo uero me, ne quenquam ex superum
numero

a numero misere ingluuiei deditum dicam: ^a plus
 b enim damni quàm lucri conuiciatores reportare
 c solent. ^b Quod si quisquã mortaliũ dñs in precio
 fuit, hic Tantalus fuit. ^c Sedenim concoquere in-
 gentem felicitã non potuit, ex saturitate nanq;
 incõmodum assequutus est, non facile exupera-
 bile, quod super ipsius caput Iupiter suspendit,
 durũ nempe lapidem, quem perpetuò cogitans
 à capite repellere, cruciatur.

Non tutum esse cõuiciari dijs, eos maledicentia laceffere, huiusmodi uora
 citatis insimulare, quod accumbant epulis mortalium, hominum coenas adeant,
 humana carne uel inscij uestantur, adfirmat: quo pariter Priscorũ poetarum
 fragmenta notat, ac suam pietatem commendat Pindarus. ^a Plus enim
 damni.) Γνωμὴ est, quæ rationem reddit, quæ homo à blasphemia dei sibi
 temperare debeat. ^b Quod si quisquam.) Ad Tantali laudes pri-
 mum se confert, quam ob causam in infelicitatem coniectus sit exponens: cum-
 ctos ita elanculum mortales adhortans, ut sequendis rebus non sibi nimium cri-
 stas erigant, ne Tantali in morem ineuitabili nec unquam destitura calamitate
 mergantur. ^c Sedenim concoquere.) Non propter cõmentitiũ ne-
 farium scelus in filium suum Pelopem admissum, Tantalum adfligi docet: sed
 quia felicitate sua, atque ad eò sequendis rebus uti non potuerit, neq; frui. Pœ-
 nam autem primũ recenset, admissum facinus sequenti Strophe explicaturus.
 Aliter autem Tantali supplicium hic à Pindaro enumeratur, atq; apud Home-
 rum II. Odysseæ. Etsi Pindaricus interpres Homeri eos uersus ab Aristarcho
 non genuinos iudicatos putet. Sunt qui Tantalum naturæ scientia claruisse tra-
 dunt, ac demonstrare uoluisse, solem esse ignitum ferrum uel lapidem: atq; ob
 eam rem capiti eius lapidem, id est solem imminere. Nam physici solem lapidẽ
 uocari adseuerant, ut apud Anaxagoram & Euripidem in Oreste liquet. Hu-
 ius lapidis, id est solis estu dum maceratur Tantalus, ἄλᾳ τοῦ, hoc est, πικρῆ
 πῆλτι, adfligitur, cruciatur.

STROPHE III. COLON XVII.

Fungitur autẽ imbelli uita illa, & cum tribus
 quartã hanc ærumnosam pœnã sustinet, ^b quod
 immortalibus dñs apparatus nectar, ambrosi-

amq̄, in quibus incorruptibilitatē constituerunt
 dī, ipse surripiens, æqualibus suis cōpotoribus
 » impertijt. Errat autem qui ullum perpetrātū sce
 » lus Deum latere putat. ^dPropterea mox demise-
 runt ei filium dī immortales rursus ad ^csubitō
 morti obnoxiiū humanū genus. ^fHuic ubi florida
 ætate lanugo coronabat nigrum mentum, para-
 tas animo uertit nuptias.

Quir adfligatur apud inferos Tantalus, hic ob oculos ponit. ^a **C** Cum
 tribus.) Varia huius loci de ternario & quaternario est interpretatio. Per
 tria enim esurire, sitire, & stare intelligunt quidam, ut quarta pœna ex depen-
 denti lapide sit. Vel, cum tribus, id est, cum Ixione, Sisypho, & Tityo: nam &
 illi apud inferos cruciantur. Ixion rotæ adharens ad siduū circumuoluitur, eo
 quod Iunonem nubis specie deperierit: unde Hippocentaurus natus. Sisyphus
 ingens saxum incessanter uoluit: quod quum in altum locū pertulerit, inde re-
 uolutum, rursus eodem ferre cogitur. Tityi supine iacentis uiscera & lactes, ser-
 pentes rodunt: quæ tamen subinde, ut hepar Promethei, renascuntur & no-
 uantur. Ad ultimū ita enarratur quoq; hic locus. Tres apud Homerū Iliad. ω.
 sortes numerantur, & Pindarum in Pythijs: quarum unicam tantummodo bo-
 nam felices comitari dicunt, duas uero malas: infelices treis prorsus malas, nul-
 lam bonam. ut sit sensus, quod Tantalus post treis sorteis illas, quas dum uita
 exuperaret sustinuit, hanc quartā adiectam post fata habeat, imminente nem-
 pe capiti suo lapidem. ^b **C** Quod immortalibus.) Ob furtum nectā-
 ris & ambrosiæ, quod alijs suis communicarit, adfligi Tantalum docet.

^c **C** Errat.) A gnomo dilatat, qua stultitiæ accusat omnes qui putant
 Deum latere sua peccata. ^d **C** Propterea mox demiserunt.) Deos ob
 furtum patris filium etiam remisisse in terram, ita peccatum parentis in filium
 redundasse adfirmans. ^e **C** Subitō morti.) Humanum genus τὰ χυ-
 πτώσιν appellat, Homerus ὠκυμορον eadem significatione nominat: quo
 epitheto humane sortis imbecillitatē & miserā nobis presentant: uates etiam
 prophani. ^f **C** Huic ubi florida.) Quomodo Pelops ad Peloponne-
 sum peruenerit, uel potius ad Pelasgiam, Oenomai filia ducta narrat, ut ad lus-
 dos Olympicos, qui in Peloponnesi urbibus aguntur, reuertatur.

ANTISTROPHE, COLON XVII.

Ambiens in uxorem sibi inelytam Hippoda-

miam

miam ^aOenomai Pifæ regis filiam. ^bNoctu itaq;
^ccanum solus accedens mare, accersiuit grauiso-
 num Neptunum, qui eo loci ad uocem apparuit.
 Cui dixit: ^dSi Cypria quicquã tibi munera pla-
 cent Neptune, impedi æream Oenomai hastam,
 meq; celerrimis in curribus Elin aduecta, postq;
 tredecim procos perdens ^ediffert nuptias

EPODOS, COLON XIII.

f Gnatae.

Vt Neptuni auxilio Elin celerrime uenerit ad regem Oenomaum, subiun-
 git. ^a (Oenomai regis.) Oenomaus Pifæ rex Hippodamiam filiam
 suam ob formæ præstantiam amans, renuensq; cuiuspiam elocare in coniugem,
 omneis qui eam sibi desponsari cupiebant, ad certamē cursus prouocabat, cur-
 ru Hippodamiæ fidens, qui ut celerrimus erat, sic à nemine illum exuperari
 posse rebatur. Erat autem certamē huiusmodi. Curru uehendã Hippodamiam
 Mirtylo aurigæ cõmittebat, hoc pacto, ut si procos curru uel anteuerteret cur-
 su, uel saltem attingeret, potiretur optatis hymenæis. At interim Oenomaus
 ipse hastam gerens sequebatur procum, quem si iam iam apprehensurum Hip-
 podamiam putaret, hasta traiciebat, ut ita tredecim interficeret, donec Pelops
 decimusquartus Mirtylo pecuniã corrupto, & Oenomaum & Hippodamiæ
 currum uicerit. Refertur hæc historia in Argonauticis Apollonij, & Euripi-
 dem in Tauris. Interemptorum nomina sunt, Mermnes, Hippothous, Pelops
 Opuntius, Acarnan, Eurymachus, Eurlochus, Automedon, Lasius, Chalcon,
 Tricoronus, Alcathus, Aristomachus, Crocalus: quorum capitibus templum
 Marti conditurus erat. ^b (Noctu.) ὄρφνη pro ὄρφνη, baryton-
 non, noctem significat: sed ὄρφνη oxytonũ, tenebrosam: noctis uidelicet epi-
 theton. ^c (Canum mare.) Id est cœruleum. ^d (Si Cypria.)
 Cypria dona, Veneris munera sunt, hoc est amor, & hymenæus. Precatio est
 Pelopis ad Neptunum. ^e (Differt.) ἀναβάλλετο, differt, sus-
 spendit, rejicit. ^f (Gnatae.) Solet Pindarus quoties cola expleta fue-
 rint, nondum absoluta periodo, in aliam statim sectionem spargere sententiæ
 consummationem. Quare & hic Epodi uocem cum superioribus coherentem
 adnexui. Testatur autem et Euripidicus Orestes Pelopem Oenomai filiam dux-
 isse, his uersibus:

πέλοψ ὁ πάντῃλα ἔεις πίσσαν μολώω

Θοάσιμ ἵπποισ οἰνομάς γαμῆι νόρῳ.
 Ἐξ ἧς ἀτρεὺς ἐβλασεν, ἀτρίως δὲ πῶις
 μνηίασ ἀγαμέμνωντε, τῶσδ' ἐφω ἐγώ.

Consiliū. »

» tit. Mori nobis necesse est. Quid autem quisquā
 » ^bobscurā ætatem in tenebris desidens transigat
 » frustra, omnis honesti expers? At mihi id certa-
 minis inire decretum est, tu fortunatū euentum
 dona. Sic dixit: neq; frustra illius opem sibi po-
 poscit. Adornans enim deus, ^ccurrum dedit au-
 reum, & indefessos cursu equos.

Epilogus:
 obsequitur
 precibus Pe-
 lopis ipse
 Neptunus.

a (Ingens.) Illustri gnomic orationem suam ornat Pelops, consilium suum quo permotus sit ad certamen illud suscipiendū, exponens. Immenses res & arduæ, effeminatum & imbellem non admittunt: proinde malo strenue & cum uirtute mortem oppetere, quàm sine rebus præclare gestis inglorius spiritum ducere. Non decei insignem imaginibus uirum, obscurum æuum in silentio transigere. Age ergo experiar quid Hippodamia, quid Oenomaus possit.

b (Obscuram ætatem.) ἀνώνυμορ γῆρας ἐφοι μάται, ingloriā senectutem frustra coquat, per obscuram ætatem transigat, reddidimus, μετὰ φορὰ detracta. Est autem ἐφοι actiuum pro passiuo ἐφοιτο. Non enim aliquis coquere potest senectutem, sed potius ab ea coquitur, hoc est consumitur. ἀμμορ & pro ἀμορ &, geminato μ uersus causa. c (Currum.) ἄσπρ & bigā proprie significat, quæ duobus equis uehitur, uel carrū.

STROPHE IIII. COLON XVII.

» Cepit autem iniuriū Oenomaū, uirginemq;
 coniugē, quæ peperit populi ^bductores sex, uir-
 tutes solícite curantes filios. Nunc uero splendē-
 dis ^cHæmacurijs mixtus est, Alpei prope me-
 atum ^dceleber, ^emonumentū quod circumiri po-
 test, habens, cum ara hospitem frequentissima.
 Celebritas autem Olympiacorū certaminū pro-
 cul ^fcōspicitur in ^gcursibus Pelopis, ^hubi uelocitas
 pedum

pedum, intensissimūq; robur, ingentia audens,
 certat. Qui uictor euadit, reliquum uitæ^k melli-
 ta tranquillitate transigit.

Persequitur historiam. a ¶ (Iniurium Oenomai.) Οἰνομάς βίω, Oenomai uim uel uiolentiam. Periphrasis est, pro iniurium & uiolentum Oe-
 nomaium Eliorum regem, sicut apud Homerū ἰς τελευτάχοιο, pro forti Te-
 lemacho: & Βίη ἠρακλείην, pro robusto Hercule. b ¶ (Ductores sex.)
 Sex principes Hippodania Pelopi peperit, nimirum Atrea, Thyesten, Alca-
 thaon, Plisthenem, Chrysippum: alij aliter numerant, ut Scholia habent.

c ¶ (Hemacurijs.) αἱμακροῦλαι cōposita uox est ab αἷμα, id est san-
 guis, & κῆρ & puer uel filius, quasi iuuenum sanguis. Quotannis namq; Peloponnesij ephēbi, flagris ad Pelopis monumentum sese cedentes ad sanguinis
 usque effluxum, illo tum cruore Pelopi litabant. Id autem earatione faciebant,
 ut fortitudinē cōmonstrarent: nihil dignius & honorificentius & iustus præ-
 stari posse, atque si hoc sacrificio eum decorarent, putantes. Apud Bœotas αἱ-
 μακροῦλαι simpliciter inferias & quæ defunctis uita exhibentur exequias
 significat. Hæc græca Scholia. Quare Hemacurijs admixtus est, periphrasis
 est mortis. Tantū enim uult dicere: Hemacurijs mixtus est, hoc est mortuus est,
 nel splendido Pelopōnesiæ iuuetutis sacro quotānis ornatur. d ¶ (Celeber.)
 κλισίς à κλισίωμα, celebratus uel celeber, participiū secundi aoriston.

e ¶ (Monumentum.) τῦμβον ἀμυζίπορον, monumentum quod circū-
 cumiri potest: in media enim Pisa urbe erat, siue quod circundari à spectatorie
 bus & athletic potuerit, quippe quod in medio stadij (ut quidam dicunt) erat.

f ¶ (Conspicitur) ἀεθρῆ, præteritum medium passivæ significatio-
 nis, pro βλέπετο. g ¶ (In cursibus Pelopis.) Cursus enim primū
 Olympiorum siue ludus siue certamen fuit. Per Pelopem autem ipsa Olympiæ
 celebriora, q̄ antea fuerint, reddita dicit. h ¶ (Vbi uelocitas.) In Olym-
 pijs, inquit, nedū pedum uelocitas, sed omnis generis fortitudinis æduntur spes
 cimina: nam præter cursum, illic lucta, pugilatus, & pancration uigent.

i ¶ (Qui uictor euadit.) Quæ de Pelope per digressionem in medium
 protulit, gnome tandem nō uulgari concludit: qui uictoria maxime Olympi-
 orum potitur, inquit, reliquū omne æuū suum tranquillū transigit. ζῆλον
 ἀέθλων, hoc est, propter brabea & uictoria præmia. k ¶ (Melitōes-
 σω.) μεῖ longum est in dictione μελιτόεσσω, ut apud Homerum in hy-
 mno Mercurij: cuius auctoritatem secutus est Persius dum inquit, Pegaseum
 melos. l ¶ (Ὀδύσια.) Ὀδύσια maris est tranquillitas, post sedatas pro-

cellas arguit, metaphoricis pro felicitate & sequundiori fortuna capitur.

ANTISTROPHE, COLON XVII.

²⁰ ²² ²² ²² ^a Propter uictoriæ præmia. ^b Sic semper quod
in die uictoriæ bonum obuenit, unicuius morta-
lium summū & acceptissimum est. ^c Me uero co-
ronare illū ^d equestri lege, ^e Aeolico carmine, ope-
ræ præciū est. ^f Siquidem confido neminē alium
ex ijs qui hodie uitam ducunt, utraq; bona, scien-
tiam & potentiā, uerius uel peculiarius adorna-
turum hymnorū uarietate præter me. ^g Deus re-
rum nostrarum moderator id unice curæ habet,
ut conseruet solitudinis plenam felicitatē tuam
ō Hieron. ^h Quod si is me non subito destituerit,
dulciori porrò carmine spero

EPODOS, COLON XIII.

Me celebraturum te.

^a ¶ Propter uictoriæ præmia.) Qui Olympicus uictor est, brabeorum nomine te nicetiorū felix est, inquit. Sed quæ sunt illa brabea? In tertia Olym-
piorum Ode brabeum quinquennalis huius agonis oleam uel coronam olea-
ginam fuisse Pindarus testatur. Tanti ergo existimata fuit oleagina corona, ut
eam propter uictor beatus predicari queat? Per sese profectò haudquaquam
tanti fuit: ceterum, ut Cicero etiam tradit, uirtutis nomine plurimi fiebat uicto-
ria. Non spectabatur apud priscos illos lucrū, sed uirtus, sed præclarū nomen,
sed fama, & gloria: clarissimus enim habebatur per omnem Græciam Olym-
pionices aliquis. ^b ¶ Sic semper.) τὸ δ' αἰεὶ παρ' ἀμερον ὄλου,
bonum præfens, uel quod in diem obuenit, uel quod in die uictoriæ obuenit, ἀ-
παρὰ & ἡμέγα. Epiphonema est, quod præcedēti gnomæ adhæret. Quod
cuique mortalium qualibet die bonum perinde atq; uictoribus sua uirtus atque
ad eō dulcis uictoria præstò est, hoc sanè præclarissimum est. Generalis Chria
est, qua sua cuiusque uirtus, ars, opera, artificii, quo semper uti potest, cōmen-
datur. Ad uictoriam tamen proprie pertinet, cuius causa eam Pindarus priori
adnexuit. Pijs & studiosis uerius hic locus accommodari potest, quàm Olympi-
cus illis uictoribus. Est enim magno sudore, plerisque uigilijs, excubijs & labo-
ribus disciplinæ comparentur, tandem ubi quisquam in illis constanter perdu-
rarit,

rarit, dudcem studiorum & laborum suorum fructum, præsentem nimirum ingenuas artes (quibus nihil melius, nihil iucundius, nihil præstantius) decerpit. Diues Pindari poema est, quo sese studiosissimus quisque, communibus locis, chrijs, gnomis, declamationibus, paraphrasibus, uersione in earundem legum, uel diuersarum carmina, exercere potest. c ¶ Me uero coronare illum.)

A digressionem, quam supra primæ Strophes Epodo orsus est, reuertitur ad institutum, ad uictoris nempe Hieronis præconia laudesq; illum, scilicet Hieronem. d ¶ Equestri lege.) Equestri lege, hoc est, pro more equitum, ut patet equites, & eos qui celete uicerint, celebrare. e ¶ Aeolico carmine.)

αὐολίδη μολπήν, Aeolico cantu, id est, uario, uel Lyrico, uel Thebanico: quod Aeoles olim Thebas inhabitauerunt, siue quod ipse Pindarus Thebanus fuerit. αὐολός uarium & mobile significat, ut Scholia HomERICA in explicatione τὸ ἄγρυθαλὸς affirmant. Lyrici porro uersus & uarij sunt, & uariarum legum, quare pro Lyrico rectius & simplicius accipitur.

f ¶ Siquidem confido.) Suam poëticen modeste laudat, & cõmendat Hieroni, perinde atque Horatius Meccenati suam Lyricen prædicat:

Quod si me Lyricis uatibus inseris (inquit)

Sublimi feriam sydera uertice.

Porro in græco textu hic est ἄσπετον: neque quicquam hic obscurum est, si relinquatur argumentum esse à possibili, nec iam ad Hieronem, nunc ad Pindarum, nunc ad alios poëtas transferatur sermo. ut sit sensus: Operæ precium est & conuenit, me Hieronem prædicare: siquidem me hoc efficere cõmodum posse arbitror & confido. g ¶ Deus rerum nostrarum.) θεὸς ἐπιτροπῆς, deus moderator. Actiologia est, quare possit cõmodum euehere ad deos Hieronem. Intelligit autem per moderatorem deum Mercurium, Lyricæ præsidem. Nam lyrae pater & inuentor est Mercurius, perinde ac est apud Homerum in hymno Mercurij, & Horatium Ode 10. lib. 1.

Mercuri facunde nepos Atlantis, &c.

Te canam magni Iouis & deorum

Nuncium, curuaq; lyrae parentem.

Est igitur hæc uatis nostri mens: Mercurius Lyricæ inuentor, hymnorum memorum moderator & subministrator, id unice curæ habet, ut uictoriæ tuæ per me celebrentur. h ¶ Quod si is me.) Hoc est, nisi me reliquerint & Musæ & Mercurius, in spem uenio, te mihi propediem curru etiam uictoria potitum in Olympijs, celebrandum esse. Victoria nanque tua, nouum lyrae meæ argumentum & occasionem scribendi subministratura est.

Vbi ipse celeri curru, ad ^asublime clarūq; Cronium accessero, reperta illic auxiliari encomijs meis uia. ^bMihi igitur Musa fortissimum robore ^ctelum aulescere facit. Alij alijs rebus admirandi sunt: ^dquod uero à nemine exceditur, regū est. ^eProinde ne longius circūspice. Faxit autē deus, ut hoc uite tempore in regio fastigio perseueres: ego uero sapientia per totam ubique Græciam cōspicius fiam, certaminū uictoribus tanta præconia concinendo.

^a (Sublime Cronium.) Cronium promontorium est Pise. Circa Cronium, siue Saturnium collem aguntur Olympia. Ὀὐλύμπια appellat, id est, sublimem, uel soli expositum, uel ad uesperam situm. Est ergo Cronium cacumen, Olympiorū periphrasis. ^b (Mihi igitur.) Alios alijs rebus excellere, se Lyrica nonnihil posse confirmat, quale est Horatij i. libri i. Ode argumentum est. ^c (Telum.) Telum μετὰ φοερῶν Odas seu hymnos suos uocat, quibus uictores iaculatur et ornat. ^d (Quod à nemine exceditur.) Palchra ueluti gradatione utitur, hunc ad modū: Ego sum Lyricus poëta, alij alijs excellent. Reges uero et principes uictoria, triumphis et rebus omnium præclarissimis pollent. Et quia nedum regio fastigio præemineat, ceterum et uictoria omnium clarissima Olympica cōspicius sit, ideo statim eum hortatur ne ampliora quærat, nihil tanto felicitatis culmine augustius esse subindicans. ^e (Proinde ne longius.) Peroratio est, qua regem Hieronem sua regia sorte, et Olympica uictoria contentum esse debere hortatur: atque in eo regno felicem illi rerum successum precatur, sibiq; ipsi eius studij sequundiorum euentum, quo semper uictores Græciæ prædicare possit, optat.

THERONI AGRIGENTINO, QVI

curru uictor euasit, ODE SECUNDA.

STROPHE I. COLON XIII.

^aItharæ impātes hymni, quē deū, quē heroa, quem hominē sonabimus? At ^bPisa quidē Iouis est, Olympiada uero instituit ^cHercules, ^dprimitias spoliatorum.

liorum belli. Theronē uero ob uictoria conspicuum currū extollam carmine, iustum hospitem, murū Acragantis, clarissimorumq; progenitorum florem, urbium rectorem.

ENARRATIO.

Theroni Agrigentino hæc Ode inscripta est, cui ab Agrigento, cuius dominus fuit, cognomen est inditum. Acragas Græcis, Latinis Agrigentum est, ut Plinius auctor est lib. 3. cap. 8. Porro Stephanus tradit, Acraganta Siciliæ urbem à præterlabente flumine appellatâ. Duris plerasq; Siciliæ urbes à fluuijs habere nomenclaturas testatur. Sunt & qui ab Agragante Iouis & Asteropes filio nomen oppido factum adfirment. Polybius & fluuiū & oppidum à regione Agrage nominari sentit, quod illic fertile solum sit, fecundusq; ager: ab ἀγροῦ summū, uel ἀγρὸς ager, ἡ γῆ τῆς ἀγρῆς terra: quasi præstantissimū solum, uel tellus aruis prægnans. Generis sui stirpem adusque Oedipodem atque Thebanos Theron refert, ipse filius Aene Sidami, Geloni tyranno affinis, utpote sacer: filiâ enim suam illi in coniugē dederat, cui nomen Demarete, à qua & Demarete eum nomisma appellatum est: Hieroni synchronos: gnatum eius sibi in uxorem accepit: uicitq; curru, circiter Olympiade septuagesima septima, Timæo autore, ut scholia. Proinde Theronem laudat à uincente curru, à iustitia, à liberalitate, à fortitudine, à maiorū claritudine. Digressiones ad Semelen, Ino, Pelæa, Achillem & reliquos suo loco inspergit suo more. Argumentū uel saltem exordium duodecimæ Ode suæ ab hac secunda Pindarica Horatius sumpsit, dum inquit:

Quem uirum aut heroa, lyra, uel acri

Tibia sumis celebrare Clio?

Quem Deum?

a (Citharæ imperantes.) ἀναξίφορμυγες, citharæ uel lyrae imperantes, lyram regentes: primum enim carmina panguntur, deinde & lyra ad eorum melos apparatus. Oritur à propositione, quæ interrogatione & subiectione constat. Tantum enim uadet interrogationis ambiguitas & responsionis adsertio: Tres, inquit, carminibus iam nunc meis extollam, deum Iouem, heroa Herculem, principē uero eum qui curru Olympico certamine uicit, Theronem potissimum recinam. b (Pisa.) Pisa urbs, ut in prima Ode commemoratum, ubi Ioui templum dicatum, & Olympiaci ludi aguntur. hoc est, Iouem Pisæensem, qui Pisæ colitur, celebrabimus: adiungens causas semper lau-

dis. Iouem ideo celebrabo, inquit, quod Pisam, certaminis urbem & locum sacrum habeat. c (Hercules.) Quum Elidis regis Augiæ bubile Hercules pacta quidem mercede purgasset, ac tyrannus iam promissis non staret, arma mouit aduersus tyrannum Hercules, atque tum eo uicto, è spolijs Olympicum ludum instituit, in Olympij Iouis gloriam, gratus nimirum illi ipsi, cui uictoriam suam referebat acceptam. Huius Herculani laboris est mentio apud Erasmus in paroenia, Augiæ stabulum purgare. Hic obseruandum, quod Pindarus ab Hercule primum inchoatam & erectam Olympiada dicat. Olympiades, inquit, sunt primitiæ spolijs belli. d (Primitias.) ἀκροθίβια, ab ἀκροθίβιον summum, & θίβιον. sunt acerui tritici uel hordei. Euripides ἀκροθίβια dicit. Primitias frugū significat. Ideo ut suam translationē & catachresin indicaret, adiecit πολεμῶν, ne quis de fugibus acciperet. e (Theronem uero.) Theronem ob uictoriam quam curru consecutus est prædicabo. τετραοεία. compositum à τετραῖς quaternitas, & ὠρέων custodire uel iungere. Apud Aristophanem in νεφέλαις, ξυωεῖς duorum equorū copulam habentē bigam significat. Apud Homerum τετράοροι quatuor equi sunt curru submissi. hinc τετραοεία, cui quatuor equi submissi currus est, qui & τέτραπτος dicitur. Sunt autē ξυωεῖς Aristophani, & Σίφης Homero, idem. Statim autem magnificis & encomiasticis epithetis ornat Theronem. A iustitia, dum inquit, iustum hospitem, quam erga hospites & exteros uel aduenas exercet. A fortitudine, ac patrie tutela, dum ait, murū Agrigenti. Metaphorice eum murum Agrigenti appellat, perinde ac Homerus Hectorē Troiæ, & Achillem Achiuorum murum & munimentū uocat. Et à claris maiorum imaginibus, dum subdit, clarissimorum progenit. A fascium dexteritate & imperij potentia, dum cludit, urbis uel urbium rectorem. f (Νωρῶν.) Id est, γένος ἑωρῶν, hoc est, inclitorum: à Cadmo enim generis siæ stirpem deducit.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

Metaphora Qui multum animo fessi, ^a sacram habitarunt sedem fluminis, ^b Siciliæq̄ fuerunt oculus, ^c quos & ætas fortunata secuta est diuitias & fauorē adducēs, ac germanas iuxtà uirtutes. ^d At ô Iupiter Rheæ fili, ^e sedem Olympi gubernans, certaminisq̄ uerticem, Alpeiçq̄ meatum, oblectatus odis, benignus patriam eis adhuc tellurē auge,

Longius

Eadem Iouis prædicatione 5. Olympi. ode, strophe 2.

Longius repetit genealogiam & splendorem natalium Theronis, siquidem a Thebanis & ab ipso usque Cadmo. Filius enim Cadmi, ut Menecrates auctor, Polydorus: cuius porro filius Hæmon: qui simulac contribulem quempiam suum occidisset, profugit Athenas, indeq; migrans dissidio facto, cum Argiuis Rhodum inhabitauit: postea Agrigentum uenit. Numerantur autem adusque Theronem generationes uigintiseptem, ad quæ reficiens Pindarus, ait: Qui Theronis maiores multum defatigati, uarijs migrationibus & calamitatibus uexati, sacram sedem fluminis habitarunt. Infortunia uero & lugubria maiorum fata, leto uictoris hymno admiscet, uti memoria malorum præteritorum, presentia bona maiora & gratiora fiant, & modestiori animo ferantur.

a ¶ Sacram habitarunt.) Per fluminis habitationem, ciuitatem Agrigentum intelligit, quæ cum fluuiio idem nominis obtinet. b ¶ Siciliæ oculus fuerunt.) Id est, celeberrimi, optimi, præstantissimi, prudentissimi. Oculus enim in corpore reliquis dignius membrum est. Sacram mansionem ideo dicit, quod Agrigentum Proserpine ad Anacalypteria datum esset. c ¶ Quos ætas.) Post diuturnam afflictionem maiorum, secutam felicitatem, pulcherrima transmutatione ait. Sic enim serè sit, quod aduersitas nõ semper æque premat, nec unquam perpetuò grauet quos apprehenderit, sed subinde cedere locum meliori fato cogatur. d ¶ At ò Iuppiter.) Dæsis est: orat enim ut cum Theroni, tum eius posteris ac nepotibus sequundiorum regni statum, adiecto præteritis malis sine, impertiat Iupiter. e ¶ Sedem Olympi, certaminum uerticem, Alpei meatus, congeries est: per tria enim illa Olympia tantummodo intelligit: quanquã sedes Olympi, hic rectius pro cælo accipitur. Olympus enim mons ob altitudinem suam pro cælo Homero & omnibus usurpatur.

EPODOS, COLON VIII.

Et nepotibus. Quæ uero siue iuste, siue iniuste facta sunt, neq; tempus ipsum, omnium a pater, infecta reddere queat. b Sors tamen fortunata finem addere obliuionemq; horum possit. c Inuisum nanque malum, gaudio bonorum oppressum emoritur,

Gnome est consolatoria, qua ne ob maiorum suorum infortunia perturbetur, pulchre Hieronem docet. Si quid minus iuste uel de xtre factum, boni consulendum est, inquit: quandoquidem fieri non possit, ut factum sit infectum: tum eius obliuiscendū est, meliore iam adspirante fortuna: dum serè ita fieri consuerit, ut

mala bonorū presentia in auras abigantur. Leuiter interim attingens, ac ueluti adumbrans dissensionem, quæ inter Theronem, Gelonem, & Hieronē uiguit: neque accusans, neque damnans peccatum, sed celebri hac prouerbiali gnome, Quod factum est, infectum ut sit, fieri nequit, celans. a (Pater.) Obseruandum quod Tempus omnium patrem appellat, quod cuncta fiant temporis pro cursu, cunctaq; intereant & redeant, adeo ut quæ nostris uiribus impossibilia sunt, à tempore fieri queant. Regna transferre, dialectos & exterar loquendi proprietates cuiuspiã patriæ inferre, mores & religionē mutare, res sunt quæ à multis mortalium myriadibus confici nequeant: omnia tamen ista, tempore uidemus effecta. Infantibus uires, iuuenibus robur, uiris senectam, nemo præter tempus confert. Arbores iam nunc pulcherrimis suis fructibus nemo cōmodum orbare, nemo nudare, nemo nudatas denuo uestire potest, nisi solum tempus. Fortunam acerbam, in propitiam atque sequendā, nemo præter tempus transmutare potest. Et ut uno uerbo omnia complectar, quicquid à cōdito mundo in hunc usque diem contigit, tempore contigit. Hinc Sophocles, tempus omnia audire, omnia uidere, omnia reuelare dicit. Vnde & prouerbiū natum est, Tempus omnia reuelat. Et Germanis uulgatum adagium extat, Rosas proferre tempus. Huc pertinet, quod prima ode tempus sapientissimū testem appellauit. Ut ergo Pindarus leto epinicio tristia non ita manifeste interserat, quæ cum de maiorum ærumna, tum Theronis etiam cum Hierone dissensione adferri poterant, calamitosa illa planè cōtacet, ita tamen, ut quibus p̄spectum Theronis stemma sit, satis intelligant. Quasi dicat: Nolo hic referre superiorum temporum calamitates: uerum si quid minus prospere accidit, susq; deq; ferendum est. Egregia sententia, tristitū lenimen, & ueluti pharmon adferens. Quod factum est, inquit, neque ipsum omnipotens tempus efficere potest, ut sit infectum: duo prouerbia in unam sententiam coagmentans.

b (Sors tamen fortunata.) Vnicum tristium præteritorū remediū esse, non quod permutari, sed quod per sequendiorum rerum successum, obliuione sopiri possint.

c (Inuisum nanque malum.) Præterita mala obliuioni tradi, meliore spirante Zephyro, sed minime permutari posse, propositione quadam per digressionē docet. Estq; hæc præclara gnome, qua prioris propositionis rationē reddit. Et quia hic sententia est cū ratione, ideo schema est $\pi\rho\sigma\sigma\tau\epsilon\pi\acute{o}\delta\omega\sigma\tau\iota\varsigma$. Atqui ut penitus intelligatur quid per exacta mala $\alpha\iota\upsilon\upsilon\gamma\upsilon\alpha\tau\iota\kappa\acute{o}\varsigma$ intelligat poeta, huiusmodi, quam scholia adijciunt, historia est cōsideranda. Theron Agrigentinarū rex Geloni filiam suam Demaretem in uxorem dedit, quā defuncto uita Gelone, Polyzelus eius frater duxit, regnumq; fratris sui, unā cōm coniuge suscipit. Cui & potentiam & præclarum nomen inuidens Hiera-

Historia

ron, prætextu belli aduersum Sibaritas gerendi, ex insula Polyzelum educit: ubi quum strenue bellando uictor euasisset Polyzelus, nihil porro habens quo eum iuste Hieron impeteret, nouas tamen technas moliebatur. Quam ob rem Theron exulceratus, & indignabundus cum ob filiam, tum generum, expeditionem destinare aduersus Hieronem uolebat. Quod bellum tamen Simonides Lyricus poëta diremit, tantæq; inter eos cõcordiæ autor fuit, ut affinitate quoque arctius iungerentur, Hierone Theronis sororem in uxorem accipiente.

STROPHE II. COLON XIII.

^a Quando diuina prouidentia procul aduexit
^b rit ^b altas diuitias. ^c Qui sermo ad generosas Cadmi filias item pertinet, queis ubi ^d grauiâ perpeffæ sunt, ^e ingens luctus decidit præ potioribus bonis. Viuit nunc apud superos, Iouis fulmine icta, crinesq; passa ^f Semela: eam amore prosequit incessanter ^g Pallas, & Iupiter pater impense, unaq; filius ^h hederâ coronatus.

^a ¶ Quando diuina.) Cohæret cū fine præcedentis Epodi. ^b ¶ Altas diuitias, magnas, potentes ab effectu. ^c ¶ Qui sermo ad generosas Cadmi.) Exemplis Cadmi filiarum probat, transactorum malorum obliuia, præfenti maiori felicitate uenire. Recte à Cadmo Thebarum conditore præ radigmata citat, quandoquidem ad Thebanos genus suum referat Theron.

^d ¶ Grauiâ perpeffæ.) Scilicet Ino, Semele, Autonoe, Agave. ^e ¶ Ingens luctus.) $\pi\tau\upsilon\varsigma$, id est deicitur, obscuratur. ^f ¶ Semela.) $\sigma\epsilon\mu\epsilon\lambda\eta$ mela Cadmi filia ex Ioue uterū ferens, Iunonis insidijs circumuenta, Iouem, ut diuina forma, qua Iunonem soleret, se adiret precatur, instinctu anus, in quam sese Iuno transformarat. Quod ubi Iupiter recusare non posset, fulmine excussa est, erepto Baccho tamen ex aluo matris, quem & femori suo insuit Iupiter, donec expleto sætus tempore denuò nasceretur. In dearum ergo numerum sub mortem illam transfudit Iupiter, ut hoc pacto ex ingenio liberata calamitate, summam adeptâ sit beatitudinem. Fabula est apud Ouid. 3. Metamorph.

^g ¶ Pallas.) Pallas tanquã dea indigena amat Semelen: nam Cadmus ei statuam posuerat, Oncis Bœoticiæ uico, ubi & Oncea a Minerva colitur.

$\text{Ὀλῆοντι δὲ μοῖραι.}$

Membrum isthuc Demetrius Triclinius resecurit, ut quod faciat Strophem hanc

secundam uno colo reliquis abundantiore. **b** (Hedera coronatus.) Dionysius est siue Bacchus Semeles filius, cui hedera dicata. Quamquam & Apollo & poeta hedera ornentur. Pulchre autem & poeta hedera Baccho & Apollini comunem gestant, dum nihil præclari citra Bacchi cyathos ædant.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

Ferunt præterea & inter marinas Nerei filias
 4 Inoa incorruptibilem perpetuò uitam ducere,
 neque unquam interituram. ^b Iam statam mortis
 horam prorsus non habent mortales, neque un-
 quam quietum ^c diem, Solis prolem, cum innoxio
 bono finiemus. Fluctus autem aliàs aliq̄ cum ^d felici-
 tate & infortunio inuaserunt humanū genus.

Alio paradiamate sententiam priorem probat. **a** (Inoa.) Ino Cæmi filia, quum filium suum Learchum à furore percito rege suo interfectum uideret, ipsa facti atrocitate in rabiem acta, præcipitem sese in mare dedit, ubi Veneris precibus in Leucothean marinā deam transmutata est. Verum de hac fabula pluribus in Isthmijs agetur. Meminit huius Ouid. 4. Metamorph. & Homerus Odysf. 5.

Τὸν δὲ ἴδεν καὶ δμῶ θυγάτηρ καλλιόφυρθ' ἰνώ
 Ἄδου κόβει, ἢ πρὶν μὲν ἔλω ἕροτος αὐδύεσσα,
 Νῦν δ' ἄλως ὄν πελάγεσσι θεῶν δ' ἐμίμορε πμῆς.

b (Iam statam mortis horā.) Tristius quod subiungit. Oedipodis paricide (à quo genus Theronis propagatum) facinus, præclara gnome lenit & anteuertit. Incerta, inquit, certissima mortis hora. Enimvero fieri haudquaquā potest, ut & leta & felicia omnem perpetuò hominis ætatem excipiant. Ea enim est rerum uicisitudo, ut leta tristibus, tristia letis permulentur: quando ut est apud Homer. Iliad. 24. duo in Iouis limine dolia reposita sunt, quorum alterum dona malorum, alterum dona bonorum contineat. Quod si cuiquam ex utroque dolio mixta dona impertiatur, ille aliàs malo, aliàs bono sanè occurrit. Proinde non mirum esse, si inter maiores Theronis reperiatur qui malo fato sit agitat, nimirum Oedipus. **c** (Diem solis prolem.) πρόσθετος est, habens admixtam metaphoram. Dies est filius solis, id est per solem generatur. Solis enim præsentia ærem caliginosum illustrans, lumen uniuerso mundo parit, cui dici nomen indinus: neque quicquam dies est præter solis fulgorem & claritatem.

claritatem. Et quia Theron ad Cadmum & Oedipodem genus suum refert, placet hic ex Scholijs annectere genealogiam eius. Laij filius Oedipus, Oedipodis Eteocles & Polynices, Polinici Thersander, cuius Tisamenes, cuius Antefion, cuius Theras, cuius Samus. Huic duo filij erant, Telemachus & Clyteus: quorum Clyteus sanè mansit in Thera insula, Telemachus autem è regione illi collecta manu Siciliam ingreditur, ea illic loca obtinens. Ex hoc prognatus est Chalciopeus, cuius filius Ommenides, cuius Aenesidamus Theronis ille patrens. d (Θυσιαία καὶ πόνος.) Elegans est hic anthitesis, in dictionibus felicitas & infortunium: græce enim hic sibi opponuntur mutuo Θυσιαία & πόνος, sicut Θυσυχία & Δυσυχία, felicitas & infelicitas, eufortunium & infortunium.

Genealogia
Theronis
abusq; Oe
dipode ad
Aenesida
mū paren
tem.

EPODOS, COLON VIII.

Sic & fatum, quod auitum Theronis stemma fortunatū & potens reddidit, cōtrarij quiddam etiam mali alio quidem tempore adducit, perinde ac in Oedipode ^afatali nato perspicuū fit, qui patrem sibi obuiū Laium ^boccidit. ^cSed ab Apolline olim ædito ^doraculo satisfactum oportuit.

Tertium de Oedipode exemplum iam adducit, quo humane fortunæ instabilitatem confirmat. ^aπαλιγγενεσία pro ἀντεξεμωλόμ. (Fatali nato.) Fatalis natus Oedipus, qui fatū protulit in lucem, uel qui oraculum fatale compleuit, uel fatum producens in rem & euentum, uel qui ex fato illi natus est. ^b(Occidit.) Ut Oedipus patrem suum Laium sed ignorans occiderit, Sophocles pulcherrime tractat in Tragedia quam inscripsit Oedipodem Tyrannum. ^c(Sed ab Apolline.) γ' ἡ πυθῶνι χροιά. Pytho locus est Delphis, ubi oracula edebat Apollo. Hinc Apollo Pythius. A Pythone serpente tamen nomen habet & locus & Apollo, illic sagittis eius, dico autem Apollinis, interfecti & putrefacti. Sed in Pythiorum origine hæc susus explicabūtur. Pro Delphico hic oraculo poeta usurpauit. ^d(Oraculo.) Oraculum uero in quod hic Pindarus intuetur, huiusmodi est:

παλιγγενεσία
πελομ.

Λαίε λαβδρακίδην, παίδ' ὦρ γγ' ὄθλιον αἰτῆς.

Δῶσω τοι φίλον ἦόν, ἀτὰρ πεπρωμένον ὄσσι.

Σὲ παιδ' ὄς χεῖρεσι λιπέην φάσθ' ὡς γ' ἦδ' ὄσε

Ζεὺς κρονίδης, πέλοπος συγγεαῖς ἀράσσι πιθήσας.

Ὅν φίλον ἦε πρῶτος ἦόν, ὄδ' ἠνξάτο σοι τὰδε πῶτα. hoc est:

Oraculum
Delphicū.

Laie Labdacida, prolem petis ipse beatam,
 Quæ semper pulchra sit posteritate renidens:
 Charus quare tibi nascetur filius, acri
 Euentu: per quem solis tibi lumen adeptum,
 Et uitam flebis: sic fata uoluntq; iubentq;
 Talia donauit precibus Saturnius atris
 Tantalij Pelopis: natum quia dempseris illi,
 Hinc peperit tibi tanta suis incommoda uotis.

STROPHE III. COLON XIII.

Atqui toruū uidens ^aErinnys, perdidit ei ^bmutua
 cæde superstitem eximiam & martiam sobo-
 lem. Relictus est enim Thersander cadente Po-
 lynice, ^cnouis certaminibus, ^dprælijs q̄ belli præ-
 clarus, germen auxiliare ^eAdrasteidum familiæ,
 fex qua seminis radicem Theronis adsumit do-
 mus. ^gDecet ergo ut nos ^hTheronem encomijs,
 carminibus, ⁱlyris q̄ ueneremur.

^a (Erinnys.) Quas Latini furias, Græci Erinnyas & Eumenidas appel-
 lant, inferas illas deas, scelerū omnisq; mali cū suscitatrices tum punitrices. Nus-
 merantur tres, Tisiphone, Alecto & Megæra. Concitata uero mentis siue mo-
 tus, siue affectus, hisce furijs poëtæ adumbrarūt. ἐλύυς mentis litem et pro-
 uocationē sonat, ab ἐλὺς & οὖς. Ὀμῆρις ab οὖ bene, & μῆνις & ῥοβίη
 uel mens: per antiphrasin: minime enim bonus animus in Eumenidibus, uel uir-
 tus conspicitur. Tisiphone ultionem cædis, à τίσις uindicta, & φόνος & cæ-
 des. Alecto nunquam desinentē, ab ἀ & λήγμαι. Megæra odium est. Quib-
 us uocibus quàm animi nostri motus significantur, nemini non constat.

^b (Mutua cæde.) σὺν ἀλλήλοφονία. hoc est, Erinnys ut paricidiū
 Oedipodis ulcisceretur, filios eius Eteoclen & Polynicen ad mutua concitauit
 arma, ita ut frater in fratrem insurgeret, alter alterum armis adoriretur. Quo
 prælio uterque perierūt, superstite Thersandro Polymicis filio. ^c (No-
 uis certaminib.) Noua certamina expeditionem, qua Thersander & Diome-
 des aduersum Thebas dimicantes, parentum suorum necem ulti sunt, appellati:
 ut Scholia. ^d (Prælijs belli.) μάχης πολεμῆς. Discrimen est inter
 πάλαιον & μάχην, perinde atque apud latinos inter bellū & præliū. πό-
 λεμος

λεμϞ ut bellum, tempus est durantis pugnae, etiamsi nullus fiat conflictus: μᾶχην ut praelium, ipsam hostium conflictationē significat: Ammonio autore.

e (Adrasteidum familiae.) Enallage numeri est ἀδραστείδων, pluralis genitiuus à recto ἀδραστεῖς: patronimicum est foemininum ab Adrasto, Adraști filiam significans. Thersander enim Polynici, ex Argea Adraști Sicyoniorum Ϟ Argi regis filia, natus est. f (Ex qua, scilicet Adrasteide, uel Thersandro: interempto enim patre, à superstitie matre, ipsam deuenerans, ducit genus uates: sic per Adrasteidis familiam, nepotes Ϟ posteros Argeae atque adeò Adraști intelligit, uel ipsam suam Thersandri posteritatem.

g (Decet ergo.) Redit à digressione ad institutū: post interfecta enim maiorum Theronis felicia Ϟ infelicia, ad eius encomia reuertitur.

h (Theronem.) τοῦ αἰνησιδάμου. Periphrasis est Theronis: pater enim Theronis Aenesidamus. Graecis in more est, ut si filium uel filiam alicuius efferre uelint, id per articulum masculinum uel foemininum genitiuo patris, uel etiam matris praepositum faciant: ut, ὁ αἰνησιδάμου, filius Aenesidami: ἡ Διός, filia Iouis: ὁ ἐπάφου, Epaphi filius. i (Lyrisq.) In exordio huius ode, ἀναξιφόρμυγες ὕμνοι dicebat: φόρμυγα intelligens, quam hic lyram, Ϟ saepe citharam appellat. Quare quum Ϟ interpres ubique ferè per lyram citharā accipiat, est quor equidem opiner etiam Pindaro citharam Ϟ lyram idem fuisse organon. Quod Ϟ Horatiū sensisse puto, dum principium huius ode imitans, ubi in primam uocem ἀναξιφόρμυγες intueretur, canit: Quem uirum aut heroa lyra, uel acri, Tibia sumis celebrare Clio? ita quod per lyram respexerit necdum ad suam lyricen, sed ad ipsam etiam dictionem ἀναξιφόρμυγες. Nec me clam est refragari sententiae meae Anaxilam λυροποιῶν apud Athenaeum Dipnosophistarum 14. qui lyram à cithara se iungit hisce uersibus:

Ἐγὼ δὲ βάρβυτος, τριχόρδος πικτίδας,

Κιθάρας, λύρας, σκινδάψος ἐξερτύομαι. hoc est,

Et barbitos ego ac trichordas pectides,

Citharas, lyras, scindapsos noui tangere.

Quibus ipse Anaxilas uersibus aperte palàm à cithara lyram segregat. Equis nō possit asseuerare φόρμυγα uel citharā Ϟ lyram à Pindaro usurpari, pro uarijs organis quibus ludere potuerit? non autem idem fuisse Musices instrumentum propterea. Et ego profecto malle accedere Anaxila, ni Pindarum haec duo miscere uiderem, Ϟ scholia citharam saepe per lyram interpretari. Quumq; sint scholia doctissima, nō opinor adeò à Musica alienos fuisse, ut ignorarent, quid citharā, quid lyram nominarent, eorum conscriptores. Qua-

re interim ab Anaxilao illo dissentienti mihi ueniã dabunt eruditiores, ubi certius discrimen attulerint: cõniuebũt etiam, ni fallar, manes Anaxilai, si uideant me, non profus temere in instrumentorum Musicorum ratione cœcutire. Præterea apud Aristophanem in Nebulis lynam & citharam idem esse apparet, ex eo loco, quo Strepſiades de filio in hunc modum conqueritur:

Πρῶτον μὲν αὐτῶν τῶν λύρων λαβόντ' ἐγὼ κέλδυσσας,

Ἄσαι σιμωνίδας μίλας τῶν κείων ὡς ἐπέχθη.

Ὅδ' ἄνθους ὡς ἀρχαίον ἐπ' ἐφασκε τὸ κυθαεῖζον.

Quo loco si lyma & cithara diuersa essent, λυεῖζον & non κυθαεῖζον dice re debebat.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

“Siquidem in Olympico certamine ipse ^b coronam accepit: ^c in Pythico & ^d Isthmico cõmunes ad ^e eiusdem sortis fratrem ^f gratiæ, per quadringas quæ duodecies cursu rotabantur, adduxerunt ^g flores. ^h Esse uero certaminis expertum, uictoriaq; insignem, à tristibus liberat. ⁱ Præterea diuitiæ uirtutibus exornatæ uariarũ rerũ opportunitatem adferunt, non modicam, sed arduam atque adeò seueram sollicitudinẽ suppeditantes.

^a (C Siquidem.) Ratio, quare Hieronem laudari conueniat, propterea quod Olympicã sit uictoriam adsecutus. ^b (Coronam.) γέρας minus significat, quo honoratur quisquam. Isocrates in περὶ βασιλείας, ἱεροσωμῶν pro γέρας usurpat: & in encomio Helenæ ἱέρας appellat, quod in περὶ βασιλείας ἱεροσωμῶν. Metaphorice per coronam reddidi: eam enim ipsam uictoriam per munus illud intelligit. ^c (C In Pythico.) Pytho Apollinis urbs, ut Stephanus testatur, ubi Pythia, ludi, aguntur: unde hic pro Pythicis ludis accipitur. ^d (C Isthmico.) Isthmos autem inter duo maria angustiam significat, quo de Pomponius Mela lib. 2. sic inquit: Megarensiũ tractus Isthmon attingit: hoc illi cognomẽ est, quia quatuor millium spatium Aegæon mare ab Ionio submouens, angusto tramite Helladi Peloponnesum annectit. In eo est oppidum Cenchrea, Fanum Neptuni, Ludi quos uocant Isthmicos celebres. Hæc Pomponius. Porro ab Isthmo ἰσθμιάζειν prouerbium deditur. Verum de his uberius in origine Pythiorũ & Isthmiorũ disseritur. Proinde

inde laudat Theronem ab Olympica, Pythonica & Isthmica uictorijis. Est autem in Olympiorum supra origine demonstratum, ut celeberrima totius Græciæ & spectacula, & præcipui præ reliquis ludi fuerint Olympia, Pythia, Ne mea, Isthmia. e ¶ Eiusdem sortis.) ὁμόκληρος pro ὁμόκληρος Dorica dialecto, quæ u in α mutat, ab ὁμῶς simul, καὶ κληρῶ, & fors uel hereditas. ἀδελφὸς ὁμόκληρῶ, frater qui eandem cum fratre hereditatem adit. Quæ enim, ut Cicero finit, frater sit alter ego, recte fratres & sunt & dicuntur ὁμόκληροι, ut ita quod unius sit, ad alterum etiam pertineat.

f ¶ Communes Gratiæ.) Fratrum cōmunes Charites dicit, hoc est cōmunes honores, cōmunem uictoriam: fratrem Hieronis in Pythijs & Isthmijis item uictorem abijisse adfirmans, nomen tamen fratris non exprimit. Quid uere & quales sint Charites, decimaquarta & ultima Olympiorum ode Pindarus in lucem profert.

g ¶ Flores.) Per flores uictoriam uel brabeum accipit, μεταφορᾶ est. h ¶ Esse uero uictoriæ expertum.) A fructu & commoditate uictoriæ laudat Theronem. Cōmoditas & præmiū uictoriæ est, inquit, liberare à δύσφρονω, id est, amaris, difficilibus, tristibus, iniunctis. Est enim τὸ δύσφρον, contrarium τῷ ὀφρονι. δύσφρονος igitur, quæ menti cum contraria, tum molesta sunt, significat: à uocula δύς, quæ difficultatem in compositione notat, & φρονὸ mens, præcordia. Summa, uictoria celebriorem & magnificentiorem quempiam reddit. i ¶ Præterea diuitiæ.) A diuitijs & potentia prædicat Hieronem, diuitias uirtuti iunctas cens fontem uictoriæ efficiens, haud uulgari certe gnōme. Victoria citra sumptum fieri non potest: sumptus diuitias requirit. Diuitiæ uero sine uirtutibus non sunt ornamento, sed uirtuti iunctæ, summū mortalibus honorem impertunt: suntq; præcipuorum, ut uictoriæ, ut triumpho, bonorum causa.

EPODOS, COLON VIII.

Quin & clara huiusmodi diuitiæ stella & uerum homini lumen sunt. ^a Nam has qui possederit, nouit quid futurū sit: nempe quod post mortem in iustæ mentes mox luant cōmissa. Quod enim in hoc Iouis imperio delictum est, apud inferos quis punit, ubi & inimicitia suæ, & pænæ antea, haud iniuste iudicans, rationē dederit.

Sententiam de diuitijs uirtuti iunctis prosequitur, quantum homini cōmodent exponens, fusius dilatans earundem fructum. Fulgida, inquit, stella diuiti-

tiæ sunt hominibus, hoc est, nec diuitiæ citra uirtutem, nec uirtus citra diuitias consummatum reddit hominem, perinde atq; Callimachus ait:

Οὐτ' ἀρετῆς ἀτερ ἄλβος ἐπίσται, αὐδραὸς ἀεὶ ἔσται,
οὐτ' ἀρετὴ ἀφένιοι. Δίδου δ' ἀρετῶν τε καὶ ἄλβου.

Et Sappho:

ὁ πλοῦτος αὐδ' ἀρετῆς οὐκ ἀγαθὸς σωοικος.
ἢ δ' ἄμφοτέρων κρᾶσις δὴ δαίμονιας ἔχῃ τὸ ἀκρον.

Fœlicem non diuitiæ uirtutibus absq;

Efficiunt quenquam, nec contrā: cæterum utræq;

Sapphus Senarij:

Opes citra uirtutis exinimum decus

Domum male incolunt. Sin has commisceas,

Felicitas hinc summa belle nascitur.

a ¶ Clara diuitiæ stella.) ἀστὴρ ἀελκυλος. ἀστὴρ unica firmamenti stel-
la est, ut Sol, Luna, Venus, Saturnus, Abramech. ἀστραὶ uero ex multis stellis
formatum animal, ut Orion, Vrsa, Syrius, Leo, Cancer, & id genus alia: Am-
monio autore. b ¶ Nam has qui possederit.) A fructu diuitiarū uirtu-
tibus ornatarum amplificat. Fructus, inquit, huiusmodi potentium qui uirtuti-
bus iuxta sunt compti, sunt, agnoscere quid post hanc uitam bonis, quid malis
obuenturum sit, apud inferos. Quo pariter monet pius uates, ut hanc uitam ita
transigamus, ne malorum poenæ adiudicemur, sed ut gaudio potius bonorū de-
functi uita addamur. c ¶ Iniuste mentes.) ἀπράλαμνοι φργγες, men-
tes iniuriæ, uiolentiæ, ab α particula nō sterotica, sed augendi potius: et πρᾶλα-
μη, machinatio. Scholia ἀπράλαμνοι per βίατοι reddunt. d ¶ In
hoc Iouis imperio.) Periphrasis est terræ, quum dicit, γῆ τῆδε Διὸς ἀρχῆ.
pro γῆ τῆδε Διὸς ἀρχῆ. Mundum intelligit, uel terrarum orbem. Trium es-
nim fratrum tria sunt regna, Neptiumi mare, Plutonis tartara, Iouis cœlum &
terra. Ergo in hoc Iouis imperio, æque est ac si dicā, in hac terra, quam Iupiter
perinde gubernat, atque cœlum. Periphrasis. e ¶ Quis punit.) Αἰ-
quis, Pluto nimirum, uel Aeacus. Sontes apud inferos & malos castigari docet.

STROPHE III. COLON XIII.

Æque autem noctu semper, & æque interdium
solem habentes continuum, boni uita fruuntur,
nec terra nec mari, paupertatis abigendæ causā
operantes: sed enim apud colendos deos "qui uis
te in a

tæ integritate gauisi sunt, ^b illachrymabilem ducunt ætatem. ^c Alij uisu incomprehensibilem laborem ^d sustinent.

Pœne fontium apud inferos, gaudium simul beatorum subiungit. *Dieta κλυδὺν πῖδα* Isocrati in Trapezitico & Paragraphico iudicium est. Medicis & Luciano in *δίαταρυ*. Nigrino uiuendi quandam rationem signat. Pindarus pro uictu usus est. Estq; hoc loci *κρυών* pro *κρυώνυ*, per epenthesin & ectasin. Horatius dum prima Epistola inquit,

Impiger extremos curris mercator ad Indos,

Per mare, pauperiem fugiens, per saxa, per ignes.

interpretatur quid sit quod hic Pindarus ait, *κρυών πῖδα δίαταρυ*.

a ¶ Qui uite integritate sunt gauisi.) ὄρκος iuramentum est siue iusurandum: hinc εὐορκία pietatem & iustitiam significat: εὐορκος pius, iustus est, quasi sancte deierans. Nam qui ueretur ne quicquam deorum testimonium in suæ rei confirmationem accersere, nã ille mihi pius uidetur. Sicut econtra impius periurus. Qui enim periuriũ cõmittere audet, in eo nulla pietatis profectio mica esse potest. Ergo quum ait uates: οἷτινες ἔχαρον εὐορκίας, latine sic non omnino inepte redditur: Qui morum sanctitate, seu uite integritate, & iustitia, & id genus uirtutibus gauisi sunt. Summa, quibus placuit in hac terra uirtus. b ¶ ἀδάκρυ.) Illachrymabilem ætatem transigere, est felicem uitam ducere, lachrymis & mœrore uacantem. c ¶ Alij incomprehens.) Alij, id est mali, quorum primo feci mentionem. Per reiterationem & antithesin. ἀπεσοπάσθη πρόνοϋ, inuisibilem laborem & afflictionẽ habent: id est, ad eò magnum cruciatum sustinet, ut neq; uisu, neq; cogitatione effici mari queat: per translationem uerbi corporis ad animum. d ¶ Sustinent.) ὄχηον. Doricum pro ὄχεοισι, hoc est uehunt: ab ὄχος uehiculum.

ANTISTROPHE, COLON XIIIH.

Quicunq; dein perdurarunt ter utrinq; agentes à uitij profus alienam seruare mentem, abierunt à loue sibi destinata uiam, iuxta Saturni habitationem, cui nomen ^a Tyrus, ubi beatorum insulam, Oceanides auræ circũcirca perflant, ubi flores instar auri collucēt, alij quidem terræ, alij uero splendorum arborum, alios uero aqua nu

trit,^b quorum flexuris & coronis manus ornant.

Pythagoræ dogma de transmigratione animorum in alia corpora introductum. Opinio enim eius erat, quod si homo pure uixisset, in boni rursus hominis corpus per natiuitatē immigraret: sin impijs uitijs sese polluisset, in effera etiā & fœda animantia secedere eius animum, ut in urfos, in sues, in lupos, & reliqua id genus. Pindari hic sententia est, animam ubi ter transmutata fuerit, hoc est, ubi per migrationem in alia corpora ter in terris egerit, & per mortem uel separationem ad inferos descenderit, quiescere, nec porro permutari: maxime uero bonorum uirorum animas. Secutus fortasse Pythagoræ, quæ fertur, triplicem permutationem: ter enim, non amplius, animus eius in uarijs corporibus uixisse traditur. Nam & ipse Pythagoras primum se fuisse Euphorbum in bello Troiano fassus est, ut Plutarchus testatur in uita Homeri, & Ouidius in permutatione formarum lib. 15. dum sic apud eum Pythagoras loquitur:

Morte carent animæ, semperq; priore relicta
Sede nouis domibus uiuunt, habitantq; receptæ:
Ipse ego (nam memini) Troiani tempore belli,
Panthoides Euphorbus eram, cui pectore quondam
Hæsit in aduerso grauis hasta minoris Atridæ.

Postea Pythagoras factus: postremo in gallum transmutatus. qua de re Lucianus festiuitate ludit in Micyllo. Proinde qui ter in hoc seculo per suam mutationem uixerint, ac uitam suam à uitijs incontaminatam serauerint, in insula Beatorum tandem interquiescunt, prope Tyrin Saturni regiam, in qua Saturnus demoratur. a ¶ (Tyrus.) Tyrus Saturni urbs & regia est, in insulis beatorum in Oceano sitis, Homero teste. Describit autem Tyrsios & insule beatorum amœnitatem æque Pindarus, atq; Homerus Elysij campi iucunditatem Odyss. A. b ¶ (Quorum flexuris.) Interpres sic huc locum mutat: Vnde, à quibus floribus, arboribus, terra & aqua germinantibus, ornamenta & coronas manibus suis beati neant. Alij Pindari uerba sequentes, intelligunt ut reddidi, sed caput adijciunt euidentioris sententiæ gratia, ut sit, manus & capita ornant coronis.

EPODOS, COLON VIII.

“In rectis consilijs Rhadamãthys, quem pater habet Saturnus promptum sibi afflorem, Rheæ supremam omnium thronum occupantis maritus, Peleus & Cadmus in his etiam beatorum nu-

torum nu-

torum numerantur locis. Quò & Achillem The-
tis mater Iouis animo^d precibus flexo, detulit.

a (¶ In rectis.) Beatos gaudere, coronas frondeas neſtere dicit, Rhada-
manthi uoluntate & conſilio: hoc eſt, per Rhadamanthum id illis permittitur,
qui omnia in ea inſula diſpenſat: uel, in eo beatorum loco Saturni nomine guber-
nat. b (¶ Quem pater.) Breui dilatatione officium Rhadamanthiſ
exponit, eum eſſe aſſeſſorem Saturni dicens. c (¶ Peleus & Cadmus.)
Statim duos ſummos principes eius loci incolis recenſet, quo animū addit Hie-
roni, ut horū ille ueſtigia ingreſſus, eò tandem etiam perueniat. Imitatus eſt Ho-
merū hoc loco 4. Odyſſeæ, ubi Proteus marinus deus futura olim Menelao præ-
nūciat, nempe quem nā ſit uitæ ſuæ adſecuturus finē, quò item poſt ſata ferēdus:

Ἄλλ' ἄσ' ἐς ἠλύσιοι πεδίοι, καὶ πείρατα γαίης,
ἄθ' ἀνατοί πύμφουσι, ὅθι ξάνθος ῥαδάμανθος,
τῆ πόρ ῥήσις ἐιοτὴ πέλει ἀνθρώποισι,
ἔνι φετος, οὐτ' ἄρ' χρεμῶν πολὺς, ὅτε ποτ' ὄμβροθ,
ἄλλ' ἄσι ζεφύροιο λυγιπνεύοντας ἀήτας,
ὠκεανὸς ἀνίσι ἀναψύχην ἀνθρώποις,
ἔνεκ' ἐχθρῶ ἐλγύλω, καὶ σφι γαμβρὸς Διὸς ἔοσι.

Porò apud Cymmerios populos in Oceano deſcenſum ad inferos Home-
rus 11. Odyſ. collocat: perinde ac Tyrſin beatorum & urbem & inſulam in
Oceano conſtituit hic Pindarus. Eſt ergo Tyrſis Pindarica & campus Ely-
ſius Homericus Odyſ. 4. idem. Saturnus itaq; ſummus inferorum maxime bea-
torum præſuleſt, Rhadamanthus aſſeſſor & iudicis miniſter. Quinetiā Rha-
damanthus ipſe iudex manium eſt, cuius iudicia recta & iuſta ſunt. Latinis fa-
cile domantem nomen illud ſonat, πῆρ' ἂν τὸ ῥῆτορ καὶ διαμάζω. Et recte qui
dem: nam iſ ſua potentia impioſ tormentis, pios Elyſio campo ſeu Tyrſij ad-
iudicat: unde & ab eius omnium æquiſſima necnon iuſtiſſima ſententia natum
eſt adagium, Rhadamanteū iudicium. Peleus Achilliſ pater. Cadmus The Peleus, Ca
barū conditor, ad quem generis ſui ſtirpem Hieron retulit. Ideo autem Cadmi dnuſ.
ceū iuſti & pij principis meminit, ut huiuſmodi ſibi maiorum uirtutem ob
oculos ponat Hieron, ut paulò ante indicatum.

d (¶ Precibus.) Λιτῆις. Litas filias Iouis Homerus Iliados nono, &
elegantiffime, & diuino planè ingenio, & piſſima ſententia deſcribit, à uer-
bo λίοςομαι ſupplico. Supplicationes uolet. Mater ergo Achilliſ ſupplica-
tione permouit Iouem, ut liceret ſibi filium ſuum Achillem in Troiano prælio
ſuſum, ad eam beatorum inſulam tranſferre.

a Qui Hectorem, b tum prælio non persistentem, Troiæ firmam antehac columnam subuertit, c Cycnumq; Neptuni filium & d Auroræ gnatum Memnonem Aethiopa neci dedit. e Multæ mihi sub cubito in pharetris acutæ sunt sagittæ, intelligentibus modo sonantes. At omnino interpretatione opus habent. f Sapiens natura multarum rerum gnarus, discentes ubi inepta loquacitate corui immoderata garriunt,

ANTISTROPHE, COLON XIII.

Aduersus diuinum Iouis alitem.

a (Qui Hectorem.) Ab insigniter gestis rebus Achillis amplificat, Græcorum principum fortitudinem extollens, dum Hectorem & columnam & murum Troiæ, per αὐτὸς ἦσ' ἰψ', ab Achille fustum dicit. b (ἄμαχορ.) Imbellem Hectorem uocat, respectu Achillis. ἀσφαλὲν κίονα, id est, immobilem columnã, in cõparatione ad reliquos & Troianos et Achiuos. c (Cycnum.) Cyni duo fuere, alter Martis, alter Neptuni filius. Martis gnatum insidias neclentem uiatoribus, eque cæforum capitibus templum genitori Marti extruere uolentem, Hercules interfecit. Cycnus uero Neptuni, Troianis auxilio ueniens, ab Achille demissus est orco, quum aduenientibus Græcis prohiberet ad portum adpulsum. d (Auroræ gnatum Memnonem.) Tithonis & Auroræ filij duo fuere, Memnon & Emathion. Memnon ab Achille interceptus est, Emathion ab Hercule. e (Multæ mihi sub cubito.) Allegoria est, pro, multæ acutæ cogitationes & animo meo & cunctorum prudentiure cubat & uiuunt, quibus ornare que a uictores, & amicos meos. Hactenus quid diuitiæ uirtutibus iunctæ, atq; adeo uera illa felicitas efficiat, eleganti & diuite digressione expediuit, nimirum quod nos ad pietatem, ad futuræ uitæ cognitionem inflamment. Nunc ad ipsum encomion redit, sueq; poetice autoritatem facit apud Theronem, uti sciat se haud à uulgari poeta cõmendari, allegoria sententiam suam illustrans. Sub cubito pectus est uel thorax. Tela encomia sua uocat: per pharetram mentem accipit: enigmatiçis poematis huius sui, quo uictores ornat, grauitatem & fecunditatem indicat. Non cuius patere sua, cæterum intelligentibus duntaxat. Sanè ipsum poemã Pindaricum historiarum nomine

nomine, in quibus creber, sed brevis, non adeo unicuique expositum est: plerumque enim in uictorū genealogijs & rebus gestis recensendis, eas uix per nubeculam sæpe ostendit, sæpe allegorij multa inuoluit, sæpe multa uix per transennā sub indicans: decoro tamen seruiens, ne si ea planè in lucem proferat, plus turbet, quàm exhilaret hymnis hisce suis uictores. Simplex huius loci sensus talis est: Multa mente mea clausa gero tibi magnifica ò Hieron, quæ non omnia possum recensere modo. Atq; hunc ipse locum Pythiorum ode nona, Strophe 4. interpretatur, dum inquit: Magnæ uirtutes, copiosa eloquentia, qua prædicetur indigent. Breuiter autem ornateq; dicere, sapientum est. Quo & Lyricam breuitatem, & interim tamen eloquentiam suam & ornatum, haud immodeste generali gnomo commendat. f (C Sapiens natura.) Gnome est, qua ueluti rationem prioris propositionis reddit, qua dicebat sibi multadum inclyta enomia, materiemq; rerum uberrimā mente sua condi. Nam se natura, iudicio, inuentione ualere: pulchra diatribe naturam cum arte conferens. Naturam Iouis aliti, aquilæ, artem coruo comparat: per aquilam (ut Scholia auguratur) semet ipsum, per coruum Bacchylidem antagonistam suam intelligens. A plerisque controuertitur, ars ne an natura sit præstantior: nascatur ne poëta an fiat. Qui ea in questione ambigunt, hanc uerissimā Pindari sententiā animo suo uertant.

^a Adhibe nunc metæ arcum: age mi anime, quemnam tangemus ex mansueta mente, inclytata mittentes tela? Acraganta^b uersus tendas. ^c Sancte nunc deiero, nullam centum retro annis ciuitatem, ingenuo corde erga amicos uirum, abundantioremq; manum^d produxisse

Apostrophe.
Interrogatio.
Subiectio.

EPODOS, COLON VIII.

Therone.

^a (C Adhibe nunc metæ.) Apostrophe ad semetipsum: mi anime adhibe metæ arcum. Allegoricus sermo. hoc est, Oden cœptam à Therone finias. ne longius uageris, sed ad scopum, ad statum redi. Sagittæ laudes sunt, & præconia, quæ homines figunt, & corda illorū penetrant, dulci tamen oblectamento, non acuta cuspide, instar uelocium & letalium telorum, quæ inflicto corpori uulnere dolorem adferunt. Hinc discriminis causa adiecit, celebres è molli & mansueta mente. E mente, eaq; μαλακῶν proficiuntur sagittæ, non ἐκ τῆς αἰμαφρεφῆος φαρῆτρης, ut apud Homerum. b (C τανύσας.) Partici-

ὑπόκειοι
λόγον.

pium Doricū est pro τανύσας. Dores enim ἰδῶα es cōmunis linguae parti-
cipiorum terminationi, qualibus participijs Pindarus haud infrequenter utitur,
interponunt. c ¶ Sancte nunc deiero.) Ratum, iuramento stabilitum
sermonem: hoc est, uerissimum, haud mendaci mente loquar. d ¶ Pro-
duxisse.) τεκείν. Postremo à liberalitate Hieronem laudat, & larga manu:
quo simul ei suggerit, ne sui largiendo obliuiscatur: munera pro suis hymnis ob-
scure deponens.

Hyperbole

(Sed in laudem exiit, ignauorum quorundam
iniuste occurrens^a iniuria, quæ malis operibus
Theronis integritatem turbare uoluit & abde-
re.) Postquam ut arena numero comprehendi
non potest, sic beneficia, quæ in multos ille con-
tulit, quis numeret?

Indignabundus admiscet disidium, cum quod inter consobrinos eius Cas-
pyn & Hippocratem concitatum est. Illi enim multis aucti beneficijs à Thero-
ne, quum uideret dominatum & potentiam eius augeri, fortunæ adeo illi beni-
gnæ inuidentes, aduersus ipsum fecerunt manum, quos prope Himeram Siciliae
urbem uicit. Tum quod cum Hierone illi fuit. a ¶ Iniuria.) κόρη & sa-
turitas est, quando satur stomachus fastidire incipit cibos, & ex ea sepe noxa
nascitur. Iam rerum saturitas & abundantia mater & fons malorum haud raro
esse solet: quare efficiens pro effectu, hoc est, τὸν κόρον ἀντὶ τῆς ἰσπεως
accepit. b ¶ Abdere.) κρύφοι θέμην. Aristarchus κρύφοι per κρύ-
ψην interpretatur. Disidium hoc consutationis loco adductum est. quasi dis-
cat: Nihil potest remorari hanc laudem & summam Hieronis uirtutem & ui-
ctoriam, maleuolentia & iniuria consobrinorum & affinium. Quid enim que-
so impetrarunt, nisi quod accessionem præconijs & rebus eximie gestis Thero-
ni pararet, dum turpiter à tanto heroe sunt fusi & fugati? Atq; hæc breuis con-
sutationio per parenthesin est adiecta. Quæ enim sequuntur, Postquam
ut arena & c. coherent cum superiore liberalitatis præconio,
suntq; eiusdem ἀπολογία. c ¶ Postquam ut
arena.) Hyperbolica cōparatione pro-
bat, quod de munificen-
tia protulit.

Eidem

IO. LONICERI ENARRATIO. 41
 EIDEM THERONI AD THEOXE-
 NIA, ODE TERTIA.
 STROPHE I. COLON IX.

^a Castori & Polluci hospites amantibus, *Proposuitio.*
^b formosæque Helenæ placere opto, ce-
 lebre deuenerans Agrigentum, recte
 instituens hymnum ad ornamentum
 equorum (qui in Olympijs uicerunt pedes inde-
 fessi) Theronis. Sic mihi^d uarie gatum inuenienti
 modum consuluit^c Musa, ut uocem carmine splen-
 didam^f Dorico adaptarem rhythmō.

ENARRATIO.

Quum Hercules, ut tertiae Odes huius antistrophe Poëta differit, in cœlum *Argumentum.*
 ex hoc mundo secederet, deorūq; sodalitiō & numero adiungeretur (uirtutum
 enim causa, ut Isocrates in Philippico habet, pater Herculem in diuorum nu-
 merum retulit) Castori & Polluci quinquennales ludos Olympicos à sese in-
 choatos, & absolucndos & retinendos commisit. Qui iussa capeffentes, ultra
 Olympium agonem, panegyrim & celebrem conuentum instituerunt, quem
 Theoxenia à deorū amicitia & commercio appellauerunt, quod eos tum conui-
 uio & mensa expectarent exciperētq;. De Theoxenijs hisce in decima Nemeo-
 rum non nihil etiam disputabitur. Hic quum sacra in hac festiuitate faceret The-
 ron, denunciatum est ei, & alios ipsius equos uictoriam obtinuisse. Hinc Pinda-
 rus eum à corona equorum, à loco uictoriæ celebrat: ac per digressiōnem recen-
 set, quomodo Hercules aureis cornibus ceruam apud Hyberboreos attulerit, il-
 licq; oleastri surculos, quos plantaret Pysæ in gratiam Olympiorum, ut & opa
 eum olim oleæ ille locum redderent, & coronam ramis suis & frondibus
 Olympionicis præberent. *a* (Castori & Polluci.) Castor & Pol-
 lux & Tyndaridæ, & Διὸς κούροι appellantur. Leda Tyndari uxor, ex Io
 ue in olorē transformata, duo oua peperit, è quorū altero gemini Castor & Pol-
 lux, altero uero Helena prodijt. A Ioue ergo Dioscuri, hoc est Iouis filij: à
 Tyndaro putatiō patre, Tyndaridæ. Helena fratres suos Διὸς κούρους cog-
 noscere non potest in exercitu græco, dum 3. Iliados sic inquit:

Δοῖω δ' ἂν δ' ὠίαμαι ἰδέειν κοσμήτορι λαῶν,
 Καστορα ἢ ἰππόδαμον, καὶ πύξ' ἀγαθὸν πολυδάκρυον,

ἀποκασιγνήτω, τῷ μοι μία γένατο μήτηρ.

Athenæus in Dipnosophistis, ὧν ueteribus etiam ἑσπεῖον significasse, id est superiorem thalamum uel cubiculum, testatur: quale ἑσπεῖον Homerus Pænelopæ 1. Odyss. tribuit. hinc natâ ouorum fabulam ex dictione πολυσύμω:

b ¶ Formosæ Helenæ.) Græce est καλλιπλοκάμω θ' ἑλγύη, hoc est pulchros capillos habenti. Est Synecdoche, pro tota formosâ. c ¶ Placeæ re.) Castorem & Pollucem ideo principio placat, quod Agrigentini eos numi num uice coluerint. Quia Tyndaridæ sunt Agrigentinorum dii uel maiorum etiam Theronis, ideo Theronem Agrigentinum celebrans meis carminibus, ipsos etiam honoro. d ¶ Variegatum modum.) Id est, uarium excogitanti mihi argumentum. e ¶ Musa.) Musa Clío, uel Calliope mihi assistit uel consuluit. f ¶ Dorico rhythmō. Doricum rhythmōn, Doricam dialecton uel harmonian dicit, quam in prima ode δ'ωρεῖον φέρμεγχα ποσμίναuit, hoc est Doricam citharam.

PARAPHRASIS EXORDII.

Instituo laudare Theronis equos Olympiorū uictores. Atq; hoc dum molior, ipsum simul Agrigentinū Theronem & ciues eius & subditos communi perfundo præcomio: gloria enim & eximium principis decus ad populum etiam eius deriuatur. Ac iuxta ipsos Tyndaridis, Theronis & Agrigentinorum numinibus gratificari studeo. Imò ideo uictoriâ Theronis & equorū eius ode hac exorno, ut potissimū Dioscuris per hæc placeâ, dum suos cultores à me magni fieri uideant. Quanti enim ipsos Dioscuros faciâ, quis unq; uerbis cōsequatur?

ANTISTROPHE, COLON IX.

Nam adiunctæ iubis coronæ, ^a exigunt à me ut hoc diuinitus instructum debitū, ^b citharamq; uarie sonantem, & uocem tiliarū, ^d carminumq; positum Aenesidami filio Teroni, pro decoro & dignitate tribuam: quod item efflagitat ex me ^c Pifa, ^f à qua ^e diuinæ fortis hymni ad homines etiam tandem redeunt.

Quid Pindarū permouerit ut & hunc hymnū in gratiam Theronis conscriberet, recenset. Ipsa, inquit, equorū uictoria, & corona equorū iubis apposita, uictoriæ symbolū in causa fuerunt, quæ hanc odam pangerē. Ipsa etiam Pifa, id est Olympiū certanē, quo equi Theronis uicerunt, me huc pertraxit. Vtitur hic synonymia & congerie: nam debitum, citharam uarie sonantem, uocem tiliarum

tibiarum, carminum positum, etsi inter sese quidem uarient, pro eodem tamen usurpat, nempe hoc presentis hymno uel encomio. a ¶ (Exigunt.) Verbum *πρᾶξιον*, est per ἀφαιρέσειν pro εἰς πρᾶξιον με, id est, à me exigunt. Et quia debitum exigitur, ideo in cœpta metaphora persecrans χεῖρας subiungit, qua officium suum commendat Thevoni, & beneuolentiam, dum se debere hoc tanto heroi, tamq̃; præclaro regi dicit, conciliat. b ¶ (Citharam uarie so.) Varie sonantem citharam appellat, quam suprâ prima ode αἰὼ λυῖσθαι μολπῆν dixit. c ¶ (Vocem tibiarum.) Propterea tribuit uocem tibiarum, quia nedum cithara uel lyra, sed & tibia canere potuit Pindarus, quippe qui tibicinis filius erat, ut in Pindari uita explicatum. d ¶ (Carminumq̃; positum.) Per carminum positum, uel lyricorum suorum uersuum leges intelligit, uel ad arsin & thesin uocis, hoc est ad eleuationem & depressio- nem, ut sit cantando, refert. Si ad rationem uersuum suorum desigit oculos, tum est hystorologia, uel ὑστέρων πρότερον, seu ordinis inuersio. Primū enim ode pangitur, siue uersus componuntur, deinde cantantur, postea lyra uel cithara, uel tibia etiam accedit. e ¶ (Pisa.) Ab equis, qui uictoriam cursu obtinere, uictorem laudauit: nunc à loco ubi uicerunt prædicat, nempe Pisa: & per metonymiâ locū certaminis, pro ipso certamine accipit. f ¶ (A qua.) Ex Pisa, hoc est Olympiaco ludo, insignia multa encomia uictoribus obtin- gunt. g ¶ (Diuine fortis.) Græce θεύμεγος, à θεός & μέγος. *θεύμεγος*. Do- ricum est, pro θεόμορος. Siquidem Dores & in ὄν permutant, quasi θεοδῶ γῶσι, hoc est diuinitus datæ cantiones uel hymni.

EPODOS, COLON IX.

^a Quibus candidus ^b certaminum arbiter ^c Aeo- tolus quidam mandatum iam olim ab Hercule commissum persequens, alte supra palpebras cir- cum comas glauci coloris ex olea coronam impo- fuerit, quam ^d ab opacis quondam Istri fontibus attulit ^e Amphitryoniades, ^f ut esset pulcherrimū Olympicorum certaminum monumentum.

a ¶ (Quibus.) Qui ex Pisa laudem referant sub conspectum statuit. Vti- tur autem longa periphrasi, qua uictorem circumscribit. Victores, inquit, ex Olympia uel Pisa laudem reportant: quorum Hellenodices capiti ex olea impo- fuerit coronam, illi præconū merentur. Euenit aut̃ hoc obtinentibus palmam. Græce est ὠτινι, id est cui. Plur. aliter uertimus: nam à multitudinis numero, ad

singularem decidit Pindarus non infrequenti sibi ritu. ὄπρις enim relatiuum præcedens habet ὀδύρω πρις plurale. Amplificat autem pulcherrime à corona ex olea, uel (ut Scholia & Epigrammata græca tradunt) ex oleastro, qua uictores Olympiaci sint semper exornati. Deinde per digressione subijcit, ut Hercules ab Hyperboreis oleam Olympiam usq; pertulerit, ac transplantarit.

b ¶ Certaminum arbiter.) Hellanodices Græcorum arbitrum sonat: is erat qui primum iudex certaminis ab Hercule constitutus erat: deinde per successione, qui cum ueritate tum iustissima sententia cōspicius erat, ad id functionis à populo eligebatur: is pronuntiabat uictorem, coronaq; ex oleæ texta frondibus, uictorū tempora redimibat.

c ¶ Aetolus quidam.) Aetolorum quidam, cui nomen Oxylus, Heraclidis in Peloponnesum ingruentibus dux fuit: unde remunerationis uice Eliorum dominatum ab ipsis recipit, à quo deinceps Elij Aetoli nominati sunt.

d ¶ Ab opacis Istri fontibus.) Opacos Ister. Istri fontes nominat, ab olearum densitate & umbra. De Istro Pomponius Melæ hæc memoriæ prodidit: Ille qui Scythiæ populos à sequentibus dirimit, apertis in Germania fontibus, alio quàm desinit, nomine exoritur. Nam per immatura gentium magnarum Danubius est, deinde aliter appellantis accolis, Ister fit. De hoc & Plin. lib. 4. cap. 12.

e ¶ Amphitryoniades.) ἀμφιτρωνικός & recipit in penultima per epenthese uel pleonasmū, uersus gratia: deinceps ἀμφιτρωνικός dicit.

f ¶ Ut esset monumentum.) Consilium Herculis explicat, quom Hercules Amphitruonis filius, oleam à Danubio attulerit.

STROPHE II. COLON IX.

Vbi persuaserat ^aHyperboreos Apollinem uenerantes populos, Pius enim & beneuolus petit ^bIouis delubro ^ccuius patenti, umbrosum germen, quod hominibus cōmune sit, uirtutibusq; ^dcoronam sufficiat. ^eIam tum enim ipsi ^fpatri ^gsacrificijs imbutis aris, ^hpleno suo orbe luna ⁱaureo inuecta curru, noctu sub occasum solis totum suum oculum reposuit, & lucere fecit.

† Ioui.

Vt precibus ab Hyperboreis oleam impetrauerit Hercules, persequitur.
a ¶ Hyperboreos.) Hyperborei in Asiatico littore primi sunt ultra Aquilonem & Riphæos montes, subq; ipso syderū cardine iacent, ubi sol non quoti die,

die, ut nobis, sed primum uerno æquinoctio exortus, autumnali demum occidit: & ideo sex mensibus dies, & totidem alijs nox usq; continua est. Hæc Pomponius Mela lib. 2. Miram Hyperboreorum felicitatem describit Plinius libro 4. cap. 12. sub finem. Pherenicus poëta à gigantibus ortos Hyperboreos testatur. Porro istri fontes apud Hyperboreos constituit noster. Mathematicorū aliquot Hyperboreos esse sub polo negant. Plinius certe iam adducto loco, Nec libet, inquit, dubitare de gente ea, cum tot autores prodant, frugum primitias Delonmittere Apollini, quem præcipue colunt. **b** (Iouis delubro.) Δῖος ἄλσος.) Quicumq; locus dijs consecratus, etiamsi nihil plantarū habeat, ἄλσος dicitur, quemadmodum apud Homerum in cat. logo nauium:

Ὀρχησόνθ' ἱερόν, ποσιδῆϊον ἄγλαον ἄλσος.

Non enim, ait interpres, Orchestus arboribus floret, sed sacer Neptuno locus est, uel delubrum. Per Iouis delubrum Pisateum intelligit, uel ipsum quinquennialium ludorum locum. **c** (Cuius patent.) Olympia cuius patent: in gratiam enim omnium aduentantium uel undecunq; instituta panegyris.

d (Coronam.) Herculem non in suum usum, sed in uirtutis & uictoriæ gloriam & præmium oleam ab Hyperboreis petiuisse dicit. Estq; hic semel obseruandum, undenam & qua ratione olea fuerit niceterion & merces Olympionicis, & per quem primum Elin tralata fuerit. **e** (Iam tum enim.) αἴτιον est. Causam reddit, quur fuerit permotus ut oleam adferret. Instabat, inquit, iam tempus alterius Olympiadis, quæ circiter plenilunium agebatur, ac deerat aliquod adhuc uictoribus ornamentū. Prima enim Olympias ab Hercule confecta erat, absq; ulla corona: ideo ut esset quo exornarentur uictores, oleam ab Hyperboreis accepit. **f** (Sacrificijs imbutis aris.) Histerologia est,

uel λόγος ἀντιστροφος. Nam luna antea plenū esse orbem & plena cornua oportuit, quàm aræ Ioui sumarent. Nec enim sacra primū fiebant, ac deinde plenilunium apparebat, uerū primo ἡ πανσέλιος aderat, tum sacra et certaminis iudiciū perficiebātur. **g** (Διχόμηνυς μῆνη.) Luna pleno fulgens orbe διχόμηνυς dicitur, à δίχα bifariā, et μῆνη luna. quod luna tum duo patiatur, aut gumētum ipsum, uel orbis repletionē, ac statim sui rursus imminutionē luminis. Circiter oppositionē enim Olympicus agon agitur: sextodecimo uero mensis, iudiciū & sententia de uictoribus fertur. **h** (Aureo curru inuecta.) Lu

να χρυσῆματος appellatur, aureum currum habens, quod sit in plenilunio pulcherrima, & auri ferè tum colorem præseferat. **i** (Totum suum oculum.) Amphibolia est, in toto oculo. Dubium enim num ad solem, uel ad lunam referendum sit oculi uocabulū. Si ad lunam dirigatur, pro splendore μακροφεικῶς accipiendum est: sin nocti accommodetur, mox absurdum iudi-

catur, nocti oculum attribuere uelle ullum. Ecquid quaeso nox esse potest praeter tenebras & caliginem, si desit caelestis lunae lampas? Oculum igitur habere nequit ipsa profecto nox, nisi caecum ei dederimus, ita ut oculus noctis, pro tenebris ipsis accipiatur. Verumenimvero prior sententia de oculo, id est splendore lunae, mihi magis aridet. *Διχόμηνις μύνα*, pro *μύνη*, hoc est *πλωσά λυος*, plena luna, uel luna duo passa.

ANTISTROPHE, COLON IX.

Ac magnorum certaminū^a castum iudicium.

ἀγνώ. A precedentibus haec dependent. Repetendum est enim, plena luna apparere fecit & illustrauit sententiam de uictoribus profereendam: post oppositionem enim decimosexto die (ut paulo ante commemoratum) Olympionicae pronuntiantur. a (Castum iudicium.) Id est, personam non respiciens, corruptelam non admittens. Quamquam non male quadret sententiae Pindari, si hic locus, ut in prima translatione fuit relinquatur, hoc est, ut ad insequentia referatur.

Ludum sanè quinquennalem prope diuina Alphei praecipitia constituerat Hercules, uerū enim locus Pelopis in^a uallibus^b Cronij non pulchris florebat arboribus. Quum igitur plantarum uacuus^c hortus uisus esset, in aprico solis radijs subiacere, iam tum ad^d terram proficisci animus ardentè desyderat.

EPODOS, COLON IX.

bat Istrianam.

Ab institutione prima Olympiadum amplificat, Herculem primum autorem adfirmans & institutorem earundem. Immoratur autem in oleae traductione. Instituerat, inquit, Hercules quidem Olympiadē et quinquennalem agonem, uerum deerāt arbores quibus locus ille opacus & amoenus redderetur, ne lustantes uel certantes nimio aestu labascerent, uel uiribus destituerentur.

a (Vallibus.) *Βάσσαις* est pro *Βύσσαις*, id est uallibus uel concauitatibus. b (Cronij.) Cronij adiectiue uel substantiue accipi potest. Adiectiue refertur ad Pelopem, ut sit *κρονίς ἀ κρόνος*, Saturnij Pelopis: quod Pelops genus suum ad Saturnum retulerit. Pluto enim filia Saturni Tantalum peperit, patrem illum Pelopis. Substantiue Cronium mons est prope Elin Peloponnesi urbem. c (Hortus.) *κᾶπος* locus est qui uentis undiquaque perflat

perflatur. hinc *νεῦραι* praesepia appellantur apud Homerū, quod spiritu equo-
rum pabulum & alimoniam attrahente perflentur. d. ¶ Terram Istriam
nam.) Terra Istriana, ad Istrum sita. Hyperboreorum regionem intelligit, ut
ē superioribus constat.

Illic Latonæ filia Diana equos ad cursum in ue-
natione excitans, suscepit eū, dum uenisset ille ab
Arcadiæ cum iugis, tum uariè inflexis secessibus
(quando ipsum mādatis Eurysthei, ^a necessitas, at-
que adeò necessaria patris uolūtas armauit) ^b cer-
uam aureis cornibus insignē abducturus, quam
olim ^c Taygeta ipsi ^d Orthosia dicās, sacrā scripsit.

Ad aliam insignem fabulam de aureis cornibus decora cerua transit, quam
Hercules, Eurystheo Tyranno morem gerens, ex terra Istriana tulit, digredi-
tur, potissimum ceruæ illius nomine primum Istrum petiisse Herculem ostendens:
ubi quoniam insignem olearum praestantiā & proceritatem conficeret, eas
etiam secum transtulit Elin uel Pisan. a. ¶ (Necessitas patris.) Quum
Iuno Alcmenā uterum ferre ex Ioue animaduerneret, & ex diuino semine Her-
culem concepisse: Iouem adit, precaturq; ut annuat, eum fore alterius dominum
qui primum ex alio materna in lucem prodijisset. Iupiter adsentitur. Iuno effi-
cit, ut Eurystheus prior nascatur, Hercules posterior: hinc odia perpetua inter
Eurysthea & Herculem uiguerunt. Proinde assensum hunc appellauit, necessa-
riam patris Iouis uoluntatē. Posthac in rabiem actus Hercules à Iunone, consu-
lit Apollinem, quo pacto recuperet ademptam rationem & prudentiam. re-
spondet oraculum, eum tum demum bene habiturum, si Eurysthei mandatis ob-
sequatur. Inde labores Herculis, quorū est mentio apud omnes passim utriusq;
linguae historicos & poetas, apud Isocratem in encomio Helenæ, panegyrico
& reliquis orationibus, in Virgilij carminibus, in Prouerbis, apud Iustinum,
apud Ouidium in epistolis & transformatis. b. ¶ (Ceruam aureis cor.)
Ceruæ quasdam cornua ferre seu cornutas esse, uerisimile apparet. Apud poe-
tas quidem hoc est reperire. Sic Anacreon lyricus, cornutam matrem ceruā ap-
pellat. Perinde atq; Africa & Aethiopiae elephantibus & masculis & foeminae
dentes habent, quum Indicae tamen elephantibus iisdem careant. c. ¶ (Tay-
geta.) Quum Taygetam Atlantis filiam Iupiter deperiret, in ceruam à Dia-
na permutata est, sicq; Iouis conatum effugit: mox eius etiam beneficio huma-
nam suam priorem formam recepit. Cui gratiam referre cupiens, ceruā cornua

auro exornata gerentem consecrauit hac sententia cornibus inscripta, Ταῦτ' ἐ
 τυ ταύτῳ ἀΐξεοὶ ἀρτέμιδι. hoc est, Taygeta hanc Dianæ dicat. Hanc
 Hercules ab Eurystheo adferre iussus, ad Hyperboreos usq; insequitur, ibiq;
 eam comprehendens, ex oleis eius loci nōnihil etiam retulit, in ludorū Olympia
 eorum gratiam. d (Orthosia.) Diana Orthosia ab Orthosio Arcadiæ
 monte dicitur, uel ἄρξ' ἀ τὸ ὄρθου, ab erigendo, iuuando, reificando, quod
 parturientibus opem ferat, easq; subleuet.

STROPHE III. COLON IX.

Hanc dum assequitur, cōsiderat iuxta & hor
 ridam frigido borea terrā, ubi stans obstupuit,
 arborum proceritatem reputans, earundemq; cu
 pidine captus, ut iuxta statum equestris cursus si
 nem ^aduodenis circūscriptū flexibus plantaret
 cogitauit. Nunc ^bad hoc festiuitatis propitius re
 dit, cum diuinis ^chonestæ Ledæ liberis ^ddidymis.

Periphrasis
 terræ Hy=
 perboreorū

a (Duodenis flexibus.) Duodecim flexurarum finem hic poëta no
 minat, quod suprà in 2. Ode τρεῖς πτωρ δισωδεκάδρῳμῳ dixit: siue
 quod certantes duodecies curram rotabant, siue quod currus duodecies cura
 sum perferret, cui perfecti equi submissi essent. b (Festiuitatis.) Theo
 xenia intelligit, de quibus in argumento. c (Honestæ Ledæ.) Βαθυζῶ
 νος, preciosum baltheum habentis, uel profunde cinctæ. Homerus Βαθυζῶ
 νος τρωαῖνας libenter dicere solet, siue quod mulieres sese presius cinxe
 rint, uel ut Scholia explicant, quod Βαθῦ etiam multū significet: Βαθῦς πλῆ
 ρος enim idem est quod πόλυσ πλῆτος. Et quia Heroides serè hoc epitheto
 decoratur, haud dubie peculiarem illæ in cingendo sunt modū secutæ, quo hone
 statè presentarent. Vel simpliciter Βαθύζωνος puella & matrone appellan
 tur, quod multū, hoc est arte sese cingendo constringat, ut cingula & subtiles
 appareant. d (Didymis.) Didymi Ledæ liberi sunt Castor & Pollux.

ANTISTROPHE, COLON IX.

^aQuibus demandauit in Olympon secedens
 admirandum regere certamē, quod in uirtute ui
 rūm consistit & facili curruum motione. ^bMe igitur
 animus impellit ut gloriam ^cEmmenidis The
 roniq;

roniꝫ uenturam prædicem & cōcinam, ^d danti-
bus hanc qui generosis uehuntur equis Tynda-
ridis: ^c quoniam eos cum plerisq; mortalium ho-
spitalibus mensis accedunt,

EPODOS, COLON.

f Pia mente seruantes ^g beatorum solennia.

^a ¶ Quibus demandauit in Olymp.) Castori & Polluci, inquit, Her-
cules in coelum abiturus hinc, demandauit Olympiaci agonis administrationē.

^b ¶ Me igitur.) Hactenus absoluit parebasin de olea per Herculem
ab Hyperboreis allata, de cerua aureis cornibus conspicua, de primo quinquen-
nialium ludorum Olympiacorum institutione: nunc ad ipsum tandem uictorem
redit. Fert animus laudare & Theronis maiores, & ipsum, ac tali celebrare
honore, qui apud posteros sit etiam duraturus, hoc est, ode uel hymno.

^c ¶ Emmenidis.) Tribus est Theronis in Sicilia Emmenidarū. Agrigen-
tinos autem intelligit. Quum enim Telemachus quispiā Agrigentinarū tyrannus
Phalarin infregisset, filium habuit Emmeniden, cuius Aenesidamus, cuius
Theron & Xenocrates, Theronis Thrasysdeus, Xenocratis Thrasylbulus.

^d ¶ Dantibus hanc.) Argumentum à facili. Non est difficile immortalis
eos nomine celebrare, quandoquidem Tyndaridæ, numina ipsorum, quæ co-
lunt, ea certe illos gloria dignabuntur. quū bene uelint eis Tyndaridæ, & illo-
rum gerant curam. ^e ¶ Quoniam eos.) Hoc est, & Theron, & alij
mortalium, Castorem & Pollucem hospitali mensa & cōuiuio excipiunt, tum
uidelicet, quum Theoxenia aguntur. Ad eō pij sunt Emmenidæ & Theron, &
alij boni, Theoxenia agentes, ut & Hercules & Tyndaridæ cum alijs unā dijs
eorum mensam inuisant. ^f ¶ Pia mente.) Agrigentinos potissimū hic

à religione cōmendat, quod præ cæteris mortalibus Theoxenia celebrent.

^g ¶ Beatorum solennia.) Per beatorum solennia Theoxenia intelligit
quæ Dioscuri instituerunt, ad quam festiuitatem ipsi etiam Castor & Pollux
tanquam sibi gratissimam & à sese institutam adeunt: nedum enim Herculi mo-
rem gesserunt, in Olympici agonis gubernatione, uerum etiam propria quan-
dam Theoxeniorum panegyryn instituerunt.

Præstat ^a quidem aqua cæteris elementis, au-
rum dein res optima, postremo Theron dome-
sticis uirtutibus clarus, & Herculis attingit co-

lumnas, ultra quas nec sapientem, nec insipientem progredi par est. At neque ipse ego in animum induxero, uanus enim sim si fecero.

εἰδὲ.

a ¶ *Quidem.*) εἰδὲ particula hic est continuatiua, non est conditionalis. Est autem ueluti peroratio, qua per cōparationem Theronis eximia præconia cludit. Ut aqua, inquit, inter elementa, aurum inter metalla primatum obtinet, sic Theron domesticis uirtutibus Herculis columnas attingit, id est, omnium maxime conspicuus est. Nam parœmia, Herculis columnas attingere, ad summam rerum culmina cōscendere significat. Atqui simulac Hercules, ut Interpres refert, ob Geryonis boues ad insulam Erythiā in Oceano sitam peruenisset, omne nauigabile mare transiens, neque quicquam præter chaos & caliginem reperisset, columnas erexit, quibus finem & laborum suorum consummationem & nauigationis metā indicauit, ultra quas nemo deuenire possit. Olympiacum aut certamen per Herculis columnas intelligit, quasi uictoria illa nihil sit augustius, neque præclarius, nec illi quicquam accedere maius possit. Et quia ad Herculis columnas peruenit, neque mihi ultra progredi licet: pulchrā sibi finiendæ odes, ex Herculis columnis, occasionem arripiens. b ¶ *Vanus sim.*) κενὸς pro κενός per epenthesin prioris, perinde ac in 2. κενὸν πρὸς ἄλλοτερον. Vanus sim: Ellipsi claudit, deest enim, si pergam iam, uel si plura post Herculis Gades dicere uelim, aut aliquid huiusmodi.

PSAVMIDI CAMARINÆO EQVIS VI

cloriam obtinenti, ODE III.

STROPHE I. COLON XV.

Hyperbatō
Apostrop.
Metaphora
Prosopop.

Periphrasis
Iouis.

Νύξ.

Vmme uelocissimi ac iuxtā durissimi
 tonitru impulsor Iupiter, tuæ unā cū
 uario in cithara carmine, reuolutē^b ho
 ræ, clarissimorum me testem certami
 num legarunt. ^cDulce de præclare gestis amico
 rum rebus bonos^d exhilarat. ^eAtqui ô Saturni fili
 qui Aetnam uentis expositam, ^fTyphoni centū
 capitibus horrido superpositum onus habitas,
 suscipe^g Charitum nomine hoc de Olympiaca
 uictoria

uictoria encomium,

ANTISTROPHE, COLON XV.

Non interituram late potentiū uirtutū lucem.

ENARRATIO.

Psaumis Acronis filius, octuagesima secunda Olympiade quadriga uictor Argumentum.
 euasit. Camarinus uel Camarinanus à Camarina Siciliae urbe patria sua dicitur, quae nomen à lacu sibi cognomine inditum gerit. De eo lacu extat prouerbialis, referente Stephano, hexameter,

Μὴ κινῆς καμαρίνου, ἀκίνυτο γ' ἀμείνων.

Ne moueas Camarinam, immotae noxia parua est.

Verū ex Chiliadibus Erasimicis ea parœmia cognoscenda. Et quia Camarina lacus est à quo patria Psaumidis idem nomenclaturae possidet, ideo et quinta insequenti ode Camarinā Oceani filiam appellat uates. A Ioue Olympiorum praeside initio sumpto laudat Psaumin: à uictoria, à liberali in amicos potissimū animo, à studio pacis in rempublicam: tandem ad locum cōmunem experientiae digreditur.

a (Tonitru impulsor.) Tonitru Iouis equum, quem ipse agat, facit. ἐλατῆρ enim aurigam et ductorem significat, uel actorem à uerbo ἐλαύω ago, duco, impello: unde αἰπόλοσ, βρολόσ, παρὰ τὸ τὰς αἰγὰς τε καὶ εἶς ἐλαύειν. Porro quia per profopopœiam tonitru Iouis equum finxit, ideo cum ἀκαμαὺν τόποδον, id est celerrimum, uel inde-

Velocissimi fessos pedes habentē adijcit, eadem profopopœia et metaphora. Est enim et tonitru et fulmen uelocitate et duricie uel robore planè inexplicabilis conditionis.

b (ὥρα.) Horas pro tempore accipit, quod supra omnium patrem appellauit. Horas cœli tenere portas, cœli Olympiq; custodiam illis esse commissam s. et 7. Iliados Homerus adserit. Vel pro Olympiaci agonis tempore, quasi dicat: Olympiacorum ludorum tempus quo Psaumis coronatus est, in causa est, quor ego sim testis, hoc est praeco et laudator eius uictoriae.

c (Dulce de praeclare.) Insignis gnome est, qua ueluti rationē reddit, quor susceperit laudandum Psaumin. Quia mihi amicus est Psaumis, non potui non uehementer gaudere eius nomine, ipsiq; congratulari hoc epinicio.

d (Exhilarat.) ἔπειναν est pro ἔσπναν, à uerbo σάειν. Significat id uocis proprie adplaudere, adblandiri, perinde atque canes et cauda et auribus dominis suis adblandiuntur, beneuolentiam ueluti, amorem et congratulationem ostendentes. Pro gaudere accepit μεταφορικῶσ, proq; letitia, quae amici rebus amicorū feliciter gestis congratulantur. Vsus est hoc uerbo Home-

rus Odyss. 9. ubi reuersum Vlysssem agnosens canis, cauda & auribus illi ad-
blanditur, congratulaturq̄:

ἔργῳ μὲν ῥ' ὄγ' ἔσπνε καὶ ἄετα κάμβαλυν ἄμφω.

Boni, inquit, ad dulce fortunatorum amicorum nuncium gauisi sunt. ἔσπνεω,
ἐχέρονται. Apud Aristoph. in Equitibus ἀκάλῳ idem est quod hic σάλ-
νδρ. e ¶ Atqui ὁ Saturni.) Exordium huius hymni quatuor coloris

bus figuratum est. Primum Apostrophe: ad Iouem enim orationem dirigit.
Deinde prosopopœia, quam tonitru animam & spiritum tribuit, equum Iouis
faciens. Post metaphora, dum per horas Iouis olympiada intelligit. Similiter te-
stis metaphoricōs pro concentore uel poëta accipit. Postremo hyperbaton.
Quum enim Iouem ita supplex conuenisset, & quædam de Iouis potentia in-
terspaxisset, ita ut nonnihil longius quadantenus à periodi perfectione discessis-
set, repetit eam compellationem κατὰ τὰ ἑρβᾶτορ. Predicat autem poten-
tiam Iouis nedum à tonitru, sed à uictore hoste Typhone, cui Aetnam suprapo-
suit, à Camarineo uictore occasionem sumens, ut Aetnae mentionem faciat:
quandoquidem Siciliæ mons est celeberrimus Aetna, & ipse Psaumis Siculus.

Summa hu- Crebro uero post hac Aetnam recordatur uates. Summa huius Strophes est
ius stroph. huiusmodi: O Iupiter altitonans, ὁ Iupiter fortissime gigantum uictor, quaeso te
ἄρχῳ. suscipe hanc oden meam, in gratiam Psaumidis Olympionicæ conscriptam.

f ¶ Typhoni.) Typhon uel Typhoeus Terræ filius, dijs superis bellum
mouens, Iouis fulmine sub Aetnam Siciliæ montem detrusus est. Callimachus
Enceladō impositum Aetnam dicit. Alij Typhonem in Phrygiam, alij in Aegy-
ptum, alij aliō transferunt. Ouidius 5. Metamorph. Pindaro consonat:

Vasta, inquit, Giganteis iniecta est insula membris
Trinacris, & magnis subiectum molibus urget
Aethereas ausum sperare Typhocæ sedes.

Nittitur ille quidem, tentatq̄; resurgere sæpe,
Dextra sed Ausonio manus est subiecta Peloro,

Laeva Pachyne tibi, Lilybæo crura premuntur,
Degrauat Aetna caput, sub qua resupinus arenas

Eiectat, flammâq̄; fero uomit ore Typhoeus. Verū de Typhone susus
aliquāto in prima Pythiorū ode differetur. Supplicium et poenam significat

ἵπτος, ἵπτω ἵπτος, ab ἵπτω, uel ἵπω, quod est noceo: unde etiam ἵπ uermis genus.

g ¶ Nomine Charitū, hoc est, propter humanitatē et pietatē Psaumidis,
uel propter Charites ipsas, quæ me permouerūt ut Psaumin hac ode eucherē.

h ¶ Non interiturā.) Encomiū, inquit, est diuturna lux, hoc est, longissi-
mo tempore durans splendor & memoria. Apposito est & metaphora.

Psaumidis

^a Psaumidis nancq̄ curribus uenit, qui olea Pi-
 fatide coronatus, gloriã excitare festinat patriæ
 suæ Camarinæ. ^b Deus reliquis eius uotis accõ-
 modet successum. ^c Nam ipsum equorum educa-
 tioni impense deditũ prædico, ac læta erga quos-
 uis hospitalitate præditum, atque tranquillitatis
 urbiũ amicæ syncera mente studiosum. Necq̄ fal-
 sa loquar. ^d Experientia mortaliũ exploratio est
 & argumentũ: quã penes & hic iudicari potest.

^a (Psaumidis curribus uenit.) Ratio est quur debeat Iupiter hunc hy-
 mnum placidus suscipere. Quia uenit curribus Psaumidis, hoc est, qui in lau-
 dem uictoris Camarinæ ei compositus est, qui curru uictor abiit ex Olympijs.

^b (Deus reliquis.) Ὁ θεὸς ἐστὶν ὁ δεινός, quare reliquæ Psaumidis uitæ
 feliciorẽ euentũ dei benignitate donari optat. ^c (Nam ipsum equos-
 rum.) Ratio est præcationis. Primum ergo à uictoria laudauit, nunc rationẽ
 reddens quur dignus sit, ut felicem cunctarum rerum successum adipiscatur: si-
 mul à potentia, ab hospitalitate, ab amore reipublicæ, pacisq̄, studio extollens.
 Perinde ac si dicat: Dignus est ut propitio dei numine perpetuò conseruetur
 Psaumis. Est enim primum curæ reipub. intentus, dum equos educat, quibus in
 bello aduersus hostem uti queat: deinde liberalis est in suos amicos: postremo
 quia amans est patriæ, eiusq̄, ueluti pater, quã pura mente tranquillam seruat:
 iamq̄; ab Olympia uictoria totus in hoc est, ut patriæ suæ bene præsit, pura
 mente, & uitæ suæ, quam iam ad prouectiorem etiam ferẽ ætatem integram
 conseruauit, sinceritate. ^d (Experientia.) Confirmat laudem suam
 experientia, & uulgi iudicio. Experientia ei testimonium ferre potest, iam pla-
 nẽ ipsum patriæ suæ commoditati studere.

EPODOS, COLON XII.

Quæ Clymeni filium Erginum ex ignominia
 qua per Lemniades mulierculas afficiebatur li-
 berauit, æreis in armis uincentẽ cursu. Qui etiam
 pro corona adferenda profectus, ^a Hypsipylæ di-
 xit: Talis ego, manus & cor adhuc peræque ue-
 locitate pollent. ^b Nascuntur & iunioribus sæpe

cani, uel præter ætatis congruum tempus.

Amplificat cōparatione, locum cōmunem experientie tractans. Ipsa experientia clamat, Psaumin talem esse qualem dixi. Porro ubi experientia præstò est, nulla alia confirmatione opus est. Sæpe autem experimentū nobis persuadet, quod alioqui non facile crederemus. Quemadmodum in Clymenis filio contigit: qui tametsi canus esset, iunioribus tamen & in speciem fortioribus præripuit herbam. Sic Psaumis Camarinanus senij ferè tempore, utpote canus Olympiam uictoriam adeptus est. Quam comparationis applicationē et si

Erginus

ipse conticeat, adiungenda tamen est & subaudienda. Erginus autem Clymeni filius in funebri certamine Thoantis, cum Argonautis armatus in stadio currens, ridiculum erat in Lemno spectantibus mulieribus, ipsis etiā Argonautis, ut qui iam nunc canus, florentioris ætatis iuuenibus concertare uelit. Vbi uero cursu reliquos anteuertisset, eius uires enituerunt, eque ignominia ipsum uindictam carunt.

Hypsipyle.

a ¶ (Hypsipyle.) Hypsipyle Thoantis filia, quum Argonautæ in Lemnum appulsi essent, funebre certamen instituit: ubi quum Erginus canus iam certamen quoque iniret, à Lemniadibus risui exponebatur, quod uictus ipse, martia uirtute præditi iuuenibus sese admisceret: qui tamen rerum potitus, gloriam sibi adeptus, ludibriū in decus sibi conuertit. Vnde uerisimile quod & Psaumis senio iam grauatus, ut ex canicie comæ iudicatus est, uictoriā sit cōsecutus. Fuerunt autē antagonista Ergini ab eo uicti, Zeras & Calais Boresæ filij. b ¶ (Nascuntur & iunioribus.) Sententia est, qua & Ergini & Psaumidis canos excusat: sepe numero accidere inquires, ut & præter ætatem cani uel iunioribus nascantur. Vnde manifeste colligitur iam tum canum fuisse: alioqui nec Ergini exemplo, nec hac gnome habuisset ulla ratione opus: Canicies haud raro comam fœdat iuuenilem.

EIDEM PSAUMIDI, QUADRIGA, VEHI
culo, & Celete palmam consecuto, ODE V.

STROPHE I. COLON XIX.

“Ceani filia Camarina, hilari quæso
corde suscipias, eximiarum uirtutum
& coronarū, quæ Olympiacis uictoribus
obueniunt, iucundum fructum,
ac iuxta Psaumidis^b dona, qui tuam illustrem red

dens

dens ciuitatē ^cpopuli altricem, ^dsex aras geminas rite honorauit, in deorū festiuitatibus, per maxima quidem sacrificia & ^ecertamina, ad quinque dierum durantiā interuallum: ubi ^fequis, ^ghemionis, & ^huno freno superior euasit. Tibi uero ô ⁱCamarina nympha, ^kteneram uictoriæ gloriam dicauit, patremq; Acrona prædicauit, ipsamq; ^lnuper adeò conditam sedem.

ENARRATIO.

Psaumidi Camarinæo qui circiter 82. Olympiadem uictor euasit celete, Argumentum.
 euru hemionis ducto, et curru equis uecto, hæc ode rursus inscribitur. Quem admodum autem priori ode ad Psaumin, encomium suum Ioni Olympiorum præfuli offerebat, sic nunc Nymphæ Camarinæ Oceani filie, hoc est, lacui, à quo patriæ nomen est inditum, hanc oden dicat. Appellat autem Camarinam Oceani filiã, quandoquidem omnes aquæ è mari originem suam ducant, ut Homerus & Hesiodus testantur. Prædicat autem Psaumin à triplici uictoria, tum à sacris quæ duodecim dijs fecerit, aq; cõmoditate, quæ ad patriã Camarinam è uictoria eius prouenerit. Epodon hæc ode non habet, ideo quidam Pindaricã esse noluerunt. Didymus tamen & ipsa etiam phrasis Pindari esse euincunt.

a (C Oceani filia.) Precatur Nympham Camarinã, ceu de am fluminis, & urbis flumini cognominis, ut suscipiat primo uirtutum & coronarum fructum. Metaphora est, per fructum enim oden hanc intelligit: hymnus enim est uictoriæ & uirtutis præmium. b (C Dona.) Id est sacrificia, quibus te Psaumis uictor ô Camarina exornat. c (C Populi altricem.) Est laus patriæ, à frequentia ciuium. d (C Sex aras rite honorauit.) In Elide sex aræ duodecim dijs extructæ sunt, ita ut quelibet duos sibi consecratos habeat. Prima itaque Iouem & Neptunum, secunda Iunonem & Mineruam, tertia Mercurium & Apollinem, quarta Gratiã & Bacchum, quinta Dianã & Alpheum, sexta Saturnũ & uxorem eius Rheam, ut autor est Herodotus, referente Interprete. Proinde uictorem duodecim dijs gratum fuisse ait, quippe qui uictoriæ decore fuerit in Olympijs celebratus. e (C Certamina quinque dierum.) Quinq; diebus peragebantur ludi, ab undecimo nimirum mensis, usque ad decimum sextum. Perfectis igitur ludis, uictores ornauerunt sex aras, & dijs duodecim munera obtulerunt, uictoriam illis acceptam referentes.

f (C Equis.) Laus est à curru equorũ, quo uicit. g (C Hemionis.)

Quam supra ἀπλωῖω in epigrapha hymni huius appellauit, nunc ἀμύωνος dicit. Est autem ἀπλωῖω currus, qui mulabus uehitur. Porro quum equis tantum certare consueuissent Græci, in Olympijs Asandraſtus quiſpiam & mulabus certare primus inſtituit. At hoc non multo ſanè tempore durauit, duo nimirum tantummodo luſtra: circiter octuageſimam enim nonam Olympiadem iſ ſublatus eſt certandi modus, qui 87. ceperat. Atqui ſi hæc ut in Scholijs referuntur, de curru mularum uera ſunt, colligitur hinc hanc oden non eſſe Pindari, ut quam poſt obitum ſuum ſcribere nequiuerit, quum conceſſerit ex hac uita

Rectius Olympiade 86. Vel ergo chronographi abſunt à uero, Pindarum Olympiade 86. obiſſe diem ſuū adfirmantes, uel hic hymnus non eſt Pindari, uel mulæ Scholia de mularū ſub citione ſublatae ſunt ex agone Olympico. h (Uno freno.) μονάμυυ- latione ſenti- κία, à μόνῳ & ἄμυυξ. Porro ampyx capitis uelamentum eſt, & reſ- tiūt in ſexta taphorice pro freno accipitur, ut apud Homer. χρυσαμυυκας ἵππων, id ode ſequēti, eſt equos aureis frenis inſignes. Eſt autem, uno freno periphraſis, pro celete, uel nimirū circiter olympia dem 58. Sic piade primum condita, à Syracuſanis diruta ſit: deinde 82. Olympiade intra enim uiuens tempus, quo Pſaumis ex Olympia uictoriam retulit, reædificata eſt. adhuc Pin- k (Teneram uictoriæ gloriam.) Hoc eſt, recentem laudem & celebri- darus depre- tatem per uictoriam partam tibi adſignat ὀ Camarina, tibi acceptam reſert. henditur. l (Nuper conditam.) νεοῖσιν ἔδοσαν.

ANTISTROPHE, COLON XIX.

Reuerſus dehinc^a ab amabilibus Oenomai, Pelopisq̃^b tectis ὀ Pallas urbis tutelaris dea, caſtum^c concinit delubrum tuum, fluuiumq̃^d Oa- num, indigenumq̃ ſtagnum, &^e ſacros canales, quibus^f Hipparis irrigat exercitiū, & affingitq̃ & glutinat celeriter^h altum firmarū ædium nemus, ex deformitate ad lucē Camarinæos proferens.^k Atqui circa uirtutes & labor & ſumptus perpetuò depugnāt, ut opus discrimine obtectum adſequare: quo potiti etiam à ſuis ciuibus ſapientes eſſe iudicantur.

Lacus indi-
genus eſt ca-
marine pe-
riphraſis.

^a (Ab amabilibus Oenomai.) Periphraſis eſt Piſæ ſeu Elidis Pelopon-
neſi

neſi: illic enim Pelops Oenomai filiam Hippodamiam in uxorem accepit, & ſuo tandem perſunctus, illic tumulo eſt conditus **b** (¶ Teſtis.) Synechoche eſt, pars pro toto, teſtum pro ædibus. **c** (¶ Concinit.) Id eſt, reueretur, uel concinendo laudat. **d** (¶ Oanum.) Oanis fluius eſt Camarine. **e** (¶ Sacros canales.) Hoc eſt, ſiphones, uel meatus Hipparis.

Exercitum, hoc eſt, populum Camarinæi, uel ciuium Camarinæorum militarium & Martiorum uel ſtrenuorum copiam. **f** (¶ Hipparis.) Siciliæ fluius eſt Hipparis proxime Camarinam, tantus alueo ſuo, ut nauis recipiat.

Oritur in nemoroſo quodam Siculo monte: hinc arbores illic & ligna ædificationi non inaccommoda Hippari imponunt, qui eadem ad urbem uſque Camarinam perfert, atque ea materie Camarinani ædes ſuas extruunt.

g (¶ Affingit.) Scilicet Hipparis, uel adfert. **καλλῶν** eſt proprie glutinare. Proinde ſenſus eſt: Hipparis ſuius ligna trabesq; in nemore caſa glutinat, hoc eſt, colligata & connexa, uel in nauim etiam recepta Camarinæis adfert. **h** (¶ Altum nemus.) Per altum nemus enim materiem lignorum caſam intelligit, e qua ſtabiles, alta & firmæ ædes extruuntur. **i** (¶ Ex deformitate.) **ἀπὲρ ἀνυχορίας**, ex penuria, paupertate uel obſcuritate, ad lumen, ad artem redigentes: hoc eſt, ex inopibus & obſcuris, diuites & claros faciens: propterea quod ædificiorum claritate, & piſcium copia, quæ per Hipparin piſcoſum, præter ædificiorum materiem adferantur, celebres reddantur.

k (¶ Atqui circa uirtutes.) Gnome eſt, ac ueluti epiphonema, qua res arduas, uirtutem, maxime uero Olympiæam uictoriam, non parui conſtare ait. Victoria eſt opus periculo conſectum: priuſquam enim eò perueniatur, multa ſubire pericula, ingens antagoniſtarum robur experiri neceſſe eſt. Nam ita in rebus mortalium comparatum eſt, ut triſta & amara, dulcia & iucunda præcedant, labor & ſudor uirtutes antecant. Redit autem poſt Hipparios dilatationem hæc gnome ad laudes uictoris. Eſt, inquit, arduum ſit uictoriam adſequi, tantum enim hæc ſententia ualeat, tamen, ut mox ſubijcit, fortunati, & uictoria poſtiti ſapientes habentur: ea per ſudores parta uictoria ſapientiam tribuit ſuo Olympionicæ, qua uirtute, quoq; dono, quid maius, quid auguſtius, quid magnificentiſſimum homini dari poteſt? Hanc ſibi, quum tamen omnium potentiſſimus eſſet, Solomon rex, unicam à deo dari petiuit: citra ſapientiam opes, honores, regna, nihil proſum ualere, & ſanctè & pie iudicans. **l** (¶ Quo poſtiti.) **εὐδαιμονοῦντες**, bene autem habentes: id eſt, fortunati & felices ſunt uictores illi, atque adeò ciuibus uictoriæ nomine probantur. Nam ut Horatius libro quarto Carminū, ode duodecima ait, Elea palma pugilem uel equum uel domum reducit ex læſtes.

O Iupiter seruator, super alta nubium habi-
 tans, Saturnium occupans collem, qui Alpheū
 late profluentē honoras, ^bIdæumq̄ uenerandum
 antrum, supplex tibi uenio ^cLydijs concinens fi-
 stulis, petiturus, ut hanc urbem inlyta celebra-
 tate augustam reddas. Tuq̄ uictor Olympiorū,
^dNeptunijs equis oblectatus, uti ^edesiderabilem
 senectam & gratā transigas aduſq̄ uitæ finem,
 filijs tuis astantibus & superstitibus. ^fAt si quis
 rebus suis contentus sanus iisdem fruatur, claro
 adauctus nomine, ne porrò deus esse nequic-
 quam laboret.

λυδίας
 αλώϊς.

a (O Iupiter seruator.) Deesis uel precatio est, qua ueluti perorando,
 patriæ uictoris Camarinæ, dein Pſaumidi & liberis eius felicem rerum suc-
 cessum optat. Ornata uero Iouem epithetis eius potentiam & diuinum numen
 adumbrantibus. b (Idæum antrum.) Ida hoc loci Cretæ insule mons
 est, in cuius cauerna uel spelunca Iupiter educatus est, Curetibus strepitum &
 clamorem cientibus ne Saturnus plorantem Iouem audiret. Hanc educationem
 Iouis recordatur Callimachus in hymnis. c (Lydijs tibijs.) Lydium
 melos dulce est: ac si dicat, dulci hymno petiturus uenio. Siue quod è Lydia cū
 Pelope uenientes tibicines primum Græci imitati sint: siue quod Lydiæ tibiæ
 cum dulciores, tum magis uariæ sunt reliquis. d (Neptunijs equis oble-
 ctatus.) Quod Neptunus equestris sit, ac primum currum Pelopi dederit, ut
 ode suprâ prima indicatum, uel uelocibus & impetuosus instar maris. Est enim
 προδδωπ Neptuni apud Græcos uox, maris naturâ exprimens, à πρὸς πρῶς,
 & σεῖω quatio, δῆα uel δῆα terra, Dorica dialecto, ut Theocritica Scholia
 tradit. Sic ἔννοσιχθωπ, & ἔννοσιγαῖθ, ab ἔννοσις cōcusio, & γαῖα
 terra, uel χθῶπ, quod mare pedibus uel fluctibus suis terrâ quatiat, ambiatq̄.
 Consimili ratione σεῖσιχθῶπ & γαινόχος dicitur. e (Desiderabile
 senectutem.) Ὀβθυμοῦ εὐπάς, felix, tranquillum & fortunatū senium
 ualeat. Huius dictionis significatio iam antea è secunda ode manifesta est, ubi Ὀ
 θυμία & τόνθ αντιthesin constituunt. Ergo Ὀβθυμοῦ γῆρας, nulli sini-
 steriori fortunæ obnoxia senectus est, ab ἰῶ & θυμός. f (At si quis
 rebus

rebus suis contentus.) Gnome est, qua concludens, p̄saumin iam summa felicitate adactum, non aliud ultra desiderare debere hortatur, sed ea contentum, quod reliquum est ætatis tranquille transigere. Optima sanè sententia, quæ nos aureæ mediocritatis admonet, ne ad maiora, quàm quæ possumus assequi, quæ ue nostrarū uirium nō sint, adspiremus. Magnā felicitatem possidet, cui bonum nomen unā cū corpore & animo sanis, atque adeo uictu quotidiano relucet.

AGESIAE SYRACVSIO SOSTRATI FILIO
curru mularum uincenti, ODE VI.

STROPHE I. COLON XI.

V^a præclaras ædes extructuri, aureas felici uestibulo columnas substitui-
mus, deinde incepto operi faciem dare præfulgidam, haud præter decorum solemus: ^bSic ubi Olympiorū uictor, ^caræq; Iouis dictæ oraculis in Pisa custos, cohabitator inclytarum Syracusarum adfuerit, quem uir ille effugiat hymnum, occurrens desideratis ^dminime inuidorum ciuium cancionibus?

ENARRATIO.

Immortalem reddit hac ode Agesiam Syracusium, uel ut diij uolunt Stym *Argumentum.*
phalium Sostrati filium, qui curru mulabus ducto, quem Græci ἀπ' αὐτῶν uocant, Olympiaca uictoria conspicuus est uisus. Hieronis, ut ex hac ode constat, σὺγγενος fuit, maternum genus ex Stymphalo Arcadiæ urbe ducens, in Syracusanorum rempublicā translatus, unde postea ad fatidicam Pisæ aram propheta existens, peruenit. Hinc circiter 84. uel 85. Olympiadē uicisse eum uerisimile est. Et quia mulabus usus est, uictoriæ eius tempus ἀποροντι animaduerti potest. Quandoquidem mulæ 85. uel circa 86. ex Olympicis ludis sublatae sunt, quum duo duntaxat lustra durassent. Laudat Olympionicen hunc à uictoria, à genere, à maioribus Iamidis, à uaticinio: ad Aeneam chori magistrū, & ad sese tandem digressiunculam faciens. a ¶ *Ut præclaras ædes.*) Hunc ex præstantissimis unum esse Pindarus ipse in exordio adumbrat. Allegoria enim principio utens, proœnium simile facit aureis columnis, quæ uestibulo primo extruendarū ædium proponuntur, quo totius domus facies sit præ-

clarior, atque ut è uestibuli excellentia, totum ædificium, ueluti leo, ut aiunt, ex
 unguibus, iudicetur. Ipsam dein oden suam domui, sese met architecto equipara
 rat. πρυυῖδῃ proprie ad lignorum compaginationem & iuncturam atti
 net, hic νετεργαστικῶς pro apparare usurpat. b (Sic ubi.) Ap
 plicatio est comparationis, ἀπὸ τῶν ὁμοίων. Consimilem ad modum, inquit, si
 adsit Olympionices Agestias, splendidiore procemio opus est, & præclariore
 hymni substantia. c (Are Iouis custos.) τρεμίας promum, custodem
 & sacerdotem hic metaphorice sonat. Est autem periphrasis Agestie: siquidem
 & uictor Olympicus & Iouis are fatidicæ præses erat. Porro Agestie paren
 tes incoluerunt Syracusas, non autem ipse: sic quod parentum est, filio tribuit:
 d (Minime inuidorum.) Non parum laudis quod ciuium quoque inuide
 dian super arit: quandoquidem inuidia non nisi à magnitudine & exuberantia
 uirtutum uincatur: unde & ἀφθονοί, id est, fortunati & abundantes, ab inui
 dia nomen habent, quod inuidie dentibus non subiaceant, quippe quos ipsi co
 pia & exuberantia tum corporis tum animi & fortunæ bonorum longe post
 sese relinquunt. Potest ἀφθονοί uel ad ciues inter sese referri, ut qui concordēs
 sint, uel ad ipsum Agestiam, eo quo hic explicatur modo. Solent autem ciues se
 pe præciosa odia inter se mutuò exercere, & magna, ut ille ait, constantia: in
 xta illud Hesiodicum, καὶ κερὰ μὲν κερὰ μὲν φθονίδ.

ANTISTROPHE, COLON XI.

“Habeat autem in hoc calceo felicem pedem
 Sostrati filius. b Virtus periculorum expers, neq̃
 terra, neque mari preciosa est: multiq̃ memine
 runt, si quid honesti laboriose partum est. O A
 gestia tibi laus parata est ea, quam nō iniuria qui
 dem Adrastus olim in uatem Amphiareon Oi
 clis filium protulit, postquā illi strenuisq̃ equis
 eius ima terra dehiscuisset.

a (Habeat.) Ne quis dubitet quem intelligat, quòue de acceperit, are
 Iouis custodem, & id genus alia, subiungit hic. Habeat in hoc calceo, inquit,
 felicem pedem Sostrati filius: hoc est, Sostrati filium Agestia hic intelligo, cum
 iam nunc cōmendo. Per calceum rursus metaphorice rhythmum, hymnum, uel
 coaptationem & coagmentationem uersuum indicat, quam & prima ode Do
 rican citharam, & in teriti Doricum calciamentum appellauit. Summa, pro
 amion

omnion hoc meum Ageſiæ conueniat, de eo intellectum iri exordium hoc uolo.

b ¶ Virtus periculo.) Aurea hæc gnomo, ſuperiori quintæ ode, Infortunium, adſictio & ſumptus circa uirtutem depugnant, ſimilis eſt. Laudat hæc ſententia Ageſiam qui neque ſumptui neque laboribus ꝑꝑꝑerit, ut ad uictoriam perueniret: ꝑꝑꝑiora adſeuerans ea quæ magno cõſtiterint, quàm quæ paruo. Neque terra, neq; pelago, inquit, uirtutes, citra periculum cõparantur. Bonus enim gubernator in tempeſtate monſtratur, robuſtus athleta ex forti coluſtatore ſuo agnoſcitur. Huc pertinet Heſiodicum illud, τὸν δ' ἀγέρτῃς ἰδοῦντα θεοὶ προτρέποισιν ἐθνεῶν. c ¶ Tibi lauea.) Ageſiã Amphiarao cõſtrens, à uaticinio & re bellica extollit. Quod olim Adraſtus Argiuorũ & Sicyoniorũ rex Talai filius de Amphiarao uate terra abſorpto dixit, militiæ oculũ eum appellans, uaticinio & bello celebrẽ, tibi optime cõuenit, de te dici rectiſſime poteſt. Tu enim uere militiæ oculus es, tu decus & gloria. Oculus metaphoriſe pro exinio de core uſurpatur, quod omniũ in humano corpore ſit ꝑꝑꝑariſſimũ membrum oculus, & lumen corporis, ut ſeruator etiã Chriſtus teſtatur: Lucerna, inquit, corporis tui eſt oculus tuus. Sic prima Olympica ode Hieronem Siciliae oculum appellauit, & poſthac ſæpius hoc laudis genus deprehendemus. Proinde ut hic locus de Adraſto & Amphiarao uberiũs intelligatur, ꝑꝑꝑcis hiftoria cuius hic meminit repetenda. Quũ Oedipus iuxta Delphicum oraculum patrem ſuum Laium ex inopinato interemiſſet, ut eſt apud Sophodem in Oedipo de tyranno, & Senecam in Thebaide, furiæ patris cædem uleiſcentes Oedipodus filios Eteoclem & Polynicen in mutua concitarunt arma, quibus inimicem etiã occubuerunt, perinde ac 2. Olymp. ode ſuprà Pin-darus attigit. Ibi Theſander relictus, Adraſti regis Sicyoniorum filia Argia in uxorem ducta, ſoceris Adraſti & Amphiarai copijs Thebas adoritur, in ultionem cædis ſuorum fratrum. Quo in prælio ſiniſtre tamen depugnatus eſt. Nam ante ſeptem portas Thebarum ſeptem exercitus fuſi ſunt Adraſti, Amphiaras Iouis miſeratione abſorptus eſt. Adraſtus ſolus ſeruatus, interemptos ad ſepulturam recuperare à Thebanis non potuit, donec Theſea Athenienſium regem imploraret, cuius uim & manum timentes Thebani, ſeptem rogis cremandos ſeptem illos exercitus Adraſto tradiderunt. Recordatur funeſtum hoc præliũ & Iſocrates in Panathenæico. Quis enim ignorat, inquit, aut quis non audiuit, in Tragediarum Bacchanalibus obiectas apud Thebanos Adraſto cæſamitates? Nam deducere uolens Oedipi quidem filium, ſuum autem afinem, plurimos Argiuorum perdidit, cunctos uero manipulares uidit contritos, ipſe non citra ignominia tandem ſeruatus. Huius hiftoriæ ſæpe poſthac meminit Pindarus, potiſſimũ tamen nona Nemeorũ ode, ubi & fuſius explicatur. Comp. 8. Pythior.

rationis huius ergo hæc uis est: Talis es Ageſia, qualis Amphiareus erat & uates & bellator.

EPODOS, COLON XIII.

Numeratis enim & coaceruatis ſeptem occiſorum rogis, talem quendam ſermonem Thebis ædidi Adraſtus Talaionides: Deſidero militiæ meæ oculum, utraque in re, uaticinio nempe & bello eximium. ^aquod præconium etiam nū^b cordato uiro Syracuſio adeſt. Atque hanc illi quadrare laudem citra omnem contentionē & litem, aperte palam teſtificabor, uel magno præſtito uiramento, mellifonis etiam cōſentiētibus Muſis.

κῶμος.

a [Quod præconium.] κῶμος hoc loci eſt, laſciuuum carmen: oden coniuualem, letum cantum, autore Heſychio ſignificat. hinc κωμῳδία.

b [Cordato uiro adeſt.] πᾶσι pro πᾶσι κατὰ συγχοπῶν, carminis gratia: eſt enim prima ſpondeus, ſecunda & tertia anapaſtus: unde συρανοσίῳ per ſyſtolen legendum, hunc ad modum:

- - υ υ - υ υ -

νῦν πᾶσι συρανοσίῳ. ὦν pro οὖν, ἐπιτρῆποντι pro ἐπιτρῆποντι, μοῖσαι pro μῶσαι, δ'ωελκῶς.

STROPHE II. COLON XI.

^aCæterum ſubmitte fortes mulas mihi quam celerrime mi anime, ut puram per ſemitam uehiculum feramus, ac ueniam tandem^b ad uirorū genus. Nam hæ præ reliquis hanc incedere uiam norunt, poſtquā coronas Olympiacas tulerunt. Decorum eſt ergo hymnorū illis adaperire portas, quandoquidem opus eſt eas hodie in tempore accedere ^cPitanan, quæ iuxta Eurotæ defluuium eſt, dominam.

Parasceuen hic facit & ingreſſum ad generis Iamidarum hiftoriam, quos ^dλυτῆς, maiores agnoſcit Ageſias. φῆντις auriga eſt uel aurigatoris arma: Dorica dialeſto

dialecto pro φίλις. Doribus est in more λ ante τ uel θ in v uertere: consuetudo Theocrito frequentissima, qui haud raro λῶθε pro ἦλθε dicit. Sic primo statim ἐδουλλίω,

λῶθ' ἐρμᾶς πρᾶπτος. Et paucis interpolatis,

λῶθον τοι βῶτοα, τοι ποιμᾶς ὠπόλωι λῶθον. pro ἦλθε ἔῆλθον. sic γῶθε pro ἔλθε. a (Ceterum submitte.) Apostrophe est al-

legorica: tota enim tropica oratio est. Per aurigā mentem suam, per mulas ἔpuram uiam, præclara argumenta, insignes uersus: per currum totum hunc hymnum intelligit; dum inquit: Iunge uel submitte iam mihi Henioche robur mularum, id est robustas mulas periphrastice, ut puram per semitam currum trahamus. Et quia mulabus uicit, pulchre ab illis allegoriam suam ducit. Hoc age mi anime, experire ut egregie ἔmulas ἔuictorem Agesiam celebres.

b (Ad uirorum genus.) Emphasis est in dictione uirorum: perinde ac si dicat, martia uirtute ἔbellico robore præditorū. Intelligit autem Iamidas, uaticinatricem illam propaginē, ad quam Agesia stirpem poeta reducit: quorum originem ordine subinde recenset. c (Pitana.) Pitane nymp

pha est, ἔciuitas eiusdem nominis iuxta Eurotam Laconicæ fluuium. Ergo quum filia esset Eurotæ Pitana, è Neptuno Euadnen quandam peperit, quam (celare corruptam uirginitatem suam uolens) clam Arcadum regi Aepyto Elati filio educandam transmittit. Hanc porro ubi ætate adultior esset, Apollo deuirginauit, è quo Iamum peperit: unde Iamide, ad quos genus suum Agesias refert. Atqui hanc ipsam rem Pindarus aperte recenset.

Eurotas.

Origo Idmidarum.

ANTISTROPHE, COLON XI.

Quæ Neptuno mixta Saturnio dicitur filiam cælarie uiolacei coloris conspicuam peperisse Euadnen. Atque dum uirgo putaretur, foetum in sinibus occuluisse. Destinato demum mense amandans famulas, iussit ut heroi Aepyto alendum traderent infantem, a Phæsanæ Arcadum regi, prope Alpheū neçtenti moras: illic educata, ab Apolline primum b dulcem attigit Venerē.

πῆθγνία μὲν ὠδ' ἰνα, clandestinum ἔuirginēu partum, sed corruptæ uirginis, quæ uoluerit uideri uirgo. πῆθγν' ἔuirgo est. Hinc πῆθγνία ὠδ' ἰν, clandestinus partus. Hinc πῆθγνίοι etiam dicuntur, qui clam gignuntur ab illis πῆθγνίοι.

πῆθγνίοι.

quæ uirgines esse reputantur. a ¶ Phæsanæ. Phæšana Arcadiæ ciuitas, cuius rex Aepyus. Qui Elis oppidum Phæsanam adserunt, ita defensunt, quod Aepyti temporibus Elis Arcadū iuri subdita fuerit. b ¶ Dilcem attingit Venerem) Id est, uitiata est ab Apolline. Et quia hoc laudi adscribit Agestæ & Euadne, ideo honesta periphrasi utitur, uitiū contegere uolens: Non crimen, sed honorem & decus esse, si deus cum puella quapiam commercium habeat.

EPODOS, COLON XIII.

Neque uero semper Aepitum latuit ipsa^a suffrans dei semen. At uero ineffabilem animo bilinguem comprimens, b abijt ingenti cura Apollinis scitatum oracula de huius^c intolerabili corruptione: illa interim deposita^d purpurocrocea zona, curnaq; argentea, f sub opaco arborū densitate loco pariebat diuinæ sapientiæ natum: illi tum quidem aurea coma insignis Apollo, b cum Parcas, tum Ilithyan assistere curauit.

a ¶ Suffrans.) κλέπσοισα dorice pro κλέπσοσα. Metaphora est pro κρύπσοσα, suffrans, id est celans. b ¶ Abijt Pythonem.) Python Apollinis ciuitas à serpente illic occiso & putrefacto, cuius rei ode 2. facta mentio, cuius & Homerus meminit Iliad. α.

Φοίβος ἀπόλων & πυθοί γυνὶ πετρῆοσιν. Stephanus hanc in Macedonia cōstituit. c ¶ Intolerabili corruptione.) ἀτλάτο πάθος, Doricū est, πάθος pro πάθος. Nam σ in ω & α uertunt. Sic Theocrit. πρώτ & pro πρώτ, πράπιτος pro πρώτιτος. ἢ νδ' ἔρωας πράπιτος.

d ¶ Purpurocrocea zona.) ἁδὲ φοινικῆς κροκῆς ζώνου καὶ ταβηκῆς μύλας. Gell. lib. 2. cap. 20. φοινικῆς καὶ σπίνθινῆς eundē colorē excellentis ruboris significare testatur: quare φοινικῆς κροκῆς ζώνου cingulū est coloris purpurei & crocei. Quod si posteriorē huius cōpositi epitheti uocem κροκῆς acceperis, & nō κροκῆς, tum zonā significabit purpurei tramatis. Sin à φοινικῆς & κροκῆς deducas, purpurocroceū cingulum habebis. Mihi in rei huius sacramentū & arcanū intuenti, utriusque uocis etymon hic indiscriminatum non displicet. Aristoteles in περὶ χρωμάτων puniceum colorem fieri dicit, si nigrum & opacum lumini miscetur. Nam si nigrum solis uel ignis splendori

Et lib. 3.
cap. 19.

splendori admisceatur, hinc φοινικῶν resultare. μέλαν καὶ σκιερὸν τῶν φωτῶν μιγνύμενον φοινικῶν. τὸ γὰρ μέλαν μιγνύμενον τῶν τε ἀπὸ τῶν ἡλίου, καὶ τῶν ἀπὸ τῶν πυρῶν φωτῶν θεωρημένων αἰεὶ γιγνόμενον φοινικῶν. e (Vrnάq; argentea.) κέλιπς uis est aquam recipiens, si- nus aquae, amphora, hydria. Ceterum pudica metaphora, castus ipse maritus hic usus est, à partu sumpta. Nam partus arcana, per zonam punicocroceā & per argenteum aquarium indicat, quae ne castas aureis offendam hic praetermit- to: tamen si nihil turpe, nihil inhonestum sit, quod matrimonij necessitas necessa- riò admittit. Aquam foeturae nunciam ante partum exeuntem, per urnam ar- genteam intelligit. Per zonam purpuream, sanguinem quo foetus alium egre- ditur, clanculum innuere uidetur. Proinde hic locus nihil aliud est atq; allegori- ca partus adumbratio. Sanguinis enim color est φοινικῶς κροκῶ: aquae uero est argenteus, hoc est, albicans. f (Sub opaco.) λοχμῶν locus est arbo- ribus & plantis densus. λοχμῶν τῶν κωνείας, κωνείῳ colos niger est & subuiridis, qualis in fodinis metallicis reperitur: deductum adiectiuum à κύ- κωνον, quod apud Homerum Iliados λ. in thorace Agamemnonis nigri huius- modi mineralis, seu informis dum metallicae materiae uox est:

τῶν δ' ἡ τοὶ δ' ἐκα οἰμοὶ ἔσαν μέλαν & κωνάοιο.

Dioscorides lib. 5. cap. 60. in Cypro Cyanū in arijs fodinis nasci autor est. Marcellus pro coeruleo interpretatur. Hypomnematisfes uero Pindaricus κωνείας pro Baëtiās reddit. Proinde sensus est, sub coerulea, uel tali qualis uio- larum flos est arborum seu plantarum densitate, uel uiolis consito loco.

g (Aurea coma insignis.) Apollinis epitheton est, quo aurei & formosi solis radij presentantur. Sunt autem & apud Pindarum & alios poetas Solis uaria epitheta, quae omnia naturā & officium eius sub conspectum statuunt, ut χρυσοκόμας, auricomus, à radiatorum colore.

ποξοφόρος, arcumferēs, quo noxia tela et morbos sol in mortaleis iaculatur. λοξίαις, obliquus, ab oraculis, quod semper obliqua & dubia Apollinis respon- sa erant. Aristoph.

ὑπεριονίδης, filius Hyperionis, apud Hesiodum in Theogonia.

ὑπερίων, quod super nos eat.

ἔκαστος, ab ἐκτι longe, quod radios suos longe lateq; projiciat.

ἐκτιθέσθαι, longe iaciens.

ἐκτιθέλετις, quod procul tela sua mittat.

ἀπόλωρ, consumens: omnia enim calore suo consumit, terrae caeliq; tristia nubila.

φοῖβος, purus, à claritate, uel φῶς βίβ, lumen uitae.

ἠέλιος καὶ ἠλίος, ab ἡμι, eo.

ἔλιος ἀσῆρ, uehemens et consumens et perniciosa stella, propter morbos:

ἡλιώων, Heliacos, quorum sol est autor.

ἡλιότοξος, aureū arcū habens. ἀργυρότοξος, argenteū arcū habens.

δέλιος σκόπος, Delispeculator: quia in Delo colitur.

κίνθιος, à Cintho monte illi sacro.

σμινθῆος, à loco in quo colitur.

ἐκάεργος, quod in longinquo perficiat opus.

γενέλιος ἀκτίνων πατῆρ, genuinus radiorum pater.

πνέοντων ἵππων ἄρχος, ignem spirantium equorum pater.

ἠλέκτωρ, ab α sine, et λεκτρον lectus, quod homines galli instar (qui item ἀλέκτωρ dicitur) excitet, et suo aduentu surgere iubeat.

πύθιος, ab interfecto dracone.

δελφικός	φωσσίβερος	φαισίμβερος	αἰθέρος ὄμμα
μάντις	κιθαρωδός	λαπίδης	χρυσοχάιτης
χαιτήρ	δύλιος ξένος	δέλιος	δύρυφάρετρας

ἀκροκόμης. Pleraq; alia præter hæc iam connumerata Apollinis Epitheta est uidere in primo Epigrammatū, iuxta seriem clementorum, in hymno cuius epigrapha est,

Ἕμνείω παλαιῶν μέγαν θεὸν ἀπόλλωνα. Et quæ non reliqua subiijcimus?

Α Βροτορ, ἀγλαόμορφον, ἀκροκόμην, ἀεροχάιτην.

Β εἰθύνορ, βασιλῆα, Βελεσιχαρῆν, Βιοδῶτην.

Γ κηόσωρ, γλόωντα, γιγαντολέτην, γλυκύνθυμον.

Δ ιογενῆ, διόπαιδα, δρακοντολέτην, διαφρογενῆ.

Ε ὕλαλορ, δύρυβίην, ἐκατηβόλορ, ἐλπίδοδωτην.

Ζ ωογόνορ, ζάθειορ, ζηνόφρονα, ζηνοδοτήρα.

Η πιορ, ἠδυεπῆ, ὑδύτροορ, ἠπιόχρα.

Θ κροφόνορ, θαλερορ, θελξίφρονα, θελγσίμυθορ.

Ι αφίτην, ἰμορτόρ, ἰήιορ, ἰπποκορυσῆν.

Κ οσμοπλόκορ, κλάειορ, κρατερόφρονα, καρπογενέλορ.

Λ κτηγενῆ, λάρορ, λυρογενῆα, λαμπετόωντα.

Μ υσπόλορ, μάντιμ, μεγαλήτορα, μνειόμορφον.

Ν εβροχαρῆν, νοερορ, νηπγενῆα, νηφαλίοντε.

Ξ ιωχαρῆν, ξωορ, ξωόφρονα, ξωοδοτήρα.

Ο λβιορ, ὀλβιόοργον, ὀλύμπορ, ὄρεσιφοίτην.

Γρῆνρ,

Ρ ριὺν, πανδερκῆ, παναπήμονα, πλαστοδότηρα.
 Ρ υσίπονον, ῥοδύχρον, ῥηξίλωρα, ῥηξικέλυθον.
 Σ ιγαλόγντα, σόφορ, σελακγνέτω, σωτήρα.
 Τ ὀψίχορον, τιταῦνα, τελίσρα, τιμήγντα.
 Υ μναγόρην, ὕπατον, ὕψαύχνα, ὕπετόγντα.
 Φ οίβορ, φοιβάζοντα, Φιλοσιφανορ, φρονογνῆ.
 Χ ρομαγόρην, χύσορ, χυσόχρα, χυσοβέλεμονορ.
 Ψ αλμοχάρη, ψαλτώ, ψυσισυγα, ψυχροτοτήρα.
 Ω νυπορ, ὠκυπεῖν, ὠκύσκοπορ, ὠρεσιδωτήω.

Verum in his epithetis multa sunt, quæ reliquis etiam cum dijs tum heroibus attribui possunt. Hæc de nominibus et epithetis Apollinis, quæ semel annotare libuit, posthac nullam horum facturi mentionem. h C Cum Parcas.) De Parcis, quas Græci μοίραες, in prima ode satis disputatum.

i C Tum ilithyian.) τῶ ἐλύθῳ Pindarus appellat, quam alij εἰλίθῳ, ab ἐλύθῳ uenio nominant. Latini hanc Lucinam uocant. Alma Lucina fer opem, apud Terentium. Alibi Iunonem, quod et illam eandem cum Lucina putent: id nominis apud Græcos habens, quod subueniat parturientibus. Parce ergo et ilithyia Euadne partu laborantis assistunt, ut diuina illa Iouis proles, diuina ope et prouidentia, et felici successu, in hunc mundum nascatur.

STROPHE III. COLON XI.

A uisceribus autem amabilis partus, mox in lucem prodijt Iamus, quem ^acontristata ^breliquit humi. ^cAt duo cæsi dracones hunc, dijs ita uolentibus educarunt, innoxio illum ^dapum ueneno delectantes. Postquã uero ^eex aspera Pythone redijt Aepytus rex, omnes domi suæ de puero percontatur, quem Euadne pariat: Phœbo enim ipsum dixit ^fprogenitum

Nascitur Iamus.

ANTISTROPHE, COLON XI.

Patre: deniq; uatem ipsum præ cæteris eximium fore, neque unquam eius generationem interituram. Sic itaque retulit.

^a C Contristata.) κνιζομένη, λυπημένη, dolore affecta.

Miraculum
educationis
Iami.

γλαυκῶ-
πες.

Aristophan-
is et Pind.
hypomne-
mata, sim-
pliciter per
το χ. signū
figuræ alicu-
ius uel sche-
matis acci-
piunt.

b (Reliquit humi.) Reliquit Euadne prolem humi sub arboribus & uiolis, timens famæ & uirginitatis suæ integritati apud Aegyptum regem: maluit enim furtim perdere uel relinquere foetum illum, quàm sese ignominie exponere.

c (At duo cæsij dracones.) Mirandam Euadne sobolis educationem subiicit, ut ostendat planè diuinam esse stirpem & coelestem proorsus Iami propaginem. Mirabile est apud Liuium, Romulum & Remū à lupa educatos: longe uero hic mirabilius est, Iamum infantem & uagientem è matris aluo primum egressum à draconibus (quorum natura lupis ferocior, rapacior, nocentior, letum magis adferens, ueneno cuncta quæ contingat, perdens) enutriri. Iamus appellatus est ab iōs, id est, uiola, in quas repositus erat à matre. Sic Euadne Pytanes & Neptuni filia, suprā iōbόσρυχος dicta, est ab iōs uiola, & Bόσρυχος cæsaries. Cæsij dracones appellantur à glaucis oculis, perinde ac Minerva Homero γλαυκῶπις dicitur, quod glaucæ, hoc est, ulule oculos (quem colorem Latini cæsium uocant) habeat. Gell. lib. 2. cap. 26.

Veteribus latinis cæsia dicta est, quasi coelia, Minerva. d (Apum ueneno.) iōs & uiolam & uenenum significat. Iam apum uenenum pro melle dixit, per figuram quæ Græcis χιασμός, acyrologiæ quædam, ut uidetur, species. Est autem Chiasmus quando quatuor ita inter sese numerantur, ut secundo tertium, quartū primo respondeat. Verum tunc proprie χιασμός dicitur, quum aliquid illic absurdum appareat in speciem, quum tamen procul absit: ut quum quinta ode Pindarus ait: Septem occisorum rogis numeratis. Hic nihil ambigui uel absurdi est, si uerba quis respiciat tantummodo: uerum si historiam consideres, tum occisorum septenarius non est de principibus intelligendus, sed de ipsis septem exercitibus. Nam septem duces illic non perierunt, Adrasto nempe seruato, & Amphiarao absorpto. χιασμός constituitur sic:

1 Septem	2 occisorum
3 rogis	4 coaceruatis.

Hic χιασμός, hoc est, hiatum, & ἀμείβολον constituit ipsa de occisis dubitatio, num ad duces uel ad exercitum septem Thebis portarium, numerus fusorum sit accipiendus. Non dissimilem ad modum hic χιασμός fit,

1 Dracones	2 Iamum
3 nutriuerunt	4 ueneno apum innoxio.

Draconum quidem uenenum est, & ad dracones refertur. Enim uero ne quis ambigat quale uenenum intelligat, adijcit, innoxium uenenum apum. Veneni natura est hominem adusque perniciem intoxicare: uirus autem semper letale est, à uenentis emissum. Iam quia mel ab apibus conficitur, & ex ipsis emittitur, perinde atque uirus ex uenentis morfu uel ictu ledentibus, ideo quadam similitudine saltem

ἰόν appellauit: ob id enim adiecit apum, & innoxio, ne quis putet astruere absurdum, & planè impossibile uatem nostrum adscuerare uelle. Est igitur sensus admirandæ huius educationis iamini. Dracones melle, quod apibus subduxerunt, nutruerunt iamum. e ¶ Ex aspera Pythone.) πετρῆος ἄκρον πύθωνος, Homerum imitatus dixit. Is enim Iliad. α.

φοῖβος ἀπόλλωνος πύθοι ἐνὶ πετρῆοσιν habet. f ¶ Progenitum.) γράσσει pro γράσσεια præteritum aparephati à themate γῆνομα, passiuæ significationis, pro γέγραμμενον εἶν.

Illi uero neq; audisse, nec uidisse se reddebāt, quoniã quintus à partu dies illuxerat. Sed obtectus erat denso^b rubeto uiolearum^c flauis & omnino purpureis, humectatus radijs tenerum corpus: unde & passim euolgauit mater semper ipsum uocandum

EPODOS, COLON XIII.

Nomine illo immortalis iamum.

a ¶ Quoniam quintus.) Pindari interloquentis hæc uerba sunt, Quoniam quintus à partu, &c. b ¶ Rubeto.) χοινοβατία terram iuncis & rubis seu alga etiam abundantem significat. χοῖνός odoratus iuncus, Βέρος rubus. Catachresticòs poëta pro asperis locis usurpat: quod inter spinas & rubos & rose & uiole reperiantur quibus cooperuit, uel in quas repositus fuit infantem Euadne: unde & à uiolarū præsentia, ἰάμοι appellauit factum suum, ab ἰός uiola, perinde ac testatur hic Pindarus. c ¶ Flauis & purpureis.) Non immemori hic mente prætereundum, quod duo uiolarum generum hic numeret, nempe flauas & purpureas, ut quæ colore reliquas antecant, & formæ suæ pulchritudine antecellant. Dioscorides lib. 3. cap. τρεῖς λευκῆς adjicit tertium genus λευκῆς, hoc est, uiolam albam, quam Pindarus flauam, ille μέλινοις dicit, differentiam in flore indicans. Est autem αὐθός μέλινοις flos colorem pomi Neranzij (ut cum hypomnematis Nicandrico loquar) habens.

Vbi florem^a delectabilis pubertatis accepit, descendens ad^b medium Alpheum, uocauit^c latepotentem Neptunū suum progenitorem, Apollinem^d diuinæ Deli speculatorem, petens^e regi-

um quendam capiti suo honorem subobscuram noctem. Patria ueridica uox in clamauit: qui non exploratum habens quis uocet, & interrogauit quis nam sit. Pater uero, age surge, inquit, fili, huc ad h multis communem imus regionem famam in a quisituri perennem.

a ¶ (Delectabilis pubertatis.) Duobus insignibus epithetis τῶν ἄβλῶν, hoc est pubertate, ornata, appellans eam περιπλῶν ἔχουσα σέφανον, delectabilem ἔχουσα auream coronam gestantem: hoc est, sic ornantem hominem; perinde atque aurea corona decoretur. Amabilem ideo, quod ea etas ubi tenera lanugo prodit, omnium gratissima, omnium iucundissima. b ¶ (Medium Alpheum.) Per medium Alpheum Epidaurum intelligit, quae inter Arcadiam ἔχουσα Elin sita urbs est. Porro Arcadia ἔχουσα ortum ἔχουσα initium Alpei fluminis habet. Elis iuxta sinus ἔχουσα latiores meatus condita est. c ¶ (Latepotentem.) Ἰουρβίας, id est, late potentiae Neptunū hic uocat, ἔχουσα recte. Totū enim terrarū orbem ambit, ἔχουσα regna huius mundi in sese Neptunus et Oceanus cludit. Sunt autē haec serē Neptuni epitheta quibus Pindarus cum alijs poëis utitur:

Ἰουρβίας	Late potens.
γῆνοσιγαῖος	
γῆνοσιχθῶν	Terrae concussor.
σισεχθῶν	
γαίηοχος	Territenens.
ποσειδάων	Terra maritus.
Ἰουτριάνης	Tridente praeclarus.
ὀρσοβίανα uel ὀρσοτριάνης	Tridente concitans.
κυανοχάετις	Ceruleā iubā uel comā habēs
Ἰουρμείδων ἔχουσα Ἰουρμείδοντις	Late regnans.
Ἰουρμείδης	Ingentis roboris.
δεσπότις ποντομέδων.	δεσπότις ναῶν.
γῆστῆ καὶ ἀλμυρῆ μοχλοτύς.	αἰὴρ ἀμυρῆς τετύς.
γῆνοσιδης. 4. Pyth. ode.	ἑλεγχθῶν. 6. Pyth.
πετρεῖ. 4. Pythiorum.	

d ¶ (Diuinae Delispeculatore.) Delos insula est una Cycladum, Apollini sacra, quod in ea primum natus sit Apollo: δῆλος, id est perspicua dicta, quod Apollo aspera, difficilia ἔχουσα occulta, plana ἔχουσα aperta reddat, per suum quod

quod Deli uigebat oraculum. Stephanus Cynthum, Astriam, Pelasgiã, Chlamydiam, & ex Nicanore Scythiadam appellatam autor est. θεόδμητον, θεόδμητος hoc est, diuinitus conditam Delon appellat, quod quum primum mari lecta esset, Iouis iussu in lucem prodierit. e ¶ Regium quendam capiti honorem.) λαοτρόφου τιμᾶν, honorem populum alentem, hoc est regiiū. Honor enim & amplitudo regis est, subditos suos fouere, tueri, alere, & ab omni iniuria conseruare, honestum & uirtutes apud eundem instituire & protegere: qua de re & Homerus principes ποιμνίας λαῶν appellat. f ¶ Vera uox.) ἀγριεπίς, uera, sana & apta loquens, ab ἀγριον & ἴπος.

g ¶ Interrogauit.) μεταλλῶν, est ordine aliud iuxta aliud inquirere, perinde ac fit in metallis, quæ ab ijsdem uocibus, nempe à præpositione μετὰ & ἄλλο, quod uni metallicæ inuenta uene altera adiaceat, ut est apud Plin. lib. 33. cap. 6. Vbicunque, inquit, una inuenta uena est, non procul inuenitur etiam alia. Et quidem hoc in omni serè materia: unde metalla Græci uidentur dixisse. Εστὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἕξασθαι usq; ad ὄροσ, λόγος πρῶτος ἕσπερος, uel ὕστερολογία. h ¶ Multis communem.) Elin & Olympiam intelligit, ubi ex omni Græcia gentes ad olympiaca spectacula per Herculem posthac erecta confluxere.

STROPHE III. COLON XI.

Venerunt autē ad celsam ^aalti Cronij rupem, ubi ^bduplicem illi uaticinij thesaurū tribuit, ex eo quidem tempore uocem audire mendaciorū expertem. Et si quando opere confidens, uenerandum ^cAlcidarum germen Hercules ueniat, ac patris celebritatem, multitudine hominum perfrequentem, ritumq; maximum certaminū condant, ^dtunc in summa ^eIouis ara mensam uaticinio ac commodam ponere iussit.

a ¶ Alti Cronij.) De Cronio Pisæ promontorio supra dictum est. Hic Cronij rupem, pro ipso Cronio monte, uel pro quinquenniali ludorū loco accipit per periphrasim. b ¶ Duplicem uaticinij thesaurum.) Geminum uaticinij thesaurum, quorum primus, quod iam tum statim Apollinis audiret oraculum, tum quod posthac Hercule instituyente quinquennialem panegyrim, mensam diuinationi & responsis destinatam poneret in Olympia, cui eius nepotes

ἄλκῆι-
δῶν.

et successores præessent. c (Alcidarum.) Græce ἄλκῆιδῶν pro
ἄλκῆιδῶν dorice, hoc est, posterorum Alcæi, uel ab Alcæo propagatorum.
Est autem Alcæus auus, Amphitruo pater Herculis.

d (Tunc.) τό-
κῆ pro τότῃ δωρικήδῃ. Erat autem oraculi locus Olympiæ, cuius prin-
ceps primus Iamus, ubi per ignem futura coniectabant, qua diuinatione deina
ceps Iamidae perpetuò sunt usi. Victimarum enim pelles igni imponentes, ex
ijs uaticinabantur. Sunt qui adfirmant, è conscisis uictimarum pellibus futura
prædixisse. Si enim scissuræ recte forent, læta, sin obliquæ, tristia denūciabant.

e (Iouis ara.) Ioui et Neptuno primam dicatam, inter sex, aram sua
isse, quinta præcedenti ode annotatum.

ANTISTROPHE, COLON XI.

Quamobrem per celebre Iamidarum genus
» apud Græcos uel diuitiæ consequerent. ^a Adeò
» quibus uirtutes charæ sunt nobiles fiunt. Suum
» quenque opus ostendit. ^b Momus aut præ alijs
» inuidentibus imminet ijs, ^c quibus aliquando ra-
» ptis ad cursum, uerenda primum gratia ^d glorio-
» sam formam ^e adstillat. Proinde Cyllenen Arca-
» diæ montem accolentes ^g affines tui

EPODOS, COLON XIII.

^b Mercurio deorum legato, ^f supplicibus, mul-
tisq; sacrificijs admodum religiose litarunt.

a (Adeò quibus.) Gnome est, quarationem reddit, quæ diuitias et ho-
norem Iamidæ sint consecuti. Quæ tametsi ad Iamidas proprie pertinet, gene-
ratim tamen cunctis mortalibus attribui potest. Virtus autem pulchra gradus
tione in his gnomis. Virtutes sunt causa honorum et diuitiarum: diuitiæ uirtu-
tibus iunctæ sunt causa præclarorum operum, insigniumq; facinorum: præcla-
ra facta sunt causa inuidiæ: non quod ipsa mali sint origo, cæterum malo genio
ducti homines, ac peruersæ mentes, non possunt ferre alterius felicitatem. Ar-
guunt ergo et indicat maligna corda, aliorum felicitas, perinde atq; Horat. etiam
cecinit: Inuidus alterius rebus macrescit opimis.

b (Momus.) Somni noctisq; filius, Momus deus est, qui licet ipse nihil
fingat, aliorum tamen quantumuis præclara opera carpit et calumniatur. Vn
de

de proverbum, Momo satisfacere, pro calumnia, pro reprehensione accipitur.

c **¶** Quibus aliquando.) Periphrasis uictorum. Est autem supra annotatum uel à Pindaro, oportuisse currus duodecies in Olympico certamine rotari.

d **¶** Formosam gloriam.) *Ὀυκλῆα μορφῶν*, celebrem gloriam: nam hilares, leti & fauorabiles ob uictoriam Olympiacam uictores redduntur.

e **¶** Adstillat.) *ποτιστέλλ*, adstillat. Metaphorice, efficit, parit.

f **¶** Proinde Cyllenen.) Laus à maioribus Agestæ matris. Cyllene uel Cyllenus mons est Arcadiæ Mercurio sacer: hinc Cyllenius heros Mercurius Virgilio est. Ouid. 1. Metamorph.

Menala transferam latebris horrenda ferarum,

Et cum Cylleno gelidi pineta Lycæi.

g **¶** Affines tui.) *μάτρως αὐδρες*, affines & maiores à matre.

h **¶** Mercurio.) A pietate in Mercurium, maiores matris Agestæ laudat. Proinde Mercurio et Ioui acceptam refrendam uictoriã adserit. i **¶** Supplicibus sacrificijs.) *λιταῖς* hoc loci adiectiuum est, non ut supra & in nono Iliad. substantiuum, uel etiam proprium. Stephanus à nymp̄ha Naide Cyllene montem appellatum tradit, ibiq; merulas albas nasci, nec usquam alibi tales, uariasq; uoces ædere: noctu ad lunam facilius quàm die eas capi.

O Agestia, Softrati nate, qui certamina præmiorumq; sortem tenet, ac strenuam Arcadiam honorat Mercurius, is & cum grauitè tonante patre tuam felicitatem perficit. ^b Gloriam quam habeo in lingua ^c acutæ cotis, quæ me non inuitum attrahit pulchre fluentibus spiritibus: auia mea ^d Stymphalica florida Metope,

a **¶** Cum grauitonante patre.) Iouem patrem grauitonantem. Sunt autem hæc ferè Iouis epitheta. Primum tamen decadem uocum, qua uetustas ipsum Iouem intellexit, perinde ac Vrbanus è ueteribus digessit, subiiciemus:

<i>Ζῆς</i>	<i>Ζῆν</i>	<i>δδῆς</i>	<i>βαδῆς</i>	<i>Ζω</i>	Iupiter.
<i>Ζῆς</i>	<i>ζῆς</i>	<i>δῆς</i>	<i>δῆ</i>	<i>δω</i>	

Iouis epitheta ergo sunt hæc propemodum:

<i>Ζυρόπα</i>	<i>βαρόπα</i>	<i>ἐλατῆς βρονταῖς</i>
<i>σεροπαῖν</i>	<i>κεραυνῶν τε πρύτανις</i>	<i>σωτήρ</i>
<i>φύγιος</i>	<i>πατῆρ ἀδρῶν τε θεῶν τε</i>	
<i>πόσις ἡρῆς</i>	<i>βαρύγαστος</i>	<i>ὑψιβρέμετος</i>

μηλιέτης	ἀγκυλομήτης	νεφελιγερέτης
θυρόπης	τορφικόρανος	βροντισκέρανος
αιγίοχος	πανομφαῖος	ἀσδροπηκτής
Φίλιος	Ξγίος	ἑταρῆιος
ἑφέσιος	φαναῖος	ὑπαιτος κρδόντων
λήπιος	ἐλλάνιος	Βασιλεὺς θεῶν
ἀργικέρανος	ἑλσυθής	ὀλύμπιος
λύκαιος	αἰθέρι ναίων	γενέθλιος
ἑδδθυκίης	φοινικιστρόπης	αἰολοβρόντης
μφλίχιος	ὀλύμπιος ἡγεμῶν	δρσοκτύπος
ἄλτιος	ἡλιεῖος	ὀλύμπιος ἡγεμῶν
ἑίγδισπος	ἑγχακίραμος.	

b ¶ *Gloriam habeo.*) Allegoria est, qua Lyricæ & Musicæ suæ præstantiam modeste laudat & uerè poëta, ut animaduertat Ageſias sese non uulgariſibus, ſedenim ſummis, optimis, præclarisſimis per Pindarum præconijs auctum iri. Tum patriam ſuam Thebas huiusmodi eſſe, ut quæ eximia ingenia proſtrat: cuius è fontibus, cuius tutelariſibus numinibus haud poenitendum hoc poëtices decus acceperit, quo cōmodum quos uelit ornare poſſit. c ¶ *Acuta cotis.*) Per acutam cotem iudicium ſuum & ingenium intelligit poëta, quo æque atque eos ferrum acute & absolute, quidquid in manus ſumpſerit, perſicere poſſit. Appellat autem canoram cotem, reſpiciendo ad lyræ ſuam. Nam omnia eius poëmata ad citharā & tibiam decantata ſunt, ut monet hypomnematiftes. Ipſa cos, ipſe animus meus, iam antea uolentem me pertrahit ad pulchre fluentes ſtatus, id eſt ad ſonos, ad cacionem, ad hymnum. Proinde hæc allegoriae huius ſumma eſt: Mihi à maioribus meis, à genere, à matre, à patria inſitum eſt ut Muſica & lyricè claream. Auia, inquit, mea Stymphalica florens belle Metope, bellicoſarū Thebarum matris meæ mater, inſtar acutæ & argutæ cotis in lingua mea eſt: illa me ad dulciter fluentes ſpiritus, ad ſuaueſ tibi decantandos hymnos ô Ageſia permouet, imò pertrahit. Atque ut hæc penitus intelligantur, hiſtoria ex interprete eſt adijcienda. Metope filia fuit Ladonis ſuiuij, uxor aut Afopi Thebani amnis, è quo filiam Theben peperit, qui cum urbs idem nominis obtinet. Pindarus ergo Thebis oriundus Metopen auiam ſuam, id eſt, patriæ ſuæ matrem appellat. d ¶ *Stymphalica.*) Stymphalus Arcadiæ ciuitas, cuius filiam Metopen facit poëta, ut quæ ortum ducat ex Ladone Stymphalium præterlabente. Stymphalica igitur Metope eſt, id eſt metropolis Arcadica. Iam & hoc ſe debere maioribus Ageſiæ innuit, quandoquidem & ipſe

ipse Arcadicus, quantum ad matris suae maiores attinet, extiterit.

STROPHE V. COLON XI.

Quæ cædentem equos^b Theben peperit, cuius amabili aqua^c sitim meam restinguo, uiris iaculatoribus uarium hymnum plectens. ^d Excita nunc socios Aenea: primū quidem, ut laudibus efferant Iunonem Partheniā: deinde agnoscant, an ne uetus opprobrium ueris rationibus effugerimus, ^f Bœoticam suem. ^g Es enim nuncius rectus, ^h comptarum Musarum scytala, ⁱ dulcis crater bene sonantium carminum.

a (Equos cædentē.) Id est, equestrem. πλάξιππον à πλῆξιω ferio, & ἵππος equus. α factum est ex u doricæ. b (Theben.) Theben Nympham seu fluuiū, uel ipsam etiam patriam intelligit. c (Sitim restinguo.) Sitim restinguere, est ἀλλυγοεῖα. Id est, cuius ego Thebes sum ciuis, in qua ego spiritū duco. d (Excita nunc.) Aeneas Pindari chorodidascalos, hoc est chori institutor erat, quo publice utebatur Pindarus, ut sua poëmata doceret, cumq; alijs ea psalleret: quandoquidē ipse adeo tenuis uocis erat, ut pro dignitate, sua recitare nō posset. quod plures alij poëtae, quū canora & arguta uoce pollerent, per sese ipsi faciebāt, choros nempe docentes. ὄργανον ἑταίρους, id est, concenteros tuos adhortare, alacres illos redde ad cantandum tecum, & ut Iunonem tecum Partheniam laudent. &c. e (Iunonem Partheniam.) Quia Arcadiæ mentionem fecit, ideo & Iunonem Partheniā, hoc est, Arcadiā recordatur: à Parthenio enim Arcadiæ monte Parthenia uocatur. f (Bœoticam suem.) Βοιωτία ὕψ. Hyantes gens prisca & barbara in Bœotia fuit, quos propter insignem & inertiam & barbariam & omnis liberalioris institutionis ignorantiam quidam proscindentes, corrupto nomine quemlibet eorum ὕψ, id est suem appellabant: ut inde Βοιωτία ὕς in prouerbum abierit, quo inertem & ignauum, neque literarum, neque nandi gnarum, notarunt. Institue ergo chorum ὀ Aenea, ut canat Partheniā primum Iunonem, deinde ita canat nostra poëmata, ut auditores & spectatores intelligant nos non esse amusas, ut prouerbum habet, sues. g (Es enim nuncius rectus.) Laus Aeneæ chorodidascali, à facili. Haud difficulter chorum instituire potes, es enim nuncius rectus, hoc est, hoc meo nomine recte, bene &

pulchre efficere potes, quandoquidem sis ipse & literarum & Musices peritissimus. Nam hoc est, quod subiicit: h. (Comptarum Musarum scytala.) Ingenti præconio effert Aeneam chori magistrum, scytalam Musarum appellans, hoc est ueluti secretorum Musarum conscium, ac talem quem sibi Musæ deligant, si cui secreta sua & sacramenta indicare uelint. Metaphora est pro uerbialis, sumpta ab adagio, Scytala Laconica. Et licet ex Gellio hoc ipsum peti possit, e Pindaricis tamen scholijs adnectā. Lacedæmonij si quando Harmosus suis ad aliquam urbem missis, secreti quicquā indicare uellent, non fidebant chartæ, cæterū talem celandi consilij sui rationem inibant: deradentes lignum teres, trium uel quatuor cubitorū, in duas partes findebant, alteram imperatori peregre agenti dabant, alterā ipsi sibi retinebant. Significaturi igitur aliqui duci exercitus, tenue quoddam & angustum lorum uirgæ seu tereti baculo suo dimidiato obuoluebant, eoque pacto quæ uellent inscribebant. Resolutum itaque lorum confusas quasdam notas subindicabat, quas nemini cognoscere possibile erat. Lorum ergo tale imperator acceptum per Laconum nuncios, suo quod penes sese habebat circumuoluebat tereti bacillo, moxque Laconū suorum & mandata & consilia dignoscebat. Huiusmodi itaque lorum, quo epistolæ uice Lacedæmonij utebantur, σκυτάλη, hoc est scutica dicebatur, à σκῦτος coriū. Alij sic interpretantur, quod Lacones latas scuticas habuerint, quibus inscripserint consilia sua ad Harmosus, easque coriaceo uasi inclusas & obsignatas transmiserint. Aeneas igitur est rectus angelus & scytala Musarum, hoc est Musices peritissimus, & literis ornatisissimus, ut Musis, Apollini & Charitibus adeo gratus sit, ut si quid recte curatum uelint, ei demandent. i. (Duleis crater.) Crater uini est amplum poculum, à κρατέω capio, teneo, ut poeta ob oculos ponit, dum inquit, Crateres magnos statuunt. Hic insigni metaphora, pro uase, imo pro promo & condo dulcisonarum odorum. Perinde ac si dicat: Quemadmodum crater dulcissima uina & condit & promit, quæ conuiuia exhilarent, sic tu non uina, mi Aenea, sed suauissimas odas contines apud te, & chorum sonare doces. Qua laude quid magnificentius Musico dici potuit? eaque quæ augustius uel eruditissimus quisque prædicari quiret?

ANTISTROPHE, COLON XI.

Iube etiam ut ne obliuiscantur Syracusarum,
& Ortygiæ, quam Hieron puro sceptro gubernans,
& recta consulens, rubros pedes habentem
Cererem ueneratur, filiæque eius Proserpi-

næ, d^o curru albos equos habente inuectæ Anacalypteria celebrat, Iouisq; Aetnæi fortitudinem. e^o Suauiloquæ ipsum Iyræ & cantus f^o nouerunt. g^o Ne quatiat oro felicitatem eius futurū tempus, uerum dextro adfectu & h^o hilari mente Agefiæ laudem suscipiat.

Commoratur in Apostrophe ad Aeneam chorodidascalum, in cuius persona interim ipse uates Hieronem regem σὺ γρονου Agefiæ cōmendat, propterea quod & ipse Agefius Syracusanus sit à parente Sostrato. a C Ortygia.) Ortygia insula est ante Syracusas, cuius Hieron rex erat. Et quia Syracusanus esset Agefius à parentibus, meminit iuxta & Syracusarum & Ortygiæ, quibus iam tum dominabatur Hieron, et ipse Olympionices, honorifice.

b C Rubros pedes.) φαινιόπεζον Cererem appellat. Quid coloris sit, & quomodo fiat, ex nigro uel opaco lumine, ex Aristotele in superioribus indicatum: hic tamen pro flauo accipit: seges enim matura flaua est. Per epitheton ergo ad inuentum Cereris, fruges nimirum respicit. c C Ceres rem.) Διμήτηρ Ceres. Dores dicunt δαμάτηρ, à δαῖ, quod Doricisibus terram significat, & μήτηρ mater, ceu terræ frugum mater. Ita scholia Theocritica. Adumbrat uberem frugum in Sicilia prouentū, quo nomine Sicilian Cicero in Verrinis extollit. d C Curru albos equos.) λευκίπποσ.

Cereris festa, Demetria, Thesmophoria & Eleusinia Græcis dicuntur. Filie eius Proserpine Theogamia, hoc est diuina nuptiæ celebrantur, quod scilicet Plutoni ducta sit: & Anthesphoria in Sicilia aguntur, autore Iulio Polluce. Theogamia uero & Anacalypteria idem esse solennitatis genus ex interprete, & Hesychio colligitur, qui Anacalypteria uocat, quando tertio die sponsa ex ædibus parentum sit ducta: ab ἀνακάλυπτοις, id est, reuelor, quod tum reueletur sponsa & puella, quæ antea domi clausa manserit. λευκίπποσ au

tem ideo dicit, quod raptam à Plutone Proserpinā filiam mater Ceres diu quæsitam, ac tandem curru albos equos submissos habente repertam, in cælum ad Iouem reduxerit. Scholia. e C Suauiloquæ.) Hoc dicit cum propter superiorum primum, quo celebratus est, hymnum, tum etiam quod Musices arte claruerit, id quod eadem prima ode exprimit, ἀγλαίετοι δὲ μουσικῆς ἔργα. f C Nouerunt.) γινώσκοντι est pro γινώσκουσιν, δωρικῶσ. g C Ne quatiat.) ἄλχη est uel precatio. Vtiam non infringat, uel presens uel illum futurum tempus Hieronis felicitatem, in qua perseuerans

hilari fronte Agesiæ laudem excipiat. Hoc ideo precatur, quod Hieron maior sit, utpote rex Syracusarum & Ortygiæ. Agesias uero etsi Syracusanus quantum attinet ad parentes, non regis tamen filius fuit, quanquã imaginibus etiam maiorum suorum clarus haberetur, uates iam existens Olympicus. h (Hilari mente.) Ὀυρά τοις Φιλοφροσώασι, τὸ τῆσι ἐπὶ δόξῳ θυθυμία, amabili iucunditate, amico affectu, tranquilla felicitate.

EPODOS, COLON XIII.

Allegori » De domo ad domum, à Stymphalijs muris
ca cōpa » uenientem, b matrem pecoris diuitis Arcadiæ res
ratio. » linquentem. c Atqui profunt agitata surgentibus
» nocte procellis duæ è ueloci naui proiectæ an-
» choræ. d Deus autem horum & illorum sortem
» undique cum gloria perspicuã efficiat. O cui ma-
ria curæ sunt Neptune, Agesiam amans rectum
oro nauigium extraq; periculum dona, e Amphitrites aureum colum gestantis coniux, meorum uero hymnorum adauge permulcentem florem.

a (De domo ad domum.) Suscipiat hilari affectu laudem Agesiæ inquam, uenientem de domo ad domum, hoc est, ab una patria ad alteram, de Arcadia Syracusas. Interpres monet prouerbiũ esse de ijs, qui de eodem ad idem proficiscuntur. b (Matrem pecoris.) Periphrasis est Stymphali, quæ mater est urbium Arcadiæ, metropolis & urbium excellentissima. Arcadiam Ὀυμπλον, dicit, id est, abundantem ouibus, diuitem pecoris, ab οὐ & μῆλον, quod omnis generis quadrupedia significat, maxime uero ouem, tum fructus arborum quæ unlibet, præcipue uero pomi. c (Atqui profunt.) Gnome est allegorica, qua laudat duas patrias Agesiam agnoscere. Perinde ac in tempestate duæ anchoræ marina petra & littore detentæ, nauim ne uentis cedat, seruant, ne confringatur: ita duæ patriæ alumnum suum amplectentes, retinent, illustrant, decorant. Potest & hæc gnome uel ad duos fidos amicos, uel quæcunque duo salubria, ad pharmaca, ad uicinos, idq; genus alia referri. ἀπεσκήμθαι præteritum aparemphati, sicut τετυφθαι, à uerbo σκήμθαι fulcio, quod à nomine σκίμπος deducitur. Est autem præteritũ pro presenti infinitiuo explicandum, hoc pacto: Bonæ sunt duæ anchoræ proiectæ, hoc est ad proijciendum, ad fulciendum, ad firmandum, uel ut firmentur.

Deus

^d (Deus autem.) Peroratio est, qua & Ageſiæ ab utraq; patria Stymphalo & Syracuſis, leta euenire precatur: & Neptunum, ut cum Ageſiæ nepoti eius, tum hymnis ſuis ſecundioſam fortunæ auram donet, rogat.

^e (Amphitrites.) Amphitrite uxor eſt Neptuni: auream colum, ut regina, geſtat. Pro mari Homero Odyſſ. α. & primo Metamorph. accipitur.

DIAGORAE RHODIO PUGILI, QVI

uicit LXXIX Olympiade, ODE VII.

STROPHE I. COLON XI.

^a T ſi quis à diuice manu phialam acceptam ridentem intus uitis rore donet nouo genero unà cum uino offerens, ab una ^b ad alteram domū transferendo, aureum omnino facultatum uerticem, ^d ſympoſij oblectationem, qua ſimul honoret aſſinitatem ſuam ſocer, & ita præſentibus amicis eo munuſculi æmulatorem reddat ſponſum unanimis genialis tori:

ANTISTROPHE, COLON XI.

Sic ego nectar^f ſuapte ſponte fluens, Muſarum donū, brauij latoribus mittens, dulcē animi fructū, exhilaro Olympios, Pythiosq; uictores.

ENARRATIO.

Haſtenus qui equis, curribus equis & mulabus ductis uictores euaserunt, Argumentum prædicauit: Nunc eos qui pugilatu, luſtra, & id genus alijs certaminibus uicerunt, efferet. Quando, & qua Olympiade Diagoras uictor euaserit, pugilem gens, epigrapha teſtatur. Quanto uero ſit in precio hæc ode habita, Gorægon in Scholijs tradit: argumento enim eſt, ut idem ait, quod aureis literis in Lutinariſ Mineruæ templo conſecrata conſpiciatur. Fuit autem Damageti Rhodij filius Diagoras, de quo hæc memoriæ prodita ſunt, quod Olympicæ ſteterit Diagoræ ſimulacrū, poſt Lyſandri imaginem, cubitorū quatuor, digitorū quinque, dextram extendens manum, ſiniſtram ad ſe inſectens. Hunc ſequitur Dama

getus senior ille liberis suis pater, cui idem cum auo nomen erat, quinquertio insignis, & ipse cubitorum quatuor, minor autem patre digitis quatuor. Hos iuxta stabat Diorcus frater pugil, & ipse quinquertio insignis. Tertius post illū Acusilaus, sinistra lorum pugilatorum tenens, dextram ueluti ad orationē expandens. Et illi sanē uictoris Damageti filij, in columnis unā cum patre suo conspicuntur. Post illos & nepotes eius uictores duo: Euclon pugilatu And. onem uincens, deinde Pisirrhothius & Lelegetes qui eodem die uictoriā cum patre in Olympijs ludis adepti sunt. Non longo post tempore fama est filiam Diagorae Aristopatram Olympiam uenisse, petijssēq; ab Hellanodicis, hoc est, certaminū arbitris, ut eam ad spectaculū admitterent: qui dum eam prohibentes, iuxta legem suam dicerent, mulierē non decrete, ut gymnicum agonem spectet: respondit, se alijs haudquaquam foeminae parem esse, sed quiddam habere excellentius ceteris, nempe maiorum se uirtutibus munitam: iuxtaq; & patris & fratrum statuas commonstrauit. Quo uicti Hellanodice, legis soluta consuetudine, Aristopatrae spectandi fecere copiam. Porro quod aureis literis transscripta haec ode, Mineruae dicata fuerit, & in Pindari & Diagorae honorem factum est. Laudat autem Diagoram, à patria Rhodo, ab Olympia uictoria, à patre Demageto, à maioribus Rhodiorum, Tlepolemo praesertim, ad quem genus suum refert Olympionices. Hic in Tlepolemi rebus gestis explicandis, ad partū Mineruae digreditur, & ad ortum Rhodi insulae. Postremo à Nemea, Isthmia, Atheniensi, Argiua, Arcadica, Thebana, Aeginetica, Pellenaq; uictorijs. Tandem uoto cludit.

a (Ut si quis.) A comparatione orditur, eaq; pulcherrima, ut semper in exordijs eximius est. Quemadmodum, inquit, pater sponsae, generum suum aurea phiala, quam ei in conspectu conuiuiarum dono dat, exhilarat, estq; in causa, quorū arctiori amoris uinculo erga sibi desponsam rapiatur: sic ego uictoribus Olympicis, aliorumq; Graeciae certaminum potitis, nec tar merum dono. Est & obseruandum in comparatione, quod uinum uitis rorē metaphorice desinat, & quod κᾶδδς pro κῦδδς affinitatē appellet. Est enim τὸ κᾶδδς πολύσημον, ut Nicandricus hypomnematis affirmat, in principio θεοῦ κᾶδδς, explicans uersum

ἀπὸ τοῦ τῦ φαντα, λῦσιν θ' ἐπεραλκεία καὶ δῶδς.

Triam,

inquit, κᾶδδς significat: cognationem ex affinitate, sollicitudinem, & malum.

Nicandro ergo eo loci malum significat, Pindaro hic affinitatem.

d (Ad alteram domū.) De domo ad domum paroemia, praecedenti ode indicata est.

e (Facultatum uerticem.) Propter aurum, phialam auream rerum, hoc est, bonorum uerticem uel summitatem & culmen uocat, quod aurum in diuitijs & metallis sit longe praestantissimum.

d (Symposij oblectationem.)

οἴκῳ
οἴκῳ δε.

nem.) *ἡδὲς* hic oblectatio & iucunditas est, dum inquit, *συμποσιῶς ἡδ-
ειν*. Nectar à *vn* stercetica uocula, & *ἡδὲς* occido, deorum immortalium
potus est, sicut ambrosia cibus. Vtroque eternitas, deorumq; immortalium in-
corrupta essentia pulcherrime adumbratur. Atqui nectar odas suas nominat
Pindarus. f *¶* Suapte sponte fluens.) *χυτόν* pro *αὐτοχυτόν*, per se
se fufum, uoluntariū, purū, *ἄκρῶτον*, nō dilutū, idest præstantissimū hymnū.

Felix ille quē bona fama detinet. Aliās alium
a gratia uiuificans respicit cum suauifona quidem
b cithara, uarieq; resonantibus c tibiārum uasis.

Gnome est, qua illos felices prædicat, quorum uirtutes, resq; insigniter ge-
ste, præclaris poetarū monumentis atque adeo literis celebrantur: parascuen-
ita faciens ad insequentem Diagoræ laudem. a *¶* Gratia uiuificans.)
ῥωδάμι & composita uox à *ῥω* uita, & *δάμι* floreo. *ἡδὲς ῥωδάμ-
ι*, id est gratia uitam floridam & amonā reddens. Metaphorice per eam
gratiam poetices, & literarum uim & præconia intelligit. b *¶* Citha-
ra.) Adiungit citharam & tibiā, quando quidem poemata eius ad lyram &
ad tibiās, ut antehac indicatum, decantabantur. c *¶* Tibiārum uasis.)
Periphrasis est. Simpliciter enim tibiā significat per uasa seu foramina tibi-
arum, seu organa.

EPODOS, COLON XIII.

Et nunc^a per utraq; unā cum Diagora descen-
di, laudans marinā Veneris filiam, Solisq; uxore
rem^b Rhodon, bello longe ualentem, ut^d fortem
& magnum uirtute uirum, c prope Alpheum co-
ronatum, & prope^f Castaliā^g pugilatoria pro-
pter munera extollam, patremq; simul Damage-
tum, cui iustitia cordi est, h quiⁱ cum Argiua mul-
titudine^k treis ciuitates complectentem insulam,
apud^l Embolum amplæ Asiæ habent.

a *¶* Per utraq;) *ῥω ἀμφοτέρων*, per utraq; uel cum utrisque, citha-
ra & tibijs. b *¶* Rhodon.) Rhodus insula est celeberrima, quā & Ophiu-
sam & Aethræam olim appellatam Stephanus testatur. Est autē Pindaro in mo-
re, ut à Nymphis ciuitates insulasq; appellet, et e contra. Sic hoc loco per Rhos-

don Nympham, Venerisq; filiam, Apollinis Nympham, seu sponsam, seu uxorem intelligit, insulam pariter per idem nominis accipiens, quam *ποντίων* dicit, quandoquidem in mari sita. Proinde alij aliam Rhodi Nymphæ genealogiam recensent. Asclepiades, Amphitrites & Solis filiam facit. Quidam ita secerunt, ut marinā filiam, ad insulam Rhodon refrant, Solis uero Nympham ad heroida. Fertur enim, quod cum Nymphā adspexisset, deperierit eam Apollo, ac in cognomine Nymphæ insula, cum ea rem habuerit. Herophilus Neptuni & Veneris filiam ait. Epimenides Oceani gnatam dicit, unde etiam cognominatam urbem. Sunt qui adfirmant, propterea eam *ρόδον*, id est rosam appellari, quod insignis rosas proferat, seu quod roseis luxuriet Rhodus. Cæterum & urbem & insulam clarissimam esse, quæ sæpe damnum dederit Turcæ, & ipsa rursum fecerit, plus satis uerum, Christianis adeò compertum.

c (Bello longe ualentem.) *δύθυμάχαυ*, rectā pugnantem, intrepidam & strenuum significat, qualem describit Homer. Iliados v. dum inquit:

τῷ δ' ἀγαθῷ, ὅτ' ἄρ' τρέπετ' ἄρως, ὅτε τε λίην
ταρβῆ, ἐπιδὼν πρῶτον ἐσίγητ' λόχου ἀδρόω
ἄρ' ἄτ' ἢ τάχις αἰμιγύμλου ἐν δ' αἰ λυγρῆ.

δαίς ἀπὶ
πολέμῳ.

d (Fortem uirum.) Ipsum Diagoram. e (Prope Alpheum.)

Id est, Olympiaco certamine. f (Castaliā.) Fons est Castalia prope

Pythonē Apollinis urbem: pro Pythijs ludis accipit poëta, κατὰ μετωνυ-

Munera pu
gilatoria.

μίαν. g (Propter pugilatoria numerā.) Id est, coronam quam ex

Pythia uictoria per pugilatum adeptus est. h (Qui.) Diagoras &

Demagetus. i (Cum argiua multitudine.) Scilicet per Tlepolemum

Rhodum traducta, ut subinde explicabitur. k (Tres ciuitates.) Per

riphrasis est Rhodi, insula tres ciuitates complectens. Continet autem Rhodus

tres urbes, nempe Lindum, Ialysum & Camirū, perinde ac Homerus etiam

testatur in Βοιωτίᾳ,

οἱ ῥόδον ἀμφὸν ἔμοντο διὰ τριχὰ καὶ μινθῆνες,

λίνδον ἐν λυσίῳ τε, καὶ ἀργυινόσυντα καὶ μίσηρον.

l (Embolum.) Rhodus è regione Lyciæ sita est: iuxta Lyciā uero oppi-

dum est Arycadne: proxime quod templum quoddam est Embolum primo uoc-

catum, ob loci situm: latis enim adiacentibus petris in acutum tendit regio, ins-

tar acuti nauigij, quod Græci ἐμβολον dicunt. Nunc uero Trieris, id est, tri-

remis ob eandem causam nominatur: quandoquidem eius positura loci, nauis nō

fit dissimilis. Apud Embolum ergo, id est Lyciam, figuram emboli, quod est

acuti nauigij genus, constituentem.

Strophe

STROPHE II. COLON XI.

^a His autem qui à Tlepolemo originem duxerunt, puta latepotenti Herculis generi, communem præconiorū sermonē proferre uolo. Quod ad patrem attinet, ex Ioue, quod ad matrem, ex Astydamæa Amyntoris filia initium sumere contendunt. ^b Circa humanam porrò mentem innumerari errores pendent. ^c Conferri tamē nō potest,

ANTISTROPHE, COLON XI.

Vt id quod in præsentia, in posterum etiam alicui præstantissimum reperiatur.

^a (His autem.) Rhodios quantum ad patrem attinet Iouis filios facit Pindarus, quod ad Tlepolemum genus suum referant, qui erat filius Herculis, Hercules autem Iouis. Quantum ad matrem attinet, ab Amyntore illos deducit, repugnans Homero in Catalogo nauium, qui Astyochen Tlepolemi matrem adfirmat. Enimuero Hypommestistes, in historiographum Achæum incidisse Pindarum ait, qui eo genealogiam Tlepolemi ordine texit: Hyperochi Eurypylus filius est, Eurypyli Ormenus, cuius Pheres, cuius Amyntor, cuius Astydamæa Tlepolemi mater. Quin et ipse Amyntor genus suum ad Iouem reducit. Porrò Homeri locus est huiusmodi de Tlepolemi matre:

ὄν τέκνον ἄστυόχῃ Βιηήρα κληέη.
 τὴν ἄγχι δ' ἐφύρην ποταμὸν ἀπὸ σελήνηςτος,
 πῆρσας ἄστρα πολλά διοτρεφέων αἰζυῶν.

^b (Circa humanam porrò mentem.) Prupergasian hac gnome facit, ad insequentem Tlepolemi errorem, quo Licynnium fratrem auæ suæ sed notum, interemit. Humanæ mentes innumeris erroribus inuolutæ et obrutæ sunt: proinde nō mirum si quippiam à Tlepolemo sit admissum imprudentius.

^c (Conferri non potest.) Sententiam sententiæ attexit. Hoc est, fieri non potest, ut fortuna alicui eadem semper permaneat, ut fixa et stabilis felicitas hic hominem excipiat. Nam qui iam status homini lætus est, post paucos dies immutari potest: quæ conditio molesta et ingrata est, in iucundam breui tempore uerti potest: perinde atq; Tlepolemi fortuna è tristi et flenti, in lætam et ridentem, dum Tiryntho Rhodon usque secessit, est translata. Id est, Ne-

sciamens hominū fati fortisq; futuræ. Nescimus, inquit, an qua nunc felicitate stamus, permansuri in posterum sumus: itidem ut Tlepolemus ante errorem et eadem Licymnij fortunatus erat, postea uero fuga sibi salutem querere coactus, calamitatiq; subiaccere, usquedum rursus ex oraculo rex Rhodiorum decerneretur. Atque hanc sententiam ueluti thema proponit, quod Tlepolemi historia probat.

^a Etenim Alcmenæ ^b fratrem nothum, ^c conto duræ oleæ quatiens, ex ædibus ^d Mideæ matris suæ uenientē Licymniū occidit ^e Tirynti, quam tum inhabitauit ^f bile percitus Tlepolemus. At ^g qui ^g animi perturbationes uel sapientibus nō raro imposuerūt. Consuluit itaq; oraculū Delphis,

^a (Etenim Alcmenæ fratrem.) Errorem, in quem incidit Tlepolemus, et peccatum, hic Pindarus ipse enumerat. Interpres hunc in modum recitat: Tlepolemus, inquit, telo bouem trajicere uolens, in Licymnium Electryonis filium nothum, qui ei è Phrygia Midea natus erat, proiecit, præterq; animi sui sententiam occidit. Hinc declinans odium cædis, Delphis Apollinem consultit, quomodo sibi ea expianda sit cædes. Respondet oraculum, ut Rhodum se conferat. Verum Pindari ex uerbis colligitur, cum sponte, uel gloriæ, uel regni affectatione in Licymnium insurrexisse. Homerus historiam ita canit:

τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὐ τράφ' ἦν ἰμεγάρω εὐπύκτω,
 αὐτίκα πατρὸς εἰοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα,
 ἢ Ἀνγηράσκοντα Λικύμνιον ὄζον ἄρησθ.
 αἰψὰ δὲ νῆας ἐπιξέει, πολὺ δ' ὄγε λαὸν ἀγέρας,
 Βῆφύγων ἐπὶ πόντον, ἀπέλισσαν γ' οἱ ἄλλοι
 ἦεις, ἠωνοί τε, Βίης ἠρακλείης.
 αὐτὰρ ὄγ' ἔδ' ῥόδον ἰξέει ἀλώμενος, ἀλλὰ πύγων.

^b (Fratrem nothum.) Questio hic incidit, quo modo Licymnius sit nothus Alcmenæ: quæ sic diluitur. Alcmena Electryonis et Lysindices, Pelopis natæ, filia fuit legitima: Licymnius autem Electryonis et Mideæ, genere Phrygiæ, illegitimus filius fuit. ^c (Conto.) τὸ σκᾶπρον pro conto sude ue accipit. ^d (Mideæ.) Midea mater est Licymnij, et eiusdem nominis urbs in Argo. ^e (Tirynti.) Tiryng Argi ciuitas, unde Tlepolemus oriundus. Hercules inde Tiryntius heros latinis poetis uocatur. ^f (Bile percitus.) χολωτός. Commotum regni cupiditate uel æqualis gloriæ inuidia,

Tyrins.

uidia, in eadem Licymnij armatum Herculem Pindarus clanculum subindicat, per uerbum $\rho\lambda\alpha\delta\iota$. g ¶ Animi perturbationes.) Apologiæ uice hanc gnomē interserit cōtinuæ narrationi, ne quid præter decorū in genere laudis admittat, ne uē notam Tlepolemo Rhodiorū principi inurere uelle uideatur

EPODOS, COLON XIII.

Quem quidem ex bene olenti templi adyto, iussit auricomus Apollo ex^a Lernæo littore nauim soluere, ^b ad mari circumseptâ pascua, ^c ubi quondam deorum magnus rex aureis niuibus rigauit ciuitatem, quando Vulcani organo, ærea nempe bipenni, Mīnerua ex uertice patris prorumpens, ^d uehementer clamauit, ut coelū ipsam trepidaret, almaq; parens tellus.

a ¶ Lernæo littore.) Lernam alij fontem Argi, alij rubetis exuberantem locum dicunt, ubi & hydra delituerit. Alij urbem Argi adfirmāt. Summa ex Lernæo littore, id est ex ipso Argo. b ¶ Ad mari circumseptâ pascua.) Periphrasis est Rhodi. c ¶ Vbi quondam deorum magnus rex.) Amplificat partu Mīneruæ. Deorum magnus rex, Iouis est periphrasis. Porro Mīneruam è cerebro Iouis nasci, idq; securi Vulcani, nonnihil mysterij in sese habet, neque quicquam simpliciter intelligendum. Quare hoc ipsum paucis explicare tentabimus. Mīnerua est artium & belli dea. Siue igitur artes ipsas, siue belli administrationem & conflictum accipiamus, eadem utrinq; ratio manet. Artes, omnesq; ingenue discipline, è cerebro, è capite Iouis, è Dei Opt. Max. sapientia procedūt. Scimus enim à Deo nobis, ut alia omnia bona, sic ipsas quoque profluere arteis. Quod autem Vulcanus securi caput Iouis aperit, in partu Mīneruæ, quid aliud est, quàm quodam impetu, quadam etiam luctu, & summo ingenij conatu, artem tandem conquiri? Non per somnium enim nobis obrepunt artes, neque stertentibus nobis obueniunt: ceterum necesse est, ut Vulcanus faber ille deorum, cui apud Græcos ab aestu igni uē nomen, securim suam admoueat, ut eius beneficio Mīnerua generetur. hoc est, quanquam ingenue discipline ex ipso diuinæ sapientiæ fonte nascantur, opus tamen est primum ductore, opus est magistro, ceu apud Lyricos chorodidascalo, qui suis præceptionibus & institutionibus ingenū pueri formet, imbuat, erudiat. Quod iam non ad fabulosam illam duntaxat Mīneruam Iouis gnatam pertinet, sed ad omneis

qui melioribus disciplinis incumbunt. Nemo enim unquam ad apicem literarum perueniet, & scientiarum pulcherrimum fructum $\epsilon\ \xi\ \iota\ \nu$ adipiscetur, qui non bonis sese preceptoribus submitserit, aut monitis doctiorum gesserit morem, ac deinde per sese etiam non summo studio, diligentibus excubijs, literis inuigilauerit. Atque huc non inepte quadrat, quod grammatici Mineruam dictam putent, quasi minuentem uires & nervos. Literae quidem otium & tranquillitatem requirunt, sed tale otium, quod nunquam, ut ille ait, sit sine negotio. Arbitratur quidem ignaui uulgus, eruditos & Musis deditos, solo & execrabili ocio torpere, quum interim plus operentur, magis item negotio sint intenti qui literis inhiant, quam ulli profecto cerdones: haudquaquam enim uitam ab omni opere atque negotio alienam, eruditi ducunt. Qui illiberalibus artificijs uelitant, & $\chi\epsilon\sigma\pi\omicron\iota\omega\pi\iota$ spiritum ducunt, corporis uiribus potissimum laborant, corpore ut in plurimum fatigantur. At qui Musis student, & Corycidas nymphas depereunt, plus animo quam corpore laborant, inque hunc laborant modum, ut ferè ipsa ualetudinis ratione, dispositione & habitudine, haud raro cognoscatur studiosus ab inerti, eruditus ab amuso. Adeo rapit literarum amor suos emulatores, adeo uires illorum exhaurit, adeo adfligit, macerat, absomit, ut neque Leander ob suam Abydanam nympham, nec Pyramus ob suam Thyben, acrius & uehementius cruciati sint. Ignis Cupidinis ualde quidem aestuat, ita ut colorem & formam diminuat amanti. At non minor flamma studiosior est amatores, ut ferè luridi, qui fortius inuigilarint Musis, esse uideantur. Quod si literas pingere, characteres ducere, talis sit labos, ut licet duo eo digiti adhibeantur, totum tamen corpus, Terentiano, non uulgaris eruditionis uiro, autore, eo negotio occupetur: quanto magis qui sublimia speculantur, praeardua tractant, diuina meditantur, serijs studijs dediti sunt, uel leuius etiam, labori intenti sunt, exhauriuntur, maceranturque. Hinc aqualiculos quosdam, Epicuros, parum dare operam Musis liquet: quomodo enim subtilis animi $\tau\omicron\ \sigma\acute{\omega}\mu\alpha$ uel $\sigma\eta\mu\alpha$ esse queat? Somnus, desidia, uoluptates, lautitiae mensae, non pessima interdum forma conspicuos interdum homines reddunt, sed igna uos interim & inertes. E diuerso uigiliae, animi ad bona studia alacritas, uariarum illecebrarum contemptus, frugalitas, faciei quidem subpallidae, sed decentis habitus, solertes, gnaui, bonae adeo frugis homines reddit. Falluntur igitur, qui literas leuem rem, & modica consistere opera cogitant. Errant, qui studiosos octosam degere uitam rentur. Ex hisce iam claret, quid poetae per Vulcanum & securim, qua caput Iouis discidit, ut Minerua tandem prodiret, uelint: operosam nimirum preceptoris institutionem, & ut Homericè dicam, $\nu\eta\pi\epsilon\iota\mu\upsilon\ \epsilon\lambda\epsilon\gamma\epsilon\iota\upsilon\gamma\upsilon$. Sed quis caelum & terra clamorem Mineruae tremuerunt? an quia caelum ac terra sapientia & artibus gubernantur & perseverant? Nonne sunt

ma ars, maxima scientia est, firmamentum tot luminibus, tot stellis, tot tantisq;
 animantibus exornare, motum & continuam reuolutiōem, ac statum quibus-
 dam cū corporibus tum astris addere? Atq; illa est sapientia eterni & immensi
 Dei. Quid ergo clamat Minerua? quid uociferatur? quid? iustitiā, æquitatem,
 iura, leges, societatem humani generis & cōiunctionem, ingenuos mores, præ-
 mia uirtutum, pœnas uitiorum: nam & est sempiterna Dei uoluntate prodeunt,
 & literis de prædicantur, docentur, proponuntur. Recte proinde tam pium,
 tam sanctum, tam necessarium, tam cōmodum Mineruæ clamorem, & coelum
 & terra reuerentur, timent ac trepidant. Hinc est quod poetæ Mineruā Ἰα-
 σῶσόν adpellent, hoc est, populorum seruatricem, quod præclaris Musis &
 respUBLICæ, & humanarum status rerum conferuentur. Exime Mineruam ex
 hoc mundo, tolle literas & literatos ex hoc terrarum ambitu, adime huic uni-
 uersi centro liberalia studia, nōne cuncta intercident, ac in informe quoddam
 chaos ruent? secumq; omnis boni, totius honesti, cūctarum uirtutum materiem
 ac decus trahenti? Hæc de mythologia partus Mineruæ, quantum ad bonas ar-
 tes atinet. Nunc paucis de Minerua dea belli adijciamus. Quia enim bellum
 per eos quoq; recte administratur, qui militiæ & cōsueti disciplinæ, ingenua
 studia coniunxerint (quales fuerunt apud Græcos Alcibiades, Themistocles, De-
 mosthenes, Hieron, Agesilaus, Conon, Nicoles: apud Latinos uero, ut utriq;
 ex innumeris paucos adserā, M. Cato, Cn. Pompeius, M. Antonius, Iulius, Au-
 gustus, Tiberius, Vespasianus, Titus, Nerua, Traianus, qui ut in literis summi,
 sic belli domiq; & heroës & principes reperti sunt) nō iniuria belli etiam dea
 Pallas ipsa hastam uibrans, fingitur. Consilia enim (quæ in bello utranque pa-
 ginam, ut aiunt, faciunt) ex literis, ex ipsis adeo historijs prorsum petuntur.
 Minerua igitur ut belli dea, ex cerebro item Iouis nascitur: id est, sapientia ad-
 ministrandi belli ex Deo est. Scientia tamen militaris magno usu & exercita-
 tione cōstat: quare Vulcanus securi caput Iouis aperit. Accipiamus iam Iouem
 pro bellicæ rei initiato, Vulcanum pro eius rei præceptore, hoc est, usu belli: id
 est, ipse usus bellicus tyrunculum effingit, & sibi apparat, donec nascatur Bel-
 lona & ipsa Pallas, id est, animus fortis, agilis, strenuus, consilijs etiam & stra-
 tagematis præpotens. Cælum & terra tremunt ad clamorem Bellone. Ecquid
 clamat? quid præter arma? Et quia Iouis filia est, ideo arma propter iustitiam
 defendendam clamat. Bella enim propter iustitiam geruntur, & ideo armantur
 in hostem copiæ, ut sua tandem reipub. pax consistat. At uero dum bellum res
 adeo sit horrenda, ut nullis uerbis eius calamitas & infelicitas explicari possit:
 quid mirum, si terra cœlumq; contremiscant ad partium & uocem eius, quæ sit
 futura præliorum directrix, Palladis: hoc est, ad belli præsentiam, consilium,

ductum, & auspicia. d (Uehementer clamauit.) ἀλάλαξεν, hoc est, bellicum & hostilem clamorem adidit. ἀλάλαξεν enim proprie est hostium in ipso conflictu uociferatio.

STROPHE III. COLON XI.

Tum & ^a lucem accōmodans mortalibus deus ^bHyperionides, quod euenturum erat, charis filijs demandauit, ut obseruarent, quo scilicet primi deæ perspicuam aram conderent, honestaq; sacra facientes patri, ac iuxtà filiaē hasta frementi, animum placarent. ^c Virtutem ita & lætitiā hominibus iniecit uenerandus ^dPrometheus.

a (Lucem præbens.) Apollo φαειβροτος, apud Homerum φαειμβροτος appellatur, à φαειν lumen, & βροτος mortalis, quod hominibus in hac terra suam lucem cōmunicet. b (Hyperionides.) Hyperionides uero, quod filius sit gigantis Hyperionis, ut est apud Hesiodū in Theogonia: uel ἐπιθετικῶς παρὰ τὸ ὑπὲρ ἡμᾶς ἕναι. Hortatur, inquit, Apollo charos filios, id est, Rhodios, ut aram recens genitæ Mineruæ extruant, & sacram scribant. c (Virtutem & lætitiā.) Antithesis est inter Promethei reuerentiam, & inexpectatam obliuionis Epimethei nebulam. Præconsultatio prodest, obliuio & ignorantia obest. Atque posteriore de obliuione sententia facit πρὸς περγασίαν & parascuen ad Rhodiorū inconsideratam mentem & incogitantiam, qua citra ignem sacra facturi Mineruæ, ad arcem conscenderant. d (Prometheus.) Fratres sunt apud Hesiodum in τῶν ἡμερῶν καὶ ἐργῶν, Prometheus & Epimetheus. Prometheus præconsultorem, Epimetheus postconsultorem, intempestiue prudentem, qui post acceptum damnū consilium det uel querat. Iam ille Promethea agit, qui priusquam attentet quicquam ardui, consilio prudentiorum utitur: qui que in rebus suis agendis prouidus est & circumspectus. Estq; hic προμνηστικὸς ἀδελῶς periphrasis: Promethei reuerentia, pro uenerando Prometheo. Significat itaque Prometheus rerum agendarum præmeditationem & prouidentiam.

ANTISTROPHE, COLON XI.

Accedit & obliuionis interdum ^a incognita nebula, rectamq; rerum uiam è mentibus aufert.

Ascenderunt

Ascenderunt itaq; non habentes ^bsemen arden-
tis flammæ. Dumq; instruunt sacrificijs igni ca-
rentibus aram, ^cmultū illis auri Iupiter, flaua ad-
ducta nebula pluit. Ipsa uero artem eis præbuit

EPODOS, COLON XIII.

Cælia Minerua terrestriū omnem, manibus
opere præstantibus obtinere.

^a (Obscura nubes.) ἀτίμαρτον νέφος, inexpectata, obscura,
incerta, infinita, non euidens: ab α priuandi uocula, id est sine, & τίμαρ,
quod, ut Aristoteles in arte Rhetorica testatur, apud ueteres idem quod πρέ-
ρας erat. ^b (Semen.) Semen ardentis flammæ, est ignis. ^c (Mul-
tum auri.) Præmium cultus Mineruæ, est aureus imber & artes. Minerua,
bonæ literæ, cultores suos alunt & ditant.

Vici ergo Rhodiorum urbis, ^aopera animan-
tibus terræ similia ferebant, eratq; ingens gloria.
^bDocti autem sapientia maior & certior est. ^cFer-
^{runt} præterea priscaë hominū fabulæ, nusquam,
quum Iupiter & immortales dīj inter sese terram
diuiderent, in alto pelago Rhodon apparuisse,
cæterū in marinis profunditatibus occultatā esse

^a (Opera terræ animantibus.) Rhodios statuaria quidem arte insignes
redditos, unde & plurimas sint consequuti opes, ostendit, ac nō minimam ade-
pti famam. ^b (Docti autem.) Gnome est, qua rationem reddit quir
sint ingens consecuti decus per statuariam. Docti enim, inquit, sapientia & ma-
ior est, & sine dolo. quasi dicat: Non mirum quod Rhodij celebres sint redditi
per suam statuariam, quandoquidem Mineruam deam habuerint eius artis ma-
gistram, per quam fieri non potuit, ut artis laude fraudarentur, quam à tanta
præceptrice didicissent. ^c (Ferunt præterea.) φάσμα. Hactenus ab-
soluti parebas in de partu Mineruæ ex cerebro Iouis: de cultu Rhodiorum, quo
Mineruam uenerati sunt, de fructu religionis, quem à Minerua Rhodij accepe-
runt, disseruit: nunc aliam fabulam, de nobilitate Rhodi, quo modo olim in for-
tem Apollini cessert, subiungit.

“ Absente itaque Sole, nemo sortē illi monstra-
uit, sed planē extra omnē regionis cuiuspiā hæ-
reditatem purū liquere deum. Quod ubi ad me-
moriam reuocaret Sol, Iupiter denuò sortem di-
uidundæ terræ positurus erat, nisi Apollo non
admisisset, confirmans canum se salum introspi-
cere, surgentemq̃ è fundo terram, pabula cum
hominibus tum pecoribus ministrantem.

a (Absente.) Absente Sole, scilicet sub terra hæmisphærio:

ANTISTROPHE, COLON XI.

Illico Sol iussit “aureo redimiculo cōptam^b La-
chesin manus extendere, deorumq̃ “ magnū non
fallere iuramentū, cæterum cum Ioue spondere,
ad clarum æthera emissam insulam capiti sibi suo
posthac munus fore. Consummata sunt igit̃ eius
uoti^d capita, uereq̃ & peropportune ceciderunt:
refloruit enim ex humido salo,

EPODOS, COLON XIII.

Insula, quam calentium “ genuinus radiorū pa-
ter habet, signem spirantium equorū princeps.

a (Aureo redimiculo.) Capitis muliebris ornamentū esse τὸ ἀμπυξ,
suprà est auditum. b (Lachesin.) Lachesis Parcarum altera, quas ita
Hesiodus recenset: κλωθὴ τε λάχαις τε καὶ ἀτροπος. Dicitur autem
κλωθὴ, ἀπὸ τῆς συγκλωθῆν ἀνθρώπων. Lachesis παρὰ τὴν κλέρω
σιν ποικίλων, ἢ ἕκαστος γέγονος κελύρω. hoc est, à sorte quadā,
quam quilibet à natiuitate sortitus est. ἀτροπος ab immutabili & inelucta-
bili fati necessitate. De his uulgatus uersiculus est:

Clotho fert colum, Lachesis net, & Atropos occat.

Verum de his

fatis in prima Olymp. ode. c (Magnum iuramentum.) Deorum ius-
rumentum est, Styx infera, per quam deos peierare non licet. Iussit itaq̃, Apol-
lo, ut Lachesis uel sancte deierans, unā cum Ioue ei addicerent Rhodum insulā.

Capita

d (Capita.) κεφαλῆ, capita, uertices sermonis, uel petitionis. τὸ δὲ τὰς αὐτῶν est actiuum pro passiuo: perfecta sunt, expleta sunt, id est, Apollo impetrauit quod uoluit. e (Genuinus.) Est genuinus radiorum pater Sol: ipse enim radios à sese mittit, quibus hunc orbem illustrat. f (Ignem spirantium.) Ποικίλῃ Solem, equorum ignem spirantiū principem appellat: fingunt enim Phœbum curru aureo, quatuor equos habente igneos uehi. Hinc Ouidius 2. Metamorph. de curru Apollinis:

Aureus axis erat, temo aureus, aurea summe

Curuatura rotæ.

Equos uero idem ibidem recenset:

Interea uolucres Pyrosis, Eous & Aethon,

Solis equi, quartusq; Phlegon hinc mitibus auras

Flammiferis implent, pedibusq; repagula pulsant.

^a Illic Rhodo aliquando mixtus, septem filios, qui ^b sapientissima cōsilia & optimas disciplinas, temporibus priscorum admiserūt, genuit: quorum ^c unus quidem Camæron, natuq; grandiorē Ialyson prosemīnauit, ac Lyndum, qui patriam terram, ciuium sortem seorsim habentes trifariam ^d diuiserunt, ut sua cuiq; sedes uocaretur.

a (Illic Rhodo.) Rhodum Nympham insule cognominē facit. Apud Rhodum insulam, inquit, Rhodo nymphæ, unde insula nomen habet, Apollo mixtus est. b (Sapientissima consilia.) Hoc est, qui sapientissimi fuerunt. Hellenismus est. ἐν τῷ hic cum genitiuo tempus notat. ἐν τῷ προτέρῳ, temporibus priscorum. Septem autem filiorū nomina sunt: Cercaphus, Actis, Macærus, Tenages, Triopes, Phæcton iunior, & Ochimus: ut Scholia referūt.

c (Unus quidem.) Quidam ex illis septem, id est, Cercaphus. Fuerunt ergo Camærus, Ialysus & Lindus, non filij Apollinis, sed nepotes. Patriā terram, id est, Rhodon. Ciuiū sortem, appositio est. d (Diuiserunt.) Trifariam diuiserunt, ut sua nomina insule inderent: ut partem suā & sedem Ialysus, Ialyson uocaret, Lyndus suam Lyndum, Camærus suam Camærum.

STROPHE V. COLON XI.

^a Vbi ^b dulcis à miseranda calamitate liberatio, Tlepolemo Tirynthiorū principi constituta est,

ac ceu deus foret, ^cpecudum cæde constans nido rem mittens ^dsacrificium, & iudiciū de certaminibus. ^eQuorū floribus Diagoras bis coronatus est, in celebri Isthmo quater adeptus, Nemea ^fq̄ aliam ad aliam, coronā, & ^fasperis in Athenis.

a (¶ Vbi.) Ad Tlepolemum unde digressus erat, reuertitur iam: estq; emphasis in dictione Vbi: in tam diuina insula: quā Apollo tantopere dilexit, quā Pallas suo numine claram reddidit, Iupiter aurea pluuia decorauit.

b (¶ Dulcis à miseranda calamitate liberatio.) Per appositionē dictum est, ad sequentem periodum pertinens, hunc ad modum: illic in Rhodo Tyrinthiorum principi, ac duci Tlepolemo, ceu deo, pecudum sacrificijs constans honor constitutus est, qui honor precium est ac dulcis quædam à miserabili infortunio, quo solum uertere coactus erat, liberatio uel redemptio. ^{αὐτρου} enim precium est, quo captus redimitur. Idq; contigit dum ex Argo Rhodum iuxta oraculum profugit.

c (¶ Pecudum.) ^{μῦλα} pecudes significat ^{καταξερικῶς}, pro omnibus animantibus quadrupedibus. Hesychius omnia quadrupedia sanè, & omnis generis fructus arborum significare ait, peculiariter tamen pro ouibus & mātis accipi, ut 6. ode etiam indicatū.

d (¶ Sacrum.) Tlepolemus Rhodiorum dux, ubi in bello Troiano perisset, ossa eius Rhodij secum in patriam retulerunt, ac templo in gratiam eius erecto, certamina Tlepolemia instituerūt, in quibus corona ex populo alba dabatur.

e (¶ Quorum floribus.) Iam demum ad laudes Diagoræ redit, à uarijs certaminibus eum laudans. Quorum scilicet certaminum floribus, id est, coronis ex alba populo, bis ornatus est, & cæteris. At Tlepolemijs primum, deinde Isthmijs & Nemeis, post ab Atticis ipsum euehens.

f (¶ Asperis Athenis.) Athenas pro Attica tota, ut Hypomnematis ait, accipit: illic agebantur Panathenæa, Herculæa, Eleusinia, & Panellenia. Aut uno ergo horum, aut omnibus certaminibus uictor euasit. Nam quū nihil exprimat speciatim, ambiguū relinquit.

ANTISTROPHE, COLON XI.

Quando ^ain Argo æs (Hecatombæorū præmiū) cognouit ipsum (uictorem) & quæ sunt in ^bArcadia & ^cThebis opera, certaminaq; ^dBœotie lege sancita. ^eAeginæ deinceps & Pellanae uincentem sexies. Neq; aliud in ædibus ^flapideum

suffragium

suffragium nomen habet. Sed ô Jupiter pater, curans & extrema^h Atabyrij montis, honora^h hymni legem & olympionicen.

^a ¶ (In Argo.) In Argo panegyris erat Iunonis. Iunonia hæc solennia uocabantur, aut Hecatombæa. Hic centum boues deæ immolantur in certaminibus uel ludis. Huius panegyris præmium uictoriæ est æreum scutum, & corona ex myrto. ^b ¶ (Et Arcadia.) In Arcadia Lycæa, ludi in honorem Lycæi Iouis peragebantur: præmium uictoriæ erant ærea arma. ^c ¶ (Thebis.) Herculeâ uel Iolaiâ peragebantur Thebis. Victoriæ præmiū erat æreus tripus. ^d ¶ (Bœotia lege.) Varia in Bœotia passim certamina quidem aguntur: Thessijs Eratidia, Plateis Eleutheria, Lebadae Trophonia, Oropi Amphiaræa. ^e ¶ (Aeginae.) In Aegina insula, Aeacea Aeaco sacra celebrantur. ^f ¶ (Lapideum suffragium.) Moris erat uictorum nomina lapidibus & columnis incidi per ædes passim. Ait ergo, quod lapideum suffragium, id est, lapideæ columnæ, incisa uel insculpta uictorum nomina gerentes, nullius nomen crebrius habuerint, atq; Diagoræ. Ψάφθ Doricum est, pro Ψάφος, suffragium significat iudicium, quo lapillum atrum uel candidum, uel chartam cui nigrum theta, uel τ, uel λ inscriptum erat, in urnam iudices coniecebant, & ita sententiam de reo colligebant, ut est in prouerbio uidere, Nigrum præfigere theta. Talem itaq; lapillum uel suffragium sonat Ψάφθ. Proinde dum lapideum calculum uel suffragium dicit, columnā intelligit, quæ perinde nomen Diagoræ inscriptum habeat, atq; olim iudicū suffragia Athenis suas literas ostendebant. Atq; hæc comparatio uel metaphora, uel potius, ut apparet, testata locutio clarescit per χιασμόν:

	1 Non habet aliud	2 lapideum
	3 suffragium	4 nomen.
Vel,	1 Lapideum	2 non habet aliud
	3 nomen	4 suffragium.
Vel,	1 Non habet aliū	2 lapideus
	3 calculus	4 sermonem.

^g ¶ (Extrema.) Dorsum, tergum, id est iuga, uel summū montem Atabyrium. Porro absoluta laude à multiplici uictoria ducta, uoto iam & precatione ad Iouem pro Diagoræ salute fisa claudit hymnum. ^h ¶ (Atabyrij.) Mons est Rhodi Atabyrium, unde Iupiter qui illic colitur Atabyrius dicitur, autore Stephano. Est & Sicilia Atabyrion, ut Timæus in Scholijs tradit. Adijcit hic hypomnematis, boues æreas in hoc monte esse, quæ si quid ab

suorū fiat, mugiant. i (C Hymni legem.) Id est, fac o Iupiter, ut enco-
mion hoc meum Diagoræ in gloriam cedat.

EPODOS, COLON XIII.

^a Virum, qui pugnis uirtutē inuenit, daq̄ illi
uenerandā gratiā cum apud ciues tum apud exte-
ros: ^b quoniā iniuriæ infensum iter recte peram-
bulat. Tu cui exploratū est, quā ē bonis paren-
tibus progenitæ mentes, eū ceu oraculo Delphiæ
co cōmonefaciebāt, ne cela celebre Callianactis
semen, ^d cum Gratijs Eratidarū. Habet & Rho-
^{no} dus cōuiuia. ^{no} Vno uero & eodē tēporis momen-
^{to} rapidæ interdum auræ, eaq̄ diuersæ spirant.

^a (C Virum qui pugnis.) A pugilatu, quo Pise in Olympiaco certami-
ne superior euasit, laudat. quasi dicat, omnium est clarissimus triumphus & ma-
ximum tripudium, quod Olympiorū ludis excelluerit. ^b (C Quoniā ins-
iuriæ.) Iniuriæ infensum iter perambulat, ἀντιος est, quare Iupiter cunctis
gratosum reddere Olympionen debeat. Est enim iustus, inquit, & iustitiæ
iter recte ingreditur. Iter iniuriæ infensum, est iter iustitiæ: hoc est, rectus & ius-
tus est. ^c (C Tu cui.) Apostrophen facit ad sese ipse Pindarus, adhor-
tans sese, ut maiores etiam Diagoræ Callianactem & Eratidas celebret. Lau-
dat autem eos à fideli parænesi & adhortatione, quæ & sancte & pie Diago-
ram ad uirtutem, ad uestigia maiorum eius accenderint. Callianax & Erati-
dæ maiores sunt Diagoræ. ^d (C Cum gratijs Eratidarū.) Eratides Dia-
goræ progenitor, à quo eiusdem nominis tribus Rhodi est. Cum Gratijs, id est,
propter beneficia quæ in Diagoram contulerunt Eratidæ, & in alios plerosq̄
mortalium conferunt. ^e (C Vno & eodem temporis.) Rhodiorum con-
uiuia laudat, sed per ἀντιμεταβολήν. Ita enim laudat, ut non procul absit,
quin uituperet. Sunt quidem conuiuia & uariæ uoluptates Rhodi, cæterum
una hora, uariæ auræ passim concitantur. Hæc dicit, momentibus ita Scholijs,
quasi quiddam subtriste, calamitosumq̄; Diagoræ letitiæ interuenerit. Qua sen-
tentia rursus animum addit uictori, ut etiamsi infortunatū quiddam acciderit,
cogitet esse uarias, uel eadem temporis parte, imò eadem hora, rerum permuta-
tiones. Vnde ne deiciat, ne despondeat animum: fieri enim posse, ut citissime
in iucunda, tristitia illa transferantur. Retinet aut̄ malum, ne quid nō ad Bacchū.

ALCIMEDONTI LVCTATORI, ET TIMO-
STHENI LVCTATORI FRATRIBVS,
& Mileſiæ unctori. ODE VIII.

STROPHE I. COLON IX.

Q Certaminū, quæ^a aureas uictoribus coronas sufficiunt, mater Olympia, ^bdomina ueritatis, ubi diuini uates, sacrificijs incensis signa inquirentes, ^c à Ioue altitonante resciscunt si quē habeat sermonem hominū, magnam animo uirtutem captare laborantiū, aq̄ laboribus respirationem.

ENARRATIO.

Vna ode treis prædicat, Timosthenē, & fratrem eius Alcimedontē, tum Argianeta
utriusq; aliptem, id est unctorem. Commendat autem eos omnis à uictoria: Timosthenem à Nemea, Alcimedontem ab Olympiaca, à communi ipsis patria tum.
Aegina, à maioribus, maxime ab Aeaco, ut ordine uidebimus. Orditur autem per profopopœiam à locis certaminum, Olympia, Pisa, & Alpheo, precans ut hymnum hunc benigne suscipiat. a (Aureas uictoribus coronas.) Aureas coronas appellat, quum nō ex auro, sed ex olea essent: id est, pulchras: sicut Venus aurea, id est formosa nominatur apud Homerum. Olympia, Pisa, Alpheus, iam antea sunt explicati. b (Domina ueritatis.) Domina nam ueritatis ideo appellat, quod Iamidae prophetae illic oracula & responsa Iouis numine adflati dederint. Per uates enim Iamidas, de quibus in sexta oda dictum, intelligit, qui è pellibus uictimarum igni iniectis uaticinabantur.

c (A Ioue altitonante.) Iouē ἀργυροπλάωον, hoc est splendidū, uel coruscans fulmen iaculantē nominat. A Ioue, inquit, altitonante resciscūt, &c. vsq; ad finem huius strophes primæ, periphrasis est oraculi Iouis. Solet oraculum Iouis ardua & magna hominibus prædicere, quibus peractis, apud omnes planè celebratur is, qui oraculo obsequutus est. Quemadmodum præcedentis oda de Diagora prædicauit, oraculo Apollineo eum Rhodum quesuisse, illiq; tandem inſule præfectum, & regem constitutū. Vbi certe haud minima laudē adſcribitur Diagoræ, ipsum ex oraculo & diuino Apollinis consilio Rhodum petiſſe. Porro quod adijcit hic, laborum respirationem, per appositionem uirtutis accommodat. Virtus enim præbet, ut post longos demum labores, ingentis

item pericula, quiete, securitate & ocio gaudeamus. Eandem cum hac oraculi periphrasi sententiam Homerus habet Odyss. 1.

ἔρχο πδύσόμην & πατρὸς δῖον οἰχομένωιο,
ἢν τίς τοι εἴπῃσι Βροτῶν, ἢ ὅσων ἀκέρως
ἐκ δῖος, ἢ τε μάλιστα φέρει κλέε & ἀνθρώποισι.

ANTISTROPHE, COLON IX.

- » ^a Gratum uero æditur oraculum piorum sup-
» plicationibus. ^b At ô Pise densum arboribus pro-
» pe Alpheū nemus, hanc laudem coronis uictor-
» rum debitam amplectere. ^c Ingens quædam per-
» petuò gloria est, si quem tuum splendidū uictor-
» riæ sequatur munus. ^d Alia uero alijs obtingunt
» bona, multisq; uijs, cui uolunt dii, benefaciunt.

a (Gratum uero æditur oraculum.) Gnome est, qua multum piorum, & maxime uatum Iamidarum precibus impetrari cum à Ioue tum alijs superis posse adferit. Qua sententia Iamidas Olympiacos à pietate & religione com- mendat, periodo nondum absoluta. Estq; ἀννετς, idem quod ἀννετς.

b (At ô Pise.) Pise generandi casus est. Altera aut hic profopopœia adsumit, ipsumq; Pise nemus inuocat. Atqui ut sensus huius exordij elucescat, in breuem propositionē hoc pacto redigitur: O Olympia, & ô Pise, que so uos, suscipite hunc hymnum.

c (Ingens quædam perpetuò.) Gnome est, quam ab ipso certaminis loco ducit. Magna, inquit, celebritas illum manet, que tuum splendidum munus ô Olympia secutum fuerit. Splendidum munus, uictor- riæ præmium & coronam uocat.

d (Alia uero alijs.) Præclara sen- tentia est, qua uni nō omnia cōtingere adfirmat, perinde ac Homerus testatur:

ἀλλ' ὅπως ἅπαντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισι.

Et Euripides in Rhefo:

ἀλλ' ὅ γὰρ ὧντος πάντ' ἐπίσασθ' Βροτῶν
πέφυκον, ἀλλὰ δ' ἄλλο πρόσκιτς γέρας.

Qua sententia Timosthenem uictorem conueniens, rem ipsam aggreditur: iux- ta subindicans, uarias tribus quos hic prædicat uictoribus, uirtutes diuinitus donatas: nec quemlibet æque cunctis insignibus decorari posse: nec omnes pos- se eodem certaminis genere claros fieri. Estq; hæc sententia Pindarico more, propositionis uice, cui mox firmissimum argumentum laudis subijcit, ab immu- tabili

abili Dei consilio, adeoq; fato ductum.

θεῶν συμπράξαντες

ἢν θεὸς θέλη

ἢν θεοὶ θέλωσι

ἢν θεὸς διδῶ

ἢ θεῶν ἄτερ

θεῶν σὺν παλάμῃ

σὺν θεοῖς

κατὰ θεῶν πρόνοιαν

ἀγάθῃ τύχῃ

δαιμόνων βασιλῆς

ἢ κατὰ θεῶν

ἢ κατὰ θεῶν

δὸς ἢ κατὰ

μοιριδῶν παλάμῃ

κατὰ θεῶν

σὺν θεῶν

θεῶν βασιλῆσι

θεῶν διδόντες

θεῶν βασιλῆ

τύχῃ δαιμόνων

θεῶν ἐθέλοντος

Id est, dei uoluntate, deo adiuuante, diuino bene

ficio, diuina benignitate, dei beneficentia, deo dante, deo uolente, &c. Quem-
admodum si dicam:

θεῶν διδόντος ἐκ κινήσεως ἤτοι

ὑπατῶν, θεῶν δὲ συσίφοντος ἴσως

ἤτοι, ὅς πρόδωκεν ἢν ὑπατῶν συμβάσει.

EPODOS, COLON XI.

^a Timosthenes : uos autem asciuit fatum Ioui generationis autori, te quidem Nemea conspicuum, Alcimedontē uero apud Saturni cacumen Olympionicen fecit, qui^b aspectu & forma quidē pulcher erat, sed opere speciem suam non deturpabat. Siquidem lucta superiorem sese exhibens patriam suam^c nauticam Aeginam^d proclamauit.
^c In qua Ioui hospitali assidens Themis, exercetur seruatrix

STROPHE II. COLON IX.

Excellentes hominum.

^a (Timosthenes.) Victoriā Timosthenis et Alcimedontis diuino beneficio acceptā, pro sua pietate, refert. Fato, inquit, & eterna Iouis uolūtate, tu Timosthenes Nemeis, Alcimedon uero Olympijs certaminib. uictores facti estis.

^b (Aspectu & forma.) Laus Alcimedontis à bonis fortunæ, forma uis

delicet. Sed quod sequitur, præstantius & laudabilius est: quod formam corporis sui & pulchritudinem, opere, id est, fortitudine & uiribus corporis & animi, atq; adeò rebus præclare gestis, maxime uictoria, non deturpauit, non uitia uit.

c ¶ (Nauticam.) δολιχόρετρον, longis remis utentem: à δολιχόν longum, & ἔρετρον remus: hoc est, nauticā. Sic Homerus græcos δολιχόρετρον appellat.

d ¶ (Proclamauit.) Proclamari fecit, uel pronuntiari, patriam suam Aeginam, quæ una est ex Cycladibus, ut in Pythiæ octaua ode & reliquis dicitur passim: multos enim insignes Græcorum certæ minimum uictores hæc insula dedit, & præclarum medicum Paulum, qui totam rem medicā septem libris elegantissime & sincerissime complexus est. Moris enim erat, ut & uictores & patriæ ipsorū per Hellanodicas pronuntiarentur.

e ¶ (In qua Ioui.) Amplificat à laude patriæ, ab æquitate nimirum seu iustitia, quam deam græce Themis uocat. Atq; hic obseruandū est, quod Themis, hoc est, honestatem & æquitatem appellat seruatricem rerum scilicet publicarum, perinde ac sequenti ode nona Themis eodem epitheto σωτήριον nominat. Deinde Themis, hoc est æquitatem, uel honestatem, uel iustitiā, assericem facit hospitalis Iouis, per quod multorum illic hospitium, peregrinorum & mercatorum cōuentum fuisse indicat, quod ita confusus, atq; uariorum populorum cōuentus, honeste, tuto & pacifice, æquitate & iustitiā & honestate habent rerum moderantibus, illic sit demoratus.

Themis ipsa honestas est, cui tanquam matri tres filias in 13. Olympio. ode subiūgit, & νομίαν, δίκην, εὐνομίαν, ἰσχυρίαν. ¶
 ¶ " Nam ubi multitudo est, & quò uariæ sese res recipiunt, ibi recta non infeliciter discernere difficile est, legemq; quandam deorū immortalium deposcit. ¶ Atqui hanc obfirmatā salo regionem omnis generis substituit hospitibus felicem columnā (quam & nullo non tempore iustitia incolumem conseruent superi)

Periphrasis
Aeginæ

ANTISTROPHE, COLON IX.

d Dorienti populo administratā post Aecū.

a ¶ (Nam ubi multitudo est.) Gnome est, qua arduū & laboriosum esse adserit, imò munus esse deorum immortalium, ut ubi ingens populi multitudo & cōmixtio & uaria negocia, integra reipublicæ tranquillitas & pax conseruetur. Quo ergo hoc laboriosius est, hoc Aeginæ laudabilius est, quandoquidē in tanta hoc difficultate illic fiat. Abundasse uero Aeginā copia mortalium, ac populosissimā fuisse, Scholia sanè confirmant, dum dicere audent, quadragesimā septem

ta septem myriades seruatorum illic egisse. Si tot seruos in sula Aegina continuit, ubi ciues, ubi alij coniuges & liberi? At citius ego crediderim iam populosissimam fuisse, quam à tot seruatorum saltem myriadibus frequentatam, quot ciues & seruos uniuersa Germania aegre cõplectitur. **b** ¶ Atqui hanc sulo obfirmatam regionem.) Romanum exemplar ita hos uersus interfecat, ut hic καὶ τὰ δ' ἄλιος κεία, sit noua oratio. Proinde iuxta hanc caesuram ad Themis referenda est sententia, estq; alia patriæ à iustitia, ab æquitate laus, quod sit fortunata columna omnis generis hospitibus: id est, quod sit felix asylum atq; refugium cunctis negociatoribus atq; exteris. Id enim ratione θεμισος atq; æquitas uenit, Quia æquitas illic regnat, ergo opus est inclytam & optimam esse rempublicam. Nam hoc æquitatis esse officium, Homerus 2. Odyss. eleganter adumbrat, diu inquit:

λίσομαχι, ἢ μὲν ζῆνός ὀλυμπίας, ἢ δὲ θεμισος,
ἢ τ' αὖ σῶν ἀγορᾶς ἢ μὲν λυδῶ, ἢ δὲ κελβιδῶ.

Quo loco æquitatis esse, ius dicere, rempublicam recte administrare, docet.

c ¶ Quam & nullo non tempore,) ὅυχ' ἔστι, quia κατὰ πρῶτον τιμῆται precatur, ut ista patriæ Aeginæ felicitas nullis unquam seculis intereat.

d ¶ Doriensi populo administratam.) Hec coherent cum superioribus, Hanc obfirmatam sulo regionem &c. Digreditur autem hic, & Aeginam ipsam à primis rectoribus & maioribus, maxime uero ab Aeaco laudibus euehit.

Quo pacto uero Dorienses post Aeacum Aeginæ regnum obtinuerint, Hypomenasthes hunc in modum annotauit: Aeaci, inquit, & Psamathes Nereidos filius fuit Phocus, quem ceu fratrem nothum Peleus & Telamon occiderunt: ac fugit Peleus quidem in Thessaliam, quæ Phthia uocabatur, Telamon autem in Salamina. Mortuo dehinc Aeaco, deserta rege insula relinquebatur.

Interim Triacon quispiam Argiuus, collecta Argiuorum multitudine (Argiui autem sunt Dorici generis) Aeginam uenit, eamq; inhabitauit. Sicq; usum est post Aeacum, à Doriensibus Aeginæ imperium gubernari. Memini huius Aeaci posthac sepius Pindarus, quoties Aeginetas uictores celebrat. Hunc recordatur etiam Isocrates in oratione funebri Euagoræ dictæ. Aeacus, inquit, Iouis proles, stirpis Teucridum autor hoc ipsum in tantum cõmonstrauit, ut quæ in Græcia factæ essent sordes, neq; pauci mortalium interempti, ubi calamitatis magnitudo increbuisse, uenerunt urbium magistratus, supplicantes ipsi, quod per eius natalium splendorem atq; pietatem, facillime à dijs presentium malorum expiationem impetrari posse arbitrarentur. Qui seruati, uotiq; sui compotes facti, publicum Aeginæ templum conãderunt, quo loco deos Græcis placat. Qui & per hoc temporis, quo inter homines demorabatur, non sine inclytam

ta nominis sui memoria extremam tandem fati sui diem sustinuit.

Quem Latonæ filius Apollo, lateq; imperans Neptunus Ilio apparatus coronæ & extructuri murū, accersuerunt coadiutorē operi. ^a Quod ex fato indicatum erat, surgentibus olim bellis, in urbiū uastatricibus prælijs uehementem Iliacis muris respiraturum fumum.

Insigni fabula de muris Iliacis, ab Apolline, Neptuno & Aeaco extructis, rem ipsam amplificat. ^a (Quod ex fato.) αἴτιον est, quia Neptunus & Apollo acciuerint sibi Aeacum hominem ad extructionem murorum Ilij. Norat uterq; ceu deus, ex fato quid futurum erat. Quare quum obseruarent, diruenda denuò, & olim igni casura moenia & urbem, ideo ne à dijs edificari uiderentur muri, utq; essent capaces fati, Aeacum hominem adiutores adsumpserunt, ut uel sic eius nomine, ab homine extructi, ab hominibus rursus destrui quirent. νῆϋ Doricum, pro αὐτῶν δ' ἡλωνότι ἰλίου. Ab eo pro nomine dependet etiam ἀναπνδύσαι, hoc pacto: ἢν πεπερωμένον νῆϋ ἰλίου ἀναπνδύσαι λάβρομ κέπνον. Fumus autem ille in Troiano bello excitatus est & ortus.

EPODOS, COLON XI.

Postquam ^a noua extructa est turris, horribiles uisu dracones tres in hanc insilientes apparuerunt, quorum ^b duo quidem mox adflicti deciderunt, & spiritus abiecerunt, tertius uero uehementi clamore irruit. Interpretatus est, confestim intelligens infortunatum prodigium Apollo: 'Pergamus, inquit, ô heros, è tuis manus operationibus capietur. ^d Sic adlegatum mihi Saturnij Iouis grauius tonantis oraculum adserit:

STROPHE III. COLON IX.

^c Nec sine tuis liberis, cæterum cum primis & quartis incipiet.

^a (Noua turris.) Prodigium quod inter extruendum occurrit, comes morat.

morat. **b** (¶ Duo quidem mox adflicti.) Quod duo serpentes irruentes in turrim uel moenia, intermoriuntur, significat duas ab Apolline & Neptuno extructas murorum partes inuictas esse. Quod tertius magno clamore, qualis est hostium irruentium in oppidum clamor, irrumpt, eam partem quam Aeacus extruxerit, casuram olim subindicat. **c** (¶ Pergamus.) *Περσέμω* & *ἰεγῶν*. Virgilius Pergama neutro genere *Περσέμω* dicit. Latinis metaphorice quaecumq; excelsa aedificia Pergama uocantur. Sensus est Apollinis, cum apostrophe ad Aeacum. Quum enim Apollo hæc fieri interim dum aedificant arcem & moenia, perspicit, intelligens eo prodigio Aeacum peti, cum ueniens, Sine tuis manus operationibus o heros non capietur Ilium. Hoc est, tua soboles & propago auxilio erit eis olim qui sunt hanc urbem, hæc moenia uastaturi, nec citra tuam prolem excindetur hæc urbs. **d** (¶ Sic adlegatum.) Hoc est, prodigium hoc serpentum non temere, sed Iouis diuina uoluntate factum, id quod iam dixi, portendit. **e** (¶ Nec sine tuis.) Cum primis & quartis liberis tuis incipiet hæc uastatio o Aeace. Porro Aeaci filij sunt Peleus & Telamon, Pelei est Achilles, Achillis Neoptolemus qui & Pyrrhus. Primi ergo ab Aeaco descendentes, Troiamq; oppugnantes sunt Peleus & Telamon, qui Herculem dum Troiam primum caperet & Laomedontem occideret, adiuuerunt, ut Dares etiam Phrygius tradit. Quartus, sunt Achilles & Neoptolemus, qui in Troiano decennali bello sunt Ilium tandem depopulati. Achilles enim quartus est, si incipiatur numeratio ab Aeaco: sin à Peleo Aeaci filio, tum Neptolemus quartus est. Per tres ergo serpentes, has alij duas expugnationes Ilij intelligunt, ut per duos priores occumbentes & ueluti è turri exturbatos Peleus & Telamon intelligantur, qui tamen si cum Hercule Ilium ceperint & Laomedontem orco demiserint, reuersi tamen sint, non diruta prorsus urbe, sed spoliata potius. Per tertium intelligatur Achilles uel Pyrrhus, qui planè cum Graecis copijs in cineres Ilium redegerunt.

Hæc ubi palam aperte deus dixisset, celeriter ad ^a Xanthum abiit & celebres equis ^b Amazonas, ^c Hyperboreosq;. Neptunus uero ad marinam ^d Isthmum cursum concitauit, ^e aureis huc equis transmittens Aeacum.

Quo quisq; absolutis muris Iliacis, abierit, exponit. Apollo ad sibi charos populos Amazonas, Hyperboreos ad fontes Istri sitos reuersus est. Neptunus ad marinam Isthmum, ubi ludi eius celebrantur, Aeacus Aeginam per Neptunum

Xanthus num reductus est. a (Xanthum.) Xanthus Phrygiæ fluvius, qui & Simois, & contractim *σιναις* dicitur apud Homerum, & Virgilium:

Tu hic ille Aeneas quem Dardanio Anchise

Alma Venus Phrygij genuit Simoëntis ad undam?

b (Amazonas.) Amazones mulierum inò uiraginum genus fuit ad Thermodoontem Paphlagoniæ fluvium, ut pleriq; historici testantur, dictæ ab æ priuandi uocula, & *μαί* & mamma, quod dextra mamma uacabant. Ut ille primum ex regijs iuuenibus Plino & Scolopytho duxerint originem, cœperintq; sine uiris dominari, bonam Europæ & Asiæ partem sibi subiugare, est apud Iustinum lib. 2. & Paulum Orosium lib. 1. cap. 15. Pace facta, inquit uterq; ne gens interiret, concubitum finitimorum ineunt: si qui mares nascerentur, interficiebantur: uirgines in eundem ipsum morem, non ocio, neq; lamificio, sed armis, equis, uenationibus exercebant, inustus infantium dexterioribus manibus, ne sagittarum iactus impediretur, unde & Amazones dictæ. Hæc Iustinus, & qui eadem ex illo descripsit, Orosius. De rebus gestis Amazonum est ibidem apud utrumq;. Deinde etiam apud Isocratem in Panegyrico, Panathenæico, & de retributione, uel permutatione, quam ipse *πρότι ἀντιλόσεως* inscripsit. Stephanus *πρότι πτόλεω* ex Ephoro tradit Amazones etiam Sauromatides appellari, fuisseq; quorundam opinionem, quod in Scythia illa Sauromatica, ubi sunt demorata Amazones, ex cœli quodam influxu nascerentur foemine robustiores maribus, esseq; naturæ, temperaturæq; syderum, quod illic mulieres præstarent uiris & uirtute corporis & animi, tum staturæ proceritate. Quam tamen opinionem uanâ esse putans Stephanus, uerisimiliorem eam existimat historiam, quam finitimi Amazonû euulgarunt, quæ est huiusmodi: Quum iam inde à principio Sauromatiæ aduersum Europâ belligerati essent, adeo ut ferè omnes mares interirent eo prælio, desertas tum à maritis uxores: atq; quum iuuentus & posteritas interemptorum in bello domi adoleuisset, aduersus mulieres illas conspirarunt. Hic orto cõslictu foeminas superiores factas, quare pars eo prælio cæsi, pars ad montana quæsito refugio perierunt. Ac dum uererentur ne & olim, pueri iam, ubi in uiros creuissent, hanc rursus ulciscerentur eadem, cauerunt edicto, ut pedes horum confringerent, ut claudicantes & mutili nihil quicquã agere uirile possent. Eisdem & Sauropatides dictas idem autor est, propterea quod lacertas & calcarent & ederent. *σῶπα* lacerta, *πρῶται* calcare, ambulare. c (Hyperboreos.) De Hyperboreis ut ad Istri fontes habitent, in tertia Olymp. ode annotatum. d (Isthmû.) Isthmus inter duo maria est angustia, ubi Neptuni templum, & quinquennales celebres ludi, Isthmia, ut posthac in Isthmiorum ortu ob oculos ponetur,

Amazonû
origo.

Amazones
Sauropati-
des.

Isthmus.

^c (Aureos per equos.) Metaphora pro, per formosos equos. Quod vero Hyperborci Apollinem coluerint, in tertia ode commemoratum: unde ad suos cultores abijt Apollo, Neptunus ad sua Isthmū, Acacus ad suam Aeginā.

ANTISTROPHE, COLON IX.

Perrexitq; ad iuga Corinthi, inclyta conspecturus sacra. ^a Idem uero non æque delectat omnibus. Proinde si ^b Milesiæ ad gloriam, quam imberbis tulit, hymno occurrā, non petet me aspero lapide inuidentia. Etenim eam uictoriæ gratiam, quam impuberi ætate consecutus est, parem illi pugnae censeo, qua ^c uirilī toga sumpta, palmam alijs præripuit Nemeæ

EPODOS, COLON XI.

^d In Pancratio. ^e Docere ei qui didicit facile est. Stultum uero nō antea didicisse. Leuiores nanq; & inconstantiores, eorum qui bonas disciplinas non sunt experti, animi sunt. Quod si doctus artem suam præ alijs tradere potest sublimius, qua ratione ^f decorabitur, è sacris certaminibus desiderabiliſsimam gloriam ^g relaturus. ^h Nunc enim ipsi honos præstō est, Alcimedon trigessimam uictoriam nactus.

^a (Idem non æque.) Gnome est, quam alij ad Apollinem & Neptunū & Acacum, alij ad treis uictores quos hac ode celebrat, referunt. Apollo & Neptunus in eundem locum secesserunt haudquaquā: ut hæc gnome ueluti eius rei sit ratio: Nam idem non per æque omnibus delectat: quemadmodum & Homerus testatur, dum ait:

ἄλλοις γὰρ ἄλλοισιν αὐτὸς ἕδν' ἑτοίματ' ἔργους.

Sin ad uictores referatur, hæc erit sententia: Quia idem non omnibus cōuenit, neq; hætenus Milesiæ (quem tamen itidem de prædicandum susceperam) fecerim equidem mentionē, exigit res ipsa iam, ut illius etiam laudes in ealyra perſonct. Atq; hæc posterior mihi ratio magis arripet, ut ea sententia sit πρὸς πρὸς-

γασία sequentis Milesiæ uictoris præconij. **b** (Milesiæ.) Fuit hic Milesias, ut & epigrapha huius hymni, & hic locus testatur, aliptes, id est uictor Alcimedontis. Sonat enim ἀλιπτης uictorem, à uerbo ἀλείφω in unguento, quod is luctatores & inungeret, & in lucta institueret. Vtus est hac uoce M. Cicero in epistola ad Lentulum, cuius initium, Periucundæ, &c. Qui me homines, inquit, quod me saluum uoluerūt, est mihi gratissimum. Sed uellem non solum salutis meæ, quemadmodum medici, sed etiam, ut aliptæ, uirium & coloris rationem habere uoluissent. At hic laudat etiam Milesiam à uictoria, quam imberbis in certamine adolescentum obtinuit, Nemeica: deinde à Pancratiij uictoria, quam item Nemeis ludis adeptus est: postremo ab insigni eius discipulo quem instituit Alcimedonte. Porro quid Nemea, & cur Nemei ludi, ac unde originem duxerint, in origine posthac Nemeorum clarescet. **c** (Virili toga.) Romanè locutus sum, græce est ἀνδρῶν μέγαν, hoc est, in pugna & certamine uirorum. **d** (In Pancratio.) Pancratium ludus est, qui alias πῦρταβλον, Latinis quinquertium dicitur, quod quinq; certaminū generibus constat: quo de pluribus in 13. Olympiorum ode agetur. **e** (Docere ei.) Haud ineleganti gnomo artem & peritiam inungendi laudat.

f (Decorabitur.) Scilicet Milesias aliptes, ob insignem artem qua toties discipulos suos uictoria claros reddidit. **g** (Relaturus.) Scilicet per alios quos ipse instituit: gloria enim & uirtus discipuli in laudem præceptoris etiam reslit. **h** (Nunc enim.) Alcimedontem trigesies uictorem euasisse, idq; ex institutione Milesæ aliptæ: quare ex eis uictorijs, non uulgarem illi quoque honorem accrescere.

STROPHE IIII. COLON IX.

Qui dei quidem beneficio uiribus haud destitutus, quatuor^a iuuenum membris reditum ad patriam infensissimum, in gloriam linguam, & clandestinum iter fecit: ^b mentē hac ratione senectuti cōtrariā, atq; ad eò lætam, a uo suo inspirans. ^c Inferorū sanē obliuiscit, quisquis optima peragit.

Persequitur Alcimedontis uictorias. **a** (Iuuenū membris.) Alcimedon quatuor iuuenibus in gloriam in patriam reditū fecit, propterea quod eos uicerit. Estq; hic periphrasis & synecdoche, in duabus illis dictionibus, iuuenum membris: nam membris pro corporibus, κατὰ σωμασχηλῶν fecit: & iuuenum membris ποδὶ φερασικῶς pro iuuenibus ipsis dixit. Qui hoc contigit

igitur quia uicti defixis in terram oculis, non audent propter ignominiam, cui sunt obnoxij, intueri hilari uultu in ciues, quandoquidem digiti demonstrantur ridendum. Eia quam bellam illi uictoria retulerunt? quam insigni patriam nostram gloria exornarunt? haha quam belli uictores? Talibus enim ironijs excipiuntur: quemadmodum rursus ueri uictores nullis non praeconijs efferruntur.

b ¶ Mentem hac ratione.) Hoc est, auum suum exhilarauit Alcimedontis uictoriarum accessione ac celebritate. c ¶ Inferorum sane obliuiscitur.) Sententia est, qua rationem reddat, quur senio confectus auus uel pater, filij uel nepotis uictoria exhilaretur: qua simul etiam indicat, uirtutis et uictoriae tantum esse bonum, ut mortis memoriam ex animo mortalium eximat, ac ueluti immortalem constituat.

ANTISTROPHE, COLON IX.

Decorum est ergo meminisse me Blepsidarum, eis quibus manu fructum uictoria praestantem offerre, quorum nunc generi sexta circumposita est a phyllophoris certaminibus corona. Nam & mortuis quaedam iusta pars est, quod praclare gestum est. Neque pulueris situs congenitorum raram gratiam occulit.

A maioribus Alcimedontis Blepsiadis. Est autem tribus quaedam in Aegia Blepsidarum, a quodam Blepsiaide, e maioribus Alcimedontis uno.

a ¶ Manuum fructum uictoria praestantem.) Id est, ipsam Alcimedontis uictoriam. b ¶ Quorum nunc generi.) Hoc est, Blepsiaide uicerunt sexies, uel sexies coronati sunt. c ¶ Φυλλοφόροι.) Folia, flores uel coronas ferentibus. d ¶ Nam et mortuis.) Anthypophora est. Poterat ex aduerso obijci: Quid quae so Blepsidis iam olim uita defunctis offerre cupis? putas ne mortuos hoc percepturos? Cui praecleara gnome occurrit: Quod praecclare gestum est, ad uita defunctos etiam pertinet. Virtus nepotum et posterorum ad maiores etiam fato suo iandiu perfunctos pertinet. Esi ipsi enim non percipiant, in hac terra tamen eorum nulla obliuione memoria obliteratur.

e ¶ Neque pulueris situs.) Gnomem gnome adijcit. Quantumuis monumenta et cadauera praeclearorum uirtute hominum squalant, ipsa tamen insignia facta, uirtus ipsorum, magnanimitas, beneficia in patriam, in suos, in amicos collata, eximium uictoria partum nomen, nullis unquam seculis squalent, nunquam etiam in hoc mundo concidunt: sed uirtus mortuorum cognatorum,

et amicorum, in uiuentes etiam transfunditur, et uice uersa.

EPODOS, COLON XI.

Ad hæc Iphion Alcimedontis parens, audiens ^aMercurij filiam nuncium, prædicet ^bsplendidum ornamentum Callimacho, quod ^ceius generi Iupiter præbuit. ^dIdem bona bonis abunde subministrare præcor, grauesque morbos arcere uelit, ac iuxta oro, ne honestæ rationi, uel consultationi, uel rei, male conciliatam, consiliaque dissi-
pantem Nemesis iniiciat: sed enim tranquillam donans uitam, ipsos multiplicet & patriam.

Tacitos
morbos

Quia per idolopœciam Blepsidas in hymno hoc adduxit, eodem schemate perseuerans ad patrem Alcimedontis pergit Iphionem, et auunculum Callimachum. Præterea, inquit, Iphion Alcimedontis, in Ditis regia audiens uictoriam et insignia præconia, annunciabit eadem etiã auunculo eius Callimacho
a (Mercurij filiam nuncium.) Est hic animaduertenda elegans proso-
popœia, qua nunciũ alicuius rei, uel annunciationem, græce τὸ ἀγγελίον,
Mercurij (qui et ipse deorum est ἄγγελος) filiam facit. b (Splendens
dum ornamentum.) Hoc est, uictoriam. c (Eius generi.) Id est, si-
lij Alcimedonti et Timostheni. d (Idem bona.) Peroratio est, qua
precatur ut iugi felicitate bonos conseruet, maxime Iphionis liberos atque uictor-
res, et ab omni infortunio, et mala uoletudine integros custodiat: utque inuidiã
ipsam à bonorum conatu ita diducat et remoueat, ne, quantumuis meditetur,
nocere possit, quin potius et ipsos uictores et patriam ipsorum tranquilla et pa-
cata uite ratione Iupiter ipse gubernet. νέμεσις, hoc est, indignationem, in-
uidiã. Inuidia enim maxime uirtuti succenset, ac uindictã de ea sumere cogitat.

EPHARMOSTO OPVNTIO

luctatori ODE IX.

STROPHE I. COLON XVI.

^aOnorum Archilochi melos (char-
re ^bCallinice τινέμα) in Olympia ^cter
repetitum satis fuit, apud Croniũ ca-
cumen, ut præiret Epharmosto, una
cum

cum charis sodalibus^d chorum ducenti.^c Atqui à
Musiciis arcubus procul iacentibus, Iouem ful-
gure rubentem, uenerandum^e Elidis promon-
torium, huiusmodi laudibus accede, ^bquam Ly-
dius heros Pelops pucherrimæ^a dotis loco, qua
Hippodamia donata est, accepit.

ENARRATIO.

Primum uidendum est quæ sit patria Epharmosti, unde Opuntius appella- Argumen-
tum.
tur. Est igitur, ut Stephanus & Plinius lib. 4. cap. 7. tradit, Locrorum urbs
Opus, (Græci ὀπόδος uel ὀπῶς contractim dicunt) Locrorū Epicnemidio-
rum, qui olim Leleges appellati sunt. Prædicat autem Epharmostum ab Olym-
pijs & Pythijs certaminibus, à patria Opunte, à maioribus. Porrò ut singulas
odas peculiaribus fabulis aut historijs conspergit, sic hoc encomij, Herculis, Ne-
ptuni, Pyrrhæ & Deucalionis fabulis exornat, κατὰ τῶν ἑκάστην, ut suo lo-
co quæq; aperientur. a (¶ Sonorum Archilochi melos.) Archilochus Ly-
ricus poëta, hymnum in Herculem compositurus, citharædi in Olympia cum
sonitum tum rhythmū, quem is cithara edebat, exprimere dictione sua tenta-
uit. Pepigit ergo odam, cuius initium fuit, χαῖρε καλλινικὴ τῶν ἑλλάδων, ἀναξ
ἡρώκλδς. Salue insignis uictor τῶν ἑλλάδων, rex Hercules. Est aut τῶν ἑλλάδων
à sono effectum uocabulum, quo chordarum citharæ sonum imitatus est. Hinc
obtinuit usus, ut in quemuis uictorem ista Archilochi sententia, trina uice dice-
retur: unde & uictori Epharmosto idem epinici decantari necesse fuit. At nō est
ad eò magna laus, quæ omnibus ex æquo accommodari possit. Vnde hæc Pin-
dari mens est: Es quidem instar aliorum uictorū cōmuni Archilochico illo enco-
mio utcumq; cōmendatus Epharmoste: ego uero alia te longe ratione perfectius
& melius efferam hisce præconijs. b (¶ Callinice.) Initium hymni fuit
καλλινικῶν, uel, ut alij, χαῖρε καλλινικὴ τῶν ἑλλάδων, ἀναξ ἡρώκλδς.
c (¶ Ter.) τριπλόσ triplex, nomē pro aduerbio, pro tripliciter. Ad-
iectiua enim in tribus generibus suis, iuxta substantiuorum suorum opportuni-
tatem, aduerbij naturam assumunt. d (¶ Chorum ducenti Epharmosto.)
κωμάζοντι, à κῶμα conuiuium, deus conuiuij, conuiuialis cantus. hinc
κωμάζω, ueluti ad cōuiualem cantum chorum duco. Theocrito amatorie est
incedere, uel amantiū ritu iter facere, dum inquit: κωμάζω ποτὶ τῶν ἀμα-
ρυμίδων. Pindaro hic est chorū ducere uel saltare. Hypomnemata enim per
χερόνοντι, ἢ χερσίων ἀγόντι, reddunt τὸ κωμάζοντι. e (¶ Atqui

à Musicis arcibus.) Allegoria est, per arcus Musarū hymnos intelligit. Quæ admodum enim sagittæ ab arcu in longum iaciuntur, & quò diriguntur uolant, scopumq; contingunt: sic hymni & carmina poetarum longe iaciuntur, multoq; longius, quàm ullæ sagittæ. Tranant enim carmina maria, emetiuntur terras, in perpetuum durant, ubi sagittæ in uno fixæ loco scopo uel manent ac labuntur. ἐπὶ νῆμααι aoriston primus, medium à uerbo ἐπινέμομαι, προῖσελθε. f (Elidis promontorium.) Periphrasis est Pise, qua Olympiorum uictorem Epharmostum ostendit. Elidis uero promontorium est quod sæpe supra, & sæpius posthac appellat κρόνιον λόφος, ἢ λόφον κρόνιον. νῦν δὲ ἀκρωτήριον ἠλιδῶ, Saturnium collem, uel cacumen seu collem Saturni, hic promontorium Elidis uocat. g (Huiusmodi laudibus.) Scilicet quales à me iannunc dicuntur, non quales sunt ueterum, siue Archilochi, siue aliorum. Emphasin habet pronomen τοιοῖς δὲ. quasi dicat: longe diuersis ab Archilochi Callinco. h (Quam Lydius heros.) Digressiua uncula est ad Pelopis nuptias, & certamen cursus, quo Hippodamiā Oenomai filiam affectauit, ut prima ode recitatum, multis ante eum præclaris heroibus, ijsq; procis, fraude Oenomai regis neci datis. i (Dotis loco.) ἔδνον uirorum, φέρνααι mulierum.

ANTISTROPHE, COLON XVI.

^a Alato quoq; dulcem Pythona telo impete.
 Neq; iam humi repētibus argumentis cœperis,
 circa luctas uiri citharam quatiens, oriundi ex ce
 lebri Opunte laudans ^beam & ciuem, quā ^cThe
 mis, huiusq; filia urbiū seruatrix grauissīma Eua
 nomia sortita est, ^duirtutibus æque florentē pro
 pe Castaliam, Alpei^cq; fluentum, ^eubi corona
 rum flores ^finclytam Locrorum parentem arbo
 ribus splendidam extollunt.

Perseuerat in apostrophe ad semetipsum, uel ad chorum: hortaturq; ut telum ab Olympia ad Pythonem dirigat, ut nedum ab Olympia, sed Pythia etiā uictoria cōmendet Epharmostum: utriq; enim uictoriā obtinuit, hanc Olympiade 73. Pythiam, Pythiade trigesima. a (Alato.) Allegoria est: id est, uelociter absoluto hymno, celeriter & citra cunctationem Pythonem, unde dulcem uictoriā domum retulit Epharmostus, celebra. b (Eam.)

ἔκτε ἕως αἰνέσεως, eam & filium laudans. ἔ est relatiuum ab ἔ, hic nō re-
ciprocatur, sed refert. αἰνέσεως Doricum participium pro αἰνέσας.

c ¶ Themis.) Patriam Opunta hic à Themide laudat, hoc est, à dea ho-
nestatis, uel ipsa honestate: insigni profopopœia usus, qua Themis matrem fin-
git, cui filiam adhibet τὴν Ὀνομίαν, hoc est, bonam legum constitutionem,
bonam reipublicæ administrationem: perinde ac supra Aeginam à Themide
cōmendauit, ac in 13. Olymp. ode hanc Themis repetet. d ¶ Virtutibus
æque florentem.) Laudem cuius in patriam transfert, & quod partis est, toti
attribuit, per synecdochen: superiora quidem repetens, alijs tamen, quæ Pin-
dari est ubertas, uerbis. Per Castaliam Pythonis fontem, Pythiam uictoriam,
qua trigesima Pythiade clarus est redditus: per Alpheum Olympiaca intelli-
git. e ¶ Vbi.) Prope Castaliam & Alpheum. f ¶ Inclutam Lo-
corum parentem.) Periphrasis est Opuntis. Et quia Opus patria Ephar-
mōsi Locrorum est metropolis, hoc est, præcipua & primaria urbs, ideo eam Lo-
corum μητέρα nominat.

EPODOS, COLON X.

Ego uero charam ciuitatē, claris illustrans car-
minibus, & a generoso equo, & sequundo uento
impulsa naui celerius, omnem hanc famam diuul-
gabo: si modo b fatali manu, excellenti Gratiarū
horto fruor. Illæ enim delectabilia præbuere.
d Boni autem & sapientes ex Deo modo

STROPHE II. COLON XVI.

Proueniunt.

a ¶ Generoso equo.) Allegoria est: dicit enim se insigni equo, & alata
naui, hoc est, terra & pelago diuulgaturum Opuntis laudes. b ¶ Fatali
manu.) μοιείδιω παλάμῃ. à Parcis deductum adiectiuū μοιείδιω est.
μοιείω Parca. Hinc Pindarus hic & hæc μοιείδιω & fecit. μοιείδιω ergo
παλάμῃ, id est, fatali manu: hoc est, diuinae prouidentie afflatu & gu-
bernatione: respiciens ad poetarum illum ὑβριστικόν, & coelestem illum
afflatum, quo imbuti uates egregia poemata condunt. De quo Ouidius:

Est Deus in nobis, sunt & commercia cæli,

Sedibus æthereis spiritus ille uenit.

Excellenti ergo Gratiarum horto frui, est poetam esse, allegorice & periphra-
stice. c ¶ Ille enim.) Charites ac diuinam prouidentiam eximia dona-

impertier, ut reliquis mortalibus, sic maxime poetis docet. Si fatū unā cum ipsis Gratijs, suo numine alicui adspirarint, tum ille omnium est excellentissimus, siue poeta, siue athleta fuerit: & ad sese & Epharmostum hanc sententiam transferens. Gratias autem iucunda & amœna mortalibus præbere, ut quæ prope Musas sedem suam habeant, posthac 14. Olympiorum ode patefcet.

d ¶ Boni & sapientes.) Bonos & sapientes à Deo esse, gnome est, quæ quicquid præclarum est, à Deo proficere, ceu æterno fonte, contendit: ac simul rationem reddit, quorū neq; præclara poemata, citra diuinum numen & prouidentiam pangi queant. Quæ & Epharmosti quoq; uictoriam à Deo ducere oratum adfirmat: atq; hanc sententiam Herculis paradigmatis & historijs à contrario ductis confirmat.

“Quī enim aduersus tridentem, clauam suam
 quassasset Hercules manibus suis, quando circa
 Pylum constitutus moueret bellum Neptunus,
 contenderetq; cum eo, aureo arcu belligerans
 Phœbus, ^b neq; Pluto immotam teneret uirgam,
 qua mortalia corpora, ad cauum deducit uicum
 morientium? ^c Sed faceffat hic sermo, quē tu os me-
 um longe mihi abijcias: ^d Quandoquidē dijs con-
 uiciari sapientia inuisa sit, importunaq; gloriatio

ANTISTROPHE, COLON XVI.

Infantiæ consonet.

a ¶ Qui enim.) A contrario probat bonos & sapientes à Deo esse. Nisi enim hoc sese ita haberet, Hercules non potuisset Neptuno, Herculi, & Plutoni resistere. Tribus, eam sententiam, Herculis historijs probans: quarum prima: Trachinio quodam ab Hercule occiso, Pylum uenit Apollinis imperio Hercules, ut à Neleo à cæde purgaretur. Renuente hoc Neleo, cū aduersus ipsum Hercules, tum patrem ipsi succurrentem Neptunum belligeratus. Erant autem Neleus & Pelias filij Neptuni. Secunda: Vbi uenisset Pythonem Hercules, ut super re quadam consuleret Apollinem, audiuit ex responso, Apollinem non esse domi, neq; iam edere oraculum. Quamobrem ira percitus, tripodem subuertit, ueluti aduersus Phœbum dimicans. Tertia: Quū ab Eurystheo Herculi iniunctum esset, uti Cerberū ab inferis extraheret, id persequens, Plutonium aduersantē sustinuit. Cuius laboris & Isocrates in encomio Helena meminit.

mittit. **b** (¶ Neq; Pluto.) Magna sanè Herculis fortitudo, quippe qui Plutonem uirga sua cunctos mortales ad mortem, ad inferos trahentem, ita coëgerit, adeò perterrefecerit, ut planè immotam eam detenuerit. Atqui hic animaduertendum quod Plutoni uirgam tribuat, qua corpora mortalia deducat ad uicium morientium. Quis nò animas deducit? An ideo, quod poëta animos corporea quadam idea puniri fingant, uel letari in campo beatorum, ut sit substantia, que et mœroris et gaudij capax sit? An sic intelligendum, quod uirga sua, hoc est, sceptro, et potentia sua mortalia corpora deducit ad cauum uicij morientium, hoc est ad ipsam mortem? ut non de mortuis, sed de moribundis et morituris sit sermo. *θνασκόντων* enim dicit, non *τεθνηκότων* uel *τεθνεώτων*. Est interim tamen sententia plana: Pluto qui omnes uiuentes uincit, tum non potuit sese ab uno Hercule tutari. **c** (¶ Sed facessat.) Ad se metipsum apostrophe, qua corrigit mentem suam, ut conuicijs in deos relictis, ad Epharmostum et patrie se eius laudem transferat. quasi dicat: Non est pius neq; religiosus, nugacibus fabulis deorum integritatem uiolare, et ueluti labem illis adspargere. **d** (¶ Quandoquidem dijs cõuiciari.) Elegantissimi gnome sunt, quarum prima monet, ne leuiter quicquid de dijs sentiamus: altera, ne de nobis ipsi gloriemur, ne uè iactemus quicquam, si nolimus insani uideri.

Ne mihi nunc os cum illiusmodi obstrepas.
 Sine bellum pugnamq; omnè à dijs separata, ad
 ferasq; linguam ad urbem ^aProtogeniæ, ^bubito
 nitru uarij Iouis arbitrio Pyrrha & Deucalion à
 Parnasso descendentes, domo posita primū sine
 cubili hominibus similem lapideā foeturā pro
 tulerunt. ^dExcita odarum eis sonorum iter, com
 menda quoq; ^euetus uinum, ac hymnorū ^fflores

EPODOS, COLON X.

Recentiorum.

^a (¶ Protogenia urbem.) Periphrasis est urbis Opuntis. Iapeti filij sunt Prometheus et Epimetheus: deinde Promethei et Clymenes filius est Deucalion, qui et Opus nominatur. Epimethei autem et Pandore nata est Pyrrha: Pyrrhæ autem et Deucalionis filia est Protogenia, quam Loerus duxit in uxorem. Quia uero sterilis erat, ne Loerus sine successore obiret mortem, rapit Iupiter Protogeniam, ad Menala Arcadiæ montem transfrens, eamq; à se gra-

uidam factam Locro marito reddit. Locrus è Ioue natam prolem suam putans, ei qui materni Deucalionis, qui aliàs etiam Opùs dicebatur, nomen indidit.

b ¶ Vbi tonitru uarij Iouis.) Amplificatio est & dilatatio à fabula Deucalionis & Pyrrhae, ad quos Locrorum originem refert Pindarus, ab antiquitate & prisco eos stemmate cõmendans. Atqui Græci è Genesi historiam de diluuiio Noah suffurantes olim, in hanc suam (quam hic Pindarus & Ouid. 1. Metamorph. recensent) fabulam cõmutarunt. Quanquam si de speciali Græciæ cataclysmo accipiatur, ad Noah diluuium pertinere non possit, ut ex Iustino mox subiiciemus. c ¶ Lapideam genituram.) Homines ex lapidibus creatos dicit: siquidem Iussu Iouis, lapides post terga iacientes mortale genus instaurarunt. E lapidibus igitur à Deucalione uel Opunte proiectis mares, à Pyrrha uero proiectis foemine surgebant. Hinc Græci, inter quos est Epicharmus & Philochorus, referente interprete, homines λαῶς, à λᾶς, id est, lapidis, quasi lapideos appellant. Quod intelligens Ouid. 1. Metamorph. inquit:

Inde genus durum sumus experiensq; malorum,

Et documenta damus qua sumus origine nati.

Iustinus Deucalionis fabulæ originem refert lib. 2. Temporibus, inquit, Amphitruonis Atheniensium regis, aquarum illuuiæ maiorem partem Græciæ absumpsit: superfuere quos refugia montium receperunt, aut ad regem Thessaliæ Deucalionem ratibus uecti sunt, à quo propterea genus hominum dicitur conditum. d ¶ Excita odarum.) Alia mentis suæ uel chori excitatio, qua hortatur, ut à prisca ad recentia, perinde ac supra monuit, se conferat.

e ¶ Vetus uinũ.) Vetus uinum dignũ laudatu est, nõ ueteres fabulæ. Sic uinum Odyss. 2. ab Euryclia ad uigesimũ usq; annum seruatu: sic uinum à Nestore Odyss. 7. in undecimum usq; annum retentum, laudem meretur. Cõmendat, inquit, uetus uinum, & nouos hos uictoribus conscriptos hymnos. Estq; per comparationẽ dictum, ut uetera uina præstantiora sunt, sic recentes odæ, quibus uictores Olympici honorantur, reliquis sunt meliores. Rectioris hic iudicij sanè Pindarus esse uidetur, quàm ij, quibus omnia uiuentium scripta sordent, & quantumcunq; suæ ætatis eruditi. Veterũ, inquit, scripta mihi cordi sunt, nouorum opelle non sunt nobis curæ. Alij quæcunq; recentiorum, eruditorum etiam scripta damnant: de nemine bene loqui possunt, nisi de sese, & uno & altero suis, præq; talibus omneis in uniuersum populos stùpites & rudera iudicant: qui nisi sese ipsi iactarent, maiorem cum fide tum autoritatẽ apud non paucos adipiscerentur. f ¶ Flores.) ἄνθεα. Metaphora est, pro iucunditate, precio & dignitate.

Ferunt

^aFerunt sanè^b terram nigram, ^caquæ impetu perfusam, cæterum Iouis consilio, subitum eius effusionis ^drefluxum factum. ^eEx illis primū fortissimi progenitores uestri fuere Promethei de stemmate ò Opuntij, ^fè præstantissimorū Saturniorum puellis, ^gindigenæ reges semper.

^a ¶ Ferunt sanè.) Priori antistrophe, ut à Parnasso Deucalion & Pyrrha descendentes, lapidum post tergum iactu homines cōdiderint, ac modum, quo ex lapidibus procreati sunt sine cubili, hoc est, sine congressu utriusq; coniugis, recensuit. Hic tempus subiicit, quando hoc contigerit. Tum, inquit, contigit, quando diluuiō perijt & illuuiē aquarum humanum genus, uel secundum poëtās & historicos græcos, ipsa Græcia. ^b ¶ Nigram terrā.) Nigram appellat à fecunditate. Terræ enim colorem Aristoteles περί χρωμάτων proprium, alborem adserit, uel terram è sui natura esse albam: alios illi colores ex mixtura uariarum qualitatum uel elementorum accidere. Nigra terra iam olim fertilitatis laudem promeruit. ^c ¶ Aquæ impetu.) ὕδατος ὄψιν, aquæ impetu uel copia. ^d ¶ Refluxum.) ἀμπωτίς uel ἀνάπλωσις resorbitionis est, uel refluxus aquarū maris. ἀντλοῦ est effusio & efflu ἀντλοῦ xus maris. Suntq; hæc duo stagnationis uel reciproci fluxus & effluxus, qui seipennis horis fit, & feruoris aquarum maris uocabula sibi inuicem contraria, ἀντλοῦ & ἀμπωσις. ἀμπωσις ab ἀναπίνω ceu resorbitionem sonat, proprie subitum aquarum ex inundatione effusarum discessum significat.

^e ¶ Ex illis.) Deucalione & Pyrrha, uestri ò Opuntij, per κέρας enim iuuenes, nepotes & posteros Promethei & Deucalionis intelligit.

^f ¶ E præstantissimorum Saturniorum puellis.) Est enallage numeri, plurali pro singulari utitur. κερῶν τε φερετάτων κρονιδῶν, pro κερῶν κρονιδῶν. Est igitur κερῶν pro κερῆς, φερετάτων κρονιδῶν, pro φερετάτω κρονιδῶ. Proinde hæc est sententia: Maiores uestri ò Opuntij, de Promethei imò Iapeti stemmate duxere principium, hoc est ex ipsa Protogeneia, quæ filia est Deucalionis & Pyrrha, ut paulò ante connumeratū: atq; puellis præstantissimorum Saturniorum, hoc est, (ut pluralis pro singulari accipiat) è puella optimi Iouis, ut quam Iupiter deperierit, & grauidam, dum antea sterilis esset apud Locrum maritimum, fecerit: ut in sequentibus clarescet. φύ- φύτλα. τλα, idem quod γυνή & γυνήσις. ^g ¶ Indigenæ.) ἐγχώριοι, quasi ἐπιτόχθονες. Laus est eorū qui à bonis parentib. in ipsa patria nati sunt, quib;

non è uaria hominum colluuiē propagari cernuntur. αὐτοχθόνων nomine Athenienses apud oratores & historicos prædicantur.

STROPHE III. COLON XVI.

Antea enim dux Olympius Opuntis filiae è terra ^a Epeorum ^b clam subrepta in ^c Mænalijs iugis mixtus est, eamq; denuò ad Locrum retulit, ^d ne destinatum morti tempus, eum orbū prole seponat. Atqui uxori clarissimum semen fuit, ac impendio lætatus est heros, uidens ^e supposititiū filium, ^f materniq; aui nomine similem esse iussit, uirum & forma & operibus præstantem: Sciuita tem deniq; & populum illi ^h regere dedit.

Vi Iupiter è rapta Protogenia Opuntē generarit, explicat. a (Epeorum.) Epei sunt Elij, dicti ab Epeo Endymionis filio. b (Clam.)

ἐκκλῶς.

ἐκκλῶς, tacitus, clam. c (Mænalijs.) Mænala Arcadiæ mons, unde Mænalijs uersus Vergilio dum inquit:

Incipe Mænalijs mecum mea tibia uersus. quem è Theocritico hoc, ἀρχετέ Βωκολικᾶς μοῖσσαι Ψάλαι ἀρχετέ ἀοιδᾶς transtulit.

θῆρυ.

d (Ne destinatum.) Hoc est, Iupiter ideo grauidam fecit Protogeniā, ne Locrus maritus sine prole ex hoc mundo migraret, ut regni & heredem & successorem haberet. e (Supposititiū.) Hanc uocem poëta narando adiungit, rem indicans ut est: non quod Locrus ille bonus, supposititiā prolem intellexisset, autumabat enim suum esse foetum, deq; suo semine prodijisse.

f (Materni aui.) Maternus auus est Deucalion, qui & Opūs nominatus est, ut supra. μητρὸς Pindaro hic auum maternum significat: Homero est auunculus uel frater matris, dum in Illiade inquit: ἀσιώ, ὃς μητρὸς ἤν' ἐκ-
 τῆς ἰπποδ' ἀμοιο, αὐτοκασίγυντ' ἔδ' ἐκῆβης. g (Ciuitatē.) Opuntia uidelicet. h (Regere dedit.) Σταυρῶν idem hic quod κυβερνῶν. Metaphorice, prudenter & cum consilio administrare rempublicam, perinde ac medici in adhibendis pharmacis & medelis, diligenter & consultò præscribunt egroto, qualem sese in cibo & potu gerere debeat.

ANTISTROPHE, COLON XVI.

^a Aduenerunt itaq; hospites ex Argo & Thebis, tum Arcades atq; Pisatæ. Præ omnibus au-

tem Actoris Aeginæq; filius Menœtius Opunti in precio fuit, cuius filius Patroclus unâ cū Atridis ad ^bTeuthrantis agrū profectus cum Achille solus perstitit, quando forteis Danos in fugā abactos, in naues usq; Telephus compulit. ^cVt facile sit cordato, certò discere Patrocli fortitudinem & prudentiam: unde & Achilles in pernicioso eum Marte

EPODOS, COLON X.

Adhortabatur, ne quando sine eius mortales domante iaculo se in aciem conferret, prælio ue misceret.

^a ¶ Aduenerunt.) Dilatat ab amicis Opuntis ex Protogenia in mundū editi. Iuncti sunt amicitia heroës finitimi, Argiui, Thebani, Arcades, Pisatæ: sed inter hos omnes Menœtiū unice amauit & sectatus est. Quare Menœtium præ cæteris coluit Opūs: ob eam nimirū causam, quod omnium esset fortissimus & præstantissimus heros. ^b ¶ Teuthrantis agrū.) Troiam uersus expeditionem destinantes Græci, in Mysiam appulsi, Troiam esse rati eam oppugnauerunt. Hic eius terræ rex Telephus rempub. suam defensurus armauit sese aduersum Græcos, omnesq; in fugam uertit, præter Achillem & Patroclum, qui soli reliquis fugientibus perstiterunt. ^c ¶ Vt facile sit.) ὡς τ' ἐμφρονε δειξαί. Fortitudo, inquit, Patrocli inde colligi potest, quod Achilles noluerit eum absq; sese bellare. qui locus est & apud Homerum Iliad. π. ubi Achilles ὄτρως τὸν Πάτροκλον πρὸς αὐδῶ.

μη σὺ γ' αὐδύθην ἐμῆιο λιλαίεσθ' πολέμῳ
 τρωσὶ φίλοισι, ἀτιμότερον δ' ἐμὲ θέσεις.

Argumentum est ab amicis & conuersatione.

^a Vtinam sim studiosus argumentorū ad enarrandum inuentor, fiducia uero & ^babundæ uires mihi suppeditent. Nam ex ^chospitali uirtute ^dcōmendator ueni Isthmiarum Lampromachi ^emitterarum, quando ^futricq; obtinuerunt

STROPHE IIII. COLON XVI.

uno die opus.

a (Utinam.) Ὀχῆ & uoto à parecbasi sese in uiam reuocat. Optat aut sibi argumenta dari, Epharmosti & cognati eius Lampromachi uirtutibus digna. b (Abunde uires.) ἀμυλιαφῆς δῶμας, magna potentia & uirtus, ab ἀμφί & λαμβάνω. Macedonica Dialecto β in φ mutatur, quasi ἀμυλιαφῆς δῶμας, potentia ueluti ambabus manibus, hoc est, totis uiribus complectens aliquid. c (Hospitali uirtute.) προξενία δ' ἀρετῆς, hoc est, propter hospitalitatem, amicitiam & uirtutem, atq; adeò liberalitatem Lampromachi. d (Cōmendator.) τιμῆος & ἀτιμῆος & εἰς & custos. e (Mitrarū.) Per mitras hic coronas intelligit.

f (Vtrique.) Epharmostus, & sanguinis gradu propior illi Lampro machus, una & eadem die Isthmij certaminibus uictoria celebrati sunt. Opus obtinere igitur, hic est περιφρασις uictoriae.

Alia uero duæ tum in ^aCorynthis portis lætitiæ, dehinc & in ^bNemeæ sinu Epharmosto contigerunt. In Argo subinde uirorū celebritatem accepit, at puer Athenis. Ut uero ^dMarathoni ab imberbibus secedens, seniorū certamen pro argenteis phialis expectabat: quos & ^cacri uersutia, ne pauxillū quidem humi deflexus, domans circulum stadij percurrit. Bone Deus, quanta uoce formosus ille adulescens ac iuxtà pulcherrima patrans id peregit.

a (Corynthis portis.) Corynthis portæ Isthmus est. Est enim ad Isthmum angustiam illam inter Aegeum & Ionium mare sita Corinthus.

b (Sinu Nemeæ.) Sinus Nemeæ, periphrasis est Nemeorum: à uarijs enim uictorijs Epharmostum hic euehit. c (In Argo.) In Argo celebrabantur Iunonia. d (Marathoni.) Marathon Attica campus, Medorum cum Atheniensibus bello clarus, ut est apud Thucydidem lib. 1. Memini & Plinius Marathonis lib. 9. cap. 10. Agebantur illic Heraclea, hoc est ludi in gratiā Herculis instituti. Porro Marathonii uincensibus argenteæ phialæ præmiū erant. e (Acri uersutia.) ὀξύρεπῆ δόλω, acute & fortiter progrediente arte. ἀτίμητος, id est, quæ ars casu & ruina carebat: id est,

est, firmiter persistens pugnabat, nunq̄ humi procumbens per studiū currebat.
 f ¶ Bone Deus.) ὦσα βοῶ, cum exclamatione: perinde ac si dicat, dii
 boni, quanto clamore, quā insigni forma, ista omnia præclarissima Ephar-
 mostus peregit: ut pulchritudine eximius, sic robore & factis claruit.

ANTISTROPHE, COLON XVI.

Quibus ^aParrhasio exercitu, admirabilis ap-
 paruit circa Lycæi Iouis concionem: & quando
 pharmacum ^buentos ac frigidam auram propul-
 sans ^cPellenæ ferebat. ^dIolai tymbus, maritima
 deniq; ^eEleusis splendoribus eius ^ftestimonium
 dicit. ^gQuod uero à natura bonum est, totum est
 optimum. Multi quidem doctrina acquisitis uir-
 tutibus famam inquirere conati sunt: sed ^hquic-
 quid ex Deo non est, haud immeritò obticetur.
 Nam aliæ uiā sunt.

EPODOS, COLON X.

Alijs excellentiores. ⁱEadem aut̄ non omneis
 nos alit exercitatio. ^kSapientiæ sanè sublimes uig-
 sunt. ^lHoc tandem brauij adferens, alte clama.
 Haud dubie hunc uirum diuinitus esse, manu &
 membris ac toto corpore dextrum, ipsoq; uultu
 fortitudinem præ se ferentem, qui Aiaceā aram,
 ubi in Oileijs uictor euaserat, corona redimiuit.

^a ¶ Parrhasio exercitu.) Parrhasia Arcadiæ urbs, cuius meminit Ho-
 merus in catalogo nauium:

σύμφλον τ' ἔχει, καὶ παρρῆσιλι γνέμοντο. Dicta à Parrhasio
 Lycaonis filio. Charax Pelasgo Archestoris nato conditā, Nicanor Parmasiam
 appellatam tradit, Stephano autore. In ea Lycæi Iouis ludis agebantur. Sensus
 igitur est: Forma & opere conspicuus Epharmostus, Lycæi Iouis ludis uictoriā
 Parrhasiæ obinuit. ^b ¶ Ventos propulsans.) ὄυσταρον, hoc est ἀλε-
 ξάειμον, uentum & frigus abigens. ^c ¶ Pellenæ.) Pellene Achaïæ
 urbs, ubi Mercurij & Apollinis sollemnitas, Theoxenia quidem agebantur. Illi-
 c

Chlœna. uictorie præmiū erat χλαίνα. Vestis genus hybernum chlœna est, quod hominem calefaciat, à χλαίνῃ, id est calefacere, dictū. Iulius pollux in 7. alias simplices alias duplices fuisse tradit: tum lecti operimentum quoq; appellari χλαίναν, ut apud Homerū in 3. & 4. Odyss. Attici χλαίνας ἀπ' ἀργύρας καὶ διπλοῦς καὶ ἀπ' ἀργύρας καὶ διπλοῦς nominarunt. d ¶ (Iolai tumba.) Iolai monumentum seu tumba Thebis erat: ab eo certamina Iolaiā, quibus uictor euasit Epharmostus. e ¶ (Eleusis.) Eleusi Atticæ urbe, Cereris & Proserpine agones, Demetria & Anacalypteria uel Eleusinia agebantur: præmiū uictoriæ hordeum erat. f ¶ (Testimonium.) σὺ δὲ κούρη, id est μάχης, testis, cōmunicator consilij, causæ adiutor, ac ueluti simul iudicans. sic in prima Pythiorum ode σὺ δὲ κούρη μοι σὺ κτέονον inquit, à σὺ & δὲ κούρη. g ¶ (Quod uero natura.) Natura uiribus insignem fuisse Epharmostum ostendit, naturam arti præstare iuxta adserens: cuius & sententiæ Aristoteles, dum inquit:

Optimus ille quidem qui per sese omnia nouit. qui αὐτὸ δὲ ἀκτῶν
est, qualem se Phœmus apud Ulyssē esse gloriatur. h ¶ (αὐτὸ θεῶν.)
Quicquid non ex Deo, uel quicquid sine Deo est, uel diuino numine carens.
Intelligit autem iuxta mentem interpretis, naturam scientiam, ac naturale cuius
iusq; ingenium. Quod natura non eximium est, non est quæ multis præconijs
efferrī debeat. Esi enim ars & usus plurimum efficiant, non tamen cum natura
conferri possunt ea quæ ab arte proficiuntur. Res autem mortalium ita com-
parate sunt, ut aliæ sint alijs excellentiores. Hinc est quod ait: ὁ δὲ αὐτὸν ὁ δὲ
τι γὰρ ἀλλὰ περὶ αὐτῶν. atq; hanc sententiā probat sequenti ratione:
μία δ' ἔχ' ἅπαντας ἀμειβρέψῃ μελέτα.

i ¶ (Eadem nō omnes nos.) Non omnes iisdem dotibus, ingenijs, artibus,
pollemus: sed alium lucta, alium pugilatu, alium Musica, alium bonis discipli-
nis & sapientia clarum esse cōuenit. k ¶ (Sapientia excelsa.) σοφία
δ' ἀπὸ πλάτος. Sapientia autem excelsa: uel, sapientia quidem sublimis est. Non
parua res est sapientem esse, sed ardua, sed sublimis. quasi dicat: Etsi uariæ sint
dotes mortalium, sapientiam tamen, quæ per literas & præclaras Musas con-
feritur, cunctas antecellere certū est. Quæ gnome ad suam pariter Lyricen re-
spicit, quasi dicat: Quamquā Olympia uiceris Epharmoste, & præclaram &
numquā ideo interituram famam obtinueris, non erit tamen cōsummata tua se-
licitas, (ut quæ intra patriæ tuæ fines claudatur, & apud te nepotesq; paucos
fortasse permaneat) nisi sapientia & literis eruditorum, immortalitati res tuæ
præclare gestæ mandentur. l ¶ (Hoc præmiij adserens.) Apostrophe est
ad animum suum, uel ad chorū uictoris, quæ perorando monet, ut Epharmos-
to

pro hunc hymnum offerat, quo ipsius felicitas atq; letitia consummatio fiat.

m (Oileijs.) Admisceat simul Oileia, ludos ab Aiace Oileis filio dictos, in quibus Epharmostus uicerat. Nam in gratiam Aiadis Oilei, à Locris Opunti instituta erant. Ἰλιάδα genitiuus est Doricus, pro οἰλιάδα, hoc est, Oileis filij, Aiadis nimirum aram uincens exornauit corona. Sine o scripsit, per pheresin, uersus gratia.

AGESIDAMO LOCRO EPIZEPHYRIO puero, pugili. ODE X.

STROPHE I. COLON VIII.

^a Lympiorum uictorem ad memoriã reuocate mihi Archestrati filium, quo locorū mentis meæ scripsus sit: ^b Dulce nancq; melos debens, eius oblitus sum ò Musæ. ^c Atqui tu unà cum Veritate Iouis filia, ^d recta manu arcete ^e mendaciorum in amicos delinquentem sermonem.

ENARRATIO.

Agésidamo Locro Epizephyrio. Vt hæc epigraphæ intelligatur, necessum est nouisse, tria Locrorū esse genera. Alij enim iuxta Aetoliam sunt, qui Ozolæ appellantur: alij iuxta Eubœam, qui Epicnemidij & Leleges: alij prope Italiam, qui Epizephyrij dicuntur, quod iuxta Zephyrum oppidum, ut Stephanus habet, siti sint. Prædicat Agésidamum à patria, ab institutione. Deinde digressione ad Herculem & instituta ab eo Olympia, & eos qui primū in Olympijs uictoria potiti sunt, bonam hymni partem absoluit. a (Olympiorū uictorem.) Musas primum hortatur ut sibi in mentem reducant Agésidamū.

Variat hic Scholia, dum aliàs ἀνάγνωτε ad scripta referat, ut sit, Legite mihi ò Musæ: quasi hymnum iam pridem aliquem scripserit, quem tamen uilipenderit: aliàs ἀνάγνωτε pro ἀναγνωείσατε, hoc est, manifestate, ad memoriã mihi reuocate, idq; μεταφορικῶς, accipiant. Mihi haud ineptum uidetur, si, quemadmodum reddidi, pro reuocare ad memoriã explicetur. Sunt aut tres mentis partes, interprete referente, λογιστικόν, μνημονοδικόν, φανταστικόν. λογιστικόν γν' ἐγκεφάλῳ, φανταστικόν γν' τῷ μετόπῳ, τὸ δὲ μνημονοδικόν μίσου τῶν δ' ὄνο. Habent aut ambo, uidelicet logistica cum & phantasticum, ceu promptuarium quoddam, ipsum mnemonicon,

Epigraphæ ratio.

Argumentum.

in quod reponunt, quæcumq; altera pars imaginatur, altera uidelicet logica ratiocinatur uel colligit. Ex memoriali igitur parte meminisse possumus, quicquid uel legimus, uel cōspeximus. Vnde Pindarus: *Quanā, inquit, mentis meæ parte constitutus sit Agesidemus, mihi quæso ò Musæ commonstrate.*

b ¶ *Dulce nanq; melos.*) Debere se, ait, hymnum Agesidemo, et oblitum tamen esse: unde colligitur, quod promiserit, ac ante multum temporis in animum induxerit pangere epinicion, cuius iam nunc primum sibi in mentem ueniat. Quia uero se debere dicit, beneuolentiam sibi conciliat Agesidemi. Et quia debitum non persoluerit, ex obliuione id factum dicit, ut aliquid saltem ueniæ impetret dilationis. c ¶ *Atqui tu unā cum Veritate.*) Ab omnibus Musis, ad unam iam et ipsam Veritatem descendit. Precatur autem ut illa ipsa Musa, tum Veritas (idq; insigni profopœcia) excuset suam ingratitudinem, quod amici sui uictoris Agesidemi laudes tandiu, sed per obliuionem cōtulerit. Per Musam aut Clionem intelligit Lyricæ præflectā, ut est in primo Epigrammatū iudere, ubi singularū Musarū officia hisce uersibus exhibentur:

Καλλιόπη, σοφίῳ ἠρώιδι ἔργον ἀοιδῆς.
 Κλειώ, καλλιχόρῳ κιδάρευσ μελιδικῆα μολπῶ.
 Εὐτόρπη, τραγικῶ χόρῳ πολυηχέα φωνῶ.
 Μελπομένη, θνητοῖσι μελίφρονα βάρβιτον ἤρε.
 Τόρπιχρην χαρίεσσα, πόρῳ τεχνύμονας αὐλῆς.
 ὕμνος ἀθανάτων ἔρατῶ πολυτόρπιᾶς ἔνρε.
 τὸρπιᾶς ὀρχηθμοῖο πολύμνια παύσοφῳ ἔνρῳ.
 ἀρμονίῳ πάσαισι πολύμνια δῶκῳ ἀοιδῆς.
 Οὐρανίη, πόλον ἔνρε, καὶ ὀρανίῳ χόρον ἄστρων.
 καμινόρ ἔνρε ὀάλεια βίον τε, καὶ ἠθεα κεδνά.

Lyricus ergo uates, lyricæ præsidem deam Cliona inuocat. Animaduertendū quod Veritatem hic Iouis filiam Pindarus fingit, idq; optimo iudicio: Veritas enim è summo Deo nascitur: imò ut sacra testantur, ipse Deus est ueritas. Aliàs temporis gnata traditur, quod ueritas tempore in lucem prodeat, perinde ac senarius ille prouerbialis habet:

ἀγὰ δὲ πρὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν χροῖσθ.

d ¶ *Recta manu.*) Insigni potentia uestra tenete, seu arcete mendaciorum increpationem, quibus in amicū et hospitem meum Agesidemū errasse ac deliquisse uideor. e ¶ *Mendaciorum.*) Edictione ψδδλεωφ colligitur, ipsum promississe hymnū, quem tamen obliuioni tradiderit. Estq; hic elegans antithesis in mendacio et ueritate. Quia enim mendacio obnoxius factus est,

est. Veritatem sibi patronā accersit: quo ostendit se posthac pacti tenacem fore.

ANTISTROPHE, COLON VIII.

A longe nancq; adueniens futurum tempus, meum ^a pudescit ingens debitum. ^b Attamen dilationem tardam fœnus persolvere potest, nunc ^c ubi præeffluens fluctus submergit uolutatum in littore calculum, & ubi iam ^d cōmunem ad charā iam oblectationem, sermonem exoluemus.

Rationem reddit, quæ Clio & Veritas increpationem obliuionis nomine debeant arce. Instans, inquit, tempus longe adueniens, scilicet post promissionem meam. Quo coniecturæ locum relinquit, iandiu ab eo intermissam promissionem. ^a (Pudescit.) Βαθὺ γέρος, hoc est, πολλὸν ὄφλημα, magnam debitum meum. ^b (Attamen dilationem.) Promittit se nunc cum fœnore redditurū quod hætenus intermisserit. Fœnore, inquit, & culpam & obliuionem meam reseruiam. Comparat dilationem hymni sui creditæ pecuniæ ad usurā, cuius quo plus redditio differtur, hoc maior fœnori sit accessio. Quasi dicat: Ego cum fœnore abunde rependam quod neglectum est hætenus. Quemadmodum enim debitores ultra creditam pecuniā, aliam ad usuram fœneratoribus addere coguntur, sic Pindarus ultra promissum hymnum, alterum eum fœnoris loco adiicit. ^c (Vbi præeffluens fluctus.) Argumentum est allegoricū, ab efficacia & uiribus poetices eius ductum. Nunc fœnus querimoniam restinguet, quando inundans fluctus uolutatā in littore contegit arenam. Inundans itaq; fluctus, poetices & hymni eius amplitudo est. Arena in littore uolutata, est iactata passim accusatio poetæ, de cum obliuione, tum instantia eius. ^d (Cōmunem sermonem.) κοινὸν λόγον, id est, hymnū qui per multorum ora & manus uagaturus est, qui gratis item uictori futurus.

EPODOS, COLON IX.

Porrò ^a synceritas urbem Locrorum administrat Zephyriorum, illisq; curæ est Calliope, & ferreus Mars: cōuertit autem in fugam ^b Cycnea pugna, & uiribus præstantem Herculem. At pugil Agesidamus Olympiade uincens, ^c Iolæ referat gratiam, ^d quemadmodum Achilli Patroclus.

- » ^cSic alium uirtute magnū uirum alius exercens,
 » ad sublimem euexit gloriam Dei munere.

ἐπιπέδα. Laus patriæ Agesidami à ueritate, à poëtica, à rebus bellicis. a **¶** **Sy**
 ceritas.) Veritatem & sinceritatem **ἐπιπέδα** signat. Sunt qui hic **ἡ τρε-**
χῆσα etiam legunt, quod Locrorū urbs sit aspera & maritima, quasi dicat: Tam
 et si aspero sit solo ciuitas sita, bonis tamen legibus administratur, Zaleuco pa-
 store Apollinis oraculo ipsis in legislatorem destinato, ut Aristoteles tradit, res
 firente interprete. b **¶** **Cycnea pugna.**) Victoris primum imbecillitas
 tem excusat, quasi principio pugilatu elanguerit, at postea resumptis uiribus
 Iolæ unctoris ope, strenue uictoriam obtinuerit. Non est mirum, inquit, primū
 te non potuisse impetū antagonistæ tui ferre, quandoquidem & Hercules Cyc-
 cnea pugna, tantus bellator, tam fortis, tamq̃ inuictus, à Cycno in fugam actus
 sit. Cycnus Martis filius in transitu Thessaliæ demorans, prætereuntes per insi-
 dias obtruncabat, ex occisorum capitibus Marti templum conditurus. Here-
 culi ergo transeuntii aliquando eum locum, insidias meditabatur Cycnus, enimq̃
 pugna adoriebatur: & quum Martem patrem auxiliatorem haberet, in fugam
 Hercules ille fortissimus actus est: sed reuersus posthac, Cycnum solum reperit
 neci dedit. c **¶** **Ille gratiam.**) Scholia, Iolæ & Hylæ legunt: Pindarus,
 Ilæ gratiam agat. Ilas ergo uel Iolas uel Hylas, aliptes Agesidemi, qui cum ui-
 deret ferè succumbentem primo Agesidemum, ita ei animū addidit, ut protenus
 suum aduersarium uinceret. d **¶** **Quemadmodum Achilli Patroclus.**)
 Haud indecora comparatione Hylam aliptem Achilli, Patroclum Agesidamo
 confert. Patroclus ope & armis Achillis fugat Troianos Iliad. 16. Sic Agesi-
 danus ope Hylæ sternit sibi contranitentem. e **¶** **Sic alium.**) Gnome
 est Epiphonema complexa, qua Hylæ beneficium commendat, quaq̃ nos mo-
 net, ut ne beneficentibus nobis ingrati simus.

STROPHE II. COLON VIII.

“Labore uacantem lætitiā, uitæ lucem, ante
 omniā opera, pauci quidam adsecuti sunt. ^bMe
 uero ^ccertamen excellentissimū canere ^dfata con-
 citarunt Iouis, quod iuxta ^eueterem Pelopis tu-
 mulum suis Herculeā condidit, postquam Ne-
 ptunium ^ginnoxium ^hCreatum

ANTISTROPHE, COLON VIII,

Occidit atq; Eurytum, ut seruitutis suæ mercedem, à superbo Augea uoluntarius ab inuito exigeret. Sub Cleonis enim insidias tendens in itinere, domuit illos Hercules, quod & antea Tyntinium exercitum in angulis Elidis cunctantem, populati erant

EPODOS, COLON IX.

^mMoliones arrogantes.

^a **C** Labore uacantem lætitiā. Arduas res lætitiā præcedere ait. Gno me est, qua uirtutem & uictoriā citra sudorem non posse parari dicit. Proinde eum recte impendisse quicquā ut ita exerceretur in pugilatu, quo reliquos anteuerteret. Præterea ut res qualibet est præstantissima, sic plurimū laboris & cure desiderat, antea quā eam quis impetret. Similes huius in superioribus gnomas accepimus, ut, ἀκίνδλωσι δὲ ἀρεταί, ode 6. & τ. ἀσι δὲ ἀμφὶ ἀρετῆσι τῶν ὄντων διαπύναται μάργαται. & τ. ὁ μέγας δὲ κίνδλωσ ἀνάλκιμ ὁ φῶτα λαμβάνει. Et Hesiod. τ δ' ἀρετῆ ἰσθῶτα θεοί. & c.

^b **C** Me uero. Parecbasis est ad Herculis bellum, aduersus Augē Eliorum regem. Ostensurus autem quo pacto primū Olympiaca instituerit, bellum quod gefit aduersus Augeam recenset. Et quia eximium esse certamen Olympiacum adfirmat, uictoris pariter augefcit præconium, ut qui tanto, tamq; illi stri agone præ alijs palmam sit adeptus, ad quem tota Græcia ferē singulis lustris confluere solebat, ut & Isocrates in Panegyrico nonnihil meminit.

^c **C** Excellens certamen. ἀγῶνα ἰθαίρετον. Scribitur etiam ἐξάξει θεοῖ, senarium complectentem, propter sex aras in Olympia, de quibus antehac.

^d **C** Fata. θεμυτις leges, per τὸ νόμοι Hypomnemata reddunt.

^e **C** Veterem Pelopis tumulum. Tumulatus est enim Pise certe Pelops, quam pro dote accepit ab Hippodamia Oenomai regis filia, ut antea enarratū.

^f **C** Vis Herculeā. Perinde ac Homerus Βίη Ἡρακλεῖν. Hercules periphrasis est.

^g **C** ἀμόμονα. Innoxium, ἀψογον, irreprehensibilem.

^h **C** Cteatum occidit. Cteatus & Eurytus Neptuni Cteatus & Eurytus. & Moliones filij fuerunt. Moliōne uero Moli est filia, uel secundū alios Actōris: hinc & Actōriones hi duo fratres apud poetas nominantur. Diuersam ab alijs hominibus naturam sunt adepti: nam duplicis nature fuerunt: uterq; duo capita, quatuor manus, totidem pedes, unum autē corpus: propterea bellicosi.

in praelijs fortiter dimicauerunt. Hercules itaq; quum eos palam non posset uincere, insidijs aggressus, occidit eos, eaq; ratione Elin obtinuit: autoribus Pheæ recyde, & Mnasea Patarensi. Nestor Homericus Iliad. λ hos etiam producit.

i ¶ *Ut seruitutis suæ mercedem.*) Augeas Eliorum rex, Herculem pæta & certa mercede ad purgandum bubile conduxit: uerum absoluto per Herculem labore, non stetit ille promissis: itaq; Hercules aduersus ipsum bellum mouens, superior euasit, captiūq; Elide, & perduto rege, Olympiacū instituit agone. *Cleonæ* nem, id quod & antehac explicatum. k ¶ *Sub Cleonis.*) Ciuitas est Argolica Cleonæ. l ¶ *Tirynthium.*) Tirynthius Hercules à Tirynthe Argi urbe. αμμνον pro ημνον, αλιδθ pro ηλιδθ. m ¶ *Moliones arrogantes.*) Moliones Cteatus & Eurytus dicuntur patronymica forma, uel potius matronymica, ut ita dicam: à matre enim μολιόνη, deducitur μολιών μολιώνθ, πληθυντικώς μολιόνες. hos quidā ἀξ τ' κατὰ μέγλω μολιώσεως dictos putant: quorū sententia mihi non admodū probatur.

Atqui deceptor hospitem, Eliorum rex, non multo post tempore conspexit patriam prædiuitiam, sæuo partim igni, partim diris ferri plagis, in alto noxæ fluxu constitutā suam nempe ciuitatem. Iam bellum potentiorum abigere, res ambigua est. Quin & ipse Augeas per imprudentiam captiuus tandem in Hercule incidens, acerbam mortem effugere non potuit.

In quæ pericula ob uiolatā fidem, obq; rescissa pacta inciderit Augeas, commemorat. Ideo enim & patriam suam uastari incendio & ferro cōspexit: ideo etiam ipse captiuus Herculis manu occisus est. Ciuitatē cuius hic meminit, quidam Phycæon appellatam putant, à Phycæo Epeorum principe: ut Scholia.

Phycæon ciuitas & patria Augeæ

STROPHE III. COLON VIII.

Post hæc Hercules, Pisæ totum cōgregans exercitum, omnemq; prædam, fortis Iouis proles, diuinū maximo patri delubrū circūcirca munitū designabat. Altin quidē in mūdo loco designabat. Quod uero in circuitu nemoris solū erat, conuiuio locū dedit, ueneratus Alphei transitū

Cum duodecim deorum regibus.

^a ¶ Post hæc Hercules.) Quid egerit Hercules post interemptum *Antigoneam* refert, quo ñe ordine Olympiadem insituerit.

- 1 Nemus & delubrum Ioui consecrauit.
- 2 Altin locum illum certamini selegit.
- 3 Locum conuiuio, peracto agone designauit.
- 4 Veneratus est Alpheum cum duodecim regibus. Id est, sex aras

erexit, quarum unaquælibet duobus dijs erat dicata, ut in quinta Olympiorum ode explanatum.

^b ¶ Piseæ.) Pisea ab Olympia sex stadijs distat. Et Elij subiugatis sibi Piseatis, Piseam Elin quoq; uocarunt. Vnde Pindarum contendit per Piseam Elin intelligere Didymus. Secundũ uero Demetriũ Triclinium quinquaginta stadijs inter sese distant, ut in 1. Olympiorũ etiam annotatum.

^c ¶ Altin.) Templũ Iouis, seu adytum, seu nomen loci est. Sunt qui & ἄλιον legant. Aristodemus in Scholijs, simpliciter esse locum circa Olympiam Altin ait, hincq; Iouem Altium nominari. ^d ¶ Alpei.) Alpheo primum sacra præ reliquis fecit, ceu deo indigenæ & gentilitio, & eius loci præsentis semper & peculiari numini.

Ac ^amontem Saturni prædicauit, celebremq; reddidit: antea enim ^bobscurus, sub Oenomao rege multa niue irrigabatur: illic in primogenita festiuitate ^cParcæ quidem astiterunt, & quod ^dsolum perspicue ueritatem demonstrat

EPODOS, COLON IX.

^a Tempus. ^dHoc, & quod antea planum, progressu suo, ubinã scilicet parta bello spolia, primitias ipsas sacrificarit Hercules, & ubi quinquentem instituerit festiuitatem, apertius exhibuit. Proinde quis iam in prima Olympiade & Nicephorijs ^crecentem nactus est coronã? manibus, pedibus & curribus gloria conspicuus, certaminis iactationem, ei qui uictus est, auferens.

^a ¶ Montem Saturni.) Saturni montem quinto celebrem reddidit Her

cules. Est aut Saturni collis uel cacumen, in quo Saturni templum erat: Oenomaï & Augeæ temporibus incognitum. b ¶ Obscurus.) *ὄνομαι* & est incelebris, obscurus, à *ὄν* priuante particula, & *ὄνομα* nomen. c ¶ Parcæ & fâta astitērunt primæ Panegyri ab Hercule instituta, ut fortunatam atq; felicem eam redderent. Tempus ceu numen quoddam pariter astitit, quod illam ipsam subinde clariorem celebrioremq; faceret. Et quia Tempus præsto fuerit, subiicit rationē. d ¶ Hoc & quod antea.) *τοσὸν σέφαιες*. Tempus, inquit, clare explicauit, & cognitū posteris fecit, durante ea Panegyri, ubi Hercules quinquennalem agonem primum condiderit.

e ¶ Recentem coronam.) *ποτόνιον*, id est *πρόσφατον*, recentem. Subiectione rhetorica, ad primos Olympicorum ludorum uictores digressus diluit, primæ Olympiadis, qua de in origine Olympicorum dictum, ode prima.

STROPHE IIII. COLON VIII.

“Quippe in stadio ad iustam longitudinem recte protenso cursu, Oeonus Licymnij filius primas tenuit, dux Medææ urbis. Lucta Echemus Tegean glorificauit. Doriclus summā cæstus retulit, Tiryntha ciuitatē habitās. Quadriga demū

ANTISTROPHE, COLON VIII.

Halirrhothius Mantinæus. Phrastor hastæ proiectu scopū attigit. Eniceus petrā uertens manu præ omnibus longius proiecit, & sociorum non paruam multitudinē ad stuporem egit, ascenditq; uespere iucundū lunæ speciosæ lumen.

a ¶ Quippe in stadio.) Primos primæ Olympiadis uictores, cum patria illorum tellure denumerat:

- 1 Stadij uictor Oeonus Licymnij filius fuit, Medææ Argolicæ urbis princeps.
- 2 Lucta uictoriam obtinuit Echemus: patria eius Tegea Arcadiæ urbs.
- 3 Doriclus Tirynthius pugilatu uicit.

4 Quadriga uicit Halirrhothius Mantinæus. Variat aut hic lectio: alij *σημα* pro *σημαίου*, alij *σημαε*, alij *σημαου*, alij *σημαου* legunt: ut sit sententia: O Seme Halirrhothij fili à Mantinea oriunde, uicisti quadriga: ut per apostrophem & *ελλήν* compleatur oratio. Mea fert opinio, *σημα αλλήνων* csc

esse periphrasin, pro ipso Halirrhothio : ut σῆμα pro corpore, qua significat-
 tione & Plutarchus usus est in Homeri Βίω, accipitur: tum nō erit opus ma-
 gna lectionis uarietate. Est autem Mantinea Arcadiæ ciuitas, autore Stephe-
 no, de qua Homerus in catalogo nauium:

οἱ τε γέαντ' ἔρχου, καὶ μαντινέλω γνέμοντο.

Hæc est illa Mantinea, ad quam Lacedæmonij, à suis uxoribus redarguti, tali
 quadam γνῆπι (Quò fugitis, num denuò aluum nostram subingrediemini?)
 Thebanos uicerunt.

γ Phrastor iaculo scopum attigit.

ε Eniceus discum manu rotans super omnes proiecit. Per petram enim
 hic discum intelligit, cuius crebra est mentio posthac apud Pindarum & apud
 Homerum. Hic lapis etiam Solus dicitur. Solo Hyacinthum inuitus Apollo
 occidit apud Amycleum fluum, ut Nicander in Theriacis autor est. Scholia
 in β Iliados ita definiūt discum: δίσκος ὅστις βαρὺς λίθος ὃν ἐρρίπισται
 οἱ γυμναζόμενοι, τὸν γὰρ σοληροῦ, σόλου πεσε γορδύσει. Ex quo
 loco colligitur discum massam fuisse lapideā, σόλου uero ferream. Discrimen
 uero in Iliados √ Disci & Soli tale faciunt: Differunt quidem Solus & discus:
 quod discus quidem latus est magisq; cauius, Solus uero teres & rotundus, uel
 sphericus. Exhibentur autem & Iliados √ ἀγῶνες, ἰππιῶδες, πυκτιῶδες,
 πῆλις, δρόμος, θωρηχθέντων, σόλος Βολῆς, τοξικῆς, καὶ ἔγχεθ.

εἰς ἴκε ergo poeta per aphæresin & syncopen dixit, pro ἐδίσκοδνε. Iaculat-
 tur etiam discum Ulysses apud Alcinoium regem, à conuiuio. b ¶ Accen-
 ditq; uespere.) Allegoria est, illustrauit lunam, hoc est, certamen suum peregit
 plenilunij tempore. Nam circa τῶν πανσέληνον solebat perfici ea Panegy-
 ris, ut in superioribus cōmonstratum. Atq; hæc ad Herculis institutionem re-
 ferri possunt, quod finitis certaminibus conuiujs locum dederint.

EPODOS, COLON IX.

“Sonabat autem omne delubrum in delecta-
 bilibus conuiujs uictorū laudes. b Et nunc prio-
 res ceremonias sequuti, ad celebrem gratiā sub-
 limis uictoriæ, tonitru & igni flagrās telum hor-
 risoni Iouis, ardensq; fortissime compactum ful-
 men canamus. Atq; hic tenere oblectans carmi-
 num demulcentū ad tibiam illi occurret,

a ¶ Sonabat omne delubrum.) Quid inter conuiuandum è ritu ueterē

contigerit. Dum cōuiuarentur, encomia uictorū recini solebant. **b** ¶ **Est**
 nunc priores.) ἀρχαῖς δὲ προτέραις ἐπόμυνοι. Redit à parecbasi ad
 institutum Agesidami encomium: ac primum se fulmen Iouis, hoc est, ipsum sula
 minantem Iouem (qui Olympiæ colebatur) celebraturū spondet: deinde uero
 Agesidamum: idq; prisco more, quo post peracta certamina, uictores laudibus
 efferebant. **c** ¶ **Tenere demulcens.**) χλιδῶσα pro τροφῶσα. **Tea**
 nera cantilena, præclarus hymnus illi Agesidamo ad tibiam dicitur.

STROPHE V. COLON VIII.

“ Quæ apud percelebrē Dircen olim quidem
 ” ^b apparuerunt. Sed ^c ut filius ex germana coniuge
 ” patri desiderabilis, ueniente rursus iuuentute,
 ” magis autem inflammat amore mentem, quando
 ” diuitiæ adscitum aliunde pastorem & hæredem
 ” nactæ, morienti sunt tristissimæ:

ANTISTROPHE, COLON VIII.

” Sic est quando is qui egregia facinora pere
 ” git, sine hymno Agesidame, ad Ditis ædes acces
 ” serit: inaniter enim spirans, labore suo breuiter
 ” admodum delectatus est. ^d Tibi uero suauifona ly
 ra, dulcisq; tibia gratiã parit ac uariat. Sed et Pie
 rides Iouis filiæ, longe lateq; tuã adaugent famã.

Dirce.

a ¶ **Quæ.**) Scilicet carmina prope Dircen Thebanum fontem appa
 ruerūt. Est metaphora & Synecdoche. Sensus est: Carmina Thebana, hoc est,
 mea, & Pindarica, quandoquidem Thebanus sum, in decus & splendorem Age
 sidami ad tibiam canentur. **b** ¶ **Apparuerūt.**) φάσιν est pro ἐφαίν
 σαι, per ἀφαίρεσιν & ἀπρωπλίω. Lyrice, inquit, mea, quæ iam antea
 Thebis patria mea inclaruit, iamq; diu, quantum ad promissum attinet, appa
 ruit, Agesidamo iam nunc tandem canetur, uel scripta etiam recitabitur. Nam
 & calamus & ad fistulam, & calamo scriptum hymnum referri potest.

c ¶ **Vt filius.**) ὡσε πᾶς. Comparat hymnū suū filio gnesio. **Quem**
 Apud Ari= admodum, inquit, è germana coniuge filius gratissimus est patri redeunte illi iu
 stoph. in ve uentute, id est senio confecto: Nam ut prouerbiū habet, δὲ πᾶδες γέγον
 φέλας. **tes:** ob eam potissimum causam, quod uideat facultatibus suis uerum supersti
 tent

tem heredem: Sic encomion hoc tibi gratum erit, propterea quod te olim uita defunctum posteris cōmendabit, nec tua unquam monumenta obliterari sinet. Constat autem comparatio hæc antithesi tali: Pater ob successorem legitimum filium gaudio perfunditur. Econtrario: Pater ob alienos successores, nulla sua superstitute sobole genuina, mærore conficitur. Sic qui insignium facinorū splendore rutilat, ex hac uita migrans gaudet, si habeat uirtutum suarum buccinatores & encomiastas. Rursum mæret, si nullam uideat meritorum suorum memoriam apud posteros relinqui. Quod illis contingit, qui Musas & literas non colunt, seu quorum eruditi res gestas literis non cōmendarint. d ¶ Tibi uero sua uisona lyra.) *τινδ' ἀδ' υπερῆς*. Hymnum suum absoluturus, Agesidamum non sine laudum suarum præconibus abiturum ex hoc mundo adfirmat. e ¶ Variat.) *ἀνὰ πῆδος*, respexit, uarie concinit. f ¶ Iouis filie.) Filie Iouis latam celebritatē habent: id est, Musæ & bonæ literæ; posunt quem uoluerint eximie cōmendare. Gnome est, cui consonat illa Hesiodia: *ἐκ γὰρ μοιστέων κλέος ἔσσειται ἀνθρώποισι*.

EPODOS, COLON IX.

Et ego adiunctus Musis, in inclytam Locrorum gentem incidi, b melleq; fortem ciuitatem irrigans, amabilē Arcestrati filium laudauī: quē uidi manus robore, ad aram Olympiā præstantem, eo quidem temporis forma pulchrum, ætate temperatū, quæ impudentem d à Gannymede mortem unā cum Venere prohibuit.

a ¶ (Et ego.) Scite quasi perorando, ab infinito, aq; multis Agesidami præconibus, ad finitum, ad semet ipse descendit. quasi dicat: Nedum ab alijs & ab ipsis Pieridibus & tibijs, uerum & à me laudaberis, imò iam cōmendatus es.

b ¶ (Melle.) *μέλιτι*. Metaphora est, pro dulci hymno. c ¶ (Impudentem.) Impudentem mortem, quod nemini parcat, nec illum neq; temporis, neq; personarum respectum habeat. d ¶ (A Gannymede.) Gannymedes latificantem curas sonat, à *γάνυμι*, & *μῦδι*. Quomodo hic ad deorum collegium translatus sit, ut illorum pincernam ageret, est in prima ode Olymp. recitatum. Adijciemus hic saltem nonnihil ex Paulo Orofio, qui lib. 1. cap. 12. de Gannymedis raptu hæc memorie prodidit. Tantalus rex Phrygiorum, Gannymedem Trois Dardaniorum regis filium cum flagitiosissime rapuisset, maiori conferti certaminis foeditate detinuit, sicut Phanocles poeta cō-

Venus κν-
πρoγγυς
Agēsida-
mus.

firmat, qui maximum bellum ob hoc concitatum fuisse cōmemorat. Hæc Oro-
sus. Indicat autem Agēsidadum omnium fuisse formosissimū, dum eum & for-
ma & ætate Gannymedi similem facit, ipsiq; Veneri, quam κνπρoγγυς, id
est, in Cypro insula genitam, poetico epitheto appellat. Agēsidadus, ut ob-
ter de etymo nominis quicquam dicam, est ab ἀγῆσις, uel ἀγῆ & ductio uel
dux, & δᾶμ & populus. u in α doricæ mutatur. Cōmuniter ergo Agēsida-
mus, Doricæ Agēsidadus dicemus. Heroicū nomen. Quod si posterior uox ἀ
δᾶμνᾶω, id est, domo domare, deducatur, ductorem domantem, uel princia-
pem domitorem sonabit.

EIDEM AGESIDAMO FOENVS,

ODE XI.

STROPHE I. COLON VI.

Interdum plurimus uentorum inter
homines usus est, interdum & coele-
stium aquarum pluuiarum, ^b quæ nu-
bium sunt filia. Sin ^c ex labore quisq;
fortunatus sit, melliti hymni fiunt illi ^d principia
posteriorum sermonum: Nam & constans fec-
dus est magnis uirtutibus.

ANTISTROPHE, COLON VI.

Abundans autem laus Olympiorum uictor-
ibus constituta est o noster, quam & lingua no-
stra dispensare gessit. ^e Dei enim prouidentia sa-
pientibus aliquis perpetuò curis floret. ^b Noue-
ris itaq; nunc Softrati filii Agēsidadæ, tuæ pug-
latoriæ causa,

EPODOS, COLON X.

Qua aurea olea coronatus es, ^k hunc suauifon-
num ornatum resonabo, Locrorum Epizephy-
riorum genus magni ducēs, ^l illic & uos unà me-
cum o Musæ chorū ducite. ^m Spondeo enim uos
non

non auersantem hospites exercitum, neq; honesti in expertū, cæterum ad sapientissimos belligeratores accessuras. "Natura nanq; in situm morem, ° neq; astuta uulpecula, neq; terribiles leones facile permutarint.

ENARRATIO.

Argumentum.

Priori hymno, fœnore resarciri posse, quod neglectum dilatione foret, adserēbat. *Quæ* perinde ac debitorum ultra ad fœnus acceptā pecuniam, aliam quandam mercedis loco & fœnoris gratia reddunt: sic iam nunc Pindarus ultra promissum atque adeo debitum encomium, alteram hanc, ceu fœnusculi loco, odem adiungit, quā & ideo τὸ κοῦν, id est usurā inscripsit. Laudat igitur Agesidamum à pugilatu, à corona uictoriæ, à liberalitate tum ipsius, tum gentiliū Locrorum, à sapientia & fortitudine: succincto epinicio multa præconia congerens. a ¶ Interdum plurimus.) Ab artificiose posita comparatione, orditur, cuius hæc summa: Quem admodū uenti nautis, & imbres agricolis plurimum cōmodant: sic hymni uictores iuuant & decent. b ¶ *Quæ* nubium sunt filie.) Aquas pluuias, nebularum filias metaphoricōs appellat, quod ex nebulis prodeant & fiant. c ¶ Ex labore fortunatus.) Periphrasis est uictoris, ex labore fortunatum esse. Melliti, metaphoricè suauis.

d ¶ Ὑσέρωυ ἀρχὴ δὲ λόγων, principia posteriorum sermonum.) Hoc est, faciunt, ut apud posteros illorum quoq; non unquam obliteretur memoria.

e ¶ Constans fœdus.) Magnis uirtutibus constans fœdus est: id est, magnæ uirtutes diu durant: illarum memoria nō facile eximitur uel extirpatur ex humanis mentibus. Ratio est, quæ fiat, quod encomia uirtutum alia pariant: id est, indelebilem memoriam faciant. f ¶ Abundans autem laus.) Gnomē, magnis uirtutibus & c. confirmationem subijcit. Magnæ uirtutes sunt huiusmodi, ut non possint extinguī, nec una saltem ratione cōmendari, sed plurima laudum argumenta subministrant: qualis etiam uirtus est Olympicæ uictoriæ, quā & iam iam hoc etiam ueluti fœnusculo extollam. g ¶ Dei enim

prouidentiā.) Suae poëtice autoritatem parit, dum eam ceu eximia Deo acceptam refert. Dei munus est, quempiam eximijs argumentis, adeoq; poëtice conspicuum esse. Enallage personæ est, incertā pro sua usurpans. τέλει τοῦ, τίλει, referendum est ad sequentia: τέλει τοῦ καὶ πρὸς ὄρκιον μεγάλας ἀρετῆς. Adeo sepe unica ὕπο διαβολῆ male posita, uniuersam sententiā interturbat. Firmum fœdus oritur magnis uirtutibus, id est, firmæ stabilitas. Per

τίλει, τίλει.

ὄρκιον seu foedus hymnū intelligit, quo fit, ut uirtutes perpetuò durent. ἄγ-
 κσι) pro ἀνὰ κέρας. h (Noueris itaq;) Argumenta laudis bre-
 uiter iam aggreditur. i (Aurea olea.) Auream oleam, id est, pulchrā,
 dicit, consueta sibi metaphora. k (Hunc suauisonum ornatum.) Me-
 taphora est, pro hymno. Ob uictoriā tuam quā pugilatu adeptus es, hunc etiam
 tibi hymnū canam. l (Illic & uos.) Apostrophe est ad Musas, quae eas
 hortatur, ut unā secum chorū ducant, in gratiā Agesidami uictoris. συγκα-
 μᾶσαι, simul saltare est, chorū ducere, exultare. Illic, id est, apud Locros Epi-
 zephyrios, de quibus in praecedenti ode. m (Spondeo.) Polliceor uos
 accessuras & c. Argumenta sunt honesti, quibus persuadere uult Musis, ut unā
 secum apud Locros illos laete sint: sunt enim hospites Locri. Per exercitum
 enim hospites nō auersantem, metaphorice & periphrastice Locros intelligit.
 dumq; exercitum uocat, simul bellicosam esse gentem adumbrat. dum non au-
 uersari eos hospites ait, ab hospitalitate, & benignitate in aduenientes & exte-
 ros amicos eos praedicat. Deinde statim honesti scientiam eis tribuit: Nouerunt
 quomodo nos, ὀ Muse, tractare debeant. Post à rebus bellicis & sapientia, dum
 eosdem sapientissimos belligeratores nominat. n (Natura namq; insitu-
 morem.) Sententia est, & argumentum à necessario. Natura Locris insitum
 est, ut sint hospites, benefici, liberales, bellaces, sapientes, honesti: ideo nō pos-
 sunt ab eis uirtutibus desistere, non possunt nō nos amare ὀ Muse. o (Ne
 que astuta uulpecula.) Ab inducione argumentaturus, duo animantia, pro
 uniuersis adducit, uulpeculam & leonem, quae ob sui natiuā proprietatem non
 incōmode pro cunctis animantibus accipiuntur. In uulpe astutia, in leone fortis-
 tudo est consideranda. Vtrinq; est excessus. Vulpecula astutissima, leo fortis-
 mus. Duae uero uirtutes sapientia & fortitudo, sunt quae mundum hunc, inō to-
 tum uniuersum administrant. Quare haec est sententia: Nullius planè creaturae
 uel animantis calliditas, uel fortitudo, seu robur, ingenitam alicuii habitudinem
 abolere potest, quod & Venusina Musa uoluit dum dixit:

Naturam furca expellas, tamen ipsa recurret. Huc apologus Aesopie
 cus de sele in foeminam transmutata, & mire, pertinet. Est ergo tale enthymee-
 ma: Locri Epizephyrij natura sunt candidi & benefici, & uirtutibus praediti,
 ergo ab illis ipsis uirtutibus non possunt destitui: quare & nos amice excipient
 atq; tractabunt. Vulpem κάθωνα, id est, ardentem uocat, splendida & fule-
 gentis caudae ratione: cuius nomine aliàs Grecis etiam

λαμπροὺς dicitur.

ERGO

ERGOTELI HIMERAE O DOLICHODROMO, ODE XII.

STROPHE I. COLON IX.

Vpplico tibi ^do ^b Iouis libertatis autoris filia ^c fortuna seruatricis, pro ciuitate Himera latepotenti. Tibi mari gubernantur ueloces naues, terraeque uehementia bella, & senatoriae conciones. Spes mortalium sanè, multa sursum, rursus multa deorsum uolulant, ^d mendacia uana secantes.

ANTISTROPHE, COLON IX.

Nemo quisquam spiritum in hac terra ducentium, certum de futura actione signum reperit. Si quidem uenturorum quidem consilia caeca sunt. Ac pleraque hominibus praeter sententiam aduersus oblectationem euenerunt: alij uero tristibus postquam procellis incurrerunt, ingenti bono, ^s malum repente permutarunt

EPODOS, COLON X.

Fili Philanoris. ^b Atqui tuus etiam pedum honor, in natali solo emarcuisset inglorius, perinde atque gallus gallinaceus ^k domi pugnans: nisi fortis tua aduersa ^l seditio, Cnosia te patria priuasset. Nunc uero Olympiae coronatus, & bina uice Pythoni & Isthmi Ergoteles ^m calentia nympharum lauacra baiulas, ueluti ⁿ in propria tellure commorans.

ENARRATIO.

Ergoteles hic, genere Cretensis fuit, ex Cnosso urbe Cretae oriundus, circiter 77. Olympiade uicit, ac deinceps Pythiade in 29. Porro quum in patria

Argumentum.

Quid δολιχοδρομος

eius seditio esset orta, Himeram Sicilia urbem profugus uenit, ubi ciuitate donatus turbas que ab Hierone & Gelone cōcitatae erant, pacauit. Et quia Cnossum patriam suam Cretensem, Himera Sicula permutarat, fortunam rerum dominam admiratus poeta, numen eius pro Himera & Ergotele deposcens orditur. At priusquam ipsum argumentum absoluamus, epigrapham etiam considerare non incommodum fuerit. Primum ergo quid sit δολιχοδρομος, uidentur. δολιχον per sese longum significat. Hinc Homerus grues δολιχολαιρος appellat, à longo collo. In gymnico uero certamine, δολιχον species stadij est, à longitudine spacij uel cursus nomen habens, perinde atq; colligere est ex Iulio Polluce, apud quem libro tertio, cap. περὶ δρόμου γυμνικῶς, synonyma sunt hæc, δολιχοδρομος, ὁ τὸν δολιχὸν θέων, & ὁ τὸν μακροδρομοῦ ἀγωνιζόμενος. hoc est, dolichi cursor, dolichum currens, longo cursu certans. δολιχον enim & μακρόν idem ualent. Budæus in suis græcæ linguæ diligentissimis & doctissimis commentarijs, τὸν δολιχὸν longum ac ueluti plenum cursum diuulo maiorem significare putat. Verum quum Aeschines, ut est ibidē apud Pollucē, dixerit, τὸν δολιχοδρομοῦσαν τὰ σάδου, est quous opiner σάδιον & δολιχὸν idem esse, nec in diuersum recidere apud Pollucem σάδιον δρόμου, δολιχοδρομου, & σάδιον. Verum hic certiora adferentibus libens, ut par est, cedam. Proinde hæc ode inscripta est Ergo teli Himeræo δολιχοδρομῶ, hoc est, dolichi seu stadij cursori. Laudat autē ab Olympia, Pythia & Isthmia uictorijs: tamq; hæc oda ἀνακιδυή est, ἣ αἶνεται: nam sola ἀνακιδυή, hoc est, confutatione constat. Tollit enim, que illi obijci poterat, fugæ turpitudinem. Omnia, inquit, fortunæ subiecta: proinde honorifice diuino quodam consilio eum Himeram fugisse. a ☉ O fortuna seruatrice Iouis filia.) Locus cōmunis de fortunæ imperio. Vbi primum considerandum, quod Iouis filiam faciat, & Iouis ἐλευθεῖα, hoc est, libertatis aut toris: quo fortunæ fontem & naturā pulcherrime describit, longe certe rectius cæteris gentibus & philosophis, qui fortunam quidem deam, & fortuitū euentum simpliciter adfirmabant. Gentes humanarum rerum instabilitatem secum reputantes, omnia uel Proteo mutabiliora cernebant, ac plerasq; omnes res præter animi sententiam euenire. Colligebant igitur fortunam esse numen oportere, cuius nutu & imperio cuncta gererentur. Philosophi fortunam & casum, euentum præter animi nostri deliberationem definierunt: & recte quidem: sed fontem tamen & impulsorē fortunæ prorsum ignorarunt. Multo melius & sanctius Pindarus, fortunam hic Iouis, hoc est summi dei filiam facit. Quod quid aliud est, quàm fateri fortunam esse fatum, atq; è diuina prouidentia & operatione profluere? Sic fortuna fortuitus quidem euentus est, cuius autor & impulsor

for Deus. Quicquid nobis nihil tale cogitantibus forte fortuna contingit, fortuna est, & fortuitus euentus, respectu nostræ uoluntatis & meditationis: sed factum & prouidentia est, respectu æterni Dei, non Homericæ quidem Iouis, sed patris domini nostri ἰησοῦ χριστοῦ. **b** ¶ (Iouis libertatis.) Libertatis auctoritorem Iouem nominat, quod eum è bello intestino Cnosio liberarit, ac Himeræ reorum libertate gaudere fecerit: quiq; uere libertatis in omnibus rebus publicis autor sit & largitor. **c** ¶ (Seruatricem.) Seruatricem fortunam appellat, quod eius, hoc est, diuinæ uoluntatis beneficio, è turbis Cnosijs ereptus, & Himeræ seruatus sit. Vel generatim, quod omneis seruet diuina clementia & prouidentia. **d** ¶ (Mendacia uana secantes.) Hoc est, frustra falsis rebus, quas apprehendere nequit, inhiat. **e** ¶ (Aduersus oblectationem.) ἔμπροσθεν τῶν ψυχοῦς, contra uoluptatē, aduersus oblectationē. **f** ¶ (Procellis.) ἄλγος, à ἄλγειναι augendi particula, & ἄλγος ualde, & αἰώσπυρο, gratia de malum, ingens procella est. **g** ¶ (Pro malo permutarunt.) πύματος, pro ἀντιπύματος, pro malo ingens bonum receperunt. πεδίαματων, pro πεδίαματων, à πέδιλον καὶ ἀμείβομαι, firmiter permutarunt. Rara cōpositio. **h** ¶ (Atqui tuus etiam pedum honor inglorius.) Cōparatio talis est: Si, inquit, domi tuæ Cnosii permansisses, instar galli domesticæ pugnare cum gallo cientis, fuisses. Solet quidem gallus gallinaceus cōmittere prælium, sed illud est domesticum, ac ueluti obscurum, non publicum, non celebre. Quo pariter innuit, ipsum Olympicam non consecuturū fuisse uictoriam, si ex Cnosio fugisset. Quod ad ignominiam uerti potuisset, in laudem abiisse ostendens. **i** ¶ (Gallus.) ἀλέκτωρ & ἀλεξάνων, gallum gallinaceum significat. Homerus solem etiam eodem nomine appellat, quod uterq; mortales excitet, & lectis surgendo priuet hic fulgore, ille cantu, ut & antehac indicatum. **k** ¶ (Domi pugnans.) γινδμάχης pro γινδμάχης, intus pugnans. **l** ¶ (Seditio.) σέσις ἀντιάνδρα, seditio uiris & fortibus inimica, ἀντι & ἀνὴρ uel ἡνορέα. **m** ¶ (Calida lauacra baiulas.) Quum Hercules Gerionis boues agens, Siciliam transfret, iuxta Himeram Mineruæ thermas è terra scaturire fecit, quibus longo itinere defatigatus, uires suas recolligeret. Hæc interpres. Ergo calida Nympharū lauacra baiulas, hoc est, multiplici uictoria exornatus thermas ad Himeram sitas, & per synecdochen ipsam totam Himeram extollis & laudibus uehis. Vel allegorice, ceu fessus iam uires resumis & recrearis è thermis, hoc est, hymnis & encomijs. Calida nympharū lauacra, est periphrasis thermarū. Victoria Olympia, Pythia et Isthmia perinde te exhilarat, atq; thermæ Himeræ eos, qui in illis lauāt. **n** ¶ (In propria tellure cōmorās.) πῶς οἰκίαις ἀρῶρας, hoc est, uelut in propria terra cōmorans.

XENOPHONTI ^aCORINTHIO ^bSTADII
CURSORI, CURSV ET ^cQUIN-
quertio uincenti, ODE XIII.

STROPHE I. COLON XI.

Ter Olympijs uincentē Xenophon-
tis laudans domū, erga ciues mitem,
erga hospites amicam, agnoscam fe-
licem Corinthū Neptuni, qui in Isth-
mo colitur, uiris splendidum uestibulum. In ea
æquitas uersatur, sorores q̄ fundamentū urbium
iustitia, & cōcordiæ causa pax, hominibus diuiti-
as promentes filiæ bene cōsulentis Themitos,

ANTISTROPHE, COLON XI.

Quæ saturitatis matrem iniuriam arcere uo-
lunt, sermone temerariam.

ENARRATIO.

Argumen-
tum.

Xenophontem Corinthium, qui 79. Olympiade, uno die geminam uicto-
riam, alterā quinquatrij, alterā stadij adeptus est, laudat: patremq̄ eius Thes-
salum, qui antea 69. Olympiade coronatus erat Olympico agone. Vnde Ter
Olympijs uincentem domum inquit, Xenophontem & patrem eius Thessalū
respiciens. Loci quibus utitur sunt ij: Ab æquitate, à iustitia, à pace, à patria,
ab inuentione & ingenio Corinthiorū, à literis & rebus bellicis, ipsum uictor-
em cōmendat: à stadij & quinquatrij exuperatione, ab Isthmia & Nemea ui-
ctorijs, à patre Thessalo, eiusq̄ uictorijs, stadij, diauli, & hellotijs, ab auo
Pteodoro. Postea digressionem immiscet de Corinthiorū maioribus. Postremo
Xenophontem à multis uictorijs effert, Delphicis, Argiuis, Thebanis, Arcadis-
cis, Pelleneis, Aeginetis, Sicyonijs, Megarensibus, Eleusinijs, Marathonicis,
Actneis & Eubœis. a (Corinthio.) Corinthus nobilissima urbs ad Isth-
mum sita. b (Stadij cursor.) Epigrapha Xenophontem *σάδιον*, id
est, stadij cursorē uocat. Iam priori ode *σάδιον* & *δολιχόν* non multum
differre indicatū est: quare *σάδιον* & *σάδιον* & *σάδιον* & *σάδιον*
& synonyma erunt, ni fallar. Autore uero Budeo, *δολιχόν* cursoris diauli
maior erit, & *δολιχόν* eum significat, qui plenum cursum perfec-
rit,

rit. Stadium ergo ab ἵσκημι, sto uel sisto, uel à στάσις deducitur. Græce στάδιος, στάδιον, & apud Homerum Iliad. v. στάδιον, locus est, seu spatium trecentorum cubitorum, ut Hypomnemata Pindarica tradunt. Aulus Gellius 600. pedes stadij mensuram fuisse ex Plutarcho annotauit. c ¶ Quinqueritio.) πέντε σταδίων Latinis quinquaginta uel quinquertium sonat, quod quinque complectatur certaminum genera, pugilatum, luctum, saltum, discum & cursum. d ¶ Ter Olympijs uicentem.) Πρόσπιτο est à πέντε & σταδίων. e ¶ Viris splendidum.) ἀγλαόκροτον, iuuenes splendidos, seu insignes uiros aut ciues continentem. f ¶ In ea æquitas.) Insigni prosopœia Corinthū laudat: à felici reipublicæ statu, in qua regnare dicit matrem Themis, hoc est, honestatem, seu honesti deam. Atq; huic tres filias tribuit,

Δινομίαν } bonam legum constitutionem.
 Δίκην } Id est, } iustitiam uel ius.
 Εἰρήνην } Pacem.

ingens sanè laus urbis, in qua talis politia sit, ut in ea tres hæc filie deprehendantur, omnis boni, cunctarumq; opum largitricis. g ¶ Quæ saturitatis matrem.) Per hypallagen accipiendum est quod ait, Arcent filie Themidis iniuriam saturitatis temerariolquam matrem. Vult enim dicere, arcent saturitatem iniurie matrē. Estq; anthyphora. Diluit quod obijci poterat, de Corinthiaco luxu. Siquidem quum Corinthiorū luxus & petulantia, non uno apud Græcos adagio taxata essent, utpote, illum nō indignatur Corinthijs: & Corinthiari: & Non est cuiusuis adire Corinthum: habuerunt quo reprehensionem & culpæ fuerint obnoxij. Quæ præoccupans noster, filia, inquit, Themitos, & alia quæ iam nunc mihi dicenda sunt de Corinthijs præclara, uetera ista oprobria & impropria Corinthiaci luxus, & efforminate reipublicæ uitia cōtegunt, arcent & remouent: quandoquidē iam nulla nō uirtus Corinthi abundet. Homerus τὴν τῆ τοῦ νότος ὕβερυν ait. Ergo hic locus, ut dixi, per hypallagen est intelligendus. Descendit autem θέμις à uerbo τίθημι pono, quod ipsum honestum, leges ferat, iusta & pacifica sanciat.

Sunt mihi ^a præclara dicenda, quæ ut in medium proferam, recta quædam audacia me compellit. Primum ^b difficile est ingenitum occultare morem. ^c Vobis uero filij Aletæ sæpe uictoriam gerentem splendorem, cum summis in sacris certat

minibus præ eminentium uirtutibus dedere. Sæpe præterea & cordibus uirorum iniecerunt

EPODOS, COLON XI.

Antiquam pulchre florentes horæ^d sapientiã, omneq; inuentionis opus.

a (Præclara dicenda.) Attentos reddit Corinthios. b (Difficile.) ἀμαχοῦ pro ἀμύχρον. Id est, impossibile est, fieri non potest, ut ingenium natura bonum uestrum Corinthij occultetur: tantum enim est, ut sese quotidie exerat & aprico gaudeat: unde neq; me, quo minus id commendem, continere queo. Adfirmat aut Corinthios natura, ingenio, & uirtutibus, multis præstare mortalibus. c (Vobis uero filij Aletæ.) Probat quod dixit, exemplis multorū in Olympijs uictorū.) Periphrasis est Corinthiorū filij Aletæ. Fuit Corinthiorū rex Aletes, tricentesimo anno post Dorien sum accessum, ut Scholia habent. ἀλάττα pro ἀλύττα. d (Sapientiam.) Aliud argumentum à maiorum sapientia & inuentione. εὐρόντος, eius qui inuenit. participium ἀόεσσυ. hoc est, inuentoris.

Aquila du-
plata tēplo
rum ornas
mentū, αἰ-
τωμα dice
batur.

a Bacchi unde Charites cum Dithyrambo, bo-
uem trahente, illic apparuerunt. Ecquis equinis
armis mensuras, d deorū item in templis aquilam
geminam, auium regem posuit. e Apud quos &
Musa suauifona f & Mars perniciofa fortium ui-
rorum clade floret.

a (Bacchi unde Charites.) Vnde, ex sapientia & inuentione Corinthiorum prodijt primum Bacchi Dithyrambus. Quid inuenerint primum Corinthij, enarrat. Primum inuentum est Bacchi Dithyrambus. Porro Bacchus Semeles & Iouis filius, tertio transformationū Ouidij, & apud Græcos Dithyrambus appellatur, à duplici natiuitate, quod bis ianuam nascendo transierit, primum matris aluum, deinde foemur Iouis. Et enim quum Semele, si aude Iunonis, ut Ouidius recenset, ad inferos tonitru Iouis detrusa esset, infantem Bacchum Iupiter è Semele aluo exemptum in foemur suum ad iustum usq; maturitatis tempus consuit & reposuit, à Δις bis, & θυγα ianua, & Βοιωτω scando, transiit. Primo ergo Dithyrambus Bacchi, ab euentu epitheton est. Secundo, circumcularem saltationem in Bacchi decus apud Corinthios institutam significat, ut hoc loci: quam saltationem, per appositionem Bacchi Charites, hoc est, Bacchi

ebri oblectationem nominat. Tertio, hymnum in Bacchum conscriptū uadet: unde Dithyrambici etiam poëtae. Quin & Pindarū Dithyrambos scripsisse Suidas est autor. b (C Bouem trahente.) Βονλόττω appellat Dithyrambum, à Βὸς & ἔλαω uel ἔλαύω, quoniam bos premium eius saltationis erat. c (C Equinis armis.) Secundum Corinthiorum inuentū est currus. Nam per uasa equina, currū μεταφορικῶς intelligit, uel secundum alios, frenos. d (C Deorum in templis.) Tertium inuentum est gemina aquila, deorum templis ornamentis gratia imposita. Haec ab inuentione, mox ab alijs præclaris rebus cōmendat Corinthios. Porro duplicata aquila templis imposita græcis ἀέτωμα dicitur, ut Didymus, Timæus & Demetrius in Scholijs. e (C Apud quos & Musa suauifona.) Poëtae Corinthi etiam clarent. Propter Eumolpum Corinthium hoc dicit, qui Græcorū reditum conscripsit: tum propter Aesona poëtam Corinthium, cuius meminit Simonides. f (C Et Mars. &c.) Hæc propter Persicū bellum dicit, in quo & ipsi duce Adianto belligerati sunt, ac plurima pro Græcorum salute fecerunt.

STROPHE II. COLON XI.

“Summe pater Iupiter fortiter Olympiam ad-
ministrans, nullo non tempore fauor tuus meis
adfit carminibus obsecro, huncq; populum inno-
xium regens, felicitis Xenophontis dirige propi-
tiam fortunam. Suscipe iuxta illius^b coronarum
laudatricem legem, quam ex Pisanis agris refert,
cursum stadij unā cum quinquertio exuperans,
quæ duo nemo unquam antehac mortalium, ut
is, uno die attingit.

a (C Summe Iupiter.) Ὀχῆ est. Precatur Iouem pro felicitate Corin-
thiorū & Xenophontis, utq; hunc hymnum placidus suscipiat. b (C Co-
ronarum laudatricem legem.) Coronarū laudatricem legem hymnum suum
allegorice uocat. Lege enim cautum erat, ut uictores encomijs celebrarentur.
Laudat eum iuxta à stadij & quinquatrij uictoria.

ANTISTROPHE, COLON XI.

Duæ subinde^a selinorū plicaturæ coronarunt,
cum Isthmij tum Nemea, (quæ illi non^b reniti-

tur) perspicuum uictorem. Patris demum eius, cui nomen Theffalo, pedibus, prope^d Alpei fluuenta^c splendor repositus est: siquidem in Pythijs^f stadij honorẽ, diauliq; uno die recepit, eodemq; mense. ^gAsperis Athenis tria quidem opera pedum uelocitate conspicua dies reddidit pulcherrima circa comam.

a (C Selinorum plicatur.e.) Nedom pinus in Isthmij certaminibus datur, uerum etiã selinum, id est, apium, perinde ac in Nemeis: nisi quod Isthmi, ab arido apio corona necebat, Nemeæ uero è uiridi: ab Isthmia & Nemea uictoria eum cõmendans.

b (C Renittitur.) ἀντιξοῖς ἀντιξοῖς.

c (C Patris demum eius.) A patris Theffali uictorij amplificat: laus patris in filium, & uice uersa resilit.

d (C Alpei fluuenta.) Periphrasis est Olympiorum.

e (C ἀγλα ποδῶν.) Metaphora est, pro uelocitate.

f (C Stadij diauliq; honorem.) Stadium quid sit, & unde dictum, supra annotatum. Diaulum uero haetenus non occurrit, quare succinctim enarrabis. Composita uox est, à δ'is bis, & ἀλῶν, id est, metaphoricè angustum & prolixum: ab instrumento, quam tibia uocant, similitudine desumpta, ut Scholia in Iliados & adfirmant. Ergo δ'ιαλῶν bis angustum & prolixum sonat. Spatium proprie est, quantum duo stadia longitudine complectuntur: unde Iulius Pollux δ'ιαλῶν, διπλοῦν σᾶδιον, id est, duplex stadium appellat. Patrem ergo Xenophontis Theffalum & stadio & διαλῶν, hoc est, duplici stadio uicisse adserit.

g (C Asperis in Athenis.) Tria præclara facinorosa Athenis gessit, propter quæ capitis sui coronas etiam accepit: hoc est, triplicem uictoriam adeptus est, ex triplici certamine, nimirum stadio, diaulo, & arma to cursu: ut hypomnemata uolunt.

EPODOS, COLON XI.

^aAt in Hellotij septem coronas nactus est, ^bin marinis uero Neptuni institutis maiora cum cū patre Ptoeodoro sequuntur oblectamenta, præciosioraq; præconia. Quoties uero^c Delphis atque^d Leonis in finibus primas tenuistis? ^eCum non paucis quidem dimico, de multitudine bo-

norum uestrorum: ^f sed quemadmodum lapillo-
rum qui in mari sunt, numerum planè recensere
nequeo, sic nec omnia uestra.

^a ¶ In Hellotijs.) Hellotia Panegyris erat apud Athenienses, Mineruæ
Hellotidis causa instituta, principium inde ducens. Quum Dorienſes ope Pelo-
ponneſtorum Corinthum & cepiſſent, & igni ſuccendiſſent, uirgines quædam
incendiũ atq; perniciem ſui effugere uolentes, cum Eurytione & Hellotide ſo-
roribus, in templum Mineruæ conſugerūt. Quod animaduertentes hoſtes, tem-
plo ſlammas admouerūt: illic reliquis effugientibus, Eurytione & Hellotis uir-
gines ac ſorores iſto incendio perierunt. Hinc exorta deinceps peſte, editum eſt
à Minerua oraculum, non antea deſitiram lucem, quàm animas crematarum uir-
ginum expiaſſent. Quare Mineruæ Hellotidi eadem ſacram extruxerunt, &
Panegyryn Hellotia dictam, pro Hellotidis expiatione inſtituerunt. Alij Hello-
tia, à palude quæ eſt in Marathone Atticæ, ubi Mineruæ templum ſacrum ſcri-
ptum eſt, nominata putant. ἔλας enim palus: hinc ἑλλωτις, quaſi paludana
Mineruæ dicitur. Alij à capto Bellerophontis equo Pegafſo, cui primũ Mineruæ
frenum indidit. ἑλεῖν enim capere eſt: hinc ipſa ἑλλωτις. Enimvero prior ra-
tio potior uidetur, & proxime accedere, Panegyryn Hellotia ab Hellotide uir-
gine duxiſſe nomenclaturam. ^b ¶ In marinis Neptuni inſtitutis.) Pe-
riphraſis eſt Iſthmiorũ. ποταμῶν & τεθμοῖσι, pro ποταμῶν & θεο-
μοῖσι. ^c ¶ ἐν ἀλεφοῖσι.) Periphraſis Pythiorũ. ^d ¶ In ſimibus.)
Vel ſeptis, uel herba, hoc eſt, nemore Leonis. Periphraſis eſt Nemeorum.

^e ¶ Cum nõ paucis dimico.) Hoc eſt, multi ſunt quos uirtutibus, & mul-
tiplici uictoriæ titulo excellitis. ^f ¶ Sed quemadmodum lapillorũ.) Com-
paratio eſt hyperbolica. Quemadmodum, inquit, arenæ maris numerus com-
prehendi, nec exprimi uerbis poteſt. Huiusq; comparat, applicationem omi-
tens, quæ hunc ad modum, uel conſimilem ſubaudienda eſt: Sic nec uestrorum
ego, õ Xenophon, præconiorum magnitudinem recensere ualeo. ποντιστῶν
ἰσφῶν, pro ποντιστῶν ἰσφῶν.

STROPHE III. COLON XI.

^a Qualibet in re modus eſt, quem intelligere,
^b eſt optima opportunitas. ^c At ego uelut è nume-
ro uestro ad hoc deſtinatus, prudentiam canens
maiorum, bellaq; ab ipſis heroica uirtute geſta,
ni hil de Corintho mentiar: inter quos ^c Sisyphus

sapientia, ueluti deus quispiam, præstantissimus claruit. Dehinc Medea, quæ præter animi patris ni consilium nuptias sibi fecit, seruans Argonauim & nautas.

a ¶ Qualibet in re.) Sententia est, qua se, ne laudum magnitudine modum transfiliat, monet: atq; hæc gnome *πρσπδρυγασίαν* facit ad sequentia maiorum Corinthi præconia. b ¶ Atego uelut.) Post gnomen pulchre subiungit, sese nihil præter modum, in Corinthiorum laudibus dicturum, neq; falsi quicquã cõmemoraturũ. c ¶ Sisyphus.) Laus patriæ Xenophonis à maioribus. Suprà industrius inductione ostendit, ubi inuentionem ipsorum cõmendauit: nunc sapientes & consilijs pollentes item epagoga demonstrat. Sisyphũ sapientia clarũ fuisse, Glaucus Homericus testatur Iliad. 6. dũ inquit:

ἔσι πόλις ἐφύρη, ὑπὸ ἄργεῖο ἰπποβόπιο,
 γῆθα δὲ σίσυφῶ ἔσοκην, ὁ κόρδης ἔργετ' ἀνδρῶν,
 σίσυφῶ αἰολίδης, ὃ δ' ἄρα γλαῦκος τέκεθ' ἦορ.

πυκνότατον, id est, *σωετώτατον*. *παλάμαις* pro *Βελαῖς*.

d ¶ Medea.) Vt Medea nuptias Iasonis sibi pararit, patris sui Acætæ uoluntati (quæ necesse Argonautis meditabatur) renitens, Apollonius in Argonauticis docet. Verũ quomodo Corinthios à prudentia laudat? Qui Corinthia fuit, quum Colchida insulam habitaret? Quæ ambiguitas hac ratione tollitur. Corinthus paterna Medæe possessio atq; facultas fuit. Nam Aloëus & Acætæ Medæe pater, filij Solis & Antiopes, quibus Sol regionem distribuit, Aloëi Arcadiam, Acætæ Corinthum adiudicans. Quod quum Acætæ regnum nõ placeret, Euno Mercurij filio tradidit administrandam urbem, præcepitq; ut liberis eam suis tueretur. Ipse uero in Colchida Scythiæ abiens, illic regnauit. Docet hæc, inquit Hypomnematisætes, Eumelus poëta, qui eam historiam carmine hunc in modum conscripsit:

ἀλλ' ὅτε δ' αἰήτας καὶ ἀλωεύς ἔζεγγόντο,
 κελίστε καὶ ἀντίοπης, τότε δ' ἀνδραχὼρ ἔλει
 διάσαστο πασιῖν εἰς, ὑπερίον ἄγλαο ἦος.
 ἦρ μὲν ἔχ' ἄσωπος, ταύτῳ πόρε δῖω ἀλωεῖ.
 ἦρ δ' ἐφύρην, κτεάτεσ' αἰήτη δῶκην ἄπαρην.
 αἰήτης δ' ἄρ' ἐκὼν βόνω πρὸ δῶκε φυλάσσειν,
 εἰσόκην αὐτὸς ἴσσιτ' ἢ δὲ αὐτοῖός τις ἄλλο,
 ἢ πῶς ἢ δὲ ἦανός, ὃ δ' ἴκερ' ἰολχίδα γαῖαν.

hoc est,

At

At quando Acetes & Aloeus maxima proles
 Solis & Antiopes, uiderunt lumina mundi,
 Terram tum duplici partitus nomine charis
 Distribuit gnatis, satus ex Hyperione Phœbus.
 Quam tenet Afopus dio præbebat Aloëi,
 Hinc Ephyrenq; suam, regni cum rebus opimis
 Atq; opibus cunctis Acetæ tradidit omnem.
 Sponte sua hanc iterum Acetes Buno retinendam
 Commisit, donec repetitum uenerit olim
 Ex sese natus uel nepos uel. At Colchica tellus
 Sola illi cordi est, auidis quam uisit ocellis.

ANTISTROPHE, COLON XI.

Ad hæc & quondam ob Dardanî muros uisi
 sunt utrinq; bellorum finem parare, alij quidem
 "cum Atrei charo genere Helenã repetentes, alij
 uero prorsum ^barcentes. Nam, qui ex Lycia ue-
 nerat, Glaucum, adiutum Troas, Danaï treme-
 bant, qui ^cgloriabatur ^din urbe Pirenes, sui sanè
 patris Bellerophontis principatum, & altam es-
 se ^esortem, & ædes.

Corinthios à fortitudine maiorum cõmendat, quod & in Troiano bello ha-
 buerint, qui Græcos sunt sectati: tum quod eorum uirtus à partibus Troianorũ
 etiam steterit. a ¶ Cum Atrei charo genere.) Periphrasis est Agamẽno-
 nis & Menelai, qui cum Græciæ iuuentute Helenam repetiuerunt. A Coryn-
 thijs autem Euchenor uates Atridas sectatus est, quod ipsum Homerus etiam
 testatur, inquit:

ἢν δὲ τις ἀχέωνος πολυῖδος μάλιστα ἦός
 ἀφνειός τε ἀγαθός τε κερεινόδι οἰκίᾳ ναίων.

b ¶ Arcentes.) Qui Achiuos ab Ilio arcuerunt à Corinthijs? Glaucus
 cum suis: is enim genus suũ ad Corinth. refert. c ¶ Gloriabatur.) Vt est
 Iliad. 6. d ¶ In urbe Pirenes.) Pirene fons Corinthi. Vrbs ergo Pirenes
 Corinthi est periphrasis. e ¶ Sortem.) Id est, hæreditatẽ, bona, regnũ.

EPODOS, COLON XI.

"Qui Pegasus, ^bGorgonis serpentibus abun-

dantis filium, subiugare freno desiderans, multa sanè iuxta Pirenen incōmoda accepit, priusquā ei Pallas ex auro nexum obtulit frenum. Ex in somnio illic statim res uera fiebat, ubi & hunc in modum acclamabat: Dormis Bellerophon Aeoli nepos? Age fuscipe hoc^d equis accommodum pharmacum, quod patri equorum^f domitori immolato^g candido tauro, monstra.

a ¶ Qui Pegasus.) Ad res gestas Bellerophontis digreditur, quarum origo talis est: Proeti Argiuorū regis uxor Antea, cum Bellerophontē ad amorem sui permouere nō posset, accusauit eum coram rege suo, tanquam uim sibi inferre uoluisset: ait enim apud Homerum Iliad. 6.

τεθναίνεις ὦ προῖτ' ἢ κέκτανε Βελλεροφόντῳ.

Quamobrem indignatus rex, eū ad socerū suū ablegauit Lyciæ regē Iobati, literis illi designatū facinus indicantib. datis. Quibus perlectis, nolens ipse interficere, Chimæra ipsū primo trucidare iussit. Erat autē monstrū, ut Hom. inquit,

πρόδε λέων, ὃ πίθη δὲ δρακῶν, μέση δὲ χιμαίρα.

δ' ἄν' ὄρε ἀποπνέσσει πυρὸς μὲν ἄϊθο μῆνιοιο.

καὶ τῷ μὲν κατέπεφνε θεῶν τὸρ ἄεσι πηθήσας.

A literis Proeti Bellerophonti traditis proditorijs, natum est prouerbiū, Lites re Bellerophontis. Deinde Solymos, qui sunt gens inter Lyciam & Pamphyliam, sunt qui Hierosolymitanos intelligant. Amazones, Scythiā frigore horridam regionem incolentes, de quibus antea dictum. Genere ergo Corinthius Glaucus fuit: propter egregia enim facinora Lyciorum rex socer Proeti, filiam suam ei despondit, ex qua Hippolochū sustulit. Ex Hippolochō uero natus est Glaucus. Bellerophon uero Sisyphi filius erat, Sisyphus Aeoli, Aeolus Iouis.

b ¶ Gorgonis.) Pegasus Gorgonis serpentibus abundantis filium dicit. Equus est alatus, è sanguine Medusæ ortus. Quum Perseus enim dormienti Medusæ Gorgoni caput amputaret, è sanguine equus alatus Pegasus prodijt, qui unguis suis in monte Parnasso fontem eruit, ideo ἰππολύωλυ uocatur, quem Persius intelligit, dum

Nec fonte, inquit, labra prolui caballino.

Meminit ortus Pegasi Ouidius quinto μεταμορφ.

Dumq; grauis somnus colubros, ipsamq; tenebat,

Eripuisse caput collo, pennisq; fugacem

Pegasus,

Pegasus, & fratrem matris de sanguine natos.

c ¶ Ex insomnio illic.) ὄξ ὄνειρος δ' αὐτίκα λῶ ὕπνῳ. ὕπνῳ est insomnium quod uigilantibus apparet, & adeo perspicue apparet, quasi non sit insomnium, sed res uera. ὕπνῳ enim & ἔναρ uel ὄνειρος sibi mutuo repugnant, ut est apud Homerum Odyss. τ.

ὄξ ὄνειρος ἀλλ' ὕπνῳ ἑὸ δλορ ὄ, τοι τετελεσμένον ἔσται.

Astitit autē ei Pallas per insomniū, & frenū attulit, quo posset domare Pegasus:

d ¶ Equis accommodum pharmanon.) ἱππέϊον Φίλτρον, hoc est, positionem, quæ equis amorem ingerat, ut homines ament, & eis obediant. Frenum ita circūscribit: freno enim equus cohibetur, ut domino uel heniocho morem gerat.

e ¶ Patri equorum.) Patrem Neptunum Bellerophonis hic facit. Nomine enim & uulgi sermone, Sisyphi filius erat Bellerophon, re uera autem Neptuni: perinde ac Hercules putabatur filius esse Amphitruonis, quum esset Iouis.

f ¶ Domitori.) Domitorem Neptunū uocat, quod sit equestris, & equorum domitor. g ¶ Candido tauro.) ταύρου ἀργού. Taurum candidum Minerua hic Neptuno immolari iubet, quum Homerus πικρὰ μὲ λαι

νας ταύρου cedi in uictimā uelit. Scholia, ut ne admittant hic disidium poetarum, dicunt, quod per ἀργού hic non simpliciter alborem uel colorem intelligat Pindarus, sed florentem & micantem & resplendentem potius proceritatem & magnitudinem.

STROPHE IIII. COLON XI.

"Tanta illi, nigram habens ægida, dormienti noctu uisa est dicere uirgo: qui mox ē lecto profiliens ac in pedes restitans, propeq; positū apprehendens prodigium, indigetem uatem pro arbitrio reperit^b Polyidon, ac omnem^c Cœranidæ reifsummā indicauit,^d ut iuxta illius responsum deæ ad aram recubuit, utq; Iouis fulminantis nata Pallas ei tradidit

ANTISTROPHE, COLON XI.

Aureum frenum. Iussit itaq; uates, ut quamcellerrime insomnio pareret, & ubi sacrificarit fortem pedibus taurum latepotenti Neptuno, mox etiam aram equestri Mineruæ erigat. 'Reddit au

tem & diuina potentia conditionē, quæ est præter fidem & spem, facilem. Bellerophon ergo fortis studiose arripuit (scilicet mite pharmacum in os intendens)

EPODOS, COLON XI.

Alatum equum.

Aegis

Aegiochus.

a (Tanta illi.) Epilogus mandatorū Palladis, quam periphrastice uirginem, nigrā ægida tenentem, appellat: hoc est, terribile scutū habentem, quod sit belli dea. Aegis enim scutum est, quod Ioui & Minervæ tribuunt. Iupiter Aegiochos, ægida tenens dicitur, quod ægida scutum à Vulcano fabricatum generat: cui capra insculpta est, in gratiam eius capellæ, qua in Creta est educatus. Unde Iouis illa ægis ab αἰγὴ αἰγὸς fors deduci posset. Minervæ autem scuto caput Medusæ per Perseæ resectum colubris refertum, impositum fingitur, ut uehementius ipsa hostem terreat. Arpocraton ægidas uocatos esse olim nexu & plicaturæ è coronis testatur, & retia per coronas plicata. Hinc uerisimile à talis retis similitudine, uel ad loricā, uel scutum, αἰγίδα apud Græcos translata esse. b (Polyidon.) Vatem, cuius antea in sibus usus erat Bellerophon, ab insomnio & oblato freno accessit, quem indigetem uocat, quod Lyæcius esset, uel ex ea terra, ubi tum Bellerophon agebat. c (Cœramida.) κοῦραμίδα pro κοῦραμίδα. Eundem uatem Polyidon intelligit, qui filius est Cœrani. d (Ut iuxta.) Quid acciderit, & rei euentum narrat.

e (Reddit autem & diuina potentia.) Pia & pulchra gnome est, quæ impossibilia & prorsum difficilia hominibus, diuina potentia & possibilia & facillima fieri dicit. Obseruandum est, quod πλεῖστοι pro πλεῖσιν uel πῶ. ἔ. usurapat. Hanc ideo adijcit, quod iam Bellerophon, quod neq; sperasset, neq; credidisset, diuina ope Pegasum freno facile domet. f (Mite pharmacū.) Est frenū metaphorice, quod mite ab effectu est, quia mites & cicures reddat equos

Ascendens autem statim, ferreis indutus armis ludebat, quo cum & olim Amazonū iaciens muliebrem^a bellicosum exercitū^b sub frigido cœlo, in sinibus deserti, & Chimæran ignem efflantem, & Solymos occidit. Iam^c obticebo fatū eius, illum uero primora Iouis præsepia suscipiunt.

Quanta ope Pegasus persecutus sit, commemorat: de quibus paulò ante dictū.

Bellico

a **(Bellicosum.)** τοξότω, hoc est, arcu ualentem et iaculis. Specie per genus reddidi. b **(Sub frigido caelo in sinibus deserti.)** Scythiam enim incoluerunt Amazones, et Hyperboreorum loca frigidissima et deserta uiris loca: in sinibus deserti, hoc est, uasta et flexuosa solitudine. c **(Obticebo fatum.)** Pegasus excusso deiectus; Bellerophonte in caelum auolauit, transmutatus in stellas, quae φάτναι, id est, praesepia dicuntur: quod et Aratus meminit. Bellerophon autem claudus ex lapsu factus est, atque id fatum et malum se poeta praeteritum dicit. φάτναι stellae sunt Pegaseae.

STROPHE V. COLON XI.

“At me iam recta per telorum itantem ^b turbinem, non decet multas sagittas praeter scopum tenere manu. Musis enim splendidae sedes habentibus me apte sponte ^c minister adueni, ut ab ^d Oligætho originem ducentes Corinthios laudem. Proinde quae in Isthmijs et Nemeis à Xenophonte gesta sunt, breui carmine in apricum simul omnia statuam, uerum quae ^e iuramentum aderit. Sexagesies enim utrinque ^f suauifona boni praekonis uox insonuit.

a **(At me iam.)** A latiori parechasi ad institutum se reuocat.

b **(Turbinem.)** ῥόμβος turbinem significat apud Theocritum in Pharmaceutria:

ἤως δινεῖς ὁδὲ ῥόμβος ὁ χέλιος ἢ ἀφροδίτης. hoc est,

ἤως κείν ὁ δινεῖς ὁ πὸς ἡμετέροις θύεμοι.

Sicut et hic turbo conuertitur æreus, illum
Sic nostras subito Venus aurea uoluat ad aedes.

Allegoria est. Quum multa mihi praemanu sint argumenta, quibus ornem uitorem: dignum est ac decorum, ne plus aequo a scopo et ab instituto auocer. Satis iam digressus sum, redeundum tandem eo, unde deflexi. c **(Minister.)** ἐπίκροτος, auxiliator uirtutum, ne intermoriantur, ne pereant. d **(Oligætho.)** Oligæthide, tribus seu familia est Corinthi, e qua Xenophonte hic pro genitus est, ab Oligætho quodam. e **(Iuramentum.)** ἀληθὴς ἔφορος. Id est, Si mihi iurandum sit, ut uere eius uictorias recenseam, uere iurabo, neque mentiar, confirmaboque eum sexagesies uicisse, &c. f **(Suauifona)**

præconis uox.) ἀδ' ὑγλωσα. Victoriæ circuitio est: nam publice uictores proclamabantur per nomenclatorem uel æsymnetam, uel hellanodicen: à sexaginta uictorijs Xenophontem laudans.

ANTISTROPHE, COLON XI.

Quæ uero in Olympijs gesta, iam antea enumerata sunt: ^aquæ posthac obueniēt illis, suo tempore item palam extulero. Nunc spero quidem meliorem, fautore Deo, finem. Quod si ^bgenuina fortuna rursus arriserit, ut uincat Xenophon, id Olympio ^cIoui, aut ^dMarti acceptum referemus. Quanta uero in ^eParnasi iugis & Argi peregit, quanta item & Thebis, quanta Arcadibus impetrans rex, Lycaei Iouis ara testificabitur,

EPODOS, COLON XI.

^fPellana, & Sicyon, & ^gMegara, ^hAeacidūq; bene munita domus, ⁱEleusis dein & præclara ^kMarathon, & sub altissimis ^lAetnæ iugis prædites urbes constitutæ, ipsa ^mEubœa: postremo totam percontando Græciam opinione maiora inuenies, & quàm ut agnoscere queas. ⁿAtqui facillime pede fini appropinquare, annue Iupiter, honorē dans & felicitatē, qua oblecter, dulcem.

^a *Quæ posthac obuement.*) Hoc est, si quos posthac triumphos si quam uictoriam fuerit adeptus, eam ego non celabo. ^b *Genuina fortuna.*) *Ναίμων γυνήλι* ☉, felicitas, uel bonus genius, qui illum ab incunabulis secutus ac tutatus est. ^c *Ioui.*) *Νι* Ioui: quia Ioui Olympia dicata sunt. ^d *Marti.*) *ἄρμ*, Mars enim Deus est indigena: Nam ex Harpine Afopi, Thebani fluminis filia, Oenomaum Eliorum regem genuit.

^e *Parnasii iugis.*) *ὄρτυϊ πῆνασια*. Pythia intelligit. ^f *Pellene.*) Pellene Achaiae urbs, ubi Theoxenia ☉ Hermæa agebantur, quorum munus *χλαῖνα*, uictoriæ præmium. Sicyon Boeotiae ciuitas, ubi Pythia.

^g *Megara.*) Vrbs circa Isthmum, inter Peloponnesum, Atticam ☉ Boeotiam,

Bœotiam, autore Stephano: illic Dioclea agebantur. h **¶** *Acacidumq; bene munita domus.*) *ἄλω & ἀλάκισ δῶν.* Periphrasis est Aegine, ubi *Acacæ* agebantur. *Acacidae* sunt *Acaci* posterii, quorū *Iso*crates meminit in *Euagora*. *Acacus* *Iouis* filius: cuius nati sunt *Telamon* & *Peleus*: *Telamonis* porro *Ajax* & *Teucrus*: *Pelei* demum *Achilles*, qui & *Acacides* à poëta appellatur, quod genus eius ab usq; *Acaco* deriuatur. i **¶** *(Eleusis.)* *Eleusini* *Demeter* agebantur. k **¶** *(Marathon.)* *Marathoni* *Atticæ*, *Herculana* celebrabantur: quorum uictorie præmium erat argentea *phiale*. Quorum ludorum & festorū superiori hymno nono bona pars cōmemorata est. l **¶** *(Acetne iugis.)* *ἄνω ἀίτνας*, pro *ἀίτνας*. *Syracusas* intelligi, ubi *Nemea* agebantur, uel, ut alij, *Isthmia*, non illa quidem ad *πρωτοδου* quatuor certaminum pertinentia, sed consimilia ab illis ceu exemplari quodam desumpta.

m **¶** *(Eubœa.)* *Eubœæ* *Geræstia* agebantur ab omnibus *Geræstij* in gloriam *Neptuni*, ob tempestatem, quæ illic oborta erat. *Quin* & *Amarynthi* *Eubœæ*, *Amarynthia* uicerunt. n **¶** *(Atqui facili.)* *ἀλλὰ κέ ποισιν.* *Apollin* *strophe* ad *Iouem*, qua perorando precatur, ut se iam fini tandem appropinquare faciat.

ASOPICHO ORCHOMENIO CLEODEMI

filio stadij cursori, ODE XIII. monostrophica.

COLON XVIII. ET XVII.

^a Elebres reginæ ^b Charites, Cephissas fortitæ aquas, equestrem habitantes sedem preclaræ Orchomeni, ô uerum Minyorum ^c Episcopi, hoc à uo-

bis precor, nempe ut me audiatis. ^d Vestro beneficio cuncta cum delectabilia, tum iucunda fiunt mortalibus: Siue sapiens, siue bonus, siue quis splendidus fuerit. Neq; dii citra uenerandas Gratiâs choros ducunt, neq; conuiuia instituunt, sed omnium in coelis operū illæ sunt dispensatrices, thronos suos ad Pythium aureo arcu insignem Apollinem collocantes, sempiternum Olympij patris honorem colunt,

Monostrophica dicitur, quod ueniam duntaxat strophēn habeat, in 18. & 17. cola diuisam.

O uenerabilis Aglaia, amabiliterq; demulcēs
 Euphrosyne, amiceq; oblectans Thalia, optimi
 deūm filiæ, auscultate quæso, cōtemplantes hūc
 exultantem hymnum, cōb clementem fortunam
 haud impeditē incedentem. ^fLydio nanq; mo-
 do, ^gex industria Asopichum laudaturus accessi-
 si, & ^huestra causa ô Gratia, quandoquidem ⁱMi-
 nya uictoria clara est. ^kI nunc fama, teq; ad tene-
 brosas ædes Proserpinæ recipias, patriq; Cleo-
 demo lætum nuncium adferas, recitando ei, ^lut
 nam filius sibi suam coronarit cæsariem, ex præ-
 cioforum munerum ^malis.

ENARRATIO.

Argumen-
 tum.

Asopichus Cleodemi filius, ab Orchomeno Bœotia oppido, Orchomenius
 appellatur. 76. Olympiade stadij cursu uicit. Cephisus Orchomeni fluius,
 ubi & Charites, id est Gratia coluntur: quibus Eteoclus Cephisi fluminis fi-
 lius, primū sacra fecit, ut Hesiodus testatur. Hinc Theocritus Idyll. 16. quod
 Charites inscripsit, Gratias Eteocleas filias, deas nominat:

ὦ ἐτεόκλειοι θυγαῖρες θεᾶν τὸν μινύειον

ὄρχομνον φιλέσσαι ἀρχομνον ποτι θύβαις. Cephisus autē

Thessaliæ amnis Orchomenū transit. Porro duas esse Orchomenos, haud est le-
 uiter prætereundū hic, alterā Arcadiæ, quæ & Polymelus, alteram Minyæant
 Bœotia à Minyso flumine, quā hic recordatur. Laudat itaq; Asopichum à pæ-
 tria, ab Olympia uictoria. Gratiarū encomion per amplificationē interspergit.

a ¶ Celebres reginae Charites &c.) Quia uero Asopichus Orchome-
 niuserat, & Gratia ab Orchomenijs colebantur, à Gratijs orditur, quandoquid-
 dem certaminis conatus iuueni Asopicho χαερισέντως, hoc est, placide, iu-
 cunde, amabiliterq; ceciderat. b ¶ Charites.) Dum Charites ut auscula-

Charites.

tent, rogat, simul earum uires & officium elegantissime explicat. Charites,
 quas Latini Gratias uocant, tres sunt, ut hic à Pindaro numeratur: Aglaia, Euph-
 rosyne, Thalia. Symbolum sunt humanitatis, & mutuae, quæ inter homines
 uigere debet, amicitia, societatisq; maxime uero mutuae beneficentia: quem
 admodum

admodum et parcemia etiam admonet, *χρῆσις χρῆσις τιμῆς*. Hinc enim et uultibus aduersis pinguntur, ut alia in aliam intueatur: innuendo, quod nemo immemor beneficij esse debeat, sed rursus benefactorem suum, quo potest siue honore, siue munere, ornare. Primæ nomen est à splendore: *ἀγλα* enim, ut Pindarus 13. ode dixit, uel *ἀγλα*, splendorem significat: quod splendeat fulgeatq; uera et germana amicitia, nec sese occultari sinat: tum quod splendoris sit beneficijs suos exornare, ac multis benefaciendo gratificari. Alteri *δουφροσων* nomen est, quod bene affectam et hilarem sonat: quo indicatur hilaritas benefactoris, quod hilari, nec subtristi, sed planè liberali et libero homine digno ingenio largiatur, uel citra recõpensationis spem, uel expectationè. Tertia *θαλασσα*, floriditate et conuiuium letum significat, *πρῶτα τὸ θάλασσον*, quod nunquam non florere cum amicus, tum beneficus amicorum affectus debeat. Nudè pinguntur, id est simplices, candidæ, sine fucò, non miniatæ. Quod si Theocritum imitemur, accipiemus Charites uel Gratijs, ipsum esse Musarum fructum, eruditionisq; cui bonus sit genius fœturâ, quæ splendidos, letos et floridos reddat. Literæ enim solæ splendidos reddunt: et ea sola uera est nobilitas, quæ ex Gratijs, hoc est, literarum fructu elucet. Stemma generis priscum, quæso te, quid est, si *χρῆστες*, id est literæ, poetica, historia, oratoria, tollantur: si theologia, iuris prudentia, et medicina, ex hoc mundo summoueantur, (hæc enim duplicata trias non inepte ad Gratiarum ternarium, ni fallar, quadrat) nisi obscuritas et fœditas? Literæ reddunt uere splendidum, tristes affectus expellunt, in sempiternum florere uirtute præditos heroas faciunt: mansuetos, comes, et tractabiles reddunt. Prisci has tanquam gaudij et letitiæ effectrices, ac uirtutum, quæ homines letos, splendidos et floridos efficiunt, dispensatrices, coluerunt: quorum de numero Cephesij et Minysi fuerunt. Vnde si quisquam subtristor, uel æquo austerior esset, eum *ταῖς χρῆσισι ἀποφύσσει* iuebant, quo illarum beneficio tristitia deposita, exporgere frontem posset. Coniunctis inter sese manibus, aduersoq; uultu, ideo pinguntur, quod amicitia debeat esse firma, stabilis, indelebilis, rata, inconcussa: et quod mentes amicorum ita conglutinatas esse oporteat, ut alterius malum alterum tangat, ut nihil alteri calamitatis ingruat, quo alter non ledatur. Quod si ad literas referamus, literæ inter sese coherent inseparabiliter. Nam et ideo Cyclicas appellant Græci disciplinas, *ὅτι τῶν ἐγκυκλιῶν ὁπτασθῶν*, orbem illum artium concatenatū. Alia enim citra aliam consistere non potest. Poëtica sine historia nulla est. Sic historia sine poetica et oratoria. Sic oratoria sine poetica non potest esse eximia. Hæc tres sine inferioribus, Grammatica, Dialectica, subsistere nequeunt. Ac sine harum omnium adiumento nõ potest felix ad iuris prudentiam, ad diuinarum rerum scientiam,

ad artem medendi fieri progressus. Postremo nude sunt, ut *προποιμια* habet, Nudæ Gratiæ: quod amicitia, literæ, & literati, sinceritate gaudent, ab omni furo abhorreant, candorem exosculentur, simulationem, miniatamq; faciem & hypocriticam oderint. Theocritus tamen in Gratijs suis, Charites suas ideo nudas ait, quod ab heroibus, quibus adlegendur, indotatæ remittantur: quod nõ dignæ carminibus reddantur gratiæ. Quo indicat, literarum parum propitios aestimatores, principes & heroes, qui eruditos, quorum scientia & uirtute literis mandentur, nihili pendant, parũ esse candidos, ac minime ijs uirtutibus præditos, quarũ Charites typum gerant. Ecquid non Theocriti uersus utcumq; tralatatos proferimus?

Ecquis cunctorum puro sub sole morantium
 Accipiet nostras Charites, tractando benigne,
 Haud foribus clausis, spontaneus inde remittens
 Muneribus non incomptas? nemo Hercule nemo.
 Ergo indignantes nudo pede se rediisse,
 Me simul irrident, quia non deduxerim ad, ipsas
 Planum iter aut rectum, scæde sunt nanq; repulsæ.
 Cunctantes rursus uacuum ob fundum locolorum,
 Imponunt genibus gelidis caput usq; grauatum.
 At sicca est illic sedes, nam euenta modestis
 Respondent minime uotis, nec pauca fatigant.
 Quis hodie talis? quis iam præconibus æqui
 Oscula dat blande colloq; tenaciter hæret?
 Nescio certe an nunc homines uelut ante laborent
 Propter uirtutis studium laudarier unum.

Hæc de suo seculo, in quo principes cultores literarũ semper summi erant, conuerteritur Theocritus. Quid si ille in secula nostra incidisset, quid in quã dicturus erat? Nudas ergo fingit Gratijs, quã non dextre cum à regibus, tum principibus seu quibuscumq; tractentur, nõ suo honore decorentur. *επεισθη ποι.*
 Hic animaduertendum, quod Gratijs appellet *τάς μινυαῖν ὑποσώπας*, Minorum episcopos, hoc est specularices ac proteclrices, *θυλικῶς*. apud Homerũ Iliad. κ. exploratorem significat, dum Menelaus fratrem suum Agamemnonem ita conuenit:

τίφθ' ὄτως ἠβείε κούρῳσσαι; ἢ τιν' ἐποιῶν
 ὄτρῳίς τῳέοσιμ' ἐπίσθη πορ.

Et ubi Ulysses Diomedem eodem libro sic alloquitur:

ὄτός τοι Διόμηδες ἀπ' σπῆρτόν ἐρχεται αἰγύς,

ὅκ οἶδ' ἢ νῦν ἔστιν ἐπίσκοπος ἡμετέρου.

Episcopus ergo curatorem & exploratorem sonat, & obseruatorem, uel obseruatricem. Vnde uerbum ἐπισκοπῶ & ἐπισκοπῶμαι, considero, exploro, infirmos uisito. Et quia ἐπισκοπῶμαι uerbum aegritudini attribuitur apud summos autores, inter quos Demosthenes, Galenus, & Lucianus, quorū testimonia Budæus profert: facile est coniecturare, quid episcopum Ecclesie seruatoris nostri Christi deceat. d ¶ Vestro beneficio.) σὺ γὰρ ὕμῳ.

Theocritus non multum ab hoc loco disidet, dum inquit: Sine Musis & Gratias magni regis, Iouis coelum neq; mensam, neq; annum transigit. e ¶ Ob clementem fortunam.) ἐπ' Ὀυμῶν τύχῃ, propter clementem fortunam scilicet Asopichi, qua uictor in stadio currens euasit. f ¶ Lydio modo.) λυδῶ τρῶπῳ, id est, uario, dulci, lyrico, uariiegato, poetico, uaticinatorio. Lydij enim augurijs intenti, ex ijs uaticinari solebant. g ¶ Ex industria.)

μελέτῃ, meditatio, exercitiū, diligentia. Ab hoc nomine μέλισσα apes, diligentissimū & operosissimū animalculū, nomen habet. Ergo γν' μελέτους, id est, diligenter, studiose. h ¶ Vestra causa.) σὺ ἕκαστι, id est, tua gratia, uel propter te, ὀ Thalia. Pluraliter uertimus, uestra causa &c. Treis Grattias enim, ceu unicā personā alloquens κατ' ἑκάστην numeri, propter te, inquit, uel tua causa. Quasi innuat poeta, etsi tres numerentur finganturq; Grattia, ita tamen eas esse unitas, ita concordēs, coniunctas & unanimes, ut meritō pro una reputentur, sicuti paulō ante, ἰδὴ βῖσα τῷ κῶμον, cōspiciens, uel ubi conspexeris hunc hymnum, auscultatrices estote: singularem & pluralem connectit, ad Thaliā simpliciter sermonem uertens, quum ab omnibus incepisset.

Quemadmodum & Abraham Genesis 18. treis angelos sibi uisos, ut unum adorauit & inuitauit, & ut pluribus aquam, cibum potumq; apparauit. Tua causa igitur, id est uestra, per ἑτέρωστιν numeri. uel omnes sigillatim recensendo, tua causa, ὀ Aglaia ὀ Euphrosyne atq; Thalia, Minyorum ciuitas Orchomenus uidelicet, uictoria Asopichi clara est. i ¶ μινυῖα.) ἄμινυῖα, Minyā, id est Orchomenus, quam Minyēi incolunt, celebris est uictoria.

k ¶ Inunc fama.) ἀχοῖ. Apostrophe ad famam. O fama, inquit, quæ uictoriam Asopichi passim diuulgas, descende ad Proserpine domum, hoc est, ad inferos, periphrasi poetica, ad manes parentis Asopichi, ad ipsum Cleodemū, illiq; filij sui uictoriam denuncia. ἀχοῖ uocatiuus est ab ἤχῳ, ἡ in α doricā dialecto mutato, pro ἤχοι. l ¶ Vtnam filius sibi suam coronarit.) Periphrasis est uictoriae. m ¶ ἄρεοισι.) Alis multorum certaminū, id est, coronis uictoriae, quæ alarum instar uictorē extollunt, & in sublime ferunt. Sed hic libet subiungere hanc ipsam oden, perinde ac heroelegio uertere tentabā.

ASOPICHO ORCHOMENIO, CLEODEMI
FILIO STADII VICTORI.

επιση-
7701.

Insignes agite huc Charites, Cepheseidis undæ
Præclarum noctæ conspicuumq; thronum,
Reginæ Orchomeni celebres, è pectore quarum
Sollicito nunquam gens Minyda cadit.
Illius at priscam sanè noctesq; diesq;
Curatis stirpem, conspicitisq; probe.
Vestra pia nunc de posco mihi numina mente,
Ilicet ad nostras currite quæso preces.
Quicquid enim dulce est, ac delectabile cuiquam,
Gratia confecit uestra deæ Charites.
Muneribus claret uestris sapiensq; bonusq;
Et quisquis rebus præminet egregijs.
Quid superis gratum sine uobis: gaudia nulla,
Nec choream instituunt, concelebrant uè iocos.
Cunctorum in cœlis operum, rerumq; benignæ
Dispensatrices, omnia rite agitis.
Hinc & apud Phœbum, traiectus nomina fecit
Cui Python, sedes splendida uestra micat.
Assidue & regem summi ueneramini Olympi,
Aethera qui nutu concutit atq; solum.
O ueneranda Aglaia deos, ac suauiter omneis
Euphrosyne mulcens carmine terrigenas.
Dulciter & resonans cantu formosa Thalia
Magna Iouis proles, florida diua mihi,
Auscultate meis precor exultantibus hymnis,
Felix ingressis prosperum iterq; modo.
Aspicite ut sobolis Cleodemi eneomia dicam
Harmonia & cithara, mellifluoq; melo,
Illius adueni causa, nam tempora seruo
Ex olea cinxit, quam stadio ipse tulit.
Reddidit illustrem uestro patriamq; decoram
Auxilio Orchomenon candidus Asopichus.
Fama igitur natæ Cereris te confer ad aulam
Constitim Stygiam, mors ubi dira sedet.
Nuncia monstreris Cleodemo quò ipsa parenti
Curforem

Curforem ob iuuenem læta hilarisq; suum.
 Enumerans iuxta, quam ratione perennis
 Elidis ad fines uicerit ille pede,
 Cæsariem ornariq; suam florentibus annis
 Inclutus Asopichus:
 Conuexum uolucres penne uel ad æthera tollunt,
 Victorem stadij gloria summa uehit.

OLYMPIORVM FINIS.

PINDARI PYTHIA▷

HIERONI AETNAEO SYRACVSIO, CVRRV.

STROPHE I. COLON XII.

^aAVREA cithara, Apollinis Musarumq; uiolacea cæsarie præstantiū confona & conscia possessio, te quidem ^bbasis & ^clætitiæ principium audit. Siquidem ^dcantores uel ^esignis persuadentur, quando ^fpercussa reddis ambages choro admirandorum ^gpræludiorum: ac ^hdirum fortissimumq; ⁱæterni ignis fulmen extinguis. Indormiscit & aquila in ^ksceptro louis resistens, ueloci utrinque ^ldemissa ala,

ENARRATIO.

Pythia, ludi uel spectacula, nomen habent à Pythone serpente, ab Apollis Pythiorum ne interempto, ut Grecorum quidam adserunt: unde et prouerbiū natum est origo. ^ωπρασ. Cui sententiæ adspulatur Ouid. 1. Metamorph.

Hunc Deus arcitenens, et nunquam talibus armis

Ante, nisi in damis, capreisq; fugacibus usus,

Mille grauem telis, exhausta penè pharetra

Perdidit, effuso per uulnera nigra ueneno.

Ne ue operis famam posset delelere uetustas,

Instituit sacros celebri certamine ludos,
Pythia, perdomitæ serpentis nomine dictos.

Alij à uerbo πύθειν, id est, putrescere, certamini nomen inditū putant: quod illic serpens putruerit. πύθειν enim putrescere est, ut apud Homer. *Odyss.* α. αὐτῆς, δ' ὅ γ' πρὸ λυτῶν ὄσεια πύθειται ὄμβρο.

Vel à πύθειν, id est, scrutari: quod illuc profecti sciscitarentur Apollinis oraculum. Alij à loco uocari arbitrantur Pythone, quæ urbs est apud Delphos, (unde Apollo Pythius & Delphicus idem sunt) quæ primum Nape, deinde Petreessa, postea Crissa, deniq; Pytho appellata. Principio nouem annorum spatio semel agebantur Pythia, postea ad quinquennale tempus redacta. Qui historias tradunt, ab Eurylocho Thessalo Amphictyonū duce, debellatis Ciræ rhæis, instituta Pythia uolunt, in Pythij Apollinis gratiam, regnante Delphis Gylida, Athenis Simone. Pecunias uictoriæ præmium fuisse primum. Ouidius esculeas frondes 1. *Metamorph.* præmium fuisse adserit, dum ait:

Hic iuuenum quicumq; manu, pedibus ue, rota ue
Vicerat, esculeæ capiebat frondis honorem.
Nondum laurus erat.

Postea uero lauream niceterion permansisse constat.

Argumen-
tum.

Hieronē Syracusium, quē & prima Olympionū celebrauit, hac rursus prima Pythiorū ode cōmendat, tum ab Aetna, tum reliquis uitæ eius ornamentis, quæ ordine cuncta perspicientur: à uictoria currus. Vicit aut Pythiade 26. & 27. eques: uigesimali uero nonā curru. Aetnæum appellat, quod Catanen Sicilie urbem instaurans, cognominē monti fecerit, seq; Aetnæum in certaminibus quorum uictor erat, proclamari uoluerit. a (O aurea cithara.) Ab aurea cithara ideo orditur, Artemone historico autore, quod Hieron ei promiserit auream citharam: cuius promisi ut eum admoneat, à cithara hic iniiuū dicit. b (Basis.) Βάσις à βαίνω, pedem statuae uel signi ualet: qua significatione & Plinius lib. 3. Epistola ad Seuerum utitur. Hic incessum chorū uel primum chorū ducentis saltum intelligit per basin poëta. c (Lætiæ principium.) ἀγλαΐας ἀρχή, per appositionem accipiendum est. Porro quæ hic de cithara dicit, ad Musican, poëticen, & omnis adeo ingenuas disciplinas pertinet. Vires autem citharæ & bonarum disciplinarū, quas hic recenset, sunt animo uoluendæ. d (Cantores.) Per cantores, citharæ cados & Musicos & poëtas intelligit. Musici obtemperant signis citharæ, & cantioni Musarum. atq; hæc est prima uirtus. Altera, quod Iouis fulmen extinguat, hoc est, deos placet, nedum homines, Musica & cithara. Tertia: tam dulcis cantus est, ut & aquila dulcedine eius capta, indormiscat. In sceptro Iouis aquilam colligat,

colligat, quod sit armiger & ales Iouis. Aristoteles ideo hanc Ioui attribui putat, in historia animalium, quod altius reliquis uolucris in altum aëra sese penetret. e ¶ Signis persuadentur.) Varias, uti dixi, citharæ laudes & præconia enumerat, quæ ad Musicen & literas & eloquentiam pertinent. Dolendum uero est, & ægro planè ferendum animo, Musicen hodie apud quosdã ad eò contemptui haberi. Quanto certius facturi eramus, si priscos Græcorum patres atq; principes initaremur, si qui ignari Musices essent, ad myrtum cætere, Themistoclis exemplo, cogentur, ut est apud Ciceronẽ in Tusculanis: unde prouerbii etiam profuxit, πρὸς μὲρδίνῳ ἄδδψ. Quanta sit uirtus Musices, Saul maligno spiritu exagitatus, & Dauidis cithara liberatus à Satana, exemplo nobis esse potest. Ea enim est uirtus, ea energia Musices, & latens potentia, ut animũ hominis ad sese pertrahat, ac ueluti extra sese rapiat. Hunc ad modum hic quoq; ait, quod æterni Iouis dirum & fortissimum fulmen extinguat: id est allegoricòs, irata numina placet, ac tonitruantem ira percitum Iouem (qui fulgetris mortales terret ac punit) conciliat. f ¶ Percussa.) ἐλελιζομεν, à uerbo ἐλελίζψ participium, quo pulchre iuxtà cordarum sonum exprimitur ἐλελί. g ¶ Preludiorũ.) ἀμβολὰς, pro ἀναβολὰς præludia, ab ἀναβάλλειν, quod & præludere est Homero: ἀναβάλλειτο καλὸν ἠείδψ. & differre uel reijcere Isocrati, & in Nemeis Pindaro. h ¶ Dirum.) καὶ τὰν αἰχμητῶν, forte, dirum: ab αἰχμῆν iaculum, quo Iupiter pugnat, & iaculi uice utitur. Telum enim Iouis, fulmen est. Apud poetas fulmen aliàs trifulcum appellatur, à triplici specie, nempe sicca, humida & clara: qua de apud Pliniũ lib. 2. cap. 45. i ¶ Aeterni ignis.) ἀγνῶς, semper flui sonat. Aquæ epitheton est. Poëta hic catachrestice fulmini applicat, ab αἰεὶ semper, & νῶω fluo. k ¶ Sceptro.) σκῆπτρῳ doricæ pro σκῆπτρῳ. l ¶ Demissã ala.) χαλάξαις doricum participiũ pro χαλάσαις. σ in ξ mutatum est, iota inter α & σ interpositum Dorica dialecto. à uerbo χαλαῶν, id est, demittere.

ANTISTROPHE, COLON XII.

Rex auium: quando ^a densam ^b incuruo capiti nebulam, ^c suaue palpebrarum claustrum offudit: quæ dormitans ^d perfusum cantione dorsum ^e attollit, ^f illecebris tuis detenta. ^g Subinde fortissimus Mars, aspera ^h hastarum acie relicta, exhibet ⁱ animum carmine. ^j Iam & deorum carmina

mentes demulcent, ^k unà cum Apollinis sapientia, multoq; ^l conspicuarum sinu Musarum.

a (C Densam nebulam.) κελαινῶπιρ, nebulae epitheton, quod nigra, quod densa sit aspectu. b (C Curuo capiti.) κρατὶ pro κέρατι, per syncopen. Caput uero pro naso, inquirunt Scholia, accipit. Nam & Homerus αἰτὸρ ἀγκυλοχέλιω dicit. Sic hic Pindarus κρατὶ pro ῥινὶ, totum pro parte accipit. Est ergo densa incurui nasi nebula: & suaue palpebrarum claustrum, somnus è dulcedine citharæ proueniens. c (C Suaue claustrum.) αἰδὺ κλαῖστρον, pro ἡδὺ κλαῖστρον per appositionem. Nebulam, inquit, mirgram, suaue palpebrarū claustrum existentem, eius capiti offudisti. hoc est: Tu citharæ dulcedine tua uigilantem in sceptro Iouis aquilam ita permoues, adeò permulces, ut oculos suos infomneis tenere nequeat, sed indormiscere cogatur. Atq; hoc est quod subiungit, ὁ δὲ κνώσσωρ. d (C Perfusum dorsum.) ὑγρὸν νῶτον, tergum humidum, id est, perfusum scilicet citharæ sonitu, Musica attollit. Vel, demissis alis, solo adhuc tergo pendet dormiens. e (C Atque tollit.) ἀωρεῖν attollere, pendere. f (C Illecebris tuis.) ῥιπὶς iactū sonat, qualis telorū est. Metaphorice pro carminibus, quibus ales Iouis, ex pers rationis, rapitur, cōmouetur, ad somnum adigitur, accipit. g (C Subinde fortissimus Mars.) Alia uirtus Musices, uel citharæ, ordine quarta. Mars quātunuis durus & ferreus, relictis armis & praelijs, Musica sese oblectat: id quod Homerus in Martis cum Venere adulterio satis scite adumbrauit. Deinde in Achille, qui cum alioqui fortissimus Græcorum esset, rapta sibi per Agamemnonem Briseide, posthabito praelio, Musica sese & Gratijs oblectat. h (C Relicta hastarum acie.) Belli est periphrasis. i (C Iam & deorum carmina mentes demulcēt.) κῆλα Homero sagittas ab arcu misiles significat. τῆδ' ἐπ' ὤχετο κῆλα θεοῖο. primo Iliad. Hic tropice pro Musices illecebris & mulcimentis usurpat, ac ueluti ὠτὶ κλημῶτων, aliam, nempe ordine quintā, eamq; potentissimam Musices uirtutem inueniens. k (C Unà cum Apollinis sapientia.) ἀμφὶ λατοΐδαι, cum Apollinis sapientia. Latoides, hoc est, Latonæ filius: ἦος γὰρ ῥιπὶς ὁ ἀπόλλωρ. Patronymicū est ἀλυτῶ, Latonæ. λατοΐδαι pro λυτοΐδαι, dorice. l (C Βαθυκόλπωρ.) Musas Βαθυκόλπας appellat, βαθύ pro πολὺ accipiens, quod magnis sinibus conspiciantur: à manibus eas cōmendans. Per syncodochen formose ite intelliguntur. Βαθύ etiā pro πολὺ accipi in dictione Βαθυζων & Scholia Homericā testantur. Quum ergo Homerus matronas Βαθυζωνες τε γυναικῆας appellat, multum & compressim & arcte cinctas intelligere non est abso

absonum uero, uti cingula uiderentur. Sed hæc τῶν ὀφθαλμῶν.

EPODOS, COLON XV.

^a Quæcuncq; autem per terram ac ^b immensum mare exosa habet Iupiter, Pieridum cantionem ^c auersantur. ^d Horum de numero est, deorum hostis in horrendo ^e tartaro sepositus ^f centum capitibus metuendus Typhos; quem ^g Ciliciæ quondam celebris specus educauit: nunc uero mari obfirmata ^h littora ⁱ ultra Cumas, atq; adeo ipsa Sicilia ipsius uillosum pectus deprimit: ^k cœlestis item columna, niualis Aetna, perpetuum annum niuem fouens, hunc cohibet.

STROPHE II. COLON XII.

^l Cuius ex angulis eructant quidem purissimi, plurimi ignis, fontes: ^m flumina quidem interdium profundunt candentem fumi turbinem, at noctu rutila ex petra uolutata flamma, ad imam ponti uastitatem cum strepitu proruit, ⁿ ac illud Vulcani incendium, densissimos eiecat ^o syphones, ut prodigium sit mirandum uidisse, miraculum etiam eos qui præterierunt audiisse,

^a (Quæcunque.) Quos Iupiter non charos habet, hi, inquit, auersantur Musarum à Piero monte cognominatarum cantum. Qua sententia ignauos, & literarum & uere eruditorum contemptores notat, concilians sibi ac iuxta reddens attentum Hieronem. perinde ac si dicat: Qui literas adspernantur, Deum adspernantur. Ac rursum, Deus contemnit & auersatur suorum donorum, id est, literarum contemptores. Verissima gnome, quæ ad ingenuas disciplinas omnino pertinet: quã si optimates, cum Hierone hoc Pindarico animo suo uoluerent, maior studijs honos haud dubie haberetur. Ac indoctum uulgus, omnium liberalium studiorum expers, si hanc Pindari gnomen sibi persuasam & ratam & sanam crederet, prolem suam maiore cura literis ac præclaris Musis dederet. At quid est sua inertia præmij refrunt, quæ cum dona Dei, tum ipsam Deum nau-

ci ducunt, quàm sui liberorumq; suorum perniciem? **b** **C** Immensum ma-
re.) ἀμειμάκετον, quasi ἀμειμάχερον, inexpugnabile, indomitum, im-
mensum. Vltima Isthmiorum ode eadem uoce usus est. **c** **C** Auersantur.)
ἀτύζονται, ab ἀτυ, id est, noxa deriuatur. Pro ἀποσφόνταε ποίη-
uitur, iuxta mentē Interpretis. αἰόντα audientia, dependet ab ὄσα. Quae
cunq;, inquit, exosa habet Iupiter, audientia uocem Pieridum, hoc est, dum au-
diunt cantum & odas Musarum, easdem auersantur. **d** **C** Horum de nu-
mero.) Exemplo quod dixit confirmat, ad Aetnam Siciliae montem, unde se
Hieron Aetnaeum predicabat, descendens: propter quem & sententiam hanc
primum attulit. **e** **C** Tartaro.) Tartarū Stephanus πρὸς πόλεωρ,
ex Cratete locum esse tradit, crassiori aëre. Iuxta alios uero locus est sub terra
circa Saturnū & eos qui cum ipso, id est, inferis. Nam Tyrsin Saturni insulam
ἐ 2. Olympiorum perceptum est sedem esse beatorum. Dicitur autem tartarus,
ρα,rum, substantiue. Pindarus hic foeminino genere usus est, ἧ αἰνῶ τερτά-
ρω, à uerbo τεράσσω, turbare: aptum inferis nomen. **f** **C** Centum
capitibus.) Typhonem gigantem centum capitibus horrendum fuisse, uel cen-
tum capita habuisse, Pindarus adfirmat: ideo enim eum ἐκαρυντικέρονος,
hoc est, centicipitē appellat. Consonat huic Aristophanes in Nebulis, qui hunc
ἐκαρυντικέρονος nominat, dum Strepisades inquit:

τῶντ' ἀρ' ἐπίσω ὕγραν νεφέλῃν σπείρα γλαῦν δάκρυον ὀρεμύ-
πλοκέως θ' ἐκαρυντικέρονος, περιμαίνδουσαι τε θυέλλαι.

Scholia tamen certum numerum pro incerto acceptum uolunt, pro multis capi-
tibus insignem. De Typhone in superioribus, ode nempe 4. Olympiorū non
nihil dictum est. Extat fabula apud Ouid. 5. Metamorph. Horatiū 4. ode ter-
tij libri carminum. Quinctian Homerus Otum & Ephialten fratres Ioui bela-
lum indixisse refert, undecimo Odysseae. Ossam enim & Peliū montē ad Olym-
pum transferendo, caelum scandere, Iouemq; deijcere tentabant. Horatius &
ceteri ad multos Gigantes id facinoris referunt, inter quos Ouidius Typhonem
etiā numerat. Horatij locus est huiusmodi:

Magnum illa terrorem intulerat Ioui
Fidens iuuentus, horrida brachijs,
Fratresq; tendentes opaco
Pelion imposuisse Olympo.
Sed quid Typhoeus & ualidus Minas,
Aut quid minaci Porphyryion statu,
Quid Rhoetus, cuiulsisq; truncis
Enceladus iaculator audax,

Contra

Contra sonantem Palladis ægida
 Possent ruentes? hinc avidus stetit
 Vulcanus, hinc matrona Iuno, &
 Nunquam humeris positurus arcum.

Et postea:

Iniecta monstris terra dolet suis,
 Mœretq; partus fulmine luridum
 Missos ad orbem, nec perêdit
 Impositam celer ignis Aetnam.

Dicitur aut nominatiuo Typhos,

Typhon, & Typhocus. g ¶ Ciliciæ quondam celebris specus.) Cilicia Asia regio est, in qua specum fuisse Typhonis Pindarus adserit. De antro illo est apud Pomponium Melam in 3. Tertius, inquit, specus est, quem Typhonei uocant, ore angusto, & multum (ut experti tradidere) pressus, & ob id assidua nocte suffusus, neque unquam perspicere facili. Sed quia nunc demissa in se confestim exanimat, natura fabulâq; memorandus. h ¶ Littora mari obfirmata.) ἀλιόρκειες ὄχθαι, ripæ mari septæ. Tametsi ὄχθῃ ripam sonet, & ad fluuium pertineat, attamen cum mare adiecerit, per littora uerti, quanquam & insulari ripæ sint, & latini ripam insulis attribuant: perinde atq; Pomponius Mela, mare insularum ripis contentum ait: ac idem rursus Nili littora nominet. Sed nihil hic magna disputatione opus. Certum est littus proprie maris esse, ripam fluminis: sic apud Græcos τὰς ὄχθᾶς εἶναι ποταμῶν, αἰγιαλῶν δὲ τῶν θαλάσσιων. interim tamen discrimen hoc nonnunquam à poetis & alijs turbare: quare mihi hoc dandum opinor, si hic ὄχθᾶς per littora uerterim, dum mare Siculum Cumas alluens considero. Etsi Nicander dixerit, τῶν ὄχθᾶς πρὸ μύσοιο, in principio Theriacôn, Permeso flumini ὄχθᾶς uerè & proprie tribuens. i ¶ Ultra Cumas.) Sex Cumæ numerantur apud autores, tradente Stephano. Prima Aeolidis, à Cuma Amazone dicta. Ephorum historicû & Hesiodum poetam hæc agnoscit ciues, ex sese editos. Altera, quæ Phriconitis & Lesbos appellatur: alia Italiæ, quarta Eliæ, quinta Eubœæ: sexta insula est Siciliæ uicina, quam hic adfert. k ¶ Cœlestis item columna.) Niualem Aetnam, propter altitudinem, & mira illic naturæ sacramenta, per appositionem, cœlestem columnam uocat, metaphoricôs: hoc est, altissimū montem, nonnihil cœlestis operationis exhibentem. l ¶ Cuius ex angulis.) Per amplificationem describit hic paucis montis Aetnæ in Sicilia mira. De quo Plinius lib. 2. cap. 106. Ardet Aetna noctibus semper, tantoq; æuo ignium materia sufficit: niualis hybernis temporibus, egestumq; cinerem pruinis operiens. Et lib. 3. cap. 8. Aetna Siciliæ mons, nocturnis mirus incendijs. Porro omnium longe mirabilissimum est, quod Pindarus hic Aetnam & niualem, ac toto

anno niue perfusum, ac perpetuis ignis fontibus ardere dicat. Quid enim magis mirificū, atq; duo maxime pugnantiā in una re, uno corpore loco ue reperiri? Philosophi pro catholica habent, duo contraria non posse esse simul. At hic & calorem & frigus, niuem & ignem, in Aetna reperimus. Etsi enim uno in loco ignis & nix non sint, nec eadem montis substantia, mirum tamen est tanto igni, totum montem non liquefieri: longe sanè mirabilius niuem non dissolui. Pindaricam hanc Aetnae descriptionem Phauorinus apud Gellium confert lib. 17. cap. 10. Hic miror equidem à quibusdam hunc autorem reijci. Vt enim iudicio caret & eloquentiæ ignarus est, qui cum iuuentuti proponit, ut inde lexin & phrasin latinae linguae discat: sic nimium sibi tribuunt, qui Gellium planè adspiciantur. Quod si iuxta auream Plinij gnomen, Plinio iuniore in epistola ad Maerium referente, nullus liber tam malus sit, quin aliqua ex parte prodesse possit: Gellianae uigiliæ quum minime pauca contineant posteritate digna, plurimum etiam fructus adferentia studijs & studiosis, quid est quod eum adeò damnent? Inter pleraq; igitur alia & hoc minime adspiciendum est, Phauorini, quod ante notauit ille, de Virgilio in Pindaricorū uersuum translatione. Recitata enim hac Pindarica tota Strophe, Aetnae cum niuem tum ignem continente, Audite, inquit, nunc Virgilij uersus, quos inchoasse eum uerius dixerim, quàm fecisse:

Portus ab accessu uentorum immotus & ingens
 Ipse, sed horrificis iuxta tonat Aetna ruinis,
 Interdumq; atram prorumpit ad aethera nubem,
 Turbine fumantem piceo, & candente fauilla,
 Attollitq; globos flammarum & sidera lambit.
 Interdum scopulos, auulsaq; uiscera montis
 Erigit eructans, liquefactaq; saxa sub auras
 Cum gemitu glomerat, fundoq; exæstuat imo.

Iam principio, inquit, Pindarus ueritati magis obsecutus, id dixit quod res erat, quodq; istic usu ueniebat, quodq; oculis uidebatur, interdum fumare Aetnam, noscitur flammigare. Virgilius autem, dum in strepitu sonituq; uerborū conquirendo laborat, utrunq; tempus nulla discrepatione facta confudit. Sed quia ex ipso Gellio hic locus nulli non pateat, quomodo ῥόορ πρὸς αἰθῶνα, & κροῦνός, & alia id genus, incōmode uerterit, nolo hic aequa plus parte esse prolixior, adiecto saltem hoc quod in fine ait: Quod saxa autē & scopulos eructari, & erigi, eosdemq; ipsos statim liquefieri & gemere, atq; glomerari sub auras dixit, hoc, inquit, nec à Pindaro scriptum, nec unquā fando auditum, & omnium quae monstra dicantur, monstruosissimum esse. m (Flumina interdum.)
 πρὸς αἰθῶνα, & c. id est, interdum fumat, noctu ardet. n (Ac illud

illud Vulcani incendium.) Græcis ἔρπειτόν reptile est: cui rei certū Nicander ἔρπειτόν
 der testimoniū dicit. Scholia hic pro incendio accipi tradunt. Illud Vulcani re- reptile.
 pile, periphraſis Aetnæ uel Typhonis est, pro eo quod est, Aetna, cuius æſtus à
 Vulcano prouenit. ο (Syphones.) κροῦνοι siphones sunt uel cana-
 les. In metaphorâ perſeuerat.

ANTISTROPHE, COLON XII.

^a Vt Aetnæ in nemorosis religatus est uertici-
 bus ac solo, lectus uero durus totum inclinatum
 dorsum pungit. ^b Vtinam tibi iam nunc, utinam
 placeat Iupiter, qui montem hunc, fertilis terræ
 frontem, adminiſtras, ubi ^c inclytus indigena, ui-
 cinam glorificauit urbem. Nam in Pythio cursu
 præco proclamauit eam ex uictoris Hieronis pro-
 nuncians

EPODOS, COLON XV.

Curribus.

^a (Vt Aetnæ.) οἶον, iuxta diſtinguendi rationem cum præcedentibus
 coheret, ut miraculum auditus & prodigium iasus præcedens referatur ad ſi-
 tum Typhonis gigantis: quaſi Typhon iſte ſit cauſa incendij, ac ueluti renitatur
 ſuggerenti ſlanmas Vulcano, unde inter luſtandum tanti globi ſlanmarum, in
 altum & in ipſum mare eijciuntur. Queſtio. Queſtio hic oritur, quo pacto montis ca-
 cumini alligatus ſit Typhon, quum illi ſit Aetna ſuprapoſita. quæ hunc in mo-
 dum diluitur. Typhon dorſo ſuo terram & ſolum Aetnæ ſubſtratum, cordi ue-
 ro Aetnam impoſitam gerit. Porro Græcis τὸ φῶς ardere eſt: hinc ubicunq;
 montes ardentes, ut in Aegypto, in Phrygia & alibi ſint, Græci illic Typhonē
 eſſe tumulo conditum ſunt commenti. ^b (Vtinam.) Δένους eſt. Præ-
 catur Iouem ut beneuolus, quæ cum de Typhone dixerit, tum de laudibus Hie-
 ronis ſit ſubiuncturus, ſuſcipiat. Iouem ideo, quod in Aetna coleretur: perinde
 ac poſthac Apollinem, ceu Pythij certaminis præſidem. ^c (Inclytus in-
 digena.) κλυδὸς οἰκιστὴς, celebris habitator, Hieron eſt. Per uicinam ur-
 bem Catanen intelligit uel Aetnam.

^a Viris nauī mare trañcientibus ubi primum
^b per ſalum uehuntur, præcipua uoluptas eſt, ^b ſe-
^c cundos adſpirare uentos, Decorū nanq; eſt præ-

stantiorem tandem reditū adipisci. Hymnus uero hic, in eiusmodi euentis, inclytam posthac duraturam coronis equisq; gloriā adfert, neq; non lætis conuiujs famigeratā. O Lycie Phœbe, qui Delo imperas, Parnassiq; fontem Castaliā amas, uelis quæso hæc quæ precor & uiris insignem regionem tua consummare uoluntate.

a (Viris nauī mare traicientibus.) Gnome est, qua hymnū hunc, uel ent comium suum sequundo uento confert, hanc ad rationem: Perinde atq; sequendus uentus nauitis uel mercatoribus mare traicientibus est gratissimus, quippe quo feliciter ad alienas planè terras abeant, & iucunde reuertantur, & quo beati reddantur: sic meus hymnus Hieronem ubiq; tum uictorie, tum insignium equorum nomine prædicabit, ac in bonorum passim conuiujs beatum faciet, uti de eius uirtutibus sermones misceant. b (Sequundos adspirare uentos.) *πομπᾶσιν ἐλθεῖν ὄρεον*, sequundum uentū, cuius ope deduci possint, quoq; uelint citra calamitatem peruenire queant.

STROPHE III. COLON XII.

» ^aEx dijs enim omnes humanarū uirtutum conatus, & sapientes & manibus fortes & eloquentia eximij sunt. ^bSpero equidem sagittam, non æreis genis conspicuam, manu uertendo, extra scopum me proiecturum: quam si longius misero, ^daduersarijs me palmam ^cprærepturū confido. Faxint superi ut nullo non tempore & felicitas & opes tuæ floreat, & obliuio tristibus rebus adhibeatur.

ANTISTROPHE, COLON XII.

Ac ad memoriam reuocet & quales, quibus in prælijs pugnas toleranti animo sustinuerit, quando ^buoluntate & consilio deūm, reperiabant ^chonorum (qualem nemo Græcorum alius decerpit)

pit) diuitiarum eximium ornamentum.

^a (Ex dijs.) Gnome est, qua & Hieronē diuina ope uicisse, seq; iuxta diuino adstatu pangere carmina dicit: reddiq; ueluti rationem precationis suae, quare Ioui & Apollini, cū Hieron tum ciues chari esse, & hymni placere debeant. Virtus est ex Deo: uictoria est uirtutis opus: in signe poëma et encomiū idē tēdem uirtutis intellectus opus: Ergo uictoria Hieronis & carmina nō immeritō Deo grata sunt. Atq; hęc tali ratiocinatione comprehenduntur: Quicquid ex Dei benignitate proficiscitur, Deo gratum est: uictoria & bonarum literarum disciplina ex Deo proficiscuntur: ergo Deo gratę sunt. Argumentum ab honesto ductum, nēpē uictoriam rem diuinam esse, quę non nisi ex Deo, proficisci possit. Vel simpliciter ratio est precationis, quur ab Apolline petiuerit ut ipse perficiat & conseruet Siciliam, & Siculam Catanen Hieronis urbem. Vnde subiicit: Ex dijs enim & c. Hoc est, nisi uos o Iupiter & Apollo, & Siculorum & aliorum mortalium fortunas & statum tueamini, actum est. Quid enim per se homo possit integrum seruare sine uestra ope? ^b (Spero equidem.) αὐτὰρ ἐγὼ κείνοιο. Spero, inquit, & c. Allegorice accipiendum est. hoc est, Spero me Hieronem laudando, uera & inclyta dicturum: tum telis meis, id est, poëtica mea, aduersarios & Hieronis & meos uicturum. ^c (Non areis genis.) μὴ χαλιῶ πάρενοιο. Quod non intelligat uera tela ærea uel ferrea, hic ostendit: uerum se tropice loqui, & oden hanc in Hieronis uictoris decus conscriptam intelligere. μὴ χαλιῶ πάρενοιο, non areas genas habentem, iaculi uel sagittę æratas uel æreas cuspides intelligit. ^d (Aduersarios.) ἀντιπῆς. Per aduersarios intelligit hostes Hieronis, qui eius glorię, uictorię atq; potentię inuideant: deinde poëta stros alios, qui sibi Pindaro clanculum detraherent. ^e (Prærepturum.) ῥίψαις, doricū participium à ῥίπτω; sicut antehac χαλάξαις pro χαλάσας. ἀμδύσαδδ, est prætergredi, uincere. ^f (Faxint superi.) Optat ut felicitas & diuitie Hieroni inconstante maneant, ut ita obliuiscatur malorum quę sit perpeffus. ^g (Quales, quibus in prælijs.) οἷκας γν̄ πολέμοιοσι. Hieronis & Gelonis disfidium, quo de regno contendebant, intelligit: de quo in 1. & 2. Olympiorum ode non nihil actum. ^h (Voluntate.) θεῶν παλάμιας, diuino consilio uel potentia. In Olympijs παλάμω pro βολῆ accipi per se ximus. ⁱ (Honorem.) πμαῶν. Per honorem Pindarus regnum sepe intelligere solet, ita hoc in loco. Atq; id ipsum ex adnexa particula colligitur, dum inquit: οἷαν αὖτις ἐλλάωμ δέεπδ.

Nunc utiq; Philoctetę modum accedens pu

gnauit, ^b etsi necessariò, amico ei, sit quispiam blanditus. ^c Fama est ex Lemno quæsitum uenire, ulcere maceratum

EPODOS, COLON XV.

Diui nos heroës, Pæantis filium arcu ualentē, qui Priami urbem ^d depopulatus est, finemq; impositum defatigationi Danaorum, perinde ac fato destinatum erat. ^e Hoc quidem pacto Deus gubernator Hieroni adsit, qui & futuro tempore cupita illi præbeat. ^f O Musa persuade mihi, ut ^g per solutionē quadrigis, lætitiāq; à uictoria patris minime alienam, prope filium Hieronis Dinomenem concinam. Age deinceps ^h Aetnæ regi amabilem reperiamus hymnum.

^a (Philoctetæ modum accedens.) A fortitudine & cōsilio in rebus bellicis Hieronē laudat, conferens eum Lemnio Philoctetæ, quod ipsius instar beligeratus sit, ut postea subiicit. Innuat autem ægritudine fuisse æque grauatum Hieronem, atq; Philocteten: etenim dum calculo laboraret, in lectica circumferre batur, aduersum ita hostes suos depugnans. ^b (Etsi necessariò.) Potentes uel maleuolenti Hieroni blanditos esse, atq; eius timuisse potentiam, ait Anaxilaum Reginorum regem intelligi interpretes docet: qui cum Locros Epizephyrios perdere funditus bello uellet, Hieronis interminatione impeditus est, autore Epicharmo. ^c (Fama est ex Lemno.) φωνὴ δὲ λαμνὸθεν. Philoctetæ, cui comparauit Hieronem, historiam refert. Consonat huic historie Bacchylides in Dithyrambis, inquit Scholia: quod Greci è Lemno insula Philocteten attulerint, quandoquidem sine Herculanis armis Ilium capi non posse ex Heleni uaticinio perceperant. Iam Philoctetes ab Hercule genus dicebat. ^d (Depopulatus.) πέρσε. Paridem enim Alexandrū Priami filium occidit. ^e (Hoc quidem pacto.) ἔτω. Precatur, ut quemadmodum Philoctetes conualuit, Hieron sanitatem etiam pristinam recipiat. Nam cum Apollinis oraculo lauisset Philoctetes indormissetq;, Machaonem putrefactam ulceris carnem rescuisset, ac uulneri infuso uino, quā Aesculapius à Chirone acceperat, herbam imposuisse, atq; ita conualuisse Dionysius tradit.

^f (O Musa.) μοῖσα. A filio uirtutibus & sapientia claro, Dinomene uidelicet,

iudicet, patrem laudat. g ¶ Per solutionē quadrigis.) Age, inquit, Musa & Diomenem Hieronis filium concinamus, cuius laude quadrigæ, id est, uictoria patris ueluti persoluetur & æquabitur. quasi dicat: Ea uirtus in filio effulget, ut non inferior sit iudicanda patris uictorijs. h ¶ (Aetnæ regi.) αἰτνας βασιλῆι, Aetnæ rex est Dinomenes hoc loco, ut è sequenti Strophe planum fiet.

STROPHE III. COLON XII.

^a Cui urbem illam diuina cum libertate ad leges ^b Hyllidæ libræ Hieron condidit. ^c At Pamphyli & Heraclidarum liberi ^d sub Taygeti ripis morantes, permanere semper uolunt ^e in Dorici Aegimij institutis. ^f Tenuerunt Amyclas felices à Pindo uenientes, equorum præstantia insignium ^g Tyndaridarum præclari uicini, quorum ce- lebritas summe floruit.

a ¶ (Cui urbem.) τῷ pro ᾧ, consueto poetis more. Cui, subaudi Dino- meni. A legum Reipub. integritate patrem & filium prædicat. b ¶ (Hyllidæ libræ.) ἡμιδὸς σάβμας. Per Hyllidam libram Lycurgicas sanctiones intelligit: is enim undecimus ab Hercule fuisse memoratur ab Ephoro. Hyllidā autem uocat, id est Herculanā, ab Hyla dilectissimo Herculis comite. Adiecit ita uox est Hyllis. ἡμιδὸς σάβμα, Hyllis libra, uel Hyllida libra: sicut πατρὶς γαίης, pro πατρῴδους uel πατρικῆς γαίης. Lycurgicis ergo legibus urbem Catanen pater filio instaurauit, tradiditq;. Vel, Hyllidam librā, quod uero pro- prius, ab Hyllo præstantissimo Doriensum principe & legislatore. Sic per Hyl- lidam libram, Doricas leges accipit. Hieron enim è Megarensibus, Gelois & Syracusijs Doriensum colonis Aetnam urbem primum incolas transfudit. Sic pulchre quadrabit Hieronem, Aetneis ceu Doriensibus, Laconicas etiam leges præscripsisse. c ¶ (At Pamphyli & Heraclidarum.) Legum Aetnæ arū præstantiam ab exemplo amplificat. Et Lacedæmonij, inquit, Doricis sanctio- nibus gaudent. Iam Lacedæmon & Athenæ clarissimæ Græciæ urbes & flo- rentissimæ, de primatu inter sese contendebant, ut est apud Isocratem in Pane- gyrico & Panathenæico. Eas uero leges, quibus amplissimæ respub. optime & sanctissime administrantur, oportet esse præclarissimas. Proinde huius Stro- phes status hoc enthymemate continetur: Aetnæ arū leges sunt præstantissimæ, quia à Doriensibus & Lacedæmonijs sunt deductæ. d ¶ (Sub Taygeti ri-

pis.) Taygetus mons Laconica: pars pro toto: cuius & Homerus meminit in catalogo nauium, ἢ κατὰ τὸ ὕψος τοῦ πρῶτου κρητοῦ. à Taygeta Eurotae matre dictus, ut Stephanus tradit. Effertur, ut idem autor est, per triagenera, τῶν ἕκαστος τῶν ὑπέστη τῶν ὕψος. ε ¶ In Dorici Aegimij instituit.) Pamphylus, Dymas & Dorus filij sunt Aegimij: à quibus Pamphylis & Dymanis familiæ sunt Lacedæmoni. Liberi ergo Pamphili & Heraclidarum sunt nepotes & posterij Aegimij & Herculis, hoc est, Hyllidæ. Vel, Lacedæmonij uolunt à Pamphilo uel Aeginio & Hercule deduci, ut Scholia habent. Mihi uideatur Pindarus, ut iam subindicatum, legum Aetnæ arū amplitudinem & excellentiam cōmendare, ut quæ à Doriensibus sint Aetnam translatae. quasi dicat: Tanta est earum legum cōmoditas, ut uel hodie Lacedæmonij eas assidue sua in patria tueantur. Instituta igitur Dorici Aegimij, periphrasis est legum Doriensium, uel Hyllidis libræ. f ¶ Tenuerunt Amyclas.) Amyclæ ciuitas Laconica est: per Synecdochen Spartā uel ipsam Lacedæmonia intelligit. Summa est: Dorienses iuxta Pindum Perrheboeæ habitātes, Lacedæmonia cum Heraclidis peruenerūt. Vel, Dorienses, qui antea Pindum, unam ex quatuor urbibus existentem, incolucrunt, uenerūt Dorida, quæ est inter Oeten & Parnasum, sex urbes complectentem, quarum nomina sunt, Erineum, Cytinum, Bœcum, Lileū, Carphæa, Dryope: ex hac deinde cum Heraclidis Lacedæmonia profisciscuntur. quasi dicat: Et illi apud Spartiatis Doricas leges secantur. Antiquitatem ita legum, quibus Aetnā exornarit, & hoc paradigmate explicans. g ¶ Tyndaridarum.) Castor & Pollux Tyndaridæ sunt, hoc est, Tyndari regis filij. Castor ergo & Pollux Argos translati sunt, Lacedæmoni uicinum. Lacedæmonios igitur Castori & Polluci, hoc est Argo uicinos esse dicit.

ANTISTROPHE, COLON XII.

⁴O Iupiter, semper hanc felicitatem ciuibus & regibus prope^b Amenam fluuiū præbe, uera hominum ratione dijudicandam. Præsta etiam uti tua ope^c princeps Hieron, filio suo Dinomeni imperās, populumq; honorās, unanimi eos concordia conglutinet. ⁴Obsecro annue Saturni placido uultu, ut per singulas domos^c Phœnix Tyr seniorumq; turba sentiat naues contristantē uim, obseruans ante Cumas

EPODOS, COLON XV.

Qualia Syracusiorū sub principe domiti, per-
pessi sint à uelocibus nauibus, qui & in mare om-
nem fœtatem præcipitauit,

^a ¶ (O Iupiter.) Deesis est. Precatur ut regibus & ciuibus Aetnaeis re-
tam & felicem administrationē Iupiter donet. ^b ¶ (Amenam.) ἀμείβω
παρ' ὕλας, pro ἀμείβω Doricōs. Fluuus est proxime Aetnā Amenes. Est
autem periphraſis Aetnaeorum, Ciuibus & regibus prope Amenem: id est Aet-
naeis. ^c ¶ (Princeps Hieron.) ἀγυτήρ αὐτῆς, Hieron Sicilia rex.
Optat autem ut & regibus & subditis felicitatem tribuat Iupiter, tum ut filiū
ſuum iuniorem regem ita inſtituat, ut ſumma concordia cum populo & ſubditis
uitam uiuat. ^d ¶ (Obſecro.) δὲχῆναι est. Optat enim ut Iouis beneficio
hoſtibus ſuis Hieron ſemper ſuperior permaneat, utq; à Phœnicibus ac Tyrſe-
nis timeatur. ^e ¶ (Phœnix & Tyrſenorum turba.) Porro Tyrſeni &
Carchedonij Phœnicium coloni, aduerſum Cumanos mouebant bellum, fundi-
tus eoſdem euerſiri cogitantes. Atenim Hieron Cumanis opem ſtrens eos ſrua-
uit, & ab hoſtili manu eripuit, Tyrſenorum & Carchedoniorum exercitibus
non modicam paſſis cladem. Atq; hanc cladem intelligit, dum inquit, ut ſentiat
Phœnix & Tyrſenus, quanta à Syracuſiorum principe ſint perpeſſi.
^f ¶ (Aetatem.) ἀλικίω, id est, omnis generis milites, uel fortiſſimos
quoſq; uirili ætate & robore pollentes: per antonomāſian.

^a Græciam è graui ſeruitute liberans. ^b Proin-
de amplector à Salamine mercedem, Athenien-
ſiumq; ſuſcipio amicitiam & beneficium. Lace-
dæmoni uero pugnā prædico ante Cithærona,
^d ubi Medi defatigati ſunt curuis arcubus inſi-
gnes. ^c At prope irriguā Himeræ fluminis ripā,
Dinomenis liberis hymnū abſoluam, quem iam
ante pro uirtute, & deſeſſis hoſtibus receperunt.

^a ¶ (Græciam è graui ſeruitute.) Liberauit & Sicilia & reliquos Græ-
cos, dum Tyrſenos & Carchedonios in mari ſubmerſit. Sunt qui putent hic Pin-
darum ad Ephori hitoriā reſpicere, quæ eſt huiusmodi: Quum Xerxes hoſtili
manu Græciam inuadere uellet, legatos ad Carchedonios miſit, qui iuberent ut
in Siciliam nauigantes illi, Græcorum claſſes ſubuerterent, ac deinde in Pelo-

ponnesum uela sua dirigerent. Eodem tempore ab Atheniensibus ad Hieronem legati praestiti fuerunt, efflagitantes, ut Graecis ferat suppetias. Quibus obsequens Hieron & Gelon, ducentis nauibus instructis, duobus millibus equitum, deciesque mille pedibus conscriptis, Carchedoniorum classem debellarunt, in Siciliam irruentem. Atque hac ratione cum Siculos tum reliquos Graecos acerba & tristis seruitute liberauit. **b** ¶ Proinde amplector à Salamine.) Ab Hieronis rebus gestis, in quibus Xerxis expeditionis meminit, simul ad ipsam Atheniensium & Spartanorum pugnam aduersum Persas per dilationem digreditur: ubi summum uirium suarum in bello specimen praebuere Graeci aduersum Barbaros, & maximam sunt laudem consecuti. Dicit ergo, amplector à Salamine mercedem, & Atheniensium suscipio beneficium: hoc est, Non omittam hic fortissima Graecorum aduersum Xerxis ferè innumerabiles copias facinora, qui ad

Merces. Salaminam insulam Atticae Persarum manum debilitarunt. Mercedem autem metaphoricòs accipiendum opinor, pro re grata, si ad Graecos referatur. Ut enim debita merces res est grata, (de honestatis uero mercede loquimur, non de turpitudinis praemio. Corui enim & furcae furibus non sunt accepta praemia, nec rotalatrioni) & iucunda: sic uictoria Graecorum, graeca genti gratissima fuit. Attamè quia haec translatio longe petita est, simpliciter accepta mercedis uox, ad Persas pulchre & apte referri potest. Tum sensus erit: Non praeteribo hic apud Salamina mercedem, hoc est, cladem Persarum apud Salamina, in qua debitam sibi mercedem, quam quaesuerunt Persae, inuenerunt: hoc est, crucem, perniciem, calamitatem, interitum, quodque omnes turpissime uincerentur. Exstat historia apud Herodotum, Iustinum in 2. & Paulum Orosium. **c** ¶ Lacedaemoni uero pugnam praedico.)

Citheron. Nec hic omittam celeberrimum illud praedium quo Spartani circa Cithaerona Medorum uim deleuerunt. Est autem Cithaeron mons & saltus non longe à Plataeis. Plinius in 4. & Pomponius Mela in 2. Thebis adijciunt Cithaerona nemus. Thucydides in 2. testimonium dicit, illic à Lacedaemonijs Medos esse suos, dum hunc ad modum Archidamus rex ait: Dij quicumque terram Plataensem tenentis, heroës, conscij estis, iureiurando prius ab istis uiolato, non incipere à nobis iniuriam: quod in hanc terram uenimus, in qua patres nostri, uotis apud uos nuncupatis, Medos superauerunt, quanquam uos pro patris adiutricem Graecis in praedio praestitistis, &c. Cithaeronis & ibidem non ita multis interiectis Thucydides meminit: Deinde, inquit, aggerem ante urbem iaciunt, sperantes propediem se expugnaturus, tanta manu in opere occupata. Itaque casam è Cithaerone materiam utrinque muris opposites, supra urbis edificia extruunt. Proinde & haec ad laudem Lacedaemoniorum pertinent, quod Medos & Persas in grauissima illa Xerxica expeditione in agro Plataensium

prope

prope Cithærona fuderint. d ¶ Vbi Medi defatigati sunt.) ταῖσι μὲν
 ἰδοὶ κέρμοι. ταῖσι prepositiuus articulus est, pro postpositiuo ἦ. Enalla-
 ge numeri est: à singulari ad pluralem transilit. Lacedæmoni pugnam, inquit,
 repeto, ante Cithæronem: in quibus, pro in qua, subaudiendum pugna.

e ¶ At prope irriguam.) Redit à digressione ad institutum, Hieronem
 cum Atheniensibus & Spartanis confrensens. Perinde atq; Athenienses & Spar-
 tani cum Platæensibus Græciam à Barbarorum iniuria liberarunt, sic Hieron
 non minimum etiam auxiliij & beneficiij in eadem re Græcis præstitit. Vel, si ad
 Carchedonios Hieronis res gestas referamus, hic erit sensus: Præstantissimæ
 Græcorum urbes, Athenæ, Sparta, & aliæ, triumphis ac trophæis de Barbaris
 acceptis conspicuæ sunt. Himera uero Siciliæ fluiuius uirtute cum Hieronis, tum
 liberorum eius, clarus est, qua Carchedonios fudit. f ¶ Pro uirtute.)
 ἀμφοῖν ἀρετῶν, pro uirtute sua bellica. g ¶ Defessis.) κερμόντων, pro
 ἀναιρεθῆντων, id est, occisis. Est autem prope ripam Himera, periphrasis,
 pro ipsa Sicilia.

STROPHE V. COLON XII.

” Si opportune cecineris multorum summis re
 ” bus gestis & uirtutibus breuiter^b cōplicatis, mi-
 ” nor hominum reprehensio sequitur. ¶ Continua
 ” enim prolixitas celeres auditorū mentes obtun-
 ” dit. ¶ Fama uero, ciuium clam̄ animum, propter
 ” alias uirtutes impense degrauiat. Attamen^c me-
 ” lior est miseratione inuidia. ¶ Ne honesta præ-
 ” tereas ô Hieron, sed iusto gubernata clauo exerci-
 tum, ac super nō fallaci incude^d linguam fabrica.

a ¶ Si opportune.) κερμόν, pro κερτὰ κερμόν. Seipsum ad breui-
 loquentiam reuocat, quum sentiat se plus solito immorari hymno & Hieronis
 laudibus, gnome tali: Si quis multa egregia facinora succinctim complectatur,
 ille minori tædio auditur, minusq; reprehensionis incurrit. b ¶ Compli-
 catis.) σωτηνύσας pro σωτημῶν, ἢ συμπλέξας. Metaphora est,
 à reitibus sumpta, quorum multæ, longæq; extremitates, si res ita ferat, in unum
 colliguntur. c ¶ Continua enim prolixitas.) Ratio breuiloquentiæ,
 ἀκέρως, id est, ἀκέρως. ἀπείδης, accusatiuus cōtractus pro ἀπείδης,
 mentes, cogitationes. d ¶ Fama uero.) ἀσῶν δὲ ἀερόα. Alia ratio

quur uelit esse breuior in Hieronis encomio. Solent enim mortales inuidere uirtuti, eiusq; preconio. Quare ne te nimium ciuium tuorū inuidentiæ exponam, nolo porro esse prolixior. Atq; hanc statim corrigit sententiam alia gnome.

e ¶ Melior est miseratione.) Hoc est, tametsi aliquis propter uirtutem suam ignauorū odio exponatur: malo tamen inuidiam propter uirtutem, quam miserationem sine uirtute. At præstat, inquit, inuidia miseratione: id est, felicius & beatius est, aliquem liuidorū dentibus uirtutis nomine obijci, quam propter calamitatem & miseriam, luctum, planctum, & infortunij non pauca genera, miserationem aliorū extorquere, ut sui ob calamitatem & inopiam plane commiserentur, ac dicant: O infortunatū hominem, o maximis cruciatibus & mororibus pressum, heu fortunā istius acerbam. f ¶ Ne honesta prætereas.)

Præcedenti ἐπ'αυοθωσδ fretus Hieronem protenus hortatur, ne ob ciuium inuidentiā honesti studium negligat, quin potius eo magis hoc ipsum & uirtutem colat atq; exerceat. Quid est, inquit, quod inuideant? quum melior sit inuidia quam misratio: hoc est, satius est ut tibi propter uirtutē inuideant mortales, quam ut propter ignauiam & calamitatem te prementem, tui miserentur. Primum ad honestum, dein ad iustitiam reuocat, inquiens: δικαίω πηδάλω σπαρῶν νόμα, iusto clauo exercitum uerte. πηδάλω & σείρη, idem significant Homero, nimirum prolixiorē naucleri remum uel temonem in puppi & prora, quo nauis dirigitur. Ergo tantū allegorice uult, iusto clauo, id est, iustis legibus, iusto iudicio bellicosum tuum populum, (solet enim per exercitum libenter bellicosos ciues intelligere Pindarus) gubernare. Postremo ad ueritatem. g ¶ Linguam super incude.) Linguam, inquit, super non mentientii incude fabrica. Allegoria est: hoc est, lingua tua nullum in palato & faucibus uerbum formet uel sonet, quod fictum, quod fucatum, quod mendax iudicari queat. Hec, iuxta opinionem Interpretis, adijcit, quasi aliquid promiserit Hieron Pindaro, auream nempe citharam, ut uestibulo huius ode auditum.

ANTISTROPHE, COLON XII.

“Nam si quid inhonesti à te ^b dictum fuerit, circumfertur undiq;. ^c Multorū rex es. ^d Multi utrisq; testes supersunt. ^e Quod si in pulchra uiuendi ratione perseverans, iucundam audire semper præconiorum famam aues, ne admodum sumptibus seu liberalitate defatigeris. At ^f quemadmodum optimus gubernator uentosum uelum expandit

ac uela permittit eis : sic tu elegantibus lucris ne deludare ô Hieron. Quod mortem gloriæ præconium sequitur,

EPODOS, COLON XV.

Ceu defunctorum hominum uitam nunciat, oratoribus & poëtis. ^b Haud interit Cræsi amicorum studiosa uirtus: sæuum uero ustorem animum Phalaridis in æreo tauro inuisa undiq; fama detinet, neq; ipsum per ædes passim, in iuuenum cœtu, ad iucundam conuersationem, citharæ suscipiunt. ¹ Virtute itaq; eminere, primū est præmium: boni & præclari nominis secunda est felicitas. Qui uero utrunq; adeptus fuerit, summam is coronam suscepit.

^a (Nam si quid.) ἀέτιος est, quare debeat & ueritati & honestati uel uirtuti studere. ^b (Dictum fuerit.) ἀξελύσσον, id est, profectum fuerit. Regum & optimatum delicta longe lateq; diuulgari: quare cauendum ipsis ne peccatis deprehendantur obnoxij. Hoc ipsum & Iuuenalis satyra octa uia admonuit, dum hac ratione canit:

Omne animi uitium tanto conspectius in se
Crimen habet, quanto qui peccat maior habetur.

Hinc uidendum eis, ut parcius etiam peccent. Quantumuis enim leuiter desinet aliquid Hieron, futurū ut totam Græciam pererret isthuc facinus. Et quia rex pluribus cognitus est, quàm priuatus: & uirtutes & uitia regum pluribus etiam innotescunt, quàm priuatorū ciuium. ^c (Multorū rex.) Aliud argumentum, quo ad ueritatem eum hortatur, aq; fraude & furo dehortatur: a statu regio sumptum. ^d (Multi testes utriq; sunt.) Vtriq; uero & uano uerbo, ueritati & mendacio. ^e (Quod si in pulchra uiuendi ratione.) ὀργὴ non iram, sed φόρον, id est, mores & uite rationem hic ualeat: qua significatione in Olympijs etiam usus est. Hortatur aut, ut si cupiat oratorum poëtarum ue ornari præconijs, ut sua etiam munuscula præbeat: hoc est, ne sui obliuiscatur Pindari. ^f (Quemadmodum gubernator.) Comparatio est, qua ad munificentiam poëtis exhibendā Hieronem inuitat. Metaphorice per uellum, aurum seu munera: per uentum, præconia & eruditorū en-

comia & monumenta sunt accipienda. quasi dicat: Expande uela mi Hieron;
 tum uenti insufflabunt. Sis tu Fauonius, tum canent cycni. Sis tu studiorū Mee
 coenas, tum glorificabunt te studiorū etiā alumni. § ¶ Quod mortem
 glorie præconium sequitur.) ὄπι δόμοιο τοῦ αἰχμηαὶ δὲ ξῆας οἴου ἀπὸ
 χοῦ δῶν αἰσθῶν. &c. Horatius ode 8. quarti Carminū, hanc sententiam
 ad Martium Censorinū expressit: quem locum, quia pulcherrimus est, non cura
 et labor subijcere:

Gaudes carminibus, carmina possumus
 Donare, & precium dicere muneri.
 Non incisa notis marmora publicis,
 Per quæ spiritus & uita redit bonis
 Post mortem ducibus: non celes fugæ,
 Reiectæq; retrorsum Hannibalis minæ:
 Non incendia Carthaginiis impie,
 Eius qui domita nomen ab Africa
 Lucratus redijt, clarius indicant
 Laudes, quàm Calabræ Picrides, neq;
 Si chartæ sileant, quod bene feceris
 Mercedem tuleris. Quid foret Ilie,
 Mauortisq; puer, si taciturnitas
 Obstaret meritis inuida Romuli?
 Ereptum Stygijs fluctibus Acacum
 Virtus & fauor & lingua potentium
 Vatum diuitibus consecrat insulis.
 Dignum laude uirum Musa uetat mori,
 Cœlo Musa beat. Sic Iouis interest
 Optatis epulis impiger Hercules.
 Clarum Tyndaridæ sydus ab infimis
 Quassas eripiunt æquoribus rates.
 Ornatus uiridi tempora pampino
 Liber uota bonos ducit ad exitus.

Summa huius Pindaricæ sententiæ est: Hic fructus literarum est, ut liberales &
 uirtutibus claros heroes ita prædicent, ut post mortem apud nepotes semper
 atque ad eò posteritatem duret. Ea enim oratorum & poëtarum uis est, ut hoc
 possint. h ¶ Haud interit Cræsi.) Exemplo & antithesi quod de lite-
 ris & literatis dixit, cõfirmat. Cræsus laudatur, Phalaris reticetur, & nihil mea
 rehur celebritatis. De Cræso Lydorum rege Herodotus, & Iustinus in primo,
 Cræsi

Cresci diuitias in prouerbium abiisse constat. Phalarin ob æreum bouem, quos fontes puniuit, submisso igni, ut illic instar bouum, dum torrentur flammis, clamarent, crudelissimum fuisse demonstrat. Lucianus in Phalari primo & 2. declamatorio more per ethopoiã, excusat apud sacerdotes Delphicos Phalarin. Atqui faber, ut Lucianus narrat, ærarius Perilaus æreum taurum fabricarat, eumq; (ceu tyranni seuitiæ gratificaturus) Phalaridi tradidit, eius rei gratia, ut reos supposito igni tauro inclusos cremaret. Cuius fabri crudelitate permotus tyrannus, primo eum tauro suo, quem alijs elaborauerat, intrusit & exussit. Quæ si uera essent, frustra tyrannidis accusaretur Phalaris. i. ¶ Virtute itaq; eminere.) ἐπιφώνημα & epilogus est. Claudir: Virtute ergo eminere, & bona fama, summum bonum est.

EIDEM HIERONI CVRRV.

ODE II.

STROPHE I. COLON XV.

^aMagnis constitutæ urbibus Syracusæ, ^bbello potentis Martis delubrū, uirorum, equorumq; ^cferro gaudentium felices nutrices: ^duobis à præclaris Thebis hoc epinicij adferens uenio, ^equadrigæ teram concutientis denunciationem, per quam Hieron uictoriam obtinens procul fulgentibus coronis ^fOrtygiam religauit, ^gsedem fluminis Dianæ: ^hcitra cuius opē illas habenis uarias non domuit admirandis manibus suis equas.

ENARRATIO.

Variant, inquit Interpres, de inscriptione huius ode pleriq;. Hieronis quidē Argumentum. in gratiam epigrapha testatur hunc hymnū scriptum esse: sed cuius agonis uel certaminis causa cōpositus sit, Timæus, Callimachus, Apollonius, Ammonius, Dionysius Phaselites ambigunt. Fieri, mea quidem sententia, potest, ut eandem Pythiacam uictoriam intelligat, quam priori ode prædicauit. Nec enim frustra Pythiacis encomijs insertus est. Quid si ab Hierone munus acceperit, tamen hoc nusquam hic explicet, ideoq; in gratiarum actionem hanc oden transmiserit? Continet hic hymnus duos potissimum status. Primus laudatorius est, quo

Hieronem à uictoria curru obtenta laudat. Alter est paræneticus: commonea facit enim Hieronem, ne adulatoribus aurem accõmodet. Ante parænesin illam ad gratitudinis suasionem digreditur, Locros Epizephyrios & quicunq; beneficium accepissent ab Hierone, gratos esse debere benefactori subindicans. Atq; in eo eucharisticas loco bonam hymni partem absoluit. a ¶ O magnis cõstituta urbibus Syracusæ.) Urbibus magnas ideo Syracusas appellat, quia Archias Corinthius quatuor ciuitates destruens in unam redegit urbem: quarum nomina fuere, Achradine, Neapolis, Epipole & Tyche. Syracusæ autem maxima Siciliæ ciuitas est, ab Archia Corinthio condita, Stephano autore. Quia uero Siciliæ rex est Hieron, ideo à Syracusis hic clarissima eius insula urbe oraditur.

b ¶ Bello potentis Martis.) Βαθυπολέμω ἄρεσ. Laus Syracusarũ à potentia. Βαθύ in compositione multum significat frè, ut in Βαθύζων, Βαθύκλωπος uisum est: sic hoc loci Βαθυπόλεμω ἄρεσ, Mars in bello multus, hoc est, potens & uehemens.

c ¶ Ferro gaudentium.) σιδεραρχαρχαῶν, pro σιδεραρχαρχαῶν, à σίδηρος ferrum, & χαίρομαι letor, uel χαίρουμι pugna: quod ferro, hoc est, armis ferreis pugneti.

d ¶ Vobis à præclaris.) Vobis, id est, in uestri gratiã. A præclaris Thebis. Splendidas Thebas uocat propter Bacchum, Herculem, seq; ipsum, quod omnes illi sint Thebis orundi. Sua igitur uel chori persona Syracusas, per prozopopœiã cõuenit. Venio ad uos ego Pindarus ò Syracusæ, à Thebis hoc meos mecum adferens: per sese enim nõ adijt Hieronem, sed per chorũ transmitit: ut Scholia.

e ¶ Quadrigæ terram.) Appositio est. Hoc meum melos est denunciatio & indicatio & prædicatio uictoriæ, quam curru Hieron consecratus est.

f ¶ Ortygiam religauit.) Cherronesum prope Siciliam intelligit: hæc enim quum antea per sese insula esset, Syracusis tandem coniuncta est.

g ¶ Sedem fluuialis Dianæ.) Appositio est: in qua Ortygia fluuialis Diana sedem habet. Dianã fluuialem ab Alpheo flumine uocat: ferunt enim amore percitum Alpheum, Dianam adusq; Ortygiam persecuti: unde illic Alpheo Dianæ templum est extructum. Vel: iuxta Arethusam Syracusarũ fontem ex Alpheo scaturientem, Dianæ simulacrum est, hinc ἀλφειῶν ἄρτεμις appellatur.

h ¶ Citra cuius opem.) Dianæ & Mercurij ope uictoria potitum Hieronẽ adfirmat: pium & felicem uere ostendens, quippe cui dij optulenter, cui dij uictoriam impertiant. Dianã autẽ equestrem etiam esse Homer. admonet, dum eam χρυσώϊον, hoc est, aureis habenis conspicuam nominat.

ANTISTROPHE, COLON XV.

Virgo enim ^atelis gaudens Diana, ^bcertamina
numq;

numq̄ præses Mercurius radiantem ornatū imponit, quando ad bigam & ad currus loro obtemperantes, equinum submiserit robur, tridente sæuum, lateq̄ potentem deū uocans. Alij quidem poëtæ alijs regibus dulcem hymnum, uirtutis munus perficiunt. Sic frequentia Cypriorum encomia circa suum Cinyram iactantur, quem auricomus impense dilexit Appollo,

EPODOS, COLON XIII.

Sacerdotem Veneris familiarem.

a (Telis gaudens.) Diana, ut uenationis dea à poëtis ἰοχέαιρα, hoc est, sagittis gaudens, dicitur. Ἐχρυσωμένη, aurcas habenas habens: quod est telis, dum feras insectatur, & equis utatur. b (Certaminis præses.)

Ἐργαρίσιος Mercurium appellat, certaminis ueluti præsidem: non quod solus Mercurius ludis præsit, cæterum quia hic deus nedum eloquentiæ & citharæ præsit, uerum etiam lucro. Quū igitur uictoria hic lucrum sit, recte uictoria à Mercurio uenisse dicitur: nec immeritò Ἐργαρίσιος, certaminis uel ludi præses appellatur, quantum ad lucrum, & ad uictoriam attinet. c (Radiantē ornatum.)

ἀγλαῶτα ἠόσμοι, id est, uictoriā: per hanc splendidus ornatuſ uictori obtingit. d (Equinum robur.) Periphrasis est, ἰπποδρόμοι, pro fortibus equis. ἄρματα, pro ἑσ ἄρματα πεισχέλινα, frenis obtemperantes. Quomodo currus obtemperant frenis? per metonymiam accipiendum est: currus enim equis, qui freno & habenis cohibentur, morem gerit, quoq̄; trahitur & uehitur, uel inuitum sequi necessūm est.

e (Vocans late potentem deum.) καλῶν δυνεῖων. Hieron tantam equestrem deum Neptunum uocat, equis nempe uictoriam assequi desiderans. Equestrem autem Neptunum esse, in Olympijs antehac indicatum: & apud Virgilium l. Georg. liquet, dum poëta Neptunū hac ratione implorat:

-Tuq̄; ô cui prima frementem
Fudit equum magno tellus percussa tridenti.

f (Alij quidem poëtæ.) Hieroni affectum & amorem & beniuolentiā suam ipsius poëta cōmendat, quasi dicat: Celebrent alij poëta quoscuq̄; uoluerint, per me illis liberum erit. Ego uero mi Hieron, te unum efferam, tuas uirtutes prædicabo: quando quidem tua hoc uirtus mereatur: nec ullo, qui unquam à

poëtis prædicati sint, inferior sis. Vel: ut alij poëtae alios reges & principes suis carminibus extollunt, sic ego te meis hymnis ueho ô inclyte Hieron. Talis enim αὐτὰ πόδοις adijcienda est, quum desit. g (Cinyram.) Exemplo Cinyræ, quod de poëtis dixit cõfirmat. Cinyras, inquit, argumento esse potest, quem Cyprij poëtae suis encomijs illustrem reddiderunt. Fuit aut Cinyras Cypriorum rex Apollinis & Paphi filius, uel, ut alij, Eurymedontis & Paphiæ Nymphæ, sacerdos Veneris, adeò diues, ut proucrbio locum dederit, Cinyræ opes. Meminit huius hic Cinyræ, & posthac in Nemcis de eo plura sunt adnotata. Recordatur hunc etiam Homerus:

τὸν ποτὲ οἱ κινύρης Ἀῶκε ξλωήιον εἶν.

- » ^a Cogit autem gratia beneficium & amicorum,
 » illum cui amicitia exhibita est, ut pro benefactis
 » quadantenus respondeat. Te ô Dinomenis fili,
 » ^b Zephyria Locrensis uirgo in sua urbe celebrat,
 quod tua uirtute ab hostili manu præter spẽ erepta, iam in tuto agat. Porro ^c deorũ iusibus ^d Ixionem hæc aiunt mortalibus dicere, qui petrosæ alligatus rotæ circũuoluitur: Benefactorẽ præclaris uicissitudinibus, ab ijs qui beneficium acceperint, soluendum esse.

Haftenus laudatorũ statum, quo Hieronẽ à uictoria, quam curru & equis adeptus est, prædicauit. Iam ad cõmunem locum Gratiitudinis sese confert, pulchre ab Ixionis exemplo gratitudinem suadens. Insigni autem gnomico primum ad hoc utitur. a (Cogit autem gratia & c.) Quæ proucrbio χέεις hoc est, ἀμειψικῆ, uicem rependens pro amicorum beneficijs, uel amicorũ beneficia ὀπιζομένη, id est, ὄσερον ἐπακωλῶσθε, ponẽ sequens. Beneficium enim præcedit, compensatio sequitur. quæ tum se gratũ esse Hieroni, tum uero Locros Epizephyrios præcipue debere, quos ab Anaxilai manu eripuit, ut præcedenti ode patefactum. b (Zephyria Locrensis.) Per Zephyrian Locrensem uirginem, ipsos Locros Epizephyrios intelligit: uirginem uirbem ceu nymphã dicit. c (Deorum iusibus.) θεῶν δ' ἐφεταμῶς. A contrario exemplo gratitudinem suadet. Ixion propter ingratiitudinẽ, æternis cruciatibus addictus, suo malo edoctus, cunctos ad gratitudinẽ hortatur.

(Ixionem.)

ποίητος.

ὀπιζομένη

d ¶ Ixionem.) Ixion Phlegyæ filius, quum apud Iouem ageret, Iunonem deperijt: quare intellecta, Iupiter nubem in specie Iunonis ei opposuit: qua cum Ixionem habens, in terram ac deinceps ad infros est protrusus, quod gloriaretur se Iunoni in delicijs fuisse. Rotæ itaq; apud Plutonem alligatus est niperis cinctæ, ut Ouidius 4. etiam Metamorphoseos testatur:

Voluitur Ixion & se sequiturq; fugitq;.

Quin & Pindarus fabulam hanc ipse ordine subiungit.

STROPHE II. COLON XV.

^aId enim aperte didicit, dum apud ^bmītes Saturnios dulcem uitam transigens, diurnā non sustinuit felicitatem: quando insana cupiditate Iunonem deperijt, quam Iouis iucundi thori sortiti sunt. ^cAt ipsum iniuria ad noxā insignem compulit: mox se digna passus, difficilimum laborem obtinuit. ^dDuo enim operosi eius errores sunt. Alter quidem, quod primus, nō sine fraude, suorum cōtribuliū sanguinē hominib. admiscuerit:

ANTISTROPHE, COLON XV.

Quodq; olim Iouis uxori in altis & fabrefactis thalamis ^einsidiatus sit.

^a ¶ Id enim aperte.) A fabula Ixionis amplificat. ^b ¶ Mites Saturnios.) Ὀυλύβιοι πρὸς κρονίδ' αἰος. Enallage numeri est, Saturnios pro Saturnio. Est enim unicus duntaxat Iupiter: plurali pro singulari usus, sibi peculiari more. ^c ¶ At ipsum iniuria ad noxam insignem compulit.)

ἀλλ' ἄν' ὕβρις ἐς ἀνάτην ὑπερέφανον ὤρε. Premium iniurie quod fuerit, exponit. Est autem Aeolicum ἀνάτην, pro ἀτλήν. Solent enim ipsi inter duas uocales υ interponere, ut ubi cōmunis lingua ἀνῆρ dicat, ipsi ἀνῆρ faciant: ex ἀῶς ipsi ἀῶως. Sic pro ἀτῆν dicūt ἀνάτην. Est enim ἀτῆν per contractionē ab ἀάτην, ab ἀάομαι, id est, lædo. Hinc apud Homer. Iliad. 9.

πρὸς ἑὰ δὸς θυγάτηρ ἀτῆν, ἢ πάντας ἀάτου.

^d ¶ Duo enim operosi errores.) Duo, inquit, grandia peccata sunt Ixionis, ob quæ cōmeruit poenam istam apud infros. Alterum, quod inter homines primum se cōtribulis sui cæde contaminarit, siue quod primus contribulētem

suam occiderit. Alterum delictum est, quod Iouis uxori insidias tetenderit.

Pirate. e ¶ Insidiatus sit.) πρᾶξις insidiari est. Hinc marini prædones πρᾶστοι appelluntur, hoc est, insidiatores. Proprie tamen in itinere uel terra insidias meditantés pirate sunt: unde & apud Euripidem & Sophoclem tragicos ὁ ἄσποι dicuntur.

ad omnē & ueluti uenā collectā
 » ^aDecet autem perpetuò in quauis re obserua-
 re medium. Thori autem ^bindecentes ad summā
 eum coniecerunt ignauiam: nam accedentem ne-
 bula illexit, secumq; cōcumbere fecit. Rem itaq;
 uanam secutus est iners homo. Forma sanè coele-
 sti præstantissimæ Saturni filix similis erat: quā
 fraudem Iouis illi struxerunt manus, ^cpulchram
 noxiam. ^dQuatuor dein radiorū uinculum fecit

EPODOS, COLON XIII.

Eius perniciem.

a ¶ Decet in quauis re.) Gnome est, quæ & alios & Ixionem mediocri-
 tatis & modestiæ summæ uirtutum cōmonefacit. Honestè & cum uirtute con-
 uersari debebas dijs & Iunoni Ixion, tu aq; sorti contentus acquiescere, nō alies
 no insidiari thoro, quæ maxima tua est impudentia. b ¶ Indecentes.)
 Indecentes thori, id est, ab honesto auersi & alienati, adulteri. c ¶ Pul-
 chram noxiam.) Appositio est, καλὸν πῆμα. Quod rem uanam, id est,
 nebulam, Iunonis specie adamaret Ixion, Iouis hoc consilio factum, ut ei pul-
 chra noxia hinc esset. Pulchram dicit, propter speciosissimā nebule formam.
 Noxiam ideo, quod licet tum non intelligeret, propterea sit rotæ apud inferos
 alligatus. d ¶ ῥᾶκνυμῳ.) Rotam quatuor radios habere dicit, ut
 duo manibus, reliqui pedibus tribuantur.

^aQui & in uincula, è quibus effugere non da-
 retur, per membra sua prolapsus, ^buulgatam fa-
 mam percepit. Atqui ^csola nubes, solam arro-
 gantem prolem ei ^dsine gratijs peperit, ^enec inter
 deos nec homines munus ferentem: cui nutritrix
 Centauro nomē indidit. Is & equis Thessalis ad
 Pelij ^fconualles mixtus, ^gadmirandū progeniit
 exercitum,

exercitū, utriq; parenti non absimilem: ^b inferiori enim parte matrē, superiore uero patrē referebat

a (Qui & uincula.) ἀφύκτισι γοπέδαις, inuitabilibus, à quibus corpus & membra sua liberare nequeat. ab α σερπικῶ μοδίς, & φδύγω. γοπέδαι, παρὰ τὰ γῆα καὶ τὴν πῖδῶ. Periphrasis est rotarum. Intelligit enim quatuor rotarum radios, quibus & manus & pedes alligatus uoluitur.

b (Vulgatam. πολύμονον, uulgatam, multis cōmunem, & ad quosuis pertinentem. Videlicet benefactoribus referendam esse gratiam. c (Sola.) Nulla enim unquam nubes aliquem peperit. μόνον, solum & unicum, ante quem & post quem nullum alium protulerit.

d (Sine gratijs.) αὐδὲ χερσίτων, id est, acharin, immanis, agrestem, deformem, crudelem prolem. e (Nec inter deos.) Hoc est, neq; diuinæ, neq; humanæ omnino naturæ participē.

f (Conualles.) σφυγὸς planta pedis est: metaphoricè pro imo, & conuallibus accipit.

g (Admirandum exercitium.) Enallagen numeri uel synthese hic non secutus sum. Græce est, progeniti sunt utriq; admirandus exercitus. Perinde ac latinus poëta dicit:

Pars in gramineis exercent membra palestris. Et Homerus:

ἢ πλῆθος ἐπὶ νῦνας ἀπὲρ στρατῶ ἀπρῆνοντο.

Thessalix mons est, uel Magnesia in Thessalia sita, Pelium. ^b (Inferi- Pelium.

ori parte matrem.) τὰ ματρώβην. In Magnesia Thessaliae prouincia Centaurus cum Thessalis equis rem habens, Centaurorū multitudinem (quam suo more στρατῶν uocat, martium eius robur uel ea uoce adumbrans) progeniuit: inferiori parte matri equæ similes, superiori Centauro. De Centauris Plin. lib. 7. cap. 16. hæc tradit: Pugnare ex equo Thessalorum inuentum est, qui Centauri appellati sunt, habitantes secundum Pelium montem. Hinc nata est fabula, quod bifformes dicantur. Apud Isocratem διφύεις, inferiori parte equi, superioriori homines. Dicuntur aut̄ κνήταυροι, id est, stimulators, à κνήτῳ, id est, stimulo. qui & alio nomine apud Lucianū ἵπποκνήταυροι appellantur, id est, equorum stimulators. Per Hippocentaurus equites prædæ & spolij intentos, πρῆατῆς τε καὶ ὀδιστῆς, quos Germani Schnaphanos uocant, Lucianus intelligit: harpyias nimirum equestres, rapina & prædæ & latrocinij non ignobiles.

STROPHE III. COLON XV.

^a Deus omnia ^b pro sua uoluntate perficit. Deus

us inquam qui & alatum Aquilam assumpsit, &
 marinū Delphina permutat, superborumq; mor-
 talium quendam inflexit, cæteris immarcescibile
 gloriam impertijt. Me uero defugere operæpre-
 cium est imbellem maledicentiæ morsum. Vidi
 quidem iamolim in egestate constitutum uitupe-
 ronem Archilochū infensis conuicijs impingua-
 tum. Diuitiæ autem ubi sapientiæ sorti coniun-
 ctæ fuerint, præstantissimæ sunt.

a (Deus omnia.) Diuine potentie præconio, Ixionis factum amplifi-
 cat. quasi dicat: Non mirum, si in eam coniecit pœnam Ixionem Iupiter: omnia
 enim potest: eaq; eius natura est, ut malos puniat & bonos conseruet.

b (Pro suo nutu.) ἐλαπίστας pro uoluntate & decretis accipit. ἐπι-
 ἐλαπίστας, pro uoluntate. c (Alatam aquilam.) Aquila in aëre uers-
 santium præstantissima, in marinis Delphin est uelocissimus, in terris homo cum
 etorum animantium nobilissimum est. Qua creaturarum triade, Deum cœle-
 stium, terrestrium, marinorumq; omnium dominari ostendit: nec usquam quic-
 quam esse, quod diuine maiestatis potentiam effugere possit. d (Mors-
 sum.) φθὺγδὺ δάκτος. Correctio est sui ipsius, quod nolit ipse aliquo con-
 uicio Ixionem sugillare, tametsi Archilochō cōiucia bene cesserint. Aureum sa-
 nè Pindari iudicium, quo conuicia detestatur. Quid enim, Deum immortalē,
 alienius à literis, remotius à Musis, magis à pietate sepositum, atq; conuicia, atq;
 scommata, & ignaui & imbelles morsus? Impotentium muliercularū, qui suis sem-
 per affectibus rapiuntur, conuicia sunt: non uirorū. Laides Corinthiæ & Philo-
 nide huiusmodi teterrimo sunt uitio obnoxij. Utinam qui & pij & eruditi ha-
 beri uolunt, hodie sibi ab hisce temperarent. Utinam Pindaricam hanc mansue-
 tudinem animis nostris uoluerent, si CHRISTI seruatoris nostri clemen-
 tia, suauitas & mitissima cōsuetudo nos nō permoueret. Atq; hanc animi intem-
 perantiam & infrenatam lasciuiam Quintilianus, non minimū uitiorum esse
 censet: cuius probitas uel Iuuenale teste innotuit, dū inquit: Expectas ut Quinti-
 lianus ametur? boni uiri paradigma Quintilianum faciens. Et quia insignis
 & uerè cedro digna eius est sententia, subijciam. Quanquā autem illic de rhe-
 tore agat, licebit eam tamen eius de altercatione sententiā omnibus planè pie-
 tatis & literarum amatoribus perspectissimam esse. Bonus altercator, inquit,
 uitio iracundiæ caret: nullus enim rationi magis obstat affectus, & fert extra
 causam,

causam, & plerunq; deformia cōiucia facere, ac mereri cogit: & ipsos nonnunquam iudices incitat melior moderatio, ac nōnunquā etiam patientia. Et paucis interiectis: Nam est res animi iacentis, & mollis supra modū frontis, fallitq; plerunq; quod probitas uocatur, quæ est imbecillitas. Pulchre igitur & eleganter & pie Pindarus noster conuicia & Archilochi & Qualiacunq; execrat. De Archilochi autem uetere Lyrico 9. Olympiorum ode nonnihil auditū est.

d ¶ Diuitiæ autem ubi sapientiæ coniunctæ fuerint.) Quæ sint ueræ diuitiæ, alia haud inuenusta gnome exprimit. Nempe genuinas & germanas diuitias esse, nō quæ cōiucijs cōsistentur, sed quæ uirtutibus & sapientiâ splendēt:

ANTISTROPHE, COLON XV.

“Tu uero nūc utrunq; clare potes libera mente exhibere domine, multorū quidem sublimiū uicorū atq; exercitus gubernator. Quod si quisquam diuitijs & honore per totam Græciam alium ex ijs qui antè progeniti sunt, præstantiorem dicit, laxa uanaq; mente solus secum pugnat. At uero^b floridam ascendam classē uirtutem laudaturus. Iuuentutem quidem fortitudo & audacia in duris bellis adiuuat, unde & te aio immensam gloriam inuenisse

EPODOS, COLON XIII.

Cum inter equites pugnantem, tum pedites.

a ¶ Tu uero nunc utrunq;.) Ratiocinatione rhetorica Hieronem ueris diuitijs clarum esse probat, cuius maiorem talem ponit: Sapientia & facultatibus ornatus, ueras diuitias possidet. Assumptionem uel minorem huiusmodi: Tu Hieron potes utrunq; libera mente exhibere. Hoc est, tu Hieron sapientia & opibus diues. Quæ minor quia bimebris est, ideo altera eius partem de potentia seu diuitijs ita confirmat, πολλὰν μὲν. Es enim multorum uicorum atq; exercitus, id est, Pindarico more, fortium populorum, gubernator. Deinde aliam eiusdem partis probationem, per collationem cum alijs adfert. Vanus est & errat, inquit, quisquis unquā aliquem Græciæ regem te clariorem fuisse adferit. Postea ab effectibus, fructu uel, diuitias eius exerit. ἴσως μὲν. & pedestri & equestri pugna inclytum tibi peperisti nomen. Iam expeditionem de-

finare bellumq; facere, opum sunt. Haecenus confirmauit alteram assumptionis partem, uidelicet Hieronē opibus & potentia clarum esse: mox sapientia quoque ipsum praeminere hunc ad modū confirmat: Nā cana tua consilia, inquit, felicem mihi ad omne laudis argumentum materiam praebent: hoc est, praeter etatem prudens es. Complexionem, quia necessario intelligitur, consequiturq; & profluit ē praecedentibus, omittit: nimirū talem: Ergo tu ueris diuitijs conspicuus es ô Hieron. Ad syllogismum hęc dialecticum simpliciter hunc ad modum referuntur:

Qui sapientia & opibus clarus est, ueras possidet diuitias.

Hieron sapientia & opibus clarus est,

Hieron igitur ueras possidet diuitias.

b (Floridam ascendam classsem.) Quid in classe faciet cum laude uirtutis? Metaphora est. Laudes Hieronis enumerans, & uirtutes eius perconsens, pulchre instructam & exornatam classsem conscendam: id est, non à recto calle deuiabo, non fingam quicquam, extra periculum ferar, ut quemadmodum illi qui in bene firmata, cōglutinata, constipataq; aduersus uim aquarū & fluctuum nauis, facile citra periculum, quō uolunt, perueniunt: sic ego ingressus iter praecursorum & uirtutū Hieronis, facile quod animus tulerit persequar. Est enim Hieron (ut per cōparationem sumā) instar floridæ classis, ē qua nihil non bonorū, aromaturū, fructuum, arborū, gemmarū, & id genus reliquorū promittit.

Tuæ aut iuuenilis ætatis cana prudentia, fortunatum mihi ad tua decantanda praeconia carmen omnino praebet. ^aSalue: hoc epinicij Punicae mercis in morem trans caeruleū mare demittitur. ^bSin tibi ^cAeolico modo compositum ^darriadet Castoreum melos, age experire occurrens ^egratiā citharæ, quæ septem intensas gerit choras. ^fCaue autem tui ne sis dissimilis (& nec adulatoribus permittas aures tuas) uerū ^hpueris sit pulchra perpetuō simia

STROPHE IIII. COLON XV.

Pulchra.

a (Salue, hoc epinicij.) Hieronē liberalitatis admonet. Hymnus meus instar Phoenicum mercis, mare transit, pro lucro uidelicet. Phoenices mercatus

Et negotiationis nomine clari sunt, apud Sophoclem: ὠνὴν ἔθειν καὶ πρᾶ-
 σιν ὡς φοῖνιξ ἀνύρ. Comparat ergo Phœnicum mercimonijs hymnū suum.
 Iam pro mercibus lucrū expectatur: sic pro hymno Hieronis liberalitatem Pin-
 darus præstolatur. Potest etiam hoc nomine cōmendare poëticen suā Hieroni
 Pindarus. quasi dicat: Hoc noueris inclyte rex, mea poëmata haudquaquā esse
 uulgaria, sed quæ à me scribuntur, cum terra tum pelago expetuntur, terram
 et maria transuolant, non minimo applausu excipiuntur. Idq; iam tua potissi-
 mum causa, mea Musa certe merebitur. Nemo nō enim tua encomia cognosce-
 re percipiet. Ut ergo Punicæ merces Pontum celeriter, magna multorum ex-
 pectatione perciorunt, haud dissimilem ad modum hic hymnus, tuas uirtutes
 concinens, et ad indigenas et exteros transmarinos citato cursu accelerat u-
 am. Quæ ratione de sese posthac etiam dicit, confidenter de sua in lyrica præ-
 stantia sanè pronuncians, Statuarius non sum, etc. b ¶ Sin tibi Castoreū
 melos arridet.) τὸ καστὸρεῦ δὲ ἐν αἰολίσει χορολαῖς. A simili inuitat
 Hieronem, ut et huius hymni periculum faciat, eumq; examinet, perinde atq;
 antea Castoreum à se missum explorauerit. Si Castoreū tibi iam antea placuit,
 quæso ut et hunc epinicon perlegas, placido uultu intuearis: nam non minus,
 ut equidem in spem uenio, gratiæ allaturus est. Proinde Castoreum melos, hym-
 num appellat alium, quem ultra pactum mercedis, ceu corollarij uice Hieroni
 transmiserat, saltationi accommodum, quæ aliàs et Pyrrhiche dicitur, qua ar-
 mati saltabunt. Hac Achillem primum ad pyr. am Patrocli usum, Aristoteles tra-
 dit. Castoreum itaq; uel à Castore et Polluce, ut Interpreti placet, uel à Castore
 animali, ut ex Hesychio colligitur: quod Dioscuri sint saltatores, ac primum
 Pyrrhichen siue armatam saltationem inuenerint. Tum quod Castori, quem la-
 tini sibirum nomināt, sua sit quædam saltandi formula. Quidam, ut Scholia ad-
 iiciunt, Castoreum, rhythmum esse quendam putant, ac numerū, quo Lacones
 Castoris et Pollucis cultores, in hostili conflictu utantur. Initium aut̄ hymni,
 quem Castoreum appellat, fuit:

Σταῖες ὀ, τι λέγω (αἰθέων ἱέρων ἐπώνυμε.

c ¶ Aeolico modo compositum.) αἰολίσει χορολαῖς, Aeolico ritu,
 Aeolicis chordis, quod lyrico modo sit compositus hymnus. Aeoles enim lyrici
 sunt uel citharœdi. d ¶ Arrideat.) θέλω, id est, uolens, hilari fron-
 te, obuijs uulnis. e ¶ Gratiam septisonæ citharæ.) ἐπὶ σάκτυπῳ, hoc
 est, septisonæ citharæ. Non uacat sacramento: indicat enim lyricen suam se-
 ptem ingenuarum artuum cognitione renidere. f ¶ Caue autem tui ne sis
 dissimilis.) Secundum statum, uel tertium huius ode locum paræneticum or-
 ditur: quo admonet Hieronem, ut sibi à perniciosiss, quibus aulæ principum re-

ferte sunt, adulatoribus caueat. g ¶ Nec adulatoribus permittas.) Paraphrastice interposui, Nec adulatorib. permittas aures tuas. Quod etiam si non est in textu, ad sententiam tamen et mentem poetæ omnino non nihil efficit. h ¶ Pueri sit pulchra simia.) Prouerbiū est, καλὸς τοι πύθωρ πτεροῦ παισὶν αἰεί. quo puerorū simplicitas indicatur. Pueris formosa uidetur simia, quam tamen reuera Simia omnium pulcherrima sit deformis, ut aliud Græcorū adagium habet, πύθωρ δὲ μορφώτατος δὲ μορφός ἐστι. Viri autem prudentis est, alio iudicio præditū esse, nec statim approbare uel refutare, quod adultores uel cōmendarint, uel eleuarint.

“Rhadamanthus itaq; bene habuit, quando quidem irreprehensibilē prudentiæ suæ fructū cōsecutus est, necq; unquam fraude in animo suo delectatus est, ita, ut semper^b adulatorum & impostorum consilijs obtemperaret. Calumniarum artifices, ingens^c utrisq; malū,^d moribus impense^e uulpibus similes, lucro uero quid magis inhiat, quàm iisdem: f Ut uero piscatori retis in profundum merfi lignum leue nō occidit, sic ego^g super marino septo non tingor.

a ¶ Rhadamanthus.) Exemplo Rhadamanthyos, calumniam et adulatorum fraudem uitandam hortatur. Rhadamanthus Iouis et Europæ filius, Cretensum rex, quia summus iustitiæ cultor fuerit, nec suis applausit adulatoribus, ideo a poetis apud inferos umbrarum esse iudex fingitur, uti 2. Olympiorum ode perceptum. b ¶ Adulatorum.) Ψιθύρῃς adultores et impostores appellat, à Ψιθυρίζω, id est, murmurare, musitare, quod elanculum submurmurent, aliorum fame detrahant. c ¶ Utrisque.) ἀμφοτέρω. Adulationes et calumnias grauitè nocere ait et calumniatori, et calumniæ passo. Sed ferè fit diuino iudicio, iuxta illud Hesiodæum, ut calumnia et clamor in machinatorē suum et autorē recidat: ut uerissime poetæ dixerit ille:

ἢ δὲ κακὴ βεβλή, τῷ βεβλῶσαντι κακίση.

ὕποφάπτες, interpretes, delatores, ac ueluti subuates. d ¶ Moribus.)

Et apud Aristoph. in Equit. οργῶς. In Olympijs supra et Pythijs, et hic, et posthac 9. Pythiorū, deinceps 1. et 2. 7. et 6. Isthmiorum, ἢ δὲ καὶ τρόπον, mores, et modum, rationem, studium, conatum, affectum, propensionem, καὶ τῷ σὺ τροπῶ, hoc

hoc est, cum nimia cura, aliqua in re cōmorationem, festinamq; sollicitudinē significat. e ¶ (Vulpibus.) Astutos, uersutos, insynceros esse adultores uult, dum uulpibus eos confert. f ¶ (Ut uero piscatorij retis.) Sibi non curae esse calumnias, nec posse ab adulatoribus suum deturpari nomen. Ac ueluti sit ipse apud regem delatus, quæ hæcenus de calumnia dixit, in sese transfert. φέλλω, inquit, leuius istud piscatorij retis lignum nō mergitur, sed semper supernatat: sic et ego meorum osorum liuore, inuidentia, æmulatione, non supprimor, non succumbo, nō occido. g ¶ (Super marino muro.) τῶν ἐπεὶ ἄλλων. Per maris septum, ipsam maris perspicuitatem intelligit, ut Scholia. Potest autem referri ad φέλλω, quod ipsum τὸ φέλλω super maris facie supernatet. Sin ad Pindarum, tum metaphorice pro inuidorum liuore accipiendum est. Maris profunditas, et perspicuitas, et altitudo, sui ipsius septum et munimentū est: ergo septum maris, simpliciter Pindaro est profunditas maris: uel, profundum mare, inaccessum generi mortalium natura: Nam ars nauis repperit. Talis ergo est comparatio: Perinde ac leuius sageneæ piscatorie lignum non occidit, sed supernatat super faciem et perspicuitatem maris, sic ego super inuidorum odio, (quod æque horrendum est atq; profunditas et aspectus maris) non uincor, non pereor.

ANTISTROPHE, COLON XV.

» ^aImpossibile deinde est, ut ^bdolosus ciuis inter
 » bonos fortem sermonem proferat: attamen om-
 » nibus assentās omnino sese applicat. ^cCuius ego
 » in fucō haud sanè comes esse cupio. ^dLiceat autē
 » amicum amare mihi: aduersus uero hostem, ho-
 » stis existens ^elupi instar curram, asperū interdum
 » iter ambulās. ^fOmnibus tamen modis apud regē
 » candidus præstat, & eximius habetur, siue in co-
 » pioſi exercitus, siue sapienti rei publicæ admini-
 » stratione. ^gAt cum Deo contendere nephās est,

EPODOS, COLON XIII.

» Qui interdum quæ exigua sunt exaltat, inter-
 » dum alijs, quæ in alios transferat, adimit. ^bSed
 » neq; hæc mentem inuidorum sanant. ^cQui ue-

- » ro abundanti cuiusquam facultate tangitur, suo
 » antea cordi triste huiusmodi inflixit, priusquam quæ
 » secum anxie molitur, adsequatur. ^k Atqui iuuat la-
 » bore æquo animo ferre eum, qui collo suo iu-
 » gum aptat. Nam ^l aduersus stimulum calcitrare,
 » lubrica & pernicioſa uia est. ^m Faxit Deus ut meis
 » hymnis conuerſari bonis poſſim.

a ¶ Impoſſibile.) In adulatorũ deſcribenda natura immorãs, detractorẽ
 rem candido & ſyncero uiro confert, quẽ ſua perſona introducit. b ¶ Do-
 loſus ciuis.) Doſoſus ciuis, id eſt uerſutus, uerſipellis, adulator. c ¶ Cu-
 ius ego comes.) ὃ μετέχω οἱ θράσεσθ, non particeps ero eius temeritatis,
 audaciæ, ſceleris, leuitatis, temerarij facinoris. d ¶ Liceat mihi.) Ἐ-
 λογ εἶν, Votum eſt, quo interim, quomodo ipſe erga adultores affectus ſit,
 breuiter digrediendo demonſtrat: ac iuxtà ſua perſona boni & conſtantis uiri
 conditionem proferit: quæ eſt, quod ſyncerum & candidum amicum ſyncere
 deamct & candide, inimicum uero auerſetur, ac fraudulentò alia ſubinde arte
 occurrat, malumq; cuncum malo nodo quærat. e ¶ Inſtar lupi illi occur-
 ram.) ὄποδ ἄνομοι, occurrant. δίκω λύκω, inſtar lupi. δίκω cum
 genitiuo, ſimilitudinis aduerbium. f ¶ Omnibus modis.) ἦ πάντα,
 pro εἰς πάντα δὲ νομῶν, ut ſuprà. Boni uiri & conſtantis fortunam ſubiun-
 git. Et belli & pacis tempore bonus uir apud reges, apud principes, adeoq;
 præclaras republicas magni æſtimatur, cæterisq; merito antefertur. ἄδου-
 γλωσθ, qui rectæ linguæ eſt, qui uera loquitur, qui non ſucatus eſt, ſed ſyn-
 cerus, ſed uerus, candidus. g ¶ At cum Deo contendere.) Tametiſi in-
 terpres hunc de inuidia locum de Bacchylide intelligendũ putet, cuius poemã
 ta Pindaricis apud Hieronem ſint prælata, nec inepte eò referri poſſint: maiora
 tamen gratiam habet, ſi indefinite ad omnes in uniuerſum liuidos redigas-
 tur. Porro inuidos in Deum eſſe impios docet. Qui aliorum fortunæ inuidet, in
 Deum peccat, qui bonis ſuis iam hunc, iam illum mirifice ornât. h ¶ Sed
 neq; hæc.) Inuidos hæc non conſiderare, dolet Pindaro. Nam ſi, quantum erga
 ſeſe Deum concitarent, ſecum expenderent, lentius rariuſq; inuidentiã macerã-
 rantur. i ¶ Qui uero abundanti.) Damnum quod inuidos comitetur
 exponit, quale & Horatius innuit, quom ait:

Inuidus alterius rebus macreſcit opimis.

k ¶ Atqui iuuat æquo animo &c.) Apoſtrophe ad ſemetipſum, ut inui-
 dentium

dentium ipsi, siue Bacchylidis, siue aliorum odium æquiore animo ferat: quãdoquidem nunc adsueuerit sustinere liuidorum dentes, iamq̃ aduersus istorum emulationẽ duxerit callum, atq̃ ad eò induruerit. Metaphora est, à bubu: sumpta: quorum si insueta aratro admoueantur iugo colla, facile cicurantur.

l. ¶ Aduersus stimulum calcitrare.) ποτι κνήτρον λακτιζέμεν. Adagium est, Actorum 9. etiam usurpatum: quo significatur, cum acrius incidere malum, qui potentiore reluctatur. Ductum à bubus aratro submissis, qui etiam si primum immites sint, ut ægre iugum ferant, coguntur tamen. Quamuis enim & subsultent & calcitent aduersus centrum, id est, stimulum aratoris: quo magis calcitrant, eo magis stimulo punguntur. Estq̃ ratio, quare debeat patienter morsum inuidorum ferre. Qui resistere uult inuidis, contra stimulum calcitrat, hoc est, magis leditur. Satius ergo est cõtemnere, quàm uel nauci inuidiam, de tractionem & odium facere. Nam contempta hæc, minus officunt.

m. ¶ Faxit Deus.) Cohæret uotum & huius odes conclusio cum præcedentibus. Quasi dicat: Vnicum remedium meum est, quo inuidiæ stimulos labefacto, ut minus sentiam, nempe conuersari bonis. Est igitur sententia: Donet mihi hoc Deus Opt. Max. ut bonis conuersari queam, meis studijs & hymnis. Quod si fiat, animus meus ad eò candidorum cõmercio leuatur ac recreatur, ut ipsi inuidiæ laqueum, quod aiunt, mandem, medium uel digitem ostendam.

EIDEM HIERONI CELETE
VICTORIAM ADSECV
TO, ODE III.

STROPHE I. COLON XIII.

Ptarim ego ^a cõmuni linguæ nostræ precatone, si res ita ferat, Chironem ^b Phyllyriden, ^c Vranidæ lateq̃ moderantis Saturni prolem, ^d uita defunctũ modo reuiuiscere, eumq̃ in ^e imis Pelij montis habitare locis: agrestem quidem hominem, ^f Centaurũ nempe, sed amico erga mortaleis animo: qualis erat, dum ^g filium ^h perfecta sanitate desiderabilem educauit Aesculapium, heroẽm illum quorumuis morborum propulsatorem.

Argumentum.

Hieronis 26. & 27. Pythiada uincens in gratiã hanc oden conscripsit. Est autem tota paracletica. Consolatur enim Hieronem calculo laborantem, ut malum istud fortiter perferat. Quia uero decumbenti Hieroni hanc pangit paraclesin, ideo conuenienti exordio, à uoto nimirum medico auspiciatur. Optat enim Chironem Aesculapij præceptorem optimum medicum superstitem esse, ut eum secum, ceu optimũ calculi propulsatorem, ad Hieronem usq; perducatur, utq; per eum Hieron sanitatem recipere possit. a C Cõmuni lingue nostræ.) ἰσὺν, hoc est, cõmune uotum appellat, id est, publicum, quod Hieronis salus toti reipublicæ conferat. b C Philyriden.) Chiron Centaurus Philyræ unius Oceanidũ & Saturni filius esse dicitur: hinc *Χιρωνίδης* patronymica forma Chiron appellatur. c C Vranide.) ἑρᾶνιδος, Saturnus Vranides. ἑρᾶνός υἱός, Coeli filius. d C Vita defunctũ.) ἀρχιχόρου, & uita defunctũ & absentem significat. Homerus ἀρχιχόρου frequenter Ulyssẽm dicit. e C Imis.) Βάσσαις pro Βύσσαις dorice:

Βάσσαις.

imis locis, uallibus seu antris. παλῖς pro παλῖς Δωρικῶς, Thessaliæ mōs est. f C Φύξ.) Gigantem Centaurum signat. Chironem ergo & ferocis & proceræ stature hominẽ φύξα nominat. Hinc & φύξα seu φόρα, Thessaliæ sunt, ut est apud Homerum in catalogo nauium:

οἱ δὲ φύξας ἦν ἔμοντο, πρὸ ἀβοιθήνῃσ' ἀλίμων.

Corpore planè effærum, sed mente in totum humana iuxta ac benigna.

g C Filium.) τέκνον non Chironis, sed Coronidis siue Arfinoës.

h C Perfecta sanitate.) ἀνώδυνος γυαγκίς, hoc est, sanitatis membra corpusq; forte reddentis. Quo minus doloris & infirmitatis cuiquam inest, hoc est semper ualentior.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

Quem præclari regis Phlegyæ filia Arfinoë protulit: quæ priusquam^a Lucinæ ope à partu liberaretur, ^b ab aureis Dianæ telis in thalamo demita ad Ditis ædes descendit, Apollinis artibus & imperio. Neq; enim uana est Iouis filiorũ ira: ^d siquidem ipso neglecto, ex quo nescio mentis errore, ^e alias nuptias probauit, quã antea clam patre comoso admixta fuisset Apollini.

More suo poeta digre dicitur, idq; ante uoti completionem, ad Aesculapij Θ ortum Θ educationem: quomodo uidelicet mater eius Phlegyæ filia, telo sit Apollinis traiccta, priusquã Aesculapium pareret. Hanc alij Arfinoën, ut Asclepiades Θ Aristides, appellant: alij Coronida, ut Hesiodus in Theogonia Θ Homerus hymno in Aesculapium, Θ Ouid. 2. Metamorph. ubi lepide Θ eleganter hanc fabulam de Aesculapio Θ Coronide cõmemorat. Hesiodus:

τῷ μὲν ἄρ' ἦλθε κῶραξ, φράσε δ' ἄρ' ἔργ' αἰίδαλα
φοίβῳ ἀκόρσε κῶμῃ, δὲ ἄρ' ἔχου γῆμε κερωνίῳ,
εἰλατίδης φλεγύχο διογνήσιοι θυγάτρα.

Homerus in hymnis:

ἰντῆρα νόσωμ, ἀσ κλύπιον ἀφ' ἡμῶν αἰείδ' εἰμ,
ἕομ ἀπόλλων Θ , ὅμ ἐγένετο δία κερωνίς,
δωτίω γν̄ πεδίω, κερὴ φλεγύχα βασιλῆ Θ .

Aristides in Cõmentario de Cnido sic inquit: Aesculapius Apollinis filius Θ Arfinoës, quæ dum uirgo esset appellabatur Coronis, Leucippi filia erat, qui patrem Amyclam, auum Lacedæmona habuit. a Θ Lucinæ ope.) εἰλθ-
θύα, εἰλθύα, εἰλθῶ, Lucina est, cuius officium Septima Nemeorum ode depingit, dum inquit,

εἰλθύα πάρεδ Θ μοιραῦ βαθυφρόνων. Θ c.

b Θ Ab aureis Dianæ telis.) δαμῖνα χρυσόις πέξοισιν ὑπ' ἀφ' ἑ-
μιδ Θ , εἰς αἰδ' αὐο δόμον γν̄ θαλάμῳ κατέβη. Domita aureis arcubus Di-
anæ, ad Plutonis domum in thalamo descendit. Signum χ , quod hic ab inter-
pretibus apponitur, indicat hyperbaton, nec conuenientem admodum uocum
collationem Θ œconomiam. Quidam γν̄ θαλάμῳ pleonasmum hic esse uo-
lunt: uerum non uideo, quî pleonasmus admitti debeat, si γν̄ θαλάμῳ referat-
tur ad locum regie eius, in qua est percussa à Diana: id quod faciendum per χ
subindicatur, ut sic fiat σωπαξίς:

1 domita	3 ad Plutonis regiam descendit
2 aureis Dianæ arcubus	4 in thalamo.

c Θ Ira.) χόλ Θ . γνώμῃ est, qua Coronidi Apollinis timendam fuisse iram docet: generatim omneis ad timorem Θ reuerentiam Dei inuitans.

d Θ Siquidem ipso neglecto.) ἀκφλαυεῖξασα, ubi posthabuisset uel neglexisset. Ratio est, quare Coronis Dianæ telo sit percussa. e Θ Aliis nuptias.) Videlicet, ἔχ Θ ἀρχαδινῶ.

EPODOS, COLON XV.

Quumq; purum Dei semen gestaret, nõ per-

tulit accedere ⁴nuptialem mensam: neq; ualde sonantium Epithalamiorum uociferationem sustinuit, perinde ac sociæ & ^ccoætaneæ puellæ uespertinis ^dludere cantionibus assolent: Atenim absentes deperijt, multorum aliorum exemplo.

» ^eEst autem uanissimum hominum genus, quod
 » uicina, & ea quæ coràm cernuntur, cōtemnens,
 » quæ procul umentosa & inania sunt, circumlustrat,
 » eadem immodica spe affectans.

a **(Nuptialem mensam.)** Hoc est, nō expectauit, donec Apollo canis-
 bi publicis nuptijs copularet. b **(Epithalamiorū.)** παμφώνω ὑμε-
 ναίων. Per hymenæos epithalamia intelligit, quos sponsum & sponsam puella
 laudant, & cōcinunt nuptiale c.omen. Quemadmodū Theocritus Epitha-
 lamio suo Helenam Menelai sponsam cōmendauit. c **(Coætaneæ.)**
 ἄλικες pro ἡλικες, δ'ωρικῶς. d **(Ludere.)** ὑποκροῖζεσθί, blan-
 diri, adulari & ludere puerum cum pueris, puellam cum puellis significat: uel
 alternis canere, ut altera chori pars, alteri epithalamii cōcinendo respondeat.

e **(Est autem uanissimum hominum genus.)** γυναικῶν est, qua hominū
 curiositatem damnat, qui aliena & sibi incomprehensibilia sectantur: præsen-
 tibus, quorum tamen præcipua gerenda cura, neglectis. Sic Thales Milesius
 non obseruauit quæ ante pedes essent, dum in scrobem incideret, astra superna
 contemplans. φύλον ὄσσε. à genere neutro ad masculinum descendit, αὐ-
 θρωπον respiciens.

STROPHE II. COLON XIII.

Ingens itaq; ⁴incōmodum formosa ^bipsa Co-
 ronæ accepit, cū hospite enim Ischy arcadico cō-
 cubuit. Nec ea quidem res latuit ^cspeculatorem.
 Nam Pythone ^dsacrificiorum copiam suscipiens,
 sensit admissum hoc ^eLoxias rex, fidē adhibens
 æquissimo ^ffamiliari suo cū cta dī iudicanti menti,
 » quæ mendacijs nō attemperat, nō fallit, quamq;
 » nec Deus nec homo, opere aut consilio ^gcircum-
 » uenit.

Incommodum.)

a (C Incommodum.) *ἀνάταρ* pro *ἀτλω*, Aelice. b (C Ipsa formosa Coronis.) *καλλιπέπλοσ λῆμμα κωρωνίδος*, pulchrā uestim gerens Coronidis consilium. Periphrasis est, pro prudente & formosa Coronide.

c (C Speculatorem.) *σικόπορ*. Apollinē hic simpliciter speculatorem dicit, quem in Olympijs Deli speculatorem uocauit. d (C Sacrificia recipienti.) *μηλοδόκω*, sacrificia recipienti: ἀ μῆλοσ pecus, & δέχομαι ca-

pio, quod pecudes illic in uictimam c. edantur. e (C Λοξίας.) Apollo Loxias, id est, obliquus à poëtis dicitur: quod oblique petentibus oraculum respon-

deat, ac enigmatice, ut uiroq; uersum oraculum tandem uerti queat, ad eufortium & infortunium. Aristophanes in Pluto: *τῶδε λοξίας*

ὁσ θεσπιωδῆσ τρίποδι & *ἐκ χρυσιλᾶτῶ*
μέμψιν δικάζων μέμφομαι ταύτῳ.

f (C Familiari suo.) *κωωνί πῶσ δούτοτώ*. Apollinis familiaris, & consiliorum eius particeps, mens est: quod nō ut homines, per alios alia cognoscat, ceterū ipse sua undiq; praesentia omnia uideat, omnia resciscat, iuxta illud

Homericum:

ἠελίος θ' ὁσ πάντ' ἐφορᾶσ καὶ πάντ' ἐπακόδῶσ.

Pulchre Pindarus ita fabulam de coruo, per quem rescouerit delictum Apollo, reicit: rectius eius rei cognitionem Apollinis menti & prudentiae attribuens.

g (C Circumuenit.) *κλέπῳ*, furatur, defraudat, *πῶσ λογιζέσ*.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

Agnoscens igitur Apollo peregrinū Ischyis Elati filij thorum, nefariamq; fraudem, amandauit^a sororem^b Laceream. Nam iuxta ripas^c Boebiadis uirgo Coronis cōmorabatur. Malus porò genius ad malum educans, domuit ipsam: cuius internitionis pleriq; uicinorum^d cōsortes fuerē, uti ex paruo semine exiliens ignis, totam in monte syluam suaustare consueuit.

Perseuerat in Narratione continuò, quomodo Coronis interierit edifferens.

a (C Sororem.) Apollinis soror Diana est. b (C Lacream.) *λακέρωσ* ciuitas Magnesia, autore Hellanico, apud Stephanum. c (C Boebiadis.) Boebias lacus est Lacerae adiacens. *τρέψαισ* pro *τρέψαισ*, Dori-

cum participium. d (C Consortes fuere internitionis.) *ἐπῶροσ* pro

ἐπαῦρον. Et bonæ & malæ significationis uerbum est ἐπαῦρον. germanicè gnieffen, und endtgelten. Hesiodus, quemadmodum & hic Pindarus, in malam partem accipit, dum inquit:

πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακὰ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ,
ὄσως ἀλίφαίνῃ, ἢ ἀτάσθαλα μηχανάει.

Fuerunt ergo cōsortes culpæ Coronidis pleriq; mortaliū: peste enim cū ipsam, tum alios plerosq; uicinorum Apollo & Diana confecerunt. ἀμα, δλωρῶν ὄσι, pro ὁμα, alioqui ἀμα in priori acutum admittit. e ¶ Multam in monte syluam.) Comparatione pestis seuitiam, ob Coronidis delictū immiſſe explicat, posthabita applicatione. Estq; huius loci summa: Quemadmodum ē paruula scintilla ingens ignis suboritur, qui multam ac totam quampiā syluam exurat: sic pestis ē paruis nata principijs, confertam secum populorum stragem trahit: atq; ad cō Coronis peste infecta, plerosq; uicinos suos intoxicauit.

f ¶ Vastauit.) αἰσῶσεν, ignobilem reddidit. ab αἰσῶ uerbo, quod à nomine αἰσὸς descendit: quod ab α priuandi uocula, & ἴσημι scio, desluit. Homerus Odys. α.

ναὺ δ' ἐτέρως βόλον το θεοὶ κακὰ κητιόωντες,
οὐ κείνον μὲν αἰσῶν ἐποίησαν πρὸ ἰ πάντων.

EPODOS, COLON XV.

At ubi super murum posuere ligneū puellam cognati, radiusq; Vulcani tener circūcurrit, tum dixit Apollo: Non porrò in animo perferam, ut genus meū miserrimo interitu perdam, cum gra uī matris luctu. Sic fatus in primo gradu filium ex morte corripuit, cui pyra accensa in geminas findebat se partes. Quem & Magneti Centauro tradidit, ut doceret eum qua ratione noxios multum in hominibus depellere pharmacis suis morbos posset.

Vt Aesculapiū filium suum ex flammis, & ex aluo materna eripuerit, utq; instituendum Magnesio, hoc est, Theſſalo Centauro Chironi, in arte medica tradiderit, hac epodo enumerat. a ¶ Super ligneum murum.) Struis lignorum uel rogi est metaphora: rogi enim quo cremanda mortua Coronis erat, intelligit. Qua de re Ouidius 2. Metamorph. ita canit:

Quæ postquam frustra tentata, rogamq; parari
 Vidit, & arsuos supremis ignibus artus,
 Tum uero gemitus (neq; enim cœlestia tingi
 Ora licet lachrymis) alto de corde petitos
 Aedidit: haud aliter quàm cum spectante iuuenta
 Lactentis uituli dextra libratus ab aure
 Tempora discussit claro caua malleus ictu.
 Ut tamen ingratos in pectora fudit odores,
 Et dedit amplexus, iniustaq; busta peregit,
 Non tulit in cineres labi sua Phœbus eosdem
 Semina, sed natum flammis, uteroq; parentis
 Eripuit, geminiqu; tulit Chironis in antrum.

STROPHE III. COLON XIII.

Huiusmodi quidem igitur quotquot uenerunt,
 suapte sponte subnatis hulceribus infecti, aut ful-
 gido ære membra uulnerati, aut lapide eminus
 iacto, aut æstiuo igni perditum corpus, aut frigore,
 alium ex alijs mœroribus liberando eduxit: hos
 quidem a mollibus incantationibus medicinam ad-
 hibendo, illos autem decenti potionem, aut mem-
 bris undique adiungendo pharmaca, alios tandem
 sectionibus rectos constituit.

Quos propulsare morbos, qualem medicinam etiam Aesculapium Chiro
 docuerit, subtexit. Primo, ut hulcera sua sponte nata: secundo, ut uulnera uiolen-
 ter infecta: ubi *πολιῶ χαλκῶ*, pro *σιδ' ἡρῶ*, non solum pro ære *κατα-* Fulgido
ρυστικῶς accipit: postremo, ut febricitantibus curaret. Prioribus duobus malis *ere.*
 Chirurgice ferè, posteriori medicorum θεωρησις καὶ πράξις continetur: quum
 hodie Clinice, atq; adeo nostrorum medicorum practice, à Chirurgica sit sepa-
 rata. Ex hoc Pindari loco, apud priscos Chirurgicalen reliquæ medicine coniun-
 ctam fuisse appa et. a (Mollibus incantationib.) *μαλακτικῶς*. Quæ
 ratione egrotos curarit, explicat. Primo, alios, inquit, carmine sanitati resta-
 tuit: carmine, inquam, hoc est, magia & incantamenti. Verum quum hæc ma-
 gia nimirum superstitionem & impietatem spiret, à Christianis haud iniuria ali-
 emissima debet esse, Quomodo enim Christiani esse possunt, qui suis carminibus

uel equos uel iumenta, uel infantes suos custodiri rentur, suis cōiurationibus & opinionibus primum & summum Decalogi præceptum de foedantes? At ueteribus hoc medendi genus in usu fuisse, uel Homerus testatur, dum Autolyçi filij, Ulyssis ab apro inter uenandum supra genu sauciati in monte Parnasso, sanguinem incantationibus à profuxu remorati sunt, & sisti fecerunt. Odyss. T.

τὸν μὲν ἄρ' αὐτολύκος πᾶσι δὲς ἑίλοι ἀμφ' ἐπύοντο,
ὠτρίλλω ὀδυσσῆϊ & ἀμύμον & ἀντιθέοιο
δὴν ἄρ' ἐπιπαμύτως ἐπ' ἀοιδῆϊ δὴ ἀίμα κελαινόν ἔχετορ.

Secundo pharmaca adhibuit. Ad ultimum sectionem medendo admoit.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

- » ^a Sapientia uel lucro uincitur. Quod & hunc peruertit ingenti precio, aurum nimirum in manibus apparens, dum ab inferis ad uitam reuocaret ^b Hippolytū, qui iam antea morte captiuus tenebatur. Deiecto itaq; ^c per amborum pectora fulmine, uitam eis manibus suis Iupiter ademit.
- » Proinde urens fulmen infixit mortem. ^d Decet ergo honesta à superis mortaliū mentes inquirere:
- » quippe quæ agnoscant quali perpetuò uel ^e iuxta pedes illis constitutæ sint obnoxia sorti.

EPODOS, COLON XV.

- » Ne mihi dulcis animula uitam ad immortalium festines: ^g te uero, quæ uires tuas non superat, arti adiungas.

^a (Sapientia uel lucro.) Lucrum, quo uel ipsa sapientia ligatur, Aesculapio nocuisse inuit. Medicorum est uiuentes languidos in uita conseruare, nō etiam perfunctos fato, uitæ restituere. Quare dum mortuum Hippolytum ad superos reuocauit & resuscitauit, quod humane naturæ modum excedit, impie egit. Hinc & in sese & à se suscitatum, irati Iouis fulmen torfit. ^b (Hippolytum.) Hippolytum textus non exprimit. Fertur tamen, ut Scholia habent, defunctum uita Hippolytum Aesculapius auro inescatus uitæ reddidisse. Alij Tyndarum, alij Capanem, alij Glaucum, Orphici Hymenæum, Stesichorus

rus Capanem & Lycurgum, alij Proeti filias. Sunt qui Orionem uitæ restitutum putent. Plutarchus quidem Phinei filias. Pherecydes deniq; sentit, quod Delphis morientes reuiuiscere scierit. Atqui si tantus fuit medicus Aesculapius, quur sese à filgetro non seruauit? quur sese iamolim ipse non resuscitauit?

c ¶ Per amborum.) δὲ ἀμφοῖν, per amborum, Aesculapij uidelicet & ab eo curati. ἦν ψαῖς Dorice pro ἦν ψαῖς: sicut λύσας suprâ, & alia multa.

d ¶ Decet ergo.) ἔν τε α. Damnat insigni gnome hominum peruersa studia, qui suis humeris uel imparem, uel indecentem prouinciã subeunt.

e ¶ Iuxta pedes.) τὸ πῶς ποδῶς, ad pedem. Prouerbium est, quo monemur inquirere, quæ nostro pedi sunt accommoda, quæ sunt presentia, quæ nostram, nempe humanam decent naturam: sumpta à calciamenti metaphora.

f ¶ Ne mihi dulcis animula.) μὴ φίλα ψυχῆ. Hortatur suam ipse mentē, ut ne suis uiribus imparia, intolerabiliaq; attentet: per immortalē uitã, humanis humeris nõ ferenda indicã. Nam si per immortalē uitã, futurũ hic seculum intelligamus, nemo non uidet Epicurum nobis hic fieri Pindarũ & ἄλλοι.

g ¶ Te arti adiungas.) εὐτλδ, hauri. μεταφορικῶς aggredere.

^a Vtinam sapiens ille Chiron antrũ Pelij montis inhabitaret adhuc: ^b quantum illi dulces hymni nostri uoluptatis præberent? Atqui medicum ipsum bonis uiris in acutis & acribus & calentibus ægritudinibus adhibere uellem: ^c aut quempiam Apollinis uel Iouis natum. Quin & nauis ^a Ionium præterlegens mare, ^c apud Arethusam fontem, ad Aetnæum hospitem Hieronem apuliffem,

STROPHE IIII. COLON XIII.

Syracusarum eximiũ regem, sciuis clementem, bonis fautorem, hospitesq; admirandum parentem. Ad quem, ^g si geminam ego gratiam, auream nimirũ sanitatē adferens, hymnumq; Pythiorũ certaminũ, quæ suũ per coronas splendorem habent, quas præstantissimus olim ^b Phere-nicus ¹ Cirrhæ tulit, ueniffem, alto ^k traiecto pon-

to, ^lcoelesti stella fulgentius certe lumen fuissent

a ¶ Utinam sapiens ille Chiron.) εἰ δὲ σόφρων. Post longā tandē in-
serta de Chirone & Aesculapio fabulæ digressionem, redit ad institutum exor-
dio cœptum. Et quia exordij uotum incompletum permansit, ideo tanquam hy-
perbaton plus æquo prolixius fuisset, repetit ex integro uotum & exoptationē
illam. Appellat autem non simpliciter sapientem Chironem, sed σόφρωνα,
hoc est, sobrium, temperantem, ac ueluti mentem & affectus seruantem.

b ¶ Quantum uoluptatis.) καὶ τί οἱ Ξίλτρον. Amatoria potio est
philtrum apud Theocritum in Pharmaceutria, qua in amorem quisquam per-
ueneficas pertrahitur:

πᾶ μοι τοῦ δάφναι φέρε θῆσυλι, πᾶ δὲ τὰ Ξίλτρα. Hinc Ouid.
Philtrā nocent animis, faciuntq; furoribus aptos.

Hic uero poëta μεταφορικῶς pro re grata, & iucunditatem adferente, siue
pro uoluntate accepit. Ξίλτρον, ἀπὸ τῆς ἡδονῆς. c ¶ Aut quempiā
Apollinis uel Iouis natum.) Apollinis natus, est Aesculapius, ut hactenus enar-
ratum. Iouis filius est Apollo. Per patrem enim, quum ait, ἡ πινὰ λατοῖδα
κεκλυμένον, ἢ πατέρῳ, κατὰ ἀπονομασίαν Iouem intelligit. Iouis au-
tem filius Apollo est medicus. Porro treis uetustissimos medicine & reperto-
res & autores, hic subintroducit, Chironem, Aesculapium, Apollinem. Nam ut So-
ranus Ephesinus ait, Medicinā Apollo reperit, Aesculapius amplificauit, Hip-
pocrates perfecit. Quorum unum sibi adesse, κατὰ δύχλιν precatur, ut Hie-
roni uel febricitanti, uel podagra, uel calculo laboranti subueniat. d ¶ Ion-
nium mare.) ἰονίαν τέμενον θάλασσαν. Ionii mare uocat quod est apud
Siciliam, à uicinis Ionibus insulam Siciliam indicans: ab Ione uel Ionio uiro Illy-
rio, ut Theopompus, uel ab illic pereuntibus Ionijs dictum mare, ut Archida-
mus in Scholijs. e ¶ Apud Arethusam fontē.) Arethusa fons est in Or-
tygia Siciliae ciuitate. f ¶ Ciuibus clementem.) πρᾶϋς ἀσοῖς. Per
amplificationem obiter laudat Hieronem à clementia & mansuetudine erga ci-
ues, à candore, à liberalitate. g ¶ Si uenissēm.) εἰ κατέβην, pro ἡλ-
θον, itidem ut Homerus:

πρῆν τινα κεκλυμένον κατὰ βῆμναι ἐκ δῖος ἔσρον. pro ἡλθῶν.

h ¶ Pherenicus.) Prima Olympiorum equi Hieronis Pherenici facta
est mentio: nomen equo à uictoria inditum est. i ¶ Cirrhae.) Cirrha op-

Plin. lib. 4.
cap. 3.

pidum Locrorum est, non longe à Delphis & Pythone: unde periphrastice Py-
thonem, seu Pythios ludos per Cirrham intelligit poëta. k ¶ Traiecto.)

περάσας, pro περάσας, Pindarico & Dorico more. l ¶ Coelesti stel-
la.)

la.) *Auxesis est hyperbolica: nullum enim neq; in terra, neq; firmamento lumen est Sole maius seu fulgidius. Per antonomasiā, per caelestem stellam Solens intelligit, ut 1. Olympiorū eundem fulgidū astrū, sed per catachresin dixit. Hic recte ἀστέρα nominavit. Est enim ὡς ἀληθῶς μέγιστον γὰρ ἄραν ὡ φῶς τε καὶ ἀστὴρ ἥλιος, ὅπως καὶ χρῆσὸς ἀστὴρ κῶσμος τηλαυγέστερος ὄσι.*

ANTISTROPHE, COLON XIII.

At rogare pro te constitui mecum Rheam matrem, quam iuxta ædes meas unā cum Pane noctu ^apuellæ iugiter celebrant, castā deā. ^bQuod si rectum sermonum cacumen intelligere nosti, uetera quidem discere potes: nimirum quod dii immortales ad unum bonum, duo mala imperant mortalibus. ^cQuæ quidē insipientibus intolerabilia sunt, neq; quicquā ornate ferre possunt. At boni, quæ pulcha sunt foras uertunt.

Rheam deorum matrem pro Hieronis incolunitate se imploraturum spondet. Nō piget hic adscribere, quæ Aristodemus in Scholijs adfert. Ait enim ille, Olympicum tibicinem à Pindaro institutum in montem secessisse, ut illic sese canendo exerceret: atq; ibi multum strepitus & ignis densum apparuisse globum: quem & Pindarus animaduertens, lapideū Rheæ simulacrū pedibus incedere sensit. Hinc & Panis & matris deū Rheæ simulacra ante domū suam statuit. Præterea ciues quosdam Delphos misit, qui sciscitarentur, quidnam sibi uisa uelint. Quibus oraculum respondit: μητρος θεῶν ἱερὸν ἰδύσαοι. Hoc est, templum matris deorum extrue. Hinc ciues oraculo consternati, unā cum Pindaro Rheam colebant. ^a (Quam puellæ.) τὰν κῆραι. Puellas nedum suas, sed alias item puellas, ac Thebanas uirgines & matronas intelligit, Rheam uenerantes, domui suæ contiguam & appositam. Nam & templum Rheæ prope ædes Pindari erat. Ideo autem Rheæ & Panis sese imploraturum opem spondet, quod eos sibi propitios sciret, utpote quorum simulacra ex oraculo & prodigio primum ipse extruxerit. Quin & Pana in montibus ad modum Pindaricorum hymnorum saltitasse autor est Philostratus. Tum & ob eam causam Pana Rheæ iungit, quod Pan ei adsideat, ut ipse uates noster γοῖς κεχωριστοῖς τῶν πῦθενων adserit: tum quod uterq; montanus. Pan enim Menala, Rheæ Idam incolit. ^b (Quod si rectum sermonū.)

Status huius hymni est. Consolatur Hieronem, ut æquiore animo ægritudinem suam ferat, reputans humanæ secum naturæ imbecillitatē, infelicitatem & incommoditatem, quam princeps poetarū Homerus graphice Iliados ω depinxit: nimirum eam semper talem esse apud mortales, ut unum bonum perpetuo duo mala, uel simplex bonum duplex malum adnexum habeat. Versus quorum hic Pindarus sententiam refert, sunt apud Homerum huiusmodi:

ὄβιοι γάρ τε πίθοι κατὰ κεία του γυνὴ δὴος ὄδω
 δῶρων, οἷα δὴ δ' ὄσι κακῶν, ἔπερθ' δὲ ἑάων,
 ὦ μὲν καμμίξας δῶν (εὖς τὸρ πι κέρωνθ',
 ἄλλοτε μὲν τε κακῶν ἐπιμίση), ἄλλοτε δ' ἑδ' ἄλῶ.
 ὦ δέκε τῶν λυγρῶν δῶν, λωβητῶν ἔθηκε.
 καὶ ἐκακὴ βόθρωσις ἐπὶ χθόνα δῖον ἐλαυή.
 φοιτᾶ δ' ὅτι θεοῖς τιτιμυθ', ὅτι βροτοῖσι.

c ¶ Que quidem insipientibus.) Mali & insipientes non forti possunt animo mala perferre. Boni uero & mala occultant, & bona uertunt foras: hoc est, bonis fruuntur læti, mala fortiter sustinent & occultant. Metaphora sumpta est ab ijs, qui maculis deturpatum pallium gestantes uel uestem, maculas quantum fieri potest, introrsum uertunt & celant, mundiciem forinsecus ostendentes. Sic boni maculas malorum constantia sua & inconcusso animo & abduunt & sufferunt, aduersus ea perdurant: sequendis uero rebus modeste lætatur. Quo simul monet, ut bonorum huiusmodi mentem Hieron sequatur.

EPODOS, COLON XV.

“Te uero fatum felicitatis sequitur. Siquidem populi ductorem regem, si quenquam alium, magna fortuna respicit. ^b Vitam ab omni incommodo immunem neque apud ^c Aeacidem Peleum, neque apud æqualem deo Cadmum repereris: qui tam men & ipsi ^d mortalium felicissimi fuisse dicuntur: quiq; in monte Pelio, Thebisq; portarum septenario conspicuis, Musas concinentes audiuerunt, quando Cadmus ^e Harmoniam socolorum pulchritudine insignem, Peleus uero Thetin, inclytam prudentis Nerei filiam, duxere.

a ¶ Te uero fatum felicitatis.) A regio fastigio ad patientiam hortatur. Etiamse

Etiam si calculo labores uel podagra, cogita interim te regem, te multorum populorum ductorem esse, id quod diuinitus accepisti, atq; infortunium corporis tui & ualitudinis, status tui culmine cæla. **b** ¶ Vitam ab omni infortunio immunem.) Elegantiſſima gnome est, qua ut mitius ferat suam ægritudinem hortatur, ab exemplis consolans. Multi alij clarissimi reges non potuerunt ab omni infortunio liberi esse: quare & illorum exemplo disce sortem tuam æquius sustinere. **c** ¶ Aeacidem Peleum.) Aeacus ad Iouem stirpem suam refert: ergo & Peleus Aeaci filius beatus est uel eo nomine. Porro clarissimorum regum Pelei & Cadmi exemplis probat, nemini absolutam ac nulli malo obnoxiam in hoc mundo felicitatem accidere. Felicissimus Cadmus fuit uel propter hanc causam, quod ipse cum uxore sua Harmonia tandem in deorum numerum asciti, draconum curru ad campum Elysium migrarunt. Hinc reliqui commentarii sunt fabulam de permutatione Cadmi & Harmoniæ in dracones, quæ apud Ouidium 4. Metamorph. extat. **d** ¶ Mortalium felicissimi.) Nam Cadmi auus Iupiter, Mars socer, Venus socrus, Thyone & Leucothea filia fuerunt, Bacchus & Palemon generi. Hinc Cadmum *αὐτίθεος*, diuinum ac deo similem appellat. **e** ¶ Harmoniam.) Harmonia Martis & Veneris filia est. **f** ¶ Oculorum pulchritudine.) *Βοῶπις*, quasi oculos bouis habentem: id est, magnos: ac deinde pulchros per *μετέδωκεν*, ac per *σωεκεδὴν* tota formosa significatur, perinde ac posthac Thyonen *λδὺ κῶλον* uocat, quibus epithetis Homerus Iunonem etiam ornat.

STROPHE V. COLON XIII.

Porro dii superi, utriusq; ^a conuiuæ esse uoluerunt. ^b Saturniq; filios reges aureis insidetes thronis illi uiderunt, ac ^c munera acceperunt. ^d Iouis autem gratia è prioribus translati laboribus, rectum statuerunt cor: ^e ac rursus alio tempore ^f tres Cadmi natæ, grauibus afflictionibus lætitiæ partem abstulerunt patri. Iupiter namq; ^g in desiderabilem formosæ Thyones lectum sese contulit.

Et summam felicitatem, quibus nuptiæ Cadmi & Pelei decorate sunt, & summam infelicitatem, quam postea in liberis perceperunt, subiungit: pulchra antithesi gnomen de humanæ fortunæ instabilitate paulo ante commemorata traetans.

a ¶ Conuiuæ esse uoluerunt.) *Σαίσιοντο*, conuiuati sunt.

b ¶ Saturni filios.) Deorum est periphrasis, $\kappa\rho\omicron\nu\delta\ \pi\rho\acute{\omicron}\iota\delta\lambda\alpha\varsigma$. Ipsi Peleus & Cadmus deos in suis nuptijs, aureis insidere thronis conspexerunt.

c ¶ Munera acceperunt.) $\epsilon\delta\ \upsilon\alpha$ dotem significat, quæ sponso à sponse parentibus uel amicis datur: sicut $\phi\epsilon\pi\rho\alpha$ dos est, quæ sponse à sponso donatur. Improperie pro donis uel muneribus hic accepit. Nam Peleo ducenti Theatin, Neptunus equos dono dedit, Vulcanus gladium. Cadmo uero accipienti in uxorem Harmoniam, Venus aureum monile dedit muneri: quod accipiens Polynices, per successionem generis tradidit Eriphyle, ut Amphitræo ad bellum Thebanum proficisci persuaderet.

d ¶ Iouis gratia.) $\delta\iota\varsigma\ \delta\epsilon\ \chi\epsilon\lambda\epsilon\upsilon$. Iouis uoluntate è malis prioribus translati, fortes fuere & constantes & beati.

e ¶ Acrususus alio tempore.) $\gamma\upsilon\delta\ \alpha\omega\tau\epsilon\ \chi\rho\acute{\omicron}\nu\omega$. Alio mox tempore infelices uisi sunt. Quantum uterq; mali sunt perpesti, primo Cadmus, mox Peleus, subiicit. f ¶ Tres filie Cadmi.) $\tau\epsilon\ \mu\epsilon\lambda\iota\ \delta\epsilon\ \xi\epsilon\iota\alpha\sigma\iota$. Quod tres filie Cadmi uarijs sunt actæ malis, earumq; nomine pater, satis ex poëtis constat. Semele enim, quæ & Thyone, fulmine iccta periit: Agaue & Ino in rabiem uersæ, filios suos lacerarunt: hæc Melicertem, illa Penthea: id quod Ouid. etiam tradit.

g ¶ In lectum Thyones.) Thyonen à Ioue solummodo uiolatâ introducit, omisis Agaue & Inone. Ratio est, quod hæc fuerit origo mali, & ex hac in reliquas sit transfusa culpa, ac in ipsos adeò parentes. Nam in dracones Cadmus & Harmonia permutati tandè leguntur. Thyonen appellat, quæ aliàs Semele (quam & Euripides in Antigone Dionen uocat) à $\theta\upsilon\delta\upsilon$, id est, sacrificare: uel quod sit $\theta\upsilon\eta\lambda\iota\varsigma$, id est, sacrificia, hoc est bacchica, & ueluti furens, ignea, quod calens & ignea sit uini natura. Est enim mater Bacchi. Hinc Semele etiam dicta est, quasi $\sigma\delta\omega\upsilon\ \tau\alpha\ \mu\epsilon\lambda\iota$, hoc est, membra corporis sui concutiens: quod fit, dum in torculari botri calcantur. Tum enim uinû ex uuis exprimentes membra sua cõmouent, ac uinum ex eo compressu, ueluti infans ex aluo matris nascitur.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

“Huius filius autem, quem unicum immortalis Thetis Phthiæ peperit, in bello (Iliaco) animam exhalâs cõcitauit accensa sui pyra Danais luctû.

- b Sin quis uero mortalium in mente sua ueritatis uiam continet, decet illum à beatis accepto beneficio frui. Alij nanq; aliàs alte uolantiû uentorum flatus. Felicitas uero nõ diu apud hominem perseuerat.

seuerat. Quæ si copiosa & pondere suo grauis
me sequuta fuerit,

EPODOS, COLON XV.

Modicus apud modicos, magnus apud ma-
gnos ero. Fortunam porrò me complectentem
semper animo meditabor, meoq; in studio cura-
bo. Quod si mihi teneras diuitias porrexerit De-
us, in spem uenio, posthac ingens me inuenturū
decus. Nestorem, Lyciumq; Sarpedonem, ho-
minum memoria, per sonoras odas, quas sapien-
tes fabri poëtæ cōpegerunt retinet, Virtus de-
um, quæ ex solis carminibus agnoscit, in secula
durat, squò non cuiuis aditus facile patet.

a ¶ Huius filius.) Quum more suo paucis fatum Cadmi ostenderit, Pe-
lei etiam infortunium subnectit: nempe ut ob filium eius Achillem in bello Iliaco
caesum, & Danaï luxerint & parens. b ¶ Sin quis.) εἰ δὲ νόω τις.
Snome est, qua monet, ut presentibus Dei donis grati utamur: quaq; à fastu
dehortatur, postquam nulla sit homini in hac terra perpetua beatitudo. quod

¶ Euripides sensit, dum ait:

ὁ μέγας μὲν ὄλβος ἔ μόνιμος ἔ βροτοῖς. hoc est,

Non durat ingens perpetim felicitas.

c ¶ Quæ si copiosa.) Quales esse deceat & Hieronem & alios quos-
cunq; diuites, sua persona tacite adumbrat. Ego, inquit, etiam si dederint superi
ut olim opulentus & beatus sim, attamen inter tenuis fortunæ homines tenuis
etiam ero, meq; illis attemperabo. Inter magnos uero & potentes atq; adeò me
clariore & opulentiores, magnus etiam ero, meq; illis æquiparabo. Ne tamen
fortunæ meæ obliuiscar, minores me non contemnā: æquales mihi diligam:
maioribus ita conuersabor, ne me illis anteferam. Preclaram sanè uirtutem,
candido & sincero animo minime indignam, Reipublicæ salutarem, Christia-
no etiam homini accōmodam: qua ne ob dona diuinitus accepta efframur, uel
quemuis inferiorem nobis status humani ratione contemnāmus, docemur: ne
maioribus nobis suum honorē derogemus: ne uē ipsi rursus optimates se deos
esse putent, inferioribus se ruderum instar æstimatis. Et quia ad Hieronem hanc
odam scribit, ideo palam non audens, sua interim personæ, maiorem ipsum hu-

manitatem induere & mansuetudinē cupit. Nam hoc solet esse peculiare priuā
cipibus, regibus, aulicis, potentibus, uitium, ut sese admirentur, inanes glorias
efflent, sese Ioues, & si qui sint dii Ioue maiores, arbitantes: neminem ad se ad-
mittentes, nisi purpurā & ostrum indutos: inopes & pauperes ciues suos (quos
rum tamen sudore, ut ille ait, Curios simulant & Bacchanalia uiuunt) fugientes
haud secus atq; abominationem, draconem, & pestem. Qui Ioues, ne Ve ioues
dicam, si se quoq; homines esse cogitarent, discerent, quid hoc sibi Pindaricum
uellet, cum paruis paruus ero, cum magnis magnus. Quid enim magis decet
principes, uel quoscunq; statu suo præcimenteis, atq; candor & humanitas,
clementia, benignitas? Quarum uirtutū quam nulla tantum non hodie in opti-
matibus reluceat, fit ut Echeti, cuius crudelitatem Homerus posteritati manda-
uit, habeantur. Tum etiam fit, ut nihil rerum cōmuniū feliciter administretur:
quando Ioues isti non dignantur consuetudinem habere cum genere sese mino-
ribus, nec suas rebus manus & animum accōmodare. Hinc quanta malorū des
inde Lerna scaturiat, nō est huius loci dicere. Quanto rectius Laërtes & Vlysses,
stirpis suæ fastigio seposito, hic cum bubulco Philatio, & subulco Eumēo,
ille cum Dolio atq; Sicula anu cōmercium habet, ac sermones miscet: unde con-
tingit, ut pastorum & uinitorum opera seruetur Vlysses: qui si aperta manu
Ithacensibus heroibus se ingessisset, non suis fuisset restitutus sceptris, non suis
redditus penatibus, non pudicam suam recepiisset Penelopen. Quod si cui hæc
tanquā ficta minus arrideant, uertat animum ad ea quæ de Traiano Plinius iu-
nior in Panegyrico cōmemorat. Inter innumera enim humanitatis τεκμήρια,
etiam hoc de eo memoriæ prodidit: Quod quū ceteri sublimia semper spectata
rint, ac ueluti dii essent, terram non sunt ausi pedibus contingere (Lectica enim
ac sexta ceruice, ut Satyricus ait, ferebantur) ipse primus ciuium suorum se simi-
lem esse ostenderit, inter suos & ipse incedens, terrā pedibus contingendo. Atq;
hic demiror diui Maximiliani Ro. imperatoris prudentiam, qui quoties in edi-
bus colonorum delituit, ut illorum experiretur fortunam, uitam, statum? Qui
ut Ro. Imperij, sic literatorum pater et benefactor, ex literis proculdubio tantā
est clementiam & mansuetudinem cōsequutus (Nam literæ & humanitatē &
alias uirtutes alumnorum suorum mentibus instillant) & infimis & summis sese
attemperare potuit. Quod si prophana parū istius curæ sint, quid aliud, quæso,
sacra, præter ταπεινωφροσύνην, spiritum demissum, & Christo conformē
docent, hortantur, monent? Nōne CHRISTVS seruator noster, quū in for-
ma Dei esset, semetipsum exinaniuit, serui accepta forma? Nōne pastoribus
imæ conditionis hominibus denunciatus est? Nōne is ὡς ἀληθὴς πᾶσι
διδῶντι θεῶν τε, ἄρᾶν δὲ τε ἰσθὶ γῆς βασιλεὺς, uniuersam terris consuetudine
dine

dine sua aliud nihil docuit, nihil præstitit, atq; candidi ac minime superbi spiritus exemplum? Proinde discant optimates & prophanorum regum, & omnium solius supremi regis Christi paradigmatis, alios præ se non contemnere, clementiam, liberalitatem, & alias id genus regias uirtutes adsumant, adsuescant & ipsi suis ciuibus & subditis attemperare sese. Nec est quod suum ideo stemma obscuratum iri putent: imò tanto potius futurum est illustrius, quanto præclarior est, pius, mitis, suauem, comem, clementem de prædicari regem, principem, & optimatem, quàm *ἄλθεος*, quàm crudelem Echeturum, impium uel Neronem, seuum Phalarin, atrocem Dionysium. At principis familiaritas auctoritatem eius leuabit, contemptum gignet, maiestatem eius imminuet. Non repugno equidem, modum excedere, ut in omnibus rebus, sic hic perniciosum quoq; fore. Atqui nemo quisquam, ut hic nimis sint, efflagitat. Attamen satius est in hanc, quàm in alteram delinquere partem, ut amiciores, quàm crudeliores diuidentur. Quantumuis enim ad ima sese demittant, propterea sui non possunt obliuisci fastigij. Perinde ac Pindarus, qui cum dicat se cum magnis, tum præcellentioribus conuersaturum: addit statim, sed meam interum fortunam non posthabebo: cauebo etiam ne me uel illis parem omnino reputem, sed Polypimentem habens, quantum res tulerit, me illis addam socium. Hunc ad modum optimates in minorum se coetu, sui non esse cacuminis inmemores licet. Sedenim cessosiris fabulam canere. Huc enim optima, optimi auctoris grome rapuit, & uel inuitum pertraxit, eam potissimum ob causam, ut & hunc & similes huius locos altius studiosis perpendendos, nec leuiter transeundos indicarem.

d ¶ Quod si mihi Plutum subministrauerit.) Sua rursus persona *ἡρώδης* Hieronem monet, ut in suorum præconiorum concentores poetas liberalior sit. e ¶ Nestorem.) Principes, eorumq; res gestas, poetarum opera aternitatem consequi tradit. f ¶ Virtus.) *γυνοκωμῶν ἀδελφότης*. Virtus poetis prædicata sempiterna est, ut in 1. Pythiorum demonstratum. g ¶ Quò non cuius.) *ἡρώδης*. Non omnibus peræque facile est, res insignium heroum gestas, immortales facere. Qua breui sententia Hieronem monet, ut se liberaliorem ei exhibeat, ut magnificentius etiam ab ipso Pindaro prædicetur.

IN PINDARI PYTHIA
ARCESILAO CYRENAEO CVR-
RV, ODE IIII.

STROPHE I. COLON XIII.

^aOdie quidem oportet prope charū uirum, ^bdiuitis Cyrenæ regem, te stare ô Musa, ut cum ducente chorū Arcesilao, & ^cLatonæ sobolī, & Pythoni augeas sequundum ac debitū hymnorū uentum. ^dVbi quondam aurearum Iouis aquilarum affestrix ^ePythia sacerdos, ^fhaud absente Apolline & Battū, ut frugiferæ colonus Libyæ fieret, oraculo designauit: utq; ^gsacra relicta insula, & curribus & equis potentissimam urbem ^hin albicante mamma condat,

ANTISTROPHE, COLON XIII.

^kTheræumq; Medææ carmen asportet, cum decima septima generatione, quod olim ^liracunda nimis Aetææ filia ^mex immortali ore prædixerat, regina Colchorum. Porro sic retulit semideis Iasonis robusti nautis: ⁿAudite filij magnanimatorum hominumq; deorūq;: Aio enim, ex hac ^omaricincta terra, ^pEpaphi filiam, ^qturbiū radicem, necnon ^rcuratricem mortaliū, transplantandam esse ^sin Iouis Ammonis solo.

ENARRATIO.

Primum Arcesilaum Cyrenæum à Cyrene dici animaduertendum, quæ Libya urbs est, à Cyrene Hypsei filia, uel ab indigete fonte Cyre, Stephano autore. De origine Cyrenes est etiam in 9. Pythiorum.

Argumentum.

Supplicat Arcesilao Cyrenæorū regi, ut transfugæ Demophilo, qui ex urbe ob seditionem quandam exciderat, ignoscat, eumq; ad priorem suam consuetudinem & functionem uel sedulitatem admittat. Ac priusquam ad eum statum perueniat,

perueniat, primum Arcefilium ab urbe Cyrene, à maioribus, à Thera insula, ad quam Argonautæ appulerant, unde Arcefilii progenitorum origo: deinde à Pythiæ uictoria effert. Quibus omnibus ceu insinuatione poëticæ magis quàm rhetoricæ, ipsum sibi conciliat, quo facilius Demophilo placatiorem reddat. Et quia hic hymnus omnium epiniciorum est prolixissimus, quum certa quadam breuitate Lyrica gaudeant, modum excedit: eo rursus nomine omnium præclarissima ode censenda est, quod quæ uel Orpheus uel Apollonius Rhodius in suis Argonauticis cõplexi sunt, hic in unum ueluti fascem congesserit. a ¶ Hodie quidem.) ὁήμερον, pro σήμερον. Musam Clío alloquitur, ut hunc hunc Arcefilao offerat. Hodie, id est, eo tempore, quo ad ipsum perferretur. præsentis pro futuro usus. Non enim eo die quo coepit hanc oden pangere, è Thebis Cyrenen usq; perferri potuit. b ¶ Diuitis.) Διίππος, hoc est, equus decoræ, strenuus equos alentis: hoc est, diuitis, potentis & bellicose. Nec temere Cyrenen Διίππου, equestrem uocat: uerum ideo quod Neptunus primum Afros currus iungere docuerit: tum quod equestris dea Minercua, in Libya feratur nata. c ¶ Latonæ soboli.) λατοῖδαισι. Enallage numeri est. Siquidem unus est Apollo, qui Pythiæ uictoriæ autor est, certaminisq; tutor & præses, Latonæ filius. Orditur aut̃ propositione tali: O Musa, hodie necessum est, ut oden meam uictori Pythio Arcefilao Cyrenes regi offeras, quo eum à corona & uictoria prædices, quam ex Pythone retulit. Ab hac propositione, Pythonis occasione, digreditur, perinde ac statim indicabimus. d ¶ Vbi quondam.) ἠδὲ ποτε. Iupiter totius uniuersi medium emetiri uolens, aquilas celeritate pares & ab ortu & ab occasu dimisit, quæ peruolantes ad Pythionem urbem prope Delphos tandem sibi mutuo obuiarunt. Quare ex illorum concursu, ibidem totius etiam orbis machinæ medium esse definiuit. Postea in eius rei memoriam duas aureas aquilas conficiens, Apollinis delubro dicauit: quarum imagines in Phocico bello, ab Eumelo illato, sublatae sunt. Hæc Scholia. Per aureas ergo aquilas Pythij Apollinis templum hic significat σωκεδονικῶς. ἀέτωμα templorum huiusmodi insigne Greci appellauerunt, de quo 13. Olympiorū nonnihil supra indicatum. Atque hic statim prolixam digressionem inchoat, donec ad huius ode perueniat εἰσι. e ¶ Pythia sacerdos.) ἱερεῖα pro ἱερεῖα, per syncopen. Hinc apparet sacerdotes Apollinis mulierculas & puellas fuisse, non uiros. Sic in rebus gestis Apostolorum, quandam Pythonico spiritu perfusam uaticinatã esse, hoc est, sacerdotem Apollineam fuisse, memoriæ proditum est. f ¶ Non absente.) ἐκ ἀρδόμεν, pro ἀρδόμεν, Dorice. Non peregre profecto, nõ absente, sed præsentis, & domi agente Apolline. g ¶ Battum.) Quomodo ex oraculo

Quam Delphico maiores Arcefilai ex Thera insula in Cyrenen Libyæ coloniam dedu-
 charus Cy- xerint primum narrat. Sunt qui Battum hunc Therae insule regem primum
 reneis fuerit Aristotelem uocatum tradant: inter quos est Herodotus: et ab oraculo Pythio
 hic Battus, Battum, quod Libyorum lingua regem sonat, appellatum. Alij, quia impeditæ
 aperit quod sue linguae nomine Pythonem accesserat, Βάττου, à Βατταρίζω, quod est
 est Aristo- balbutire, dictū. Alij Coccuga, quod non posset integra sonare uerba. Acesana
 phan. Pluto der non ob linguae balbutiem, quod τραυλος esset, uerum quod sua sponte lin-
 prouerbiū, guam inflexerit, pronuntiationi aptando: quandoquidem eloquentia et consi-
 Batti σιλ- lio floruerit, nominatum existimat. Hæc de nomine. De profectioe Batti
 φιορ. Delphos uersus discors est autorū apud interpretem sententia. Qui propter uo-
 cis siue intricatiōem oracula scitatū iuisse putat, tale oraculū illi datū adseuerat.

Βάττ' ἐπὶ φωνῶν ἦλθες, ἀνάξ' δὲ σε φοῖβος ἄπο λωρ
 ἐς λιβύλω πέμπει, μὴ λοτρώομαι οἰκισῆρα.

Nomine uenisti huc uocis pie Batte: sed ipse

Fœcundam ad Libyam purus te mittit Apollo.

Meneclæ, quod et uerisimilius, autor est, orta Therae seditione, Battum unā
 cum suarum partium hominibus à patria excidisse. Atq; cum non liceret redire
 Theram, Delphis consuluisse Apollinē, num sibi armis esset patria recuperanda.
 Tum Pythiam sacerdotem eiusmodi responsum dedisse:

Βάττ' ἐπὶ φωνῶν ἦλθες, ἀνάξ' δὲ σε φοῖβος ἄπο λωρ
 ἐρχοο λαίφ' ἀλίω χώρην, ἢ πρὸς ἁμείνων

ἦνθ' ἄλλοτε, πρότερον δὲ λωρ ἐκάλει πέθει πείθωρ.

Σέβωρ γλῶσσας, ἢ μισοῖ πολλ' ἀθέμιστος.

οἷα τ' ἀνὴρ ἐρξεί, τοῖορ τέλθ' αὐτὸρ ἰκάνει.

hoc est,

Antè malum passus, nunc prospera Batte require.

Vade ac linque domum pelago cinctam, meliorem

Terra dabit sortem (responsis fido nostris)

Auroram aspiciens, celer hinc patriam fuge fraudem.

Tellurem sancte colito, quam perfidus odit.

Quilibet ut uitam duxit, sic ultima cludit

Vitalis status, meritis et postera primis

Aequiparant se fata. Adeò bene uiuere pulchrum.

h C Sacra relicta insula.) Thera intelligit, que una Sporadiū est, à Me-
 maliare Cadmi nepotū quodā condita, in qua pueros octo uel septem annos na-
 tos nō deplorabant, si uita defungerentur: autore Stephano. Porrò sacra hanc
 ideo appellat, quod templū illic Neptumi et Minerue fuerit, ut memoriæ pro-
 didit Theophrastus. i C In albicante mamma.) ἀργυρόγονη μάστωρ,
 in splens

in splendida uel albicante mamma. Quia Cyrene Libyæ in colle albæ terræ, mamma simili, sita est, ideo poeta in albicante mamma ait, teste Hierocle in Scholijs. Aristarchus ob fertilitatem distentæ mammae cōparari testatur: ἀργυρόγοντα enim μασοῦ, lacte distentam mammam sonat. k ¶ Theræ umq; Medææ carmen asportet.) Quum in Syrtin incidissent Argonautæ, per Libyam humeris suis Argo nauim ferebāt, postea in mare rursus demittentes. Ibi quum hospitalis muneris uice glebam præbuisset Eurypylus Neptuni filius Cyrenes rex, Euphemus accepit. Deinde ubi ad Theram insulam fluctibus gleba solueretur, Medea in Theram iam receptis uaticinata est, posteros Euphemus 17. generatione coloniam deducturos in Libyam. Iam Battus decimus primus erat ab Euphemo, qui Delphis responsum, ut paulo ante auditum, tulit, de migratione sua in Libyam: θύραυον de Thera dictum. ἀγνομισοῖσι προῶα νομισοῖσιν. l ¶ Iracunda.) ζαμδνὸς, ἀγῶν ὀργίλος, ualde iracunda: à ζε augendi particula, quod robur & mentem uel indignationem ualet. Irata ergo dicitur, quod filios suos mactarit, ut historia eius habet, quos ex Iasone genuerat, quia ab eo repudiaretur. m ¶ Ex immortalis ore.) ἀθάνατος σῶματῶ. Medææ os, ut Cheris tradit, immortalis appellat, ex parte quandoquidem & Hesiodus in Theogonia immortalis ipsam uocet, quod, ut Asclepiades adfirmat, nihil ab ea dictum, quod non simul sit factum.

n ¶ Audite filij.) Hæc Medea in reditu à Colchis Iasonem secuta, uaticinatur. Ut uero Argonautæ Colchos petiuerint, posthac subiiciet. Ex Argonauticis uero Apollonij, historia est petenda. o ¶ Mari cinctæ.) ἡ ἀλεπλάγκτος γαίης, è terra in mari errante: hoc est, mari cinctæ uel ambita insula Thera. p ¶ Epaphi filiam.) Epaphus filius est Ius & Iouis. Porro ex Epapho Libya Nympha progenita est, ut Isocrates in Busiride testatur, & Ouidius in Transfor. 1.

Nunc de alinigera colitur celeberrima turba,

Hinc Epaphus magni genitus de semine tandem,

Creditur esse Iouis, perq; urbes iuncta parenti

Templa tenet.

Per puellam ergo Epaphi, Cyrenē intelligit, quæ

urbs & regio, est filia Libyæ, filie Epaphi. q ¶ Urbium radicem.)

ἀσέων ῥίζων. Cyrenen ideo urbium radicem appellat, siquidem ex ea Apollonia & Teuchēra transplantatæ sunt. r ¶ Curatricem.) μελκισίμο-

ερονου, curantē homines: παρὰ τὸ μέλω κυρο, & βροφῆς mortalis, cui sit respub. futura curæ. s ¶ In Iouis Ammonis solo.) γῆ ἀμμωνῶν & θε-

μελλοῖς. Libyes Iouem Ammonia appellāt, Aegyptiacæ, ut quidam uolunt, lingua. Alij ab ἀμμῶ, id est arena, quasi arenariū: cuius γένος ἕροιο, id est,

oraculum, & templum oraculo Iouis Ammonis destinatum, in Libya fuit. Vnde Phæstus sic inquit:

Ζῶ λιβύης ἀμμων, κεραιφῶρε κέκλιθε μαίτι. hoc est,

Corniger o Libyes Ammon me Iuppiter audi Vates.

Cornigerum illic Phæstus dicit, quod arietis specie Iuppiter ille Ammon coleretur. Plin. lib. 2. cap. 106. Ammonis Iouis fontem interdum frigidum, noctu feruere, autor est.

EPODOS, COLON XIII.

Iam & pro^a Delphinibus, branchijs & pinnis alarum instar insignibus, insulares Theræi celes res permutabunt equas, & remorum uice habenas & lora apprehendent, currusq; cursu nō impigros uertent. Id sanè^b symbolum efficiet, ut ingens fiat urbiū Thera^c metropolis, d^d quod in Tritonidis lacus quidem fluentis, Euphemus è pro^e ra descendens, à deo in hominem transformato, pro munere suscepit: ad cuius xenij susceptionē, Iuppiter pater fatali tonitru insonuit:

Tritone in personā regis Cyrenæ omni transfutato.
Delphines.

Vaticinationem Medæ continuat. a (Delphinibus.) De Delphinibus Plin. lib. 4. cap. 8. Velocissimum omnium animalium non solum marinarum Delphinus, sed ocyor uolucres, acrior telo, ac nisi multum infra os rostrum foret, medio penè in uentre, nullus piscium celeritatem eius euaderet.

b (Symbolum.) ὄρεvis, augurium, diuinitio. τὴν ὄρεvis, pro μων ποῶν accipit. c (Metropolis.) ματρόπολις, primariam & præcipuam urbem uolet. Sic Thera fit metropolis Cyrenæ. d (Quod accepit.) Symbolum quod accepit, periphrasis est glebæ terræ quam Triton fluuialis deus, uel Eurypylus Euphemo Argonautæ dedit. e (Tritonidis.) Est Tritonis Libyæ annis, de quo Pomp. Met. lib. 1. Sup hūc ingens palus amnem Tritona recipit ipsa Tritonis. Vnde & Minervæ cognomen est inditū, ut incole arbitrantur ibi genitæ: faciuntq; ei fabulæ aliquā fidem, quod quem natalem eius putant, ludicris uirginū inter se decertantiū celebrant. f (Euphemus è pro^e.) Duplici prodigio Medæ uaticinium confirmatum adserit: primo Eurypyli munusculo, nimirum glebæ: deinde tonitru, quo ueluti Iuppiter Medæ dictis annuerit.

Tritonia Pallas.

STROPHE II. COLON XIII.

Quando anchoram æreas genas habentem, celeris Argi frenum, ad nauim pendentium adsecutus est. ^a Duodecim antehac dies ex Oceano tulimus marinam hastam, super deserta terræ iuga: ^b mea trahentes sollicitudine. Tum & solus inambulans ^c deus aduenit, ^d honestam uenerandi uiri personam induens, Is ^e amica primum uerba faciebat, perinde ac ueniētibus hospitibus benefactores conuiuīū principio & lætitiā denūciāt.

^{ἐπεποσε}, idem quod ^{ἐπεκέρυσε}. Quando incidit in anchoram æream ^{ἐπεποσε} uel ferream, scilicet Triton uel Eurypylus: pendentium ad nauim, hoc est, Argo-
nautarum. ^a (Duodecim.) In persona Medee poeta, quæ supra ad-
umbravit, repetit, quo ordine, et quo singula modo peracta sint narrando: ita
tamen ut Medee uaticinio cuncta quidem attribuat. Recitat autem Medea quo
modo Argonautæ ad Syrtim Libyæ Argo suam super humeros per Libyæ so-
litudinem portauerint, super terra deserta terga. Metaphora est, pro superfi-
cie terræ. ^b (Meis.) ἀμοῖς Doricum est, pro ἡμετέροις, hoc est,
nostris curis, nostro cōsilio. Enallage numeri est, pro mea cura, mea prudentia.
^c (Deus.) Triton deus, est Neptuni filius. οἶοπόλθ, solus prode-
ambulans. τῶτάνοι pro τλωικῶντα, tunc. ^d (Honestam.) ἀ-
σπῶς αἰδῶς πρόσωπῳ θεοῦ μῦθῳ, facta et assumpta facie seu uultu ue-
nerandi uiri, hoc est quod paulò ante dixit, Euphemus munus accepit à deo in
hominem transmutato. ^e (Amica uerba faciebat.) ἀρχετο. Quem-
admodum ἔγνωδ' ἄχοι blande solent inuitare aduenas, ut ad sese diuertant: sic
Eurypylus suauibus incitamentis alliciebat præternauiganteis Tritonem pa-
ludem Argonautas.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

Sedenim dulcis reditus opportunitas ^a perma-
nere uetuit: ^b dicebat enim Eurypylus, se incorru-
ptibilis terræ concussoris Neptuni filium. Co-
gnoscens nos urgentes, protinus dextra tellurē
prehendens, ^c fortè oblatū dare munus quæsiuit,

neq; ad recipiendum quidem ^dimmorigerum res
perit. Siquidem heros ad littora prodeambulās,
manu manū firmās ac donum attingens, felicem
suscepit ^eglebā. ^fExperior deinde ipsam ^ge nauī
delapsam, atq; submersam marino ^hliquari fluctu

EPODOS, COLON XIII.

Absorptamq; ⁱocciduo udo pelago.

a **C** Permanere uetuit.) κώλυε μέναι. Reditus occasio non sinebat
adeò blandi hospitis beneficijs frui. b **C** Dicebat enim Eurypylus.)
φάτο δ' Ὀυρῦπυλος. Apollonius Rhodius hunc aliàs Eurypylum, aliàs
Tritonem fuisse testatur. Acesander Eurypylum Tritonis esse fratrem adfirmat,
hunc ad modum scribens: Eurypylus Neptuni ^cCelenūs Atlantidis filius, in
uxorem ducit Steropen Solis gnata ^ePasiphaës sororem, duos ex ea liberos
procreans, Lycanem ^eLeucippū. c **C** Fortè oblatū.) προτυχόν,
fortè oblatum, quod fortè fortuna arripisset: idem quod πῦρατυχόν, à πῦρα
τυχάων. d **C** Immorigerum.) ὀδ' ἀπίθουενι, neq; immorige-
rum eum fecit. ἀντερέσας, ἀνθορμώσας, ubi manum manu confirmasse
set ^esuffulcisset, hoc est, dextra dextræ iuncta. e **C** Glebam.) βώ-
λακα, βῶλαρ. f **C** Experior.) πύθομαι, scrutor, rescisco, experis
or. In persona Medæ hæc quoq; dicuntur. g **C** Enauī.) ἐκ δόρατος,
ex robore, id est, firma ^eroboribus compacta nauī. Materia pro forma.

h **C** Liquari.) βᾶλυ σῶ, anastrophe est, pro συμβήμεναι.

i **C** Occiduo pelago.) ἀμυθολία hic est sententiæ, ἐσπέρας ὕψω
πελάγῳ πομπήαν. Potest enim ἐσπέρας uel ad tempus, uel ad maris sitū
referrī: ut sit sententiæ, glebam uespertino tempore secutam udum pelagus: uel
in occiduo mari, glebam solutam esse.

^aAtqui laboriosis ego famulis præcipiebam,
ut sedulo eam adseruarent glebā, enim uero men-
tes illorum obliuiose fuerunt. Proinde ^bin hac insu-
sula, immortale spatiosæ Libyæ ^csemen effusum
est ^dcitra occasionē. Sin ipsum iuxta Ditis terre
strem hiatū, ad sacram nempe ^eTænarum reuer-
sus deiecisset Euphemus, Neptuni equis præfe-
atilius.

cti filius, rex: (quem olim Europe Tityi filia ad ripam Cephisi peperit)

STROPHE III. COLON XIII.

Quatuor filijs prognatis, & ceu genere quodā, cum Danais sibi accepisset latā illam terrā. ^h Tum enim è magna Lacedæmone, Argiuoq; sinu, atq; Mycenis ⁱ migraturi erant. ^k Nunc uero selectum exterarū matronarū genus in lectis ⁱ inueniet, qui simulac ad hanc diuinā insulam appulsi fuerint, uirum parient, ^m nubium obfuscatione obscurorū camporum dominum, cuius quidem multo auro fulgente olim in tecto, suis Apollo reminiscetur oraculis,

Qui, genus respiciens, enallagē generis facit.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

Ad Pythium ubi templum descenderit, multosq; posthac ad splendidum ⁿ Iouialis Nili templum per naues duxerit. ^o Atq; ij quidē Medæ carminum ordines.

Mandato suo seruos non obsequutos Medea conqueritur. ^a C Atqui laboriosis.) λουσινόνοι, serui dicuntur Græcis, quod herorum & dominorū suorum labores persequantur, quodq; dominos suos labore liberent, ut ex hoc Euripidis liquet:

δολοῖσι γάρ τε ζῶμεν οἱ ἐλευθεροί. hoc est,

Seruūm labore uiuimus nos liberi. παρὰ τὸ λύω καὶ πόνου.

^b C In hac insula.) ἢ τῆς νῆσῳ, in hac insula Thera. ^c C Semen.) Glebam spatiosæ Libyæ semen appellat, siue quod Libyca, uel ex Libyca sit accepta, siue quod migrationis in Libyam causa sit. ^d C Ante occasionem.) πρὶν ὄρας, ante tempus, priusquam opportunum esset.

^e C Tenarum.) Tenarus Laconicæ ciuitas, ubi porta est ad inferos. Tænarum ergo os Plutonis, id est, portam ac ueluti uestibulum inferorum dicit.

^f C Cephisi.) Cephisus Bœoticiæ amnis. ^g C Ceu genere quodā.)

αἱμῶνι. Sanguinem pro genere accipit. Sensus est: Si non apud Theram in-

fulam gleba submersa fuisset, sed ad Tænarum usq; conseruata, tum quãtia ge-
neratione Euphemi posterì ex Lacedæmone in Libyam migrassent. Nunc uero
quia gleba resoluta est prope Theram decimaseptima primum generatione,
Theræi primum Cyrenen Libyæ coloniam deducunt. h ¶ Tunc enim.)
τότε γάρ, scilicet post quartam generationem. i ¶ Migraturi erant.)
ἔξαισεν τοῦ. Præfens pro futuro. hoc est, si gleba ad Tænarum primum de-
iecta fuisset, Lacedæmonij, Argiui &c. post quartam generationem, Libyam
obtinuissent. ἔξαισεν μὰ est excio, migrationē facio, migro. Ab Euphemo
quarti ex Lacedæmone in Libyam coloniam deduxissent, si ad Tænarum pri-
mum deiecta fuisset gleba. k ¶ Nunc uero.) νῦν γὰρ μὰ. Argonautæ
in Scythiã nauigantes, in Lemnias inciderunt mulieres, quæ icto scædere ma-
ritos suos (à quibus propter uirosi odorē seu graeulentiã eorum repulse
erant) occiderant: itaq; cum ipsis congressi Argonautæ recesserunt. Inde proge-
niti liberi Lacedæmonia patres suos quæsitum uenerunt: accepti illie & ciuitate
donati, Spartam inuadere clanculum conspirarunt: uerum scelere patefacto in
carcerem sunt protrusi. Ad quos ubi matres peruenissent, uestes filiorum suorum
habitu permutarunt. Filij itaq; muliebri matrum suarum uestitu fallentes custo-
des, exire carcerem incolumes, & aufugerunt. Quos deprehensos denuò quæ-
rit Lacedæmonij iam supplicio afficere uellent, Theras Antesionis filius coloniam
fortè deducturus Lacones rogauit, uti captiuos illos sibi donarent: impetratos
ergo in Theram insulam transfert. Inter illos & Samus exitit, cuius filius est
Battus, qui primus è Thera Cyrenen coloniam deduxit. l ¶ Inueniet.)
εὕρησας, inueniet, scilicet Libya. m ¶ Nubiũ obfuscatione obscurorũ.)
καλανεφέων, propter frequentes cum tempestates tum imbres, quorum gra-
tia fertilia arua Libya possidet. Virum.) Battum intelligit, cuius & Catullo
lus ad Lesbiam meminit, dum inquit:

Quæris quot mihi bastiationes
Tuae Lesbica sint satis superq̃;
Quàm magnus numerus Libycæ arenæ
Laser piciferis tacet Cyrenis,
Oraculum Iouis inter æstuos,
Et Batti ueteris sepulchrum,
Aut quàm sydera multa, cum tacet nox,
Furtiuos hominum uident amores,
Tam te bastia multa bastiare
Vesano satis & super Catullo est.

n ¶ Iouialis Nili.) νέλιον πρὸς πῖον τέμελι & κρονίδα. Libyam
per

per Iouialis uel Saturnij Nili templum intelligit: uel ipsum Nilum, qui ceu deus apud Aegyptios colebatur. Vnde Parmenon, αἰγύπτου Νίλου θεοῦ, inquit.

o (Atq; ij quidem.) Epilogus uaticinij Medæ.

Porro obstupuerunt præ silentio immobiles diuini heroës prolixam animaduertentes uaticinationem. ^a O felicem Polymnesti filium, te hoc sermone, ^b oraculū Melissæ, ^c ultroneo sonitu designauit, quæ ubi ter gaudere tibi dixisset, fato cōstitutum te Cyrenes regem demonstrauit,

EPODOS, COLON XIII.

Quum de turbida tamen & impedita tantum uoce ^d interrogares, nempe quanam in re adiutare & emendare eam posses.

^a (O felicem.) Circuitio est, qua Aristotelē, qui ob linguæ impedimentum etiam Βάκχος, id est, balbus dicebatur, intelligit: pulchre ad institutum Medæ uaticinationem adferens, & ad Arcesilai uictoris Cyrenæ regis laudem mox traducens.

^b (Oraculum Melissæ.) Id est, oraculum Pythiæ sacerdotis. μέλισσα quidem apis est. Caterū ut hypomnemata habent, Cereris sacerdotes proprie Melissæ dicebantur. Per Catachresin tamen qualescunq; sacris præfectæ Nymphæ μέλισσαι, ob insecti puritatē uocabantur. Mnaseas Patarensis, Nymphas primum mellis reperisse usum autor est: quum enim ante homines mutua sui cæde & gauderent, & sua uescerentur carne, Nymphæ persuaserunt eis ut tam fœda relicta & impia feritate, arborum fructibus uterentur. Ibi quædam Nympharum, cui nomen Melissæ, reperto fauo pro cibo usa, ac admixta aqua pro potu, suis coequalibus idem cibi subministrans, mellificantibus insectis suum nomen cōmunicauit, μέλισσας eas appellans, plurimum illis custodiæ adhibendo. Hæc in Peloponneso primū contigisse Patarensis adfirmat.

^c (Ultroneo sonitu.) αὐτομάτω κελάσω, id est, spontaneo & ultroneo, diuinitus inspirato Delphicæ sacerdoti responso, neq; à Batio desiderato. Quum enim Aristoteles non eo nomine Delphos petisset, ut migrationem aliorum scitaretur, enim uero ut uocis suæ agilitatem adsequeretur, sua sponte, nemine hoc rogante uel expectante, Delphicā Melissa, siue sacerdos, uolentibus ita fatiis, regem Cyrenes fore Battum, qui aliàs Aristoteles, respondit.

^d (Interrogares.) ἀνακρινάμενος, ἀνερρωτώντα, inter-

rogantem. *πείρα τις*, quæ solutio, liberatio uel. Poena enim missionis & ab-
solutionis causa fit: efficiens pro effectu.

^a Et nunc igitur, ^b ceu purpurei floridique ueris
iucundissimo tempore, cum ^c hisce pueris octauus,
Arcefilaus germinat. Cui quidem cum Apollo,
tum Pytho ^d celebritatem, quam ex equestri cursu
adsecutus est, ^e per Amphictyones tradidit. Quæ
& ego sanè ^f Musis impendam, ^g unà cum aureo
arietis uellere. ^h Quum enim pro eo ferendo Mi-
nyi Argonautæ soluissent oram, diuinos Cyre-
næis honores plantauere.

^a (Et nunc igitur.) Redit hic ad cœptam in Arcefilai gratiam odenti,
ostendens Arcefilaum regem iam octauum esse à Batto illo primo ex oraculo
Apollinis Cyrenes rege. Deinde laudat eundem à Pythia uictoria. ^b (Ceu
purpurei floridique ueris.) *φοινικανθέμω*, id est, purpureos flores habentis.
ἦρ & contractum est, ex *ἦαρ* & *τὸ ἦαρ*, *τὸ ἦαρ* & *ἦαρ*, & *κατὰ σωμαίε-
σιν ἦρ*. ^c (Hisce pueris.) *παισὶ τῶν τοῖς*, hisce pueris uel filijs.
Ciues Cyrenæos intelligit, qui sunt filij & pueri regis sui & patris patriæ, nem-
pe Arcefilai. ^d (Celebritatem.) *κλέ* & celebritatem, id est uictoriæ.
Metaphora. ^e (Per Amphictyones tradidit.) Amphictyones Pythijs
ludis præfecti fuere. Fuit autem Græciæ concilium celebre ex duodecim genti-
bus constitutum, ad Thermopylas, ut Arpocratio habet: ad quod cōcilium qui
ex ciuitatibus Græciæ mittebantur, *ἱερομνήμονες*, hoc est, sacri scribæ dice-
bantur, ut Aristophanicus Nebularū interpretis habet, quum dicit Chorus, *καὶ
γελᾷτ' ἀπὸ ὧν ὑπερβολὰ λαχὼν τῆτες ἱερομνήμονῆρ*. His Amphi-
ctyonibus & alia, & ludij Pythij curæ erant. Amphictyonum ergo decreto Ar-
cesilaum uictorem Pythium pronunciatū ait: unde rursus Pythiorum ludorū
claritas quanta fuerit, est cognoscere: quando quidem è duodecim gentibus colle-
ctum concilium ijs quoq; præfuerint. Coactum autem illud concilium fuit ex Io-
nibus, Doriensibus, Perrhebis, Bœotis, Magnetibus, Achæis, Phthiis, Melien-
sibus, Dolopibus, Aeniæis, Delphis, & Phocensibus. Sed de ijs in 6. Ne-
meorum etiam nonnihil annotabitur. A Pythia igitur uictoria, obiter interser-
gendo regem euehit. ^f (Musis illum impendam.) Hoc est, laudabo eum.
ἄρ δ' αὐτὸν ἐγὼ μοῖσαι δώσω. Tmesis est, pro *ἄρ δὲ δώσω*, *ἄρ δὲ
δώσω σωμακτίου*. ^g (Unà cum aureo arietis uellere.) Propositi-
tio est,

tio est, quo Argonautarum nomine sese laudaturum Arcefilaum pollicetur: dī-
 gressioni, quam subiungit, prolixæ uiam ita præmuniens. h **¶** Quū enim
 pro eo.) Ratio est, quæ uelit Argonautas etiam cōmendare, uel Argonautarū
 res gestas referre. Quia, inquit, ex Argonautis ea gloria ad Cyrenæos deriuata
 est, quod ex Thera reges acceperint, primo Battum, & hunc à Batto octauum
 Arcefilaum. Atq; hæc propter Euphemum dicit, qui accepta ab Eurypylo uel
 Tritone gleba, apud Theram in pelagus demersa, in causa fuit quæ primū uel
 ex oraculo Delphico migrarint in Libyam, ut è superioribus etiamnum liquet.
 i **¶** Minyi.) Minyas Argonautas appellat, quod plurimi ipsorum genus
 suum ad Minyam Neptuni filium, & Tritogeniam Aeoli gnatam transfudere:
 id quod & Apollonius tradit, quum inquit:

- ἐπεὶ μιν ὄρα θυγατρῶν

οἱ πλεῖστοι καὶ ἀεισοὶ ἀφ' ἀλμάτων Ὀυχετόωντο. &c.

STROPHE III. COLON XIII.

^a Quis primum nauigationem eam orsus est?
 qualenam periculum fortibus imò adamantinis
 clauis Argonautas colligauit? ^b Fato destinatum
 erat, Peliam ^c ex illustribus Aeolidis, uel manu uel
 consilio inflexibilibus, moriturū. Redditū hinc
 est horrendum animo eius prudenti uaticiniū,
^d prope medium arborosæ matris umbilicū pro-
 nunciatum: ^e Altero pede calciatum in custodia
 omnino cōseruandum esse, quando uidelicet ^f ab
 altis statiuis ^g ad occidentem terram ^h inclytæ Iolei
 peruenerit,

^a **¶** Quis primum.) Poëticum Argonautarū expeditioni ingressum fa-
 cit: primo interrogans Musam Clionem, quæ necessitas Argonautas pro aureo
 adserendo uellere impulerit: ac statim per subiectionē sibi ipse respondet, θεο-
 φάτων ἦν &c. Sic Homerus principio operis sui Musam inuocat,

μῦθον ἀείδει θεὰν ἠκλυιάδδω ἀχιλῆϊ

ἐλομώλω. Ac postea interrogat:

τίς τ' ἀφ' σφωῶν θεῶν ξυεῖηκε μάχεσθ.

Cui erotemati statim sub-

ijciendo ipse respondet, λιτὸς καὶ δῖος ἦός. Tanquā ergo ingens per-
 scripturus sit argumentum, & arduam planè historiam, hanc interrogationem

ueluti inuocationis loco præmittit. **b** ¶ Fato destinatū erat.) Argonautarū historiā à prima hic origine pandit, eam ad calcem usq; dehinc pducendo.

DE ARGONAVTARVM EXPEDITIONE.

Tyro Salmonis filia, è Neptuno Nelea & Peliam peperit. Deinde Crethei Aeoli filio nubit, ex quo Aesonē, Pheretē & Amythaonē generat. Porro ex Aesone Iason, è Pherete Admetus nascitur: ab Amythaone uero Melampus. Iason dehinc educandus Chironi traditur, ut ab eo medendi artem disceret. Interim pater eius Aeson fratri suo Peliaē regnum cedit, iubetq; Thessaliae eum præesse, donec Iason à Chirone reuertatur. Iam ab Apolline Pelias oraculum acceperrat, ut obseruaret eum, qui altero tantum pede calciatus ipsum accederet: à tali enim imminere sibi mortem. Vbi Iason adoleuit, ad fratres patris sui redit, & ipse regni futurus consors. Aaurum ergo Thessaliae fluuium transiturus, Iunonem in specie anuis reperit ad ripam, quæ & ipsa traicere flumen uolebat, quanquam subtimida esset, nec flumini sese credere auderet: unde ipsam Iason humeris suis transfert: atq; illic altero calciamento in luto fluminis defixo & relicto, patriam suam altero pede nudus ingreditur. Hunc proinde Iasonem altero pede discalciatum Pelias animaduertens, oraculi reminiscitur, ipsumq; occidere timens, persuadet ei ut in Scythiam abeat, aureum inde arietis uellus allaturus. Putabat enim ita fore ut in Scythia, uel hostiū uel Acætæ manu interiret, uel naufragio occumberet. Hæc ex Liullio Tyrræo in Scholijs Apollonij ἀργοναυτικῶν. **c** ¶ Ex illustribus Aeolidis.) Per Aeolidas, καὶ τὴν ἀλδαρῶν numeri, Iasonem, cuius auus Aeolus, pater Cretheus, mater Tyro, intelligit. Argo nauis ab Argo fabro suo dicta: hunc Argonautæ, qui nauis illa, pro aureo arietis uellere in Scythiam sunt profecti. Cicero ab Argo regione & in primo Tuorbe Peloponnesi, dictam eam nauim opinatur, dum ait: Etenim si nunc assequi scul. quæ est. aliquid se putant, qui ostium Ponti uiderunt, & eas angustias per quas penetræuit ea quæ est nominata

Argo, quia Argiui in ea delecti iuri

Vecli petebant pellem inauratam arietis.

d ¶ Prope medium arborosæ matris.) παρὰ μέσον ἀμφοτέρων ὄντων ἀρβόρων. &c. hoc est, iuxta Delphicum templum in medio nemorosæ terræ situm. Nam suprâ è duarum aquilarum concursu, monstratum est Delphos in medio terrarum orbis collocatas esse. Matrem igitur nemorosam, terram arboribus luxuriantem dicit. Periphrasis Delphorum uel Delphicæ cortinæ, quæ est in medio nemorosæ terræ. **e** ¶ Altero pede calciatū.) μονοκρηπίς, qui altero tantum pede sandalia habet. à μόνου solum, & κρηπίς, quod gradum uel incessum, uel crepidam, uel sandaliū uolet. **f** ¶ Ab altis statuis.)

Hoc est, à Chirone ad Peliam. *σεβμὸς* ueteres in agris mapalia & stabula di-
xere, & *δυδ'έελος* δ' *δ'δ'κλωρ*. g (Ad occidentuā terrā.) *δυδ'έελος*
ad uesperā sitā, uel celebrē, prinde ac Ithaca *δυδ'έελος* apud Hom. dicitur.

h (Inclytæ Iolci.) Iolcus Thessaliæ ciuitas. Homerus catalogo nauū:

φοίβω καὶ γλαφυρὰς καὶ εὐκτιμὲν ἰωλῶρ. Stephanus.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

^aHospes quidem uel ciuis existens. ^bSuo itaq;
ille tempore geminis hastis admirandus appa-
ruit, dupliciq; uestimento conspicuus. Altera ue-
stis, quæ Magnetibus peculiaris erat, eius mem-
bra tegebat: altera ^cpardalea, qua horridos im-
bres arcebat: neq; splendidi ^dcomæ capilli dera-
debantur, uerum totum conquassabant dorsum.
Protinus ergo rectā perrexit, intrepidī cōsilij sui,
in abundantis turbæ cōcione, periculū facturus.

^a (Hospes.) Hæc particula, Hospes seu peregrinus quidē uel ciuis, ad
natiuitiū adhuc præcedens pertinet. Hospes est Iason, quia à Chirone aduenit:
ciuis, ex natiuitate. ^b (Suo itaq; tempore.) *ὁ δ' ἀρ' ἀρχὴν ἰνετο*.
Vaticinij Delphici completionem statim nunc subiicit, quomodo adultus Iason
patrium regnū inuiserit. ^c (Pardalea.) *πάρδαλις*, Pardi pellis est,
seu uestis è pelle Pardi. De Pardi uero est apud Plinium lib. 8. cap. 17. & Ari-
stotelem in historia animalium. ^d (Comæ.) Comæ nutrire libertatis
apud ueteres symbolum erat. Hinc Homerus honesto epitheto *καρκυμο-*
ωντες ἀχαιῶς dicit. Nec piget hic adscribere, quod Scholia hic adijciunt:
quod ueteres primitias comæ apud flumina detonderint, ijsq; dicarint, omnia
ex aquis primum orta significantes.

EPODOS, COLON XIII.

^aQuem non agnoscebant Magnesi. Piorum
tamen eum intuentium aliquis hoc dixit: ^bNum
is est Apollo? neq; enim est Veneris, ^cæreo qui
curru uehit, maritus. Porro ^din præclara Naxo
Iphimedææ aiunt obisse diē filios, ^eOtum puta,
teq; fortissimum Ephialtam regem. Quinetiam

ἐπιφώνημα.

f Tityum, Dianæ uelox telum confecit, ex inuicta celeriter correptū pharetra: sicuti discat quispiam, quomodo potentiorū amicitiam & amorem debeat affectare.

STROPHE V. COLON XIII.

Illi quidem hæc inter sese uicissim garriebāt. Mulabus dein & polito curru festinans cum admiratione Pelias aduenit. Obstupescibat autem continuo, collustrans in signe calciamentum, dextro duntaxat pedi obductū. Suffurans tandem animo pauorem, sic eum conuenit: Qualem terrā ô hospes, gloriaris patriā tuam esse? Quæ è terra genitarū hominum è cano uentre te in lucem produxit? ab inuisis mendacijs te purū seruans, ediffere genus.

a ¶ Quem non agnoscebant piorum.) Vt ignotus fuerit patriæ suæ ciuibus explicat. ὀπίσθιων participium à uerbo ὀπίσθωμαι, quod Deum præ oculis pono, pius sum, & intueor, ualet. ab ὄψις ὀπίσθος uultus, aspectus.

b ¶ Num is est Apollo.) Quo modo intuentes in Iasonem ciues secum disceptarint, ostendit: admirantes enim eius heroicam proceritatem, personam augustam, uultum liberalem, dubitabant an ñe Apollo, uel Mars, uel Otus, aut Ephialtes, aut Tityus esset. c ¶ Aereo curru.) ἄροισμα & Martis epitheton, quod curribus gaudeat, quibus in bellis utebantur ueteres.

d ¶ In præclara Naxo.) Naxus in sula una Cycladum est, à Naxo Carum duce nominata. e ¶ Otum, Ephialtes.) Otus & Ephialtes fratres in Dianam impij fuerunt, unde in specie cerui eis apparens, tela quibus petebatur, in ipsos reflexit. Chæridi monstrosa hæc paradigma non probantur. Meminit enim & Homerus horum, quod nouem annis in nouem uulnarum longitudinem excreuerint. Verum Pindarus non tam ob formam, quam proceritatem Iasonis cõmendandā adduxit. Etsi enim adeo formosus Iason fuerit, ut Iuno in eius pulchritudinē exarserit, magnitudinē tamen & robur corporis præ forma euehit.

f ¶ Tityū.) Tityū ab Apoll. & Diana transfixū Pherecydes autor est.

g ¶ Vti discat.) ὀφθαλμοί, id est, ut discant se sibi similibus sociare, non dijs, non

non Dianæ uel Apollini. His uero paradigmatis nihil aliud agit poëta, quam tantū: iste uel Apollo uel Mars est, siue Otus, siue Ephialtes, Tityus uel. Et hæc secum loquentes impense mirantur: quandoquidem sciant Otum & Ephialtem res mortalium iam olim deseruisse, Tityum item Dianæ confectum telo. Hinc suspensis animis responsum & genus eius expectant. h ¶ Ecquæ hominū ¶ τῆς ἀν-
 αὐθροῦ ¶ hic necessario foemininū est: siquidem ex hominis mascu ¶ θρώπων.
 li alio non possit egredi foetus. Sic Isocrates in Paragraphico utitur foeminino genere, dum inquit, de ancilla loquens: ἐκ δὲ τοῦ τραυματὸς φάσκοντες τῶ ἀνθρώπων ἀκθάνειν.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

Cui, confidenti animo, præclaris uerbis hunc in modū respondit: ^a Aio Chironis me doctrinā ferre. Proinde ex antro ^b à Chariclone & Philyra, ubi castæ Centauri filię me educarunt, redeo: ac uiginti illic transactis annis, neq; factum, neq; dictum ^c turpe apud illos proloquutus, tabij, ^d antiquam patris mei domum ^e curans, quæ nō profato, neq; feliciter administratur, ^f quamq; Iupiter populorum ductor olim Aeolo, illiusq; pueris, preciosæ rei loco tribuit.

vel domū redij, anti-
 quū patris
 mei regnum
 recepturus,
 quod &c.

EPODOS, COLON XIII.

Porrò auribus meis increbescit nephandum Peliam, ^g stulta mente sua fretū, uiolenter nostrorum deprædari parentū ^h regnum. Qui, ubi primam uidi lucem, ^k superbi principis formidantes iniuriam, me, ceu uita defunctus ac triste funus essem in domo positū, muliebri luctu planxerūt, ac noctu clanculum purpureis fascijs inuolutum, uia communicata, Saturnio Chironi educandum tradiderunt.

^a ¶ Aio Chiro. ¶ φανί, pro φανί. Chironis institutione, seueracem fore inuit: utpote qui sit ita liberaliter à Chirone edoctus, ut mentiri planè pias

cylum ducat. **b** (Chariclone & Philyra.) Philyra mater est Chironis, ut è tertia Pythiorum ode innotuit. Chariclo uero, genitiuo τῆς χαιρικλός, & κατὰ σωμαίρεσιν χαιρικλός, latine Chariclonis, sicut Dido Didonis, uxor est Chironis, filia Apollinis: è qua & Chirone Carystus est genitus.

c (Turpe.) γνῆράπελον, id est, ἀπαίδουτον, hoc est, illiberale, inhonestum, quod liberalem institutionem dedecet. **d** (Antiqua patris mei domum.) οἶκος ἀρχαίαν. Potest οἶκος aduerbialiter referri ad uerbum ἰσόμεν: ut sit sensus: Domum in patriam redij, regnum paternum recepturus. ἀρχαίαν enim substantiue est pro ἀρχῆν, per extensionem: sicut cui Homer. ἀναγκαίην ex ἀνάγκη facit. **e** (Curans.) κομίζω, curas. Si simplex pro cōposito accipiat, ut sit per ἀφαίρεσιν, ἀγνομίζω uel ἀνακομίζω, tum recipere sonat. Significat autem κομίζω, & fero & curo, ut apud Homerum, quum Telemachus ad matrem ait, τὰ σὰ ἔργα κόμισε, tuas res cura.

f (Quam Iupiter.) Diuino iure, & Ioue ita digere, regnum ad sese pertinere arguit. Genealogia sic habet: Promethi filius est Deucalion, cuius Hellen, cuius Aeolus, cuius Cretheus & Athamas & Salmoneus: Crethei filius Aeson, Aesonis Iason, Salmonei Tyro, è qua & Neptuno est Pelias & Neleus.

g (Stulta mente fretum.) λευκάς φρονίας, albas mentes. Metaphora est ab aque superficie. Ut illa in summa sui facie est perspicua & clara, in imo & profundo nigra, ob quam etiam causam apud Homerum μέλας ὕδωρ dicitur: sic mentem Peliae albam dicit, ut foris fecus apparet: ceterum per metalepsin relinquit cogitandum auditori, nequaquam esse talem, qualis foris appareat, sed longe alium internum eius esse animū, hoc est, minus candidum.

h (Regnum.) ἀρχεδίκαν, hoc est, regnum quod iure parentes mei tenuerunt. Siue ἀρχεδίκαν, ut sit α pro ω, id est, regnū quod est parentum meorum iuste imperantium, audio Peliam spoliare.

i (Vbi primā uidilucem.) Metu Peliae sese recens natum, ceu sanus esse rendum, in domum collocatum fuisse, & eo interim dolo ad Chironem Centaurum deportatum dicit: Verentur enim, ne si Pelias rescisceret filium Aesonis natum uiuentem, ipsum occideret, ne uidelicet regni emulum uel inuasorem uel repetitorem olim nancisceretur. **k** (Superbi principis.) ὑπόβριχλος ἀγυμόν, pro ἡγυμόν, Dorice, hoc est, Pelie.

STROPHE VI. COLON XIII.

Atqui horum quidem sermonū^a capita cognoscite. Primū inclyti ciues aperte mihi edes^b equestrium parentū meorū indicate. Aesonis nanq; filius

lius indigena, non ad exteram alienorum terram
 ueni. ^aDiuinus uero Centaurus nomen ^dIasoni
 mihi indidit. Sic fatus est. Hunc ubi ingressus es-
 set, patris oculi cognouerūt: ex ipsius enim senio
 confectis ^epalpebris, sinstar bullarum lachrymæ
 stillabant: adeo ex animo, & impense gauisus est,
 longe mortalium pulcherrima ^gcōspecta prole.

^a (Capita.) κεφάλαια, capita, hoc est, summā. Audite, inquit, quid
 & quō uelim. Patris meas Aesonis ades accedere uolo, eas quæso inclyti ciues
 mihi cōmonstrate, eas mihi indicate. ^b (Equestrium.) ἐπιθετικῶς pa-
 rentes suos λευκίππους, quasi ἰππικὸς, hoc est equestres, albis & splendi-
 dis equis insigneis uocat. ^c (Diuinus Centaurus.) Chiron Centaurus
 φησ, id est fera, propter naturæ corporis sui similitudinem (unde & semiuri
 bifformes διφυῆς Græcis) appellatur. φησ ergo & θῆρ idem sunt, nisi quod
 φησ Thessalum etiam significet, & φῆρες uel φέρες sint Thessali uel Cen-
 tauri: θῆρ uero semper substantiuū sit. Diuinus ideo, quod uel à Saturno na-
 scatur, uel quod iustitiæ suæ nomine tantū mereatur laudis. ^d (Iasoni.)
 ἰασίς sanitatem significat. Et quia Chiron medicus, in medendi arte primum
 instituit à sese susceptam Aesonis geniturā, ideo ab ea facultate ἰάσωνα, ue-
 luti sanatorem, nominauit. ^e (Palpebris.) γλέφαρον, idem quod
 βλέφαρον: hoc ἀπὸ τῆς βλέπω καὶ φάρμακον, illud πρὸς τὴν γλυκύτητα
 καὶ φάρμακον: quod palpebra, siue uisus, siue pupilla, adeoq; σιωπεκδοχικῶς
 oculorum sunt ueluti uestes, atq; tegumenta. ^f (Instar bullarum lachry-
 mæ stillabant.) πομφόλυξαι, pro ἐπομφόλυσσαι. Dores σ in ξ mu-
 tant. à uerbo πομφόλυξαι, quod est ebullire, bullas producere. Deducitur
 porro hoc uerbum à nomine πομφόλυξ, quod bullā sonat, ut in prouerbio,
 αὐθροπὸν πομφόλυξ, planum est. ^g (Conspecta prole.) γόνου
 ἰδῶν καὶ ἐλλισσῶν αὐθροπῶν, pulcherrima conspecta prole, scilicet sua, Iasone.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

^aFratres eō uenerunt ambo, prope quidē Phe-
 res, fonte ^bHypereide relicto: dein & ex Messe-
 na Amythā, mox Admetus atq; Melampus affu-
 ere, consobrinū suum Iasona beneuolum sibi red-

dentes eiq̄ congratulantes, cōuiuñ subinde tempore mansuetis eos Iason colloquijs suscipiens, munera digna parans, omni eos tripudio replebat, quinq̄ noctibus integris totidemq̄ diebus, bonæ uitæ decerpto fructu.

a (C Frates.) Pheres & Amythaon fratres sunt Aesonis, ut supra patuit. Admetus filius est Pheretis, Melampus Amythaonis. Ergo consobrini sunt inter sese, uel fratres patruales, Iason, Admetus & Melampus. Amythan poeta hic dixit, perinde ac ἀλκυων: aliàs ἀμυθῶων scribitur. quod si ἀμυθῶων cum circumflexo legeretur, Dorica esset contractio ex αω. uerum quia ὄξυτονον est ἀμυθῶν, σωτήμοις magis est quàm σωαίρεσις.

b (C Hyperide.) Hyperia fons est Thessaliæ in uibe Pheris, ut Sophocles apud interpretem testatur:

ὦ γῆ φεραία χᾶρει, συγγονόνθ' ὕδωρ
ὑπὸρεια κελῶν, νᾶμα θεοὺς κλέσειτομ. hoc est,

Tellus Pherea gaude, congenita hinc aqua,

Fons Hyperida, gratissimis siphonibus

Deo scatens.

Huius fontis mentio etiam est apud Homerum in Catalogo nauium. Sunt qui huic fonti nomen ab Hyperete inditum uelint, ut Pherecydes: qui, Melas, inquit, Phryxi filius ducit in uxorem Eurycleam, ex his nascitur Hyperes, qui proxime fontē morabatur, ab eius nomine dictū Hyperidē. Pindarus ueluti patronymica forma fœminina effert ὑπὸρεια, quasi indicare uelit Hyperetis fontem esse, uel ab Hyperete hoc nominis sortitum esse.

c (C Messene.) Messene Laconicæ ciuitas, cuius frequens apud Iocratē mentio. Quod uero Pheres & Amythaon Aesonis fratres sint, uel Homerus testatur, dum hunc in modum canit:

τὸς δ' ἐτέρως κερθῆι τέκε βασιλῆα γωαικῶν
αἰσονατ' ἠδὲ φέρητ' ἀμυθῶναθ' ἱπποχέρμω.

EPODOS, COLON XIII.

Verum sexta omnem ab initio repetens, & in summam colligens sermonē Iason, omnibus cum cognatis suis cōmunicabat: qui in eius sententiā pedibus ibant. Continuò relictis sedibus cum illis surgebat. Ad ædes igitur Pelix perueniunt,

ubi

ubi uniuersi steterunt intus. Quos audiens Tyronis formosæ proles, illicet eis occurrit. Cui subinde molli uoce instillans amicum colloquiū Iason, eruditorum sermonum exordium & fundamentum iecit. *Tyronis formosæ proles, est periphrasis Pelias.*

STROPHE VII. COLON XIII.

Sunt quidem uelociores mortaliū mentes ad laudandum dolosum lucrum præ iustitia, quum tamen ^basperum inde fructum cōsequantur. Cæterum & me & te semota iracundia decet reliquā felicitatem texere. Cognoscenti hæc dico. Vna bucula Cretheo, prudentiꝫ Salmoni erat mater. In ^dtertia uero genitura nos ex illis plantati, aureum solis robur uidemus. Quod si qua inimicitia cognatis nobis intercesserit, quæ pudorem ac reuerentiam contegat, felicitas certe nostra cassaretur.

^a (Fili petræi Neptuni.) Periphrastice rursus Peliam ita uocat. Rogat autem Iason oratiuncula hac, ut amicè secum regnū diuidat, neq; sit futuri belli causa, magnæ ue perniciæ faces accendat: futurum enim si renuat, ut cogatur, quum iure naturali ad sese, patris Aesonis nomine, regnum pertineat. *πετρῆος & ποσειδῶν.* Petrus appellatur Neptunus, qui hoc nomine in Thessalia colitur, quod dormiens ipse, super petra quadam, è semine quod dormienti exciderat, equum è terra illic produxerit, cui Scyphio fuerit nomen. Alij eam causam adferunt, quod dissectis Thessaliæ montibus, dico autem Tempe, per ipsos Penæum deduxerit, quum antea per urbem flueret, & agros plerosq; uastaret, ut Callimachus tradit:

φύγε δὲ καὶ πινθὸς ἑλισσόμενον διὰ τέμπεων. id est,

Penæus fugit flexus per Thessalia Tempe.

^b (Asperum fructum.) *Ἰαχῆων ἐπίθετον.* Dies festiuitatem sequentes proprie ἐπίθετα dicuntur, quæ festo accensentur. Asperum ergo fructum consequuntur, *Ἰαχῆων ἐπίθετον.* hoc est, post Pythia, uel post festum ueniunt, ut proverbium habet: id est, uani sunt, & nequicquam laborant.

c ¶ Vnabucula.) *μία βοῦς*, unabos. Βῆν metaphorice pro matre usurpat. quasi dicat: Aui nostri unā matrem Enareā habuerunt: fratres fuerunt nempe Cretheus & Salmoncus, ut apud Hesiodum est. Quia ergo sanguine inter nos iuncti sumus, decet eo inter nos maiore uigere amicitia. d ¶ Tertia genitura.) *τρίτοιον δ' ἦ γοναῖς*, tertio gradu. Genealogia sic habet: Salmonei filia est Tyro, è qua Pelias. Tertius igitur à Salmone Pelias. Nō dissimilem ad rationem Iason tertius est: Cretheus Salmonis frater, Crethei porro filius est Aeson, Aesonis Iason. Tertius igitur à Cretheo Iason est. e ¶ Felicitas nostra.) *μοῖρα δ' ἀΐσιων*. hoc est, feliciore sequundioreq; fortuna deshtueremur. Summa huius loci est: Concordia parue res crescunt, discordia maxime dilabuntur.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

Nō decet nos ambos ferro uulnerantibus gladijs, neq; telis magnum progenitorum precium diuidere. ^a Siquidem pecudes ego, armentorūq; flauos greges dimitto, agrosq; omneis, quos à parentibus meis auferens occupas & ^b regis, diuitias quidem cumulans. Nec me tuas ædes amplificantia fatigant hæc adeò, sed sceptrū & solius imperij tui thronus: cui folio Crethei filius Aeson, insidens olim, equestribus populis iura dabat. Hæc itaq; citra communem inuidiam & mœrorem

EPODOS.

Dissolue nobis, ne quod recentius ex ipsis malum suscites. Sic dixit Iason.

a ¶ Siquidē pecudes.) *μῆλα τε. ἀρχαῖος μὸς ἔστι*. Veteribus enim *μῆλα* nedum oues, sed totam quadrupedum possessionem significauere: perinde ac Latinis pecudes & pecora. Per *μῆλα* ergo nedum oues, sed & iumentalia alia, equos, asinos, præterea sues, capras, & id genus alia significat. Boues seiuñctim propria uoce explicat, alioqui & sub *μῆλοις* comprehenderentur, per archaismon & catachresin. b ¶ Regis.) *νῦμος* est pro *νῦμος*, uel medio *νῦμος*. Thema hic adfingendum est *νῦμος*, tum in secunda persona

sona barytona νόμος faciet, & per ἐκλιψιμ & στυγισπλώ διαβόγγε,
excluso ι, sit νόμος.

Pelias uero ^aquieto animo respondit: ^bTalis equidē ero. Atqui me iam nūc senilis ætatis pars circumsepit, tuo pubertatis ^cflore adhuc fluctuante. Potes autem ^dterrestrium amoliri indignationem. ^eIubet enim animā suam ferre Phrixus, ad Aetææ uos thalamos profectos, uellusq; arietis lanificio insigne, abducere, quo ē ponto quondam conseruatus est

STROPHE VIII. COLON XIII.

A nouercæ impijs telis. Hæc mihi per admirandum insomnium denunciata sunt. Petij itaq; Delphos scitatum oracula, num quid horū, quæ uiderim per insomnium, indaganda sint. Atenim Apollo quam celerrime nauim ad profectionem te apparare excitat: proinde uoluntarius hoc certaminis perfice. Quod ad me attinet, te solū rerum habenis moderari, regnareq; sancte deiero me permissurū. ^fRatum iusiurandum Iupiter testis nobis esto, qui ^gutriq; nostrū cognatus est. Hoc fœdere laudato inter se mutuò, discesserunt.

a. (Quietō animo.) ἀκᾶ, id est, quiete, placide. b. (Talis ero.) τοῦτ' ἐσομαι, talis ero, scilicet, qualē desideras mi lason: ego tecum nō digladiabor huius imperij nomine, sed amicē inter nos rem componemus.

c. (Florē adhuc fluctuante.) αἶθος ἄβας κυμαίνω. Metaphora est à marinis fluctibus, qui ut ingenti tempestate moti solent esse cōcitatiores, sic ætas iuuentutis, cū tempestate mouetur, hoc est, ipso flore suo, ut sit ardentior, uiridior, mīuicior senectute. Iuuentus aestuat, tumet, fluctuat: senectus friget, sistitur, languet. d. (Terrestriū iram.) μάχη pro μῆνη, iram, ut apud Homerum, μῆνη ἀΐδε &c. Per iram terrestrium, Interpres terrestres deos intelligi putat, quos male habeat, nondum in patriam Phrixi animam reductā.

Vt sit sententia: Tu potes deorum sedare iram, potes & animam Phryxi & aureum uellus, non sine sempiterno nominis tui ornamento adferre. Potest etiam ad aureum arietis uellus referri haud equidem inepte, ut propter quod plerique mortalium Aëtae inuiderint. e ¶ Iubet enim animam suam.) Moris erat apud ueteres, si quis apud exteros uita defunctus esset, ut si corpora non superessent, animæ tamen quibusdam in patriam ceremonijs reuocarentur, easq; cœu unâ nauiganteis ad patrios penates reducere consuetudo tenebat.

HISTORIA DE PHRYXO ET AVREO VELLERE.

Athamas Aeoli filius, frater Crethei, primū uxorem habuit Nephelen, è qua duos liberos Hellen sustulit & Phryxum. Defuncta Nephela, altera, cui nomē Ino, duxit: quæ cum, pro more nouercarum, priuignorum uitæ insidiaretur, persuadebat Aeolicis foeminis, uti semina terræ mandanda torrent. Terra ergo tosta sementis grana suscipiens, infœcunda permansit. Acolus Delphos, qui ex Apolline causam inquirant, designat. Quod animaduertens Ino, legatis muneribus corruptis persuasit, ut reuersi Delphis dicerent, Apollinē Hellen & Phryxum sibi in uictimas poscere. Eos enim esse sterilitatis causam. Athamas tali legatorum responso fidem habens, aræ utrunq; filium consecrat. Dij uero ambos miserati, aureo uellere insigni ariete ex ara per auram sustulerunt. Hic dum Helles uirgo sese in dorso arietis sustentare nō posset, in mare decidit: ex eo casu Hellespontum dictum aiunt. Phryxus autem in Scythiam profugit, seruatus tandem in terra Colchica, ubi Ioui fugitiuo, hoc est, fugæ auctori, arietem immolat, quod à nouercæ dolo Iouis ope liberatus esset: ducta illic in uxorem Chalciopem Aëtæ regis filia: ubi & diem suum, quatuor liberis progeneratis, obiit. Hæc ex Scholijs in Apolloniū. f ¶ Ratum iusiurandum.) Hoc est, Iupiter firmi huius & haudquaquam fallacis pacti testis esto. g ¶ Vtrique nostrum cognatus.) γυνήδης & Vterq; enim generis sui stirpem ad Iouem refert, & Salomonæus & Cretheus.

^a At Iason ipse iam

ANTISTROPHE, COLON XIII.

Ciebat præcones, nauis sanè undiq; existente & apparente. Protinus aut̄ ^b Saturnij Iouis tres filij bello inuicti aduenerunt, Alcmenæq; palpebras uersantis, Ledæq;: duo præterea uiri comaspicui, ^c Neptuni de stirpe, insignes robore, cum ex Pylo, tum ex alta Tænaro, quibus clarū

ἑλινὸν Βλε
φάγου, ni
gropalpe =
brae.

deus

decus apparatū est perfectumq̄: te puto Euphe-
me, teq̄ dehinc ô uiribus præstans Periclymene.
Ex Apolline tandē citharædorum parens^d mul-
tum laudandus Orpheus aduenit.

EPODOS, COLON XIII.

Misit autem Mercurius, aureum caduceum,
formosam uē gerens uirgam, geminos filios ad
difficillimum laborem: alterum quidem Echion-
na, alterū uero Eurytum, pubertate plenos. Con-
tinuò, f qui circa Pancæi montis fundamenta mo-
rantur, uenerūt. Etenim uoluntarius ridenti ani-
mo uelociter suentorū rex pater Boreas, Zeten,
Calainq̄, uiros ambos, qui alis in tergo purpu-
reis^h mouebantur.

^a ¶ Iason ciebat præcones.) ὄρνυον pro ὄρνυον, excitabat nomen-
clatores suos, ut socios expeditionis confæderatos cōuocarent. ^b ¶ Satur-
nij Iouis tres filij.) ἦοι τρεῖς ἱνὸς ἀλκμαύαστε. Alcmenen εἰλιθελέ-
φραρον, hoc est, nigripalpebram, ut ita dicam, uocat, & per στωκεδολῶ
ab oculorum nigredine commendat. Hercules est filius Iouis & Alcmenæ: qui
ab Argonautis relictus est, eo quod esset ignarus remigandi artis, adcoq̄; nimio
manū suā ū robore cōfringeret remos, ut Apollonius tradit. Relictus est autē
in Ἰαυσία. Porro præcipuos hic heroēs & semideos qui Iasonē sint secuti, enu-
merat. Catalogū Argonautarū Interpres apud Sophoclē in Lemniadibus esse
dicit, & Aeschylum ἐν κισύρας. Tres ergo Iouis filij sunt: primus Hercu-
les ex Alcmena, reliqui duo Castor & Pollux ex Leda. ^c ¶ Neptuni de
serpe duo.) Euphemus Neptuni filius est ex Tenaro Laconica promonto-
rio. Periclymenus Nelei filius, est nepos Neptuni: siquidem pater Nelei Neptu-
nus est. ^d ¶ Multum laudatus Orpheus.) Ὀρφαίνυτ, ab omnibus col-
laudandus, uel multum cōmendandus. Orpheus Apollinis filius cum Hymenæo
& Ialemo, autore Asclepiade in Tragodumenis, profectus est: & hic Orpheus
postea & eam expeditionē conscripsit. ^e ¶ Alterum quidem Echiona.)
Græca talem œconomian habent: Alterum quidem Echiona, plenos pubertate,
alterum uero Eurytum. Participium inter duo propria, Alcmanico more, in ser-

tum est, inquit Interpres. κελαδόντας, id est, πλύθοντας: pro κελαδόντας. Estq; χλῆδι & proprie aquarum cum strepitu seu murmure fluxus: sicut βρόμα & ignis stridor uel fragor. Sunt autem Mercurij filij Echion & Eurystus. f ¶ Qui circa Pangæum.) Pangæus mons est Thraciæ in septentrione, ut Plinius lib. 4. cap. 11. habet. Venerunt, inquit, Boreade, com morantes circa Pangæum montem. g ¶ Boreas uentorum rex.) Boreas uentorum regem & patrem facit. Ventus est uehemens, à septentrione spirans: cuius filij sunt Zetes & Calais. Ficta sunt fortasse nomina: καλαῖς enim, uelut καλῶς αἶον, id est, belle & iucunde flans. ζήτης quasi ζαήτης, id est, αἶον αἶον, nimium flans. Græci septentrionales Boreadas uocant. Hinc sunt qui hanc fabulam id ueri cōplecti uelint, quod per Boream septentrionales Scythæ intelligantur, qui se heroibus Argonautis adiunxerint, quiq; ob uelocitatē alati dicantur. h ¶ Mouebantur.) πεφείωντας, pro διακινουῶντας. φείξ proprie tranquilla est fluctuum cōmotio. hinc φείτῳ placide commoueo. Poëta dicit πεφείωντας, perinde ac uerbi thema præsens sit πεφείω: nam si à φείτῳ deducatur, tum oportebat esse πεφείωντας.

Cæterum & omnia persuadens, dulce desiderium semideis accendebat ^aIuno

STROPHE IX. COLON XIII.

Nauis Argi, ne quis nulli periculo expositus apud matrem remaneret ætatem suam coquens, sed ut uel morte pulcherrimum uirtutis suæ re medium offenderet. Postquã igitur Iolcum ^bperuenit ^cnautarum flos, omneis collaudans ^drecensuit Iason. At ei sanè ^eMopsus uates augurijs & sacris uaticiniorum ^fsortibus, exercitū in nauim prudenter induxit. Anchoris porrò ad embolū suspensis

ANTISTROPHE, COLON XIII.

Auream manibus apprehendens phialā princeps in puppi, ^gpatrem cœlestium fulmine tonantem Iouem, ac meatu celeres fluctuum ictus, uen

torumq;

torumq; inuocabat, noctesq; & ponti semitas, diesq; lætos, amicam item reditus fortunam. Cui è nubibus fatalis tonitru sonitus insonuit, splendidi etiam coruscationis radij uenerunt prorumpentes. Vt uero respirauerunt heroës, fidem diuinis adhibebant signis.

a ¶ Iuno.) Quia Iuno in Argo colitur, & nauis heroum ab Argo nomē habet ab Argiuis principibus, ut est apud Ciceronem in Tusculanis, ideo Iuno principes illos suos ad uirtutem, ad heroica facta inflammat, instigatq;, ut Argo nauim conscendant. b ¶ Peruenit.) κατέβη pro κατήλθε, deuenit.

c ¶ Nautarum flos.) ναυτῶν ἄσπις, nautarum flos: hoc est, delecta manus, selectæ copię. d ¶ Recensuit.) λέξατο pro κατελέξατο, per ἀφάρασις, id est, ordine recensuit, numerauit, censum fecit.

e ¶ Mopsus.) Secundum alios, tribus sunt usi uatibus Argonautæ, Mopso Ampycis filio, Idmone Atlantis, & Amphiarao Oiclei. f ¶ Sortibus.) Sortibus primum uaticinari consuerunt, fueruntq; in sacris mensis tali, quorum iactu diuinabant: ueluti si me iactante, hoc quod dixerō perueniat, fiet quod uolo: sin signum à me nominatum non cadat talo, nec me compotem fore uoti, arguit. g ¶ Patrem cœlestium fulmine tonantem.) Ioui primum libat, non autem Neptuno, ob eam causam, quod ut Aratus ait,

— μεστὶ δὲ δὶος πᾶσαι μὲν ἀρχαί,
πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί, μεστὶ δὲ θάλασσε
καὶ λιμνῆς.

ἔχει κίραυον, quod fulmine pro hasta utatur, ut iam antea auditū, nominat. ἀμπνοῶν ἔσασεν, pro ἀνέπνοον, respirarunt. Quo indicat, uehementer Argonautas tonitru et fulmine Iouis territos, & ferè exanimatos fuisse.

^a Acclamauit ergo eis

EPODOS, COLON XIII.

Vt remos agerent, prodigiorum ^b interpretes, dulceis spes ^c subindicans. Remorū actio uero ab ^d argumentosis manibus cita pergebat: cumq; auctri flatu ^e ad inhospitalis ponti oram transmissi uenerunt, illic castum marini Neptuni delubrū

subiere: purpureus Thracensium grex aderat,
necnon diuinitus lapide extructa faræ latitudo,
ac dum ingens in periculum incidissent, domino
navium supplicabant,

STROPHE X. COLON XIII.

Vt effugere daret^gineluctabilem^hcollidentium
se mutuò petrarū impetum. Geminæ autem uitæ
erant, uoluebanturq; celerius, quàm grauius stri-
dentium uentorum acies.

a (Acclamauit.) κέρυξε pro ἐκέρυξε, proclamauit, diuulgauit.
ἀμυθολία hic est. b (Vates.) τερασνόςπος Nominatiuus esse
potest: tum ad Mopsium uatem referendum est: prodigiorū enim speculatorem
sonat. Vates Mopsius Argon. uitis demandauit, ut remis manus suas admouerēt.
Vel acusatius esse Doricus potest, multitudinis numer, inominatiuo singulari
similis: tum ad Iasonem transferenda est oratio: ut sit sensus: Iason Argon. uitis
suis per præconem promulgauit, ipsos uates (Nam tres habebant, ut suprâ de
monstratū) debere remos uersare. Verum prior sententia melior est.

c (Subindicans.) γνίπρωρ, ὑπεμφάλωρ, subindicās. ἄδλίας ἑλ-
πίδας, sua uis spes, de potiunda scilicet aurea arietis lana. ἄδλίας pro ἡ-
δλίας. d (Argumentosis manibus.) τραχέων παλαμῶν. α pro
ω Dorice, fortibus manibus. e (Ad inhospitalis ponti oram.) Ponti
Euxini est circūctio, de quo Plinius lib. 6. cap. 1. Pontus Euxinus, inquit, antea
ab inhospitali feritate ἄξιδυρ appellatus, peculiari inuidia nature sine ullo si-
ne indulgentis auiditati maris. Et ipse in Europam Asiamq; funditur. &c.

f (Aræ latitudo.) θγάρ uola manus proprie est. Metaphorice hic po-
eta pro latitudine usus est: à θγάρ, quod est ferire. unde apud Euclidem ὕπο-
θγασσε, subsecans uel succidens linea dicitur. Hic ergo θγάρ Βωμοῖο, latitu-
do aræ, pro lata ara accipitur περιφραστικῶς. δεσπότης ναῶν, epithetū
Neptuni. g (Ineluctabilē.) ἀμυμῶκερν pro ἀνεταμάχου, in-
superabilem, inexpugnabilem. h (Collidentium se mutuò.) Per con-
currentes hic petras Cyaneas intelligit, quæ sunt insulæ Ponti, ab alijs Symple-
gades appellatæ, traditæq; fabulis inter se cōcurrisse, quum paruo discrete in-
teruallo, ex aduerso inrantibus geminæ cernebantur, paulumq; deflexa acie,
cōiuntium speciem præbebant. Plinius lib. 4. cap. 13. Pindarus has duas uitas,
hoc

hoc est, uinas petras appellat, propter motum, quo concurrere uidentur, sunt.
 Recordatur has petras Odyss. μ Homerus:

ἄβρον μὲν γὰρ πέτραι ἐπιγεφύει, πρὸ τι δ' αὐτὰς,

κύμα μέγα ῥοχθεὶ κυκλώπιδος ἀμειλίχης.

πλαγυτὰς δὲ τοι τὰς γε θεοὶ μέντερες καλέουσι. &c.

^a At mortem iam Argonautarum nauis scopu-
 lis illis, uentorūq; luctæ attulit. Ad ^b Phasin enim
 deinceps redierunt, inde 'ad nigros uultu Col-
 chos appulsi uim eis fecerūt, apud ipsum Aeētā.
^a Venerabilis porrò Venus celerrimis telis con-
 spicua, uariiegatam motacillam, Bacchi auem, ex
 Olympo in 'indissolubilem s' quatuor radijs in-
 terstinctum circulum iungens

ANTISTROPHE, COLON XIII.

Ad homines primum detulit. Carmina præ-
 terea magica sapientem^s Aesonidem docuit, ut
 Medeæ parentibus ^b reuerentiã adimat, utq; ^c de-
 siderabilis Hellas ipsam iam tum animo flagran-
 tem flagro credulitatis ac suadelæ mutet. Atqui
 Medea sanè protinus ^k fines & extrema paterno
 rum certaminum demonstrauit, oleoq; medicinã
 uehementium dolorum expultricem admiscens,
 Iasoni ut sese perungeret dedit, ^l quum iam uisum
 esset illis aliquod operæ precium, ut nuptijs mu-
 tuo complexu dulcibus consocietur.

^a (At mortem.) Metaphora est. hoc est, Argonauis è Cyaneis petris,
 uel Symplegadibus crepta est. ^b (Phasin.) Europæ flumini, iuxta

Meotini lacum & Tanaim, cuius & Apollonius meminit:

φάσις δινύδς θυρωὺ ῥόου εἰς ἄλα Βάλλδ.

Impete cum uasto Phasis latum in mare trudit

Fluxum.

^c (Ad nigros uultu Colchos.) ἄβρα κελευνὸν-
 πρὸσι κὼλχοισι, ad uultu nigros Colchos. Quidam κελευνὸν pro κατε-

πλακτινῶν, hoc est, horrendum, ueluti facie & uultu horrendos uel constrictos nanteis, ut ex ipso Colchorum uultu truculentia & seuitia appareat. Alij dicunt quod Scythæ sint Aegyptiorū coloni, unde & eos nigricolores esse aiunt.

d ¶ Venerabilis Venus.) Quomodo Venus adiuuerit per iynga Iasonē, narrat. Iynx auicula est, ut Scholia tradunt, maculosis plumis, oblongo collo, lingua admodū protensa, frequenter sese uertens, cœruicē uolutans suam. Hanc sibi ueneficæ accōmodam ad amatoria incantamenta rentur: unde accipientes eam rotæ cuiuspiam alligant, ac sua cantantes carmina circumuoluunt.

e ¶ Indissolubilem circuli.) Indissolubilis circulus, rotæ est periphrasis.

f ¶ Quatuor radijs.) τετρακναιμον, κνήμη radius est rotæ. Non simpliciter ergo rotam quatuor habere radios dicit, uerum ideo, quod ad duos radios alæ, & ad alios duos pedes iyngis adnexi sint. Theocritus in Pharmaceutria huius auiculæ meminit, & posthac ode 4. Nemeorum hanc ipsam repetit Pindarus. Vnde prouerbiū est, Iyngi trahi. Sed hac de plura in Nemeis. Latini motacillā iynga uocant. g ¶ Aesonidē.) Aesonidē, Iasonē Aesonis filiū.

h ¶ Reuerentiam adimat.) ἀφελουτ' αὐδ' ὦ, ut Medea parentibus reuerentiam adimat: id est, Venus edocuit Iasonem, & eam illi gratiam adfudit, quæ ita Medæ placeret, eiusq; amore inflammaretur, ut Medea huius amorem patris honori præferret, ut mallet conseruatum iri Iasonem potius, quàm parentes suos, quum tamen diuino & naturali instinctu, parentibus honorem & obedientiam & gratitudinem deberet Medea. i ¶ Desiderabilis Hellas.)

Hellas, id est Græcia, & continens pro contento κατ' ὑπάλλαγ' ὡ, ut Cicero appellat huiusmodi schema. Ipsa Græcorum manus, cuius princeps erat Iason, ea inquam delecta Græcorum principum manus adeo suffurata est animū Medæ, uti mallet in Græcia quàm in Colchide habitare. k ¶ Fines patrum certaminum.) περὶ αὐτῶν, fines paternorū certaminum dea monstrauit. Hoc est, indicauit Medea Iasoni, qui labores essent exantlandi ei, à patre propositi. Vel sic intelligi potest: Monstrauit Medea (αὐτῶν enim & præmiū & certamen ualeat) quibus rationibus posset fines certaminem, uel præmiū adipisci: hoc est, qua ope instructus, fieri posset uoti sui compos, & omneis exhaurire & superare labores, quos pater Acetes propositurus erat, & aureum uellus pro mercede referre.

l ¶ Quū iam uisum esset eis.) Hoc est, caratione Medea pharvacum apparauit, quo posset in certaminibus superior euadere, ut se duceret in uxorem, alioqui tan fidam ei sese non exhibuisset.

EPODOS, COLON XIII.

At quum Acetes ^aadamantinū aratrū in me
dium

dium proferendo telluri infixisset, unà cum bu-
bus flammam ^b flauis naribus ardentis ignis spi-
rantibus, qui æreis unguis per uicem terram ^c in-
cidebant, solus ^d ad iuga adducens, Iason appro-
pinquabat: rectas autem sectiones intendens tra-
hebat, ^e terræ dorsum ^f ad orgyæ longitudinem in-
profundum aratro uersæ, dissecans. Dixitq; Aeë-
tes: Hoc operis nauis istius rex, quisquis est, ubi
mihi perfecerit, ^g immarcescibilem stratū tollat,

STROPHE XI. COLON XIII.

Pellem ^h aureā, lana splendidam. Hæc ubi me-
morasset ille, croceum suum indumentum proij-
ciens Iason, dea fretus, opere tenebatur arandi:
Ignis itaque ipsum non ^k turbat, iuxta pharma-
corum peritissimæ amicæ incantamenta. Appre-
henso ergo aratro, ^l bubulis colligauit necessita-
tis uasis, colla boum: quūq; ^m lateribus ualenti na-
turæ acrem stimulū iniecit fortis Iason, ⁿ præ-
fixum laboris pensum absoluit. Gemebat hoc ui-
dens, tametsi clanculum hominis uirtutes uehe-
menter admiratus Aeëtes.

^a ¶ Adamantinum aratrum.) Metaphorice durum, uel reuera ex Ada-
manie factum. Quomodo uero Aeëtes primū, deinde Iason aratro terrā pro-
sciderit, est apud Apollonium, Orphea, Sophoclem, & Ouid. 7. Metamorph.

^b ¶ Flauis naribus.) ἀρκ ξανθῶν γυνύων, pro ξανθῶν, & γυνύ-
ων, pro ῥινύων. Nares flauæ sunt, propter igneū quē efflāt colorē. ^c ¶ In-
cidebant.) ἀρᾶσσοσ κορ pro ἡρασσορ, sculpebant, deradebant, incidebant,
ἐχέροσ πρ. ^d ¶ Ad iuga adducēs.) ἀγαγῶν, ubi ad iuga perduxisset.
ῥῶγλα, ῥυγᾶ, ἢ ῥῶγλα. ῥινκῶσ ῥῶγλου, ῥύγορ, ῥῶγορ & ῥῶγος
dicitur. αὐλαξ sulcus, ab αὐλῶν, id est, longum: omne enim longum Græ-
cis dicitur αὐλῶν. ^e ¶ Terre aratro uersæ.) ἀναβωλακία γῆ, terra
in profusione uel aratione glebā sursum reijciens remittens: ue. Ergo ἀνα-

ἑωλακία hic est ἐπίθετον. f ¶ Ad orgyæ longitudinem.) Orgyæ longitudo est trium cubitorum, uel ambarum manuum extensio, ut Hesychius auctor est. Germanicè klaster. g ¶ Inmarcesibilem stratum tollat.) Incorruptibilem stratum, μεταφορικῶς pellem arietis auream uocat, prisco more. Veteres enim passim apud Homerum stragulis lectorum è pellibus factis usi esse leguntur. Scholia ueteres pelles substrauisse tradunt: hinc à κωδῖοις κώμα, id est, somnū dici, eo quod super pellibus dormirēt, uolunt: unde Aristoph.

ὡς σε μὴ μισῶ, γυνοίμεν γὰρ κρατίνος κώδιον.

Incorruptibilem ideo dicit, quod aureum esset uellus, aurumq; non sit corruptibilem obnoxium. h ¶ Aurea lana.) κῶμας ἀγλαῶν χρυσῶν θυσιῶν, pellem aurea fimbria splendidam. θυσιῶν proprie fimbria est, dicta πῆξαι τὸ θυσιῶν, hoc est, κινῆσαι, ut est apud Homerū iliad. ε ε ξ in Scholijs: uel πῆξαι τὸ θυσιῶν, hoc est, πῆξαι ὡρεῖν, ut Pindarica hypomnemata habent: id est, à iuxta attollendo. Hinc metaphoricè hic fimbria pro lana usus est, quod ε ipsa instar fimbriæ sese attollat, propter bonam alimoniam, uel teneritudinem. i ¶ Hæc ubi memorasset.) Ut sit Iason Aëtiæ cum exemplum tum promissum secutus, memorat. k ¶ Turbat.) αἰὼν ἄνδρα pro τεράσδ. Ignis eum non turbat, non cōmouet, non retrahit. l ¶ Bubulis necessitatis uasis.) Βοείους δῖναι ἀνάγκης γὰρ τῶν αὐχρῶν, colla boum bubulis necessitatis uasis ligauit, id est loris, πῶρι φρασικῶς.

m ¶ Lateribus ualentis nature.) ὄπιπλοῦν φῶν. Circuitio est boum, natura magnorū laterū, id est, boues quibus natura sunt grandia latera: unde et fortes sunt. n ¶ Prefixum laboris pensum absoluit.) Quæstio hic uersari solet, inquit Interpres, quomodo ignis non læserit Iasonem: et quia Pindarus non exposiuit, discutienda est. Historia ergo sic habet: Medea Iasoni præcepit, ne boueis aduersus uenti flatum ageret, ne retro acta ignis flamma dæmonium acciperet, sed auras uentorum sequeretur: sic futurum, ut flatus boum ignei ad anteriora rapiantur. Iussit etiam, ut postquam sulcorum unum ordinem perfecisset, ne à fine isto colonorum more denuò inciperet, uerum ut retrorsum actis ab eo sine bubus, ab eodem semper loco ordiretur.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

Proinde forti uiro, socij amicas manus porrigebant, coronisq; herbaceis ipsum^a redimibant, ac mansuetis sermonibus amicū conueniebant suum. Continuo^b Solis admiranda proles Aëtes^a

tes, collucens ostendebat uellus, quod illic Phryxi gladius extendebat. Arbitrabatur enim nihil porrò moliri posse Iasonem pro tollendo uelle: siquidem repositū erat in saltu, ubi impetuosis-
 sissimis draconis genis custodiebatur, qui cum latitudine, tum longitudine, quinquaginta re-
 morum nauim occuparet, quam ferri plagæ per-
 fecerunt.

λόμα,
 hoc est, den-
 so arborib.
 uepribus ue-
 loco.

^a **¶ Redimibant.**) ὄρεσι φῶν proprie ad animantia bruta refertur, ὅτι ἐπι τῆς ἐρᾶς ὄρεσισι. hoc est, quod è terra pabula & pascua carpant. Hic pro ὄρεσι φῶν, hoc est, cingere & coronare usus est. Coronis herbaceis cum ornarunt ueterum more, qui terræ uirentibus folijs uel herbis uictores suos decorationem, ut in quatuor celebrium Græciæ ludorum circulo liquet: uirtutis emine-
 rationem, non pecuniarum seu questus habentes, uirentem uirtute & animum & caput, uirentibus omnium parentis terræ germinibus testabantur.

^b **¶ Proles Solis.**) πρεσίφρασις est Acætæ, Solis admiranda proles: filius enim Solis est. ^c **¶ Phryxi gladius extendebat.**) Nam Phryxus Ioni fugæ auctori, arietem illum immolarat, ut supra narratū. Proponit autem alterum laborem, uel monstrum potius, Iasoni uincendum. ^d **¶ Vbi impetuosis-
 sissimis draconis genis.**) Quis genis draconis, & non potius oculis custodiri uellus ait? An ideo, quod per Synecdochen & oculos & totum caput per genas significet? quod dentibus ori infixis pugnet? quodq; ueluti præcipua corporis sui parte & munimento sigillatim uellus illud custodiat? ore namq; dentibus & lingua serpens potissimum dimicat. Et quanquam non letalem, ut alij serpentes, morsum infligat, ut Nicander est auctor in Theriacis, attamen triplex est illi dentium utring; in ore ordo, qui illi os certe & caput omnino armant, ut uel solo illo dentium spectaculo horrendus appareat draco. Præterea & hoc memorabile est, quod cum aquila certamen ineat, ouis eius insidietur, leporem si quem ceperit eripere ei conetur. Tumq; aquila rursus pugnam inicit cum genis eius. Vbi Nicander sigillatim genarum mentionē facit, quod aquila bellum cieat cum genis draconis: quasi indicare poëta uelit, nusquā terribiliorem esse draconem, atq; in genis, uel ore, dentibus & capite. Versus Nicandri sunt:

τῶ μὲν τ' ἐκπαυλοῦ ἡ τέων βασιλῆϊ ὄρεσι,
 αἰετὸς ἐκ παλαχῆς ἐπαιέξεται, ἀντία δ' ἐχθρῶ
 εἴνευ ἀγῆ γυνεοσι, ὅταν βλώσκοντα κατ' ὕλλω
 δίσκοιται.

Proinde cum emphasi & synecdoche dicit Pindarus, impetuosisisimis draconis
 generis custodiebatur. e ¶ Quinquaginta remorum nauim.) Quod uer-
 ro draconem istum longitudine & latitudine nauis, quæ quinquaginta remorum
 ordines habeat, æquet, mehercle ingentem serpentis magnitudinem explicat.
 Multum erat si triremem longitudine æquaret. Iam quum $\tau\rho\upsilon\tau\alpha\kappa\acute{o}\nu\ \tau\omicron\pi\omicron\upsilon\psi$
 uauū uincat proceritate & crassitie sua, quid monstruosus, quid admirabilis
 dici potest? Talis enim draco exuperabit magnitudine sua portentose uasitatis
 anguem, quem primo bello Punico apud Bagradam flumen Attilius Regulus
 C O S. acri prælio, magna suorum militum pernicie, balistis & catapultis
 ægre tandem interemit: cuius detracta pellis Romam missa, centum & uiginti
 pedes cōtinere inuenta est, ut Florus in 18. libri Liuij Epitome, & Gellius lib. 6.
 cap. 3. confirmant. Hic lubens omitto, quod draco à $\Delta\rho\alpha\kappa\acute{o}$, id est uideo,
 dicatur, quia acutiū cernat. Prætereo etiam quod Aesculapio dicatus sit, ut pos-
 te quem, ut Nicander ait, ipse in comosa fago, in monte Pelio, iuxta uallens
 Pelethronium educauerit: eoq; nomine, quod draconis sit plurimus in medicina
 usus, ut Plinius lib. 29. cap. 4. Vel ut alij uolunt, ideo, quod eos qui medicinae
 sese dedere uelint, oporteat esse & uigilantes draconis instar, & perspicaces.
 Verum quum hæc non huc pertineant, missa faciam. f ¶ Quam ferri pla-
 tifici confecerunt.) Periphrasis est structure nauis. Id est, quam ferrea fabri
 nautici instrumenta confecerunt. Ouidius in Transformatis, uipereos dentes
 in terram aratro proficissam satos autor est, unde armati subnati sint, qui ueluti
 in Iasonem facto agmine ruituri uidebantur, ac mutuis tamen uulneribus tanta
 dem conciderint. De hoc dracone 7. Metamorph. sic inquit:

Viperei den-
 tes sati.

Peruigilem superest herbis sopire draconem,
 Qui crista, linguisq; tribus præsignis, & uncis
 Dentibus horrendus, custos erat arboris aureæ.
 Hunc postquam sparsit Lethæi gramine succi,
 Verbaq; ter dixit placidos facientia somnos,
 Quæ mare turbatum, quæ concita flumina sistunt:
 Somnus in ignotos oculos ubi uenit, & auro
 Heros Aesonius potitur, spoliisq; superbus
 Muneris autorem secum spolia ampla reportans.

EPODOS, COLON XIII.

⁴ Sedenim in uiam redeo tardius: reuertendū
 tamen, nam urget hora: quanquam & ego com-
 pendariā rationem nouerim, dum & multis alijs
 sapientibus,

sapientibus, in breuiloquentia, si res ferret, ^b præ-
 cesserim. Occidit quidem arte cælijs oculis, uari- Redit ad Ar-
 coloreq; tergo serpentem Iason, ô Arcefilæ, fura gonautas.
 tusq; est tandem ^c Medeã, quæ Peliaæ cædem in-
 tulit: inq; Oceani profunda, rubrumq; peruene-
 runt mare, ^d deinde ad gentem Lemniarum mu-
 lierum, ^e quæ maritos suos orco demiserant, illic
 & corporum suorum uiribus, ^f uictoriæ præmiũ
 uestimentum acceperunt,

STROPHE XII. COLON XIII.

Concubueruntq;.

^a C Sedenim in orbitam redeo tardius.) Post longam hætenus Argoæ
 nauarum intersertam historiã necdum absolutam, semet ipse corrigens, ad in-
 stitutum sese reuocat, sui ipsius castigazione. ^b C Præcesserim.) ἀγ-
 μαα pro ἄγυμαα. ἀμὲν βολοῦ est: potest enim ἔσφαίρεσις pro κερθ-
 γυμαα esse: tum sonat, præceptor fuerim. ^c C Medeam quæ Peliam oc-
 cidit.) Furatus est Medeam, inquit, καὶ σὺ αὐτῆς φόνου πελίοο, ἔσ cum
 ipsa simul Peliaæ cædem. Medea cædes ἔσ interitio fuit Pelei patris Iasonis:
 hic postquam in Thessaliam reuersus est, Peliam, à quo tantis periculis, adeoq;
 ipsissime morti obiectus erat, regno uiduauit. Vel ideo Peliaæ necem attulisse
 Medeam ait, quod quum precibus filiarum Peliaæ permota esset, iuuenili etate
 ipsum donare (sic enim Ouidius habet:

Spes est uirginibus Pelia subiecta creatis,

Arte suum parili reuiscere posse parentem.)

perinde ac Aesonem iuuentutis etate rursus florere fecerat, fidem nõ seruare
 filiabus, cæterum eas persuaserit ferrum in parentis uiscera stringere, ut ueteri
 sanguine emisso, ipsa herbarum succo ἔσ uiribus, nouum ἔσ recentem infunde-
 ret: atq; ea ratione ipsa tandem refecuerit iugulũ Peliaæ, fugaq; sibi consuluerit.

^d C Deinde ad gentem Lemniarum mulierum.) Hæc noue Pindariũ di-
 cere interpres assueerat: non enim in reditu, sed in abitu ad Colchos in Lem-
 niã inciderunt. Gentem pro multitudine, ἔσ ἔσ αὐτῶν πλῆθος.

^e C Quæ maritos suos orco demiserant.) Lemniorũ uxores in Venerẽ
 impie se gerentes, ad sidue ei indignabantur, propterea quod odium sui, maritis
 iniecerat. Mariti aduersum Thracas belligerãtes, uictis ipsis uxores abstulerũt.

rem cum eis habentes. Quod animaduertentes Lemniæ, unanimiter inter sese decreuerunt, reuertentes uiros occidere: atq; hoc decretū suum opere sunt persequute. Hinc poeta easdem *αὐτοφόνους* appellat. f. ¶ Victoria præmiiu uestem.) Argonautas pro ueste apud Lemnias certasse, Simonides etiā autor est. Et Pindarus huius agonis ode 4. Olympiorum mentionem habuit.

^a Quin & in exteris terris ^b tunc uestros splendores fatalis planè felicitas, diu noctuq; comprehendit. Illic enim Euphemi genus profeminatū, in posterum semper augebatur: ^c Et qui moribus Lacedæmoniorum cōmisti sunt, qui olim in Callistam insulam migrarunt. Vnde & Apollo Libyæ agrum, ^d diuinā urbem Cyrenen, in qua aureus regis thronus est, uestræ administrationi cōmisit, uti deorum honoribus eam excolatis

ANTISTROPHE, COLON XIII.

Qui recta consulendi mentem adepti estis.

^a ¶ Quin & in exteris terris.) Orationem ad Arcefilaum transfert: quoniam Aristoteles progenitor eius à Lemniadibus ortum duxerat. Nam quū Argonautæ cum Lemniadibus rem haberent, Euphemus è Malacha Leucophanen genuit, à quibus Aristoteles, qui & Battus, ad maiores Arcefilai pertinet. ^b ¶ Tunc.) *τοτώρας*, tunc, quū maiores uestri aureum uellus sequendo uento auferunt, & à Lemniadibus tandē hospitio recipiuntur. Noctū & interdiu, apud Lemnias scilicet. ^c ¶ Et qui moribus.) Oratio elliptica est, uel zeugma. Est enim sententia: Et qui moribus Lacedæmoniorū misti sunt, etiam profeminati sunt ex Argonautis apud Lemnias. Lacedæmonem enim uenerunt, ut antehac ostensum, ex Argonautis progenerati, quæ situm patres suos, quos matres postea sunt secute. Deinde in insulam Callisten primum

appellatam, duce Thera, unde Thera etiam dicta, migrarunt. Callimachus:
καλίστη τὸ πῖσιον, τὸ δ' ὕστερον θέρα θῆν.

Quæ primum Callisto fuit, nunc nomine Thera est.

^d ¶ Diuinam urbem Cyrenen.) Græce ad uerbum sic uertitur: Vobis Apollo Libyæ campum dedit, ut eum deū honoribus augeatis, utq; gubernatis diuinam, aureum thronum obtinentis, Cyrenes urbem. More suo urbem Cyrenes poeta uocat, Cyrenen faciens Nympham, ac tutelarem deam urbi cognominem.

minem. Cyrene aureum folium obtinet, quia in ea regia scepra conspiciuntur. Verum quæ paulò ante præcedenti Epodo reddidi, nò abhorrent ab his uerbis: idem enim utrinq; sensus.

^a Agnosce nunc Arcesilæ Oedipodicam sapientiam. Si quisquã præacuta securi magnæ quercus ramos excidat, eiusq; admirandam speciem deformet, adhuc ipsa tamèn incorrupta cõmoditate specimen sui præbere queat, si quando in hybernum tandem ignem peruenerit, aut cum relictis præcipuis columnis fulta, difficilem in muris laborem ministrat, suum ubi locũ deseruerit.

E P O D O S, C O L O N X I I I.

Atqui ^b medicus es mihi opportunis. ^c quandoquidem & ipse uitam tibi tuam Apollo honore afficit. ^d Opus est clementem te adhibere manum, ^e huculcerisq; uulnus curare. ^f Facile enim uel cum imbecillioribus urbem concusseris: at pristino restituere integritati seu statui, hoc opus, hic certe labor est, nisi Deus principiũ, gubernator, ipsis etiam astiterit. ^g Tibi uero hæc Charites subornant & perficiunt ^h: quare patere circa felicem Cyrenen omnem admouere curam.

S T R O P H E X I I I. C O L O N X I I I I.

Illud porrò Homeri in animo tuo reputans, quæso mihi dones: Nuncius, inquit, bonus, quauis in re maximũ precium fert. ^k Iam & Musæ bona fama & relictis denunciationibus crescunt. ^l Agnouit profectò Cyrene, celeberrimaq; Batti domus iustas Demophili sollicitudines. Est quidem ætate iuuenis, consilio uero canus, quo uel ei qui

Batti, hoc est Arcesilai qui originẽ à Batto duxit.

centum annos natus est, obuiare potest. ^mSeparat certe claram uocem suam à conuiciatrice lingua, non est maledicus, non male tui meminit, non sinistra consulit.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

”Didicit profectò iniurium odisse, non repugnans bonis, ° nihil diu protrahens: ^p Siquidem breuis apud homines mensuræ occasio est: pro^o beq; temporis opportunitatē nouit, quam nō impigre obseruat. ^q Hoc enim omnium tristissimū esse aiunt, aliquem bona cognouisse, nec ijs frui posse. ^r Enimvero Atlas etiamnum cum cælo luctat, patriæ suæ, & facultatibus ademptus. ^s At immortalis Iupiter Titanas etiam soluit. ^t Sic in tempore sequundiore cessante aura mutationes

EPODOS, COLON XIII.

Velorum sunt. Proinde ^u pernicioso certe labore exhaustus, domum iam reuifere precatur, utq; animum suum iuxta Apollinis fontem, symposia sequutus unà cum iuuenibus, saturare queat. Rogat etiam, ut illic uariè ornata cithara sua, inter sapientes ciues quiete degere possit: neq; enim cuiquam se daturum damnum infit, modo & ipse non accipiat à ciuibus. ^x Postremo, ut narrare liceat ei, qualem nuper Thebis hospitio susceptus, immortalium carminum fontem repererit.

a (Agnosce nūc Oedipodis sapientiā.) οὐδὲ πρόδρα σοφίᾳ γινώσκει, id est, agnosce ænigma, intellige quid uelim, perinde atq; Oedipodes, Sphingis ænigma intelligens soluebat. Statū huius hymni nunc aggreditur, qui est, quod precatur Arcesilaū, ut profugo, ac seditioso, ut putabatur fortasse, Demophilo ignoscat, eiq; in patriam redire permittat. Ænigma Sphingis est apud Sophoclem

clem in argumento Oedipodis tyranni:

ἔστι δίπυρον, ἐπὶ γὰρ καὶ τέτραπον, ὃ μία φωνή
καὶ τρίπον, ἀλλ' ἄσκη δὲ Βολῶν μόνον, ὅσ' ἐπὶ γαῖαν
ἔρπειται, κινεῖ, ἀνατ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον,
ἀλλ' ὅπου τὰν πλείους ἐπιγόμενον ποσὶ βαίνει
ἦθα τάχος γήοισιν ἀφαιρότα του πέλ' αὐτῶ.

αἰνίγμα est ἀμ. Θεόλογο, uel ad Arcesilaum, uel ad Demophilum referen-
dum. Ad regem hoc modo. Per quercum, quæ tamesi ramis priuictur, specimen
sui præbet, adeoq; fortitudinis insigne, ipse Arcesilaus intelligitur: qui licet sedi-
tione petitus ciuium, fortissime tamen resisterit, ac inuictus permanens ostende-
rit, quantum eximium regie uirtutis decus possit. Ad Demophilum uero hac
ratione: Vt quercus loco mota, uel etiam excisa, siue ad gradū peruenit, siue
in ignem, roboris sui argumentum præstat: consimili uia Demophilus, quamuis
patria exciderit, profugus & extorris sit, infracto tamen animo manet, nec cō-
uicia in te regem Arcesilaum iactat, sed candide, egregie & magnifice de te sen-
tit. Est ergo ænigmatica insinuatio, qua irrepit in animum regis, cōmendans ei
Demophilum à candore. Suscitarant autem quidam seditionem aduersus Arce-
silaum, cupientes cum è regno eijcere. Atqui rex superior factus, in fugam ade-
git istos: quos inter Demophilus etiam erat: qui quum Thebas ad Pindarū pro-
fugisset, impetrauit ab eo, ut hymnū pro se ad regem placandū pangeret: quod
& iam nunc confecit. b ¶ Medicus es mihi opportunissimus.) In tro-
pologia cœpta perseuerat. Medicum uocat, nō quod sit re uera, cæterum quod
laboranti exilio Demophilo, ceu medicus ægro subuenire possit opportunissi-
mus, qui norit quo tempore, quibus horis, quibus ex rebus medicina impertiri
debeat: hoc est, quomodo Demophilo auxiliandum sit: in eius enim arbitratu
erat huius uiri salus & internitio. Summa, medicus es cōuenientissimus: non ha-
bemus hic opus Aesculapio, uel Chirone, uel Hippocrate: te uolumus.

c ¶ Quandoquidem & ipse Apollo.) Ipse Apollo tibi uitam tuam ho-
norat: hoc est, ipse Apollo, tanquam medicorum præses, lumen uitæ conferuat,
ut & regio te honore dotat, ut & tibi & alijs prodesse ualeas. Apollinē autem
& medicum esse Epigramma græcum testatur, cuius hæc sententia est:

Pe an cum Chirone, Aesclepius Hippocratesq; &c.
Vbi Pean, hoc est, Apollo, primum locum obtinet. d ¶ Opus est.) Ad
clementiam hortatur. Decere principem clementiorem, quàm crudeliorem no-
minari. e ¶ Vulnus hulceris.) Hoc est, quicquid habes uel erga urbē,
uel Demophilum, decorum est ut prætermittas, eorumq; obliuiscaris.

f ¶ Facile enim uel cum imbecillioribus.) Gnome est, qua difficilius esse

dicit integrare urbem, quàm uastare: turbare ciues, quàm placare. Atq; his indi-
catur, quasi aliquid incendij & infortunij ipse Arcefilaus rex in urbe suscitauerit.
g ¶ Tibi uero hæc Charites.) Charites, humanitatis & amicitiae
& mutuae beneuolentiae deæ, studiorum & bonarum literarum sociæ, hæc tibi
parant: id est, hunc hymnum & supplicationem. Ipsæ Charites & Musæ te pro
Demophilo interpellant: hoc est, ego ipse Pindarus apud tuam clementiam,
hac oda pro exule amico meo intercedo. h ¶ Quare patere.) Hoc
est, ne ego animo feras, quod ego solicitem te pro Demophilo, idq; propter eu-
ram, qua erga rempublicam & ciuitatem tuam tangor. Ego quum uideam cõ-
modum fore uirum regno tuo Demophilum, ideo tibi eius nomine supplico.

i ¶ Illud porro Homeri.) Sine, inquit, ut bonus fuerim uel angelus, uel
legatus, uel nuncius eius nomine apud te rex. Sine ut preces meæ apud te ali-
quid ualuisse uideantur. k ¶ Iam & Musæ.) Is honos, & ea uis bono-
rum nunciorum est, ut & Musæ, literæ & poemata per eam augeantur. Bona &
fortunata rei denunciatio, honesta item legatio, & ijs à quibus missa est, & ijs
ad quos legatur, cõmodat. Angelus, nuncius, uel Talthybius bonam rem nun-
ciat. Sic fit ut ipse euangelion $\alpha\gamma\alpha\ \mu\lambda\upsilon\ \nu\tau\epsilon\omicron\upsilon$ pro re nunciata recipiat. Ita tu
Arcefilæ fac precor, ut reuertar auctus euangelio & præmio ad Demophilum.
Erit autem hoc præmij, si impetrauero, ut ei liceat redire. Sic Musæ meæ cre-
scent: poetica mea pluribus te posthac argumentis cõmendabit. l ¶ Agno-
uit profecto Cyrene.) Ad laudes & uirtutem Demophili descendit, à benefi-
cijs in rempublicam per eum collatis, laudans: à sapientia item iuuenilis etatis.

m ¶ Separat.) A summa uirtute, modestia nimirum & candore cõmen-
dat extorrem Pindarus. Parca enim linguæ maximus thesaurus, ut Hesiodus
ait. Quid sanctius, quid antiquius, quid Christianius, quàm de nemine male lo-
qui, neminem facile iudicare, cõdemnare uel? n ¶ Didicit iniuriæ odisse.)
A iustitia & synceritate. o ¶ Nihil diu protrahens.) Quasi à consilijs
Arcefilai fuerit, hæc dicit: ac talis, qui ad regem causas detulerit, & qui ciuim
negocia in curia regia pertractauerit: qui actiones & causas non, ut nunc fit in
foro iudicij, in longam moram, imò in multos annos protraxerit. p ¶ Sic
quidem breuis apud homines mensuræ occasio est.) $\alpha\epsilon\tau\omicron\upsilon$ est, quor nō posse
sit rem aliquam diu suspendere aut differre. Rationem, inquit, temporis habet.
atq; hic rursus eum à prudentia cõmendat. Quid enim prudentius, quàm uel
occlusionis uel temporis habere respectum, iuxta parœmiã $\gamma\upsilon\omega\beta\iota\ \kappa\alpha\iota\ \rho\omicron\upsilon\tau\omicron\upsilon$?
Ut enim temporis iactura, multorum bonorum ruinam secum trahit: sic rursus,
temporis cõmodus usus, innumerorū malorum est $\alpha\lambda\epsilon\chi\epsilon\tau\omicron\upsilon\ \rho\alpha\upsilon\alpha\ \kappa\omicron\upsilon\upsilon$, pluri-
morumq; bonorum fons & causa. Atq; ut semel dicam, strenuus minister est, no-
uit que

uis quæ sunt opportuna : quæ sunt cōmoda & opportuna haud negligit. Hinc à sedulo eum officio & ministerio regi cōmendat. q ¶ Hoc enim omnium tristissimum.) Gnome est, quæ eum ab usu & iudicio prædicat. Quorum bonorum expertus est, ijs etiam fruatur, ea item perficit. Multi sunt, qui tamen si pleraq; mente teneant & cōtemplentur & agnoscant, nec ea tamen perducere in opus, neq; frui ijs possint : hic uero huiusmodi dotibus est præditus, ut & quæ agnoscit bona, opere aggrediatur. Vel, Miserū est bona cognoscere, & ab illorum fructu necessario excludi. ad fortunam Demophili refertur. Quæ pulchra & commoda sunt reipub. tuæ, ô Arcesilæe, nouit ille : cæterum cogitur ἐκτος ἔχου πρόσθε, id est, extra habere pedem : hoc est, excluditur à patria, non potest ei, etiamsi maxime uelit, prodesse. r ¶ Enimvero Atlas etiam annū cum cælo.) καὶ μὲν κείνῳ ἔτ' ἄρας. Insignis est cōparatio, quæ ut breuis est uerbis, ita sententia & sensu Pindarico more proluxa. Hac enim ueluti per occupationē uel cōsutationē utitur. Confert autē Demophilū Atlanti, Arcesilaum cælo. Perinde ac si opponat ita Arcesilaus: Quid mihi adeo istum prædicas Pindare? Putas ne solum esse Demophilum, qui ista nunc primum patitur? Atlanta consideret, qui cum longo illo & felicior & potentior esset, attamen & patria & bonis uel regno suo orbatus est, hodieq; cum cælo luctatur. Emphasis autem in COELO est, quasi dicat: Frustra adhuc hodie pugnat Atlas cum Dei uoluntate, uel cum superis: non potest restitui: (ita fabulam hic de cœlifero Atlante interpretatur) Sic ille ne frustra Demophilus apud me instet precibus, cum cælo enim dimicat: hoc est, haud impetrabit quod uolet, Atlantis in modum.

s ¶ At immortalis Iupiter.) Oppositioni statim λύσις, hoc est dilutionem subnectit: perinde ac si dicat: Verum est de Atlante par adigna, sed interim Iupiter Gigantes, qui aduersus eum belligerati sunt, liberauit. Summus deorum rex clementiam uictis tandem impertijt. Sic te par est huic abs te uicto & supplici cōmunicare mansuetudinem & beneficentiā & condonationē tuam.

t ¶ Sic in tempore.) ὡς δὲ γόνω. Alia similitudine ad clementiam erga profugum hortatur. Ut uela pro tempore & pro uentorum & auræ permutatione mutantur, ita docet regis animū, seposita indignatione, erga uictos mitigare. Tēpestas resedit: uictus ille iam supplex est: ergo conuenit ut ei parcas. Superbi enim debellandi, subieclis parendum. u ¶ Pernicioso labore.) Acrumnosa defatigatione exilij hactenus adstrictus, precatur ut in patriam ad sodales & æquales suos redire possit. x ¶ Postremo ut narrare.) Per fontem carminum intelligit hunc hymnum, quem apud Pindarū Thebis agens Demophilus, adeptus est. Vel rectius, per fontem seipsum uates intelligit, clām se talem uatem esse indicans, e quo, cœu fonte semper scaturienti, multi hymnos

rum riuuli profuunt, quibus heroum & principum uirtutes adspergat, ac iuxta quantum fuerit apud Arcesilaum, lectoribus cogitandum relinquit.

EIDEM ARCESILAO CUR-
RV, ODE V.

[STROPHE I. COLON XIII.]

Magnarum sunt uirium diuitiæ, quæ eas pura uirtute mixtas, mortalium quisquam, fortuna dante, amicorum frequentiæ comites, protulerit: ô diuinitus ad regnum adscite Arcesilæe. Tu uero à summis celebris uitæ tuæ gradibus, bono cum nomine diuitias accedis, Castoris aureo curru inuecti gratia, qui post hybernū imbrē circa tuū beatum Larem serenitatem spirat & apparat.

ENARRATIO.

Argumentum.

Quoniam priori ode res à Iasone gestas potius per digressionem & supplicationem pro Demophilo, quàm epinicion Arcesilai scripsit, iam nunc Lyricū suo more, Pythiæ Arcesilai uictoriæ encomium canit: à natalium splendore, felicitate, Pythio certamine, Carotho auriga, à maioribus, diuina ope, claris maiorum facinoribus, cum tollens.

a ¶ Magnarū sunt uirium.) ὁ πλεῖστος ὕψυ δυνύς. Ab haud uulgari gnomo orditur: unde ad generis Arcesilai claritudinē progreditur. Pertinet huc suprā Callimachi audita sententia in Olymp.

ὅτ' ἀρετῆς ἀπὸ ὀλβῆς ἐπίστα δ' αὐτοῦ αἰετῆρ.

b ¶ Amicorum frequentia comites.) πολὺ ὄμιλον ἐπέταυ, diuitias appellat: quod multi diuitias sectentur, quodq; multos opulenti amicos habeāt, iuxta illud poëtæ:

Tempore felici multos numerabis amicos,

Tempora si fuerint nubila, solus eris.

Vel ideo ἐπέταυ πολὺ ὄμιλον, quod egenis & in necessitate constitutis impertiatur. c ¶ Diuinitus ad regnum.) θεοίμοιρε, deorum beneficio regnū tenens. d ¶ Summis grad.) ἔκρησαν βαθμίδων ἀπο.) Anastrophe.

e ¶ Accedis.) μετόρηξ, accedis, scilicet diuitias, nō segniter illis utens, sed

sed ad defendendum equitatum, sed ad patriæ defensionem. Hoc enim est quod ait,
ἐν τῷ χρυσῷ αὐτοῦ κέρει. f ¶ Castoris aureo curru inuecti gra-
 tia.) Castor primus curru equos aptasse traditur à quibusdam. Vel ideo Casto-
 ris causa inquit, quod sit equestris deus, uel Homero teste: uel quod maiores Arce-
 esilai Lacones fuerint, unde etiam Tyndaridæ orti: siue quod Cyrenæi Casto-
 rem & Pollucem pro insignibus habuerint. g ¶ Serenitatem.) Alludit
 ad seditionem Cyrenæorum, qua, ut priori hymno perceptum, aduersus regem
 insurrexerunt, in qua Castoris ope seruatum creptumq; Arcesilaum adserit. Com-
 parat autem eleganter seditionem tempestati, tranquillitatem & pacem serene-
 nitati. h ¶ Spirat.) *καταβροσά*, hoc est, apparat, *κατακαύει*-
ται, uel *καταλάμπει*. Arcesilaum ergo statim ab exordio huius hymni lau-
 dat, à splendore & opibus regijs, natum eum in regnū & ad regias opes adfue-
 rans: Castorisq; præcipue beneficio eum regijs opibus & potentia florere dicit.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

” Sapientes à Deo sibi cōmunicatam uirtutem
 ” meliorem reddunt. ^b Te uero iuste uiuentem mul-
 ta felicitas complectitur, ^c nimirum quod sis ma-
 gnarum urbium rector. ^d Sic congenitus tibi ocu-
 lus preciosissimū hoc regni tui munus animo tuo
 admixtum habet. Imò & nunc beatus es, quod
 ex splendido Pythio certamine, iam uoti tui per
 equos cōpos factus sis, hymnumq; præclare abs
 te gestarum suscipias rerum,

EPODOS, COLON XIII.

Apollinei ludi nomine. ^c Quare ne te Cyrene
 lateat, circa hortum Veneris iucundum ac cele-
 ” brem. ^f Cuiuslibet autem rei Deum autorem po-
 ne. Deinceps Carrhotū præ cæteris amicis amo-
 re prosequitor, ^g qui non Epimethei tardam men-
 tem gerentis, filiam Prophasin ducens, ^h Cyre-
 næorum æquitate insignium ædes accessit: cæte-
 rum ⁱ præstantissimo curru ^k circa fontem Casta-

liam hospes, munus capiti tuo imposuit;

STROPHE II. COLON XIII.

^mIncorruptibilibus loris adiutus, ⁿiuxta delu-
brum curruū, duodecies cursum complementium,
^opedibus ualens.

a ¶ Sapientes.) σοφοί. Gnome est generalis, quam speciatim ad Arce-
silaum etiam refert, à sapientia iuxta eum efferens. quasi dicat: Magna sunt bo-
na quæ diuinitus possides, sed ea per sapientiam tuam ampliora facis. Vel: Di-
uinitæ & uirtutes tuæ magnæ sunt, sed sapientium poetarum scriptis clariores fi-
unt. b ¶ Te uero iuste uiuentem.) σε δὲ πολὺς ὄλεθρος. A felicitate
& regio fastigio. Duo sunt, inquit, quæ te faciunt beatiorem. Alterū, quod rex
es: alterum, quod Pythiæ uictoriæ nomine celebraris. c ¶ Nimirum quod
sis.) τὸ μὲν, partiendi nota: cui postea pro τόδε, μάκαρ κού νῦν subiunt
gitur. d ¶ Sic congenitus tibi oculus.) Oculus tuus proprius eum ma-
ximum honorem menti tuæ coniunctum perspicit, nempe, quod sis insignium
urbium rex. ut ita ὅτι βασιλεὺς ἐστὶ μέγαλων πόλιων, per ὑσερολογίω
posteriori loco accipitur. Pulchre autem menti honorem regium coniunctum
dicit, uolens ipsum prudentia, grauitate, magnanimitate, & id genus regem ex-
ornantibus uirtutibus clarum esse. Porro στωεκοδικῶς oculus pro toto corpore
accipi potest. e ¶ Quare ne te Cyrene lateat.) τῶ. Parænesis ad
Arcesilaum, ut Cyrenes cura tangatur, quandoquidem Veneris hortū habeat:
hoc est, eo quod sit frugifera, eaq; de re amabilis, amœna & iucunda.

f ¶ Cuiuslibet rei.) πάντι μὲν. Parænesis est pientissima, qua cuncta
Deo accepta referenda docet: statimq; Carrothi aurigatori beneficium subditi,
ut cui post Deum Pythiam uictoriam debeat. Theotimus historicus, ὃν παρὰ
τῶ περὶ ἀρῶν, referentibus Scholijs, Carrothum fratrem uxoris Arcesila-
i fuisse tradit: & ad Euphemum pertinere, quæ hic Carrotho, Eupheimi sane
successori, tribuat. g ¶ Qui non Epimethei.) ὃς δὲ τῶν ἐπιμηθεῶν
ἀγαθῶν. Prometheus & Epimetheus fratres finguntur apud poetas. Ac priori
quidem, prouidentia & rerum agendarum præmeditatio adumbratur: poste-
riori uero, consilij ante actionum initia, negligentia significatur. προμηθεὺς
filia est προμήθεια, hoc est, præmeditatio: ἐπιμηθεὺς filia est μετὰ με-
λῶν, id est, negligentia: uel, ut Pindarus ait, πρόσφασις, id est, excusatio, uel
logi, uerba. Hic speciatim obseruandum, quod δὲ χῶεῖς αἰτίας Epimethea
ὁψινέου uocet. Recte enim ὁψινόοι sunt, qui post rem gestam, postq; acci-
pium

ptum iam primum damnatum, consultant. Prophasin etiam pulchre uxorem ducunt: niuntur enim, sed ignave prorsum, suam excusare ignominiam. Hoc est, Carthotus non sine præexercitamentis, adeoq; uigilanti studio, ac strenua uirtute, uictoriam tibi Arcesilæ peperit. Fratrum horum apud Hesiodum mentio est, & crebro apud Lucianū. **h** ¶ Cyrenæorum.) βασιλειῶν. Per Battiades Cyrenæos intelligit, à Batto Battiades dictos. **i** ¶ Præstantissimi currus munus.) ἀειδάριμα του γέρας. Periphrasis est uictorie curru parte. **k** ¶ Circa fontem Castaliā.) Castalia fons est Pythonis. κατὰ στωικὸν βλάω Pytho intelligitur. **l** ¶ Hospes.) ξενώσεις, hospitio receptus, uidelicet in Pythio spectaculo, seu certamine. **m** ¶ Incorruptibilibus loris.) ἀκράτοις ἀνίας, integris loris, non fractis. **n** ¶ Circa delubrum.) κατὰ præpositio subaudienda est, inquit Interpres, ut sit κατὰ πτέρω. **o** ¶ Pedibus.) ποδαρχέων, pedibus ualens & suis & equorum, quibus uictoriam retulit. In Olympijs autem nō semel auditum, currus in eiusmodi certamine duodecies rotari solere.

^a Nullum enim instrumentum confregit, sed pendet nunc, quemadmodū qui ^b fabrefactas artificum excellentium operas, pro uictoriæ argumento ducens, in concauo Apollinis saltu ad ^c Crisæum collem permutauit: ^d currū illum cupressina trabs habet prope statuam, quam Cretenses arcum ferentes in monte Parnaso posuerunt, ex una natam arbore.

a ¶ Nullum instrumentum.) ἔσλεν σὺ πτέω, nihil in curru confregit. Verum idem currus, inquit, quo uictoriam obtinuit Arcesilaus, iam Apollinis (cuius beneficio Pythiam uictoriam adeptus est) templo affixus & dicatus est, & anathema factus. **b** ¶ Χοριαγαῶν.) χοριαγαῶν τεκτόνων, à χρισσὶ καὶ ἀργύρω. Varia artificum arte & opera currum apparatus fuisse ait.

c ¶ Crisæum collem.) κρισαῖον λόφον. Crisam urbem, quā alij Cirrham, Crisæum collem appellat. ἀλλοῦ. Carthotus uarie ornatum artificiosèq; apparatus curru secū ducens, Crisæū collē, hoc est, Crisæ urbis montē Pythio certamine permutauit, id est percurrit. Hoc est, Carthotus egregie curru suum in Pythio certamine circuegit, & ita circuegit ut palmā alijs præeriperet.

d ¶ Currum illum cupressina trabs.) τὸ σφ. Locū ubi currus pendeat, ubi ue in Apollinis gratiam fixus sit, commemorat, τὸ σφ. Pronomen illud

οὐ, respicit & Arcefilaū & Carrhotū. Currum habet nunc οὐ, id est, cū hoc est, in gratiā tam Carrhoti quā Arcefilai. e ¶ Ex una arbore natā.) μόνος ποσσὸν φυτόν, statuam ex uno aliquo robore, trabe uel natam uel factam: à μόνον & σπόρον, quod est ἑλεός, ἢ λαμβάνειν. germen ex uno ligno decerptum, ex uno robore factum simulacrum.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

“Tua itaq; sponte benefactori te gratiam reddere cōuenit. Formosæ uero Charites te^b Alexibiada depereunt. Beatus es, qui & post insignē laborem, eximiorum sermonū memoriam tenes: ^dquum enim quadraginta aurigæ caderent, currum tu solummodo intrepida mēte ferens, ad Li byæ campum peruenisti, paternamq; ciuitatem, ^aà claris certaminibus.

a ¶ (Tua itaq; sponte.) Hortatur Arcefilaum, ut benefactori suo Carrhotum gratum se præstet. b ¶ (Alexibiada.) ἀλεξιβιάδης. Alexibij filius Carrhotus est. Laudat Carrhotū ab humanitate & clementia, & affectu, qualis est Charitum. Charites te φλέγοντι, id est, ardent, depereunt, amplectuntur: es Gratijs in delicijs, teq; ob tuam uirtutē Charites, & humane literæ cues hunt. c ¶ (Beatus es, qui.) μακάριος. Quia Gratijs in delicijs esse Carrhotum proposuerat, qua ratione id fiat statim subiicit. Ita te Charites, inquit, amant, ut felicem te, felici hoc hymno suo, post labores certaminis, quos sustinisti, iam nunc prædicent. d ¶ (Quum enim quadraginta.) πένσασσάνοντα γὰρ. Inter quadraginta aurigas, solum Carrhotum superiorem fuisse ostendit. Hinc paulò ante etiam nihil in curru huius confractum adferuerat, quadraginta reliquorū concertantium currus fractos esse subindicans. e ¶ (A claris certaminibus.) Hoc est, à uictoria Pythia.

EPODOS, COLON XIII.

“Nemo autem laborū expers est, aut erit. ^bBatum uetus felicitas sequitur, præter alia hæc simul tribuens, ut sit ipse ^dturris urbis, ^coculusq; hospítibus lucidissimus: Nam & illū ^efastu gra

ues leones præ timore fugerunt, ubi transmari-
nam eius uocem sentirent. Ad hæc præcipuus
eius dux Apollo, uehementē feris timorem in-
cussit, ut ne ^hpromptuariū Cyrenes imperfectū
aut non cōsummatū fieret, cassato eius uaticinio.

a ¶ (Nemo laborum.) Amplificat gnome. Nemo mortalium laboris est
expers. Nemo in hac uita calamitate perpetuò caret. Nemo uirtutem etiam ci-
tra sudorem, ut Hesiodus inquit, nanciscitur. b ¶ (Battum uetus.) Re-
dit ad Arcefilaum, à maioribus eum laudans. c ¶ (Præter alia hæc.) τὰ
καὶ τὰ, bona & mala. Felicitatem humanam non semper stabilem adserit, ut
est & apud Homerum in 24. Iliad. de duobus dolijs. d ¶ (Turris urbis.)
πύργος ἄσπετος. A fortitudine. e ¶ (Oculusq.) ὄμμα φαεινὸν τὰ-
ρρυ. A prudentia. f ¶ (Hospitibus.) ξένους, hospitibus: id est, ad-
uenis & externis. g ¶ (Fastu graues leones.) Leones Africam inhabi-
tantes, & ea loca ubi Cyrene posita est cōdita, fugati sunt aduentu Battii, eiusq;
Theræorum, Cyrenen illic occupantium, uel edificantiū etiam, ut Aristarchus.
Quam uaria sit felicitate præditus, enumerat. Pietas ingens, & miraculum est,
quod seræ sub aduentum Theræorum fugati sint. h ¶ (Promptuariū Cy-
renes.) Ratio quæ Apollo bestias abegerit: ut oraculum eius, quod de migra-
tione Battii & Theræorum in Libyam, non cassaretur. Promptuariū Libyæ,
periphrasis est fertilitatis.

STROPHE III. COLON XIII.

^a Qui & funestorum morborū pharmaca, ui-
ris & mulieribus tribuit, præbuitq; citharisticen,
datq; Musicen quibus uoluerit, qui ^bpacatum hu-
manis mentibus legum moderamen inducit, &
^cfatidicum locum gubernat. ^dVnde & Lacedæ-
moni, Argi, ^ediuinaq; Pylo fortes Herculis libe-
ros habitare fecit, Aegimīq; ^fMeæ autem uo-
cis amabilis gloria à Sparta est,

a ¶ (Qui & funestorum.) ὁς καὶ βαρφαῶν νόσων. παρεμβολῆ, uel
amplificatio est, qua ad Apollinis artes digreditur, quas & Homerus in hymno
in Apollinē numerat. Primo, Apollo est medicus: quod indicat, dum inquit, ὁς

καὶ Βαρβαῖν νόσω ἀκίσματ' αὐθροσι καὶ γυαίξιν ἐνέμει. Secundo
Citharædus, quod ostendit dum ait, πορρῶτε κίθαριν &c. Tertio, arte iacu-
landi ualeat, quod Homerus exprimit, ipsum χρυσότοξον, ἀργυρότοξον, καὶ
ἔξοφόρον appellans. Quarto, uates est: id Pindarus innuit dum ita dicit,
μυχόντ' ἀμφεπέμεικωντήϊον. b ¶ Pacatum legum moderamen.)

ἀπόλεμον θυνομίλων. Bona legum constitutio, pacis & concordiae nutritrix
est: ideo recte θυνομίλων uacare ait bello, pacatum esse eam rempublicam in
qua θυνομία uigeat. Iam Apollinem esse autorem quoq; τῆς θυνομίας, è Mu-
sica & bonis literis nascitur. c ¶ Fatidicum locum.) Periphrasis est tri-
podis Delphici, uel Delphorum, ac ipsius oraculi Delphici. d ¶ Vnde &

Lacedæmoni.) Vnde, τῶ est pro ὧ. refertur ad oraculum cuius meminit.
Est alia ab oraculo Apollineo dilatatio. Volens ostendere Arcefilai generis stir-
pem ab Heraclidis propagari, Apollinis etiam oraculo Herculis posteritatem
Lacedæmone, Argi, & Pyli habitasse dicit. Tripartita Heraclidarum diuīssio
est: siquidem Aristodemi filij Procles & Eurysthenes tenuere Laconicem, Tēa
menus Argos, Cresphontes Mesenā: atq; ij Apollinis sunt reuersi imperio. Nea-
que obscurum est Aegimij liberos, Dymantem & Pamphilum, unā cum Hera-
clidis profectos esse. Insuper Thebani Lacedæmonijs cohabitarunt.

e ¶ Diuina Pylo.) Ζαθέα πύλων. Per Pylum Mesenā accipit. Nam
recentiores Pylum, cuius rex fuit Nestor, non circa Triphyliam Arcadiæ, sed
iuxta Mesenā constituunt. f ¶ Meæ aut uocis.) Hæc in persona chos-
ri Libyci poeta dicit, uel in persona Arcefilai. ἠθοποιία ἢ προσωποποιία.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

¶ Vnde nati uenerunt Theram uiri Aegidæ pa-
tres mei, ^b non citra deorum consilium & operam:
sedenim ^c fatum quoddam ad lautum duxit con-
uiuium. Hinc suscipientes ὦ Apollo Carnéa tua,
per symposium celebramus mirifice conditā ur-
bem Cyrenen, ^d quam ferro gaudentes hospites
Troiani ^e Antenoris filij habitant. ^f Cum Helena
enim uenerunt, ubi fumantem atq; euersam pa-
triam uidere,

EPODOS, COLON XIII.

Martia ui.

Vnde

a ¶ Vnde nati uenerunt.) Poëta uel in Arcefilai uel sua persona hæc dicens, uel Arcefilaum ab usq; Heraclidis genus ducere, uel sese ipsum esse cognatum Arcefilao, ostendere cupit. Ex Lacedæmone igitur Thebani qui illic cum ipsis habitabant, coloniam deduxerunt in Theram, ex Thera uero in Cyrenen. Nam Lacedæmonij cum ijs qui à Lemniadibus & Argonautis descenderant, migrarunt primo Therã, deinde Cyrenen. Aegidas ergo Lacedæmonios appellat ab Aegeo, non Thesei quidem patre, sed enim Thebano quopiam, unde Aegidarum familia Thebis. Migrarunt uero Thebani Lacedæmona primum cum Doriensibus & Aristodemo, ut Ephorus autor est in Scholijs. secundo, sub Timomacho. Proinde hæc est sententia: Maiores mei Aegide, hoc est Thebani, ab Aegeo, unde Aegidarum tribus est Thebis, Lacedæmoni progeniti, hoc est, ex posteritate propagati, Theram uenerunt per coloniam, per migrationem. Sese ipsum Pindarus ita ad genus frerè Arcefilai pertinere ostendit. Sed ad Arcefilai si quis referat, ei per me rursum liberum erit. b ¶ Non sine Deorū opera.)

Diuino Apollinis oraculo has maiorum demigrationes factas adserit.

c ¶ Fatum quoddam ad lautum conuiuium.) Diuina prouidentia & oraculo Delphico Theræos in Libyam migrasse præcedenti ode, in expeditione Argonautarum abunde satisq; explicatum est. Lautum uero conuiuium, est περιφρασις Libyæ Cyrenes, propter soli fertilitatem, eiusq; regni amplitudinem ac potentiam. πολὺν τὸν ἐς ἔρανον, ad conuiuium multis uictimis celebre. ἔρανον hic habet, quæ uox non simpliciter conuiuium sonat, sed tale ubi suum quisq; cibum & symbolum adfert, ut ex Homeri Odys. α. ante indicatum. Quamquã per Catachresin poëtis familiarem pro εἰλαπίνῃ usurpare potuit. Ideo autem multis uictimis conspicuam lætitiã uocat, ipsam Libyæ Cyrenen, propter Carniã festã. Nam Panegyris est Apollini dicata, quam τὰ κερνεία nominat, à Carnείῳ Apolline dicta. Hesychius, κερνεία, inquit, Apollinis epitheton est, fortasse à Carno Iouis & Europæ filio. Hinc ego auguror Carnum illum instituisse primum festiuitatem quandam, & solennem in Apollinis gratiam conuentum, ubi uictimas illi ceciderunt, ac postea, ut moris erat, sint coniuati. Hinc ergo, hoc est, à Thera uel Thebis suscipientes Carneã tuã: Aegide enim patriam religionem & panegyrim Carneorum, secum usq; Cyrenen transfulerunt. De Carneis est apud Athenæum 4. ἀπνοσοφιστῶν. Δημήτριος σκῆψις τὴν κερνείων φησι εορτὴν μίμημα εἶναι στρατιωτικῆς ἀγωγῆς, τόπος γὰρ εἶναι γυνεία μὲν τῶ ἀειθμῶ, σκιὰ δὲ δὲ τοὶ καλωῖ, σκηναῖς ἔχοντες πᾶσι πύσιον τι, καὶ γυνεία καὶ ἑκάστου ἀνδρὸς δὲ πύσον. πάντα δὲ ἀπὸ προσάγματος κερνείων, ἕχεται ἐκαστὴ σκιά φρατρίας τρεῖς, καὶ γυνεία ἢ τῶν κερνείων πᾶσι.

Carniã

λακεδαιμονίοις εορτὴν ἐπὶ ἡμέροισιν ἔννεα. d ¶ *Quam habitant.*)
 ἔχοντι πᾶρ. Anastrophe est, pro ἄρ' ἔχουσι, Doricōs, quā habent ferro gau-
 dentes χαλκοχέρουαι: à χαλκός es, & χερμὴ bellum: hoc est, fortes bel-
 latores. χαλκός hic poetica catachresi pro σιδῆρος, id est, ferro accipi pos-
 test: & χέρμην à χεῖρομαι letor, pro letitia. Nam per antiphrasin bellum
 significat, quod illic minimum sit uoluptatis: uci simpliciter, à gaudio, sed uictor-
 ris: uictoria enim plurimum exhilarat, letosq; reddit. e ¶ *Antenor's filij.*)
 αὐτῶν τοιοῦτόν τε. In deuastatione Ilij, Græci pardaleo Antenor's domo pepera-
 cerunt, signo dato militibus, ut neminem ex Antenor's familia lederent: unde
 confecto excidio, Menelaum cum suis unā Antenor est sequutus. Menelaus uen-
 tis non adeò sequendis in Libyam est perlatus, ubi Antenoridæ, longo errore
 defatigati resederunt. f ¶ *Cum Helena enim.*) Excisa uidelicet & dis-
 ruta Troia, ut iam narratum. g ¶ *Martia ui.*) Hoc est, belli potentia &
 acerbitate.

^a Equestrem uero gentem diligenter ^b suscipiunt
 sacrificijs, uiri, ^c quos Aristoteles uelocioribus na-
 uibus duxit, salū altam semitā aperiens, muneri-
 bus eos uestigantes. ^d Præterea maiora deorum
 nemora cōdidit, recta q; protensam ac ^e leuem uis-
 am Apollineis sacris, ^f quibus propulsantur ma-
 la, fecit, ut ^g lapidibus strata equinis unguis cal-
 cata sonantiorē strepitū cieret, quæ difficilis an-
 tea dura q; fuerat. ^h Illic ⁱ in ultimo foro, ^k seorsim ab
 alijs regibus in monumentū Battus est repositus

a ¶ *Equestrem.*) Ab honore fato perfunctos Antenorides sequito, hic
 laudat. τόδ' ἐλάσσιππορ' ἐβη, equos agentem, equestrem, bellicosam gen-
 tem, ipsos nimirum Antenorides Troianos. b ¶ *Sacrificijs suscipiunt.*)
 δέχοντο θυσιάσιν, hoc est, defunctos etiā nū ueluti deos colunt. ἔχον-
 τές σφε, inquirentes illos, monumenta illorum uisitantes. δωροφόροι,
 munera & uictimas adferentes. c ¶ *Quos Aristoteles.*) τὸς αἰετοπέ-
 λους. Periphrasis Cyrenæorum. Antenoridarū ergo hic tanquam piorum me-
 minit, certe mirifice, quod etiam ex fato in Libyam peruenerint, ad eosq; rurs-
 sum oraculo Apollinis maiores Arcefilai sunt deducti: sanctos & pios & bonos
 fuisse Libyæ eos principes adseuerans, quibus Battus uel Aristoteles se socium
 fecit.

feit. d ¶ Præterea maiora deorum.) Arebus gestis Battum laudat. Cyrenen condidit, & ampliorem reddidit: plateam antea asperam lapidibus stravit, ut esset plana sacris & pompis, quæ in templum Apollinis illò firebantur. e ¶ Leuem.) πεδίαδ'α leuem, planam. f ¶ Quibus propulsantur mala.) ἀλεξιμῆγοτος, mala ab hominibus propulsantes, uel oblationes, uel supplicationes. g ¶ Σκυρωτῶ.) Plateā scyroten uocat, quod idem ualeat cum dictione λιθόσρωτος, uernacula lingua die steynstrass: ἀσκρωτος, quod lapidum, uel decidentem in lapidum cælatura uel incisione puluerem significat. In hoc uico Castoris etiam & Pollucis templum fuit.

h ¶ Illic.) ὄβρα. Alia ueneratio Batti, fatum eius infecuta. i ¶ In ultimo sito.) πρὸ μνοῖς ἀγορῆς, hoc est, extrema fori parte. Metaphora ducta à πρὸ μνῆ, quæ dictio puppim, nauis posteriorem illam partem ualeat.

k ¶ ἐπίδρα. Ad alteram partem, uel seorsim ab alijs.

STROPHE IIII. COLON XIII.

^aBeatus quidem apud suos erat, ac rempublicam suam colens augustus heros uiuebat, ideoq; in foro humatū uoluere, quum cæteri reges ante portam ciuitatis sepulturā nacti sint. ^bIngentem itaq; uirtutem molli rore conspersam, unā cum hymnorum perfusionibus, ^dterrestri mente alicubi audiunt maiores tui, suam nimirum felicitatē, ac filio tibi suo ^ccōmunem iustamq; gratiam o Arcesilæ; ^fquem in cœtu iuuenum decet, ^eaureum gerentem ensem celebrare Phœbum,

^a ¶ Beatus quidem.) Ab honore, quo uiuentē prosecuti sunt: nempe & mansuetudine & clementia, aq; sepultura, quam propter uirtutem & amorem erga rempublicam ipsi in foro instituerunt, extollit: quum aliorū regum sepultura, uel ante regiam, uel ante portam urbis esset. Quantum ab alijs regibus distreparit & excellentior fuerit, uel ipsa tumulatione ob oculos ponit.

^b ¶ Ingentem itaq; uirtutem.) Ad Arcesilaum redit, cum à uirtutibus & Pythia uictoria laudans. Maiores tui Battus & progenitores exhilarantur o Arcesilæ, uirtutem tuam qua eximius es audientes, conspersam molli rore, hoc est, fecundam: uirtus molli rore conspergitur: ut ros enim irrigat præta, & rore conspersa fertilia redduntur, sic uirtus tua fecunda est. Molli rore, id

est odis & poematis. c ¶ Vnà cum hymnorum suffusionibus.) Quid perrorem metaphoricè intelligat, ipse exponit, dum inquit, κώμων ὄρον-
 χόμοισιν. Est fecunda uirtus tua molliore, id est hymnorum suffusionibus.

d ¶ Terrestri mente.) χθονία φρεσίν. terrestri mente, ideo quod defun-
 ti maiores, ueluti in terra iaceant, quasi in monumentis animæ quoq; recubent,
 poetica loquendi forma. e ¶ Cōmunem sibi gratiam.) κοινὴ χάρις,
 cōmunem gratiam, id est oblectationem. Et ipsis tibiq; grata est, eritq; tua (qui
 filius & ipsorum es posterorum de numero) uirtus. f ¶ Quem in coetu.)
 Gratum esse debere Apollini Arcesilaum innuit, ut qui eius beneficio Pythiam
 uictoriam, cuius ipse p̄ses, retulerit: ut in sequenti Antistrophe persequetur
 uates. Estq; hic enallage personæ, à prima enim ad tertiam transilit: O Arcesila-
 iæ, quem decet, te scilicet. g ¶ Aureum.) χρυσαῖον Apollinis epithē-
 ton, quod aureum ensẽ gestet, hoc est, quod aureis radijs terrā hanc & mun-
 dum illustret.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

^a Cuius beneficio pulcherrimā sumptuū per-
 solutionem ^b ex Pythiis retulit, ^c gratiosum nem-
 pe uictoriæ melos. Nam & illum ipsum quem di-
 xi ^d uirum, prudentes inquam laudibus uehunt,
^e Mentem ætate quidem meliorē pascit, linguaq;
 & fiducia inter cæteras aues alas expandens ^f a-
 quila erat, ^g certaminisq; eius robur instar muri
 persistebat, ^h inter Musas à chara usq; matre uolati-
 lis repertus est, sapiēs ⁱ ac iuxtà aurigā mōstratus.

EPODOS, COLON XIII.

^k Quicquid egregiorū morum apud ciues fuit,
 primus aggressus est. ^l Deus illi nunc provide for-
 titudinem & potentiam perficit, ^m quam & in po-
 sterum, ô felices Saturnij circa opera & consilia
 illi donetis, nec fructus arborū corrumpens uen-
 torum hyberna uis, tempus eius ⁿ laceret. Cæte-
 rum Iouis magna mens bonorum hominum felici-
 tatem

citatem gubernat. Hunc & Olympicã uictoriam Batti generi dare precor, perinde ac Pythium ei concessit munus, honorem ue.

a ¶ Cuius beneficio.) Quia hic sumptuum meminit, magno constitisse Arcefilao hanc uictoriã arguit: tamen uictoriam omni sumptu præstantiorem esse.

b ¶ Ex Pythijs.) $\pi\upsilon\theta\omega\acute{o}\theta\upsilon$ aduerbium locale, pro $\epsilon\kappa\ \pi\upsilon\theta\acute{\omega}$ -
v.

c ¶ Gratosum uictoriæ melos.) Hymno quo uictor celebratur, omnem sumptum, quem in Pythijs ludis fecerit, persolui adserit.

d ¶ Vi-
rum.) Dilatio est uictoriæ. e ¶ Mentem ætate potiorem.) Iuuenem

Arcefilauum ob canam prudentiam laudant, inquit. Insigne certe encomion est, præter ætatem quempiam sapientia & eloquentia exornatum esse.

f ¶ Aquila erat.) Præclara cõparatione, aquilæ eum confert. Vt aquila omnium uolatilium est præstantissima & altissimi uolatus, sic inter suæ ætatis

principes Arcefilaus omnium & eloquentia & prudentia est optimus, est excellentissimus.

g ¶ Certaminisq; eius.) Fortitudinẽ eius in certamine, muro confert. Per admirationem etiam legi potest, $\omicron\iota\omicron\upsilon\ \delta\gamma\acute{\nu}\theta$: quale eius

robur in certamine: instar muri profectò. h ¶ Inter Musas.) Literis

ipsum à teneris unguiculis cõuersatũ esse uult. A matre fuit uolatilis. Metapho-

ra est. hoc est, à puero ingenio, sapientia & prudentia clarus ita fuit, ut ueluti

maturis alis uolare potuerit: id est, perfectus natura in intellectu & literis fuerit, perinde ac alterius opera nõ esset usus. i ¶ Ac iuxta sapiens auriga.)

$\acute{\alpha}\rho\chi\mu\alpha\tau\eta\lambda\acute{\alpha}\tau\eta\varsigma\ \sigma\omicron\phi\acute{o}\varsigma$. A felici currus administratione. k ¶ Quic-
quid egregiorum morum.) $\omicron\sigma\alpha\iota$. Ab exemplo uirtutum, & moribus Arce-

filai. l ¶ Deus ei.) $\theta\epsilon\acute{o}\varsigma\ \tau\epsilon\ \omicron\iota$. A bene fauente, præsenteq; diuina cle-

mentia. m ¶ Quam & in posterum.) $\kappa\epsilon\iota\ \tau\omicron\ \lambda\omicron\iota\ \pi\acute{o}\rho\omicron$. Peroratio est,

qua suo more, ut florenti in posterũ felicitate, Dei benignitate, Arcefilaus per-

fruat. n ¶ Laceret.) $\lambda\alpha\mu\alpha\lambda\acute{\iota}\zeta\epsilon\delta\iota$, petulantem esse, lasciuire instar uitularum: à $\lambda\alpha\mu\alpha\lambda\iota\varsigma$ uacca: quo uerbo utitur posthac

Pindarus II. Pythiorũ ode, Antistrophe se-
cundæ strophes.

^a Vdite, iam enim ^b nigroculæ Veneris, ^c Gratiarum ue agrum perambulamus, umbilicum uidelicet horrifonæ terræ, ^d ad templum accedentes: illic felicibus ^f Emmenidis, ^g fluuialiq; Agrigento & Xenocrati, paratus ^h hymnorū Pythia de uictoria thesaurus, in pulcherrimo repositus est ⁱ Delphico saltu.

Quem neq; hybernus imber subito cōcitatus & aliunde adscitus, unā cum immiti turbidæ nebulæ exercitu, neq; uentus cum omnia rapienti ^k turbine ad angulos maris uerberatus, auferet: ^l faciem habens puro in uiro, patre tuo ô Thrasybule: at communem generi tuo gloriosam uictoriam mortalium sermonibus ^m in Crisæ concauitatibus annunciabit.

Argumentum.

Xenocratem Agrigentinum laudat, qui uictor euasit Pythiade 24. Quod hymni non omnes pro rerum gestarum temporibus sint digesti, planum est ex hoc, quod Arcefilaus, cuius in priori ode meminit, uictoria coronatus Pythiade 31. Non triade, sed dyade sectionū hic usus est poëta, nouem colis Strophe semp̄ & Antistrophe contextis, omiſſa Epodo. Euehit ergo ipsum à patria, à Pythia uictoria, ac statim orationem ad filium transfert sanè Thrasybulum, ad finem usq; huius ode in eius præconijs perseverans: ut non immeritò epigrapha huius hymni talis esse debeat: XENOCRATI Agrigentino, & filio eius Thrasybulo, curru. Ipsum itaq; filium à pietate cum erga deos, tum parentes, à modestia, sapientia & literis, ab equitatu, à candore, ac dulci cum amicis conuersatione, extollit. a (Audite.) ἀκούσατε. Ab apostrophe ad auditores

tores, uel ad eos, qui suum hunc hymnum sint perlaturi, hunc hymnum orditur: Prima uoce attentos eos reddens. b (Nigrocula.) ἑλικώπιος ὄφρα ποδίστης, Veneris nigros oculos habentis: per synecdochen pro formosae.

c (Gratiarū agrum.) Metaphora est, pro amoenissimo, quem ipsae Charietes incolant & Venus, ob iucunditatem suam. Ratio est, quia aureis arrigere debeant: formosae enim Veneris & Gratiarum per ambulamus agrum. Allegoria est, cuius haec est sententia: Xenocratem laudaturi pulcherrimam praekoniorum eius & iucundissimam praemanibus habemus materiem. d (Ad templum.) Manet incepta allegoria. Sensus est: Laudaturi Xenocratem Agrigentinum, accedimus templum, ubi est umbilicus horrisonae terrae, hoc est, Pythonem, quae est in medio terrae sita, ut supra commemoratum. Quia horrisonam uel frementem tellurem admodum uocat? An ideo quod Permessus fluuius Paronasi praeterlabatur Pythonem? uel, quod oracula illic Apollinis ualde sonent, ac nunquam non praesto sint? e (Illic.) Quid ex templo Pythij Apollinis relaturus sit, explicat. Inde uictoria Pythiam adfremus, cuius illic monumentum cernitur in gloriam Emmenidarum, Xenocratis & Agrigentini.

f (Emmenidis.) Per Emmenidas maiores Xenocratis intelligit. Hippostratus apud Interpretem, in Siciliae genealogijs adserit Emmenidem & Xenodicum Thelemachi filios esse. Emmenidae praeterea eos esse nepotes & posteros, qui Theronis & Xenocratis temporibus in Sicilia floruisse. Xenodici uero liberos Hippocratem & Capyn postea esse abactos. g (Fluuiali.) Agrigentum fluuiale nominat, quod eiusdem nominis fluuius praeterfluat, ut in Olympijs est uidere. h (Hymnorum thesaurus.) Dura ac dithyrambica metaphora. Hymnum suum thesaurum nominat, atque cum neque ab ullo imbre, uel uento demolendum unquam adserit. Nam sola literae, reliquis caducis bonis pereuntibus, manent. Praeterea quod imbrem immitem turbidae nebulae exercitum uocat, imbris eo nomine originem exprimit. Nam ut Physici sentiunt, & Socrates cum Strepaside in Nebulis disputat, & Plinius in 2. historiae naturae habet, imber nascitur ex humore uel exhalatione uel uapore per solis calorem in aera subleuato, qui si nubibus claudatur, ruptis tandem nubium membranis in imbrem dispergatur. i (Delphico saltu.) Locum ubi uictoriae consecratum sit encomium, ponit. Estque Delphicus saltus, periphrasis Pythonis, uel etiam Delphorum, seu templi Apollinis. ἀρδανωία ὑάπην, in Apollineo saltu. ὑάπην saltus est uel syluosus locus: quae significatione Nicander in Alexipharmacis utitur. Eiusdem significationis ὑάπην est apud eundem autorem in Theriacis, dum inquit, de Chironia, uel Centaurio loquens:

-ἄδ' ὑπὲρ αἴης

ῥίφα, καὶ ἔ Βυβόωσσε πελεθρόνιον νάπ & ἰχά.

Hic uero πλὴν νάπλω campū quidam putant, in quo equestria certamina sunt
 ἄστα. Alij in treis parteis Delphos secerni aiunt, quarum una quidem sit summa,
 altera media, in qua etiam est quæ uocatur Nape. Atqui summam pro Apolline
 neo templo accipitur hic. k (Turbine.) χόρῳς, corni lapidumq; mi-
 stura est, uel turbo. Magna laus hymni. Talis est thesaurus repositus Xenocra-
 ti ac Thrasymbulo, quem neq; imbrium uis, neq; uehemens uentorū turbo unquā
 diripiet, uel discerpēt, uel abolebit. l (Faciem habens.) φάει δὲ πρὸ-
 σωπορ. Subaudiendum est, ἔχωρ. Hactenus à Pythia uictoria laudauit Xe-
 nocratem, nunc præconium patris ad filium Thrasymbulum traducit. Laus enim
 filij in patrem etiam resilit. m (In Crise concauitatus.) Crise Del-
 phorum oppidum est. Atqui hic repetendum quod in origine Pythiorū anno-
 tatum est, Pythonem dictam etiam Napeν, Petreeffam & Crisam. Sic, in Crise
 se cōcauitatus, accipiendum hic erit, pro Pythonis locis. Mortales genus tua-
 um prædicabunt ὀ Thrasymbule, ob uictorias cum tibi tum etiam tuis partam in
 Pythijs ludis.

STROPHE II. COLON IX.

« Tu itaq; tenens ipsam dextrè rectam admoni-
 tionem ducis, quam olim Philyræ filium Chiro-
 nem in montibus fortissimo Achilli parentibus
 • destituto cōmendasse ferunt: nempe^b Saturnium
 » Iouem, & coruscationis & fulgetri grauer tuen-
 » tem gubernatorem, præ cæteris colendum esse:
 » neq; unquam honore tali statam parentū uitam
 » priuandam.

ANTISTROPHE, COLON IX.

« Sic & generosus quondam Antilochus hanc
 sententiā ferens pro patre occidit, crudelem bela-
 loq; obuios perimentem Aethiopū ducem Mem-
 nona adortus. ^a Siquidem Nestoreū currū equus
 impediebat, Paridis telis fauciatus, hic uero ^rro-
 bustam hastam administrabat. ^c Messenij tum se-
 nis perturbata mens filium suum in clamauit.

STROPHE

STROPHE III. COLON IX.

Vanus autem sermo eum non auertit ab instituto: permanens enim diuinus ille uir, sua morte patris uitam comparauit. Visus est ergo ueterū posteritati, mirandum hoc opus perficiens circa parētes, summus fuisse uirtute. At illa iam negliguntur. Ex nostris uero uel Thrasybulus ad paternam regulam potissimum conscendit,

ANTISTROPHE, COLON IX.

Patruumque suum adiens, omnem ei splendorem indicauit, mente diuitias continens, neque iniustam neque superbam ætatem transigens. Sapientiam porro è Musarum adytis comparans: teque terræ quassatorem Neptune, qui equestrem ludum periucundo animo reperisti, totis uiribus accedit. Præterea dulcis illius in amicis conuersationibus mens, apum etiam cancellato operi respondet.

^a (Tu itaq; tenens ipsam.) Laus filij, à pietate erga deos & parentes. Confert autem Thrasybulum Achilli. Quemadmodum, inquit, Achilles præceptoris sui Chironis institutioni obsecutus, pius & erga Deum & homines uixit: sic tu Thrasybule Deum uereris & parentes obseruas. ^b (Saturniū Iouem.) Duo prima Decalogi mandata, de religione in Deum & reuerentia in parentes, gentibus etiam cordi fuisse, ueterum philosophorum, rhetorum & poetarum Græciæ scripta testantur. Nec opus est hic adferre, quæ Phocylides, Pythagoras, Aristoteles, Isocrates, in hanc sententiam memoriæ prodiderint, quam sint nemini non exploratissima. Qui in hisce duobus mandatis spiritum duxerit, & reliqua uita exprimet: ex duorum enim priorum neglectu, reliquorum etiam uiolationem sequi necessum est. Pius ergo fuit & bonus uir Achilles, dein Antilochus, & hic postremo Thrasybulus, dum Deū & parentes suos sunt uenerati. De ciuili hic uirtute loquor. καὶ γὰρ τίς ἐν οἷσδε πλὴν πρωτῶν ὑπολαβὴν ἢ δεκαλόγῳ πᾶσι παυσδίν ἐθέσει ἀγνωσῶν ὁψιτέλει-

σύντε καὶ ἀτέλειον εἶν. Liberis autem uerbum illud Dei memori mente semper uoluitandum est, Venerare patrem & matrem, ut multā aetatem super terram spiritū ducas. c C Sic & generosus quondam.) ἐγώνετο καὶ πρότερον Βιατῆς. Fortem & generosum sonat Βιατῆς, à Βία deducta uox. Antilocho Nestoris filio, qui pro patre suo mortem oppetit, Thrasymbulus confert, elegantissima dilatatione hunc hymnum amplificans. Non quod consuemilem ad modum à patris ceruice arcuerit hostis gladium Thrasymbulus, uerum quod non minus pius in parentem suum Xenocratem fuerit, atq; Antilochus in Nestorem. Meminit & Penelope huius Antilochi fata, sed non à Memnone, uerum ab Hectore uictum dicit: quanquam Penelopen ex famæ relatu errare nō non indecorum fuerit:

Sive quis Antilochum narrabat ab Hectore uictum,

Antilochus nostri causa timoris erat.

d C Siquidem Nestorem currum.) Meminit & Homerus, quomodo equus currum Nestoris impedierit, cum ait:

σὺ δ' ἰππὸς ἐτάραξε κυλινδρῶν & περὶ χαλκῶ.

Quod uero pro patre occubuerit Antilochus, summam Homerus ostendit cum inquit, Odyss. 4.

τόν ῥ' ἦδ' ἐκτενε φαεινὸς ἀγλαὸς ἦος.

e C Messenij senis.) Messenius senex, periphrasis est Nestoris, qui est à Messena regione & urbe, non longe à Pylo sita, ut Stephanus & Strabo habent. Inclamauit & deplorauit filium suum Antilochum à Memnone interea uentem Nestor. f C Vanus sermo.) χεμαίπτες δ' ἀρ' ἔπθ, uana

ab instituto, quo minus aggredereetur Aethiopem. g C Illa iam negligitur.) Hodie non multi reperiuntur, qui sese Antilochi in morem gerant. Vel per correctionem & reditum accipi potest: quasi dicat: Sed hæc iam faciemus missa, & ad institutū reuertemur. h C Patruumq; suum.) Auunculum

Theronem scilicet, is enim frater Xenocratis patris Thrasymbuli fuit.

i C Mente diuitias cōtinens.) νόος δὲ πλοῦτον ἀγλ. Id est, ratione quadam ditescit. uel, ob potentiam suam & diuitias non erigit cristas, non est arrogans, non fastuosus: ab insigni cum prudentia cōmendans. Mente diues est, animi bonis clarus est. k C Sapientiam porrò.) Α sapientia ex bonis literis parta. l C Teq; terræ quassatorem Neptune.) τιντ' ἐλελύθη.

Neptuni est epitheton ἐλελύθη, terræ cōcussor. Ab equestri certamine. Neptunus enim equestris deus est. m C Præterea dulcis illius in amica cōuersatione mens.) Α candore & amica apud cōetaneos cōuersatione. Mentem

Thrasymbuli

Thrasibuli adeo candidam, adeo in conuersatione dulcem esse ait, ut uel mel ipsum dulcedine sua uincat.

MEGACLI ATHENAE O QVADRIGA, ODE VII.

STROPHE I. COLON VII.

Plcherrimum^a clarissimæ ciuitatibus Athenæ procemium, haud uulgaris potentia Alcæonidarū generi præbent, ut inde fundamentum iaciatur hymnis, quos equi meruerunt. ^b Quam enim patriam, quam uē domū incola ego Græciæ Megaculis ædibus præstantiorē de prædicare potero?

ENARRATIO.

Megacles, cui hæc ode inscripta est, Atheniensis, uicit quadriga Pythijs ludis. Ad Alcæonem hic genus suum retulit ditissimum illum. Siquidem quum ad Cræsum is peruenisset, à rege illi permissum, ut ingressus gazophylacium, quantum uellet exportaret. Indutus ergo cothurnis, Dionysiacis calciamentis, factoque sinu, auro sese oppleuit: quin & capillis aurum illigauit, oriq; suo iuxta indidit, ut ita præ pondere uix incedere posset. Quo ex gestu ad risum effusus rex, alijs illum maioribus honorauit muneribus. Hinc Alcæon ille omnium celeberrimus in Attica factus est. Ab hoc Alcæonidæ, qui Pisistratarum tyrannidem abrogarunt. Laudat Megaclem à patria, à sua maiorumq; uictorijs.

^a (Clarissimæ ciuitatibus.) Quia Megacles Atheniensis est, hymnus illius uictoriæ dicatus, prius & antiquius exordium habere non potest, quam ab ipsis Athenis. *μεγαλοπόλις* nominat, ad Thesei regis prudentiã respiciens, qui multos uicos Atticæ sparsos, in unam urbem Athenas collegit ac transtulit, ut Isocrates in encomio Helenæ testatur. ^b (Quam enim patriam.) A patriæ claritudine. Athenas omnium Græciæ urbium clarissimam esse ait: quod nullis argumentis confirmationis eget: præclara enim eius urbis facta, & excellentissima in omni eruditionis genere ingenia, uel hodiè usq; testantur.

ANTISTROPHE, COLON VII.

Siquidem per omneis urbes sermo de^a Erechthei ciuibus habetur. ^b Apollo Pythiam illi domū

tuam admirandā parauerūt. ^c At uero me quinque
Isthmiæ uictoriæ trahunt, una excellens item Olympiaca, duæque Delphicæ,

EPODOS, COLON IX.

O Megacles, & uestræ & maiorū. ^d Ob recentem quidem felicitatem gaudeo, uerum & quā dantenus doleo, reputans inuidiam, quæ permūtare rerum prosperum successum consueuit. ^e At qui uulgatum est, uaria homini florenti constituto fortuna contingere.

a ¶ (Erechthei ciuibus.) Periphrasis est Atheniensium. Erechtheus enim Athenarum princeps fuit, ut Isocrates in Panegyrico testimonium dicit. hinc Erechthide Athenienses dicuntur. b ¶ (Apollo Pythiam.) οἱ πύθωνες δῆμου. Incenso per Pisistratidas tyrannos Apollinis templo, Alcmaeonide ab iisdem in fugam acti, se templū reedificaturos sunt polliciti. Acceptis ergo pecunijs, collectaque manu, in Pisistratidas sese armarunt: deinde uictoria potiti, multo tripudio & gratiarum actione suam Apollini templum instaurarunt.

c ¶ (At uero me.) ἀγόντι δ' ἔμε. A uictorijs, scilicet Isthmijs, una Olympiaca, duabus Pythijs. d ¶ (Ob recentem felicitatem gaudeo.) Hoc est, ob uictoriam hanc Pythiā recens partam letor: uerum doleo inuidiæ nomine, quæ propterea te impetit. Aristarchus hanc oden uictoris incidisse in threnos (quos item scripserat) Hippocratis cognati Megaclis affirmat. Verū simpliciter accipi potest de inuidia, uirtutem semper comitante: unde & gnomen statim consolatoriam adiicit, quasi animare uelit Megaclen, ne uel pili faciat suos o fores. Eam enim stabilem esse felicitatem, quæ inuidia & quibusdam infortunijs temperetur, ne nimium cristas nimia felicitas erigat. e ¶ (Atqui uulgatum est.) ἔτῳ κεν ἀσπί. Ea est stabilis & firma felicitas, quæ subinde bona & mala sustinere possit: nam suum cuique felicitati malum ferē appensum est: perinde ac Homerus etiam testatur:

ἄρ περ εἰ μὲ δ' ἔδιδασκε δίδασ δ' ἀγαθόν τε καὶ ὄν τε.

ARISTO

ARISTOMENI AEGINETAE LVCTA
TORI, ODE VIII.

STROPHE I. COLON IX.

 Amica menti & cogitationi Tranquil-
litas, o^a Iustitiæ gnata, urbes maxi-
mas conseruans, ^b& consiliorū & bel-
lorū excellentissimas clauis habens,
^cPythionicum Aristomeni honorem suscipe. Tu
enim ^dquod molle & mite est, & facere & ferre
potes, temporis ipso, ut res tulerit, procurfu.

ANTISTROPHE, COLON IX.

Tu quoties immansuetā quis in corde iram cō-
traxerit, aspera ægreferensq; occurris, proq; ui-
ribus tuis ^ciniuriam in sentinam ponis. ^fTe neq;
^bPorphyrío, quum præter fatum certaret, obser-
uauit. ^gPreciosissimum sanè lucrum habet, quod
^eex ædibus uoluntarij donantis retulerit quisquā.

EPODOS, COLON XI.

Iniuria quidem arroganti, suo tempore noxia
est. At neq; ^bCilix Typho ⁱmultorum capitum,
neq; ^kGigantum rex tranquillitatis potentiā effu-
git. Domiti sunt enim, ^lhic Iouis fulmine, ille A-
pollineis telis. ^mQui Apollo benigna mēte, ⁿCir-
rhæ, ^oParnassia herba, ^pDoricaq; laude corona-
tum ^qXenarcis filium suscepit.

ENARRATIO.

Aristomenem Aegineticum, qui uicit Pythiade circiter 37. lucta, cōmen-
dat, à patria, à uictoria cognatorum & suis: à fortitudine. Insigne porrò huic *Argumentum.*
hymno atexit exordium, tranquillitatem siue pacem graphice depingens. Con-
sonat huic procemio Psalmus ille Dauidicus: Ecce quàm bonū & quàm iucun-

dum. Commendat autem pacem & tranquillitatem, siue propter Aeginet. diuinam
politiam, siue uictoris Aristomenis mansuetudinem. Videtur mea quidem opinio
ad nomen ipsum poeta respexisse, ac mores nomini pulchre conuenientes
perpendisse, dum à tali exordio hanc oden auspicaretur. Sonat enim optima
mentis hominem ἀεισωμύτης. Iam quid melius, quid iucundius, humanitate,
tranquillitate, pace, mansuetudine? a (Iustitiae filia.) δίκης θυγατρὸς.
Iustitiae filiam poetice tranquillitatem facit. b (Et consiliorum.) Egre
gium tranquillitatis & concordiae, imò aureum praeconium: tranquillitas, pax
& concordia, cum pacem tum bellum administrat. c (Pythionicum ho
norem.) Precatur, ut ipsa diua ἡσυχία benigne hymnū hunc, in laudem Py
thiae Aristomenis uictoriae factum, suscipiat. d (Quod molle est.) Eā
tua natura est, ut possis quae sunt mollia & iucunda, cum facere tum suscinere:
deinde, quae dira sunt & atrocia, rursum potes arcere, uel mitigare.

e (Iniuriam in sentinam ponis.) ἀντλῶν & mare & sentinam Home
ro significat, dum inquit:

ἀντλῶ δ' ἂν δὲ πικρὸν πρὸς ὄσ' εἰναλίην κήϊξ.

Ergo πικρὸν ἂν ἀντλῶ, ponere in sentinam, Pindaro allegorice est submersi
gere, componere, compescere, ἐκποδῶν ποιῆν. f (Te neq; Porphy
rio.) τὰν εὐδὲ πορφυρίων. Contrario exemplo amplificat tranquillitatis
encomium. Porphyrio gigas ille, atheus, expers quietis, pacisq; fuit.

g (Preciosissimum sanè lucrum.) κέρδος Κίλτατον. Gnome est,
qua Porphyriionis factum improbat, ac nequiter & uiolenter eum egisse pro
bat, dum Ioui unà cum cæteris reluctatus est, & cælum Ioui adimere nisus. Ma
nus, inquit, optimum est illud, quod ab hilariter dante amico quispiam accipie
at. Verum nihil lucrum tum prodest, si rapina, fraude & iniuria partum sit.
quasi dicat: Tu Porphyrio, tuq; Typho, non debebatis, tranquillitate uiolata,
Iouem laceffere, & ab eo auferre, quod sponte sua uobis non offerebat.

h (Cilix Typho.) Typhonem gigantem, quem supra in quarta Olym
piorum, & prima Pythiorum ode in Sicilia posuit, nunc in Ciliciam transfe
fert. Ratio est, quod τῦφῶν ardere significat. Vnde ubi igni nocturno montes
ardent, illic humatos esse gigantes poetæ finxerunt, ut prima Pythiorum ode
perceptum. Meminit & aliorum & Porphyriionis Horatius in 3. Carminum.

i (Multorum capitum.) πολυκεφάλων hic nominat, quæ 4. Olym
piorum hymno ἐκ τοῦ κέφαλον dixit Typhoëa. k (Gigantium
rex.) Per gigantium regem num Porphyriionem uel Briareon accipiat, cæci
didus lector iudicet. l (Hic Iouis.) Typho Iouis flumine ictus, Pora
phyrion Apollinis sagittis traectus perijt. m (Qui benigna.) ὁσ δὲ
μὲν εἶ.

Delphi. Pulchre exordium applicat ad mansuetum Aristomenem Pythium uictorem, ubi ad Pythium de industria Apollinem peruenit. n (Cirrha.) Delphorum oppidum Cirrha est: pro Delphis accipitur. o (Parnasia herba.) πῶα πῆγνασία. Herba Parnasia laurus est, Apollini sacra. p (Dorica laude.) Per Doricam laudem, Aeginetarum hymnus intelligendus est: Dorices enim ab Argo in Aeginam demigrarunt, ut Scholia. q (Xenarces.) Xenarces pater est Aristomenis: hospitalem & liberalem sonat, à ξένος hospes, & ἀρκέω sufficio, praebeo.

STROPHE II. COLON IX.

Proinde iustitiae ciuitate florens insula Aegina, ^a a Gratijs non excidit inclytis ^b Aeacidarum uirtutibus apprehensis. Consummata iam inde ab initio gloriam habet, tum quod plerisque semper uictoricibus in certaminibus decantatur, tum quod excellentissimos celeribus praелиjs heroës educarit.

ANTISTROPHE, COLON IX.

Quae certe uirorum ornamenta sunt. ^d Atqui hac uice non mihi tempus suppetit, ut longa concione Aeginam praedicem, lyra, molliq; cantu, ne satietas aduentu suo molesta sit. ^e Quod uero ante pedes meos currit, eat. ^f Tuae res Aristomenes praeclearae, circa meam artem recentissimae uolant.

EPODOS, COLON XI.

Vestigia namq; fratrum matris per luctam imitatus, ^b Theognetum Olympico certamine non redarguis, neq; Clytomachi in Isthmo robustis membris partam uictoriam confundis: multiplicans ^c Midylidarum gentem sermonem fers illum, quem olim Oeclis filius Amphiaras, quum Thebis septem portas habentibus filios acriter inter

fese pugnantes cerneret, protulit:

STROPHE III. COLON IX.

Quando ex Argo altera expeditione, posteri
Thebas profecti sunt.

a (A Gratijs.) A patria Aegina uictorem euehit. A Gratijs non excidit, hoc est, Aegina humanitate, mutua beneficentia & amicitia floret.

b (Aeacidarum.) Inclytas Aeacidarū uirtutes sequens. Aeacidae sunt Aeaci & filij & nepotes uel posteri. Filij eius sunt Telamon, & Peleus: Telamonis, Aiāx & Teucrus: Pelei, Achilles. Aeginam autem incoluit Aeacus, ut est uidere apud Isocratem in Euagora, ut & in Olympijs indicatum. A præclaro ergo principe Aeaco, ab ingenijs certaminibus experiundis accommodatis, ab insignibus heroibus extollit. Valde autē multos nicephoros ea Aegina peperit, ut liquidò apud Pindarum apparet.

c (Virorum ornamenta.) Emphas sis est in dictione uirorum. Hæc certe clariora facta euidenter cōfirmant, Aeginaetas uiros fortes esse.

d (Atq; hac uice.) ἀρετῶν uel μετὰ σπουδῆς. Tempus non ferre ut plura de Aeginae laudibus aduocat, ne satietas molesta sit, si sæpius Aeginam laudet.

e (Quod ante pedes meos.) Hoc est, quod in procinctu est, & iam præ manibus, illud non omitam.

f (Tua res Aristomenes.) Propositio est, quare relicta Aegina, se Aristomenē iam nunc prædicaturum adserit. Tua res gesta, uictoria Pythia: recentissima, recentior & nuper parta, uolant circa meam artem: hoc est, materiem laudum præbens, quibus te meis poematis extollam.

g (Per luctam.) πηλοισυ ἀρεσι. A lucta primum hic laudat Aristomenem.

h (Theognetum.) Theognetus Olympicorum, Clytomachus Isthmiorū uictores, auunculi fuerunt Aristomenis. θεογονετῆς à Deo genitum, uel diuinam generationem sonat. Clytomachus, fortiter & strenuè pugnans, seu pugna inclytum.

i (Midylidarum.) Familia in Aegina est Midylidarum, ab autore suo Midylo. Genus inquit, μεδυλιδῶν, hoc est, genus & gentem patriam amplificans, illum sermone, tibiq; conuenit, in te locum habet gnomen, quam olim uates Amphiarus protulit, quum uideret superstitibus liberis fortiter aduersum Thebanos dimicare. Laudis locus, à fortitudine petitus.

Tum enim ipsi dimicantibus inquit: "Generosa
uirtus natura sua eximia est: prudentia quoque parentum, soboli est decora." Intueor palam Alcæ
maonem.

maonem, in scuto suo draconem nigrore uarium uertentem primum in Cadmi portis.

ANTISTROPHE, COLON IX.

Atqui Adrastus heros priori bello defessus, nunc melioris augurij nuncio detinetur, nec pro suæ domus more aget. ^aSolus enim ex Danaorū exercitu, cæsi filij ossa colligens, diuina benignitate, cum innoxio populo proficiscetur,

a (Generosa uirtus.) Gnome est, qua in Aristomene paternam & gentilitiam uirtutem enite scere dicit. b Intueor palam Alcmaonem.) Amphiarai filius est Alcmaon, Talai filius Adrastus. Alcmaon itaq; draconem in scuto gerit, eo quod augurijs & uaticinijs idonea sit bestiola, ut quæ antra terræ subrepat, perinde ac uates Amphiaraius tellurem subijt. Pulchre aut filius patris artem, uaticinationem nempe, Draconis symbolo adumbrat.

c (Nec pro suæ domus more aget.) τὸ δὲ κατὰ τὸν ἰδιότυ οἴοντο ἑνὸς ἄλλοις πρὸς ἑξῆς. Quid Amphiaraius uaticinatus sit, enumerare pergit. Secunda, inquit, expeditione, qua nunc Amphiaraius eum belligerari cernit, non pro sue gentis more aget, longe q; alia pugna erit, quam sit antea expertus. Priori enim bello Adrastus solus reliquis omnibus interemptis seruatus est. Altera expeditione, omnibus suis seruatis, solo filio Aegialeo est orbatus: autore Hellanico apud Interpretem. d (Solus enim ex Danaorum.) μὲν γὰρ ἐκ Δαναῶν. In prima expeditione sex duces interierunt, solo Adrasto superstitite. In secunda solus Adrastris filius Aegialeus occidit. Vnde Nemesin deam uindictæ ab Adrasto rege ἀδραστίδων appellatâ uolunt: qua de Erasmus in Adrastris Nemesi. in 2. & 5. Olympiorum huius historiæ mentio facta. Nemesi Adrastris ergo ideo uocatur, non iuxta mentem Xenodoti, quod Argiui nullam cladem post Adrastrum bellum reportauerint, cæterum quod Adrastrus secunda expeditione arrogantiam, timorē & fastum Thebanorum egregie sit ultus & compresserit, ut ex hoc Pindari loco satis aperte colligitur.

EPODOS, COLON XI.

Ad latos ^aAbantis uicos. ^bHæc quidem Amphiaraius cecinit, ^c& ego ipse gaudens Alcmanē coronis adorno, & encomio cōspargo, quod mi-

hi uicinus, mearumq; facultatum custos occurre-
rit ad celebrem^d terræ umbilicū profectò, ac uaticiniorum cognatas^c apprehenderit artes.

a ¶ (Abantis uicos.) Abantis uici, periphrasis est Argi. Abas Lyncei filius, est Talai pater, cuius gnatus Adrastus Argū incoluit. b ¶ (Hæc quis dem.) Epilogus uaticinij Amphiarai. Adrasto ergo confert Aristomenem: ut enim Adrastus & familia & genti suæ decori & ornamento fuit, eximiaq; maiorum uirtutes expressit, sic Aristomenes maioribus suis est honori. Hic ambiguitas nascitur, qui Amphiarai, qui priori expeditione aduersum Thebanos absorptus est, miseratione Iouis, ne Periclymeni iræ exponeretur, altera iam expeditione rursum uaticinetur. Cui enim iam antea terra dehiscuit, ille nō potest diuinatione, uel uaticinio uti: ut qui uita defunctus est, non potest esse uiuus. In 5. Olympiorum & 9. Pythiorum Amphiarai in primo bello moritur, uel uiuus terra clauditur: ergo in secundo bello non potuit uaticinari. Nisi igitur per idolopœiam hic locus accipiatur, non uideo quomodo laboranti illi succurri possit. Per idolopœiā enim huiusmodi sententia erit: Quod Amphiarai Oëclis filius ab inferis suscitatus, uel si tum in terris spiritum duxisset, dum altera expeditione Argiui Thebanos inuasissent, potuisset ita uaticinari: Generosam uirtutem &c. Sin quis hic meliora proferat, illi non immeritò cedendum.

c ¶ (Et ego ipse gaudens.) ἡρόω μὲν δὲ κῆρ αὐτὸς. Chorus in persona Aristomenis hæc dicit: Alcman mihi occurrit, dum proficiscerer ad Pythia certamina: quo indicat, se fortasse usum uaticinio, & ueluti oraculo quodā obstituisse uictoriā: fuit enim Alcman uaticinij patris Amphiarai, uaticinij filius.

d ¶ (Terræ umbilicum.) Terræ umbilicum, Pythonem uel Delphos appellat: illic enim terræ medium esse, in superioribus cōmonefactū. e ¶ (Apprehenderit.) ἐφάρατο, uaticinia iuxta cognatas artis attigit. Id est, res sponsum mihi dedit, ut cui uaticinandi ars congenita, aq; patre tradita fuerit.

STROPHE IIII. COLON IX.

“Tuq; Apollo, qui^b nullos non suscipiens Pythicum templū gloriose administras in uallibus, ubi^c plurimum gaudij Aristomeni tribuisti, ^d cui & antehac Aeginæ uictoriam quinquatrij^c tuis in sacris ô rex cōtulisti. Ad hæc te^f meapte spon-
te precor,

ANTISTO

ANTISTROPHE, COLON IX.

8 Vt respicias quæcuncq̃, circa quemuis, ad
 mensurã quandam^b compono: suauifonis enim
 hymnis iustitia astat. Deorum autem incorrupti-
 bilem curã peto^k Xenarces, ut uestras fortunas
 confirmet. Nam ubi quisquam citra diuturnum
 laborem^m opulentus sit, is multisⁿ insipientium
 sapiens, uidetur

EPODOS, COLON XI.

Facultates illas rectorum consiliorum artibus
 peperisse.° At hæc in humanis uiribus non sunt.
 Deus uero hæc præbet, qui aliàs aliũ extollens,
 alium potentia sua, pro modo tamen^p deiicit. Me
 garis tibi munus præstò est, inq̃^r Marathonis ual-
 le. Iunonis deniq̃ patrium certamen, hisce cum
 tribus uictorijs Aristomenes reuera domuisti

STROPHE V. COLON IX.

Quatuor, quibus superincidisti, insipientium
 corpora, x malum illis meditans.

a ¶ Tuq̃; Apollo.) Redit ad institutum, precans Apollinem, ut sua pro-
 pitia uoluntate poëtice suæ adspiret, qua insignis uictores canit.

b ¶ πεινδόνου.) Omnes conuenas suscipiens templũ. c ¶ Plus-
 rimum gaudij.) μέγιστον χαρμῶτων. Victoriã Aristomenis Pythiam A-
 pollini per auxesin acceptam refert. d ¶ Cui & antehac Aeginæ.)

Antea quàm Pythia corona redimiretur domi, id est, in patria Aegina, Delphi-
 norum (qui ludus quinquentio constans in gratiam Apollinis illic agebatur) ui-
 ctor euasit. Etenim Apollo & Diana ab Aeginetis impense colebantur.

e ¶ Tuis in sacris.) ὑμῶϊς. Enallage numeri, pluralis pro singulari.
 ὑμῶϊς pro σαῖς, uestris pro tuis. f ¶ Meapte sponte precor.) ἐκόν-
 τι δ' ὄχρουαι νόω. Hactenus ab exordio inuocationis Apollinis, à dictione
 ἐκατηέλε, amplificationem, à loco Pythij templi, aq̃; uictoria Aeginetica
 subnequit, nunc precationem illam complet. g ¶ Vt respicias.) Precor

inquit, ut uideas quæ de quouis, qua harmonia, quo decoro canã. **h** **(Compono.)** *νέομαι*, pro *ἐπέγραμμαι*, uel *γράφω*. **i** **(Iustitia.)** *δική*, pro *δικαιοσύνη*, ut apud Aristophanem in *Nebulis*, *πῶσι δίκη, πᾶρὰ τοῖς θεοῖς*. Hymnorum meorum argumenta iusta & uera sunt, non mentior, ueridicus sum. **k** **(Xenarces.)** Victoria coronati Aristomenis pater est Xenarces Orat ut diuina benignitas & Xenarces & filij eius Aristomenis felicitatem stabiliat. *Ἄκρας* est. **l** **(Namsi quis.)** *εἰ γὰρ τις*. Gnome est, qua uulgi iudicium damnat, opes sapientum, sine diuturno labore partas, humane illi sapientie, non diuine benignitati adscribentis. Errant qui diuitias humana industria oriri putant. Deus est qui diuitias impertit, & ad paupertatem redigit: ita gentilitia sua religione sentit poëta. quod scriptura etiam docet: Deus est qui pauperem facit, & qui ditat. **m** **(Opulentus sit.)** *πέπαται*, pro *πέκτηται*. Homer. *πολυτάμουν & ἀνδρὸς γν' αὐλῆ, ἀπ' αἰθέρος ἀλίσκορ, κτέομαι* possideo. **n** **(Insipientiū.)** *πεσφρόνων*, pro *σφρόνρον ἀφρόνων*. **o** **(At hæc in humanis uiribus.)** Correctio est sententiae uulgi. Insipientes sunt & errant, qui bona & felicitatem humanis uiribus parari posse arbitrantur: siquidem à Deo hæc proueniunt. **p** **(Desijcit.)** *καταβάλλει*, pro *καταβάλλει ποιεῖ*. Cuilibet & bona & mala Deus pro mensura certa impertit. **q** **(Megaris tibi munus præsto.)** Megara urbs prope Isthmū, cuius 9. & 13. Olympiorū ode meminit. Munus habes Megaris, id est, honorem uel Isthmiam es uictoriam adeptus. Per Megara enim Isthmiam uictoriam intelligit. **r** **(Marathone.)** Atticæ campus Marathōn est, in quo Herculeana celebrabantur: quorum niceterū, argentea phiala, ut supra 9. & 13. Olympiorum hymnis auditum. **s** **(Iunonis deniq; patriū certamē.)** Alij Iunonia, alij Hecatombæa, (quæ tamen idem sunt: nã Hecatombæa in Iunonis gratiã in Argo quoq; aguntur) in Aegina celebrari aiunt. Aristomenem à tribus insignibus ita uictorijs cõmendat. **t** **(Tribus uictorijs.)** *νίκαισι τρισσᾶς*. Tribus uictorijs, Megarensi, Marathonica, Aeginetica insignis, Pythiam etiam adeptus es, quatuor eo in certamine antagonis tuis deuictis, uereq; per te domitis. *ἐμπετες* aduerbialiter uel Dorice pro *ἔπιπτες*. **u** **(Corporibus.)** *σώματεςσι*, datus poëticus pro *σώμασι*. Discrimen quod facit Plutarchus in uita Homeri inter *σώμα & σέμας*, *σώμα* ad uita defunctum, *σέμας* uero ad uiuentem referens, animaduertendum est. Tamen si enim hoc perpetuò ab Homero sit obseruatiū, neq; hic tamen à Pindaro custoditur, neq; à Platone, dum ait, *ὅτι σῶμα τε δὲ οὐδὲ ψυχή μίαν*, confirmatur: ut aliorum autorū uel innumeras autoritates omittam. Ergo hæc non est firma discrepantia, quam Plutarchus ait, *σώμα ἀεὶ σφύζει*.

defuncti est quasi σῆμα, id est, signum eius qui iuxerit. Δέμας uero à δέομαι, id est ligo, uiuentis est, quod sit ueluti δεσμοτύχου καὶ δέσμα δλως τῆς δσίας καὶ μίξως. x (Mala eis meditant.) κακὰ φρονιῶν, τῶσι μικρὸν φρονιζῶν.

Quibus neq; ^aiucundus reditus ^bper Pythium ordeum, neq; dulcis risus apud matrem gratiam conciuuit, in uia autem ^cimbelles hostem suum formidant, atq; fugiunt calamitate lacerati.

ANTISTROPHE, COLON IX.

^dQui bonum quoddam recens nactus est, ex magna spe sublatis uiribus ad delicias & felicitatem uolat, potiozem diuitiarum curam gerens. Modico uero tempore mortaliū oblectatio crescit, sic & rursum humi decidit præpostero consilio conuassata.

EPODOS, COLON XI.

^aDiurni sunt homines, quid uero quisquam? quid uero nullus? ^bumbræ somniū. & At quando à Ioue datus splendor accesserit, lucidū adest lumen mortalibus ac mansuetū æuum. ^cChara mater Aegina, ciuitatem hanc nomine tibi parem, custodi libera cū ueste, unà cum Ioue regeq; Aëaco, & optimo Telamone, cumq; Achille.

^a (Iucundus reditus.) ἐπικλυθῆ, ualde suavis, ab ἐπί & ἄλπνθ, cuius superlatiuum ἄλπνισος, suauissimus, Pindarus habet 15. Isthmiorum ode. ^b (Per Pythium ordeum.) Per Pythium ordeum uel triticum, coronam ordeaceam uel triticeam fortasse accipit, qua ultra destinatum uiceterion sint ornati: non quod ipsi ceu uictores sint decorati, sed quod ex eo loco in quo brabeum erat propositum, inglorij redierint. ^c (Imbelles.) ἀπίθοροι, pro ἀπύθοροι. ^d (Qui bonum quoddam.) Gnome est pathetica, qua condocesfacit Aristomenem, ut, etiamsi multis triumphis ingentiq; potentia fulgeat, propterea non se nimium efferat, humane sortis uidelicet nun

quam inmemor, quæ nullo unquam tempore stabilis est, sed celerrime in mixta aliquem, quantumvis sibi beatum uisum, & calamitates & ærumnas præcipit tet. e ¶ (Diurni sunt.) ἐπιήμεροι. Doricum est, pro ἐφύμεροι. Homines, inquit, unius diei uitam ducunt, in diem unum tantummodo durant. Et ante malæ herba est, cui nomen Ephemero est, quod quo die nascatur, intereat.

f ¶ (Umbra somnium.) Magna humane uitæ, adeoq; hominis τρεπίνοσις. Quid enim miserius, infelicius, breuissimæ uitæ homine? Parum erat si dixisset, homo est umbra: iam longe minus & uanius est quod ait, umbra somnium. g ¶ (At quando à Ioue.) Pia sententia, homines diuina gratia, sperno numine, longæ uos & beatos esse. Obseruandum hic, quod uitio uertant quidam Pindaro, quod encomio querimoniam admisceat. Verum qui hoc ei uitio dant, non uident affectum hunc, per amplificationem sepe numero recte posse locum habere in encomiastico genere: nihil enim interim uirtuti, rei & laudi, per talem luctū decedit. h ¶ (Chara mater Aegina.) Peroratio est, qua Aeginam Nymphā, in sula Aeginae parentem, uel deam cognominem precatur, ut urbem illam Aristomenis patriā sua libertate tueatur, unā cum herolibus ex ea insula ortis, inq; deorum numerum adscitis. i ¶ (Liber a ueste.) ἐλευθερωσώλω, hoc est, libero habitu. Id est, tuere Aeginam caratione, ut sua ei libertas persistat. Metaphora.

TELESICRATI CYRENAEO ARMA-
TO CURSORI, ODE IX.
STROPHE I. COLON XV.

^a Ythiorum uictorem Telesicratem,
^b æreo scuto insignem, unā cum amabilibus Gratijs equidem ^ccommendare uolo. Felicē sanè uirum ^dequestris ornamentum Cyrenes: ^equam stridente uento Pelij sinibus quondam comosus Apollo rapuit, aureoq; in curru uenatricem uirginem tulit: ubi ipsam diuitis & fertilis admodum terræ dominā fecit, ut illic ^ftertiam orbis partem inhabitaret.

ENARRATIO.

Argumētū Telesicratem Cyrenæum, qui uicit Pythiadē 28. & postea 30. laudat, à Pythia

Pythia uictoria, ab Aeginetico & Megarensi ludis, à fructu uel consequentibus uictoriam, prisca maiorum historia. ὄπλιποδρομίον, armatum cursorem sonat. Scutis areis geminum stadiū curtebat ὀπλίτης uel ὀπλίβοδρομῶ, ut Iulius Pollux lib. 3. cap. 30. testatur. a (Pythiorum uictorem.) Simpliciter proponit, se Telesicratem laudaturū. b (Aereo scuto.) χαλκῆ χαλκῆ καὶ αἰθῆρα Telesicratem uocat, quod areis scutis uicerit stadium, ut consuetudo tenebat armatorum cursorum. c (Commendare.) γεγωνεῖν est φωνῶν, pro ὕμνεῖν, laudare. d (Equestris Cyrenes.) δωξίππος κυράνας, Cyrenes Libyæ urbis, qua de in quarta Pythiorū, equos sectantis, id est, splendidæ: alere enim equos, uel equitatum fouere, sumptum requirit. δωξίππος, à δώκω καὶ ἵππῳ. e (Quantus comosus.) ταῦν χαλεπέας, quam iubatus Apollo &c. Excurrit ad patriæ Cyrenes originem, ortam uidelicet à Cyrene Hypseï filia, quam Apollo raptam in Libyam transtulit, ibiq; ei cognominē urbem extruxit. f (E Pelij sinibus.) Ab Eceæ Hesiodi historiam accepit, ut inquit Interpres, cuius initium est,

νοῖν φθίη χαλεπῶν ἀπο καλῶ ἔχουσα,
πυρρῶ πρὸ ὕδαρ καλὴν ναίεισκε κυρήνη.

g (Tertiam orbis radicem.) Laudis exaggeratio est, quum Cyrenes tertiam orbis terræ radicem, id est, partem dicit: utpote quum terrarum ambitus in Europam, Asiam & Africam diuidatur. Africam partem per se à cæteris diductam esse, potentiæ & magnificentiæ symbolum præbet: quasi Cyrenē totius Libyæ dominam, & reginam ab Apolline constitutam uelit.

ANTISTROPHE, COLON XV.

Suscepit autē^a argenteos pedes habēs^b doloſum hospitem^c in diuinos currus, manu leuiter attingens, quæ & illis in iucundis cubilibus amabilem pudorem iniecit, ut cōmunes cum deo Hypseïq; præpotentis filia Cyrene nuptias iungeret. Hypseï inquam,^d qui bellicosorum Lapitharum rex tum erat,^e ex Oceano secundus genus ducens heros, quem olim in inclytis^f Pindi montis uallibus Nais Creusa Peneo mixta peperit

EPODOS, COLON XIII.

Telluris filia.

a ¶ Argenteos pedes habens.) Ut Venus Apollinem & Cyrenen in matrimonio copularit, enumerare pergit. Venerem ἀργυρόπεζα, argenteos pedes habere dicit, hoc est, formosam, κατὰ στωικὸν δόγμα. b ¶ Dositium hospitem.) Pindarus hic habet δάλιον ξένον, Scholia uero δάλιον uerum utrumcumq; legatur, sententiæ quadrat. Si δάλιον, recte dolosus appellatur, qui rapuerit Cyrenen Nympham, & dolo cum ea egerit. quanquam ob raptum rectius βία & diceretur. Sin δάλιον scribas, tum est pro δάλιον à δάλη. Delius enim ab insula Delo, & apud Grecos & Latinos dicitur.

c ¶ In diuinos currus.) θεοδιδάκτων ὀρέων, pro θεοδιδάκτων, Dositice. Sic ὄρατων pro ἑρατῶν, δάλιον pro δάλιον, ἀρμόζοισα, pro ἀρμόζοισα, ξωδόν, id est ἰωνόν. d ¶ Qui bellicosorum Lapitharum.) δὲ λαπιθῶν. Dilatat à genere patris & maioribus Cyrenes. Lapithæ Thessaliæ populi, quorum tunc rex Hipseus fuit. e ¶ Ex Oceano.) Ex Oceano non est fluuius Peneus, cuius filius est Hypseus. f ¶ Pindi montis.) Πίνδος mons Perrhebiæ: Perrhebiæ uero Thessaliæ tetrapolis. g ¶ Nais Cræusæ.) ναῖς κρέουσα. Nymphæ fluuiorum Naiades appellantur, à ναῖς fluo.

¶ Is uero formosam educauit Cyrenen gnata, quæ neq; telarum retrogradas amauit uias, neq; coenarum, quibus domesticæ sociæ admoueantur, oblectationes: sed æreis telis hastaq; pugnans ferax confecit bestias, multam ita securitatem & pacem paternis bubus præbens, concumbentem, dulcem, modicum, ad auroram irrepentem somnum palpebris adimens.

a ¶ Is uero.) Studia, mores, & uitæ Cyrenes genus hic recenset. Venationem illi in delicijs fuisse, non retrogradas telarum uias. Quid si alludat ad telam Penelope? Non texendi arte oblectata est, nec procos, instar Penelope, tela, quam interdum contexerat, nocturno retextu, remorata est. Vel, quod recte texentes, ut Scholia uolunt, progrediantur, ac mox ad eundem locum reuertantur: traiecitur enim radius, & altera parte extrahitur, ac rursus ab eodem principio transuolat perpetua reciprocatione, & continuo recurso, usque ad iam tela perficiatur. Deinde, non amat amicarum & coetanearum suarum ludos, symposia, sed uenationi sedulo incumbit. b ¶ Confecit.) κεραιίσσῃ, pro κεραιίσσει, est ueluti cornu petere, ferire. pro ἀνῆρε, hoc est occidit, confecit, usurpauit. c ¶ Multam securitatem &c.) Ex hoc loco rursus apparet

ret, quasi ad Penelopes telam respiciat. Quia hæc procos abhorret, ideo nec proci, inquit, armenta, oues, boues, capellas, suæ patris deuorant, excedunt, maestant, ut sit in aula Vlyssis per Penelopes $\mu\nu\nu\sigma\eta\gamma\alpha\varsigma$. d. C. Concumbentem.) $\sigma\upsilon\gamma\iota\omega\iota\tau\omega\upsilon\ \alpha\omega\tau\omega\ \delta\epsilon\ \tau\omega\upsilon$ est. Aded, inquit, uenationis studio detenta fuit, ut totam noctem insonnem duceret, anteq, solis ortum seras insectaretur.

STROPHE II. COLON XV.

Deprehendit ipsam cum diro leone ^alatam pharetram gerens, luctantem solam sine hastis, eminus operans Apollo: ac protinus ex ædibus suis Chironen conueniens, ^bpulchro antro, inquit, Philyræ filii relicto primum, animū mulieris, magnamq, uirtutem demirare. Qualem ^cuictoriam intrepido suo capiti parit, cor laboribus maius gerens, neq, quicquam pauore mens eius turbatur? Quenam illam peperit mortalium? qua de stirpe producta,

Admiratur magnanimitatē puellæ

a C. Latam pharetrā gerens.) $\delta\upsilon\rho\nu\phi\alpha\rho\epsilon\tau\rho\alpha\varsigma$ & $\epsilon\kappa\epsilon\delta\pi\gamma\omega\varsigma$, Apollinis epitheta: prius, quod latam habeat pharetram: posterius, quod longe operetur: utrumque natiuam Solis uim & potentiam continet. Lata pharetra insignis est primum, qua ceu uenator per iuga Cynthi seras trāsfigat: deinde, quod iacula mortalibus infigat morborū, quos Plutarchus Solares uocat: postremo, quod $\mu\epsilon\tau\alpha\phi\omega\epsilon\iota\kappa\omega\varsigma$ tela, id est, radios suos iaciat in omnem terræ ambitum. $\epsilon\kappa\epsilon\delta\pi\gamma\omega\varsigma$, quod à longe operetur (procul enim spargit radios) & in terra & sub terra & in mari operationem & efficaciam suam sol obtineat.

b C. Pulchro antro.) $\sigma\epsilon\mu\upsilon\nu\phi\ \alpha\omega\tau\omega\upsilon$, honestum antrum, honeste apparatus, quod honestus ille Centaurus Chiron immoratur: de quo in tertia Pythiorum supra. c C. Uictoriam.) $\nu\epsilon\iota\kappa\omega\varsigma$ $\alpha\omega\tau\omega\ \tau\eta\varsigma$ $\nu\iota\kappa\tau\omega\varsigma$.

ANTISTROPHE, COLON XV.

Montium opaca lustra inhabitat, ^aimmenso autem robore dimicat? Religio ne est, inclytā ei manum adferre, quinetiam ^blectis mellitam herbā decerpere? ^cTum illi magnanimus Centaurus

Pudicis uerbis ueneret opus uclat.

nobili supercilio dulciter subridens, cōsiliū suū
 statim exposuit. Claues, inquit, sapientis per sua-
 sionis sacris de amoribus Phœbe, apud deos si-
 militer atq; apud homines occultæ sunt. Nemo
 enim adeò impudens, ut non uereatur in dulcem
 se torum palàm conijcere.

EPODOS, COLON XIII.

Etenim te, quem nemo fallere potest, blandus
 la ratio adeoq; mansuetudo tua sperpulit hunc
 sedisserere sermonem. Vnde puella genus suum
 ducat, ex me inquiris ô rex: qui peculiarem om-
 nium rerum summam & finem nosti, uniuersasq;
 uias, quotq; uerna folia terra producat, & quanta
 cum mari tum fluminibus arena sit, fluctibusq;
 & uentorū impetu uoluetur: qui futura, & unde
 quid futurum, probe contemplaris. Quod si &
 me sapienti tibi æquari oporteat,

STROPHE III. COLON XV.

Dicam.

a (Immenso robore.) γδνετα δ' ἀλκᾶς ἀπ' φράτω. Gustandi uer-
 bo pro dimicare uel bellare usus est, ut Homerus:

γδνόμεθ' ἀλλήλων χαλκίρεσσι ἐγχείουσ. Hoc est, creis inter
 nos hastis depugnabimus. A robore & fortitudine Nympham Apollo laudat.

b (Decerpere mellisuauē herbam.) κέρην, Doricum est ἀπαρέμ-
 φάθην, pro κέρην. Metaphora est, à flosculos carpentibus, uel à medicis rita-
 dentibus herbas, sumpta. c (Tum illi.) κενπῆαι κλαίεις. Per ada-

mirationem respondet Chyron: Et apud deos & homines occultæ solent esse de
 amoribus disputationes, uel cogitationes. Nemo puellæ palàm alicui uirginem
 soluere zonam affolet. Nemo Veneris sacra aperte celebrare solet. Nemo non
 clandestine res uenereas peragere consueuit. Quasi dicere uelit: Non est quod
 ea de re me interroges, tu ipse poteris clam compos uoti fieri. Cynici tamen, ue-
 luti cōmuni sensu orbati, huic Pindaricæ gnōmæ cōtraueniunt, ut apud Laër-
 tium

ium claret. d ¶ *Quē nemo fallere.*) τὸν δὲ θεμὶ τὸν ψόδ' εὐθιγῆμ.
 παρ' ὅθεν τὴν κῶδ' est adiectum. Tu quem nemo, inquit, fallere potest, quemq;
 nihil latet, à me scire laboras, qui sint uiraginis istius parentes, quum tu omnia
 intuearis, omnia audias, omnia scias, futura etiam, ut uates, prescias.

e ¶ *Mansuetaratio.*) μέλιχος ὄργα, mansuetaratio, tua humanitas,
 uel clementia, mansuetū pectus. f ¶ *Perpulit.*) ἐβραπε pro ἀνέπλεσε,
 persuasit. g ¶ *Ediserere.*) πῶφάμην pro πῶφαάμηναι. ἀνα νο-
 candi casus ab ἀνάξ. h ¶ *Qui peculiarē.*) Apollinis Solis uel natiuā scī-

entiam et numen exponit, Homericū illud paraphrastice reddens:
 ἠέλιος ὅς παύτ' ἐφορᾷς, καὶ πάντα ἔπακός.

i ¶ *Aequari.*) πῶαντιφροξαι, pro πῶισ' ὁδ'. Quod si tibi sim sa-
 pienti adaequandus, dicam quod sentio.

Huic maritus ad sis hac in spelūca: duces enim
 illam trans Pontum ad eximium^a Iouis hortum,
 illic^b principem^c ei ciuitatem^d statues, in insularem
 populū congregās ad campestrē collem. ¶ Nunc
 uero pratis ampla, ueneranda tibi Libya, celebrē
 Nympham aureis tectis cupide recipiet, ut ter-
 ræ partem illi, qua frui ilico possit legitime, do-
 no det, neq; plantarum omnis generis fructus
 producentium expertem, neq; ferarum nesciam.

Responsura
Chironis ad
Apollinē, et
uaticinium.

ANTISTROPHE, COLON XV.

8 Vbi proferet in lucem, quem inclytus Mer-
 rius à chara matre rapiens, regio throno conspi-
 cuis Horis, ac Terræ dabit: quæ positi super ge-
 nua sua infantis labijs nectar & ambrosiam instil-
 labunt, immortalemq; ueluti^b Iouem, aut castum
 Apollinem ponent, uiris bene fauentibus gau-
 dium, opilionem, ruri pascuisq; deditū, quoi &
 Aristæo nomenclaturā indent. ^k Sic fatus in cau-
 sa erat, quod Apollo dulcem nuptiarum tempe-
 raret & perficeret finem, summā, cōsummationē.

a (Iouis hortum.) Libyam Iouis hortum appellat, propterea quod Iupiter Ammon in Libya colatur, ut in quarta Pythiorum ode cōmonstratum.

b (Opilionem.) ἄγχιον ὀπίονα μέλω, proximū ouium sectatorem. Priusquam enim Aristæus nasceretur, oues custodem non habebant.

c (Ei.) vīp dandi hic casus est, aliās & accusandi frequentius, sicut μίψ. Dorici sunt casus. d (Statues.) Statues ei ciuitatem scilicet Cyrenen olim.

e (Insularem populum.) νασιώτω λαόν ἀγείρας. Populum & coloniam ē Thera iuxta Cretam insula, per Battum Cyrenen deductam intelligit: de quo in 4. Pythiorum. f (Nunc uero.) νῦν δέ.

In presentia uero Libya eam excipiet, &c. g (Vbi proferet.) Vaticinium de nascituro ex Apolline & Cyrene Aristæo. h (Iouē.) Ζῶν, subaudiendum ὦς.

i (Ruri pascuisq.) ἀγρῆα καὶ νόμιον. Iouem & Apollinem etiam ἀγρῆας appellari Scholia testantur: uel quod Aristæus uenationem & pecorum & iumentorum alimoniam primus repererit: preterea quod mellis etiam inuentor est Aristæus. Iam decimam esse immortalitatis partem mel quidam putauerunt. Mellis originem Virgilius in 4. etiam Georgicō Aristæo tribuit. Quare siue Ioui & Apollini, siue Aristæo accommodari potest quod ait, ἀγρῆα καὶ νόμιον.

Sed quare Mercurius prolem traditurus est Horis & Terræ educandum? Horæ Dæ sunt apud Homerum, temporum dispensatrices. Terra uero est proauia Aristæi. Nam Terræ filia est Crēusa, quæ Hypseum peperit, ex quo Cyrene, cuius & Apollinis Aristæus.

k (Sic fatus.) Apollo, inquit, uaticinio Chironis fidem adhibens, nuptias cum Cyrene sua peregit.

EPODOS, COLON XIII.

^aVelox urgētibus iam dijs operatio, breuesq; uig,^b illa illa dies rem^c transegit. Thalamo uero Libyæ aurato congressi sunt, ubi pulcherrimā certaminibusq; clarā urbem administrat. ^dEt nunc in diuina Pythone ^eCarni filius potitus rerum, cum florida fortuna cōmiscuit Cyrenen, eamq; ^fperspicuam reddidit. ^gQuæ & ipsum benigna rursus recipiet desiderabilem ^hpatriæ, uenustis matronis decoræ, splendorem adferentē secum.

^a (Velox operatio.) Hoc est, citra moram in Libyam Apollo eam traiecit.

duxit. **b** (Illa illa dies.) Ingeminatio diuini numinis, ardorem & impetum presentat. **c** (Perfecit.) *Ἰκέταρον* pro *Ἰκέτελεσεν*, perfecit. **d** (Et nunc.) Finita digressione de Cyrenes ortu, à Nymphæ Cyrene Hypsici filia &c. redit ad institutum, uictoremq; Telesicratem Cyrenem à uictoria Pythia prædicat. Existimat autem poëta, claram & insignem patriam, multum facere ad uirtutis & uictoris encomium. **e** (Carniades.) *Ἰερίστρης*, Telesicrates Carni filius. **f** (Perspicuam reddidit.) *ἄνεπλεω λεγόντων*, illustrem reddidit patriam Cyrenen. Promulgantur enim & uictorū nomina, & suum cuiusq; natale solum in publicis Græciæ huiusmodi spectaculis. **g** (Quæ.) *ἄ*, quæ Nympha uel patria Cyrene. Honorifice, inquit, à patria excipietur, postquam & is patriæ ob uirtutem suam & fortitudinem, decori & gloriæ fuerit. **h** (Patriæ uenustis.) Cyrenen à matronarum pulchritudine laudat.

STROPHE IIII. COLON XV.

“Magnæ uirtutes multo sæpe sermone, quo prædicentur indigent. Magnorum uero breuis exornatio sapientem requirit auscultatorem, qui intelligat. Insuper occasio totius rei consummationem continet. ^b Nouerunt Iolaum olim temporis rationem in precio habentem, septem portis insignes Thebæ: quem simulac Eurysthei caput ensis acie ^c amputasset, condiderunt sub terram, equestris Amphitruonis prope monumentum, ubi & Spartarum ei hospes situs erat, qui ad Cadmæorum plataëas albis equis uberes transmigrauerat, ^d paternus auus.

^a (Magnæ uirtutes.) Breuitatē suam gnome excusat, occasionis, adeoq; temporis rationē habendā esse, quæ i. annunc non permittat ingens dicendi spatium. Breuitas enim Lyricis poëtis propria est. Sic se tamen breuē esse contendit, ut paucis multa cōprehendat, quæ non nisi eruditis, quos solos sapientes uocat, pateat. Insigni uero loco, de occasione, hæc amplificat. Tempori nos semp accommodare debere, quandoquidem omnium rerum summam & perfectionem cōtineat. Omnia enim tempestiua grata. Digna est Isocratis sententia, quæ huc accenseatur. Intempestiuum, inquit, semper triste, & ne ipsis quidem Gratijs,

citra gratiam, feceris gratum. Quo dicto, per gratiam nō inepte metaphoricōs uel per cōparationem, occasionem accipimus. Vt enim sine gratia, hoc est, iu-
cunditate & alacritate non est gratum beneficium, nec debita seruitus citra ser-
uientis hilaritatem cordi est: sic quicquid intempesium est, iniucundum, in-
torpe. **b** ¶ Nouerunt Iolaum.) De occasione gnomē exemplis dilatat.
Quum Iolaus Herculis socius, resciret Herculis sui liberos, qui ad Athenienses
confugerant, ab Eurystheo reposci, ac nisi redderent, bellum munitari: orauit Io-
uem, ut sibi daretur paulummodo reuiuiscere: defunctus enim uita erat. Quo
impetrato, Eurystheum occidit, ac statim denuò mortuus est. Sunt qui ad ueris-
tatem hanc historiā ita redigant: Iolaum senio iamtum confectum fuisse, idcoq̄
optasse sibi iuueniles uires, ac seruidum adhuc robur: quod etsi nō adesset, nihil
lominus uirum preestans, Eurysthea interfecit, ac statim obiit. Is Iolaus ergo op-
portune certe opportunitatis seu occasionis rationem habuit: erat enim oppor-
tunissimum, tam impium diuine prolis hostem opprimere. **c** ¶ Ampu-
taisset.) ἔπραθεν κεφαλῶν, caput depopulatus est. ἔπραθεν ἀπὸ τῶν
πέρθεω, pro ἀπέτεμεν, abscidit, amputauit. **d** ¶ Paternus auus.)
Auus paternus Iolai est Amphitruo. Ergo nō sola familiaritate Herculi iunctus
fuit, uerumetiam sanguine. Adijcit hic Hypomnematises, Iolaum in orbita ad
monumentū Amphitruonis tumulatum fuisse, ut semper calcaretur & uicinus
esset auo suo. Vt uero Eurystheus ab Atheniensibus repetiuerit Heraclidas, est
apud Isocratem in Panegyrico, & alijs passim in orationibus.

ANTISTROPHE, COLON XV.

Amphitruoni uero, Ioui antea mixta, ^aunico
partu in praelijs uincens fratrum geminorum robur
peperit Alcmena. ^bMutus certe hic fuerit, qui
Herculi ^cos nō adiecerit, neq̄ Dircearum aquarum,
quæ & illum & Iphiclem educarunt, non semper
meminerit. ^dQuos & ego absoluto encomio eue-
ham, quando pro uoto meo ab illis beneficiū ac-
ceperim, ^ene me destituat purum celeberrimum Gra-
tiarum lumen. ^fAeginæ uero atque Nisi in tu-
mulo, ter urbem hanc uictoria celebre aio reddi-
disse Telelicratem,

2 Taciturnam inertiam rebus præclare gestis
qui^h effugit.

^a (Vno partu.) Herculem ex Ioue, Iphiclem ex Amphitruone suscipit. Amplificat ita ab Alcmena liberis. ^b Mutus certe.) κῶφ⊕, mutus & rudis & indoctus fuerit, qui Herculem nō laudauerit. Ad laudes ita Herculis excurrit. Dirceæ aquæ, periphrasis Thebarū: Dirce enim fons Thebarum.

^c (Os adijcere.) εὖμα πῶαβῶαδμ est laudare, est ἔγκωμιᾶ. ^d (Quos & ego.) Enallage personæ est: siquidem poeta hæc in persona uictoris Telesicratis dicit. Quia, inquit, Herculis & Iphiclis ope, Herculanoꝝ uictoriam sum indeptus, igitur illos à me celebrari haud indignū est.

^e (Ne mihi gratiarum.) μὲ με λίποι. Hoc est, ne illorum proptium mihi numen amittam, & ne non placentia uictori poematia pangam. Splendor enim Gratiarū est placere, amabilem & iucundum esse. Si quem Gratiarum lumen desituit, ille omnium odio & contemptui expositus est.

^f (Aeginae uero & Nisi.) Telesicratem iam ab Aeginetica & Megarensi uictoria laudat. In colle Nisi, periphrasis est Megarorum, ubi Nisus insignis luctator, tumulto conditus fuit: ita auguror, quum non indicent Scholia, quis fuerit ille Nisus, sed sola Megara intelligi expriment. Megarensi uictoria ter potitus Cyrenen illustrauit.

^g (Taciturnam inertiam.) Victorie est à contrario circuitio. Victor taciturnā inertiam fugit, quando non erubescit reuersus in patriam, in publicū prodire, nec domi turpiter abditus, ut ille solet, qui superatus est. Qui enim uicti sunt oderunt, ut noctua, lucem: publicum fugiunt, prodire uerentur.

^h (Φυγῶν.) ἀντίπρωσις est, nominatiuus pro accusatiuo ponitur, perinde ac apud Aristophanem in Nebulis προέχων est pro προέχοντες, quum δίκαι⊕ λόγ⊕ ita dicit:

ὡς τ' ἐμ' ἀπ' ἀγχεῶδ', ὅταν δεχῆσθ' ἀναβλῶαίσις δέορ' αὐτῶς
τὴν ἀπιδία τ' κωλῆς προέχων ἀμελῆ τ' ἴριρ τε γνέσις.

Nisi quis malit hæc adhuc omnia in persona Telesicratis dici, tum φυγῶν res ète nominatiuus manet, ac dependet à uerbo φημί. Dico me Telesicratem, qui effugi silentem miseriam, hanc urbem uictorijs meis illustrasse.

^a Quare si quis ciuiū uictori amicus, aut si quis etiam inimicus, quod feliciter in publici boni cōmodum gestum est, ne cælet, neq; sermone suo marinū senem lædat. Nam & is uel ab inimico,

» beneficientem, toto cum animo ac iure laudanda
 » dum esse pronunciauit. ^b Sæpenumero te speciosiss
 sis Panathenæorū festis, uictorem uidi. Itaq; ^c nul
 læ non puellarum tacitæ charissimum te sibi uel
 maritum esse, uel filium Telecirates exoptant,

STROPHE V. COLON XV.

^d Cum in Olympijs, ^e concauæq; terræ certa
 minibus, tum planè patrijs omnibus ludis. ^f At
 aliquis ex me iam sitim odarum restingente exi
 git, ut ex integro me adeò maiorum tuorum glo
 riam excitare oporteat, qui pro Libyca uxore
 Irassam & Antæi oppidū sese contulere, formosæ
 admirandæq; filia præci: quam nō parum multī
 ex optimatibus & cognatis eius, pleriq; etiam
 hospitem petebant, diuina enim species

ANTISTROPHE, COLON XV.

Erat.

^a (Quare si quis.) Et amicos & inimicos Teleciratē laudare debe
 re, poëta affirmat, iuxta Nerei marini senis generale præceptum, quod est, Lau
 dandum esse eum, qui uirtute clarus extiterit, nedum ab amicis, sed ab aduersari
 rijs etiam. Sæpenumero te speciosiss.) Argumentum laudis à uictoria Pa
 nathenæorum. Hoc nomen erat festiuitati Mineruæ & Atheniensibus sacra,
 ubi in conuentu totius Atticæ publici ludī agebantur & certamina.

^c (Nulle non puellarum.) Puellæ & uirgines te sibi maritum esse exo
 ptant. Hec Teleciratē adhuc extra matrimonij copulam spiritum duxisse
 testantur: unde supra patriam in gratiam eius καλλιγυῦσα κα nominant.
 Estq; à fructu uictoriæ laus. ^d (Cum in Olympijs.) Olympijs, nō illis
 que Pise aguntur, sed Athenis. ^e (Concauæ terræ.) Βαθυλόπη
 γῆς, multos & profundos sinus habentis terræ. Agebatur autem & Athenis
 ludus Terræ, ut in Scholijs Didymus refert. Vt enim omnium Græciæ urbium
 clarissimæ fuerunt Athenæ, sic omnis etiam ferè generis ludos & spectacula,
 cum ciuibus suis, tum exteris exhibuerunt. ^f (At aliquis.) Iam sitim
 odarum

odorum restincturus eram, sed quispiã me impediuit, quo minus hoc facerem: Metaphora est, sicut odarũ restinguere, pro finire. Pruper gasian hanc facit de industria, propter nouam maiorũ, quam subiecit historiã. g ¶ Antei opidum.) Antæus Irassæorũ rex, filiam forma decorã, Danaũ Argiũ secus tus, nemini nisi qui cursu reliquos anteuertet, traditurũ se decreuit. Alexidamus ergo, unde stirpi Teleficratis origo est, currendo puellã cæteris præripuit.

^a Auro coronatæ pubertatis florentem fructũ decerpere illi uolebãt. ^b Cæterũ filiæ celebriores pater nuptias plantans, audiuit Danaũ, ut is olim quadraginta octo natabus suis uel ante meridiem celerrime maritos offenderit. Siquidem frequentem chorum in circum certaminis constituit, unã cum muneribus, quam quisq; heroum cursu primas tenentium uelit, liberam optionem præcipiens, quicunq; etiam illi generi obuenerent.

EPODOS, COLON XIII.

Idem Libycus ille Antæus filiæ suæ sponsum adglutinãs maritũ dabat: ornãs enim ipsam ad lineam locauit, ut esset summus certaminis & uictoriæ finis. Hancq; palãm abducendam præcepit ab eo, qui uestibus primus attigisset. Hic Alexidamus, ubi celeri superior cursu foret, inclytæ uirginis manũ, manu suaprehendens, per mediã sequestrium Afrorum turmam duxit, multa tum in ipsum folia & coronas proijciebant, qui & antehac alibi non paucas uictoriæ alas acceperat.

^a ¶ Auro coronatæ.) χρυσοκορῶν. Metaphora est, pro formosissimæ pubertatis. Volebant proci pro sua quisq; eam coniuge habere.

^b ¶ Cæterum filie celebriores.) Antæus Libycus Danaum Argiuorum regem imitatus est, qui octo & quadraginta filias nõ dissimilem ad modũ elocauit. Quæstio hic incidit, quã quadraginta octo filias nominarit, quum quinq;

quaginta fuerint, pinde ac Euripides etiã testatur in Tragœdia cuius initium est:

δ' αὐτὸς ὁ πρῶτ' ἔκλυε τὰ θυγατέρων πατρίη. Scholiastes tali

ratione diluit: Duae ideo omisit, Amymonen uidelicet, quæ iam antea quidem
 à Neptuneo deuirginata erat, & Hypermnestram à Lynceo amatam.

c ¶ (Idem Antæus.) ἔτω ἐδίδε. Applicatio paradigmatis.

d ¶ (Ad lineam.) ποτὶ γραμμᾶ. Linea ducebatur, quæ & principit
 & finem suæ currentibus suæ certantibus indicaret: unde parcemia, Lineam ne
 moueas: A linea incipere. Irassa ciuitas Libyæ, quam Antæus inhabitauit, non
 irassa. ille, qui cum Hercules luctatus est, quemq; interemit: sed alius, qui Euphemi
 tempore floruit, cuius maiores Cyrenen migrarunt. Nomen filie, ut Pisander
 Camcrensis autor, Alceis erat, uel, ut alij, Barce. e ¶ (Alexidamus.)

ἀλεξιδάμου, arcens domitorē, suæ populum abigens & propulsans uolet.

f ¶ (Equestrium νομάδων.) ἰππῶν νομάδων. Afros Nomada
 das, hoc est pastores substantiue appellat: siue proprie Numidas, qui Africæ po
 puli Græcis νομάδες, παρὰ τὴν νεμερὴν & νομῆν dicuntur. Et nisi Pindarus

νομάδων scriberet per o in priori, à νομάω uerto, aliquis etiam deducere
 posset, quod papilionēs & mapalia sua passim circumuehant, ut Plinius tradit

lib. quinto, capite tertio. g ¶ (Victoriæ alas.) ἄσπερα νίκης. Periphra
 sis uictoriæ est: sicut in 14. Olympiorū ἄσπεροισι ἀέθλων. Vt exordium, sic
 peroratio huic ode deest.

HIPPOCLEAE THESSALO DIAVLI
 CVRSORI, ODE X.

STROPHE I. COLON X.

^a Bæta Lacedæmō, felix Thessalia, utri
 que, ex imo patre bello præstantissis
 mi Herculis genus regnat. ^b Quid ci
 tra opportunitatē glorior? Atqui Py
 tho, Pelinnæum, ^c Aleuæq; pueri celebrare me
 Hippocléam inhortantur, cui inçlytā adducere
 laudem gestiunt.

ENARRATIO.

Argumen
 tion.

In gratiam Hippocleæ è Thessalia oriundi hunc hymnū cōpegit, Thorace
 Hippocleæ amico monitore, ut in fine huius encomij dicit. Vicit Pythiadem
 uigefimans

ingēsumam secundā, Olympiadem item 72. & 73. Proinde laudat uictorē Pindarus cum à Pythio tum Olympio, quibus rerum potitus est, certaminibus: à uictorij patris Phricie, à præmio uictoriæ, ab amicis Thorace & reliquis.

a ¶ Beata Lacedæmon.) A comparatione orditur. Quemadmodū Lacedæmonij & ad unum omnes Theſſali, propter Herculem, à cuius liberis sunt illustrati, felices sunt: sic Pelinnæum Theſſaliæ ciuitas, à suo alumno & uictore Hippoclea, in cœlum extollitur, beatum & fortunatū cernitur. Sunt enim boni & principes & ciues, patriæ suæ summo decori & ornamento. Perinde ac si dicat: Aliæ urbes alijs heroibus clarent, Pelinnæum uero Hippoclea præfulget. Nec errabit qui sic intelliget: Alij Lacedæmonem, alijs Theſſaliam propter Heraclidas prædicant, ego uero Pelinnæū, Pythij Apollinis instinctu, efferre præconijs promptus sum. Quem in modum Horatius 1. Carminum ad Numatiū Plancium orsus est:

Pelinnæum
Hippoclea
patria.

Laudabunt alijs claram Rhodon aut Mitylenen,

Aut Ephesum, bimaris uel Corinthi

Mœnia, uel Baccho Thebas, uel Apolline Delphos

Insignes, aut Theſſala tempe. Ac postea subiiciendo,

Me nec tam patiens Lacedæmon,

Nec tam Larissæ percussit campus opimæ,

Quam domus Albunæ resonantis.

b ¶ Quid glorior.) τι ἰομπίω. Priusquā alteram cōpositionis partem absoluat, perpendit secum, Hippocleam non apte satis fortasse Hercules proli accommodari posse: ideo corrigens sese, quid, inquit, non in tempore, hoc est, incōmode & intempestiue & præter decorum glorior, Hippocleam Heraclidis ad similandō ac statim suam cunctationem, aduersariorumq; obiecta diluens, se id non suo arbitratu, sed Pythij Apollinis iussu facere. c ¶ Aleuæ pueri.) Aleuade uel uniuersum Theſſali sunt, à rege quodam Aleua, ut Corinthij Sisyphide à Sisypho: uel ab Aleua amico quodam Hippocleæ.

ANTISTROPHE, COLON X.

Siquidem^a non est ignarus certaminū. In Amphictyonum enim cœtu^b Parnasius illum secessus^c Diaulodromorum iuuenum excellentissimū pronunciauit. ^dHumanarum rerum dulcis finis, principiumq; Deo procurante augeſcit. Hic quidem^e tuis curis o Apollo hanc rem p̄fecit. Quod

uero illi congenitum est, uestigia parentis inse-
quutus est

a (Non est ignarus certaminum.) γόνη τοῦ est gustare, experiri, & dimicare, ut in superiori ode demonstratum. Ratio est, quia Pelinæū sit cele-
brandum sibi. Expertus est certamina, hoc est, dimicauit, conflixit.

b (Parnasius secessus.) Πῆγάσι & δὲ αὐτῶν μυχός. Pythonis est circuitio. c (Dialodromorum.) Dialodromus Diauli, hoc est, gra-
mini stadij cursores signat. d (Humanarū rerum.) Insignis gnome est, omnia feliciter progredi humana cœpta docens, simulac Deus suo numine adspirarit: Apollini uictoriam Hippocleæ acceptam referendo. e (Tuis curis.) Hoc est, tua benignitate. f (Quod uero illi congenitū.) τὸ δὲ συγγγές. Laus est ab ingenua indole, qua patris uestigia ingressus, uirtutesq; amplexus est: nec degenerare animo, ut ferè solent optimatum liberi, genus suū & maiores deformauit, iuxta illud Homericū, παῦροι γὰρ τοῖ πατρὸς πατρὸς ἀείροντες &c.

EPODOS, COLON VIII.

^aOlympionicæ: ^bbis iam bellum excipientibus Martis in armis uictorem, quod est sub alta rupe uirentibus pratis iucunda, ^cCyrrhæ certamen, pedibus fortem constituit Phriciam. ^dQuibus fortuna propitia & in posterū adsit precor, ut eximijs diuitijs uterq; floreat.

a (Ὀλυμπιονίκα.) Genitiuus est Doricus Ὀλυμπιονίκα, pro Ὀλυμπιονίκος. Cum sine præcedentis Antistrophes coheret: τὸ πατρὸς enim epitheton est. b (Bis iam bellum.) Bis uicisse patrem Phriciam indicat, armatum nempe cursores Pythijs ludis. Prædicat autem patrem Hippocleæ primum ab Olympica, deinde à Pythia uictorij. c (Cirrhæ certamen.) Periphrasis est Pythij certaminis, quod prope Cirrhā Parnasi, à qua Pytho non longe abest, agitur. d (Quibus fortuna propitia.) Ὀχῆ. Precatur ut in posterum semper Deus florentem partem felicitatem tuetur. Vterq; floreat pater & filius.

STROPHE II. COLON X.

† uel certaminum.

Postquam ergo iucunda Græciæ bona, nec parum adsecuti sunt † munerū, ne inuidis quæso rerum

rerum permutationibus, quæ ex dijs promanãt, incidant: Sit illis potius innoxium diuinum nomen.^b Fortunatus præterea & laudandus uir ille uel sapientibus fuerit, qui manibus quidem ac pedibus uirtute obtenta, maxima retulerit præmia, animi roborisq; sui nomine:

ANTISTROPHE, COLON X.

Quicq; in uita sua filium adulescentiorẽ habuerit, qui Deũm clementia Pythicas adeptus est coronas: ^cSolidum duntaxat coelum ipsis incessum est. ^dQuantis aut nos mortalis gens splendoribus conspicui sumus, ^enavigationẽ tandem consummat: ^fneq; enim nauĩ terra ue profectus, admirandam uiam ^gad Hyperboreum certamen inueneris.

^a ¶ Postquã ergo.) Voti & preccationis dilatatio est, & reiteratio prioris uoti: rogat enim, ne Deus inuicere uelit felicitatem ex uictoria partam, aliã qua adlegata calamitate. ^b ¶ Fortunatus uir ille.) Summa felicitate præditum Phrician, duplici nomine adseuerat. Primum, quod ipse uictoria clarus: deinde, quod & filio *νικηφόρος* luceat. ^c ¶ Solidum.) Solidum coelum, hoc est, forte & firmum. *χελλεον*, æreum coelum appellat, non quod æreum esse uelit, uerum quod firmum sit instar æris aut ferri: quemadmodum Homerus Odyss. 3. *πολύχελλον ἐς ὑπρανόν*, Solem orientẽ ascendere ait. Nisi quorundam Physicorum nature antistitium sententia, uelit stellas & sydera ex ferro & ære constare, (quanquam autem æs, cuprum & orichalcum sub se contineat species proprias, pro ferro tamen apud poetas sæpe per *κατὰ-χουσι* accipitur) qualis fuit, qui Solem ignitum ferrum esse uoluit, ut in Olympijs productum est. Sensus igitur est: Tanta felicitate gaudent, quanta hominibus maior alia obtingere nequit, qui & ipsi uictores sunt, & filios eadem sua uirtutũ uestrigia sequi cernunt. Nihil aliud illis desit, quàm quod coelum scandere nequeant: hoc est, dij esse non possunt: cætera sunt beatissimi. In Olympijs consules gnomas habuit: qua nos monet, ut humana felicitate contenti, maiora, ut pote caelestia, non anquiramus. Hæc gentiũ more dicit. *ἤστιανοι δὲ μάλι-*

στὰ πονεῖν γὰρ ἵνα μὴ αὐτοῖς ὁ ἄρουρός ἀμβατός τε μέγας Ἐσυχλοῦ-
σός, καὶ γὰρ ἡμῶν ἄλλο πολὺ ζήτητέον ἢ τοῖς ἔλθουσι τοῖς ἀπίστοις.

d ¶ *Quantis autem nos mortalis gens.*) Id est, ea felicitate, qua huma-
no generi obtingere potest, is profecto primas tenet, estq; in eadem consummas-
tissimus. e ¶ *Nauigationem tandem consummat.*) Ad extremam nauigatio-
nem peruenit: hoc est, humano splendore Herculis Gades seu columnas accedit.
Iam supra in Olympijs cōsimili prouerbio usus est iterum atq; iterum: nempe,
ultra Gades nemini licere progredi: hoc est, qui ad summa peruenerit, cum esse
beatissimum, qui diuitijs, potentia, uictoriam Olympicam uel Pythiam adiece-
rit, cum non posse fortunatiorem fieri. Proinde hac paræmia Ἐφριçiam Ἐφρι-
lium Hippocleam beatissimos constituit. f ¶ *Neq; enim nau.*) Hoc est,
Difficile est seu terra seu mari iter reperire, quod ducat ad Hyperboreorū con-
uentum. Comparatio talis est: Quemadmodum difficile est Hyperboreos, uel
pedibus uel nauigio adire: sic perinde arduum est maiorem consequi felicitatem
ea, qua Hippocleas Ἐφριçias patris eius Phricias resurgunt. g ¶ *Hyperborei.*)

De Hyperboreis nonnulla ex Pomponio Mela Ἐ Plinio ode 3. Olympiorum
dicta. Vnicum duntaxat, de illorum felicitate, quod tum omissum, hic ex Plinio
congerere haudquaquam ab re fuerit, quando Ἐ ποῖτα hic ad mores Hyperbo-
reorum parebas in faciat. Plinius lib. 4. cap. 12. Pone Riphæos montes, id
boreorū felicitate ex Plinio. *iraq; Aquilonem, gens felix (si credimus) quos Hyperboreos appellauere, an-
no. noso degit euo, fabulosis celebrata miraculis. Ibi creduntur cardines esse muns-
di, extremiq; syderum ambitus, semestri luce Ἐ una die solis auersi: non ut impe-
riti dixere, ab æquinoctio uerno in autumnum. Semel in anno solstitio oriuntur
ijs soles, brumaq; semel occidunt. Regio aprica, felici temperie, omni afflatu no-
xio carens. Domus ijs nemora luciç, Ἐ deorum cultus uirum gregatimq;
discordia ignota, Ἐ ægritudo omnis. Mors non nisi satietate uitæ, epulatis deli-
butisq; senibus luxu, ex quadam rupe in mare salientibus. Hoc genus sepultura
beatissimum.*

EPODOS, COLON VIII.

“Quos penes dux Perseus olim cōuiuia, in eo-
rum ædibus præsens, celebres afinorum Heca-
tombas facientes^b reperit. Quorum conuiujs &
laudibus assidue gaudet Apollo, ‘ridetq;,^d ma-
gnorum animalium uim, quæ eis infertur, per-
spiciens.”

Mysterium
huius sacri
tale est: A=
pollo Elo=

STROPHE

STROPHE III. COLON X.

Neq; Musa ab illorum abhorret moribus :
 undiq; uero chori uirginum, citharæ uoces, stre-
 pitusq; tibiariū audiuntur & insonant : aurea de-
 niq; lauro coma religata sobrie cōuiuantur : neq;
 morbi pernicioso senio gēti illi Hyperboreæ ad-
 hærent. Præterea sine laboribus atq; bellorum
 motibus

quentia &
 Sapientie
 præses gau-
 det diu asini
 illi cædun-
 tur: id est diu
 rudes & im-
 periti, bonis
 & ingenius
 disciplinis
 deduntur, ex
 ornanturq;
 ut ex asinis
 & brutis pe-
 coribus, ci-
 uiles & eru-
 diti & boni
 uiri tandem
 fiant.

ANTISTROPHE, COLON X.

Habitant, fugientes ultricem Nemesein. f Ad
 beatorum huiusmodi hominum cœtum, audaci
 corde spirans Danaës proles, Minerua præeui-
 te peruenit, occiditq; Gorgonem, & capite dra-
 conum terroribus uario rediit, insulanicis & lapideā
 mortem adferens, mihiq; admirationem.

EPODOS, COLON VIII.

^b Atqui dijs perficientibus nihil uidetur esse
 impossibile.

^a ¶ Quos penes dux Perseus.) Inconcinnia, nec admodum ad rem per-
 tinenti digressione Pindarum hic uti Scholiastes adfirmat. Enim uero poëta, po-
 etica dilatatione utitur. Alioqui eadem ratione nusquam huic nostro parebafis
 erit admittenda. Quid est ergo quod tam sinistre de minime malo uate pronun-
 ciat, quum pro lyricis legibus optime sit collocatus hymnus? ^b ¶ Re-
 perit.) ἐπι τόσους pro ἐπι τόσους, hoc est, κατελαβών, ubi depre-
 hendisset. ^c ¶ Ridet uim.) Apollo ridet, dum saltare & palpitare as-
 nos dum cæduntur uidet. ^d ¶ Magnorum animalium.) κνωδάλαω,
 κνωδάλαα proprie marina sunt animalia: per catachresin pro terrestribus
 usurpat. ὀφθαῖον pro ὀφθαῖον, erectorium, ad excipiendum in iugulo ferrum.
 Videtur mea quidem sententia alludere ad Homericum illud, ἀέρονσεν ἠδὲ
 πρῶτα. Reperit ergo Perseus Hyperboreos, inquit poëta, intentos Apollineis
 sacris, quibus faciebant, hoc est, sacrificabant, hecatombas asinorum, hoc est,
 asinos immolabant Apollini: quod ipsum & Callimachus in Scholijs testatur,
 dum ait.

τέρπεισι λιπαρὰ φοῖβον ὀνοσφραγία.

e (C Neq; Musa.) Hyperboreorū felicitatem describit, quam et Plinius explicauit. f (C Ad beatorum hominum.) Finita per digressionem Hyperboreorum felici fortuna, redit ad Persea. Danaës proles est Perseus.

g (C Lapideam mortem.) λίθινον θάνατον. Acrisius Danaën iam enixam, unà cum infante Perseo arcæ inclusam in pelagus proiecit. Delata cista illa in Seriphum insulam est, cuius tum Polydectes rex erat, ibiq; cum filio mater seruati sunt. Vbi dum Perseus uirili etate apud Polydectē epularetur, alijs alia ad coenam adferentibus, se Gorgonis caput allaturū promisit. Quod quum seruatum iri promissi uellet rex, abegit cum ex insula pro adferenda pollicitatione. Abijt ille, attulit Gorgonis seu Medusæ caput, omneisq; eo terribili anguuium spectro in lapides transformauit Seriphios. Atq; hoc uult Pindarus quæ inquit, Lapideam mortem insulanis adferens: id est, Seriphios compotores in lapides mutans: qua de re Ouidius in Transformat. multa. h (C Atqui dijs perfic.) Præoccupatio est. Dicere poterat aliquis, quomodo ad Hyperboreos Perseus uenerit pro amputando Medusæ capite, tamq; mirandum peragere facinus, maxime quum paulò ante et terra et mari ad Hyperboreos iter inueniri non posse dixerit? Hanc obiectionem sic diluit: Deo, inquit, cooperante nihil impossibile est: et suam et aduersariorum opinionem diluens.

^a Detine remum, uelociterq; anchoram in terram firma ^b ex prora, quæ est propulsatrix ^c latentis petrae. ^d Nam flos hymnorū heroicorum, ad alium aliàs ueluti sermonem properat.

a (C Detine remum.) Seipsū corrigit Pindarus, post digressionē plus æquo prolixiorē, ad insitutum reuocans. Metaphorice χῆραρον κώπρον, detine remum, anchoram in terram fige, quæ anchora est propugnaculum ueluti, et fortitudo quædam aduersus latentem in mari petram, scopulum uel hoc est, stylum tuum remorare, ne latius in digressionē pergas, ne non decore inuississe culperis. b (C Ex prora.) πρῶραθρον. Ex prora enim anchora iacitur, ut est apud Latinum poëtam,

Anchora de prora iacitur, stant littore puppes.

c (C Latentis petrae.) χθρόδες petrae sunt submarinæ, super quibus fluctus murmurant strepuntq;. d (C Nam flos hymnorū.) Ratio est, quare re debeat in digressionē esse contractior. Perinde ac apis ad alios subinde flores se recipit: sic hymni uictorum encomia concinentes, ad alia aliàs argumenta properant.

STROPHE IIII. COLON X.

^aEquidem spero Cranonijs circa Peneum am-
nem iucundam oden meam concinentibus, imò
uero plus Hippoclem, coronarū & hymnorum
gratia demirandum, in coëtaneorum coetu collo-
caturū me, ipsum, ita ut cum ætate confectis, tum
^buirginibus adolescentulis futurus sit curæ. ^bAlijs
^cenim aliorum amor mentem fatigat.

ANTISTROPHE, COLON X.

^cQui, quæ deamarit, certò ceu ante pedes con-
stitutaprehenderit, næ ille suauissimam soli-
^ditudinem gerit. Quæ uero post annum immi-
^eneant, nobis palàm esse non potest. ^dCæterum
placidæ Thoracis amicitiaē confido, qui meum
percupiens fauorem, hunc ^ePieridum iunxit cur-
rum, amantem amans, ^fducentē cupide ducens.

EPODOS, COLON VIII.

^gQuemadmodum aurum Lydio lapide pro-
^hbatur, sic mens amicorū & mores, experientia &
ⁱopere probanda sunt. ^hPorro illius candidos fra-
tres extollemus, qui Thessalas leges augustiores
reddentes, ad sidera patriam extollunt. Nam in-
clytæ & patriæ, urbium gubernationes, bonis
delegatæ sunt.

^a C Equidem spero Cranonijs.) Ἐλπομαι δὲ ἐφύραϊον. Ephyra
non est hic Corinthus, sed Cranon Thessaliæ urbs, quæ primum Ephyra dice-
batur. Per Ephyræos ergo Cranonios intelligit, quorum & Theocritus in Gra-
tius meminit. A fructu uictoriæ Hippoclem hic cōmendat. Et maioribus & mi-
noribus natu exemplo uirtutis erit Hippocles. ^b C Alijs enim aliorum.)
οὐκ ἔστιν ἐπὶ τῶν ποταμῶν. Alij alijs oblectantur rebus: athleta certaminibus, uirgi-
nes choris & cantilenis, quibus uidelicet Hippoclem deprecari audient.

c ¶ Qui quæ deam arit.) Porrò qui ea amat quæ ad pedes sunt obuias recte agit, dulcem earum curam gerit. Nam incerta & futura de quibus nihil ratum habetur amare, imprudentis est. Quæ gnomo feliciter agere Hippoclem, feliciter uirgines, feliciter quemuis suo fungentem officio, monet: ac iuxta hortatur, ut presentibus bonis letetur Hippocles, nec ad futura, quæ incerta sunt, animum adijciat. d ¶ Cæterum placide.) Ab amicis Hippoclem laudat. Thorax Aleuadum unus, qui Pindarum, ut hoc Hippocli encomium conscriberet, permouit: cuius, eiusq; fratrum, honorifice meminit. e ¶ Pieridum currum iunxit.) Musarum currum. Metaphora. id est, hymnum. hymnis enim & carminibus Musæ uehant & uehantur, ut uictores curribus. uel ideo, quod encomium instar triumphantis currus, uictorem passim per terras & maria ferat. f ¶ Ducentem ducens.) ἀγούρα pro ἀγούρα, ductum ducens: id est, iam antea paratum & promptum ad canendas principis sui laudes. g ¶ Quemadmodum aurum.) πρῶτον. Comparatione Thoracis amicitiam dilatat. Ut aurum Lydio lapide, quem hic Βάσσειον appellat, facile probatur: sic recta & uera amicitia, sinceraq; mens, citra laborem exploratur. Aurea certe sententia. h ¶ Porrò illius candidos.) A fratribus Thoracis candidis, & bona reipublicæ Cranoniæ administratione, quæ in manibus fratrum Thoracis est sita.

THRASYDÆO THEBANO PVERO
STADII CURSORI, ODE XI.
STROPHE I. COLON IX.

V^a Semele cœlestium deorum cōuer-
satrix, tuq; Leucothea Ino, marinarum
Nereidum cohabitatrix, Cadmi filia,
adeste quæso unâ cum generosa Her-
culis matre: ^bite ad penetrabile, quod est aureorum
tripodum thesaurus ^capud Meliam illam uene-
randam, quod impense honorauit Apollo,

ANTISTROPHE, COLON IX.

Qui & ueram illam uaticiniorum sedem Isme-
niam appellauit. ^dO filia Harmoniæ, hic & nunc
legitimum

legitimum heroidum congregatū coire iubet Melia, ut sacram Themin, Pythonemq; & iustitiæ deditum terræ umbilicum summa cum uigilantia resonetis,

EPODOS, COLON VI.

Ac Thebis septem portis nō inconspicuis, Pythioq; certamini^e encomium canatis. ^f Per quod tertia corona accepta, ^h patriū suum larem ^{pro-} uulgauit in opulenta ^k Pyladæ tellure uincēs, ^l qui Lacōnis Orestæ amicus fuit.

ENARRATIO.

Thrasid. cum Thebanū iuuenem 28. Pythiade & 33. stadio uictorē præ Argumen-
dicatum laudat, à patris & eius Olympica & Pythia uictoria. Quia uero Thebanus fuit, non immeritō ad Thebanas heroides in deorum numerum relatas
banus fuit, non immeritō ad Thebanas heroides in deorum numerum relatas
apostrophē facit, apte ad uictorē tandem descendens. Inuitat enim eas ad lau-
des Pythio Apollini, in cuius ludis uictoriam obtinuit Thrasidæus, cantandas.

a ¶ Tu Semele.) Semele & Leucothea Cadmi filia, de quibus nonnulla
suprà audita. Herculis mater est Alcmena, quæ tres sunt heroides Thebanæ.

b ¶ Itē ad penetrāle.) Accersit heroinas Thebanas, & hortatur ut Is-
menium accedant. Penetrāle autem ipsum Ismenium, thesaurum aureorū tri-
podum uocat, eam ob causam, quod multi tripodes Ismenio consecrati cernerentur.

c ¶ Apud Meliam.) Melia Ismeni soror est, uel ut alij, Oceani si-
lia, ex qua & Apolline Tenerus uates, qui apud Ismenū flumen uaticinabatur:
illic enim uaticinij locus est, cui nomen ab amne inditum, Ismenio. d ¶ O
filie Harmonie.) Per reiterationē rursus easdem inuocat heroides: ut suprà
à patre prædicauit, sic nunc à matre. Harmonia uxor Cadmi est Thebarum re-
gis, quorum filie sunt Semele & Ino, de quibus suprà in Pythijs & apud Ho-
merum & Ouidium in 4. Transfor. iubet, inquit, Ismenij templi & oraculi
mater, ut in Ismenio conueniatis, loco Apollini, uaticinij causæ, sacro, ibiq;

e ¶ Χεῖρ.) Gratiam, hoc est, uictoriam canatis. f ¶ ὅτῳ.)
Per quod certamen Pythium. Descendit ab aduocatione Heroidum, ad laudem
Thrasidæi, à uictoria cum Pythia laudans. g ¶ Tertia corona accepta.)
τῆς τῆς σέπτερον. Non quod ter ipse uicerit, sed quod unā cum patre iam
tertio ipse coronā acceperit. h ¶ ἑστίαν πατρῴαν.) Larem patriū,

hoc est, ipsam patriā, *συνεκοδομῶς*. i (C Prouulgauit.) *ἐμνασεν*
 pro *ἀνέμνασεν*, prouulgauit, ut contingebat post obtentam uictoriam.

k (C Pyladæ tellure.) Pyladistellure, ipsam Pythonem seu Cirrhā Py-
 ladis terram dicit: siquidem in Phocydæ sita est Python, cuius Strophius Pyla-
 dæ pater rex erat. l (C Qui Laconis Orestæ.) Pylades enim & Orestes
 inter amicorum paria censentur, ut est apud Valerium Maximum, sicut Dar-
 mon & Pythias.

STROPHE II. COLON IX.

^aQuem Orestem, occiso patre, à fortibus Cly-
 temnestræ manibus ^bArfinoë nutrix è luctuoso
 dolo sustulit: quando Dardanidæ Priami filiam
 Cassandram, cum Agamemnonis anima, ad opa-
 cam Acherontis ripam demittebat

ANTISTROPHE, COLON IX.

Sæua mulier. ^cNum igitur Iphigenia ^dcirca
 Euripum mactata procul à patria permouit, ut ad
 grauem palmas suas iram concitaret Clytemne-
 stra: aut alieno thalamo lasciuientē nocturni con-
 cubitus adegerunt: ^eid quod nouis uxoribus in-
 sensissimū delictum est, nec fieri potest ut celetur

EPODOS, COLON VI.

^a Alienis linguis.

a (C Quem Orestem.) Ad Orestis, Agamēnonis, Clytemnestræ & Aes-
 gisti historiam excurrit. De Oreste Euripides in Tragedia quam Orestem in-
 scripsit. Agamemnonis cædem Homerus 4. Odysææ commemorat.

b (C Arfinoë.) Arfinoë à Pindaro, à Pherecyde Laodania nutrix Ores-
 tæ dicitur. c (C Num igitur Iphigenia.) Amplificat à causis dire nec-
 cis. Quid adegerit Clytemnestram, ut Agamemnonem suum occideret, inquis-
 rens: uel Iphigenia, uel alienus adulterij torus compulit ad tantum ipsam flagi-
 tium, inquit. d (C Circa Euripum.) De Euripo Pomponius Mela lib. 2.
 Euripus, inquit, mare rapidum, & alterno cursu, septies die, ac septies nocte,
 fluctibus inuicem uersis, adeò immodice fluens, ut uentos etiam ac plena uentis
 nauigia

naugia frustretur. Aliquot in eo sunt oppida, Hestia, Eretria, Pyrrha, Hesos, Oechalia: uerum opulentissima Carystus & Chalcis. Per Euripum ergo hic Chalcidem intelligit, in qua Iphigenia Agamemnonis filia, poscente oraculo, caedi est destinata. e ¶ Id quod nouis uxoribus.) Dilata à gnoma adulterij. Nouæ uxores matrimonium recens adulterio defœdantes, grauisimum scelus admittunt, nec illud crimen suum celare possunt: alienæ enim linguæ non silent, quod norunt non suppressunt.

^a Ciues enim pleni sunt rimarum. ^b Deinde non modica inuidia diuitiæ & felicitas macerant. ^c Qui uero abiecta spirat, obscure uiuit. Obijt quidem Atrides heros, quum multo post tempore ^d Lacedæmonem redijisset,

STROPHE III. COLON IX.

Vaticinatricēq̄ pdidit puellā, ubi Helenæ causa incēdio extinctis Troianis, opulentas & edes diruit.

^a ¶ Ciues.) πολίτου κερολόγοι. Ciues libenter conuiciantur: non silent, quod animaduertunt peccatum. ^b ¶ Deinde non modica inuidia.) Alta gnoma est, qua ostendit, uulgus propensum esse ad obseruanda potentiorū crimina. Quia ergo Clytemnestra Aegistho sese adiunxerat, ei mixta fuerat, nihil dubitans hoc Agamemnonem statim experturum, eum occidit.

^c ¶ Qui abiecta spirat.) Antithesis est. Felices, inquit, inuidiæ sunt expositi: infelices & nullis uirtutibus præditi obscure uitam ducunt, nō sunt inuidiæ obnoxij. Propter ergo antithesin hanc, sententia ad Agamemnonem referri potest. Quia is præclare gestis rebus eximius iam erat & felix, ideo habuit qui ei inuiderent, qui uitæ eius dolum machinarentur, Clytemnestram & Aegisthū: qui si obscure uiuisset, incolumis mansisset. ^d ¶ Lacedæmonem.) Obijt quidem Agamemnon. Epilogus cædis Agamemnoniæ. κλυταῖς ὄνεικλαῖς, hoc est, inclytis Amyclis: hoc est, Lacedæmone, uel in Laconica. Amicle, inquit Stephanus, Laconicæ urbs, centum oppidis constans.

^e ¶ Vaticinatricem puellam.) Perdidit Agamemnon vaticinatricem puellam, hoc est, suo interitu perire fecit Cassandrā, nam & ipsam unā cum Agamemnone interemit Clytemnestra.

^a Porro Orestes iuuenis adhuc ætate florens, ad senem Strophium Pyladæ parentem cōuertit

fese, qui tum apud Parnalsi fines cōmorabatur. Quin & is suo posthac tempore Clytemnestrā matrem gladio interemit, & Aegistum^b inter cæfos locauit.

^a ¶ Planus est locus, quomodo Orestes ultus sit patris sui cædem: occidit enim & is Clytemnestram matrem, & Aegistum adulterum fontem totius mali. Solummodo hoc animaduertendum, licet parui momenti, Pindarum Aegistum scribere hic citra aspirationē, quum Homerus & in 1. & 4. Odysseæ aspirationem adijciat. *Ἄγχι δὲ θυγατρὸς*, Aegistho Thyestæ filio. ^b ¶ Locauit inter cæfos. *ἔνθα γὰρ φωνάϊς*. Periphrasis est cædis: hoc est, & ipsum Aegistum occidit.

ANTISTROPHE, COLON IX.

^a Atqui per deuiā cōpita ò amici, uolutus sum, rectum antea ingressus iter. Et me uentus quifiam, ueluti marinam nauim, extra decoram nauigationem proiecit, ò Musa. ^b Sin ex mercede uocem tuam subargenteam præstare pollicitus es, aliās alia te sonare decet præconia,

EPODOS, COLON VI.

^a Siue patri Pythio uictori iam nunc quidem, siue Thrasydæo: ^d quorum triumphans lætitia & gloria passim collucet. Siquidem curribus quondam belli uictores, cantatorum in Olympia certaminum uelocem cum equis claritudinem adsequuti sunt.

STROPHE IIII. COLON IX.

Dehinc in Pythone nudi ad stadiū descendentes, celeritate sua græcas copias redarguerunt.

» Enim uero amorem ego bonorum, ac possibilia

» in uita mea, nunquā non, diuina uoluntate, optarim.

» Offendens enim quæ per urbes passim negocia

gocia media geruntur, longior etiam fortuna flo-
rentia, eos accuso qui summam uel regum felici-
tatem affectant.

ANTISTROPHE, COLON IX.

Equidem & circa cōmunes uirtutes occupatus
sum. ^bInuidi uero sua ipsorum noxa puniuntur.
^cSin quisquam uitæ suæ summam decerpserit, &
in tranquillitate transegerit, ita ut grauē semper
declinarit iniuriam, ^kmelio rem is tandem nigri-
ditis sortem & mortem adeptus est: quippe qui
suauissimæ posteritati suæ, optimam præ diuitijs
gratiam, bonam nempe famam reliquit.

EPODOS, COLON VI.

Quæ inclyta fama & Iphiclis filiū Iolaum, cele-
bratū illum uirū circumfert, Castorisq; uim, teq;
ō rex Pollux, deū in filiū, qui aliās ^minterdiu iuxta
sedes ⁿTherapnes, aliās in Iouis regia uiuētis.

^a C Atqui per deuia compita.) Allegorica epanodo sese ad institutum
encomium reuocat. Quemadmodum in triuijs facile erratur propter uarios uia-
rum exitus & anfractus: utq; uentorum tempestatisq; ui, nauis citra negocium
è præfixo tractu rotari potest: sic ego multitudine laudandorum, à præstituto
scopo declinaui. Ad Musam suam Clionem, uel ad mentem suam facta apostro-
phe.

^b C Sin ex mercede.) τὸ δὲ τὸν εἰ μισθῶ. Ratio est reuoca-
tionis in uiam. Quia, inquit, destinata mercede hunc hymnum pangis in gratiā
uictoris Thrasydæi, & quia uox tua argento conductæ & oblita est, necessum
est ut relicta hac Clytemnestræ & Aganemmonis parebas, ad ipsos te uicto-
res uertas.

^c C Siue patri.) Laudare te oportet uel patrem à Pythia ui-
ctoria, uel filium Thrasydæum itidem à Pythia. ^d C Quorum trium-
phans letitia.) Patrem & filium primum ab Olympica, dein à Pythia uicto-
rijs extollit, curribus & cursu uincentes.

^e C Enimvero amorem ego bo-
norum.) θεός τε. A statu & cōditione ciues illos Thebanos patrem & filiū
cōmendat, mediocrem ciuium fortunā, summis regum diuitijs antefrens: præ-

clariorem esse feliciorēq; ciuium passim in republica conditionē, amplissima regum potentia. Ac iuxta utrunq; uictorem hortatur, ut sua sorte tantisq; uictorij contenti, non maiora spirent, neq; desiderent. f ¶ Offendens enim.) Dum mediocrium ciuium tranquillitatem considero, inuenio eos esse feliciores regibus. g ¶ Circa cōmunes uirtutes.) *Ἐυαίσι δ' ἀμφοτέρωσιν.* Circa cōmunes uirtutes, id est medias, mediocris status ciuibus contingentes, occupatus sum. Pluris facio uirtutē, quae in ciuibus et liberis rebus publicis spectatur, quā sibi ciues passim uendicāt, quā regio honores, et aulas principū. Et quia uirtuti semper comes inuidia, ideo statim et inuidios breui dicto perstrigit. h ¶ Inuidi.) *Ἐπιφρονοὶ δ' ἀμύμοντο ἀτὰρ.* hoc est, inuidi sua puniuntur Atc. quod et Horatius uoluit, dum ait:

Inuidus alterius rebus marcescit opimis.

Et Virgilius in carmine cuius initium:

Liuor tabificum, malis uenenū etc.

i ¶ Sin quisquam uitae suae.)

Ciuilem statum, et priuatam uitam a tranquillitate ornat. Encomiū tranquillitatis octaua Pythiorum Pindarus canebat. k ¶ Meliorem.) Ab hereditate, quam bonus uir liberis et genti suae post fata relinquit. Si non multas facultates, tamen bonam famam, inclytum nomen relinquit, et uirtutis specimen atq; exemplar, in quod semper intueantur: quod multis nominibus, auro et argento praestat. Felicius moritur, qui in tranquillitate uitam suam et bono nomine transegerit, quā qui posthabito uirtutis cultu, principum se aulis adulatores coruorum consortem fecerit. l ¶ Quae inclyta fama.) *ἄλλοι κρητίστην.* Scholia pro *ἄλλοι κρητίστην* accipiendam indicant. Amplificat exemplis, et probat feliciorē esse mortem et fortunatius fatum eorum, qui bonum posteris nomen reliquerint, primum Iolai, deinde Castoris et Pollucis fratrum.

m ¶ Interdium.) Et quanquam decima Nemeorū Pindarus ipse narret, quo modo et in olympo et in terris uicissim agant, hic tamen interim subijcere libet ex Scholijs Homericis in γ Iliados, tametsi et illa Pindarū adducant, historiam, quae sic habet: Quum Idas et Lynceus Apharci filij, proci filiarum Leucippi, ad sacra nuptiarū cognatos Tyndaridas uel Dioscuros aduocassent, uisponas illas, nempe Phœben et Iliaram, rapuerunt Castor et Pollux. Hinc orto conflictu, Castor est occisus ab Ida. Quare grauiter cōmotus Iupiter, filiamine Idam neci dedit: Polluciq; optionē dans, utrum malit eligere iubet, ut uel solus immortalitate gaudeat, uel cum fratre uitam cōmunicet. Maluit ergo cum fratre alternis uiuere, quā solus aeternitate frui. Proinde aliās apud superos est Castor, et interim apud inferos Pollux: aliās apud inferos Castor, et interim apud superos Pollux. Atq; hoc adumbrat Pindarus dum ait, *ἄλλοι κρητίστην.* Hoc

merus alibi idem clarius exprimit, quum inquit,

ἄλλοτε μὲν τε ἰώσσ' ἐπερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
τεθνῶσι, πικρὸ δὲ θεοῖς γὰρ λελόγησιν ἴσω.

Verum hæc fusius explicatur historia à Pindaro decima ode Nemeorum.

n (Therapnes.) Therapne ultima Nemeorum ode pro Lacedemone accipitur, & in prima Isthmiorum Interpres uicium esse Laconicæ annotauit: Iocrates item in Laconica constituit encomio Helenes. Stephanus hanc Therammen appellat, in qua Castor & Pollux nati & pro dijs habiti: unde & apud Latinos poëtas Theramnei & Therapnæi fratres dicuntur.

MIDAE TIBICINI AGRIGENTINO,

ODE XII. ET VLTIMA.

STROPHE I. COLON XIII.

Væso te ô splendida pulcherrimaq;
urbium, Proserpinæ sedes, quæ ad ri-
pas pecoris^a diuitis Agrigenti, ma-
gnifice extracta^b iuga inhabitas: c^o
domina unâ cum deorum hominumq; propitia
precor clementia suscipe^d coronam hanc, quam
ex Pythone retulit inclytus Midas: ipsumq; illū
suscipe, qui^e Græciam arte sua uicit, f^o quam olim
bellicosa Minerua inuenit, perniciosum ferociū
Gorgonum imitata lamentum,

ANTISTROPHE, COLON XIII.

Quod sub uirgineis^g inaccessis serpentum ca-
pitibus audiebat ædi Perseus, quando difficili la-
bore, tertiam debellauit sororum partem, maria-
næ Seripho, populisq;^h calamitatem adferens.
Quandoquidem fataleⁱ Phorcys obscurauit, de-
leuitq; genus, ac lugubre symbolum Polydectæ
reddidit, matremq; e duro & necessario seruitu-

Danaë enī
unā cū Per-
seo infante

incistam in-
clusa per A-
crisum, &
mari impo-
sita, in Seri-
phum insu-
lam deuecta
est, ibiq; ser-
uata cū pro-
le sua, Poly-
dectæ regi
seruitutē ser-
uiat.

Lectum ser-
uitutis uo-
cat, quasi de
cubuerit,
pre defatig-
atione la-
borum.

tis lecto eripuit, ubi formosæ Medusæ caput de-
prædatus est

STROPHE II. COLON XIII.

^kFilius Danaës, quem ab auro sua sponte flu-
ente natum dicimus. At postquam ex his labori-
bus charum illum hominē liberauit uirgo, tibia-
rum cum suis organis canorū apparauit melos,
reperitq; dea, stridulum imitata luctum Eurya-
ies, uelocibus genis æditū. Quod ubi inuenisset,
mortalibus id impertijt, legem multorū capitum
appellans, celebrem nimirū populum seruantiū
certaminum procum.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

Atq; ea lex ^mtenuē pertransit æs & calamos,
ⁿqui prope insignem Gratiarū choris urbem in
Cephesidis delubro crescunt, ^ofideles saltatorū
» testes. ^pQuod si qua felicitas absq; labore nō ap-
» paret, ipse tamen Deus, uel hodie uel paulò post
» consummabit. Fatum enim nemo unquam effu-
» gere potest. Aderit autem tempus illud, quod &
» eum, qui à spe exciderat, in spem reponat, alterū
» quidem donans, alterum uero denegans.

ENARRATIO.

Argumētū.

Supplicat Agriganti Nymphæ deæ, urbi Agrigento cognomini, ut & hy-
mnum hunc in tibiçinis Agrigentini Midæ laudem conscriptum benigne suscipiat, tum ipsam pariter Midam amplectatur: unico loco, à Musica nimirū eum
cōmendans: idq; in prima Strophe persequitur. In reliquis sectionibus amplifica-
cat digrediendo ad tibiæ inuentum: deinde ad Persei ortum: ut suo quæq; loco
indicabuntur. Vicin Midas Pythiadem 24. & 25. tibia. a ¶ Diuitis Agrigenti.) Agrigentū diues est pecoris, ideo *μηλόβοτον* uocat, pecudes pa-
scentem. Per Agrigentum autem Siciliæ urbem totam Siciliam intelligit. Nam
totam

etiam Siciliam Iupiter Proserpinæ dono dedit, frugifera enim est insula.

b ¶ (Iuga.) ἰσλῶνν, editior locus est: ipsum Agrigentū sic appellat.
 c ¶ (Odomina.) ἄνα uocandi casus communis generis ab ἄναξ, ad Nympham, uel ad Proserpinam referri potest. Si ad Nympham, tum est implorationis ueluti nouatio & reiteratio. Sin ad Proserpinam transferas, tum simul ueneratur deam illius insule.

d ¶ (Coroniam hanc.) σεφαιώμα, coronam, hymnum μεταφορικῶς. e ¶ (Græciam.) Totum pro parte: hoc est, græcos Musicos antagonistas, in Pythiade tibijs canentes. Auxesis hyperbolica.

f ¶ (Quam olim.) Quamprimum ab arte Musica uel tibiarum modulatione cōmendauit, statim digreditur ad tibiarum inuentum, hoc ipsum Palladi attribuens.

g ¶ (Inaccessis capitibus.) Serpentina capita inaccessa erant, quia quotquot Medusæ caput intuerentur, mutabantur in lapides.

h ¶ (Calamitatem adferens.) In decima Pythiorum, huius loci est paraphrasis, ubi dicit, Lapideam mortem insulani adferens. Polydecten enim Seriphiorum regem, & alios plerosq; in lapides, uiperi Medusæ capitis monstracione permutauit, ut est & apud Ouid. in 4. Metamorph.

i ¶ (Phorcys genus.) φόρκιο γένος. Phorcys uel Phorci marini dei treis fuisse filias, græci poëtæ tradunt, Medusam, Sthenonem & Euryalen. Vnde Pindarus tertiam sororum partem, tertiæ sororis Medusæ caput uocat, uiperinis crinibus refertum, cuius crines Minerua propterea in angues mutauerat, quod Neptunus eam in eius templo uitauerat. quod ubi ope Mineruæ Perseus amputaret, è sibilu serpentum, qui in capite Medusæ erant, Minerua tibiarum harmoniam reperit: tum etiam è lamento & planctu & Euryales & Sthenonis sororum, quæ ob necem Medusæ sororis proculdubio uehementer plorabant. Appellauitq; tibijs canendi artem, legem multorum capitum, quod ex multorum uipereorum capitum stridore & sibilu, tibiam per imitationem effinxisset.

k ¶ (Filius Danaës.) Vt ex auro imbre in gremium Danaës illapsus genitus sit Perseus, & antea auditum, & posthac dicitur: cuius & Isocrates in Helenes encomio meminit.

l ¶ (Virgo.) παρθένος. Minerua ope sua Persea incolumem conseruauit, ne Medusæ capite perderetur. Inuenit, inquit, ipsa Minerua tibiarum concentum. Modum quo inuenerit, hic adijcit.

m ¶ (Tenuè pertransit æs.) λεπτῶ χαλκῶ διαυγος ὄμιλον. Ex qua materia tibie fiant, explicat. Finguntur enim tibie ex ære, loto, buxo, cornu, osse ceruino, lauro, ut Iulius Pollux testimonium dicit lib. quarto, cap. octauo.

n ¶ (Qui prope.) Locus ubi calami pro tibijs crescant, Cephesus est Boeotie annis, de quo in 14. Olympiorum ode.

o ¶ (Fideles saltatorum.) Apposito est, Tibie sunt fideles saltatorum testes: ad chorum enim & ad con-

uiuia adhibentur. Calami, inquit, ex quibus tibiæ fiunt, in Cepheseide uel Orchomeno urbe crescunt prope amnem Cepheum, ubi Gratiæ coluntur. Ciuitas Charitum est Orchomenus. p (Quod si qua felicitas.) Infortunium quod Midæ inter canendum accidit, hic diluit. Si quis, inquit, non statim fortunatus fiat, propterea non despondeat animum: potest enim Deus quando uoluerit, perfundere uel nihil tale opinantem felicitate. Pulcherrima certe sententia: quam ideo producit, quod præter spem fracto calamo, uictoriam Midas obtinuerit, ut Scholia adsuerant. Porro hæc sententia bene Christiana, ac in totum theologica est, qua humanas actiones & opera fato & diuine prouidentie subdita omnino docet. Hac ueluti gemma & clarissima

ma stella hanc ultimam oden finit,

σω θεῶ.

ENARRATIONVM IO. LONICERI IN PINDARI PYTHIA FINIS.

ὅκ αὖδὲ θεῶ.

PINDARI NEMEA ▶ 305

CHROMIO AETNAEO,

ODE I.

STROPHE I. COLON X.

^aVENERANDA Alpei res-
piratio, celebrium Syracusarū
germen, Dianæ cubile, Deli so-
ror, Ortygia, ^bà te dulciloquus
hymnus cōmouetur magnā ce-
lerrimorū equorum laudem te-
xere, ^cIouis Aetnæi gratia: ^dcurrus itidem^e Chro-
mij uictricibus Nemeæ operibus ^flaudatorium
& triumphale iugare melos excitat.

ENARRATIO.

Nemea, Argiuorum regionis pars est, à Luna & Ioue sortita nomen: uel à Nemeorum
 bubus Argi Iunoni sacris, quæ illic pascebantur. ^uuēdy enim pascere est. Sunt origo & ina-
 qui à Danaï filijs eum locum sic appellatum uelint, quod eundem sorte accepe- stituto.
 rint. ^uuēdy enim pascere est. Sunt origo & ina-
 Scholia. Stephanus Elidis locum, quem Dryopes incolant, adserit. Hinc Ne-
 mei ludi, qui in ea regione agebantur. Funebre certamen primū fuit, quod Funebre
 tale duxit exordium: Quo tempore septem Argiuorum duces aduersum The- Nemeorum
 banos Polynici opem ferentes pugnarunt, in Lemnum Thraciæ peruenientes, certamen.
 siti constricti in Hypsipylen Lemniā mulierem inciderunt, quam ut eius terræ
 gnaram rogauerunt, ut sibi potui non incōmodam aquam ostenderet: quibus ob-
 sequens, puerum Lycurgi sacerdotis filium, cuius nutrix erat, in locum quen-
 dam reposuit. Interim serpens puero sese circumuoluit, spiras ducit, suffocat.
 Reuersi duces draconem telis transfigunt. Amphiarus puero uaticinans Ar-
 chemorotum nomen indidit, quod is ceu malum omen initū perniciæ & mor-
 tis ducum in Thebano bello fuit. Proinde consolantes Hypsipylen Argiū,
 certamen funebre in gratiam Archemori per draconem occisi instituerūt, Ne-
 meam appellantes à terra in qua celebrabatur agon. Fuscis uestibus in eo iudi-
 ces de uictoribus pronunciabant, luctum ipso habitu presentantes. Postea Her-
 cules de uictoribus pronuntiabat, luctum ipso habitu presentantes. Postea Her-
 cules deuicto Nemeæo leone, ludos hos in meliorem statum redegit, Ioui sacros

dixit: cuius rei Ouid. nono de permutatione formarum sic meminit:

His elisa iacet moles Nemeæa lacertis.

Recordatur & Epigramma

ma de laboribus Herculis:

Compresit Nemeæa primum uirtute leonem.

Singulis triennis

agebatur. Decernebant autem equites & gymnici pro uictoria. Primum soli miles admittebantur, postea & populares eum ad agonem sunt etiam admissi. Corona ex apio uiridis dabatur. Præsides eius ludi primum fuere Deceleonæi, dehinc Corinthij. Epigramma græcum hic repecti potest, *τίος ἀγῆς εἰσὶν ἀγῶνες* &c.

ARGVMENTVM PRIMAE NEMEORVM ODES.

Quum Hieron Syracusanus nō tyrannus, non rex, sed ueluti conditor esse uellet, Catanen suo nomine exiit, Aetnæ indita appellatione, seipsum habitatorem & ueluti ciuem nominando. Hinc non Catanæum, sed Aetnæum, in certaminibus, in quibus uicerat, sese proclamari fecit. Idem cōtigisse Chromio Didymus tradit: quandoquidem enim perquam familiaris erat Hieroni, se itidem Aetnæum dixit. Quando Timæus hymnum hunc Olympicis attribuit, parum uidet quid agat. Nam uel talpa uidere queat, Chromium ab ipso Pindaro Nemeæum uictorem cōmendatum, dum ait, *ἀρετὰ δὲ ὄτρυνε χρομίου νημεῖα δ' ἔργματα νικηφόροισι*. Laudat ergo Chromium à Nemeæa uictoria, à pietate, ab hospitalitate, à modestia, que in dotibus cum corporis tum animi resurgat. Postremo ad liberalitatem, qua amicis succurrat, & sui & Herculis exemplo, Chromium inhortatur. Quod si faciat, futurum ut immortalitatem Herculis instar promeretur. a (O ueneranda.) Ab Ortygia, dijs indigenis Diana & Apolline clara, insula illa nobili orditur, eo quod Chromius Siculus fuerit: facitq; ad eam apostrophen, quatuor illi insignia attribuendo, rhetorico *στωαθροισμῶ*,

ἀμπνδ
μα.

1 ἀμπνδ μα σεμνὸν ἀλφεῖ

2 κληνῶν συρακοσῶν θάλασσαν

3 δέμνιον ἀρτέμιδι

4 δάλασ κεσγνήτα.

Proinde Ortygia insula est que etiam Delos appellatur, autore Stephano. Cuius autē hic Ortygiæ meminit, insula est ante Syracusas, in quam Alpheus per pelagus currens penetrat, fontemq; cui Arcthusæ nomen facit. Primo, præclaram Alpei respirationē appellat ideo, uel quod fontem illic Arcthusam faciat Alpheus, uel quod dum Alpheus amore æstuans Dianam adusq; Siciliam insequeretur, illic tandem iuxta Arcthusam fontem stitisse gradum dicitur: unde & Artemis Alpheïa & fluuiialis dea in Olympijs Pindaro nominatur. Secundo, Syracusarum germen, hoc est ornamentum, quod instar floris ornet uel Syracusas, uel *στωαθροικῶς* uniuersam Siciliam: in ingressu enim Sicilia sita est.

est Ortygia. Tertio, Dianæ cubile: siue quod in ea sit genita, siue quod Pindarus huic attribuat, quod ad alterâ pertineat, suo more. Vel quod illic præstolata sit Alpheum fluiuium. Quarto, Δάλς κασιγνήτα, Deli soror, uel cognata, ob nominis similitudinē. Vt enim in Delo Cycladium Diana est nata, sic hæc Dianæ, Alpheæ insecutionis nomine sacra est. Vtq; Delos præter alia nomina Ortygia nominatur, sic hæc apud Syracusas eadem nomenclatura gaudet.

b ¶ A te dulciloquus.) σέθεν pro ἐκ σθ. Ex te, inquit, hymnus impetum & ignē habet, ut magna laude celeres prosequatur equos, quibus Nemeæca uictoria Chromius enituit. Quur non potius uel ab Aetna, uel Syracusis orsus est hymnum? Quia in Ortygia perinde atq; Hieron equos suos Chromius aluit, qui postea cursu tenuere primas: seu quod insula illa sit equestri deæ diacata. Equitis ergo hymno, pulchre equestre cum insulam tum deam præfigit. Sophron enim Ortygiam intrepidam, Homerus χρυσίουσ, aureis loris conspicuam, dicit. c ¶ Iouis Aetnæi gratia.) Ζωὸς αἰτναῖος χέλερ. hoc est, propter Nemeacæ uictoriam, quæ per Iouem (cui ludus iste consecratus, ut in origine Nemeorum patuit) illi obuenit. d ¶ Currus itidem.)

Quæstio.

Tria sunt, quæ mouent me oden pangere: primū Ortygia, deinde currus Chromij, postremo Nemea: qua ode celebrem uelocissimos equos, quaq; Nemeos uictores prædicem, inter quos haudquaquam infimo loco Chromius censetur. e ¶ Chromij.) Chromius Hieronis regis auriga & familiaris fuit à puero, qui simulac cun regibus non modicum temporis cōuersatus esset, nec pestimus equitum haberetur, opibus auctior redditus, per sese equos cepit alere, uictiq; iam primum curru Nemeacis ludis, ut hic Pindarus ait ipse, νεμέαβ' ἐγὼ γμασι νικαφόροισ. f ¶ Ἐγκώμιον μέλοσ, carmen laudatorium.

ANTISTROPHE, COLON X.

“Cuius uiri diuinis uirtutibus à dñs etiã pro-
 cemia sumpta sunt. Est sanè in felicitate summa
 gloria & existimatio, sed magnorū certaminum
 meminisse desiderat Musa. Excita itaq; splendo-
 rem quendam insulæ, quam Olympi dominus
 Iupiter Proserpinæ dedit dono, sannuitq; illi sua
 uel cæsariæ, primas tenentem fertili solo,

EPODOS, COLON VIII.

Pinguem sese rectorum Siciliam diuitibus ur

bium culminibus. ^bPræbuit autem ei ferrei belli, iaculorumq; peritum & bellacem populum Saturnius: 'sæpenumero etiam aureis Olympicarum oliuarum folijs ornatum. Multorū equidem opportunitati non falso incidi,

STROPHE II. COLON X.

Propo
fitio. » Siquidem ^kin aula hospitalis uiri steti, ibi uero mihi lautum cōuiuuium apparatus est, neq; enim expertes sunt hospitem unquam ædes eius. ^mIs nactus est bonos qui ⁿcontrariā igni aquam accufatoribus ferant. ^oAlisæ aliorum artes sunt. Decet autem recta incedentem uia, id cui natura deditus est sedulo persequi, suoq; contentū alia haudquaquam appetere.

a (Cuius uiri.) Hoc est, feliciter ei cecidit primus conatus: dii uirtutum eius primordijs affuere, opitulati sunt. Victoriā enim est primo molimine consequutus. b (Est sanè in felicitate.) Præteritio est & gnome quā dilatat. Est quidem in felicitate summa felicitas: neq; negauerim eum qui beatus sit, uerè fortunatum esse. Sed enim certamina in quibus uictor euasit, quorum etiamnum meminisse conuenit, felicitatem eius auctiorem reddunt. Huc accensendum Euripideum illud,

τὸν θύτην χροῦτα καὶ φρονεῖν νομίζουσα.

c (Excitata itaq;) νῦν ἐγέρσῃ. Clio uel Calliopen ad Siciliæ laudē hortatur. A parte cæperat, nimirum Ortygia, nunc ad totam Siculam terram transcendit, κατὰ σικελὸν ὄχλῳ. d (Quā Olympi.) νῶστω τῶν ὀλύμπου θεῶν ὁδὸς. Periphrasis est Siciliæ. e (Ἐδωκεν, dedit.) Siciliam pro dote Proserpine dedit Iupiter, ubi ad nuptialem thalamū in Aetna monte errans, à Plutone rapta esset. Mysterium fabule est. Ceres inuentrix frugum est Atticis, ac pro frugibus κατὰ τὴν μετῶν νομίῳ transfumitur. Hinc quum Sicilia sit aruis & segetibus fecundissima: Cereri eiusq; filie Proserpine sacram eam poëte faciunt. f (Annuitq; ei cæsarie.) Iupiter apud poëtas & capite & capillis annuit, ut Iliados 1.

ἢ καὶ κινῆσι μὲν ἐπὶ ὄφρουσι νόσῃ κρονίῳ,

ἀμφοτέρωσιν

ἀμβρόσια δ' ἄρα χαίται ἐπὶ ῥόξαντο ἀνακτῶ,
κράτος ἀπ' ἀθανάτιο, μέγαν δ' ὀλόλυξεν ὄλυμπον.

g (Recturum.) Græce est, ὀρθώσῃν, pro φυλάξῃν ὀρθῶν, hoc est, rectam conservaturum. Siciliam uictoris patriam, à fertilitate laudat. Iam laus patriæ uictori quoq; nonnihil gloriæ tribuit. h (Præbuit aut ei ferro.) Arei bellicæ scientia. i (Sæpenumero.) θαμὰ δὴ, sæpenumero etc. A uictorijs Olympicis. k (In aulâ.) ἐπ' αὐλίας θύρας, ad aulæ ianua. Ab hospitalitate Chromiū laudat. l (Lautum.) ἀρμόδιον, conueniens. m (Is nactus est.) λέλογχε. Fructus liberalitatis, amicos cõciliare, qui incorruptam benefactoris famam, aduersus maleuolos tueantur calumniatores. n (Contrariam fumo aquam.) ὕδωρ κέπνω φέσῃν ὠτίον. Fumum pro igne accipit. Allegoria, contrariam igni aquam adferre, est incendium, quo fama amici leditur, uiolatur, ueritatis, sinceritatisq; argumentis restinguere: id quod faciunt, qui beneficium accipere animi pro uirili enim iniuriam, calumniam, damnum, à benefactore suo arcent.

o (Aliæ aliorum artes.) τέχναι δ' ἐτέρων ἐτίρα. Hortatur poëta Chromium, ut cepto uirtutum itinere pergat, ad quod natura cum propensione fecerit. Alij alijs artibus sunt conspicui, tu uero certando et uincendo polles. Ad hæc, præsto sunt tibi corporis et animi uires. Talem ergo syllogismum hic locus habet: Quibus quisquam dotibus claret, eis est illi incumbendū: Chromius fortitudine, magnanimitate et prudentia claret, Chromio igitur ab illis uirtutibus non est desistendum. Propositionem quidem priori loco ponit, deinde complexionem, postremo assumptionem.

ANTISTROPHE, COLON X.

Cooperatur quidem operi robur, consilijs uero mens: quæ duo, ceu illis cognatus, futuri prospectus comitatur. O Chromi tuis moribus illa sunt usui. Non aueo multas domi reconditas diuitias habere, cæterum ex præsentis re bene tum affici, tum audire, amicis opem ferendo. Comites enim spes ueniunt

Complexio
Assumptio:

EPODOS, COLON VIII.

Laboriosorum hominum.

a (Futuri prospectus.) ἐσόμενον προὶδῆν. Periphrasis est prius

dentie. **b** (Non aueo.) A sua persona κατ' ἄλλοις πλεῖστον, Chromium ad liberalitatem hortatur, & ad beneficiendum amicis.

c (Communes enim spes.) κοινὰ γὰρ ἔρχονται δαπίδες. Spes pro bonis, obtentaq; seu sperata substantia uel facultatibus accipiendas, mea quidē est sententia, ut sit ueluti ratio præcedentis hortamenti. perinde ac dicat: Deceat te uirum bonum, uirtutibus & opibus cumulatam amicis succurrere: nam communes sunt spes, hoc est, τὰ τῶν θείων κοινά. Scholia sic intelligunt: Beneficiendum est amicis, quia cōmunes sunt spes mortalium. hoc est: Quantumcunq; potentia principes & optimates polleant, quantumcunq; sint opulenti, tamen per æque illis spes, hoc est, futura bona incerta sunt. Quis nouit si & res ges tandem ad infimam sint fortunam protrudendi? quis nouit num & ipsi ad paupertatem & calamitatem sint deiiciendi? tum bonum illis fuerit, ut antea sibi diuitijs amicos conciliauerint, à quibus & ipsi recompensationē accipiant & releuentur.

Nec imprudenter hic neq; segniter Herculé usurpo, de magnis eius uirtutum culminibus ueterem sermonem recitans: quomodo uidelicet ut mox à maternis uisceribus in lucem prodierit, filius Iouis cum fratre suo gemino, ad admirandā claritudinem peruenerit.

Durum hoc Hercules paradigma prioribus adnexum esse hoc loci, diuersa Chæridis, Chryssippi & Didymi opiniones ostendunt. Chæris ob eam causam adductum putat, quod Chromium nō parum laborum pertulerit ærumnarumq; sub Hierone, tandem tamē ad id fastigij prouectus sit, ut equos suo sumptu ducerit. Vnde perinde ac Chromium post laborum tolerantiam ad claritudinem, sic Hercules post exhaustos fortunæ suæ labores, ad immortalē splendorē peruenerit. Chryssippus ob Nemeam leonem productum arbitratur, quod Nemeus sit hic uictor. Verum quum Nemei leonis nihil meminerit, non potest Chryssippi stare sententia. Didymus ob primordia certaminis: quod sicuti Hercules primum dracones interemit infans, ad maiora postea sese conferens: sic Chromium ea nunc uictoria maiorum futurarū rerum sibi fundamenta iecerit. Ego simpliciter autumo hanc esse mentem, ut Hercules exemplo liberalitatis & beneficentiæ uberrimum præmium ostendat, ut sit argumentum ab utili. Hercules ob uirtutes & beneficia in deorum numerum est adscitus: sic Chromium suæ liberalitatis, aliarumq; uirtutum nomine, immortalitatem promerebitur.

STROPHE III. COLON X.

Itaq; haud clām in aureo residente throno Iu-
none purpureis fascijs inuolutus est. Atqui deo-
rum regina "animo suo turbata, protinus dra-
cones mittebat, qui sanè per apertas portas ad la-
tum thalami angulum subierunt, cogitantes ue-
locibus suis malis geminos illos lancinare, seseq;
membris eorum innectere. Hercules uero recto
capite opposito, primū experiebat belli fortunā,

ANTISTROPHE, COLON X.

Vtraq; manu sua, quā effugere non poterant,
cerviçibus cōprimens utrunq; serpentem. Vita
ergo ex ^binfandis suffocatorum artibus discede-
bat, simulq; intolerabile istuc malum conculsit
mulierculas, quæcunq; illic Alcmenes circa lectū
seruiebant. Etenim & ipsa nuda pedes, è strato
corpus suum corripens, sæuam bestiarum iniu-
riam ulciscatur.

EPODOS, COLON VIII.

Ilico uero Thebanorum duces ferreis armis
accurrebant. Amphitruo præcipue euaginatam
manu gladium uibrans peruenit, ingenti percul-
sus mœrore. "Nostræ enim rei sinistro casu im-
pendiò lædimur: circa alienum uero damnū cor-
" nostrum liberum est, non adfligitur.

STROPHE III. COLON X.

Constitit ergo stupore graui, oblectationeq;
permixtus: uidit nanq; insuetam prudentiā, nec
non filij fortitudinem. Ita immortales dii effece-

runt, ut ^d alia, quàm à nuncijs didicerat, ipse con-
spiceret. Proinde uicinum altissimi Iouis eximiū
prophetā, fidum oraculorū interpretem Tiresi-
am accersiuit: Is enim illi, tum uniuerso exercitui,
quæ sors eum olim exceptura esset, uaticinabat:

ANTISTROPHE, COLON X.

Prodigij
per Tiresi-
am uatē ex-
plicatio.

Quot nempe in terra occisurus sit, quotq; ma-
ri feroces belluas. Præterea quendam peruerso
mortalium incedentem more, insensissimū, præ-
dixit olim concessurū fati Herculis ultione. De-
inde quando dii superi, in agro prope ⁸ Phlegrā
Thraciæ uicum, cum Gigantibus præliū ineant,
ab illius telorum iactu præclaram tum terræ co-
mam esse contaminandam

EPODOS, COLON VIII.

Prædixit, ipsum deinceps per omne æuum,
pro magnis laboribus, excellens præmiū, ipsam
nimirum tranquillitatem & quietem adeptum,
in felici regia, ^b florida Hebe in uxorem ducta,
nuptijsq; celebratis apud Iouem Saturnium, ho-
nestam laudaturum domum.

a ¶ (Animo suo turbata.) ἀπορῥηϊσα, λυπηθεῖσα, ὁ πόρρῥεσσα θυ-
μῶ. b ¶ (Infandis artibus.) ἀφάτων, id est ἀρρήτων, magnis &
immensis membris, uel quæ ob sui magnitudinē interire nō potuerint. φάσσα
enim est interire, corrumpere: unde φάσγανου deduci Scholia uolunt.

c ¶ (Nostræ enim rei sinistro successu.) ἦ γὰρ οἰκείον τιέσθ. Epiphos-
nema, quo mœroris Amphitruonis rationem reddit. Propria nos mala citius,
quàm aliena affligunt. d ¶ (Alia quàm.) παλίγλωσσον ἔπισπ, hoc
est, acceptæ denunciationi contrarian. Acceperat enim à nuncijs Amphitruo,
infantes draconibus interemptos. Mœrore igitur angitur ob auditum nuncium.
Rursus, diuersum ipse uidens lætatur ob infantis insolentem fortitudinem, qua
serpentes

serpentes strangulat. e ¶ (Mari feroces belluas.) In Troade enim noxiam balænam sustulit. f ¶ (Insensissimum.) ἐχθρότατον. Busirim hostium suorum mactatorem, & Antæum Gigantem Hercules interemit.

g ¶ (Phlegram.) Phlegra Thraciæ locus est, ubi quum dijs bellum Gigantes inferrent, oraculum à Terra acceperunt, non antea perituros Gigantes, quam duos semideos in belli socios dij ipsi susceperint. Adsumptis igitur in socios Hercule & Baccho, superiores Gigantibus cœlicolæ constituti sunt.

h ¶ (Florida Hebe.) Vt Heben Iunonis sororem Hercules post fata sua in uxorem duxerit, posthac à Pindaro repetitur. Vaticinio itaq; Tiresiæ, ut oden hanc amplificauit, sic finiuit.

TIMODEMO ATHENIENSI PANCRATIASTAE, ODE II.

OCTONARIUS PRIMVS:

Q^auemadmodum, qui^b Homeridæ uocantur, cantores, ut in plurimum consutorum carminum à Ioue exordium sumunt; sic & hic Timodemus^c auspicium sacrorum, in quibus uictor euasit, certaminum sumpsit primum^d in multum celebrato Nemeæi Iouis delubro.

ENARRATIO.

A Nemea uictoria, à maiorum suorum stemmate ac uictorijs, Timodemum laudat. a ¶ (Quemadmodum.) ὅθεν. A cōparatione tali orditur: Perinde ac Rhapsodi, Homeri carminum recitatores, uel simpliciter poëtæ, à Ioue initium dicere solent, in poëmatis suis: sic à Ioue Timodemus exorsus est, Nemea primū uincens: siquidem Nemea Ioui per Herculem dicata sunt, ut in origine Nemeorum cōmemoratum. b ¶ (Homeridæ.) ὁμηρίδαι. Apud ueteres Homeridæ dicebantur, qui per successionem ab Homero genus ducentes, Homericæ canebant. Deinde Rhapsodi uocabantur, non iam ad Homerum genus suū referentes, quales insignes fuere tēpore Cinæthi, quos multos etiā uerus à se factos, Homericō poëmatis inseruisse adserūt. Cinæthus ille Chius fuit, qui & eius hymni, qui ab Homero in gratiam Apollinis conscriptus, iuxta epigraphen legitur, autor esse fertur. Hic itaq; Cinæthus, primus Syracusis Ho-

Argumentum.

Qui Rapsodi.

merica consuisse dicitur, circiter Olympiade 69. ut Hippostratus autor. Secundo sunt qui ῥαψωδός, ueluti ῥαβδωδός deducant, quod Homeri carmina ad uirgam cecinerint, recensuerint ue. Sic Callimachus:

καὶ τὸν ἐπὶ ῥαβδῶ μῦθον ὑφανόμενον,

ἠνεκὸς αἰείδω ποπιδέγμενος.

Tertio: sunt qui dicant Homeri

poësin primum non in unum fuisse collectam, sed uariè et per parteis differensam: unde si quando eam canerent Rhapsodi, cōpagi et iuncturæ cuidam eam similem fecisse, inq̄, unum rede gisse. Quarto: quum poësis illa per parteis tradita esset, quam quisq̄ uellet, partem recitabat: quumq̄ cantoribus agnus præmij uice propositus esset, ab eo agno ἀενοδὶ salutabantur. Quinto: Si tota poësis adlata esset, certatoresq̄ inter se mutuo omneis parteis acciperent, ac uniuersum poëma adirent, ῥαψωδὶ appellabantur, ut refert Dionysius Argyrius. Sexto: Philochorus à cōponendis et suendis carminibus dictos adserit, πρὸ τῶ ῥαψῆν, καὶ τὴν ὠδῶν. Cui et Hesiodus ad stipulatur, dum inquit:

γνὶ δὲ λῶ τότε πρῶτον ἐγὼ τὸ ὕμνον ἀοιδί,

μὲλ πομπῶν γνὶ νεαροῖς ὕμνοισ ῥαψαυτὸς ἀοιδῶν,

φοῖβον ἀπόλλωνα χρυσάερον, ὃν τέκε λυτώ.

Hoc est:

In Delo tum primus ego ac diuinus Homerus,

Auricomum Phœbum, peperit quem diæ parentum:

Latona, euehimus, noua carmina componendo.

Hesiodum autem primum carmina composuisse Nicocles tradit. Ergo ex hoc loco claret, ῥαψωδῶν aliud non esse atq̄ poëtam. Septimo: ῥαψωδός scribit μνάαχμῳ idem esse quod στιχαστής, eo quod στιχοί, id est uersus, à quibusdam ῥαβδῶ, id est uirgæ uel uersus dicantur. c. (Auspicium.) καταβολή. Metaphora est, à domum edificantiibus, adeoq̄ iacientibus fundamenta. Quod autem carminis alicuius initium poëta καταβολῶ dicere soleant, Callimachus etiam testatur, ita canens:

ἀρσινόης ὦ ξεῖνε γάμον καταβάλλομ' αἰείδην.

Arsinoës canere incipio charissime tedas

Nunc thalami genialis.

d. (In multum celebrato.) γνὶ πολυ-

μνήτω δὸς ἀλσῶ. Periphrasis est Nemeorum ludorum.

OCTONARIVS II.

“Est itaq̄ nō parum patriæ suæ decori. Siquis dem recta ipsum præclara stemmatis maiorum ætas, magnis Athenis ornamentum dedit, fres
quenter

quenter nimirum Isthmiorū ludorum pulcher-
 rimum decerpando fructum, Pythiaq; uincendo
 Timonoi filium. ^b At nephas haudquaquam est,

OCTONARIVS III.

Non procul à ^c montanis ^d Pleiadibus Orionē
 cursum tenere suum. Porrò ^c Salamis uirum bel-
 lacem producere potuit. Troiæ sanè Hector Aia-
 cem audiuit ô Timodeme, te uero heroica uirtus
 in quouis genere certaminis, nempe pancratio,
 augustum constituet.

OCTONARIVS IIII.

Strenuæ dein iam olim ^f Acharnæ, quæcunq;
 circa certamina excellentissimi & Timodemidæ
 gesserunt, enarrant; prope altum nanq; ^b Parna-
 sum, quatuor è certaminibus uictorias retulerūt.
 Cæterum à uiris Corinthijs

OCTONARIVS V.

In boni Pelopis angulis, octo etiamnū coro-
 nis condecorati sunt, Nemeis uero septem. Quæ
 autem illis ^k domi obtigere, maiora sunt, quam ut
 percenseri queant, utpote ^l in Iouis agone: quem
 Timodemo ciues decantate, celebrem ob reditū,
 mellita exordientes uoce.

^a ¶ Est itaq; non parum. Siquidem.) Laus Timodemi à uirtutibus, quæ
 tales tant. eq; sunt, ut patriæ ornamentum præbeat per eas. Ac statim modum
 subdit, quomodo ornet patriam. Primum, quod maiores suos imitatus sit, Ti-
 monoum patrem præsertim: deinde, quod Isthmij & Pythijs ludis uictor eua-
 serit. ^b ¶ At nephas haudquaquam.) Comparatio est huiusmodi: Per-
 inde ac Orion non longe à Pleiadibus meatum suum habet, sic Timodemū uis-
 etoriæ comitem fieri & esse, dignum & par est. Vel, ut Orion Pleiades sequi

tur, sic Isthmia Pythiæ uictoriæ copulatur. c (Montanis.) ὄρεσιν.
 Simonides unam Pleiadum montanā dicit, Maian nimirum, quæ Mercurium
 in Cyllene Arcadiæ monte peperit. Crates θεγάδων legit, quod messis tempore
 oriantur. Vnde et apud Hesiodum seges metenda præcipitur sub ortum Pleia-
 dum. d (Pleiadibus.) Pleiades sydus est septem stellis constans, quæ
 ex filiabus Atlantis immutatae sunt: quarum nomina, Taygeta, Electra, Alcyo-
 ne, Astrope, Celeno, Maia, Merope. e (Salamis.) Insula Atticæ Sa-
 lamis, unde Ajax Telamonius fortissimus princeps ad Ilium cum Græcis profes-
 sus est. Confert autem Timodemum Aiaci et Hectori, ut Hector apud Troa-
 ianos, Ajax apud Græcos fortissimi fuisse, sic tu Timodeme περὶ κρατίων in-
 claruisti. Pancration uero à πᾶν omne et κρατίων teneo dicitur uel uinco.
 πῦνταθλον aliàs uocatur Latinis quinquertium uel quinquatruū, quod quinq-
 ludi speciebus uel partibus constat, ut in Olympijs indicatum. Vicit autem Nemea
 mea pancratio, ideo et epigraphæ pancratiasten uocat. f (Acharnæ.)
 Haestenus Timodemo à Pythijs et Isthmijs celebrato, ad uictorias maiorum
 eius encomiū nunc uertit, quos in Pythijs quater coronatos, in Olympijs octies,
 in Nemeis septies adscuerat. Acharnæ autem Atticæ uicus est, unde Timode-
 mus erat oriundus. Hinc Acharnenses, Aristophanis Comœdia, nomen gerit.

g (Timodemidæ.) Et quamuis Τιμοδημιδῶν formā patronymicā
 præ se ferat, ut filios Timodemi seu posteros significare possit, sicut περιαι-
 δῶν et ἀτρειδῶν, Scholia tamen monent, fuisse tribum quandam et fami-
 liam Τιμοδημιδῶν, unde et Timodemus descenderit. Quod si uerum est,
 uictoriæ, quas hic recenset, non ad nepotes, neq; posteros, uerum ad maiores Ti-
 modemi pertinebunt. Timodemidæ enim maiores Timodemi erunt.

h (Parnasium.) περὶ ὑψιπέδων τιθύνασων. Periphrasis est Parn-
 thiorum. i (In Pelopis angulis.) ἦν ἐσλῶ πέλῳ πῶν ψυχῶν. Per-
 iphrasis Olympiorum. k (Domi.) Id est, Athenis. l (In Ioa-
 nis agone: quem.) In Olympijs Atheniensibus, ἦν διὸς ἀγῶνι, τῶν, est
 pro δῶ Dorice: quem, scilicet agonem, uel quem Iouem unā cum Timodemo
 uos ciues, inquit, celebrate. Claudens hanc oden ciues Athenienses et Acha-

nanos hortatur, ut et Iouem et uictorem Timodemum laudent
 ob celebrem reditum, hoc est, propterea quod

uictor sit domum reuersus.

ARISTO

ARISTOCLIDAE AEGINETAE
PANCRATIATAE,
ODE III.

STROPHE I. COLON XIII.

^aVenerabilis mater nostra Musa sup-
plico tibi, quatenus ^bin sacris Nemeo-
rum festiuitatibus ad Doricam hospi-
talem insulam ^cAeginam te recipias.
^dQuandoquidem apud Asopum flumen suauiu
carminu fabri, adolescentes, demorantur, tuam
uocem inquirentes. Verum alius ad aliam rem
propensus est. Sed qui uictor euasit, in primis hy-
mnum amat, coronarum, uirtutumq; dexterra-
mum affeclam.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

^cCuius mihi ubertatem tribuas.

ENARRATIO.

Laudat Aristoclidē à Nemea uictoria, qua pancratio, hoc est, quinquertio Argumens-
tum. est palmā cōsequutus. Ab Aegina patria insignibus principibus, Aeaco, Peleo, Telamone, Achille, à mansuetudine. Tandem paucis sese excusat, quod et serò
et festinanter hanc oden cōscripserit. a (O uenerabilis Musa.) Orditur à pre-
catione: Musam enim siue Calliopen siue Chionem rogat, ut ad Aeginā
insulam, Aristoclidem uidelicet laudatura sese cōferat. b (In sacris Ne-
meorum festiuitatibus.) γὶ ἱερομῶνιαι νεμεάδῃ, hoc est, in sacra uictorum
festiuitate. ἱερομῶνιαι per σῶτῆρισιν pro ἱερονεομῶνιαι. Mensum ini-
tia sacra sunt Apollini, eo quod et ipse Apollo Soli sacer. Vel, ut alij, totum
ensem sacrum appellari aiunt, in quo Nemea celebrantur: ἱερομῶνιαι au-
tem dicuntur sacrae in mense dies, quales quæ dijs consecratae sunt. Philochorus
totum mensem Demetria, ἱερομῶνιαι decreto quodam dici affirmat. Pin-
darus uictorum conuiuū ita appellat. τῶν τε χόλια. c (Aeginā.)
Est Aegina insula Sporadum una, è regione Atticæ, Argiuorum colonia.
d (Quandoquidem apud Asopum.) Ratio est quia Musa Aeginā ac-

cedere debeat. Quia, inquit, inuenies apud fluumium Aeginae nouos carminum fabros, hoc est, poetas adulescentes adhuc, qui tuum numē desiderant, ut uictorem Aristoclidem pro dignitate cōmendent. Plures sunt Asopi, Didymo referente in Scholijs: alius circa Phliuntem & Nemeam, alius in Bœotia, alius in Aegina. c ¶ Cuius mihi ubertatem.) Quia nihil æque uictorem iuuat atq; præconium, ideo precor te Musa, ut copiam mihi argumentorum laudis subministres.

^a Meo consilio ^b cœli nubibus obteſti ^c rectoris filia, probatum ordire encomion. Ego uero ^d illorum ^e qui apud me sunt iuuenum uocibus & lyra ipsum ^f concinam. Amabilem præterea laborem sustinebit ^g regionis simulacrum, ^h qua parte ⁱ Myrmidones primum habitauerunt: ^k quorū celebrem conuentum, ^l pro sua fortuna opprobrijs non affecit Aristoclidēs, undiq; cōtracto ^m exercitatus

EPODOS, COLON VIII.

ⁿ Pancratij impetu. ^o Laboriosarum autem plagarum sanum ^p pharmacū in deuexa Nemea, uictoriam ipsam fert. Sedenim ^q qui bonus uir extiterit, ac quæ decent honestatem perfecit, is superpremas ad uirtutes accessit. Non facile est Aristophanis fili, traicere porrò inaccessum columnarum Herculis fretum.

^a ¶ (Meo consilio.) Musam precatur, ut sibi laudabile encomiū inspiret, poetica inuocatione. Interim Iouis filiam facit: quia, ut Hesiodus habet, nouem Musæ filia Iouis sunt & Mnemosynes. Dei enim donū sunt artes omnes ingenie, quæ memoria & exercitio & usu in mortalium ingenijs recubant.

^b ¶ (Cœli.) Musam cœli filiam hic facit, ut Aristarchus indicauit, sicut Mimnemos & Alcmæon memorant. Estq; hic intuenda enallage casuum, datiuo enim pro genitiuo utitur. c ¶ (κρείοντα.) Regem cœlum ideo appellat, quod ante Saturni imperium potiretur sceptris, ut Ammonius memorie prodidit. Potest tamen ἄρα καὶ πολυεφέλα à κρείοντα dependere, hac ratione: O Musa, filia Iouis, qui rex est nubibus obteſti cœli. tum ἄρα καὶ πολυεφέλα

φῆλα dorici genitui sunt, pro ὄραυδ πολυεφέλω. idē, rectius & simplicius: conuenit enim cum reliquorum poetarum opinione. Tria hic connectit, Musam, se, & Aeginam. Tu Musa encomium ordicris: Ego cum meis cithara uel lyra canemus: Aegina uero utriusq; præconium uictoriæ à nobis reportabit.

d. (Illorum.) ἐκείνων. illorum adulescentum qui hunc hymnum expectant.

e. (Qui apud me sunt.) Ego adiutus adulescentibus meis Musis, ipsum ornabo. Epinicia enim cantu & lyra denunciabantur ac recitabantur.

f. (Concinam.) κοινῶσσομαι, cōmuniter canam. g. (Regionis simulacrum.) ἀγαλμα χάρας. Periphrasis est Aeginæ, quæ illius terræ est imago, & exemplar uirtutis scilicet.

h. (Qua parte.) Aegina Myrmidonum primum sedes fuit. τοπογραφία est.

i. (Myrmidones.) A formicis Myrmidones dictos Hesiodus autor, quod Iupiter Aeginæ insula homines primum ex formicis eius terræ creatit. μύρμηξ enim formicā sonat. Idem refert Theogenes, in libro de Aegina. Alij sunt qui eius insule homines, quod iustra & antra formicarum instar inhabitent, inq; subterraneas caueas atq; cuniculos fruges recondant, Myrmidonas dictos putent.

k. (Quorum celebrem.) παλαίφατον. Antiquitus celebratum & prædicatum populum, non ignominia affecit, nempe Myrmidones: sed gloria & splendore illustrauit Aristocles, propter uictoriam. Myrmidones ergo pro Aeginetis accipit, ratione, quam paulò ante protulimus.

l. (Sua pro fortuna.) Aeolicum est, πᾶν pro ἐαυ. Quod si πᾶν Dorice pro σὺ accipiat, tum erit, tuo pro numine.

m. (Exercitatus.) μαλαχθεῖς προγυμναδείς, μαλαχθεῖς uero debilitatus ualet.

n. (Pancratij impetu.) ὦν παλαίφατον. Laus Aristoclidæ à Pancratij uictoria.

o. (Laboriosarum.) Labori refrigerium subiungit. Etsi certando defatigatus est, aut uulnus fortasse accepit Aristocles, uictoria tamen tanta est, ut iure sudoris sui obliuisci debeat. Victoria medicina est talium uulnerū. Metaphoris suo more gaudet. Iuuenes uulnere certando inflictorum obliuiscuntur, propter obtentam uictoriam.

p. (Pharmacum, uictoriam.) Pharmacum, uictoriam fert. Primo est πρόδεις, appositio uel epexegeſis: deinde alludit ad hymnum χάρις καλλιπικῆ τλῆελλα, in Olympijs: Sonorū Archilochi melos &c.

q. (Qui bonus uir.) Gnome est, qua uictorem aureæ mediocritatis adhortatur, sua pro consuetudine. Victoria insigni clarus, ne maiora ultra desideret.

STROPHE II. COLON XIII.

^a Quas diuinus heros extremos testes inclytæ

Belluas ma-
ris eum do-
muisse in pri-
ma Nemeo-
rum etiã af-
firmavit.

navigationis posuit: qui & ^bimmanes in pelago belluas domuit, suaq; ipsius uirtute stagnorum fluxus uestigauit, ubi ad ^dfastuosum reditus finē descendit, terrā deniq; celebrem reddidit. Cæ-
terum ad quod alienum promontoriū nauim ab-
egisti meam, ^fō anime? Aeaco eiusq; generi te uo-
lo pangere carmen. ^gIusti sermonis fructus est
laudare bonos.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

^bNecq; alienis quenquam, sed suis illum uirtu-
tibus prædicaueris.

a ¶ Quas diuinus heros.) Amplificat à columnarū per Herculem crea-
tione, & ad labores eius generatim digreditur. b ¶ Immanes belluas.)
θίγας ὑπὸ πρόχως, pro ὑπὲρ πρόχως, doricus accusandi casus. c ¶ i dicit.)
Sua uirtute, & per semetipsum, i dicit ualeat. Fluuiorum meatus ac maris nauis-
gables terminos scrutatus est, non Eurysthei imperio: multa enim sua uirtute
quoq; peregit: id quod Callimachus testatur, dum inquit:

χαῖρε βαρυσκίπων ἐπί τακτά μὲν ἐξ ἄκι δὴ διὰ
ἐκ δ' αὖ ἀγρεῖσιν πολλάκι πολλὰ καμῶν.

Columnæ
Herculis.

Fertur Hercules occiduum mare transisse & Libycum: quumq; nō daretur ultra
progredi, eius navigationis suæ monumenta quædam, columnas nempe duas
erexisse, alteram in occiduo, alteram in Aphrico mari. Gades & Gadira ap-
pellantur columnæ, de quibus in Olympijs satis dictum, ni fallar. d ¶ Fa-
stuosum reditus finem.) πύμπιμον νόσ τε λθ. Gades Hercules, fastuosum
reditus finem appellat, ideo quod æternum navigationis Herculeanæ sint
μνημόστωρ: ad quas qui peruenit, uel descenderit (descendendi aut uer-
bo propter occasum solis utitur) eum redire necesse sit. e ¶ Terram cea-
nig; celebrem.) Terram perspicuā fecit: hoc est, ostendit etiam quousq; terra
patēret, quousq; ambulationem sustineret: ad Hyperboreos enim usq; abijt, Eu-
rysthei mandato, ultra Arcticum habitantes, ut tertia Olympiorum ode claret.
f ¶ O anime.) Quod ad Herculem Thebanum, quam Aeaci, eiusq; ma-
iorum Aeginetarum meminisse deberet, digressus sit, se semetipso corriget.
g ¶ Iusti sermonis.) Gnome est, qua & quæ de Hercule dixit, descendit:
& quæ de Aeginetis heroibus dicturus est, præmunit. Iusti sermonis fructus &
flos

flos est laudare bonos. Sermo & eloquentia tum recte & comode usurpatur, dum laudem bonorum absoluit. εὐλὸς accusatiuus doricus pro εὐδλὸς.

^b ¶ (Neg; alienis.) Hortatur animum ut uerus sit, ut suas cuiusq; res gestas uerè percenseat, nec aliena affingat, quæ Aeginetarum non sunt: quo simul beneuolentiam sibi apud Aeginetas & Aristoclidem conciliat.

^a At uero tu non incōmodum ornamentū suscepisti, quod quidem longe dulcissimū est dicere. Peleus itaq; pristinis suis præclare gestis rebus gauisus est, ^b eximio resecto iaculo: qui & Iolcū cepit ^d solus citra exercitum, marinamq; Thetin ^e haud sine puluere cōprehendit. ^f Laomedontē fortis Telamon, Iolai socius, depopulatus est.

^a ¶ (At uero.) ποτίφορον δὲ νόσμον. Ad animum suum hæc Pindarus dicit. Argumentum est à possibili. quasi dicat: Potes haud grauatim heros Aeginetas laudibus efferre, quandoquidem satis rerum & factorum præ manu habeas.

^b ¶ (Eximio iaculo.) ὑπέρβαλλον, id est, excellentem, ἐξείρητον. Hastam Peliadem intelligit, quam Homerus à Chirone primum ^c esam ex nemore & apparatus dicit, & ab eodem Peleo traditam. Hic in gratiam Aeginetarum à Peleo primum sectam ait. ^c ¶ (Iolcum.) Thessalica ciuitas ἰωλὸς est, quam Iasone ac Tyndaridis iuuantibus Peleus cepit, ut scribit Pherecydes, aduersus Acastum Peliae filium bellum faciens.

^d ¶ (Solut.) μόνος, solus. Hoc in gratiam Aeginetarū dicit. Non enim solus &c.

^e ¶ (Non citra puluerē.) ἐγροννύτι, prouerbialis uox: cum puluere, hoc est, difficulter. Thetin, inquit, in coniugem difficulter duxit: illa enim sese Protei in morem in uarias figuras permutauit, iam in ignem, iam in feras: nihilominus instans Peleus eam tandem uicit & affecutus est, ut est apud Sophoclem in Troilo, referentibus Scholijs. Ut uero duxerit Thetin, posthac repetetur suo loco.

^f ¶ (Laomedontem.) Per Laomedontem Ilij depopulationem intelligit, siquidem Laomedon tum Ilij rex fuit. Per Iolaum uero, qui Iphiclis filius, uel ut alij, Herculis auriga, Herculis expeditionem atq; militiam accipit. Iam Telamonem unā cum Hercule Ilium diruisse, uel Sophocles in Aiace μαισιγόφωω testatur.

EPODOS, COLON VIII.

^a Qui & quondam aduersus æreo arcu pollens

tes Amazones Iolaum comitabatur, neq̄ unquā
 timor uirorū domitor ex præcordijs eius fortitt
 » dinem extraxit. Atqui^b cognato stemmate, inge
 » nitaq̄ claritudine quisquā attollitur, & sublimia
 » quidē affectat: sed enim qui è studijs & arte ho
 » nestum indipiscitur, humili loco natus quispiā,
 » aliās alia spirans, nunquam^a non constanti pede
 » incedit, uerum^c deficienti mente innumeras de
 » gustat uirtutes.

a ¶ Qui & quondam.) Arebus gestis Telamonis amplificat. De Ae
 mazonibus est apud Iustinum, Orosum & Isocratem, ut bellicosissimæ fuerint,
 ac sine uirorum cohabitatione uel administratione, multas sibi terras subiuge
 runt, donec per Herculem uincerentur. Telamonem Herculis comitem fuisse in
 expeditione aduersus Amazones, hic noster testatur. Dictæ sunt ἀμᾶζονες,
 quod altera mammarū carerent: dextram enim inurebant infantibus puellis:
 ab α ἄσπυτι κὸς μοειὸς, καὶ μᾶζον: quod idem est cum τῶ μαᾶδος, uel ut
 Pindarus scribit, μαᾶδος. b ¶ Cognato stemmate.) Gnome dilatata, qua
 genere claros, magnos quidem prædicat, uerum ita ut studijs & bonis discipli
 nis imbutam uelit generis claritudinem. quasi dicat: Nisi accesserit ad generis
 splendorem ingenua institutio, parum sanè contulerit ipsum generis stemmas
 quum & obscuro & humili loco nati, per literas & uirtutum (quas innumeras
 degustant) præstantiam, conspicui reddantur. c ¶ Ψεφλὼς ἀνὴρ.)
 Ψεφλὼς idem est quod στωτὴνός. d ¶ Inconstanti pede.) ἀπερὴν
 ποδί. Inconstantem ergo pedem non uituperationis, sed laudationis ergo dicit,
 quod humili loco progenitus non figat, nec sistat statim in una disciplina pe
 dem, cæterum semper ad maiores uirtutes adspiret. e ¶ Deficienti mens
 te.) ἀτελεὲς νόον. Sic imperfectam mentem appellat, quæ inexplebili discen
 di cupidine ardet. Mens enim perfectæ si qua est, non habet opus quicquam por
 rò discere, quandoquidem iam antea sit consummata. Sin quisquam hæc ad col
 lationem nature & artis referre uelit, ita ut natura claros, fortes & ingeniosos,
 præstantiores esse uelit Pindarus ijs, qui arte & usu suæ literas suæ uirtutem
 consequantur, cum eo nihil mihi pugne prorsus erit.

STROPHE III. COLON XIII.

^aFlauus ita Achilles in ædibus Philyræ demon
 stratis.

rans, puer adhuc, magna manibus opera frequen-
ter peregit, ferro grauem sagittā quatiens, æqua-
lem uentis; pugna ferocibus leonibus cædē ope-
ratus est, suesq̄ syluestres confecit. Corpora ue-
ro ad Saturnium Centaurum anhelantia retulit,
sex annos primū natus. Toto hinc post tempore
demirabantur Diana, alacrisq̄ Minerua,

ANTISTROPHE, COLON XIII.

Occidentem ceruos sine canibus, dolosisq̄ re-
tibus: pedibus enim eminebat. ^bVerbum antea
dictum teneo, nempe quod profundus in consi-
lijs Chiron lapidea sua domo Iasonem primum,
deinde & Aesculapium enutriuit, quem & pul-
cherrimam pharmacorū per manus molliter ap-
parandorum, artem docuit. Posthac despondit
Peleo claram ^dfructibus Nerei filiam: prolem ei
pariter excellentissimam delicate educauit, cun-
ctis animum eius uirtutibus illustrans,

EPODOS, COLON VIII.

^fUt marinis uentorum iactibus ad Ilium pro-
fectus, armis horrifonum Lyciorū tumultum ex-
pectet. Phrygum item ac Dardanorū. Dein Ae-
thiopibus hastis & prælio minime gnauis inie-
cta manu, in animo suo cogitet, quomodo re ipsa
queat efficere, ut Memnon Aethiopum guber-
nator, magnanimus Heleni nepos, ea non domū
reuertatur potestate, qua prius erat præditus.

STROPHE IIII. COLON XIII.

^gProcul radians ^bhinc Aecidarum lumen ob-

oritur: ô Jupiter: tuus enim sanguis est, ^k tuū item certamen: quod etiamnum hymnus indigenam uoluptatem uoce iuuenum resonans, decorauit: quorum modulatio Aristoclidæ nomine profectò eximia est. Is & hanc insulam sua uirtute in clytæ famæ adiunxit, sacrumq; Apollinis ^mThea-
 » rion splendidis sollicitudinibus admouit. ⁿ Adeo
 » tandem experientia perspicuum fit, quibus in re
 » bus quisquam excellentior fuerit:

a (Flauus Achilles.) *Ἐαυθὸς δ' ἀχιλλεύς.* Exemplum subijcit eius qui & genere & institutione clarus fuerit, puta Achillis: uel qui natura & clarus & ingenio magnus uisus sit. Pertinet autem & hic ad maiores Aristoclidæ. Commendat ergo Achillem à mirificis & humanam rationem excedentibus in uenturis studijs, quibus & feras & belluas dedit leto: idq; quum sex primum annos natus, Chironi Centauri, Philyræ & Saturni filio, traditus esset educatus. Vbi hoc sanè mirandum quod adijcit poëta, quod sine cum odora canum ui, tum retibus, ceruos interfecerit: quandoquidem sola uelocitate & robore traiecerit uiceritq; eosdem. Quod si tanta ei tamq; admiranda pedum celeritas fuit, ut & aëripedes ceruos cursu anteuerterit, non iniuria ab Homero *πρόδας ὤκλις ἀχιλλεύς* nunquam non dicitur. Quid autem admirabilius, quam quod sexennis Achilles uenatu captas feras, ut leones, ut ceruos, Chironi attulerit?

b (Verbum antea.) *Ἀεγούδωρον δέ.* A prudentia & claris discipulis præceptorem Chironem cōmendat. Iasonem enim fortissimum principem instituit, cuius res gestæ apud Apollonium in Argonauticis, apud Orpheam, & in Apythiorum hymno memoriæ produntur. Aesculapium autem Apollinis filium ab eo institutum Socrates Argiuus, inquit Interpres, testatur. Atq; hunc ipsam insignem medicum fuisse, in tertia Pythiorum ode constat. Quin & inter medicos primos etiam parentes ac repertores à naturæ sacerdotibus numerantur Chiron, Apollo, Aesculapius, Hippocrates, Nicander, ut græcum epigramma habet. c (Respondit posthæc.) *ὑμῶν δὲ.* A factis Chironis, quibus Thetin Peleo Achillis parenti desponderit. d (Fructibus.) *Ἰόρον.* prole claram Thetin, Propter Achillem hoc dicit. e (Prolem ei.) *Ἰόρον.* Ab Achillis educatione Achillem prædicat. f (Ut marinis.) In quibus Achillem instituerit, nempe claris facinoribus, ut Lycios, Phrygiæ, Dardanios, Aethiopes, eorumq; regem Memnonem uinceret: id quod in Troia

no bello factum, ut in Iliade Homericæ planum sit. g ¶ Procul radians.)
 ΤΑΛΑΥΓΗΣ. A digressione ad maiores Aristoclidæ, nunc ad ipsum redit, primū
 ad Iouem Aeacidarū parentem Apostrophe facta. Estq; hic Epilogus clarorū
 Aeginæ principum. h ¶ Inde.) αὐτόθεν. Inde, hoc est, ex iam cōme-
 moratis insignibus facinoribus Aeacidarum decus, gloria et nomen resplendet.
 i ¶ Tuus enim sanguis) αἵτιον. Causam reddit insignium factorū per
 Aeacidas, et ipsum adeo Aristoclidem gestorum. Tuus enim sanguis est, inquit:
 perinde ac sidicat: Nihil certe mirum excellere tantis, tamq; præclaris rebus
 Aeacidas et principes Aeginæ, quando ex tuo sint illi sanguine progeniti ὁ Iu-
 piter: quando tua in illorum moribus, operibus, factis, uirtus, potentia et maie-
 stas reluceat. k ¶ Tuum item certamen.) ὄσθ' ἄγών. Victoriā
 Aristoclidæ pro more pietatis suæ Pindarus Ioui acceptam refert. Quid mirum
 Aristoclidem uicisse Nemea, quum tu Iupiter illi tanquam de sanguinis tui sta-
 phone profuenti, uictoriā præstiteris, eiusq; hymni, qui de illius uictoria ca-
 nitur, autor fueris? l ¶ Is et hanc insulam.) ὄσθ' ἄγών. Insulā
 Aeginam, eiusq; templum Apollini sacrum, per uictoriā Nemeacā illustriora
 reddita confirmat: quid cōmodi patriæ accesserit per uirtutem optimi princi-
 pis, inuens. m ¶ θεῶν.) Pythij Apollinis templum est θεῶν in
 Aeginā, in quo sacrorū custodes, θεῶν agebant. n ¶ Adeo tandem.)
 ὄσθ' ἄγών. Gnome est, quæ ex imian fortitudinem uictoris, in qua inter cer-
 tandum probatus sit, prædicat. Experimento et exploratione mutua perspi-
 cuum fit, in quibus quisquam fuerit excellentior: sic Aristoclidæ ingens robur,
 certamine et uictoria hac Nemea effulsit.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

Ut is qui inter pueros puerum, inter uiros ui-
 rum, tum qui inter senio confectos grandæuum
 agit, quales apud gentem mortalium^b omnes re-
 periuntur partes. Quatuor autem uirtutibus cla-
 ret, fatum nō effugiens homo, qui præter modo
 enumeratas tris, præsentīū iuxta curam gerere
 discit, à quibus nullus abest Aristoclidæ. Salue
 ὁ noster, hoc albo cum lacte permistum tibi mel
 dono mitto: ros prætera mellis temperatus effi-
 cit potum celebrem^c Aeolicis tibi arum cicutis.

¶ Serò licet. ⁸ Est autem aquila pernix inter uos
 lucres, quæ protinus uenatur, procul inuestigãs
 cruentam pedibus suis prædam, ^b clamorosis gra-
 culis humi interim nequicquam colligentibus pa-
 scua. 'Tua sanè respenderit uirtus Clione Musa
 uolente, uictricis industriæ (qua in Nemeis, Epi-
 dauro, deniq; Megaris claruisti) gratia.

a ¶ Inter pueros.) Amanitudine & facilitate, qua se omnibus accõ-
 modat, laudat uictorem. Homo est, inquit, omnium horarũ: apud pueros puer,
 apud uiros uirum, apud senio confectos seniolem agit: deinde rerum suarũ præ-
 sentium optimam curam gerit: quæ sunt quatuor in mortalium genere uirtutes
 præstantissimæ. Subaudiendum autem post comparatiuũ *πικρατέροισι,*
πικρατότερον & *ἄν.* b ¶ Omnes partes.) *μέγας ἐκαστον οἶον ἐχέ-*
μεν βρότερον ἐβν & *ἔπι*. Hic uerbum *ἐπί* subaudiendum. Nouit, inquit,
 nicephorus Aristoclidēs, ut quamlibet partem nos mortalium genus agamus.
 Nouit qui sint mores pueritiæ, qui uirilis ætatis, qui senilis: cunctis ideo sese be-
 le attemperare potest. c ¶ Salue ò noster.) *χαῖρε.* Ex affectu gaudij
 hæc dicit, ceu præsens præsentii uictori hunc hymnũ offerat. d ¶ Hoc ala-
 bo cum lacte.) Allegoria est, qua sese ipsum extollit. Mel permixtum lacte hy-
 mnium suum uocat. Rursus per melle temperatũ rorem, celebrem potiũ efficien-
 tem, suam hanc oden intelligit, quæ grata sit Aristoclidæ futura, uictoriæ, quæ
 hic concinatur, nomine. e ¶ Aeolicis tibiærum cicutis.) Per Aeolicas
 tibiærum cicutas suam Lyricen atque ad eò poëticen rursus intelligit, qua quum
 sese ceteris suorum temporum præstantiorem uideret, & quantum in Lyrica
 posset, sentiret, magnificum de sua poësi iudicium tulit, quale & illi omnis poæ-
 steritas tribuit. Et quia magno uictori & heroi hymnum offert, ne numeris &
 offerentis uilitate parum moueatur generosus uictoris animus, nõ iniuria & mu-
 neri suo & sibi hoc loco autoritatem Pindarus parit. f ¶ Serò licet.)
 Quod hanc oden tardius conscripserit se excusat. *ὀψέπῳ.* g ¶ Est au-
 tem aquila.) *ἔστι δὲ ἀετός.* Insignis cõparatio certe, qua poëta sese aquilæ,
 alitum regis (quæ quia altissimi sit uolatus & nubes transuolet, ut est apud Ari-
 stotelem, Iouis ales credita est) ignauos uero poëtas locutuleijs graculis
 æquiparat. Et si, inquit, serius æquo hunc tibi hymnum concinuerim, felicius tã-
 men hoc ego longe feci, quàm pleriq; alij graculi & inepti poëtae, qui indigna
 & planè

Et planè humilia argumenta contexunt, nec quomodo heroem uirtute clarum
 esse ferre debeant, norunt. h (Κραγέτοι δὲ κολοιοί.) Per graculos
 Bacchylidem notari Scholia adseuerant. Verum liberior et pulchrior est gno-
 me, si ad multos, et ad unū omnes osos, uel malos poetas, graculi referantur.

i (Tua sanè.) τῆς. Ludi in Aesculapij gratiam in Epidaurō agun-
 tur, post nouem autem Isthmiorum dies exhibentur. Megara uero ad initium
 usq; Veris protenduntur. Peroratio est, qua hunc hymnum cludit, breuiter et
 summatim Aristotlidae uictorias congerens.

TIMASARCHO AEGINETAE LV
 CTATORI, ODE III.

STROPHE I. COLON XIII.

^a Bsolutorum laborū optimus est me-
 dicus lætitia. Sapientes uero Musarū
 filiæ odæ contactæ permulserunt la-
 bore. ^b Verum neq; Thermæ tantū
^c lassa membra reficiunt, quantū ^c citharæ consona
^d laus. ^d Verbū itaq; operibus diutius durat, quod
^e cum ^e Gratiarum fortuna, ^f profundæ mentis lin-
^g gua produxerit.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

^g Proinde mihi liceat Saturnio Ioui, & Nemeæ,
 Timasarchiq; luctæ hoc hymni procemium po-
 nere. ^h Recipiat autem Aeacidarum bene turrata
 sedes, ⁱ constanti iure cōmune lumen. ^k Quod si
 parens tuus Timocritus adhuc flagrante sole fo-
 ueret, bellus citharcedus, frequenter carmini in-
 tentus, hymnū cecinisset, pulchrę testē uictoriæ.

EPODOS, COLON XIII.

Eum uidelicet, qui à Cleonæo certamine coro-
 narum allegauisset multitudinem splendidis ce-

lebribusq; Athenis, & septem portis insignibus
Thebis rerū potitus: eo quod prope Amphitru-
onis tumulum Cadmæi nō inuiti ipsum coronis
& floribus coronabant, ^m Aeginæ gratia. ⁿ Siqui-
dem amicus ad amicos perueniens, ad hospita-
lem urbem, felicem Herculis aulam accessit.

ENARRATIO.

Argumen-
tum.

Timasarchum Aeginetam luctæ uictorem in Nemeis ludis, ab ipsa primū
lucta, à patris Timocriti uictorijs, à claris patriæ heroibus, omniq; Aeginetarū
insigni genere, ab auunculo Callicle, ab Euphane maiorum uno, à Melesia uic-
tore, prædicat. a ¶ Absolutorū laborum.) Agnome belle quadranti
ad uictoriam, orditur. Arduos labores, hoc est, ipsum certamen atq; uictoriā,
quæ magnis sudoribus paratur, letitia sequitur, quæ medici instar laborum dis-
ficultatem curat, abigit, eijcit. Ode, hoc est, hymni & encomia, Musarum fia-
lie. Metaphora: id est, quæ ex bonis literis, poetica præsertim nascuntur. La-
borem permulserunt, hoc est, ipsam uictoriam laudibus extulerunt.

b ¶ Verum neq; Thermae.) Pulcherrima gnome est, qua Lyricen suam
extollit. Thermae natura salubres aquæ sunt, ut quæ natura ferueant, eiq; sul-
phurea materia, & arcanis naturæ mysterijs, unde scaturiunt, efficacem aduer-
sus uarios morbos uim secum adferunt. Hunc ad modū Lyrica carmina, ac ipsa
in uniuersum poetica, quæ suis encomijs bonos uiros uehit, salubris est & ἑ-
θαλμῶ, hoc est, floride uiuens, quæ æternum heroibus nomen pariat.

c ¶ Citharæ consona laus.) Hoc est, Citharæ iuncta prædicatio uel cō-
mendatio. d ¶ Verbum operibus.) Periphrasis est poetica, allegorie
mixta, qua tantum dicit: Poëtica, inquit, & eruditorum uiroꝝ hymni, sunt
diuturniores operibus, hoc est, ipsis etiam uictorijs, & claris clarorum uiroꝝ
facinoribus stabiliore. Quare principes & semideos maximopere suis factis
doctorum hominum scripta accedere, exoptare conuenit. e ¶ Gratiarū
fortuna.) Id est, fauentibus Gratijs. f ¶ Profundæ mentis lingua.)
Emphaticōs illud uerbum, illud poëma diutius duraturum, illud scripti genus
stabilius fore ait, quod non lingua tantum, sed profundæ mentis lingua produ-
xerit. Qui fit quod pleriq; omnes hodie ephemera scribant, imò uix unum die-
em durantia? Ratio est in expedito: quia non ex profunda mente scribunt: non
rite secum omnia reputant: non alto consilio componunt: non domi suæ primū
bene ruminant: non in nonum, ut ille ait, annum reponunt: sed quamprimum
lingua

lingua in ore conceperit quicquam, priusquam mens & animus resciscat, eie-
ctum, & in publicum protrusum iri necessum est. Atqui & sapientum, & Pin-
darii hic nostri consilium est, ne lingua mentem præcurrat. Atq; hoc exordio be-
ne uolum sibi Timarchum reddit, eum ad præsentis hymni amorem accendens.

Vnde statim subiicit: **g** ¶ Proinde mihi liceat.) *Votum est, quo poeta optat, ut hic hymnus suus sit ceu felix insignium factorum Timosarchi ingressus: atq; ut hæc Lyricæ sit ceu æternum monumentum memorabilis uictoriæ eius, ac ueluti præludium: quasi poeta pluribus hunc argumentis posthac euehere cur-
piat. Simul autem Iouem Nemeæ uictoriæ Ephorū ac datorem admiscet, pius
semper in superos uates.* **h** ¶ Recipiat.) *Acaciū bene turritam se-
dem, ipsam Aeginam periphrastice appellat, cōmendans eam à munitione &
fortitudine: quam dum Acacidarum sedem uocat, originem & fulgorem eius ad
Iouem usq; refert, ut in Pythijs & reliquis cōmemoratum.* **i** ¶ Constans

ti iure cōmune lumen.) *Optat uates, ut Aegina cōmune lumen suscipiat: hoc
est, poëma & hymnum hunc ex quo ad eam cōmunis laus & fulgor redundet,
ob uictorem Aeginetam Timasarchum. Sed quid est quod Constanti iure dicit,
græcè ἔφαρ' ἐκεί' Δινα? breuiter cuius hospitalitatē prædicat, ut quæ iustitiam
hospitibus & exteris & cōuenis præstet, non suis tantum ciuibus: id enim ualeat
ἔφαρ' ἐκεί' ὁ Δινα. Quasi dicat poëta: Ipsa Aegina & munitissima urbs &
iustitia, nedum erga suos, sed externos quoq; insignis, hunc hymnū nostrum cum
Timasarcho quæso cōmunem suscipiat.* **k** ¶ Quod si parens tuus.) *Ad
Timasarcho quæso cōmunem suscipiat. Primum autem ue-
patris laudes transit, eum à suis pariter uictorijs extollens. Primum autem ue-
terum more Musica eum clarum extitisse inuat, postea à tribus eum uictorijs,
à Cleonæa, ab Atheniensi & Thebana celebrat. Thebis aut Iolaiā aguntur lu-
di, quos hic intelligit. Quis uero Athenis & Cleonis uictorias sigillatim retu-
lerit, non constat, quum uarij illic ludi exhibeantur, iuxta mentem Scholiorū.*

l ¶ Cadmæi.) *Thebani sunt, à Cadmō conditore nomen gerentes.*

m ¶ Aeginæ gratia.) *Hoc est, Thebani Timocritum Aeginetam, pro-
pter congenerem sibi urbem coronarunt. Aegina enim & Thebæ sorores sunt
& Nymphæ, filiæ Asopi fluminis, iuxta poëtarum sententiam: unde nomina
etiam urbibus (quarum Nymphæ illæ ceu tutelares deæ fuerint,) indita.*

n ¶ Siquidem amicus.) *Quis quō peruenerit, exponit. Amicus Aegine
tā ad amicam Herculis urbem, Thebas.*

STROPHE II. COLON XIII.

^a Qui cum Troiam olim fortis ^b Telamon depo-
pulus est, & Coos, & magnum bellatorem, stu-
t

pendum ^c Alcyonea Gigantem; quē tamen non antea interimere potuit, quā duodecim currus, ac uigintiquatuor heroēs eius, currus administrantes, Alcyoneus ipse petra contriuiisset. ^d Inexpertus ille pugnae fuerit, quisquis uariam non intellexerit fortunæ rationem, qua & agentem interdum aliquid ferre oporteat.

^a (Qui cum.) Ex Herculis nomine occasione accepta, ad ipsius res gestas digreditur. ^b (Telamon.) Telamonem Herculi adiutorem fuisse perhibet in deuastatione Troiæ, in Coorum, quos primum Meropes uocatos tradit, excidio, et in Alcyonei Gigantis debellatione. ^c (Alcyonea.) Alcyoneus hic Gigas erat, qui prope Isthmū Corinthi in Herculem incidit, cui ex Erythea boues abduxerat. Hunc Hercules prosternere impune non potuit: Nam uigintiquatuor currus cum totidem ipsorum heroibus, maximi lapidis iactū, Alcyoneus primum Herculi contriuit: tandem in ipsum etiam Herculem lapidem proiecit: ceterum repulsa per clauam petra, Gigantem Hercules adortus confecit. ^d (Inexpertus ille pugnae.) Gnome est, qua non mirum esse perhibet, quod Hercules fortissimus heros in conflictu aduersus Alcyonea nonnihil acerbi sit passus, in curribus et amicis suis. Varia belli fortuna est: quare qui non uidet eam belli rationem esse, qua uel uictorem interdum succumbere oportet, is ignarus est prelij, ignorat quā se uersipellem et ancipitiē Mars exhibere soleat. Atq; hæc dicit, quasi nonnihil graue etiam uictori Timasarcho acciderit, ut quod inter luctandum ceciderit, uel tale quiddam, quod hic reticet, ac interim clanculum Herculis exemplo diluit. Elegans autem dictum est, quod eum prelij euentū esse ait, quod agentem interdum aliquid pati oporteat: cui cōsonat tragicus ille uersus, quē quia eiusdem sit indolis, quare adscribere pigeat:

τοῦ δ' ὄντα πᾶσι καὶ παθεῖν ὀφέλιτον.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

^a Plura me enarrare prohibet lex, urgetq; tempus. ^b Trahor autem ceu iynge quadam in corde meo, ut numeniam apprehendam. ^c Et quamuis profunda, adeoq; medium maris saltum iam occupet sermo, resiste tamen insidijs, alioqui magis

atq; hostes nostri in luce deuiare uidebimur.^d Etenim qui inuidia maceratur, uanum secum in tenebris consilium uolutat

EPODOS, COLON XIII.

Humi prostratum. At mihi quam diuinum nomen impertijt uirtutem, credo quod in longum procurrens tempus felicem consummabit. Sed enim tu dulcis cithara protinus Lydio concentu carmen modo consue amabilissimū: Oenonæq; & Cypro, ubi Teucus est Telamonis filius. Sed Ajax patriam^f Salamina tenet,

STROPHE III. COLON XIII.

In ponto Euxino Leucen Achilles insulam, Thetis uero^b Phthiā obtinet. Neoptolemus latum Epirum, ubi^k montium iuga^l excellentissimos boues fouentia, à Dodona primū, ad Ionium usq; mare protenduntur.^m Ad radices autem Pelij montis ancillarem Iaolcon manu adortus Peleus Theffalis morigeram tradidit,

a (Plura me enarrare.) Temporis angustia à latiori digressione se excludi testatur. b (Trahor iynge.) Se magno desiderio ad numeniam, ad coniunctionem Lune rapi confirmat, ut hymnus suus tum temporis absolutus, ad Timasarchum perferatur. Per iynge autem auiculam ueneficijs destitutam & incantationibus, ut est apud Theocritum in Pharmaceutria uidere, hic prestigia & incantamenta intelligit, metaphoricōs. Fuit aut Lynx Echūs aut Pythiūs filia, quæ quum suis incantamentis ouem ad Inūs amorē accenderet, in auem sui nominis permutata est. c (Et quamuis.) Se se à digressione reuocat. Quamuis mediā historie Herculanæ partem uixdum absoluerim narrando, desistam tamen, ne quàm aduersarij nostri in excursibus, immeritationes esse uideamur. Seipsum autem ut redeat ad institutum omiſſa digressione, hortatur. Sunt, inquit, qui insidiantur poëtice nostre, querentes si quam uenari queant calumniandi ansam: sed ne accusent nimum digressiones meas,

(qualibus & Simonides usus est) reuertemur, unde sumus digressi.

d ¶ Enimuero qui.) Gnome inuidos lacepsit. Inuidi, inquit, nihil aduersum me poterunt, sed caeca illorum consilia & cogitationes uanæ erunt. Ad locum cōmunē inuidiæ hæc gnome pertinet. Porro sibi inuidus plus nocet quam alijs, iuxta sententiam Horatij:

Inuidus alterius rebus macrescit opimis.

Et Virgilij:

Liuor tabificum malis uenenum. &c.

e ¶ Sedenim tu dulcis cithara.) Ad laudem generis Aeginetarum sese ipse inuitat. Aegina autem primum etiam Oenone dicta, unde hic per Oenonen ipsam accipit. Et quia genus Aegineticum multis urbibus præfuit, ideo talium hic etiam meminit, & primum Cypri, ad quam Teucrus post obitum Aiæ ab Ilio reuersus, patris indignationem metuens profugit, eiusq; imperiū obtinuit.

f ¶ Salamina tenet Aiax.) Iuxta historiam, Salaminius dicitur. Vi uero interierit in Iliaco bello, est apud Sophocle in Aiæ.

g ¶ In ponto Euxino.) Insula quædam est in Euxino ponto, quæ Leuce appellatur, in quam Achilles corpus a Thetide translatum fertur. Leuce autem appellatur per metalesim, quasi splendida: quod candidum enim est, fulget. Sunt qui Leucen diætam putant, ab Erodij auibus, quarum ingens multitudo in littore nidulant: præternauigantibus hanc insulam indicet. Appellatur & Achilles cursus, quod Iphigeniam uictimæ destinatam, abreptam per Dianam, ad hanc usq; insulam, æstuantis eius amore inflammatus, persecutus sit. Quia Thetis ex Pelæo Achillem pepererit, ideo & hanc in gente & claritudine Aeginetarum Pindarus recenset.

h ¶ Phthiam.) Thessaliæ urbem obtinet Thetis. Philarchus autor est quod Thetis Olympum ad Vulcanū ascenderit, ut ab eo arma Achilli fabricanda procuraret. Vulcanus fabricatis armis spondit se traditurū Thesitidi, si primum secum concumberet. Thetis annuit se facturam, modo corpori suo primum periculum faciendo aptaret: sibi enim eandem corporis, cum Achille, & mensuram & harmoniam esse. Quo permissio, Thetis armis cincta aufugit. Vulcanus cum eam non posset cōprehendere, malleo arrepto in talum percussit, ut uehementer angeretur. Vnde Phthiam Thessaliæ secessit, ut illic sanaretur. Hinc ab eius nomine Phthia Thetidion appellata est, ac Phthia colere cœpit Thetis. Alij templum Phthiæ esse Thetidis, cui nomen Thetidion, cuius reminiscatur Euripides in Andromache, adserunt.

i ¶ Neoptolemus.) Achilles filius Epirum obtinet. Regio est, quæ autore Stephano in duas, secundum alios in tres, secundum alios in quatuor partes diuiditur. Plinius in tertium Europæ sinum ad Acrocerania Epirum constituit.

k ¶ Montium iuga.) Acrocerania intelligit, quæ sic dicuntur, quod ob summitatem suam crebris fulminibus

fulminibus ictantur, *παρὰ τὸν ἄκρον καὶ κεραιωόν*. Vt autem Acrocerau-
nia à Dodona iuxta Arachtum flumen ad Ionum usq; mare protendantur, est
uidere apud Ptolemæum, tabula Europæ 10. Dodonæ oppido, Dodonæ Iouis
templum est: unde prouerbio locus factus, Dodonæum æs, de loquacibus.

l (Excellentissimos boues.) Boues Epiroticas cæteris præstare, Plinius
etiam fatetur, dum lib. 8. cap. 45. inquit: In nostro orbe Epiroticis laus ma-
gna, à Pyrrhi regis iam inde cura. m (Ad radices Pelij montis.) Iol-
cos Magnesiæ ciuitas est, in finibus Pelij montis sita, Acasti regis imperio subdi-
ta, quam Peleus Achilles pater Theßalis hac occasione subiugauit, ut Pindarus
subindicat breuiter: Hippolyti filia Cretheis, uxor Acasti, amore Pelij exarsit,
cum ad sui complexum prouocans: at eum ei persuadere non posset, igno-
miniam securam formidans, coram Acasto suo rege, Pelea iniuriæ accusauit,
ceui uoluerit ipsam ui stuprare. Acastus uxori suæ, ut fit, fidem adhibens, Pelea
ad Pelei montis deserta perduxit, ibiq; feris futurum cadauer reliquit. Atqui dij
Pelei & innocentiam & puritatem cõmiserati, illi Vulcanum adlegant, ut gla-
dium ei subministraret. Hoc ense accepto, incidentes quasq; bestias Peleus
interemit, ac reuersus tandem à bestijs seruatus, in Acastum copias armauit, Iol-
cumq; Theßaliæ, ob nefarium Cretheidis scelus, subiugauit.

Huius rei
meminit λό-
ρος *Ἰνέρι-*
ος καὶ ἑδῆ
κός apud A-
ristoph. in
νεφέλαις.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

Hippolytes Acasti coniugis dolosis technis
respondēs. ^a Dedañ enim gladio mortē ei per in-
sidias plantauit Acastus. At Pelei familiaris ^b Chi-
ron adiumento erat, & fatale ex Ioue destinatum
malum auferebat. ^c Ignem uerò cuncta corrup-
pentem, acutissimosq; ferocium leonum ungues,
aciem item acerrimorum dentium cohibens,

EPODOS, COLON XIII.

Duxit ipsam unam excelsarum sedibus Ne-
reidum. Præterea ^d uidit orbicularem thronum,
in quo cœli pontiq; cõfidentes reges, munera &
potentiam ipsi, suam iuxta naturā ostenderunt.
^e Ultra Gadæra non licet ad caliginem usq; pro-
gredi. ^f Reduc ad Europam nauim. Nec enim ui-

rium earum est, omnem Aeaci liberorum historiam percensere, atque res praecclare gestas.

a ¶ (Dædali enim gladio.) Dædali gladium metaphorice dolum et fraudem appellat: non quod Dædali ense usus sit, sed quod fraudis nomine Dædalo similis fuerit Acastus. Vt enim Dædalus Cocali regis filiabus persuasit, ut aquae calidae per lecti cubmen in lauandem Minoa demisso influxu, Minoa interimerent: sic Acastus dolo freris obiectum Pelea occidere meditatus est. Haec Scholia. Potest etiam hic locus ad Pelea referri, quod is Dædali gladio, hoc est, ense à Vulcano artificiose apparato, interfecerit Acastum: quod Vulcanus insigni ac ueluti Dædalo ingenio cum gladium scite et eleganter perfecit.

b ¶ (Chiron.) Chironem Centaurum Pelei puerum, hoc est, amicum et familiarem uocat, cuius ope Acastum uicerit. c ¶ (Ignem uero omnia corrumpentem.) A nuptiis Thetidis marinae dea Pelea commendat, quum ignem, acutissimos ferocium leonum ungues, dentesque, cohibuisset. per haec omnia ipsam Thetidis permutationem significans. Thetis enim dum nuptiis iungeretur Pelei, in haec sese formas transmutauit, iam quidem in leonem, iam in ignem, iam in aliam figuram, instar Protei, Vertumni, Empuse, uel Tarandi: neque, sic tamē eius uim declinare potuit. Cobibitis ergo istis leonum formis, ac demissis ignibus, duxit Thetin. Metaphora est à remigantibus, qui perfecto labore suo demittunt remos. d ¶ (Vidit porro orbicularem thronum.) Non coelum, sed symposium in Pelio monte deorum uidit, quando et superi et marini dii sua praesenti nuptias eius et genus decorarunt, eique munera dederunt, Neptunus equos, Vulcanus macheram. Summa est, et coelestes et marinos deos, quales erant, in suis nuptiis conspexit Peleus. e ¶ (Ultra Gadira.) Iuxta columnas Herculis Gadira sunt. Quemadmodum non licet ultra Gadira nauigantibus progredi, sic Aeaci posterorum insignia non possum commemorare omnia.

f ¶ (Reduc nauis uasa.) Hoc est, ipsam nauim ad Europam. Quia Gadira Europam finiunt, et ultra ea praeter caliginem nihil sit, ac Europa citra Gadira habitat: ideo, inquit, reuertere iam ad loca habitabilia, ad ipsam Europam, hoc est, ad institutum, ad laudes Timasarchi, ubi tutius iter ingrediar, et felicius pergam. Est autem gnome memoratu digna, Ultra Gadira progredi non licet: parcemiam complectens, qua ne impossibilia conemur, admonemur: ut antehac non semel auditum.

STROPHE IIII. COLON XIII.

Theandridis corpora uegetantium certamina

num nuncius uenit, Olympiâ, Isthmo, Nemeâq;
ornatus, ubi experimentum habentes, nunquam
sine coronis inclytum fructum ferentibus domū
redierunt. Vbi & patriâ illam tuam triumphan-
tibus odis ministram esse audimus Timasarche.
^b Sin me auunculo Callicli iubes.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

Columnnam locare Pario lapide candidiorem,
nihil inficiabor. ^c Aurū dum liquitur, radios mon-
strauit omneis: hymnus autem egregiorū facto-
rum, & regibus & dijs hominem parem facit. Is
Callicles circa Acherontem habitans, linguam
meam suarum laudum cantatricē inueniat, ut qui
^d in certamine Neptuno Tridente insigni dicto,
^e Corinthijs floruerit selinis.

EPODOS, COLON XIII.

Hunc Euphanes senior progenitor ille tuus
canet Timasarche, alij alios uirtutis suæ æquales
habent. Iam quorum præsens aliquis spectatore
egerit, ea melius cæterisq; excellentius explicare
& narrare potest. ^g Ecquis Melesiam laudans cō-
tentionem dirimat? is enim uerba cōnectens in-
superabili eloquentia immobilis persistit, erga
bonos quidem leni sapientia præditus, iniquis ue-
ro & uiligatoribus ^h asper & indefessus concer-
tator seu aduersarius.

^a (Theandridis.) A contribulibus Timasarchum prædicat. Theander enim inclytus quispiam è maioribus Timasarchi fuit, à quo familia Theandri-
darum deducta. Indicat autem & Theandridas insignes athletas & uictores
certaminum fuisse. ^b (Sin me auunculo Callicli.) A fratre matris de-

functo uita Callicle laudat uictorem. Per columnam Pario lapide albiorem, hoc est lucidiorem, poema suum & hymnū intelligit. c ¶ *Aurū dum liquitur.*) Præclara gnome, quo hymnum optimo metallorum auro comparat. Quem admodum aurum dum liquitur, siue conflat, fulget: ita hymnus quem piam prædicans ipsum resplendere facit, & dijs & regibus cum adsimilans.

d ¶ *In certamine Neptuno dicto.*) Periphrasis est ludorum Isthmiorū.

e ¶ *Corinthijs selinis.*) Hoc est, apio, quod Corinthijs uictoribus datur, siue quod prope Isthmum Corintho iucinum crescat. f ¶ *Quem Euphanes.*) Quasi & ille epiniciorū poetam egerit, cantaturū esse Euphanem ait hymnum, quo sit laudaturus Calliclem. Vel quod defunctus ipse, defunctum sit ornaturus præconijs: uel semio confectus grandævum: uel æqualis æqualem. Atq; hinc ait: Alij alios uirtutis suæ coæquæ uos concentores habent. quasi dicit: A tuis coætaneis, uel ab ijs qui tecum spiritum ducunt, & non à uita defunctis, Timasarche tu prædicaberis. Dicitur autē Euphanes auus fuisse materis Timasarchi. Porro quorum aliquis spectator fuerit, ea melius cæterisq; excellentius explicare & narrare potest. Sententia est, qua speciatim tamen (licet generatim, ut omnes gnomæ, accipi queat) Euphanem clanculum interfuisse uictorie Calliclis innuat: quare ceu oculatus testis, eundem præ cæteris rectius etiam extollere possit.

g ¶ *Ut si quis.*) οἷος ἀνθρώπου. Didymi iudicium hic mihi probatur, qui οἷος spiritu aspero per admirationem legendum cen- suit: ut sit sententia: Dij boni, quis nobis hic Melesiam Atheniensem illum, Timasarchi uictorem digne extulerit, ac litem diremerit, qua scilicet ab alijs prouocatur? Laudat uero uictorem hunc tum à uictoria, tum ab eloquentia & sua cundia, propter quam ab alijs uinci non possit. h ¶ *Asper assessor.*) Hoc est, difficilis est obseruator suorum aduersariorum, acriter reluctatur eis, suisq; amicis pugna deuictis fortiter adsistit, alacriter opem fert, uires illis & animum addit, eos adiuuat. Tantum enim potest uox εὐφροσύνης. Est autem antithesis, mansuetum esse & asperum: mansuetum quidem & mi-

tem bonis & amicis: asperum & difficilem aduersarijs.

Ab aliptæ ergo Melesiæ encomio hanc cludit oden.

PYTHEAE LAMPONIS FILIO PAN-
CRATIATAE, ODE V.

STROPHE I. COLON XI.

^a Tatuarius non sum, ut inertia fabri-
cer simulacra in uno solo loco stantia.

^b Cæterū per omneis tam onerarias,
quā minores naueis uade & annun-
cia ō Musa, quod condo poēma, quomodo uide-
licet robustus Pytheas Aeginetes, Lamponis fi-
lius, in Nemeis ludis pancratij coronam uicerit,
quum nondum ^d genæ eius autumnum teneram
uindemiæ matrem ostenderent.

ENARRATIO.

Pytheam Aeginetam Lamponis filium laudat à uictoria pancratij, à fructu
uictoriae, à familiari Pythæ Euthymene, pancratij itidem uictore: à uictoria
Acaciorum Aeginetica, à uictoria Megaricorum, ab uictore Themistio.

Argumentum.

^a (Statuarius non sum.) A Lyricis sue, quam ipse animaduertit sepe,
prestantia orditur. Lysippus, Chares Lyndius, Polyclethus, etsi insignes statuas
celauerint, quid nisi inertia simulacra, quæ neq; mouere se quoq; possint, neq;
indicare quicquam, præter sui serè artificis artem? At hymnus poëticus terram
& mare permeat, eorumq; uirtutes quos prædicat, sempiterna memoria pro-
sequitur. Sunt qui Pythæ amicos Pindarum sollicitasse serant, ut epinicion Py-
thæ conscriberet: ubi quum treis drachmas, ut Scholia habent, mercedis loco
poposcisset, abnuisse illos, dixisseq; se potius ærean statuam eodem precio com-
paraturos. Postea tamen reuersos, precio, quod exegerat, numerato. Hinc ab
eo factò, à statuarijs & statuis principium duxisse Pindarū. ^b (Cæterū
per omnes.) Musam suam inuocat, & hortatur ut per omnes naues transiens
Aeginetæ Lamponis uictoriam Nemeā, quam pancratio obtinuit, annunciet.
Quare per naues uult itare Musam? quia Aegina insula in mari sita, ad quam
& ex qua citra naues nemo iter facere potest. ^c (Quum nondum.)
Ab ætate amplificat. Est autem oratio tropica uel allegorica. Vult autē dicere,
quod impuberis adhuc ætatis adolescens Pytheas uicerit. Porro sensum poëte,
non uerba, reddidimus: sic enim Pindarus habet: Mentum nondum autumnū.

teneram uini floris matrem, ostenderit. Quæ in periodo hypallage utitur, dum autumnus per appositionem facit matrem uitium pullulationis. Non enim autumnus est initium et origo floris uini, sed potius signum uindemiæ et maturitatis. Ipsa autem sententiæ necessitas, per τὴν οὐρανὸν, hic non herbam (quæ Dioscorides lib. 3. cap. 126. explicat) accipi, sed ipsam uitis germinationem, cymas et asparagos, ut ita dicam, cogit. d. (Gene.) Quia uero γῆρας uocula illa nedum mentum, sed et τὴν σαγῶνα significat, uel pro malis, uel mento, citra errorem hic uertitur.

ANTISTROPHE, COLON XI.

“E Saturno uero & Ioue heroës iaculatores plantatos, ^b aq̄ aureis Nereidibus ^c Aeacidas ex hilarauit, metropolinq̄ ^d charam hospitibus telurem. ^e Quam olim bonis uiris abundantem ac nauibus celebrem posuerunt, prope aram patris ^f Hellenij stantes, dum ad sydera palmas unâ tenderēt, ^g Endeidos nobiles filij, ^h uisq̄ Phoci regis,

EPODOS, COLON XI.

Diuinæ illius prolis, ⁱ quæ Psamathea ad littus maris peperit. ^k Verecundor equidem magnum quiddam dicere, neq̄ iure patratū damnum, quo modo iam percelebrē insulam reliquerūt, & quis genius ^l ab Oenone fortes illos uiros traxerit. Cōtinebo uero me ab huiusmodi narratione. Nam ^m non omnis constans ueritas palam faciem suam ostentans lucro est: uerū sæpenumero silere nouisse, homini sapientissimum est.

a. (E Saturno.) Fructum uictoriæ Pythææ nunc subijcit. Is est, quod exhilararit è Saturno et Ioue progenitos: hoc est, præclaros Aeginetas heroës, ceu maiores suos. Est autem Chiron Saturni filius et Philyræ, Iouis Aeacus, Aeaci Telamon et Peleus, Pelei Achilles: hos, inquit, Pythæas unâ cum metropoli Aegina celebres reddidit, eo quod Aeginam ceu patriam præ reliquis urbibus et matrem, Aeacus et nepotes coluerint, ut sæpe supra indicatum.

tum. *Quam* & metropolin appellat, hoc est, primam & præcipuam, ac ueluti Parentem reliquarum urbium, quas passim Aeaci proles inhabitauit: ut Cypri, Iolci, Salaminis, Leuces, aliarumq; respectu, hanc *μυτῶπολις* uocet.

b *¶* **Aq;** aureis Nereidibus.) Hoc est, à Thetide & Psamathe.

c *¶* **Acacidis.**) Hoc est, Aeaci posteros & nepotes, Telamonem, Pelea, Achillem, Neoptolemum, Chironem item, qui ad genus Pelei & Achillis propter amicitiae legem refertur.

d *¶* **Charam** hospitibus tellurem.) Hoc est, hospitalem: siue quod hospitales fuerint Aeginetæ, siue quod metropolis fuerit inter Telamonis & Pelei urbes.

e *¶* **Quam olim.**) A pietate & religione Aeginetas heroës laudat. **f** *¶* **Hellenij Iouis.**) Iupiter Hellenus in Aegina colitur, à promontorio Hellenio nominatus. Vel Hellenium Iouem à Græciæ salute in Aegina impetrata dictum.

g *¶* **Filij Endeidos.)** Endeis Chironis filia, Aeaci uxor, Telamonem & Pelea peperit. Hinc per Endeidis filios hic Aeaci posteritatem accipit. Aeaci ergo nepotes, inquit, Aeginæ bonis ciuibus & re nautica exuberantem, celebrem & inclytam reddiderunt.

Quomodo celebrem reddiderint, subiungit: dum prope aram patris Hellenij, passis ad sycera palmis, Iouem pro salute Græciæ imploraret. Sensus igitur est, Aeginam illustrem reddita, precibus & pietate Aeaci ad Iouem. Historiam attingit, ac ueluti per transennam ostendit, cuius meminerunt hic Scholia, & Isocrates in Euagora.

Quum enim pestis, uel ut alij uolunt, sordes factæ essent in Græciâ quibus plures interirent, uenerunt urbium legati Aeginam ad Aeacum, scientes eum Iouis prolem esse, supplicantes ei, ut patris sui Iouis numen exoraret, pro auertenda Græciæ internitione. Aeacus ergo preces ad Iouem fudit, ac salutem Græciæ impetrauit: uniuersa Græciâ à uel peste uel grandi isto malo liberata. Ex eo, inquit, facto Aegina celebrior est reddita. Iuxta Isocratis sententiam Aeacus solus obsecrauit Iouem. Iuxta uero Findari hic mentem, non Aeacus tantum, sed Aeaci & Endeidis liberi Telamon & Peleus Iouem orarunt unâ cum rege Phoco.

h *¶* **Phoci regis ius.**) Periphrasis est, pro ipso Phoco. Erat autem hic filius Aeaci ex marina dea Psamathe, frater Pelei & Telamonis.

i *¶* **Quem Psamatheca.)** Vbi Nympha Psamathe Phocum pepererit. Dicitur autem Psamathe & Psamatheca, sicut Penelope & Penelopea, per extensionem posterioris syllabæ.

k *¶* **Verecundor equidem magnum &c.)** Infortunij, quod fratribus Telamoni, Peleo & Phoco contigit, hic per præteritionem non reminiscitur: nempe quæ celeberrimâ insulam Aeginam dereliquerint. Porro infelicitas ea est huiusmodi: Fama est, quod Peleus & Telamon fratrem suum (dum sese mutuò exercerent, lapidibus ca-

tu, & alijs id genus corporis exercitijs) occiderint: Peleus quidem disco, sed

Telamon ferro. Hinc ut odium ciuium suorū effugerent, ex Aegina excidisse, Telamonemq; Salaminā Atticæ, Pelea uero Phthiam Thessaliæ peruenisse & occupasse. l (Ab Oenone.) Stephanus, Aegina tres sunt, inquit: prima est unā è Cycladibus, quæ Oenone uocata est. m (Non omnis constans ueritas.) Gnomo est, qua non semper ueritatem edifferendam indicat, sed occasionem expectandam esse: potissimū uero in encomio & genere laudis præcauendum, ne qua turpia, etiam si uera, admisceamus. Hinc etiam Isocrates in encomij Helenæ exordio Sophistam quendam carpit, qui Helenā quidem satis pulchre laudauerat, sed interim tamen uitium, uel adulteriū ab ea commissum purgabat. Porro nō ubiq; neq; apud quoslibet, neq; quouis tempore, ueritatē dicisse unquam profuit: sed occasio hic etiam querenda, ne si importune ueritas uicatur, uel ipsa, uel nos cum ipsa reijciamur.

STROPHE II. COLON XI.

Sin aliam Aeacidarum felicitatem, aut manuū uires, bellum ue laudare ferreum uisum sit, ^alongos inde saltus mihi quisquā suffodiat, ^best enim leuis genubus meis impetus. Sed & ^cultra mare aquilæ feruntur, ^dquibus cum & pulcherrimus Musarū chorus prope Pelium haud imprudenter canit. Inter Musas porro citharam Apollo septichordem, aureo ^eplectro quatiens,

ANTISTROPHE, COLON XI.

Omnis generis modulabatur cantiones. Musæ uero primū à Ioue orsæ, uenerandam Thetin cecinerūt, Peleaq; ut ipsum tenera Cretheis Hippolyti filia & dolo trucidare uoluerit, coniux ipsa maritum suum Magnetium Episcopū uarijs consilijs persuadendo. Cæterum falso confictum concinnauit sermonem, ut uidelicet sponsus iste in lectis Acasti tentet

EPODOS, COLON XI.

Sedem. Longe enim secus se res habet. Nam
sepe.

sæpe toto ex animo illi supplicabat, ut secum coi-
ret. Cuius tamen mentem excelsi tales sermones
contristabant, ut adeò protinus abdicaret Nym-
pham istam, ^b hospitalis patris bilem ueritus. Ille
uero annuit ei, nubium excitator è cœlo Iupiter,
immortalium rex, ut repente quandam Nereidū
aureas colos gestantium sibi in uxorem duceret,

*ὄγραν, hoc
est, mores,
uel mentem*

STROPHE III. COLON XI.

Ascito sibi focero Neptuno, qui 'ab Aegis
haud raro ad inclytum Corinthiorum Isthmum
cōmeat: ubi à læta iuuenum corona, qui audaci
membrorum robore decertant, arundinea ^k fi-
stula suscipitur. 'Apud quos iuuenes de omnibus
operibus cognata fortuna locum arbitri retinet.
^m Atenim Euthymenes Aeginæ ad certamina di-
uinæ uictoriæ perueniens, uarios adsecutus es
hymnos.

a. ¶ Longos mihi saltus.) In quinquertio saltantibus, fossæ, in signum sal-
tus & in metam effodiebantur, ut sequens, si uincere uellet, ea signa transiliet.
Hæc ratione hic tropice Pindarus sibi iubet signum statim poni quod transiliat,
in encomijs Aeacidarū, insignium uirtutū. Ac si dicere cupiat: Quantamcunq;
metam mihi posueritis, ego tamen pro meæ Lyricæ facilitate, facile transuola-
bo, & omnes alios cōcertatores uel poëtas uincā. b. ¶ Est genus meum.)
Hoc est ἀλκίνοιοῦσ, mihi non est difficile hymnum pangere de Aeaci fa-
milia, qui præstantissimus iudicetur, qui palmam obtineat apud omnes: non
tam Lyricæ meæ gratia, quàm insignium factorū, quæ Aeaciæ transegerunt,
causa. c. ¶ Ultra mare aquilæ.) Confert characterē suum & sese ipsum
aquilæ, nedum terras, sed maria uolatu suo emetiente. Mea, inquit, poëmata
nedum terras, sed & maria permeant. Et quia aquila, ob altissimum uolatum
suum diuina ales (ut Aristotelis est sententia) creditur, ideo characteris hic sui
sublimitatem adumbrat. d. ¶ Quibus cum.) Aquilas & Musarum cho-
rum unā cum ipso Apolline circa Pelium canere adserit, in gratiam Pythæ:
ostendens Aeaci familiæ uirtutes tantas esse, ut eas & summi & diuini poëtae

cum celebrent, tum admirentur: ac iuxta subindicat eam familiam & literarum
& Musarū amantem fuisse. Aquile enim & Musæ unā cum Apolline suo haud
suauis cantilenas adent, si non & à Peleo & eius posteritate foueantur & ho-
norentur. Apollini septichordem citharam tribuit, ob septuplicem illum bo-
narum artium orbem, quem græca gens ἐγκυκλιότατα uocat, qua bo-
narum artium uniuersitas, circulus & consummatio consistit. e (Πλό-
κτω.) Plectro quatit citharam Apollo: hoc est, instrumento, quo percussa
ædit sonorem suum. f (Omni generis.) Quid Apollo & quid Musæ
cecinerint, per amplificationem adiungit. Pulchre autem Musas à Ioue princi-
pium carminis duxisse confirmat. Moris enim est poetarum, à Ioue sua ordini
poëmata, uel Iouem ut summum deum primum deuenerari. Vnde & Aratus,
ἐκ τοῦ ἰοῦς ἀρχώμεθα, A Ioue, inquit, ordiamur. Et Virgilius hunc secutus,
A Ioue principium Musæ, inquit, Iouis omnia plena.

Dehinc pudicitiam Pelei: impudentiam & calumniam Cretheidos, uxoris Acti-
sti Magnætorum regis: post hac nuptias Pelei cum Thetide cecinisse Musas tes-
tatur. Cui historie de instigato ad adulterium Peleo, non dissimilis est impu-
dentia & factum Præti uxoris cum Bellerophonte apud Homerum in Iliade:
Phædra item nouerca cum Hippolyto priuigno: & si sacra miscere prophanis
licet, Pharaonis uxoris cum Iosepho. Iosephum castitatis amantem fuisse, &
peccati inimicum, mirum non est, ut cuius animus amore & timore Dei inflam-
matus erat. Verum si principes gentium uerè, tam omnia domantis ueneris,
tamq̃ sponte sese offerentis cōtemptores fuere, uel maiorem uel parem cum Lu-
cretia non immeritò laudem consequuntur. Atqui ut Cretheis Pelea prouocauit
rit ad suam amorem, precedenti ode explicatū. g (Decipiens.) Quo
modo decipiebat Pelea? an fictè & simulanter ad anorem prouocauit? haud
quaquam. Sed si expugnasset pudicitiam Pelei, tum decepisset & Pelea, & sese.
Vel ἀπαυδίν, pro ἀπαυδίνης, hoc est, inhonestæ, & pudicam coniugē
minime decentia loquens: quæ ephrasis mihi magis aridet. ἀπαυδίνης enim præ-
positio uitiat sæpe uerbi qui cum coit, significationem: ut ἀκρω ἀπαυδίνης,
φυμὶ ἀπαυδίνης. h (Hospitalis patris.) Timore patris sui, qui hosti-
tali iuri præest, permotus, noluit Peleus sceleratæ petitioni morem gerere. Hoc
est, quia Iupiter hospitum & peregrinorum tutor, & uiolati hospitij ultor est,
hinc ueritus hospitalis Iouis iram, noluit hospitij sui genialem ad se nõ pertinena-
torem torum uiolare. Iouem autem uel hospitalis uiris cassati, uel amicitie uiolata
ultorem esse & hic Pindarus, & Nicander, dum Alexipharmaca sua cludit,
admonent. i (Ab Aegis.) Aegæ insula est prope Eubœam: unde ma-
re Aegæum dicitur: quod, ut & Stephanus & Plinius lib. 4. cap. 11. tradit, à
capris

capris nomen habet, quos Græci αἰγῆες appellant. Aegeo mari, inquit, nomen dedit scopulus inter Tenedum & Chium uerius quàm insula, Aex nomine, à specie capræ, quæ ita à Græcis appellatur, repente in medio mari exiliens. Ab Aegis ergo Neptunus ad Isthmū, hoc est, ad Isthmios ludos cōmeat. Nam Isthmij ludi in gratiam Neptuni aguntur. k ¶ (Fistula suscipitur.) In Isthmij ludis, à decertantibus, deus eorum certaminū præses, cantatur, celebratur, fistula & instrumentis musicis prædicatur. Hæc uero alia quadã digressione adiungit: quum enim Pelei Neptunum socerum fecisset, statim Neptunios ludos, & Neptun honores, quos ex Isthmo à uictoribus refert, subiecit. l ¶ (Apud quos.) Gnome est, qua fortunam esse dominã uictoriarum ait. Hoc est, certaminum uictores constituuntur, quos fortuna ad uictoriam prouexerit. Hactenus digressus est ab Aegina, ad heroum eius insule insignia facta, quos uictoria Pythæ exhilaratos dixit, qui & quales sunt illi explanando: nūc denuò ad institutum redit, & à familiari Euthymene Pythæam etiam euehit. m ¶ (Atque Euthymenes.) Non parum laudis ex insignibus amicis ad aliquem refluit. Quare dum Euthymenes pancratij uictor familiaris est Pythæ, fortem fortibus, uictorem uictoribus oblectari ob oculos ponit, iuxta Homericã parœmiã, *ὦς μὲν ἄσι τῶν ὁμοίων ἄγδ θεὸς ὦς τῶν ὁμοίων.* Sanguinis autem gradu iunctum fuisse Pythæ Euthymenem claret: siquidem frater matris, suæ auunculus Euthymenis, Pythæas hoc loci à poëta salutatur.

ANTISTROPHE, COLON XI.

Quare & nunc auunculus tuus Pythæas eiusdem originis gentem Aegineta ornat. Siquidem illi Nemea sic apparata est, ^apatriusq; mensis, qui Apollini in delicijs est, ut ^bcoæquæuos aduenas domi, adeoq; in concauo ^cNisi cono uincat. ^dPlurimum equidem lætor, quod circa bonū, cunctæ iam urbes certant. Noueris deinde te dulcium ^eMenandri laborum compensationem feliciter

EPODOS, COLON XI.

Accepisse. f Decet ab Athenis certantiū præfectum esse. Quocirca si uenias prædicatū Theamistium, ne adhuc rigeas, uocem æde, ^gintende

uela ad antennarum iugum, pugilemque ipsum, & pancratiij uictorē decanta, duplicemque uirtutem in Epidauro potitum rerum, ipsum uidelicet capere: in Aeaci uero uestibulis flores coronarum herbidos ferre, uirentibus cum Gratijs.

a (C Patriusque mensis.) Mensis indigena uel patrius uel domesticus, apud Aeginetas Delphinus appellatur, Delphinio Apollini sacer, in quo sacrificant Aeginetae Apollini aedificatori & patrio, ut scribit Pythænetus. Aliam porro sententiam Scholia adijciunt, huiusmodi: Mensis indigena est, qui Delphinus appellatur, in quo agitur ludi, quæ Hydrophoria dicuntur. Huc ergo mensem Apollo amat, ut in quo ipse magnificat & colatur. b (C Coæquæuos domi.) Nedum Nemea, sed & domestica uictoria conspicuus est Pytheas. Aguntur autem ludi in Aegina, Aeacij, in quibus hunc equaliū uictorem fuisse denunciat.

c (C Nisi cono.) A uictoria Megarensi. Periphrasis est Megarorū. Nisus enim rex Megarorū est: in ea urbe certamen Pythia, uel, ut alij, Alcothoia agebatur, in quibus & Pythæā primas tenuisse commemorat. d (C Plurimū lator.) πῶλῶς est, quo prudentiā magistratū Græciæ demiratur, qui in multis partibus urbibus circa optima desudant, & uarijs certaminibus patriam suam illustrant. Præter enim Olympiam uel Elin, Isthmon, Pythona, Nemeam, plerisque alijs urbibus ludi sunt exhibiti, quemadmodum in Olympijs & Pythijs cōmunitatum est, nempe Pellene, Megaris, Marathon, &c. e (C Menandri laudatorum.) Ab uictore Menandro Atheniensi laudat Pythæam, ut quem nō debeat pudere, talem se habuisse alipten, cuius exercitatione & sedulitate ad eam peruenerit uictoriam.

f (C Decet ab Athenis.) Summæ artis præceptorum, à summa urbe oriundum docet: breuiter ita Athenas omnis eruditionis matrem, merita sua laude non defraudans. Huc pertinet, quod Theseus Atheniensis pancratiū & luctam in Labyrintho, in interfectione Minotauri, quam ensẽ non haberet, reperisse perhibetur. Alij à Phorbante Thesei præceptore palestricẽ repertã adserunt, ut Polemon autor. Quod uero Theseus Athenis primum luctam didicerit, Istrus tradit. g (C Intende uela.) Hoc est, felici uento & sequenda aura Themistium auum Pythææ maternum celebra.

h (C In Epidauro.) Aesclepiea, ludi Aesculapio sacri celebrantur, in quibus & pugilatu & pancratio uicit ille Themistius. i (C Aeaci uestibulis.) Hoc est, in Aegina, uel in ipsa Aeaci aula: quasi coronæ, quas ex Epidauro retulisset, in Aegina illi suspensæ uel dijs consecratæ cernerentur. Periphrasis est Aeaci uestibulis, pro ipsa Aegina, uel Aeaci regia. Quod si quis hæc ad Aeacia ludos

ludos referat, non errabit admodum, ni fallar. k (Virentibus uel flauis cum Gratijs.) Hoc est, Gratiarum beneficio, uel summo Aeginetarum applausu et fauore. Est enim græcismus, σὺν θεῶ, σὺν χεῖρσι: pro quo nos dicimus, Dei benignitate, Deo uolente, Deo propitio, fauentibus Gratijs.

ALCIMIDÆ AEGINETÆ IUVENI
LVCTATORI, ODE VI.

STROPHE I. COLON XIII.

“**H**ominum idem quod deorū genus:
“ex una enim parente utriq; spiramus.
“At nos omnis absoluta uis separat, se-
“cundum quā ceu nihil sumus. Dehinc
“ferreum sanè cœlum tuta perpetuò sedes manet.
“Quadantenus tamen pares sumus, siue magnam
“iuxta mentem, siue industriã, dijs immortalibus:
“tametsi ignoremus qua die uel nocte ad uitæ no-
“stræ summam, quam definiuit diuina prouiden-
“tia, nobis currendum sit.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

Certis uero signis nunc eam ^bcognitionem
indicat Alcimides, ex frugifera eam tellure ui-
dens, quæ quidē statis uicibus annuū iam agro-
rum prouentū mortalibus tribuit, iam uero quie-
scens robur iterato recipit. ^cVenit è iucundis
Nemæe ludis puer certaminibus clarus: hanc à
Ioue adsequutus fortunam nunc non infelix ap-
paruit, sed instar uenatoris, circa luctam

EPODOS, COLON XI.

^dIn Praxidamantis aui sui paterni uestigijs, pe-
dem suum dirigens. ^eNanq; is Olympionices pri-

mus inter Acacides circa Alpheum, & quinquies
in Isthmo, ter uero Nemeis ramis coronatus, So-
clidæ memoriam renouauit, qui Agesimachi libe-
rorum præcellentissimus fuit,

ENARRATIO.

Argumenta
tota.

Aeginetam Alcimidam hoc encomio euehit à luctu uictoria, à maioribus,
ab Acacidis, ab amico Timida, & Milesia unctore. Orditur autem à pulcherrima
gnome, quid & quantum humanæ naturæ cum diuina sit cõmercij, adape-
riens. a ¶ (Hominum idem.) Et deos & homines è Terra matre gena-
tos poetica opinione adfirmat. Cuius sententiæ & Hesiodus est. ETerra Cœli,
è Cœlo Saturnus, è quo Iupiter, dehinc reliqui Gigantes. E Pandora postea huius
manum genus, uel è Prometheo, ut alij. Verum pie Christianorū mentes, quid
de Deo sentiendum, nouerunt. Hoc tamen planè uerum est, industria, ingenio,
& intellectu, alijsq; animi exinijs dotibus hominè diuinæ naturæ persimilem,
id quod & diuinæ literæ testantur Genesis primo: Faciamus hominem ad simi-
litudinem & imaginem nostram. Rursum pijsima sententiã humanã naturam
à diuina perfectionis nomine secernit, dum inquit: At nos omnis absoluta uis se-
parat, iuxta quam ueluti nihil sumus. In Deo summa perfectio: in homine quid
nisi umbra, & umbræ somnium? Proinde pulcherrimã ephodon & accessum
hac gnome ad Alcimidæ uictoris encomion præstruit. Statim enim Alcimidæ di-
uina uirtute probat hoc quod dixit uerum esse. b ¶ (Certis uero &c.)
Hominibus quadantenus parem cum dijs immortalibus mentè, industriã, agili-
tatem esse, Alcimidæ uictoria probat. c ¶ (Qui cognationè suam uidet.)
Genus Alcimidæ uictoris aruis cõparat, quæ uicissim fruges proferunt: & quies-
cunt. Latiorè enim segetè & uberiorè fructum producunt agri, si post frugũ
prouentiũ eis, ut fieri solet, spatium respirandi, & uirium recolligendarũ detur.
Exhauritur natiua fecunditas, si intermissione citra, quotannis colantur aruis,
seminaq; illis mandentur. Consimilem ad modum genus & maiores Alcimidæ,
partim certaminibus claruere, partim à certaminibus quieuerunt. Quam rem
illis Pindarus laudi adscribens, hoc ad uictoriã modo & alacriores & splen-
didiores redditos confirmat, agrorum instar, qui post uacationem, ocium & re-
spirationem exuberantiores fructus progenerant. Porò genealogia Alcimidæ
sic habet: Agesimachus, cuius Soclides, cuius Praxidamas, auus paternus Alci-
midæ. Pater uero Alcimidæ neq; in Scholijs, nec in encomio Pindari nominã-
tur. Atq; inter hos Agesimachus athletam egit, Soclides filius quieuit, Praxia-
damas

damas Soclidae filius uictoria inclytus factus est. Rursum Praxidamantis filius, pater Alcimide à certaminibus abstinuit, filius Alcimides Nemea potissimum uictoria illustris est redditus. *d* ¶ Venit ex amabilibus.) A Nemea uictoria Alcimidem effert. *e* ¶ In Praxidamantis.) Aui paterni uestigia insecutum nicephorum adserit: quod in laudem generis eius cedit.

f ¶ Nanq; is Olympionices.) Digreditur ad uictorias aui sui Praxidamantis, nouem eius coronas per uictoriam partas recitans, unam in Olympijs, quinque Isthmicas, tres Nemeas. *g* ¶ Inter Aeacides.) Hoc est, Aegineas, per metonymiã, & per antonomasiã. *h* ¶ Soclidae memoriã renouauit.) Patris Praxidamantis: qui tamen si non fuerit uictor, alicuius certaminis, insignẽ tamen filii fortitudine & uirtutibus Praxidamantẽ protulerit. Diomysus autor nomẽ huic fuisse σωκλῆς: poetã uero patronymicòs extulisse.

STROPHE II. COLON XIII.

Postquam ei tres præmia certaminũ ferentes, ad summum uirtutis culmen conscenderunt, qui labores gustarunt, Deiq; beneficio, nullam aliam domum, per uniuersæ Græciæ angulos, coronarũ adeò promam pugilum certamine demonstrauit. Confido me magna dicendo, scopum assequi, sagittæ in morẽ ab arcu missæ. Tu Calliope rectum per celebremq; uentum ad hanc metam dirige. Defunctorũ enim uita mortaliũ

ANTISTROPHE, COLON XIII.

Et poetæ & oratores, pulchra sibi opera tulerunt. At Bassidarum antiquitus celebratum genus pulchris nõ destituitur uirtutibus, qui priuatim ex sese Pieridum cultoribus, quæ ad laudẽ pertinent suppeditantes, suis excellenter gestis rebus, multum hymni adhibere possunt. Etenim admirando manus loro ligatus, ab eadem familia progeneratus Callias, Pythiorũ uictore uasit, formosæ concinens

Latonæ ramis, o iuxta Castaliam, ubi^p decan-
tantium in choro ad uesperam usq; relaxit, ^qma-
risq; pons indefessus ^rin uicinorum ^sTrieterica
taurorum uictima honorauit Calliam per Neptu-
nium delubrum. Ad hæc & ^tleonis herba uicto-
rem ^usub opacis Ogygijs ^xPhliuntis montibus
coronauit.

a ¶ Postquam ei.) Ei Sclidii tres filij fuere, uictorijs & certaminibus
insignes, inter quos Praxidamus celeberrimas inuentus est. b ¶ Nullam
domum.) Alcimide & maiorum eius domum in tota Græcia præ cæteris flo-
rentissimam & excellentissimã esse. Collatio est, qua genus & domesticũ splen-
dorem reliquis antefert. c ¶ Angulos.) Vrbes Græciæ, in quibus certæ
mina celebrantur, angulos appellat, & in quibus uictoriam obtinuerunt. Vrbes
enim locorum sunt anguli, & regionum occultationes: seu quod urbes ferè in
secessibus collocentur. d ¶ Demonstrauit.) Praxidamas. e ¶ Con-
fido.) Ad seipsum per confidentiam apostrophen facit, non indigna sese Alci-
mide uirtutibus prolaturũ exponens. f ¶ Tu Calliope.) Deesit & in-
uocatio est: quia se magna prolaturũ proposuerat, ideo tanquam ipse non suffi-
ciat tantis uirtutibus enarrandis, Calliopem inuocat, poetices præsidem. Orat
autem ut opem suam & sequundum uentum adleget, quo felicius, quod ipse deo
creuit, perficere queat. g ¶ Defunctorũ enim uita mortalium.) Quia
iam olim defunctorũ heroum, à quibus originẽ duxit Alcimide genus, etiam in
cõmendatus est, ideo hanc gnomen iam adducit, qua poetarum opera, defun-
ctos ad uitã quoq; reduci confirmat. h ¶ Sapientes homines.) λόγιοι,
id est, oratores, qui res politicas conscribunt uel narrant: uel etiam historici.

i ¶ Tulerunt.) Id est, extulerunt: simplex pro composito: hoc est, prædi-
cauerunt. Græce ὑπόμειξαν, quod Doricum est, pro ἐροῦμαι & ἔρω. k ¶ At
Bassidarum.) Bassidarũ familia à Basso quodam deducta est in Aegina, à quo
genus maiorũ Alcimide principiu duxit. l ¶ Pieridũ oratoribus uel culta-
toribus.) Pe: iphrastice poetæ Pieridum ἀροτρῶες, id est, aratores appellat.
Estq; metaphora ab agricolis desumpta. Vt enim illi agrum & uineas & hor-
tos colunt, sic poetæ carminibus suis & Deos & homines, atq; adeo præclara
fortium uirorum facta colunt, celebrant, decantant. Et ne quisquam simpliciter
solonos uel agri cultores intelligeret, adiunxit uates, ποιητῶν, Summa, ut
rustici

rustici sunt agri cultores, sic poëtae sunt Musarum aratores, hoc est, cultores. Aratores enim poëta pro cultoribus dixit. Bassidae, inquit, domesticis uirtutibus clarentes, abunde argumentorum hymnis poëtarum (qui sunt Pieridum cultores) præbent. m ¶ (Loroligatus.) Hoc est, pugilatu uictor euasit.

n ¶ (Callias.) Exemplo probat Bassidas uictoriæ ornamentis abundare. Callias enim è familia Bassidarum, Delphis, id est, Pythio certamine, Isthmijs & Nemeis ludis uictor, coronas reportauit. o ¶ (Iuxta Castaliam.) Id est, Delphos. Castalia fons est prope Delphos et Pythonem. Periphrasis est Pythiæ uictoriæ. p ¶ (Decantantiū in choro.) Victores enim uel ad noctem usq; hymnis celebrabantur. q ¶ (Maris pons indefessus.) Periphrasis Isthmiorum. r ¶ (In uicinorum.) ἡ ἀμφικτυόνων. Amphictyones cōmune Græciæ conciliū est, ut Cicero habet. Harpocration in Lexico decem Rhetorum, Amphictyonas græcum concilium esse item confirmat, quod Thermopylis congregetur: dicti uel ab Amphictyone Deucalionis filio, qui primus regem agens, collegerit gentes, ut in octauo Theopompus scribit. Fuerunt autē gentes hæ duodecim, Iones, Dorienses, Perrhebi, Bœoti, Magnetes, Achai, Phthiotæ, Melienses, Dolopes, Aemianes, Delphi, Phocenses. Vel ab eo quod Delphorum gentes illæ accole essent, quæ in eo concilio coiurent, ut Anaximenes in primo Hellenicōn tradit. Per Amphictyonas ergo uel ipsum Græciæ cōcilium intelligit, cuius consilio institutū, ut in Isthmijs ludis Neptunus uictima taurorū honoraretur: (Solet autē & Homerus nigris Neptuno tauris litare) uel uicinos & accolas Isthmi, Corinthios nimirum, intelligit. s ¶ (Trietevica taurorum uictima.) Hoc est, triennali taurorum sacrificio. Isthmij namq; ludi tertio quoque anno celebrabantur. ab Isthmia Calliā ita uictoria prædicans. t ¶ (Herba leonis.) Hoc est, uiride apium, quo Nemei uictores coronabantur. Quæ leonis herba? quia Hercules deuicto leone Nemeæo, ludos illos ad potiorem redegit statum, antea ab Archemori fato institutū.

u ¶ (Sub opacis Ogygijs montibus.) Situm Nemeæ exponit, per topographian. Nemea sita est sub opacis Ogygijs Phliuntis montibus. Ogygia uetus est insula, in quam Ulysses naufragium perpeffus delatus est tandem, ut apud Stephanū & Homerū claret. Pro ueteri, adiectiue hic usurpatur, quem admodum apud Nicandrum in Theriacis. Refertur, inquit Nicander, Ogygia inter adolescentes sanguine feruidos fabula: id est, prisca seu uetus fabula. Ita hoc loci, Ogygijs montibus, id est, priscis. Opacis, id est, arboribus consitis, umbrosis. x ¶ (Phliuntis.) Phlius urbs est Peloponnesi, quæ antea Aræthyrea & Arantea dicta est, à Phliunte Bacchi et Chthonophyles filio nomen habens. Ad Phliuntis ergo Peloponnesi ciuitatis montes Nemea sita est: peria

phraſticòs hac ratione à Nemea uictoria Calliam extollens.

STROPHE III. COLON XIII.

^aSunt autem latæ ſapientibus undiq; uiæ, ut præclaram hanc inſulam ornent, poſtquã eis Acacidæ excellentem præſtitere felicitatē, magnas demonſtrando uirtutes. ^bNam & per terram & mare procul ipſorum nomen uolat: aduſq; enim Aethiopes, ^cMemnone domum non redeunte, proſilijt. Queis & graue certamen Achilles demonſtrauit, qui ad terram è curru deſiliens,

ANTISTROPHE, COLON XIII.

Pellucidæ filium Auroræ, funeſtæ traiecit haſtæ iaculo. Et hanc quidem ueteres ^dcurulem adu inuenerunt uiam, quos & ipſe ſequor certe ſedulo. ^eQuæ uero ad pedem nauis ingruit procella, cuius maxime turbare animum dicitur. ^fEgo aut uoluntario dorſo geminū ſubiens pondus, præco ueni, ^gquintū hoc ad uiginti priora concinens

EPODOS, COLON XI.

Decus à certaminibus, quæ ſacra uocāt, quod inſtyto generi ſuo appoſuit Alcimides. ^bDuobus quidem floribus te Alcimida, teq; Timidam prope Saturnij delubrum Olympiadis procliuis orbauit ſors. ^cProinde non diſſimilem Delphini Mileſiam dixerim, propter ſaltus celeritatē, manuum & roboris, aurigam illum.

^a (Sunt autem late.) Aclaris patriæ heroibus amplificat, nempe ab Acacidis. ^b (Nam per terram & mare.) Ad extremos uſq; Aethiops Acacidarū nomen & uirtutem progreſſam demonſtrat: idq; propter Achillem, qui Memnonem Aethiopem Troiano bello interemit, ut ſtatim ſubijcit.
Memnone

e ¶ Memnone domum non reuerso.) Memnon Tithoni & Auroræ fili-
 lius, Aethiopum rex, auxiliares copias Troianis mittens, ipsiſq; ſuccurrens, ab
 Achille occiſus eſt. d ¶ Curulem uiam.) Occaſione curruſ, à quo Achil-
 les deſiliens Memnonem interemit. Curulem uiam à ueteribus repertam allego-
 rice dicit. Veteres, inquit, poëtae & oratores hanc curulem, id eſt, tritam & cõ-
 munem uiam, hoc eſt, encomiorũ rationem inuenerũt, quos & ego ipſe ſequor.
 Vel alia ratione ſic: Et ego Pindarus ueterum more ex curru depugnare malo,
 quàm ex nau: malo terreſtri, quàm nauali conſpectu decernere. Hoc eſt, (alle-
 gorijſ enim & metaphoriſ frequens eſt Pindarus) & ego tutiori modo ueterũ
 qui ante me heroum uirtutes extulerunt, exempla ſecutus, Alcimidem & ma-
 iores eius dignis euexi præconijs: & interim tamen uiu periculum effugi, dum
 ab inſtituto excidens, ad Aeacidas ſum deuectus. Atq; hoc eſt quod ſtatim rur-
 ſus allegoricõs adiicit, e ¶ Quæ uero ad pedem nauis.) Pes nauis eſt
 ipſe temo uel gubernaculum uel clauus, quo dirigitur ac ueluti incedit nauis:
 hoc eſt, præſens tempeſtas animũ gubernatoris angere ſolet. Hoc eſt, ſum qui-
 dem latius fortasſe digreſſus quàm æquitas exigat, ut uel animũ hoc meum ad-
 ſuctare poſſit. Cæterum hoc ſe de induſtria, non ex ignorantia uel inertia deſi-
 gnasſe, ſed ſuo iure & ſuapte conſilio ſeciſſe ſubindicat, dum ſubiungit:

f ¶ Ego uero uoluntario dorſo geminum ſubiens pondus.) Metaphora
 à baiulis. Non inertia & ignorantia quadam hebetatus, inquit, alios heroës &
 amicos epinicio Alcimidæ admifceo, ſed uolens & ex composito, quemadmo-
 dum & nunc & Alcimidam & Mileſiam uictorem eius unã ad ſydera uſq; ex-
 tollo.

g ¶ Quintum hoc ad uiginti priora decus.) Hoc eſt, ui-
 ceſſimam hanc quintam uictoriam Alcimidæ, uiginti quatuor prioribus adun-
 gens, & ſuis laudibus efferens. Oſtendit autem uiginti quinque uictorijs cum hac
 ultima, Alcimidæ illius ipſius genus illuſtratum eſſe. h ¶ Duobus quidem
 floribus.) Alcimides & Timidas ſortitõ electi ut in Olympijs pueri ipſi cum
 pueris certarent, ad ipſum certandi tempus prima lanugine ueſiti reperti ſunt:
 quare à certamine ſunt repulſi, quod puerilem iam ætatem egreſſi eſſent, &
 ex ephēbis exceſſerint. Hinc dicit, duobus floribus, id eſt, uictorijs procliuis
 ſors uos orbauit: hoc eſt, ipſa pubes ueſtra in cauſa fuit, quo minus pluribus ui-
 ctorijs augeremini, in Olympico nimirum agone. i ¶ Proinde non diſſi-

milem.) Mileſiam Alcimidæ uictorem à uelocitate laudans,

Delphini (qui pernicitate ſua omnes marinas
 belluas antecellit) comparat.

» ^a Arcarum mente profundarum asse-
 » strix Ilithyia, præpotentis Iunonis fia-
 » lia, liberorum procreatrix, imploran-
 » tium voto numen tuum adsis. ^b Tua si-
 » quidem destituti ope, neq; lumen, neq; nigram
 » uidere noctem, ^d nec sororem tuam Heben, mem-
 » brorum ornatu splendidam, adipisci potuimus.
 » ^c Neq; omnes ex æquo æui nostri uitam transi-
 » gimus. Aliæ enim res, alio nos iugo à felicitate
 » separant. ^f At uero tua ope Thearionis filius ab-
 » solutus redditus Sogenes, gloriosus etiamnum
 » quinquertij nomine cantatur.

ENARRATIO.

Argumen-
tum.

Hoc encomio Sogenem Aeginetâ quinquertionem, qui uicit quinquertio,
 ab ipsa uictoria, primum natiuum uel à natiuitate, Ilithyæ beneficio, adiectum
 & institum ei robur deuenerans, laudat: à patria Aegina, & à consequenti uic-
 toriam præconio. Deinde ad laudem poëtices, qua uirtus & insignia facta
 prædicantur, excurret: docta & eleganti digressione usus, qua miris certe mos-
 dis poëticen, Homeri maxime, effert. Post à patre Thearione, apud quem ipse
 Pindarus hospitem egit. Postremo Nemeû Iouem effèrendo ad Aeacû & Her-
 culem descendit, & amicos & hospites: perinde ac in huius hymni œconomia
 planum fiet. Tum à uicinia. Estq; hic hymnus, cum ob pias sententias, quas
 subinde congerit & coaceruat, tum ob insigne encomium literarum, poëtices
 potissimum, ex omnium præstantissimis unus. ^a (Parcarû mente profes-
 fundarum.) Ilithyian hic uocat, quam Olympiorû ode sexta Eleutho appella-
 lauit, Latini Lucinam uocant, que parturientibus opem fert, & laboranti in
 partu foeture succurrit. Eleutho dicitur παρά τὸ εἰς πικτόσας ἐλθεῖν,
 quod ad parturientes accedat. ἐλθεῖν uero παρά τὸ ἐλίττειν, τὸ ἐστὶ
 ἐπικλώθειν, hoc est, ab aduoluendo. ἐλίττειν enim est uoluere, quem ad
 modum

modum fufum uolutatur, ut est apud Aristophanem in Βατραχίους, ubi uicina
 que gallum gallinaceum suum amiserat, fufum εἰς αἰθέρα λίστε τοι χερσῶν.
 prioris syllabæ multiplicatione ipsam fusi & uolutationē & tractationem ex
 primens. Lucina ideo Latinis, quod lucem recenti sectui adferat, seu eundem in
 lucem proferat. Hanc Parcarum sociam fingit, hoc est, diuinæ providentiæ cō-
 mitem, Iunonis filiam, sororem Hebes, id quod & Hesiodus in Theogonia sen-
 tit. Quod si per Ilithyian hanc diuinæ providentiæ & sapientiæ potestātē acci-
 pianus, pia erit, nec à nostra Christiana religione sententiare mouenda. Diuini
 enim numinis sapientia omnium creaturarum uerè est procreatrix. Hanc iam
 inuocat, ut adsit omnibus eius opem implorantibus. χῆμα est, quod Græci
 δέκοντ, autore Lupo Rutilio, appellant. b ¶ (Tua siquidem ope.)
 Potentiam & uires Ilithyie enumerat: quæ sunt, quod citra eius auxiliū nemo
 uite officio & gratia fungi potest. c ¶ (Nigram noctem.) Est metale-
 psis: id est, opacam. d ¶ (Nec sororem Heben.) Pindarus hic simul fa-
 bulæ μυθοποιΐαν adnectit. Non possumus, inquit, citra tuum ὀ Ilithyia be-
 neficium sororem tuam Heben adipisci. Hebe pubertatem significat. Pubertas
 ergo soror est Ilithyias: id est, diuinæ providentiæ potestate, ad ipsam puberta-
 tem ex infantilis ætatis sordibus promouemur. Fingitur et à pœtis, Heben ante
 raptum Gannymedem deorum immortalium egisse promam, & in promendo
 nectare ministram: quod superi æternam secum pubertatem, hoc est, optimum
 ætatis florem retineant, nullo æuo marcescant. Orditur autem ab Ilithyia, ob
 eam causam, iuxta Aristodemi sententiam, quod pater Thearion prouectioris
 ætatis, Ilithyian inuocari, ut sibi prolem daret: postq̄, eam precationem
 & inuocationem, filium illum Sogenem sustulerit. Hinc Pindarum à Lucinæ
 imploratione & laude duxisse hic principium. Et quanquam hæc Aristodemi,
 Aristarchi discipuli, sententia, alijs aliam producentibus, optima uideatur, est
 ego tamen quæ opiner Pindarum, inuentonis copia & ubertate ductum, ad
 Lucinæ sese numen contulisse, ob insignem uel natura Sogeni inditam ad dimi-
 candum agilitatem & fortitudinem. Nec opus esse hoc exordium, cæteris non
 dissimili robore pollentibus accommodari oportere: quandoquidem pauperis in-
 genij esset, una in diuersis encomijs exordij formula uti. e ¶ (Neq; omnes
 ex æquo.) Non omnibus eandem felicitatem obtingere: uarijs uaria esse uite
 genera: non omnibus consummatam felicitatem, uel etiam robur membrorum
 obuenire: licet in encomio Helenæ Thesea omni felicitate perfectum Isocrates
 confirmet, sed αὐξήτως. Atq; hac sententia facit πρὸ πρῶτασιω ad
 sequentem Sogenis laudem. Non omnibus, inquit, datur quod & Thearioni &
 Sogeni concessum est. Vt maiorem uictoris uirtutem reddat, subindicat, non

omnibus, imò paucis consimilem felicitatem obuiam sese præbere. Estq; iuxta
 præoccupatio, quæ rationem reddit, cur non omnes ex æquo ab lithyia mortales
 ita foueantur primū, ut & uirtute & robore, adultiore facti, ex æquo præe-
 minant. f ¶ (At uero tua ope.) Applicat exordium ad institutū, & ipse
 sum uictorem Sogenem. Tua benignitate effectum est, inquit, ut Sogenes ob
 quinquertij uictoriam inter quinquertiones celebretur: à quinquertij uictoria
 primum eum euehens.

ANTISTROPHE, COLON XII.

“Is^b hymnorum amantem urbem bellicosorū
 Aeacidarum incolit, c qui & animum certaminis
 non ignarum in administratione reipublicæ suc-
 cessorem potius uoluerunt. d Porro si quisquam
 fortunata gesserit, mellitam is, Musarum fluentis,
 occasionem dedit. e Magnæ sanè celebrandæ uir-
 tutes, tenebris obsitæ sunt. f Sedenim bonis ope-
 ribus speculum uno modo nouimus, si quis me-
 moriæ præclara redimicula habentis gratia, la-
 borū præmia inueniat, g ex inlytis carminū odis.

a ¶ (Is urbem.) A patria Aegina Sogenem laudat. b ¶ (Hym-
 norum amantem.) Propter uictores Aeginetas, qui carminibus & epim-
 cijs celebrantur. c ¶ (Qui & animum.) Aeginetæ uel Aeacidae, anti-
 mum uictoria quinquertij consummatam habere uolunt: amant quinquertium.
 Nam & Peleus πένταθλον reperisse dicitur, ut Scholia tradunt.

d ¶ (Porro si quisquam.) A consequenti uictoriam laude. e ¶ (Ma-
 gnæ sanè uirtutes.) Virtutes non iuuare alios, neq; suos etiam possessores, nisi
 celebrentur doctorum hominum scriptis. Digressio est ad laudem literarum, po-
 etices tamen potissimū. Virtutes, inquit, obscure sunt & prorsum ignorantur,
 nisi sub oculis & poetarū & historicorum scriptis ponantur. Quare uictor eto-
 si factō & fortitudine & triumpho suo luceat, longe tamen maior fit, si uirtus
 eius uel encomio, uel hymno exornetur, & posteritati consecratur.

f ¶ (Sedenim bonis operibus speculum.) Quid præstent insignibus he-
 roum factis, egregia cum scripta tum poemata. Comparat autem ea speculo
 μεταφορικῶς καὶ συνηκριτικῶς. Quemadmodum in speculo formā &
 pulehritudinē quisq; suā contuemur, uel etiam diuersim: ita poetarum & histo-
 ricorum

vicorum scriptis, insignia facinoræ, memoria & imitatione dignas uirtutes, digna exempla perspicimus, obseruamus, animaduertimus: id quod & Lilius in præfatione 1. Decadis 1. lib. testatur. **G** C Ex inelytis ergo carminum odis.) E Lyricis hymnis & alijs, quisquam laborum suorum præmia inuenit: id est, memorabilium factorum & rerum strenuè gestarum epænon, uel hymnum, uel encomion adsequitur: quo fit, ut sempiterna nominis eius gloria apud posteros uictura sit. Hymni enim sunt præmia laborum atq; uirtutum. Sunt qui hunc locum ad Pindari habendi studium & lucrum, quod ex hymnis suis expectet, referant: tunc, quemadmodū primo uerti, hic locus reddi potest, hunc ad modum: Si quis pro inelytis carminum odis (quæ sunt splendida uersantis memoriæ labores) inuenerit munera. Hoc est, noui quidem ita insignes heroës celebrare hymnis meis, ut ueluti in speculo, res illorum strenuè gestæ ab omnibus perspiciantur, modo aliquid muneris, aliquid præmij laboribus meis imperant. Quam sententiam, ei qui uoluerit sequi, liberum est. At prior honestior longe uidetur. Decet enim principes & primores liberalitatis non admoneri, ad quâ suapte natura propensi esse debebant, εἰ μὴ ὁ δὲ πῖρον, ὁ δὲ μίαι σὺ φροσῶν, ἢ ἀρετῆ, ἢ μεγαλοψυχότης eis insit. Sed quia nō Pindarus admoneret principes & heroës liberalitatis erga literas, erga suos hymnos, quum eius hymni omnibus illorum diuitijs præstantiores fuerint, qui per tot secula, hodieq; durant, quum illi cum suis diuitijs euanuerint, nec de nominibus eorū quicquam posteritati constaret, nisi Pindarus hysce suis illos odis celebrasset?

EPODOS, COLON VII.

^a Sapientes gubernatores tertix diei futurum uentum didicerunt, necq; antea quæstus causa soluerunt. ^b Et diues & pauper prope mortis tumultum cōmorantur. ^c Equidem maiorem Vlysis sapientiam ^d propter suauisonum Homerū factam, quàm re ipsa fuerit, arbitror.

STROPHE II. COLON XII.

Quandoquidem ^c mendacijs eius ac desiderabili arti, quædam adest grauitas. ^f Nam & sapientia uel fabulis mentem suffuratur humanā. ^g Nam plurima pars mortalium cæcam gerit mentem.

^b Quod si ipsam ueritatem cognoscere licuisset, non armis furiosus, fortis Ajax subter præcordia funestum infixisset ensem: quem optimum Achillis in prælio comitem, pro reducenda flauæ Menelai coniuge, secundi Zephyri flatus celeri nauigio duxerunt

ANTISTROPHE, COLON XII.

» Ad Ilium urbē.^k Cæterū omnibus ex æquo
 » Ditis fluctus aduenit, tamq̄ inglorium, quàm ho-
 » norificum inuadit. ^l Enimuero illi preciosi & cele-
 » bres redduntur, quorum ^m præclarā orationem
 » adornat deus, adiutoribus uita defunctis. ⁿ Quod
 in Neoptolemo sanè perspicuum fit: qui ^o ad in-
 gentē sinuosæ terræ umbilicū peruenit, nuncq̄
^p in Pythiæ campis situs est, ^q ubi Priami depopu-
 latus est ciuitatem, ^r ubi Danaï etiam defatigati
 sunt: ^s à Scyro quidem soluens ^t deuiauit, ^u ueneruntq̄
 Ephyram palantes.

EPODOS, COLON VII.

^x Molossia quidē modico temporis regnauit.

^a ¶ Sapientes gubernatores.) Paradigma & gnome est, cuius applica-
 tionem & Sogeni uictori, & alijs adijciendam permittit. Est autem, siue ad
 priorem uel posteriorem uersionem de speculo poëtices intelligamus, hoc serè
 modo hæc accipienda cōparatio: Quemadmodum prudens & exercitatus gu-
 bernator, uentum qui perendie sit uenturus agnoscat, nec ante compositam tem-
 pestatem sese pelago tradit: sic primores & optimates huius seculi longe antè
 præmeditari debent, quid secum futurum sit, nempe quod breui ex hoc mundo
 migraturi sint. Quare iuxtà prospicere eos conuenit, ut præclaris rebus & uir-
 tutibus apud posteros celebrentur: quod fiet, si insignibus huiusmodi Græciæ
 spectaculis uictoriā reportent: iuxtàq̄; curent, ut à poëtis conspicui mortalibus
 uel uenturis reddantur. Poëtae autem dulcibus eos carminibus cōdecorabunt, si
 ipsi non clauerint liberalitatis suæ thesaurum. ^b ¶ Porro & diues &
 pauper.)

pauper.) Omnes ex æquo omnis status, omnis ætatis homines morituros: unde nihil eos præclarius, nihil melius ex hoc mundo ablaturus, atq; uirtutū suarū cum apud contemporaneos, tum posteros præconium. οἱ δὲ χριστιανοὶ ἀγαπῶσι μὲν πᾶσαν ἀρετὴν, ἀλλὰ πρὸς τοῖς βροτοῖς, ἢ τοῖς ἐπιγυγνομένοις, ὅς ἐστὶν αὐτῶν ἐγκώμιον, μάλιστα γὰρ ἄλλω μακρὰν μείζονα τὴν ἀθανασίαν, καὶ μισθόν, καὶ ζῶν, ὅς ἐστι χριστὸς ἰησοῦς γὰρ δεξιᾶ πατρὸς. ἐκείνου μόνου τιμῶσι, τὸ τὸν ὀυλαβῶσιν τε καὶ προσκινῶσι. ὅν ὑπερτερῶν ἀγαθῶν ὄντα ἀγνοῦντες πάντες ἀπίστοι, καλῶς καὶ μήκιστα μαψιδίως τὴν ἀρετὴν ἐκῶτων Φίλιππ διατέλεσται, καὶ ἀμ βροτῶν ζητεῖν ῥωῖνομα ἐσπῶδλασται. καὶ λίσου γὰρ τοῦ οὐ τοῦ ἡν καὶ τῆ πόλῃ μάλιστα σύμφερον αἰεί. c ¶ Equidem maiorem Ulyssis sapientiam.) In poëtices laude cōmoratur: cuius tanta uirtus est, ut clariiores eos efficiat, quos de prædicandos suscepit. Sic Ulysses Homeri poëtica maiorem, quàm erat, factum. Vnde ¶ ad amorem ¶ honorem poëtices, cum Sogenum tum alios heroës inuitat. d ¶ Postquã è sublimitate Homeri.) Confirmat quod proposuit. Tanta est maiestas Homericæ carminis, ut hoc postulerit. Ita uero Homerum laudat, ut ¶ suam Lyricen ab hac laude non excludat. e ¶ Et mendacijs.) Purgat fabulosam Homeri partem. Tantius est Homerus, ut ¶ eius fabulis grauitas adsit. f ¶ Iam ¶ sapientia.) Alia est gnome; (nam hic uarias gnomas, ceu Hyacinthos, Smaragdōs ¶ Saphiros congregat) qua ostendit, quantum effici possit sapientis hominis fabula, nempe quod humanam eam mentem permoueat. g ¶ Quandoquidem pluri ma pars.) Ratio est, quor fabulis etiam persuadere mortalibus possint: quia cæca sunt mortalium, inquit, mentes. h ¶ Quod si ipsam ueritatem.) Exemplo Aiæ Salaminij probat cæcum esse hominibus cor. Ni cæca esset homini mens, inquit, non suo sese gladio traiecisset Ajax, qui propter arma Achillis sibi per Ulysses adempta, furore correptus, suo telo incubuit. Huius factum elegantissime describit Sophocles in Aiæ μασιγοφόρω. i ¶ Quæ optimum.) Quomodo Achillem secutus sit, pro reducenda Menelæi coniuge Helena ex Ilio, digrediendo subiicit. k ¶ Cæterum omnibus.) Repetitio superioris sententiæ. Quia omnibus, ut antea dixi, ex æquo moriendum: ideo cunctis celebritati, potissimum insignibus claritudinis genere uiris, studendum, emittendumq; ut immortale quoddam decus post sese relinquat.

l ¶ Enimvero illi preciosi.) Sententia est, qua indicat, quomodo celebriores principes ipsi fiant, ¶ uirtute insignes heroës. Est autem accipienda per descensum à genere ad speciem, uel à catholico ad mericon, ut Vlpiani in Demosthenem uerbis utar. Omnes quidem celebriores redduntur, quorum in-

chytam famam propagat Deus: illi uero potissimū clari habentur, quos uel post adiutorum suorum, hoc est, parentum fatum seu obitum, Deus euehit & præclaris factis extollit. Nam quod per adiutores Scholia Eurypyli sodales, & Aristarchus Hectoris adutores hic intelligant, utpote quos Neoptolemus deuicert, nō omnino mihi probatur: quandoquidem uniuersalis sententia, nō apte, ni fallar, uni rei obscuræ adhuc tribuatur. **m** ¶ **Teneram prudentiam.**) ἀβρόν λόγον, tenerum sermonem, delicatā orationem. Scholia intempestiue tropum quærentia, per λόγον encomia, per Deum poetas intelligūt: sed hoc loci ualde incōmode. **n** ¶ **Quod in Neoptolemo.**) Confirmat sententiam Neoptolemi exemplo. Neoptoleum autem Achillis filium, post parentis sui obitum celebrem redditū ait, idq; diuino beneficio. Atq; hæc adducit, quasi & Sogenes post patris etiam sui Thearionis uictoriam sit illustis redditus. Est enim ingens prudentiæ, & magni consilij argumentum, post fata patris sui aliā quæ magnifica conari, atq; petere: ad quæ patris auxilio facilior aditus erat. Quæ autem Neoptolemi & non alterius cuiusdam principis hic mentionem facit: quia est de stirpe Aeginetærum: ad Aecium enim usq; genus eius refertur.

o ¶ **Ad sinuose terre umbilicum.**) Delphos in medio sitas orbis in Pythijs annotatum est: quan insulam hic per sinuose terre umbilicum intelligit.

p ¶ **In Pythijs campis.**) Locū quo humatus sit, explicat. **q** ¶ **Ubi Priami urbes.**) Res gestas Neoptolemi adfert. Post excidium Troiæ Delphis sepultus est, inquit. **r** ¶ **Ubi & Danaï.**) Amplificat à reliquorum principum, qui simul illum exciderūt, manu. Non uulgaris res, nec humilis, uel abiectus labor est, à Neoptolemo dirutam Troiam, apud quam tot insignes principes extrema sint passi. Nō quod solus Neoptolemus exciderit illum, sed quia ad patriam & maiores Sogenis pertinet, ideo, ut dixi, huius hic reminiscitur.

s ¶ **A Scyro quidem soluens.**) Scyrus insula est, Stephano autore, quæ olim Pelasgi & Cares inhabitauerunt. Ut Plinius refert, una ex Cycladibus, antea Syphnus, Meropia & Acis appellata. **t** ¶ **Deiuauit.**) Enallage numerum est: à singulari enim ad pluralem suo Pindarus more ascendit. Deiuauit, uenerunt, pro uenit Neoptolemus. **u** ¶ **Veneruntq; Ephyram.**) Quatuor Ephyras hic Scholia recensent, quarū prima est Epyri urbs, quæ & Cichyros à Cichyro Merme filio dicta est, atq; hæc etiam Corinthus nominatur: altera, Thessaliæ: tertia, circa Melin, cuius Hippias meminit: quarta, Thessalotariū oppidum. Stephanus plures Ephyras colligit in Arcadia, Campania, Italia, eiusdem nominis oppida esse tradens. Frustrarium hic est adscribere, quomodo alij eum qui uicisset, & uictoriæ munus in Sogenen transfuisset, Epirotam generere, nomine Telemachum fuisse senserint, Alij, ut Aristarchus, alipten Sogenis

nis hoc nominis gessisse putat: ideoq; poetam ad Achillis Neoptoleum, nominis similitudine excurrisse. Discerpatur enim hac ratione potius, non explicabitur Pindarus. Nec enim unctoris nomine, sed Sogenis Aeginetæ gratia huc excurrit: quandoquidem Achillis illa proles etiam ad Aeginetarum sanguinem pertineat, ut paulo ante subindicauimus. x (Molossia quidem.) Molossia Epiri regio est. Stephanus *μολοσία* simplici *σῖγμα* legit. Apud huius loci populos Molossos, Plinius Dodonæi Iouis templum esse scribit. Scholia hanc regionem à Molosso Neoptolemi filio appellatam testantur: unde retrograda narratione uti Pindarum putant, quandoquidem non à patre, sed filio illi regioni nomen sit. Sed præstat per Molossiam illam Arachti fluminis locum, uel Dodonam intelligere, quam Pindarum inertie arguere. Vel sic huius loci explicatio constituenda, ut dicamus Pindarum regionis nomen accepisse, non quod habuerit regnante Neoptolemo, sed eam nomenclaturam adduxisse, qua post fata Neoptolemi, cum à Molosso filio, tum posteritate fuerit celebrata.

^aSed genus eius regium ferre honorē semper consuevit. ^bProfectus Delphos bona Troiæ direpta secum tulit, illic in sacrificiorum pugna, gladio cuiusdam infeliciter cæsus succubuit.

STROPHE III. COLON XIII.

^cVnde supra modum Delphici xenijs præfati grauari sunt: ^dsed fatum illud ei reddidit. ^eOportebat enim quēdam intus in uetustissimo salutu ab Aeacidis regem apud fortunatā Apollinis domum esse, ^fac heroicis te apparatus immolatione abundantibus, iustum speculatorem habitare. ^gAd bonam uero causam ^htria hæc uerba fatifecerint. ⁱNec mendax rebus testis præsidet. ^kEt tuorum & Iouis filiorum Aegina, arduū fuerit mihi enarrare,

ANTISTROPHE, COLON XII.

Vnà cum lucidis uirtutibus peculiarem negotiorum uiam, quæ domi uestræ splendidat, ^lSed

» enim requies in omni opere dulcis est. Nam &
 » mel, dulcesq; Venerei flores satietatem habent.
 » ^mNatura autem singuli à singulis distamus diuer
 » sa uiuendi ratione, dum alij ad hoc, alij ad aliud ra
 » piamur: unum autem omnia consequi impossi
 » bile. Nec habeo quo de pronūciem, quod ad sta
 » bilem usq; finem hoc fatum porrexerit, ut omnē
 » prosperitatem recipiat. ⁿTibi uero decentem fe
 » licioris successus opportunitatem Thearion

EPODOS, COLON VII.

Impertit fatum, ^o bonorū audaciam accipien
 ti prudentia mentis non deficit. ^p Hospitē equidem
 ago, nihil obscuri apud me conuicij detinens.
^q Enim uero ceu aquæ fluenta in charum uirum
 ducens, encomio parato ad supera conuexa eue
 ham. Atq; hæc non incōmoda bonis uiris mer
 ces debetur.

a (Sed genus eius regium &c.) Laus est à duratione regni apud pos
 steros Neoptolemi. Etsi Neoptolemus paruo temporis interuallo in regni fasti
 gio perseuerarit, regalia tamen sceptris posteris eius diu permansere.

b (Profectus Delphos.) Vt mortem oppetierit Neoptolemus. Quom
 sacrificaret Delphis, essetq; cōsuetudo, ut Delphici heroës, sacrificia illa ad sese
 acciperent: Neoptolemus eos ne facerent hortatus est, sed fortasse Apollini in
 eta relinquerent: unde à quodā ense traiectus occubuit. c (Vnde supra.)

Non fuisse gratam Delphicis heroibus mortem Neoptolemi ostendit, qui xer
 xis, hoc est, muneribus & sacrificijs præferti erant: seditiose enim interfectus
 erat, ut Scholia subindicare uidentur. d (Sed fatum ei.) Interitum

Neoptolemi celebrans, diuina ipsam providentia cecidisse confirmat: nimirum
 ut diuinus & pius heros in diuino Apollinis templo cubaret. e (Opor
 tebat enim quendam.) Altera causa est, quæ casus sit Delphis Neoptolemus,

ut ex diuina Aecidarum stirpe aliquis illic esset. f (ἡρωϊκῶς δὲ πομπῶς
 πᾶς. Ac heroicis.) Tertia causa. Ideo casus est Delphis, ut ageret spectato
 rem solennitatum & festiuitatum & sacrificiorum, quæ Delphis agerentur &

immolas

immolarentur, ut qui iustus esset fide & religione spectator. Fiebant autem Delphis munera hospitalia, ad quæ Apollo ipse heroës uocabat. Huic solemnitati tale erat quempiã interesset, qui & ipse non purus heros existeret. Quare nunc iure spectator semper eorum festorum & sacrificiorum post fata Neoptolemus permanet. g ¶ Ad bonam uero causam.) Parenthesis est, qua simul anticipat obgammientium calumniam. Si quisquam est qui putet indignum tanto heroi cædem, nec in laudem hoc ei cedere, quandoquidẽ fuisse honestius ad Epirum illum suam reuerti incolumen: Iusta, inquit, causa est, in qua uersor, & celebris, ideo non eget multa defensione: satis enim factum est illi per tria uerba. h ¶ Triauerba.) Hoc est, per tres causas, quas reddidi. s interitus non est incelebris, qui primo fato cuiuspiam contingit. Deinde, qua fit ut quispiam diuinæ stirpis heros, in Apollinis templo excubat, non est in gloria mors. Postremo, quia solenni ritui & sacrificijs iustus speculator adest Neoptolemus, igitur & honeste, & diuino fato Delphis occubuit. Neque cauillari potest aliquis, hanc ei mortem ignominiosam, quæ potius æternum ei decus peperit.

i ¶ Neque falsus testis.) Neoptolemum & ueracem & grauem rerum quæ Delphis aguntur, semper cum testem tum spectatorem esse. k ¶ Et tuorum & Iouis.) Epilogus rerum Neoptolemi cum apostrophe ad Aeginam. Reuocat sese ad institutum, fieri non posse adfirmans, ut Aeginæ & procerum eius magnifica & admiranda recenseat. l ¶ Sedenim requies.) Sententia est minime ignobilis, qua sese à nimia & æquo prolixiore digressione abstrahit. Omnium rerum, inquit, est satietas: quare nõ ab re fuerit me in parecbasi quoque mediocritatis rationem habere. Imitatur autem Homericum illud, πᾶν τῶν μὲν ἕσθ' ἔστι καὶ ὑπὸν λαγυρὸν καὶ μέλιτ' &c. m ¶ Natura autem singuli.) Non omnium esse idem studium, non omnibus eandem felicitatem, imò nemini mortalium in hac uita consummatã beatitudinem obuenire: quemadmodum & ille ait:

- Dicitq; beatus,

Ante obitum nemo supremãq; funera debet. Quæ sententia digressiõnem cludit, & ad institutum uiam præstruit. n ¶ Tibi uero decemtem.) Et si nemini consummata in hac terra felicitas cõtingat, attamẽ, inquit, ò Thearion (est autem is pater Sogenis uictoris) tibi satis, nimirum pro homine, prosperioris fortunæ obtigit, qui in senectute filium tuum summo uictoriæ honore ornatum uideas: quæ res senio tuo nõ modicum leuamen est. o ¶ Bonorum audaciam.) A prudentia & fortitudine Thearionem laudat. Prudentia inuenit quod aggrediare, fortitudo & audacia quod inueniens aggreditur. p ¶ Hospitem equidem ago.) Laudis suæ sinceritatem cõmendat patri

ex filio. Qui non sum ciuis Aegineta, sed hospes, peregrinus & alienus illic, hospesq; Aeginetas laudo, à cæco uituperio, hoc est, ab inuidia sum alienus. Nemo mihi inuidebit, nemo uirtuti meæ parum æquus erit, perinde ac in republica, alter alterius dexteriore fortuna maceratur, propterea quod honestum & pulchrum atque ad cõ uirtutes extollam. Vel, alia ratione: Quia hospes, alienus, nec Aeginetæ ciuis sum, ideo neminem uituperabo, nulli cõuicium dicam: sed laus mea candida erit & sincera: neq; quisquam mihi obijcere poterit, quod ex affectu, uel te uel alium ò Sogenes commendem, quum non sim Aegineta, paucisq; admodum Aeginetarũ mihi perspecti sint, nec multorum sint mihi mores explorati. q C Ceterum ueluti.) Comparat encomium suum Pindarus aque fluentis, uel aque ductibus, uel siphonibus. Ut arbores & plantæ, aque fluentis irrigantur, uires & succum accipiunt: sic uirtutibus eximij uiri, poetarum præconijs fouentur, & feliciores & beatiores redduntur.

STROPHE IIII. COLON XII.

Prope me uero existens Achæus quispiam
 super salum Ionicum habitans, de me non con-
 queretur. Nam & hospitali iuri confido. Sed &
 inter populares contribules meos oculo dextrũ
 uideo, neq; super me cæteros erigo, omnia uio-
 lenta remouens à pedibus.^b Et quod subsequetur
 tempus, utinam lætum ac tranquillum accedat.
^c Qui coram hoc didicerit, is recensere poterit,
 an ne ad carmen ueniam falsum sermonem prolo-
 quens. ^d Hospitali patriæ Sogenes^e deiero, me nõ
 ultra fines progressum: ceu sagittam ferreis ge-
 nis miram, excitare tibi

ANTISTROPHE, COLON XII.

Celerem meam linguam, s qui ceruicem & in-
 trepidum robur tuum è palestrica eduxisti, pri-
 usquam ardenti soli membra tua inciderent, ^g At
 si labor erat, maior tamen laus è uictoria surgit.
^h Sine me si quid sublimius inueni, gratiã uictori
 adferre,

adferre: 'neq̄ sum enim adeò difficilis, hoc ut nō sponte faciam. ^kTu uero facile quiddam de sacris coronis ordire Musa, inq̄ æs & ebur aurum conglutina, amabilem pariter roris marini florem decerpens.

a ¶ (Prope me uero existens.) Purgat sese rursus Neoptolemi nomine. Achæia autem in Epiro sita est, unde uel Neoptolemū ipsum, uel Epirotas, uel Dodoneos, uel Molosios intelligit. Accusabatur uero Pindarus, quod Neoptolemum propterea Delphis cecidisse affirmarit, quia pro peccunijs Delphicis sibi conquirendis certarit: unde excusat se Pindarus, sese hoc non dixisse, cæterum quod sacrorum nomine Delphico Apollini decretorū pugnarit. Et hic morum suorum puritatē uates profert. Neq; Aeginetas maledicentia prouoco: nō illos laceffo, amicos & hospites ueteres Thebanorū: neq; Epirotas, uel ipsum Neoptolemum temere irrito, neq; ciues meos exaspero: meumq; hoc studium est, ut omnibus placeam, ut omnibus humanus sim, cunctis arrideam, nemini uel uerbo, uel opere grauis sim, neminem contemnā, nulli me præferam, nemini iniurius, tantum abest, ut in clarissimi principis Neoptolemi umbram seuiam.

b ¶ (Et quod subsequetur.) Deesis est & θυξ. Faxit Deus, inquit, ut & residuum mihi uitæ spatium incolume & integrum ab omni odio, inuidia, & bonorum uirorum notatione liberum remaneat, æque atq; hæcenus me integritē seruauī apud Aeginetas, apud Epirotas, & ciues meos Thebanos quibus cum uiuō.

c ¶ (Qui coram hoc didicerit.) Hoc est, cuius & familiaris quispiam, cui mores mei perspecti fuerint, certum dicere testimonium poterit, num hic uera loquar an secus. Innocentiam ita suam uel ciuium Thebanorum testimonio comprobans.

d ¶ (Hospitali patriæ.) θυξ γινίλα τὰ τῶν ἄλλων. Alij hospitalē patriam interpretantur, quod Pindarus Aeginæ sepenumero hospitalitatē celebret. Alij θυξ γινίλα uocatiuū faciunt, referentes ad Sogenē, quasi ille à quodam Euxeno, maiorum suorum uno descenderit. Vtrum iam accipiatur parum refert.

e ¶ (Deiero me non ultra finem progressum.) Sogeni sese purgat, quod hac digressione modum non excefferit: metaphora à quinquertionibus sumpta, qui iaculum quo sunt robore præditi ultra scopum proijciunt. Ego tela mea ultra metam quinquertionum instar non misi. Porro hoc hymno meo adueni, ut celeri me a lingua, laudes etiam tuas expedite concinerem, ac sagittæ in morem quæ in præfixum scopū mittuntur, encomion hoc ad uirtutes & egregia tua facta dirigerem.

f ¶ (Qui ceruicem & introspidum.) A uictoria eum celebrat, & laudi eius in primis adscribit, quod uictor

rianam obtinuerit, priusquam membra eius solis ardorem & sudorem sensissent: hoc est, quod ipse in quinquertio per iaculum uicit, ideoq; coronatus sit, quum nemo reliquorum uoluerit eius cum fortitudine porro congregari. Itaq; celeriter eum uicisse ait, nec ad luctam & alias quinquertij species uenisse: hincq; factū, quod non admodum eo in certamine sudore sit persusus. g ¶ At si labor erat.) *ἄρομοδολογία*. Victoria quidem tua labore non caruit, sed laborene eum ipsa uictoriae uoluptas & dulcedo compensauit. h ¶ Sine me.)

Deesis est. Rogat autem Sogenem ut hymnum hunc non inepte conscriptum, sed sublimiori quadam uena, admittat. i ¶ Neq; enim.) Ratio est cur hymnum admittere debeat. Laudat autem seseipsum Pindarus, ab amoenitate & facilitate odarum suarum. Non asper sum, inquit, in pangendis hymnis, sed iucundus & placidus. Profilit autem per enallagen personarū, à secunda persona ad tertiam. Sine ò Sogenes, ut tibi eximum hymnum pangam: tantum enim uult dicere. k ¶ Tu uero.) Musam inuocat, ut præclara quadam inchoet: et si haecenus minora ptulerit, nūc maiora adferat in gratiā uictoris: hoc enim uult dum æs, ebur, et aurū, insignes flores coronis intertexi cupit, & orat.

Est autem hæc Pindari textus series: Ordire, inquit, Musa coronas plectere, ac facile conglutina seu connecte aurum, æs, ebur, florido simul marini seu pontici roris decerpto flore. Summa, Musam inuocat, ut coronam texat uictori ex auro, ære, ebore, & florenti marini roris flore. Vbi hoc animaduertendum, marinum rorem hic non esse, coronariam illam herbam, quæ Latine Ros marinus dicitur: Nam ea Græcis *λιθωνωρίς*, à thuris odore nominatur. Nusquam enim apud medicos græcos ros marinus, *ποντία ἐέρση*, quod ego sciam, eadem significatione, qua Latinis est ros marinus, appellatur. Ceterum periphra stice eum qui ex mari colligitur florem intelligit. Et quanquam ros marinus inter coronarias censeatur, nō ad eò res preciosa erit, rorem marinum coronæ ex auro, ebore, æreq; constanti, intertexi. Porro dum *λείερον ἄνθεμον* præmittit Pindarus, non hic lilij etiam flos, quod *κείνον* & *κλεινώθεμον* & *λείερον* à Dioscoride dicitur: quanquam enim *λείερον* proprie lilium sit, propter subiuinctos à Pindaro genitiuos, *ποντίας ἐέρσης*, qui ab eo accusatiuo depensent, lilium esse nequit. Quare interpres coniectura ductus, Coralium esse putat: quod dum in profundo maris est, tenerum apparet, instar roris: ubi uero extractum fuerit, & à sole uerberatū, lapidescat. De quo Dioscorides: Maris creditur planta, solidescere autem tum, quum è profundo maris extractum fuerit, & extra mare collocatum, uel tinctum uel fixum fuerit, ueluti à circumfuso nobis aëre. Hanc è mari originem eius, ipsum *ἐτυμον* sub oculos ponit. Nam *κασάλιον*, ueluti *ἡ τῆς ἑλδὸς κερὰ*, hoc est, maris tonsura uel caesaries uel coma.

coma dicitur. Et quia apud Pachynū Siciliae promontoriū optimum inuenitur, satis apparet ei lapidi, à Græcis hanc primum inditam nomēclaturā. Ad quam etymologiam Scholia respicientia, κρᾶλιον scribunt, & non κρᾶλλιον, ut uulgò appellatur. Qui hoc loci purpurā intelligunt per λέειον ποντίας ἐρσος ὀβερμον, sua opinione & ratione feruntur. Enimvero quia Curalio apud prisicos magnam inter gemmas precium & ingens autoritas steterit, & non modicum ornamentum gentibus fuerit, eorum sententiæ accedo qui hic Corallium intelligendum esse putant. Rogat ergo Pindarus, ut Musa coronas uel ferta uictori Sogeni texat, ex ære, ebore, auro, & corallijs: hoc est, ut preciosum, uarièq; & præclare ornatum & concinatum hymnum pangat.

EPODOS, COLON VII.

^aIouis quoq; non immemor, circa Nemea celebrem diuinarum laudum copiam collige quiete.
^bRegem uero Deūm in eo solo sacra prædicare uoce decorū est. ^cAiunt enim Aeacum à Ioue sub maternis gēnibus esse plantatum,

STROPHE V. COLON XII.

^dMeæ quidem felici patriæ adiutorem ô Hercules, tibi uero alacrem & hospitem & fratrem.
^eQuod si homo hominis opera fruitur, quidnā uicino, intensa mente suum uicinū redamantem,
^fesse dixerim? nempe omnium summā lætitiā.
^gSin idem uicinitatis munus dī exhibeant, tecū ô Hercules, qui Gigantes domuisti, feliciter cum patre suo uixerit Sogenes, beatè prædiuitē atq; diuinam maiorum suorum urbem curans.

^a (Iouis quoq; nō immemor.) Apostrophe est ad seipsum: nā μεμνη-
 ῶν & masculina uox, ad Musam referri nō potest. A Musâ igitur ad se seipsum
 adhortationem transfert. Mi anime, inquit, ne sis immemor diuinarum laudum
 circa Nemeam: hoc est, copiose & exuberanter Nemeum Iouem prædica, ob
 uictoriam quā Sogeni Nemeonica impertijt. ^b (Regem uero Deūm in
 eo solo.) Proponit Iouem in ea terra, Nemea uidelicet, dignum laude esse, &

rationem statim subiungit. c ¶ Nam aiunt à Ioue.) Propterea est laudandus potissimum Iupiter Nemeus, quod ab eo Aeacus sit progenitus, nõ quidem Nemeæ, sed in Aegina: siquidem Aeginæ Nymphæ, à qua urbi nomen inditum, & Iouis filius est Aeacus Aegineta, à quo tot insignes heroës descendunt, ut in prioribus hymnis satis præmonstratū: à maioribus uel primis patriæ uictoris principibus, ipsum Sogenem extollens. d ¶ Meæ quidem.)

Quomodo Aeacus est adiutor patriæ Pindari, quum hic Thebanus, ille uero Aegineta fuerit? Ipse sese explicat, dum statim per apostrophen ad Herculem orationem transfert. Ideo est adiutor Thebarum, quod Herculis Thebani & amicus & hospes extiterit, ac ueluti frater. e ¶ Quod si homo.) Si homini homo Deus, ut prouerbium habet, quantum cõmodi è bono uicino, uicinus bonus habiturus est, si sese mutuo dilexerint: quasi dicat, plurimi.

f ¶ Quidnam? nempe.) Subiectio est: suæ enim interrogationi respondet. Gnomem autem hanc ideo hic attexit, quia Herculis uicinum Aeginæ Sogenem dicit, ut qui inter templa atq; delubra Herculis commoretur. Quantum autem bonum sit candidus uicinus, & quantum incommodum uicinus malus, Hesiodus sub apricum statuit, dum inquit:

πῆμα κακῶν γέτωρ, ὡς καὶ ἀγαθὸς μετ' ὄνταρ.

Argumentum ergo laudis à uicinia ductum est. g ¶ Porro si idem uicinitatis.) Hoc est, si dii ita cõmodant hominibus, quibus uicini fuerint, ut homo homini, uicinus uicino: plurimum emolumentum abs te & Sogenes & pater accipiunt, uicinitatis nomine.

ANTISTROPHE, COLON XII.

^aPostquam ueluti in quadrūgis curribus in delubris moratur, utrinq; tua manu circumdatus.
^bTe decet ô felix Iunonē & maritū eius placare,
^ccaesiamq; filiam. Tu rerum latentium, adeoq; imperuestigabilium uim præstare mortalibus potes, si eis non instabilem fortitudine uitam cum pubertate iungas, claræq; senectuti felicia tribuas, pueris & iuuenibus semp iuuenū fungentibus

ut filij filiorum.

EPODOS, COLON VII.

Officio & nunc & posthac melius. ^dQuapropter

pter animus meus nunquã admittet, ut inderentibus Neoptolemum sermonibus pingat. Quãterq̃ quaterq̃ iterata, dubium liberis ingerunt. At frustra nugatur Iouis Corinthus.

a ¶ Postquam ceu in.) Exponit quomodo sit uicinus Herculi Sogenes idq̃ comparatione. Vt currus mediũ temo transit, sic Sogenes ex utraq̃ parte delubris tuis sultus est, utring; te uicinũ habet. b ¶ Te decet ò felix.) A decenti hortatur, & orat Herculem, ut Iouem, Iunonem & Mineruam propitios & Sogeni & posteris eius reddere uelit, atq̃ intercessorem agere Sogenis & familie eius nomine apud superos, ut semper in suo quo fungantur honore permancant. c ¶ Cesiãq̃ filiam.) Minerua est, quæ à cesijs, hoc est, glaucis ac ueluti cœlijs oculis conspicua est. Et quia bello præfectam deam & bellicosam poëtæ cõmīscuntur, uel ipso uultu seueram esse decet: ideo apte glaucis oculis Mineruæ colos tribuitur, ut uel ipsis oculis hostem terrere uideatur. Atq̃ hanc precationem, ueluti perorationis uice adiicit. d ¶ Proinde animus meus.) Quia, ut Aristodemus tradit, referentibus Scholijs, Pindarus ab Aeginetis accusatus erat, quod in pœanibus suis uideretur Neoptolemum notare, ceu sacrilegij & prædæ causa Delphos profectus esset, eamq̃; ob causam occubisset, (Erat autem grauis Aeginetarũ infamia, talia de diuino ipsorum principe spargere) ideo sese hic postremo, quemadmodum & supra, purgat, ueluti uelit Aeginetis persuasissimum esse, se nihil unquam tale quiddam in animum induxisse. e ¶ Quæ terq̃; quaterq̃;) Correctio est suiipsius. Sed quia eiusdem rei crebram repetitionẽ exosam habent mortales, ideo præstat me hic etiam desistere, ne inanis nugator esse iudicer. f ¶ Μαλυκός.) Qui frustra blateronem & locutuleium agit, τὰ γὰρ τὸ μάλ' ἔχει τὸ λαικόν. g ¶ Iouis Corinthus.) Prouerbiũ est, de inepte & nequitiam eandem rem repetentibus: à Corinthiorum legatis ortum. Dum enim illi sæpius apud Megarenenses, qui ab ipsis descuerant, ingeminarent, ulturan Iouis Corinthum eam defectionem, lapidibus à sese legatos repulerunt: ac postea exorto bello fugientibus Corinthijs, Megarenenses præcipiebant, ut Iouis Corinthum cederent: hinc nata paroemia, de inaniter eandem rem reiterantibus. Sed quia Erasmus & hæc in sua adagionum cõmentaria retulit, inde possunt à studiosis peti.

DINIAE, MEGAE FILIO, STADII
CURSORI, ODE VIII.

STROPHE I. COLON IX.

^aVenerande flos, ^bimmortalium Veneris amorum præco, ^cqui uirginum puerorumq; absidens palpebris, hunc quidem mansuetis ^dnecessitatis manibus baiulas, alium uero non item mansuetis. ^eAc pulchrum est suo tempore non deuiantem, quæ libet in re meliores obtinere posse amores.

ENARRATIO.

Argumen-
tiam.

A stadij cursu, & uirtutis amore, quo circa uictoriam sudauit, Diniam Aeginetam laudat. Excurrit autem ad insignem Inuidiæ locum, & suos & Diniaem emulatores sugillans. Porro sese statuam allegorice Diniaem patriq; eius Megae erecturum dicit: hoc est, hymnũ, qui & uictoriæ & uirtutũ eius monumentũ esse debeat. ^a (O uenerande flos.) Quia nicephorus Dinias est Aeginaeta, ideo ab admiratione & potentia formæ orditur: per τὴν ὡραὴν formam & pulchritudinem significans. Vt enim uer & æstas, quæ per ὡραὴν significatur, sunt iucundissima anni tempora: sic forma est omnium in homine pulcherrimum & delectabilissimum bonum. ^b (Immortalium Veneris.) Appositio est, uel etiam definitio formæ. Forma est præco, hoc est, indicium & diuulgatio Veneris amorũ. Forma est, quæ hominem ad Veneris castra pertrahit. ^c (Qui uirginum.) Potentiam amoris subijcit. Tanta est formæ & amoris potentia, ut & pueros & honeste & inhoneste inflammet. ^d (Necessitatis manibus.) Manus necessitatis, potentiam amoris metaphoricòs appellat, quæ alius ad honesta, alius ad inhonesta desideria rapitur. ^e (Pulchrum uero.) Non ignobilis gnome est, quæ per πρὸς Ἰουὸς αἰῶν ad Iouis & Aeginae amores uiam præstruit. Feliciter cum eo, inquit, agit, qui quauis in re optimorum amore desiderioq; tenetur.

ANTISTROPHE, COLON IX.

^aQuales fuerunt, qui Iouis Aeginae q; lectum circuiert, ^bCypriæ munerum pastores. Quin

Oenone

^cOenones filius Aeacus uisus est & manu & cō
 filijs rex optimus. ^dSæpe autem ipsum non pau-
 ci cernere optabant: suaq; sponte, omni reiecta
 pugna, finitimorum heroum flores, illius impe-
 rij obtemperare gestiebant.

EPODOS, COLON XI.

Qui asperis in Athenis exercitum conscribe-
 bant, quiq; cum Spartanis Peloponnesij, suppli-
 ces Aeaci genubus armabant, pro chara tum ur-
 be tum ciuibus. ^eQuos nunc Lydiam ferens mi-
 tram uariè ornatam, ^gNemeam scilicet statuam,
^hpro geminis Dinidis ac Megæ patris stadijs ce-
^llebro. ⁱQuæ enim diuinitus cōtingit mortalibus
ⁿprosperitas æternior est.

STROPHE II. COLON IX.

^kQuæ & Cinyran in marina olim Cypro di-
 uitijs extulit.

^a ¶ Quales fuerunt.) Instituto suo gnomen accomodat, ad Aeacina-
 uitatem progressurus. Quandoquidem enim Dinias uictor stadij in Nemeis lu-
 dis Aegineta est, ideo primum Aeaci clarissimi Aeginetarū principis uirtutem
 admiratur: à primis maioribus magnum etiam Diniam faciens. ^b ¶ Cy-
 priæ munerum pastores.) Amores Cypriæ munerum pastores dicit, hoc est,
 Veneris donorum conseruatores. Munera enim Cypriæ, hoc est, Veneris, à Cy-
 pro insula dictæ: uel ab etymo, ueluti $\kappa\upsilon\pi\rho\ \pi\rho\sigma\iota\lambda\alpha\iota$. Scholia enim in Ho-
 merum Venerem ideo græce Cyprida uel Cypriam nominari adserunt, non
 quod in Cypro sit nata, sed quod, ut etymon indicat, parere faciat Venus, &
 grauidas reddat puellas. Amores ergo sunt pastores munerum Veneris, id est,
 (si per munera Veneris foeturam & sobolem & propagationem cunctarū crea-
 turarum accipiamus) sunt conseruatores & fouent amicitia & iucunditatem
 & conuentionem omnium generum & specierum in cunctis animantibus.

^c ¶ Oenones filius.) Aëgina & Ocnone idem eiusdem insule nomen, ut
 supra commemoratum. Aeacus ergo Oenones uel Aëginæ Nymphæ, unde urbi

et insulae nomen, et Iouis filius est. Laudat Aeacum à prudentia et rebus gestis. d (Saepe autem non pauci.) Ad pietatem Acaci respicit, quae morte cunctae Graeciae urbes, orto squalore Aeacum accefferunt, ut Iouem pro auferendo illo exitio exoraret: qua de re et in prioribus Aeginetorum uictorum hymnis, et in Isocraticis orationibus fit mentio. Nec enim apte referri posse arbitror ad bellum Atheniensibus illatum per Minoa Cretensum regem, propter occisum eius in ludis filium, cuius in 7. Metamorph. Ouid. meminit. Impetravit autem tum imbrem Aeacus, ut arida et exiccata tellus focunda redderetur.

e (Quos nunc.) Iouem et Aeacum. Ab Aeaco ad ipsum Diniam uictorem iam sese uertit, Diniam et patrem eius Megam à stadij in Nemeis ludis uictoriae praedicans. f (Lydiam mitram.) Hoc est, odam Lydiae harmonia, quae uaria est et iucunda, componens. g (Nemeam statuam.) Metaphoram, alia metaphora interpretatur et excipit. Lydiam mitram, inquit, hoc est, Nemeam statuam: Lydiam suam mitram per Nemeam statuam uel simulacrum exponens. Intelligit autem hymnum suum, quo fit, ut res gestae et Diniæ et Megæ, præclarius quam ullo simulacro posteris commendentur.

h (Pro geminis stadijs.) Hoc est, propterea quod diuulo uicerint. Est enim διουλος, σὲ διου δῶσον, hoc est, duplex stadium. Hinc διουλοδρόμοι, qui diuulo palmam adsequuntur. i (Quae diuinitus.) Gnome est, qua Diniæ laudem diuturniorem ostendit, propterea quod diuina benignitate ad uictoriae fastigium euectus sit. k (Quae et Cinnyræ.) Cinnyræ Cypri regem à diuitijs commendans, diuina benignitate et clementia immensis diuitijs exornatum ait. Nec hic uel iniquum uel uitijs notatum regem à Pindaro, colligi potest, ut quidam existimarunt: paradigmate enim amplificat. Quæ admodum Diniæ uictoriae diuinae originis est, ideoque diuturnior: sic Cinnyræ Cypriorum regis diuitiae Dei clementia amplissimae sunt factae. Huius regis diuitiae prouerbio locum fecerunt, Cinnyræ opes, de immensis diuitijs: de quo Erasmi Chilides consulendae.

“ Confisto autem pedibus leuibus respirans,
 » antequam quicquã dicam. Multa enim ualde nar
 » rata sunt. ^b Quin & nupera inuenta examini sub
 » mittere, ut iudicent, omni periculo est obnoxium.
 » Enim uero sermones, liuidis opsonium sunt. ^d Et
 » liuor perpetuò bonos impetit, neque unquã cum
 » peioribus conferit manum.

Ille & Telamonis filium deuorauit ense cir-
cumuolutū, ubi elinguem quidem, corde autem
strenuum, tristi certamine obliuio detinet. At ma-
ximū picturato mendacio munus expassum est.
Occultis enim iudicijs Vlyssēm Danaī prætulerunt :
unde & Ajax propter aurea illa arma, cum
sui cæde colluctatus est.

a ¶ *Consisto autem.*) Seipsum ut respiret parum & uires recolligat hor-
tatur. Nam quum plerq; hætenus de Aeacidis dixerit, ne rursum ad eos digre-
diatur longius, sese reuocat: utq; uideat & præmeditetur quid porro dicat, ne
inuidis & osoribus suis ansam calumniandi præbeat. Et quasi prioribus Aeaci-
darum encomijs defatigatus sit, nunc respirat: eorum instar, qui longis & ma-
gnis laboribus defessi, quiescendo uires recolligunt. b ¶ *Quin & nuper*
inuenta.) Et si, inquit, noua proferre possē, hætenus de Aeacidis nō audita,
attamen uel nouū quiddam in publicum ædere non caret periculo, non uacat de-
tractione, inuidia & æmulatione. Aureæ profecto gnomæ sunt, quas hic de Inui-
dia cōgerit. Is enim humanæ naturæ adeo prauus affectus, ut alterius uirtutem
suis dignari oculis non possit, ut ei inuideat, odio & inuidētia prosequatur
quicquid ab altero excellens & præclarum uel gestum, uel in lucem æditum uis-
derit. Inuidus præter sua amare nihil potest. Quicquid inuidus dixerit, scripse-
rit, somniauerit, rosam, liliū, hyacinthum, purpuram, corallium, aurum &
gemmas esse putat. Sin alius quispiam cum uirtute caput exerat, is inuido sca-
rabeus, uipera, draco & basiliscus & satanas est. Enimvero dum inuidēt, ma-
leuolam suam naturam ostendunt: qua quia nihil egregij efficere possunt, ideo
alijs uirtutem inuidēt: nec aliud ex sua inuidētia referunt, nisi quod sese ipse
suo liuore consiciant, ut præclare Virgilius de talibus cecinit:

Liur tabificum malis uenenum,

Intactis uorat osibus medullas,

Et totum bibit artubus cruorem.

Quo quisquis furit inuidetq; sorti,

Vt debet, sibi pœna semper ipse est.

Martialis illorum impotentiam non inscite taxat:

Omnibus inuideas, inquit, inuide nemo tibi.

Vt adeo felices iudicentur ij quibus inuidetur: rursum liuidos & osores pro-

pterea infelices, quod nihil in illis dignū conspicitur quod inuidiam mereatur. Porro hoc loco sese Pindarus egregie de inuidis ulciscitur, dum inquit:

c ¶ Sermones liuidis opsonium sunt.) Rationem hic reddit, quare inuidiorum causa respicitur. Sermones, inquit, liuidis sunt opsonium: id est, quia inuidi tadi genio feruntur, ut ex sermonibus, orationibus, atq; poematis, & quibusq; scriptis alicuius ansam calumniandi sumunt, ego quid agam adhuc hæreo. Metaphora usus in dictione opsonij. Quemadmodum dapes & edulia, quæ panis & uino adijciuntur, symposium uel conuiuiū exornant & perficiunt: Nisi enim dapes bene conditæ & instructæ fuerint, parum gratiæ conuiuiū accedit: conuulsimilem ad modum inuidi si quando conuersentur, si consuetudinem inter sese habeant, tota illorum dissertatio, disputatio, studium, colloquium, ex doctorum hominum uel scriptis uel ædificationibus uel monumentis uel operibus sumitur: ea enim sugillant, carpunt, reprehendunt, floccipendunt, aspernantur, rodunt, laccerant, mordent: sed in angulis, sed clanculum, sed apud suos: ut noctuæ enim lucem fugiunt, humiq; repentes graculi nequicquā coelestes aquilas insectantur.

d ¶ Et liuor perpetuo.) Liuoris aliud officium subijcit, quod bonorum soleat formā petere. Inuidetur tibi, ergo bonus es. Non inuidetur tibi, ergo nulla uirtute insignis es. e ¶ Ille & Telamonis filium.) Exemplum inuidiæ subijcit, inquam Græcorum iudicium reprobans, quo ex inuidentiâ, fortissimū Aiacem, imbelli Vlysi prætulerunt, Achillis arma ab Aiace ad Vlyssē transference: quæ res Aiacem Telamonium tam male habuit, ut sibi ipse mortem conscisceret, ut est apud Sophoclem in Aiace flagelliferro.

EPODOS, COLON XI.

⁴ Atqui inæqualia susceperunt in calido corpore uulnera, cum hostibus belligerantes, à perniciofa mortalibus hasta, & ea quidem cæsi nuper Achillis causa, aliorumq; laborum, ^b in multorum corruptricibus diebus. Ergo & apud priscos inuisa per blandos sermones deceptio fuit, ^d unde malum deriuari solet struens technas maleficūq; opprobrium: quæ ^c quod lucidum est uiolat, in ^a conspicuarū uero rerum marcidam curā extollit.

a ¶ Atqui inæqualia.) Aiace & Vlyssis uires confert. Non simili impetu hostes adorti sunt Ajax & Vlysses: nam timidus erat Vlysses, Ajax fortis.

Demus

Decem consilio eminentiorē fuisse Vlyssē, fortitudine tamen Ajax superior repertus & inuentus est. *b* ¶ In multorum corruptricibus diebus.) In decennali Iliaco bello. *c* ¶ Ergo & apud prisca.) Non nouum est, inquit, seipsum consolans & Diniam (cui & sui osiores, uirtutis nomine erant) inuidie malum, quandoquidem clarissimos principes in Troiano bello infestari. Quid mirum igitur, si nos hodie impetat? *d* ¶ Vnde malum deriuari solet.) A consequentibus inuidiam malis amplificat, & effectibus ipsius.

e ¶ Quod lucidum est uiolat.) Inuidentiæ est summa petere, præclara reprehendere, quodq; inimum est facere plurimi.

STROPHE III. COLON IX.

“Eiusmodi mihi nunquam oro contingat ô Iupiter pater, uerum simplicibus uitæ semitis ingrediari, *b* uti mortuus liberis meis celebritatem, *n* mirum non pessimam famam relinquam. Alij auri sibi copiam, alij infinitos agros exoptant. Ego uero ciuibus placens, in terram corpus meum oculauerim, honesta laudans, iniustis uero rebus condemnationē adijciens.

a ¶ Eiusmodi mihi nunquã.) Ὀὕτῃ ἐστὶν Ἄλκυονος. Iouem enim orat Pindarus, ut sese ab inuidia seruet. *b* ¶ Vti mortuus liberis meis.) Sibi hoc unice curæ esse, ut liberis suis, si non diuitias, uirtutem tamen & bonum nomen relinquat. Opiam mentem, ô sanctum pectus, ô uerè liberalem animum, qui diuitias uirtuti non præfert, opes bonis literis & moribus non anteposit, qui non sollicitus est ut hæredibus suis ampla pergama, lucentes marmore & ebore domos, sed ut uirtutis exemplum, ut inclytam famam, horum loco relinquat.

ANTISTROPHE, COLON IX.

“Augescit autem uirtus à sapientibus iustisq; uiris exaltata, arboris instar, quæ uiridi rore ad humidum aëra surgit. *b* Res quidem amicorum uariæ, sed quæ circa labores uersantur supremæ sunt. Inquirit aut & oculorum oblectatio fidem. *d* Tuam ab inferis reuocare animam, ô Mega,

Impossibile mihi: uanae aut̄ spei imbellis euen-
tus. Atenim patriæ tuæ 'Chariadisq; firmam &
à Musis profectam statuam erigere fortium pe-
dum tuorū gratia, utriq; suam, mihi non difficile.
Cuius rei causa cōmodum equidem lætor, præ-
sertim quod haud uulgarē factis eorum hymnū
ædiderim. ^gPer carmina uero quispiam laborem
doloris expertem facere queat. ^hEncomia sanē
& quondam fuere, & priusquā Adrastus & Cad-
mæi inter sese depugnarent.

a (Augescit uirtus.) Inuidiæ loco absoluto ad uictorem Diniam redit.
Comparat uirtutem bonorū uirorum, qualis est Megas Diniæ pater, qualis est
et ipse Diniæ, arbori, quæ accepta humiditate et rore in altum surgit. Ut ar-
bor naturali humore auctior et altior redditur, sic uirtus per iustos et fortes uis-
ros amplior efficitur. b (Res quidem amicorum.) Id est, negocia cha-
rorum uirorum sunt uaria: cæterum ea quæ circa labores, hoc est, certamina et
uictoriam ludorum uersantur, omnium sunt excellentissima. Alius alijs rebus
eximius est: sed enim qui publicis certaminibus palmam obtinet, omnium excel-
lentissimus. et patrem et filium à uictoria hac ratione extollens. c (In-
quirit.) ἵψορὰ est, qua nihil satis oblectare posse ait, nisi sit præsens, et nisi
in præsentia cernatur, atq; ob oculos ponatur. Est autem πρὸς τὸν ἄλκιμον.
Etsi, inquit, magni uiri ob uirtutis et uictoriæ laudem sint excellentissimi, attas-
men illorū laus non satis oblectat, nisi coram uideatur. Atqui dum fato suo pers-
functus sit Megas, nemo eius personam intueri potest: sed eius uirtutē, atq; per
uictoriam obtentum triumphum, meis odis prædicatum, est considerare.

d (Tuam ab inferis.) Officium et fidem suam Mæge manibus cōmen-
dat Pindarus. Etsi non possum te uiuentibus hodie conspiciendum dare o Mæ-
ga, ut qui diem tuum obieris: quod in meis tamen uiribus est faciam. Statuam
enim et tibi et Chariadis erigam, qua uirtus tua et uictoria uestra cunctis pla-
na fiet. e (Chariadis.) Tribus est Aeginæ Chariadarum, unde Diniæ
et pater eius Megas. Per statuam autem odam hanc suam intelligit, ut ipse sta-
tim sese interpretatur, dum adijcit, A Musis profectam. f (Cuius rei
causa.) Letatur Chariadarum nomine, quod illis hymnum pepigerit, uel sta-
tuam

tuas illis crexerit. **g** (Per carmina uero.) A præstantia poëtices, oden
 cludit, suum studium uictori Diniæ cōmendans. Labor, qui magno sudore alicui
 conficit, encomio sui dulcescit. **h** (Encomia sanè & quondam.) Ab
 antiquitate encomiorum. Possunt encomia euehere Nemeos uictores & clas
 riores reddere: quandoquidem & priusquam Nemea sint instituta, magno in
 precio apud prisicos ea fuerint. Instituta enim sunt quum expeditionem destina
 ret aduersum Thebanos Adrastus, ut in Nemcorum origine cōonstratum.

CHROMIO AETNAEO CVR
 RV, ODE IX.

DYODECAS I.

Cum tripudio procedamus ^b ab Apol
 line è Sicyone Musæ ^c ad recens con
 ditam Aetnā, ^d ubi apertæ reuolutæ
 ue hospitibus uincunt ianuæ, ^e ad for
 tunatas Chromij ædes. ^f Cæterum dulcem car
 minum hymnū pangite: ^g Siquidem ad equis re
 gendum currum cōscendens, ^h matri & geminis
 liberis carnē denūciat, ⁱ eximiæ Pythonis æqua
 libus inspectoribus.

DYODECAS II.

^k Est uero prudentia quædam hominum, rem
^l insigniter gestam, adeoq; absolutum bonū, non
^m tacite humi recondere: diuina enim carmina com
ⁿ modam uictori laudem præbent. Atqui ^o per so
 noram citharam atq; tibiam ipsam excitemur ad
 equestriū certaminū culmen, ^p quæ Phœbo po
 suit Adrastus ad Asopi fluentia: quæ equidem re
 cordatus, inclytis heroëm honoribus illustrabo.

ENARRATIO.

In Chromij Aetnæi gratiam hoc encomion conscripsit. Hieroni Siciliæ res Argumētū.

gi charus fuit Chromius, hinc eum Aetnae gubernatorē constituit: unde & Aetnaeus à uictoria promulgatus est. A Sicyoniorum Pythiorum uictoria Chromium euehit: unde Nemeorum uictoribus hæc oda non est adscribenda, quum propter Nemea nihil quicquā Chromius laudetur. Deinde digreditur ad Adraſti Sicyonij regis (qui Pythia hæc condidit) res gestas apud Thebas: postea à ciuium Aetnaeorum fortitudine & sapientia, à uerecundia & pudicitia iuuenilis Chromij ætatis, à fructu & præmio uictoriæ. **a** ¶ Cum tripudio procedamus.) Ab apostrophe ad Musas orditur, & ab ephodo, qua rem ipsam uictoris aggreditur: hortatur enim Musas, ut relictis & Apolline & Sicyone, Chromij Aetnaei ædes inuisant. **b** ¶ Ab Apolline & Sicyone.) Hoc est, à Pythijs ludis, qui in Apollinis decus Sicyone celebrantur. **c** ¶ Ad recens conditam Aetnam.) Recens conditam & instauratam ideo dicit, quod quum antea Catane nominaretur, ab Hierone renouata, Aetnae sit nomen sortita. **d** ¶ Vbi aperte.) Ab hospitalitate cum Aetnaeos tum Chromium laudat. **e** ¶ Ad fortunatas.) A felicitate rerum & ubertate Chromium laudat. **f** ¶ Caterū dulcem.) Quomodo Musæ debeant Chromij ædes accedere, pangendo hymnū, quo Chromius magni fiat. **g** ¶ Si quidem.) A causa, quæ pangere Musas hymnū Chromio conueniat: nimirum ideo, quod curru uicerit. **h** ¶ Matri & geminis liberis.) Hoc est, Latonae & filijs eius duobus, Apollini & Mercurio, carmen nunciat uictoria sua. Quia Pythia uicit, quorum præses Apollo, ideo & Apollo eius uictoriam, uirtutem & encomion & promulgationem eius admiratur. **i** ¶ Altæ Pythonis.) Urbis apud quam Pythia certamina quinquennalia aguntur, Apollo & Mercurius æqualem hæreditatem aducentes, sunt præsides, sunt spectatores, sunt episcopi. **k** ¶ Est uero prudentia.) Digreditur ad encomiorū excellentiam. Non cuiuslibet esse, rem insigniter gestam, pro decoro efferre laudibus. **l** ¶ At qui per sonorum citharam.) Se ipsum ad laudem uictoriæ excitat. **m** ¶ Quæ Phœbo posuit.) Periphrasis est Pythiorum ludorum. Adfirmat autem Pythia illa certamina instituta esse ab Adraſto, quum ad Clisthenem uerius referantur. Nam ita de Pythijs Sicyonijs Alicarnaseus, ut Scholia habent, tradit: Quum Crisæi in bello facile commeatum in mari adipiscerentur, eamq; ob causam obsidio proferretur in longius tempus, Clisthenem Sicyonium suis sumptibus instructa classe, comēatum hostibus in mari interclusisse. Cuius beneficij gratia, tertiam partem Clistheni dederunt, et ipsam Sicyoniā. Unde & Sicyonij apud sese Pythia primum instituerunt. Porrò Sicyon Peloponnesi urbs est, Crisæ uero Phocidis, ut Stephanus habet. Hic ergo poeticalia centia Pythiorum Sicyoniorum institutionem Adraſto regi tribuit. Quamquā Pindarum

Pindarum rectius hac defenderim ratione, à Clithene quidem instituta Pythia, sed ab Adraſto in melius redacta.

DYODECAS II.

^a Qui tum quidem illic regnans, in nouis feſtiuitatibus fortiumq; uirorum cœtu & cœlatis curibus fulgebat adminiſtrans urbem. ^b Nam fugiebat Amphiaraū conſilio temerariū, dirumq; paternarum ædium ſtatum, & ab Argo. Neq; ultra Talai filij, ^d ſeditione compreſſi, ^c in Argiuorum principum numerum ueniebant, ^f quam meliore uiro lis componatur prior,

DYODECAS III.

^g Quum prioris mariti ſui domitricem Eriphyiam, ^h qui ueluti maximum pulchra cœſarie præſtantium Danaorū iuſiurandum fuerunt, Oeclis filio Amphiarao uxorem darent.

^a ¶ Qui tum quidem illic regnans.) Ad Adraſti Argiui Pythiorum in Sicyone cõditoris in Argo diſceſſum digreditur. ^b ¶ Nam fugiebat Amphiaraū.) Occupatio. Qui factum ſit, quod quum fuerit rex Argi, nunc Sicyone regnet: migrationem eius ab Argo Sicyonem exponens. Vt uero ex Argo Sicyoniam peruenerit, ex Herodoto Scholia recitant. Sicyonij, inquit, conſueuerant ualde in precio habere Adraſtum. Nã ea erat regio Polybi. Adraſtus autem Polybi gener erat. Sine liberis porro diſcedens Polybus, Adraſto regionem illam tradit. Menæchmus Sicyonius, Adraſtum ab obitu fratris ſui Pronactis filij Talai & Lyſimaches filie Polybi, fugiſſe Sicyonem, & illic aut materni regnum accepiſſe, autor eſt. Dicutychidas Adraſti lactes & interanea Sicyone quidem eſſe ait, ipſum uero corpus Argi tumulo conditum, memoriæ prodidit in tertio Megaricorum. Alij uero hunc Argi dominorū catalogum faciunt: Proetus in Argo primus regnauit: ibi quum filie eius inſania correptæ eſſent, aduenienti Melampodi uati duas regni ſui partes, ſi gnatas ſuas curaret, pollicitus eſt. Vt ergo eas à ſuore liberauit, promiſſam accepit mercedem. Alteram partem cum fratre ſuo Biante partitus eſt: alteram, dimidiam nempe, ſibi ipſe retinuit: ut ita uniuerſum regnum in tria ſcinderetur, in Melampidas, Bian

tidas & Proctidas. Melampodis igitur filius erat Antiphates, cuius Oicles, cuius Amphiarus. Biantis Talaus, cuius Adrastus. Proeti Megapenthes, cuius Hipponus, cuius Capaneus, cuius Sthenelus. Ortum est autem dissidium inter Amphiarai & Adraști parteis, ut ab Amphiarao Talaus mortem oppeteret, Adrastus autem fugeret Sicyonem, Polybiq; filiam duceret: ibi quum socer eius Polybus sine mascula prole ex hac uita discederet, regnum Sicyonium genero Adrašto tradidit. Scite ergo dixit Pindarus, fugiebat Amphiaraum Adrastus, propter dissidium aduersus Melampodidas: postea tamen in gratiam redierunt.

c ¶ (Neg; porò Talai filij.) Id est Adraști, & eius posteritas & amici.

d ¶ (Seditione compressi.) Quam Amphiarus regni nomine concitauerat. e ¶ (In Argiuorū principum.) Id est, Adrastus Talai filius cum suis, non amplius Argiui regni partem retinuit, quandoquidem ob patris sui intentionem, bellum & seditionem Amphiarai declinavit. f ¶ (Quaquam meliore uiro.) Quomodo in gratiam redierint Adrastus & Amphiarus commemorat. Meliore uiro, hoc est, ipso Adrašto, qui Amphiarao prudentior erat,

lis prior inter Melampodidas & Biantidas orta componitur. g ¶ (Qui prioris mariti sui.) Modum explicat, quo Amphiaraum reconciliavit Adrastus. Eriphylam, inquit, sororem suam Adrastus in uxore tradidit Amphiarao, ita lis est prior sedata. Porò hæc Eriphyla, priori marito suo causa necis fuerat. Posteriorem uero Amphiaraum fratri suo Adrašto reconciliauit,

h ¶ (Qui ueluti maximum.) Adraști familiares per hoc quod Eriphylam Amphiarao matrimonio copularunt, fuerunt maximū iusurandū: hoc est metaphoricòs, res certa, fidelis, firma, & perspicua. Summa, omnium reputati sunt celeberrimi, perinde ac iusurandum firmū, sanctum & celebre habetur.

^aDeinceps & Thebas septem portis insignis electum exercitum duxerunt, ^bnon iuxta fatalis augurij uiam: neq; enim fulmine deiecto, Saturnius à charis suis festinantes progredi excitauit, sed ab ea potius temperandum sibi profectione submonuit.

DYODECAS V.

‘Perspicuum itaq; damnum accedere festinabat coetus, ^dferreis armis equestribusq; copijs.
‘Deinde quū prope Ismeni ripas ^edulci reditu liberati

berati corporibus salbicātē impinguarūt fumū.
^bSeptem nanq; pyræ robustos absumpserunt ui-
 ros. ^lAt uero Iupiter Amphiarao uehementissi-
 mo tonitru profundam pectore terrā dehiscere
 fecit, ipsumq; unā cum equis absorberi curauit,

DYODECAS VI.

Præquam animo confunderetur, bellaci dor-
 so Periclymenis hasta percussus. ^kCæterum di-
 uinis præ terroribus & ipsi deūm filij in fugam
 se conuertunt.

a ¶ (Deinceps & Thebas.) Expeditionem quam Adrastus & Amphiar-
 raus aduersum Thebanos destinarunt, breuiter attingit, cuius in superioribus
 sæpe meminit: acris enim clades fuit, in qua septem exercitus, ante septem por-
 tas, nobilissimi principes amiserunt. Huius belli argumento, Isocrates probat
 Athenarum urbis benefacta, quod & antiquiores sint cum Lacedæmonijs, tum
 præstantiores benefaciendo. Nam Theseo Atheniensium regi ab eo bello Adra-
 stus supplicauit, ut eius autoritate posset impetrare à reuuentibus Thebanis su-
 forum in prælio corpora ad sepulturam. Citat eam historiam Isocrates in enco-
 mio Helenæ, in Panegyrico, in Panathenæico, in Plataico & Archidamo: Aes-
 chylus in Tragedia, quam Septem apud Thebas inscripsit, ut Aristophanes
 in Βατραχῶν eam adducit. b ¶ (Non iuxta fatalis augurij.) Non bo-
 nis auiibus ad Thebas profectos fratres illos Amphiaraum & Adrastum innuit.
 Iouis enim fulmine admonitos, ut ne proficiscerentur Thebas, sed domi potius
 suæ apud charos & uxores & liberos manerent. c ¶ (Perspicuum itaq;
 damnum.) Fatis Argiuos principes restitisse testatur, quum Iupiter tonitru
 & fulgure eos absterruerit à profectioe, & interim ipsi perrexerint proficisci,
 periculum suum atq; damnum accelerarunt. d ¶ (Ferreis cum armis.)
 Hoc est, cum peditatu & equitatu. e ¶ (Deinde quum prope Ismeni.)
 Ismenus Bocotiæ fluius prope Thebas, ubi exercitus Adrastræ & Amphiarai ce-
 cidit & suffusus est. Quomodo perierint apud Ismenum uel Thebas renitentes fa-
 tus enarrat. Quia Iupiter eam urbem suis filijs Hercule & Libero patre nobi-
 litarat, ac Thebas ea de causa charas habebat, ipse in hoc bello pro Thebanis
 & stetit & dimicauit, eorumq; hostes fudit. f ¶ (Dulcem reditum libe-
 rantes.) Dulci reditu liberati, suæ soluti: hoc est, prope Ismenum flumen cum

Thebanis congressi ceciderunt, adeo ut ad dulcem reditum non porro accingentur. Vel, reditum suum morte apud Ismenum persoluerunt. g ¶ Alabicantem impugnarunt funum.) Dum enim fusi in praelio cremati sunt, fumus per pinguedinē albus est redditus: albus enim ferè fumi color dum in propepinguo cernitur, apparet. h ¶ Septem nanq; pyræ.) Apud septem Thebarum portas, septem fusi exercitus: quos Adrastus Thesei ope à Thebanis recuperavit, ut paulò ante subindicatum, ad sepulturam: quæ erat, quod veterum ritu corpora cremarentur. πῆσπῶν pro ἐπεσπῆσπῆ, fraude & dolo accipit, qualis est piratarum & marinorum prædonum. i ¶ At uero Iupiter.) Quod terra Amphiarao dehiscuerit, propterea quod cum Perichlymeno conferere manum uoluerit, recitat. Fuit autem Perichlymenus filius Neptuni & Chloridis filie Tiresiæ. Antequam ergo, inquit, Amphiarao dorso suo Perichlymenis tela exciperet, terra Iouis tonitru cogente absorptus est.

k ¶ Cæterum diuinis præ terroribus.) Funesta est historia de expeditione Adraſti aduersum Thebanos: unde non multum laudis neq; Adraſto, neq; familiæ eius accedere potest: ideo apologeticam hic gnomen adiungit. Non est mirum, inquit, Adraſtum & Amphiaraum non obtinuiffe uictoriam apud Thebas: non enim cum hominibus, sed Ioue ipso pugnarunt. quasi dicat: Parū, imò nihil decessit uirtuti Adraſti uel Amphiarai, quod succubuerint, cæterū nihilominus fortissimi & nobilissimi principes existimandi sunt. Si enim homines cum hominibus depugnassent, eorum uirtus & auitum iuxta decus enituisse. Adscribit posthac laudi Amphiarao, quod terra sit absorptus, nempe ne miserius & infelicius Perichlymeni telo interisset.

^a Si fieri possit, Saturni, contumacem & arduam conflictationem per hastas à Phœnicibus missas, de morte & uita agentem quam longissimè reiecero. ^b Quæso te felicem fortunã Aetnæorum liberis diu tribuas

DYODECAS VII.

Iupiter pater, ac urbis uirtutibus uulgius ad moue: sunt enim illic uiri equorū gerentes curā,
^d & animos rebus præstantiores habentes. ^e Incredibile fortassis dixerim, quandoquidem lucrum uerecundiam & honestatē suffurari soleat:

quæ

quæ, uerecundia inquam, gloriam adfert Chromio, defendens ipsum tum in pedestri & equestri, tum nauali quoque pugnis, ubi periculū acris conflictus fecisti.

a ¶ Si fieri possit.) Arcus gestis Adraſti, ad uictorē redit, à patria cum extollens. Meminit autem belli, quod Hieron & Gelon cum ingruentibus cum in Italiam tum Sicilian Phœnicibus gesserunt. Si fieri posset, inquit, Iupiter, bellum cum Phœnicibus gestum, quo utrinque acriter depugnatum est, quamlongissime reiecerō. Verbum ἀναβάλλομαι, quod & reijcere & præcludere ciſthara sonat, hic ambiguam sententiam reddit. Si pro reijcere accipitur, clanculum indicat grauius adſictam Siciliam in eo prælio: estque præcatio, ut Iupiter in posterum à tali acerbitate prælij ipsum uictorem Chromium conseruet. Sin pro præcludere, tum hæc Pindari mens est: Si possibile est, repetam funestum bellum, in quo de uita & morte certatum inter Siculos & Phœnices. Enimvero prior mihi sensus magis aridet. Est enim præteritio, qua sese protelaturum id bellum adfirmat: & interim tamen breuiter, quum ad Siculos & Aetnæos sese confert, eam belli historiā adducit. b ¶ Obsecro te felicem. ὄχρη est & præcatio, pro Aetnæorum sequundiore successu. Sunt enim illic equorum curam.) Ab equitatu & diuitijs Aetnæos laudat: equos enim alere, est opulentiorum. d ¶ Et animos rebus præstantiores.) A sapientia Aetnæos extollit. e ¶ Incredibile fortassis.) Chromium à uerecundia & pudicitia, summa in adolescente uirtute, prædicat: idque à contrario gnomes argumento ducto. A lucro & pudicitia & uerecundia uincitur: at uerecundia Chromij neque terrestri neque nauali pugna expugnari superari ue potuit.

f ¶ Vbi periculum.) Apostrophe ad Chromium. ὄφείας ἀντῆας, acris prælij. Spondeus & Bacchius.

DYODECAS VIII.

a In bellis ergo dea illa bellicosum eius animū instruebat, ut sese de Martis peste ulcisceretur. b Tam paucos est reperire, qui instante pugna nubem, adeoque hostium ordines à sese manu & consilio uertere queant. c Prædicatur quidem decus Hectori florere ad Scamandri fluxum. At circa præcipitio profunda d Helori littora,

Quem locum^c Martis transitum uocant, in prima ætate hæc^f Agesidemi filio lux emicuit. ^gAlia uero alijs diebus pleraq; & in puluerulenta terra, aliaq; in insulis facinora eius egregia percensio. ^hE laboribus quidem, in iuuentute iuste percensio actis, senij tempore dies ipsa transigitur. ⁱSciat autem se nactum à dijs admirandam felicitatem,

DYODECAS X.

Qui cum rerum copia, gloriosam pariter laudem tulerit. Nam eiusmodi homini non licet porro alium felicitatis scopum pedibus suis attingere. ^kSymposium uero quietem amat. Et recenter composita quidem uictoria, dulci encomio augustior fit. ^lAtqui confidens & alacris uox apud ^m craterem æditur, quem haud iniucundum hymni præcensorem quisquam nunc misceat.

DYODECAS XI.

Ac in argenteas phialas ⁿ uiolentum uitis filium infundat. ^o Quas olim ^p equi domino suo Chromio, è ^q sacra Sicyone cum recte textis Apollinis coronis tulerunt. Hanc ipsam illius uirtutem celebrare, ac non sine Gratijs multo uenerari præconio, uictoriarum proxime Musas apprehenso scopo, equidem ardeo.

^a ¶ In bellis ergo.) Pudicitiam deam fingit, quæ cum in bellis adiuuerit ut uinceret. ^b ¶ Iam paucos est reperire.) Gnome est, qua paucos consilio & fortitudine in rebus bellicis præstanteis reperiri adseuerat.

^c ¶ Prædicatur quidem gloria Hectori.) A cõparatione. Hectori Chromium comparat, & non Achilli uel Aiaci: ideo quod perinde Chromius pro patria,

patria, atq; Hector pugnaverit. d (Helori.) Apud Helorū annē Chro-
 mius Carchedonios fudit, Gelonem regē adiuuans Hippocratis successorē. He-
 lorus, inquit Stephanus, Siciliae fluiuius est, unde ciuitas eiusdem nominis Helo-
 rus. Fluiuius ille pisces habere dicitur, qui ē manibus hominū cibum sumunt, ut
 Apollodorus Chronicorū suorū primo tradit. Hæc Stephanus. Scholia de He-
 lora eadem ferè proferunt. e (Martis transitū.) ἀρείας πρόρον. Dus-
 bium est num sit legendū, inquit Scholia, ἀρείας πρόρον, uel ῥείας πρόρον,
 uel ἀρῆσσορον per hypheua. Atqui à Marte uel bello apud illum fluiuū ge-
 sto per Gelonē & Chromiū, flumen ἀρείας πρόρον uocitatū, ueluti belli flu-
 xum seu transitū, probabile est. Tædiosum hic foret referre, quomodo ex Ti-
 mæo confirmet bellum hoc Hippocratem Geloorū regem aduersum Syracu-
 sas mouisse, cuius hipparchus uel magister equitū fuit Gelon, Gelonis autem
 gener Chromius. g (Alia uero dijs.) Apodioxis est, qua, quum belli-
 cas uirtutes Chromij, prope fluiuū Helorū enumerarit, alia eius nunc egregia
 facinora quæ eum cōtinenti seu terra, tum mari peregerit, in aliud tempus pro-
 crastinaturum, ceu iam non uacaret, nec temporis ratio pateretur, dicit.

h (Porro è laboribus.) A fructu uictorie. Est autē sententia generalis,
 qua iuuentutis uirtutes & cōmoda, senij dicit esse releuamina. i (Sciat
 se nactum à dijs.) Alia gnome est προσεπιδόσεις ornata, cui plures hæc
 minus similes attulit, qua & omnes alios uictores, Chromiū præcipue beatum esse
 pronunciat. k (Symposium quietem amat.) Comparat inter sese, sym-
 posium, quietem, uictoriā & encomiū. Vt conuiuiū iucundum, amœnū & dul-
 ce est, in quo desunt rixæ, iurgia, contentiones, & quies, pax & amica societas
 præsid est: ut inquam quies, pax, & unanimitas, & amica conuersatio conui-
 uarum, ipsum conuiuiū exornant, sic hymnus & encomium uictoriam & ni-
 cephoros decorant. l (Porro confidens uox.) Crater ad finem uicto-
 riæ statuebatur, quo libabant dijs, & quo uictori gratificabantur, ut è Scholijs
 colligitur: hincq; initium sumebat laus uictoris & conuiuium. Est ergo hæc
 metaphora: Misceat nunc & apparet nobis aliquis craterem, quo uictorem suæ
 uictoriæ nomine celebremus.

m (προσφύτω.) Pro procemio &
 principio conuiuij & laudis accipit. Potest etiam simpliciter de cōuiuij cratere
 accipi, ut sic hymnū & encomion conuiuali lætitiæ adæquet. Quemadmodum
 dulcia miscentur colloquia circa pocula & crateres, & conuiuia exhilarantur:
 hunc ad modum uictor Sicyoniorū Pythiorum hymno, quo uictor celebratur,
 gaudet & letatur. Et crateris cōmodum meminit, quod amplioris uasis uini no-
 men est, πρὸς τὸ κρατέω, id est capio: quia ad phialas argenteas, quas ex
 uictoria retulerit, orationem sit translaturus. n (Violentiū uitis filium.)

προφύ-
 τως.

Periphrasis Bacchi. o ¶ Quas olim.) A uictoria premio, Sicyon enim Pythiorum suorum uictoribus phialas argenteas pro ἐπράβλω dabat.

p ¶ Equi hero suo.) Hic Chromius ipse uictoriae non interfuit, sed circum misit, cuius gubernator domino suo Chromio honorē & decorem attulit.

q ¶ Sacra Sicyone.) Sacram ideo Sicyonem dici Scholia putant, quod super eam sita fuerit Merone, ubi deorum sedes sit, Hesiodo & Callimacho testibus. Verum quid obest eam sacram appellari, Pythiorum certaminum nomine? r ¶ Hanc ipsam illius.) Voto cludit encomiū.

THIAE OVLIAE FILIO LVCTATORI, ODE X.

STROPHE I. COLON XI.

D Anai urbem, & stemmatis præclarū
 quinquaginta filiarum eius Argum,
 Iunonis diuinā domum, Gratiaē cele-
 brate. Collucet aut̄ innumeris uirtuti-
 bus, fortium gestorū causa. ¹ Sunt enim prolixæ
 de Perse historiae, quomodo sese circa Medusam
² ille Gorgonē gesserit. ³ Dein multæ in Aegypto
 urbes sub Epaphi manibus habitatę sunt. Neq̄
 uero Hypermnestra errauit, suum unius senten-
 tiaē gladium in uagina retinens.

ENARRATIO.

Argumentum.

A patria uictoris orditur, insignia Argiuorū facta enumerans: deinde ipsum uictorem Thieum à uictoria Hecatombæorum, à Pythia, Isthmia, & Nemea uictorijs, à laude Athenis parta, à maioribus matris, à uictoria Argiuorum, à cognato Pamphaë laudat: à quo ad Castorem & Pollucem digreditur, Tyndaridarum fato hanc oden cludens. Et quia à uictoria Hecatombæorum Argiua potissimum hunc cōmendat, deinde uero reliquas etiam uictorias, Pythiam, Isthmiam & Nemeam congerat, Olympiam uero exoptet, ideo quidam & hanc oden à Nemeonicis, perinde ac priorem, separandam putant. a ¶ Danaï urbem & stemmatis.) Danaus Beli filius in Argo regnauit. Rogat aut̄ Gracias, ut Argum urbem & regionem Peloponnesi celebrent. Quia enim Argus patria

Patria est Thiaci, ideo exordium huic ode ab Argo & insignibus eius heroibus & principibus attextit. Danaum Beliden appellat Hyperminestra, dum ita dormientem Linum excitat:

Surge age Belide de tot modo fratribus unus,
Nox tibi ni properes ista perennis erit.

b ¶ (Quinquaginta filiarum.) Danaum quinquaginta filiarum patrem fuisse Euripides etiam testatur in Tragœdia, cuius initium est:

Δαναὸς ὁ πεντηκόντα θυγατέρων πατήρ.

Quem uersum Isocrates unâ cum alijs aliarum Tragœdiarum duobus protulit antequam exhalaret animam, ut est in uita eius apud Plutarchum. Argos Iu- noni charum extitisse & Homerus adfirmat, hisce uersibus:

ἦ φίλοι μοι τρεῖς μὲν πολὺν τίλτα τῶν εἰσι πόλεις,
ἀργος τε πᾶρ τε καὶ θυγατρῶν μυκλώη.

Quos ita uertere queas:

Summus amor meus est in treis, nec decedit, urbeis:

Argos, dehinc Spartam, spatio pandaq; uiarum

Insignesq; Mycenas.

c ¶ (Sunt prolixa de Perseo historia.)

Argos à claris principibus & heroibus euehit, & primum à Perseo, qui Argus fuit, Danaës matris nomine. Natus est hic ex Ioue in aurum permutato, & Danaë Acrisij Argiuorum regis filia, qua de in 3. Carminum Horatius:

Inclusam Danaën turris abenea

Robustæq; fores, & uigilum canum

Tristes excubiæ, munerant satis

Nocturnis ab adulteris:

Si non Acrisium uirginis abditæ

Custodem pauidum, Iupiter & Venus

Risissent.

Ideo enim turri incluserat, ne uiro per cõcubitum alicui

iungeretur, postquam ex oraculo didicerat, ex ea oritur. an prolem, excidium Acrisio & perniciem apportaturam. Perseus ergo Danaës & Iouis filius, ut caput uiperis intortum Medusæ amputarit, est apud Ouidium lib. 4. & 5. Metamorph. Fuerunt autem Ouidij sententia due Gorgones, quæ ambæ uno duntaxat oculo utebantur, eiusdem ambæ pulchritudinis. Porro Medusæ aureos crines in angues propterea mutatos 5. Metamorph. scribit, quod eam Neptunus in templo Mineruæ uitiarit, unde indignata dea crines eius in angues permutauit: factumq; ut quisquis Medusam intueretur, lapidesceret, uel in lapidem uerteretur. Ouidij hac de re uersus sunt:

- Clarissima forma

Multorumq; fuit spes inuidiosa procorum

Danaus ex
Aegypto fu-
giens Argu-
uenit, ante
Troianum
bellu. Isocr:
in Encomio
Helene.

illa, nec in tota conspectior ulla capillis
 Pars fuit: inueni, qui se uidisse referrent.
 Hanc pelagi rector templo uitiasse Mineruæ
 Dicitur: auersa est, & castos ægide uultus
 Nata Iouis textit: ne ue hoc impune fuisset,
 Gorgoneum crinem turpes mutauit in hydros.

Scholia uero Pindarica ideo à Minerua admissum Persea Medusæ tradunt, quod ea pulchritudine sua Mineruam prouocarit. Quomodo postea Andros medem Cephei & Cassiopeæ filiam scopulo alligatam, & immanis belluæ marinæ Ingluuiæ expositam liberarit, ex Ouidij 6. Transform. planum sit.

d ¶ Dein multa in Aegypto sub Epaphi.) Argiuos & in Aegypto usq; manus extendisse, Epaphi paradiamate probat. Fuit autem hic Epaphus Aegyptii rex ius (Inachi Argi fluminis gnatus) & Iouis filius: à matre quidem Argiuus. Ouidius primo Metamorph.

Hinc Epaphus magni genitus de semine tandem
 Creditur esse Iouis, perq; urbes iuncta parenti
 Tempa tenet. Isocrates in Busiride: Busiris, inquit, à patre quidem Neptuni, à matre uero Libyæ, filie Epaphi, filij Iouis, gnatus erat.

e ¶ Neq; uero Hypermnestra.) In laudem Argiuorum, pietatem hoc tertio loco Hypermnestræ, Danaï filie, profert. Quam enim quinquaginta fratres, quinquaginta filiabus Danaus suis copularet, regno suo timens inter generos diuidendo, egit cum filiabus suis, ut una nocte, qua matrimonij lege iungendi essent, in somno uinoq; obrutos ferrum distringerent. Patris sceltrato impetio, præter unam hanc Hypermnestram, omnes sunt obsecutæ. Ideo nõ iniuriæ ob eam suam pietatem & sinceritatem, à poetis & historicis hæc puella commendatur. Hanc historiam recenset ipsa Hypermnestra apud Ouidium in Epistola ad Linum, cuius initium est:

Mittit Hypermnestra de tot modo fratribus uni. &c. Quæ epistola huic Pindarico loco lucem adfert. Sponsam huius Hypermnestræ Linum uocatam epigrapha epistole ouidianæ testatur, si modo titulus non est uanus. Scholia Pindarica Lyneo illi nomen induunt.

ANTISTROPHE, COLON XI.

4. ^aDiomedem in diuorum immortalium numerum flaua Minerua quondam retulit. ^bThebana tellus Iouis fulmine icta, uatem Oëclis filium Amphiaræ

phiarum suscepit, belli nubem.^d Et pulchre mulieribus olim dominatus est Iupiter, ad Alcmenā Danaamq; perueniens, rationem hanc demonstravit. Qui & Adraſti parenti Talao, Lynceoque mentium fructum recto concinnauit modo.

EPODOS, COLON XII.

Sed & bellum Amphitruonis aluit Iupiter, ac fortuna prestantissimus illius generi adscitus est quū ferreis armis Teleboas oppugnaret. Tum enim facie adsimilatus Amphitruoni Iupiter, immortalium rex aulam ingressus est, intrepidum semen adferēs, Herculis puta.^g Cuius per Olympum uxor Hebe prope matrem suam^b Telian, pulcherrima deūm incedit.

^a (C Diomedem.) Laudat iam Argos ab indigenis dijs: ex heroibus enim Argiuis aliquot in deorum numerū adsciti sunt, ut Diomedes & Amphiarus. Diomedes igitur Tydei filius ducta Hermione in uxorem, unā cum Castore & Polluce in deorum catalogum & naturam relatus est, tali quidem origine. In Thebano bello Melanippus Thebanus heros Tydea sauciavit: quare excandescens ira Tydeus rogauit Amphiarum, ut sibi caput Melanippi adferret. Allato ergo capite non saturauit stomachum suum tanto spectro, sed carnes etiam eius capitis exedit. Minerva uulnerato Tydeo immortalitatem impertijt: sed quum animaduerneret se ob carnum illarum esum non posse eo dono frui, Minervam rogauit Tydeus, ut eam immortalitatem filio suo Diomedē cōmunicaret. Hunc ergo ad modum Diomedes ex homine in diuinam est transmutatus naturam. Hæc Ibycus, Polemon & Euripides in Meleagro de Diomede memorant. Colitur numinis loco apud Argyrippos, Metapontios & Thurios.

^b (C Thebana tellus.) Argiuos ab Amphiarai uatis immortalitate commendat. Amphiarus enim ut immortalis fieret, in Thebano bello terra unā cum curru suo receptus & absorptus est, quum ipsa primum terra Iouis fulmine dissecta & aperta esset: quo de in precedenti ode satis etiam multa predicta.

^c (C Belli nubem.) Metaphora est. Qui Amphiarus nubis instar, magna manu ex Argo Thebas profectus est. Vel accusatiuus per ablatiuum reddi

potest: Belli nube, hoc est, in ipso denso prælij conflictu. d **C** Et pulchre comatis.) Argus hic ab heroidibus etiam, nõ solum ab heroibus, effert: quem admodum supra à dexterritate Hypermnestræ, ab Alcmena Amphitruonis uxore, et Danaë Acrisij filia, quibus cum rem habuit, Argivus matronis. Ut vero in aureum sese imbrem permutarit accedens Danaën, supra etiam ex Horatio indicatū. Extat ea etiam in Metamorphosi Ouidiana fabula, et apud Isocratem in Encomio Helenæ. Ut vero sese Amphitruoni adsimularit Alcmenam ingravidans, facete in Amphitruone Plautina lusum est: cuius rei et Isocrates in Encomio Helenæ meminit. e **C** Qui et Adrastræ parenti Talao et Lynceo.) Talao et Lynceum prudentes fecit principes Iupiter. De Talao in oda præcedenti nonnihil dictum. Lynceus item Argivus rex ad maiores Persei ratione matris pertinens, ut Scholia: ut Pausanias, referente Erasmo in adagio, Lynceo perspicacior, Danaï successor. f **C** Tum enim facie Amphitruoni.) Quum Iupiter cum Alcmena concumberet, nox ea aliarum trium noctium longitudinem adeptæ est. Unde Hercules trinocitio illo conceptus, dicitur apud Lucianum $\varphi\ \varphi\ \nu\ \pi\ \nu\ \omega\ \tau\ \epsilon\ \iota\ \alpha\ \omega\ \rho\ \omega$. Ex Ioue Herculem, ex Amphitruone in sequenti nocte Iphiclé Alcmena peperit. g **C** Cuius per Olympi uxor.) Digreditur ad immortalitatem Herculis. Hebe, inquit, filia Telææ, id est Iunonis, uxor est Herculis. h **C** Telian.) Hebe filia Telææ. Pubertas filia est perfectionis. Perfectio generat pubertatem apud superiores. Hoc est, qui semper in felicitate fruuntur, pubertatem habent: id est, semper uigent et florent in marcescibili ætate. Teliam autem ipsam Iunonem uocat. Aeschylus $\epsilon\ \pi\ \iota\ \beta\ \epsilon\ \tau\ \iota\ \kappa\ \omega\ \varsigma$ Iouis sororem et coniugem $\tau\ \epsilon\ \lambda\ \epsilon\ \alpha\ \nu$ salutatur, inquit, $\eta\ \gamma\ \epsilon\ \tau\ \epsilon\ \lambda\ \epsilon\ \alpha\ \nu\ \zeta\ \upsilon\ \nu\ \omega\ \varsigma\ \delta\ \nu\ \alpha\ \iota\ \alpha\ \delta\ \acute{\alpha}\ \mu\ \alpha\ \rho$. Iuno Telia, hoc est, perfecta Iouis gemialis coniux. Nuptiæ humanæ uitæ et societatis perfectionem apparant.

STROPHE II. COLON XI.

^aProinde antea me sermo defecerit, quàm omnia præclara enarrauero, quæ Argiuū delubrum ^btenet. ^cCæterum excedere modum in rebus, graue est hominibus. ^dAttamen excita lyram, luctarumque curam accipe. ^eCertamē enim æreum, populum ad litandum Iunoni hortatur, ad præmiorumque iudicium, ubi Vliæ filius Thiaeus uictoria insignis, bina uice fortunatorum laborum obliuionem nactus est.

Obtinuit item^ggræcum quondam in Pytho-
ne exercitum fortuna concomitatus : & Isthmici
& Nemei certaminis uictor,^h coronam Musis,
unde hymnorum occasionem sumant, dedit. Ter
inⁱponti quidem portis bonam sortem adsequu-
tus, ter item in uenerandis campis^k in Adrasteis
pascuis. Iteratio.

a (¶ Proinde antea me sermo.) Insignia Argiuorum facinora uoto & ab
impossibili claudit. b (¶ Caterum excedere modum.) Rationem conclu-
sionis reddit. c (¶ Attanen sonorâ excita lyram.) Ad ipsum uictorem
Thieum nunc citharam dirigit. Non sic, inquit, ab Argiuis mihi maioribus dis-
cedendum, ut nō posteriores etiam recorder, quorū de numero hic est Thieus.

d (¶ Certamen enim æreum.) Iunoni sacrum certamen in Argo agitur,
Hecatombæa, nomen habens à centum bubus : in ea enim panegyri centum bu-
bus Iunoni litabant. ἡεκάτα dicebantur etiam hi ludi, quod perinde sonat ac si
dicas Iunonia. In hisce ludis Thieus lucta uictoriam obtinuit. Aereum certa-
men dicit, uel metaphoricôs pro forti, uel quod ærea arma, uictorie præmium
erant. e (¶ Bina uice.) Bis uictoriâ in Hecatombæis retulit. Periphra-
sis enim uictorie est, à fructu. Victorie enim dulcedo efficit, ut laborum ante ui-
ctoriam tolerantium obliuiscantur. f (¶ Fortunatorum laborum.) Græ-
ce est εὐφρόων, hoc est, faciliū. Victoria enim parta, labores qui præcesser-
unt, & faciles & iucundi sunt. Legitur & εὐφρόων, hoc est, iucundorum.

Dulcescunt enim post obtentam palmam labores. g (¶ Græcum in Py-
thone exercitum.) Id est, antagonistas Pythij certaminis : à Pythia uictoria
eum predicans. h (¶ Coronam.) Pythiam & Nemeam. Musis dedit
occasionem, ut Pythiam & Nemeam eius uictoriam celebrarent. ἀπόραα co-
lere : ut supra poëtas Pieridum nominauit ἀπόραα, id est, cultores.

i (¶ Ponti portis.) Repetit quod dixit, & clarius exponit. Ponti portæ,
est periphraasis Isthmiorum. k (¶ In Adrasteis pascuis.) Periphraasis
Nemeorum. Ter uictoria potitus est in Nemeis, quæ sunt à septem apud The-
bas instituta, quorum Adraustus unus est.

^aJupiter pater, quæ mente quidem expetit, ore
conticet. ^bOmnis autem operū finis & consumma-

» matio in te est, 'neq; ignauo corde adferens au-
» daciam à te gratiam petit.

EPODOS, COLON XII.

^dCognita Deo cano, ' & ei qui circa summorū certaminum cacumina inuigilat. Supremum autem Pisa Herculis institutum habet. Suaues cerate uoces dilucide^g in festiuitatibus Atheniensium bina ipsum uice^h per interualla laudauere. ' Terra uero igni adusta, ^kfructus oliuæ ad Iunonis magnanimum populum accessit in uarietatis uasorum septis.

a (Iupiter pater.) Apostrophe ad Iouem, qua & Vliæ filium Thicum Olympiam etiam uictoriam optare dicit, non sine labore quidem, quum citra laborem ea constare non possit. Attamen adeo uerecundus est, ut non audeat palam eam à te uictoriam postulare. b (Omniis autem operum.) Est gnomè, qua uictoriam in Iouis nutu consistere uere dicit. c (Neq; ignauo corde.) Et animo & corpore robustus tuum implorat auxilium, ut circulum Græciæ ludorū absoluat, per te Olympia etiam uictoria accepta. d (Cognita Deo cano.) Suspicionem falsi præoccupat. Iupiter Olympiorū præses me uera dicere nouit. e (Χῆσις pro κῆσις.) Ad Thicum refertur melius. Hoc est, & Ioui cognita cano, & ei non inexplorata, qui certat summa certaminum culmina conscendere, hoc est, Olympiam uictoriam obtinere.

f (τῆμόν.) Doricum est, pro θεσμόν. Hercules enim Olympiaca instituit, ut in Olympiacorū origine subindicatum. g (In festiuitatibus Atheniensium.) Id est, Panathenæis, quibus nomen est ab omnium Atheniensium uel Atticorum solenni cōuentu: unde etiam Isocratico Panathenæico nomen est inditum. h (ἀμβολάλας.) Hoc est, non uno tempore, sed per interualla. παραπλήν ἀμβολῶν, hoc est, à dilatione, uel procrastinatione, uel reiectione. i (Terra uero igni adusta.) Quid præmij ex uictoria Panathenæorum retulerit, hydriam, aqualem, uel urceum oleo plenum. Primum hic est ἀσὺν δὲ τῆς, dum ait: Terra uero igni adusta, fructus oliuæ, pro, & fructus oliuæ. Deinde, Terram igni ustam, ipsum urceum, qui igni consolidatur & induratur, dicit. Vas enim fictile primum ex luto fingitur, deinde igni consolidescit. Vel pro arce uase accipit: æs enim primum è terrea materia

na conflatur, deinde ex ere uasa funduntur. **k** (Fructus oliuæ.) Est ipsum oleum. Dabatur aut præmij loco uictori Panathenæico, uas eretū, oleo re fritū: quod Minerva olei inuentrix fuerit. Nec ulli nisi uictori ex Attica oleum euehere licebat: quod uas pulchre pictura, ut par erat, exornatum conspiciē batur. Summa, Thieus Panathenæorum uictor, uas oleo oliuarum refertum Athenis Argum pertulit.

STROPHE III. COLON XI.

^a Sequitur autem Thiaæ, ab auunculis mater nis celebre genus uestrum gloria certamina de cens, unā cum Gratijs & Tyndaridis frequenter. ^b Atqui dignus ego iudicari queā, Thrasycli Antiaēq; cognatus existens, in Argo, non occultare oculorum lumen. ^d Quot enim uictorijs diues illa urbs Præti floruit: ^c Corinthiacis iugis & Cleo næos apud uiros quater uictoria conspicua fuit.

ANTISTROPHE, COLON XI.

^g Sicyone uero argenteis phialis uino aptis ho norati recesserunt Argos. ^h E Pellene induti ter gum molli purpura redierunt Argos. ⁱ Verum æris indicare multitudinem uires meas excedit: maiore enim ocio indigeret, enumerare quantū æris ^k Clitor, Tegea, Achæorumq; excelsæ ur bes, quantum deniq; ^l Lycæū, prope Iouis aram contulerint, ubi tum manuum tum pedum robo re ^m uicerunt.

^a (Sequitur autem Thiee.) Amatri maioribus. *μῆτρων* est matris fratres et maiores significat. Genus tuum, inquit, ô Thiea clarum est, matris nomine, cuius cognati Antias et Thrasycles nonnihil ad Castros et Pollucis stirpem pertinent, quemadmodum subiungit. **b** (Atqui dignus ego.) Hec poeta in persona Thieæ dicit per prosopopœiam, uel *μῆτρον*.

^c (Non occultare oculorū lumen.) Quum uictoriam, inquit, ego Thiæ as obtinuerim in Argo, meorum oculorum fulgorem non occultauero: id est,

non defigant in terram oculos ceu deuictus, sed libere circumspiciã, uictoris instar. Solent enim fontes & rei & noxij & deuicti, pudore suffusi, & caput & oculos in terram declinare, non libere circumspicere ausi. d ¶ Quot enim uictoris diues.) Ad Argi laudem redit, ipsum à Thiei maiorum uictoria extollens. Urbem Proxi hic Argos appellat, quam principio huius ode Danai ciuitatem nominauit. Proetus enim Abantis Argiuorum regis filius, patri in regno successit. e ¶ Corinthiacis secesibus.) Hoc est, Isthmij ludis uicerunt Thiei maiores. f ¶ Cleoneos apud uiros.) Hoc est, in Nemeis ludis. Cleone enim, ut Plinius refert lib. 6. cap. 6. & Clitorium Nemeam regionem includunt. A Cleonis, leo Cleoneus, ab Hercule apud Molorchum pastorem hospitem agente, interfectus dicitur. Atq; ipsas Cleonas pro Nemeis hic ludis accipit. g ¶ Sicyone.) Ut in Pythijs Sicyonijs argenteæ phialæ niceterij loco sint datae, quum è præcedenti ode planum sit, nõ est necessum eadem hic repetere. h ¶ Pellene.) Ciuitas Achæie est Pellene, ut Stephanus & Plinius lib. 4. cap. 6. memorat. Aguntur aut Pellene Dijs, à Ioue nomen gerentia festa, uel Theoxenia. Certaminũ quæ illic agebantur præmiũ erat chlamys uel chlæna, uestis qua hybernũ frigus arceatur, ut in Olympijs etiam traditur. i ¶ Verum æris.) Acris, hoc est, æreorũ præmiõrum uel armorum ex ære factorum. In plerisq; nanq; certaminibus lebetes, & ærea scuta dabantur, uictoriæ merces. k ¶ Clitor & Tegea.) Vrbes sunt Argolicæ. Tegeam Stephanus in Arcadia recenset. l ¶ Lyceum.) Lyceum Arcadiæ montem Plinius lib. 4. cap. 6. tradit, in quo Iouis sit delubrum. Stephanus Lycæã urbem Arcadiæ ex Theopompo refert: fortasse hanc ipsam Pindarus intelligit: etsi genere uariant. Theopompus enim τὴν Λυκαίων, Pindarus τὸ Λυκαίων habet. Fieri potest quod proxime Lyceum montem eiusdem nominis urbs Λυκαία habitata sit. Enimvero quid attinet hic multa coniecturare? m ¶ Vicerunt.) Manuum robore, periphrasis est pugilatus. Pedum robore est periphrasis iussus. Manuum robore & pedum, ipsi sunt & pancratium intelligi potest.

EPODOS, COLON XII.

^a At Castore cum fratre suo Polluce ad hospitium diuertente, apud cognatũ tuum Pamphaën,
^b non mirum est uestro generi insitum & agnatũ esse, ut bonos Athletas proferat, ^c postquam latè patentis Lacedæmonis moderatores certaminũ
 fortem

sortem ac lætitiã cum Mercûrio & Hercule ad-
ministrant: ^a Siquidem ñ ualde bonos uiros cu-
rant, ac fida deũm soboles existunt.

^a ¶ At Castore cum fratre suo Polluce.) Acognato uel maiorũ uno Pam-
phaë effert Thieum: cõmemorans tanta iustitia & pietate Pamphaën prædi-
tum fuisse, ut Tyndaridæ ad eum diuerterint, nempe quando alternis iam in cœ-
lis, iam apud homines agunt. Tum enim diuerterunt ad Pamphaën, ad genus
Thiei pertinentem, quando immortales illi fratres Castor & Pollux in terris
agunt. Quomodo uero alternis aliàs in cœlo, aliàs in terra, uel sub terra agant,
& Homerus indicat, dum inquit:

ἄλλοτε μὲν ζῶσσι ἐτὸρὴ μέροι, ἄλλοτε δ' αὖτε

τεθναῶσι, πῦλιν δὲ λελόν χασίϊα θεοῖσι.

¶ Pindarus hoc loci

subijcit. Porro in tertia Olympiorum ode Castor & Pollux amantes hospitum
prædicantur: ac in panegyri Theoxeniorum dij hospitio & expectabantur &
suscipiebantur. Fieri ergo potest, quod & hoc loci Pindarus à Pamphaë in
Theoxenijs Tyndaridas hospitio susceptos putet. Magnam autem eius homi-
nis & pietatem & religionem esse operæ præciũ fuerit, ad quem dij diuertant.
In sacra Bibliorum historia (quæ enim & eius hic nõ liceat meminisse) Abra-
ham & Lot & angelos & Deum exceperunt in domum suam, id quod & ad
Hebræos Epistola testatur, II. cap. Illi diu patriarchæ uerè Theoxenia cele-
brarunt: quorum respectu Argiuorum Theoxenia à Tyndaridis instituta, som-
nium sunt & umbræ somnium. Christiani Theoxenia agunt quoties καὶ τὸν
λόγον θεοῦ τῆ καρδίας ἐαυτῶν ἐγκλείουσι, καὶ τῆ τῶ κρείττερος πρᾶξι
ἔχωνται. Verum hæc aliò pertinent. b ¶ Non mirum est uestro.)

Quia Pamphaës hospitio excepit Tyndaridas, ideo eorum beneficio, uestro
Thieæ, inquit, generi uictoria certaminum confertur. c ¶ Postquam late-
patentis.) Tyndaridæ dispensant lætitiã & conuiuia, quæ uictores concer-
nunt, unã cum Mercurio & Hercule. Sunt enim illi certaminũ in Argo dispen-
satores, uel præsides Hecatombæorum. Hinc paulò ante dixit: Sequitur autem
Thieæ ab auunculis maternis celebre genus uestrum gloria certamina decens
cum Gratijs & Tyndaridis frequenter. hoc est, Castris & Pollucis & Gratia-
rum beneficio. d ¶ Siquidem ij probos uiros ualde curant.) Amorum
sinceritate Thiei maiores extollens, bonos uiros Tyndaridis curæ esse dicit,
ac pariter fidem & amicitiam illorum ad memoriã reuocat. Fratres illi ge-
mini, ut erga sese ipsi fideles extiterunt, sic erga suos cultores nihil non benefi-
ciorum conferre solent. Sic & uobis ò Thieæ cõmodant.

STROPHE III. COLON XI.

^aPermutantes enim alternis diem quidem alteram charo patri Ioui tribuunt, alteram uero sub occultis terræ locis ^bin Therapnes cōcauitatibus eandem subeunt mortem: ^cpostquā hanc uiuenti rationem Castore in bello pereunte, Pollux eligere maluit, quā solus deus esse, & in cœlo sine fratre agere. ^dHunc enim Idas boues surripientē conspiciens, æreæ hastæ acumine sauciauit.

ANTISTROPHE, COLON XI.

^eA Taygeto ^fpede radians ^gLynceus in stipite quercus sedentes conspexit. Siquidem omnium hominum longe acutissimi uisus erat Lynceus. Deinde subito, celeri cursu ad eos geminos fratres peruenerunt, & ingens repente opus perferunt, grauiacq; manibus perpessi sunt à Diolciris ^hAphetidæ. Mox enim prostrato Castore Ledæ filius adfuit, persequens Apherei natos: at illi prope patris sui tumulum restiterunt.

EPODOS, COLON XII.

Vnde arreptam ⁱDitis statuam, politam nempe petram, Pollucis in pectus iniecerunt: cæterū neq; cōtundere, neq; cohibere ipsum potuerūt. ^kExcandefactus igitur celeri iaculo, in Lyncei latera ferrum traiecit. ^lIupiter deinde in Idam igniferum fumidumq; deiecit fulmen, sicq; unā exurebantur & interibant ambo. ^mAdeò difficile est, fortioribus repugnare uelle.

STROPHE V. COLON XI.

Ilicet ad fratris uiolentiam reuersus Tyndaris

des, nondum planè mortuū, sed adhuc anxie respirationibus rigentem reperit. Calentibus itaq; Id est, respirantem & palpitantē. lachrymis profusis, & gemitu facto repente clamauit: "Iupiter pater, ecquis tantorum luctuum finis erit? Et mihi cum hoc infligas mortē o rex. Orbato enim amicis uiro omnis abit honor. Iam & pauci mortaliū in afflictione fideles iueniunt,

ANTISTROPHE, COLON XI.

" Qui laborem & curam amici suscipiant, aut leuassint. Sic dixit. At Iupiter sic orsus contrā, id uerbi proloquutus est: ° Tu quidem mihi filius es, illum uero deinde Tyndarus heros matri tuæ appropinquans, maritus ipse, mortale semen stil lauit. Sed age tamen, horum tibi optionem do: Siue mortem fugiens, iuuissimāq; senectam, in Olympo malis agere, unā cum Minerua, cruentoq; Marte,

EPODOS, COLON XII.

Est harum tibi rerum fors. Sin circa fratrem pugnando, in omnibus tuis cum eo æque diuider cogites, partim quidem sub terra delitescens spiraueris, partim uero in aureis cœli ædibus. Hæc ubi fatus esset Iupiter, non duplex animo consilium Pollux uoluit, presoluit statim oculum, dehinc uocem reduxit armati adeoq; fortis Castoris.

a ¶ Permutantes enim alternis.) Ad Castoris & Pollucis fata digreditur, mutuā illorum fidem & amicitiam exponens. Hac enim ratione distributā inter ipsos immortalitatem, ut altera die apud superos, altera apud mortales in terris agant: iuxta Pindari sententiam. b ¶ In Therapnes.) Therapne

Laconicæ oppidum, cuius & supra in Olympijs facta mentio, & alijs passim Pindaricis, & Encomio Helenæ apud Isocratem, ubi Castor & Pollux & Helena in lucem sunt progeniti. Sunt qui pro Lacedæmone accipiant: de qua satis in tertia Olympiorum ode.

c (Postquam hanc uiuendi.) Modum hanc historica narratione subiungit, quo Castor & Pollux alterna uita & morte potantur: uel, alternis diebus & in celo & terra agant.

d (Hunc enim Idas.) Historia de Castoris interitu plana est apud Pindarum, ut ob abactos sursus reptosque boues interierit. Scholia uero hunc ad modum Tyndaridarum fata tradunt. Lynceus & Idas Apherei filij, Leucippi filias Phœben & Elaram in uxorem ambierunt: ad horum nuptias inuitati Castor & Pollux, sponsas illas abreptas abduxerunt. Hinc exorto nuptiarum causa prælio, Castor occiditur.

Deinde Pollux utrunque fratrem, Iouis patris fulmine adiutus, interemit.

e (A Taygeto.) Mons est Laconicæ Taygetum. Stephanus.

f (Pede radians.) Propter uelocitatem, pede fulgentem Lyncea appellat, metaphoricôs.

g (Lynceus.) Hic Lynceus est de quo prouerbijs Lynceo perspicacior.

h (Aphetidae.) ἄφαιτιδαί, patronymicum ab ἄφαιος ὄβς. Idas & Lynceus Apherei filij.

i (Ditis statuam.) Ditis statuam, lapideam columnam appellat, quod uita defunctis erigatur, qui in Ditis regia recubant: id est, qui mortui sunt. Euulsam ergo statuam à monumento patris sui Apherei, in Pollucem proiecerunt.

k (Excandefactus.) Lynceus ferro Pollucis traiectus.

l (Iupiter uero in Idam.) Idas filiam Iouis ictus, perijt ob interfectum Castorem.

m (Adeo difficile est.) ἄδωφώνημα, gnomen inclusam habens & prouerbijs. Aphetidae sese præstantioribus congressi interierunt.

n (Iupiter pater.) Precatio ad Iouem Pollucis.

o (Tu mihi quidem filius.) Iupiter optionem dat Polluci, ut uel solus immortalis sit, uel immortalitatem suam cum fratre Castore æque partiatur.

p (Resoluit oculum.) Iupiter oculos Castoris clausos morte resoluit, & ad uitam restituit.

ARISTAGORAE PRAESIDI TENEDIO,
FILIO ARCESILAE, ODE XI,
STROPHE I. COLON VI.

^a Vesta Rheæ filia, Iouis altissimi, eiusque germanæ dominatione & regno æqualis Iunonis, soror, ^b quæ Curiam inhabitas, benigne quæso tuum

ad ista

ad thalamum Aristagoram suscipe, illiusq̄ prope splendidum sceptrum à cōsilijs benigne complectere, ^d qui te uenerantes iuste administrando conseruant Tenedon,

ANTISTROPHE, COLON VI.

‘Sæpenumero quidem libaminibus atq̄ sacrificijs primam dearum colentes. Ipsis quidem cithara & carmen personat, ^g hospitalisq̄ Iouis exercetur ius in æternis eorū mensis. ^h Quare cum laude & gloria duodecim mensium interuallum lato corde perage.

ENARRATIO.

Primum inscriptio explicanda breuiter. Inscripta est hæc ode Prytanid Tenedo, hoc est, gubernatori, uel administratori Tenedi insulæ. Scholia alteram Tenedon Troiæ esse tradunt, de qua et latinus Poëta:

Est in conspectu Tenedos notissima fama

Insula diues opum.

Alteram Lybiæ. Stephanus unam esse Sporadum testatur, à Tenno et Amphitheca uel Hemitheca Cycni liberis, cœu τῶν ἰσθμῶν, hoc est Tenni sedem: ex Hecatæo id referens. Hæc antea dicta est Ἰσθμῶν ὄρεος. Est et altera Tenedos apud Lyciam: uel, ut Apollodorus, in Pamphylia est. A Tenedo prouerbia sunt, Tenedius tiben, de mendaci teste. Tibicinem enim Philonome ad Cycnum perduxit, qui testificaretur Tennē ipsam uoluisse comprimere. Et aliud adagium, Tenedia bipennis, de crudeli iudice et legislatore: à rege quodam Tenedio, qui quum legem sanciuisset, ut in adultorio deprehensus securi percuteretur, in filio suo ἐπὶ αὐτῷ φάσκειω comprehenso, eandem legem inuiolatam seruauit. Hæc ex Stephano. Verum de his adagijs Erasmus abunde disputat. Tenedum aut̄ hic intelligit, quæ est in Lesbos. πρυτανίδ. Quis Prytanen uocet, in ipsa enarratione primæ Strophes in dictione πρυτανείου planum fiet. Iam ad argumentum stylum uertamus.

Aristagoram itaq; ab administratione sua, à suorum item consiliariorum ius Argumentum. sitia, pietate et hospitalitate prædicat: deinde à parente Arcesilao, à luctu et tum. pancratio, à maioribus Pisandro et Menalippo: ad liberalitatē tandem ipsam clanculum adhortans. Cæterum neq; hanc odam Didymus Nemeonicis adscri-

bendam putat : quandoquidem id ex eo satis colligatur, quod iam gubernatore
laudat, qui tamē olim in adolescentia sua, lucta & pancratio palmā obtinuerit:
cuius eius uictorie & iam meminit, acclamans gubernanti hoc epinicio.

a (O Vestā Rheæ filia.) Quia Aristagoras hic *πρυτάνης*, hoc est,
gubernator & administrator Tenedi erat, ideo ad *ἔτυμον* uocis respiciens
Pindarus, orditur à Vestā dea illa, quæ τὸ *πρυτανείον*, siue τὸ *ἔσιον*,
hoc est, focus incolit. Porro apud Athenienses quinquaginta ab unaquaq; tri-
bu delecti uiri, qui, quæ à Senatu decreta essent, persequebantur, dicebantur
πρυτάνεις, ut Arpocratio ex Aeschine indicat. Hinc metaphorice simplici-
ter pro administratoribus, ut hoc in loco, usurpantur *πρυτάνεις*. Hinc *πρυ-
τανείον* multitudinis numero Isocrati pecuniam significat, quam & reus &
actor deposuerunt in iudicio : ut idem Arpocratio testatur. Pindaro uero hic
τὸ *πρυτανείον* domum illam senatoriam, uel edes magnificas quas immora-
tur *πρυτάνης* ualet, more nominū in *ἔσιον*, quæ ferè locum sonant & recte
ptaculum alicuius rei, ut *ἔχθροτροφεῖον*, *μυσεῖον*, *ἀδρμῆιον*, *κρηῖον*.
Quantū Scholia τὸ *πρυτανείον* dici putent ueluti *πυριταμῆιον*, hoc
est, ignis promptuarium. Vel mutatione *ε* in *π*, ceu *βρυτανείον*, *πυρὰ τὸ
βρύπ*, quod est augete seu crescere uel florere, quod in Prytaneo focus &
floreat & splendeat. Græcis *ἔσια* dicitur: hæc ut Homerus in hymno in Dia-
nam canit, perpetua uirginitate conspicua est, & deorum & hominū amplas
domos inhabitat, ut idem Homerus in hymno *ἔς ἔσιον* cōcinit, ubi & Satur-
ni eam filiā nominat. Iam Rheæ Saturni uxor est, ideo recte à Pindaro et Rheæ
filia uocatur. Hæc à ueteribus numinis loco culta, & à Romanis in templum
Victoriæ collocata, æterni ignis præses fuit. Et quia Vestā semper uirginitate
gaudet, ideo & uirgines ei consecrarunt Romani, quas eo in Vestæ ministerio
uirgines semper permanere necessum erat. Vestales illæ puellæ dicebantur.
Ouidius per Vestam ignem intelligendum docet, dum ait:

Nec tu aliud Vestam quàm uiuam intellige flammam,

Nataq; de flamma corpora nulla uides.

Iure igitur uirgo est, quæ semina nulla remittit.

Ipsa *ἔσια* Latia

nis etiam Lar est & focus. Atqui dum æternus ignis firmamenti, Sol, Luna &
stellæ hunc mundum semper suo iubarē illustrent, fieri potest quod ueteres per
τὸ *ἔσιον* æternum Dei lumen, siue Solem, siue rectius ipsum Deum intellex-
erunt. Solet autem in deorum delubris & principum optatiumq; pergamis
focus esse lucidior, & ignis rutilantior : ideo non in scite optatam Aristagorā
laudans, cuius focus minime est frigidus, quin potius rutilo Vestæ igni renidet,
à Vestā dea, edes eius suā benignitate claras reddente, principium ducit. Schema
est

est decessis. Vestam enim deam precatur Pindarus, ut ad suam thalamū & suam sedem Aristagoram suscipiat. **b** ¶ *Quæ curiā inhabitas.*) Prytanēia, hoc est, magistratum, atq; ipsas magnificas ædes administratoris Aristagoræ curas & colis. *πρυτανείου* apud Aristophanem in Nebulis & Equitibus domus erat Athenis senatoria, in qua qui magno beneficio rempublicā affecissent, publicis sumptibus alebantur. (der herren stub.) Pindarus metaphorice pro quacunq; splendida gubernatoris æde accipit. **c** ¶ *Illiusq; à consilijs.*) Rogat ut & Vesta nedum regnantem Aristagoram, sed eius etiam consultores, in suam curam recipiat. **d** ¶ *Qui te uenerantes.*) A pietate & religione prædicat cum Aristagoram, tum eius *συμφορὰς*. **e** ¶ *Sæpe numero quidem libaminibus.*) Et hæc ad pietatem pertinent. *πολλὰ δὲ κνίωσα*, hoc est, sæpe etiam pinguedine seu nidore, hoc est, ipsis sacrificijs. Nidore enim est uictimæ & sacrificij indicium. Ex consequenti antecedens intelligitur. **f** ¶ *Primam dearum.*) Ipsam Vestam, à qua hic sumpsit exordium. Vel ideo primam, quod uictima & sacrificijs gaudeat Vesta.

g ¶ *Hospitalis Iouis ius exercetur.*) Id est, hospitales sunt. Iupiter hospitalis est, eo quod hospites & peregrinos curet, nolit eos iniuria affici, sed amicè tractari. **h** ¶ *Proinde cum laude & gloria.*) Interuallum duodecim mensium, est *πενήντα* anni. Hinc apparet magistratum & functionem Aristagoræ annuam fuisse. Estq; *δύχῃ*. Optat enim ut feliciter in suo magistratu eum annum transigat.

EPODOS, COLON IX.

Præterea uirum illum Arcesilan parentem, admirandum illud corpus ^b cōgeneremq; Atre-
 miam beatifico. ^c Sin quis cum diuitijs, tum forma
 præstiterit alijs, inq; certaminibus primas tenēs
 uires suas demonstrauerit, is & sese mortalia cir-
 cunferre membra, & terrā se olim fatis ordinan-
 tibus subituum meminerit.

STROPHE II. COLON VI.

Huiusmodi bonos principes & magistratus, bonorum ciuium præconijs euehi conuenit, ac mellita, illorum gratia, fabrefactaq; carmina con-

cinere. Verumenimvero^d quū è uicinis sedecim essent colluctatores, solum Aristagoram, patri amq̃ eius lucta & magnifico pancratio celebrē, splendidæ uictoriæ coronauerunt.

a ¶ Præterea uirum illum Arcefilan.) Parentem Aristagoræ Arcefilan uehit laudibus: uel à patre Aristagoram laudat. b ¶ Congenerem Atremiam.) ἀτρεμίωτε σὺ γοῶν, hoc est, congenerem Atremiam. Est enim ambiguum, ut Scholia referunt, num ἀτρεμίας sit fratris nomen, uel Atremia sororis: uel an simpliciter ἀτρεμία pro ἀφοβία, hoc est, fortitudine accipitur. c ¶ Quod si quis cum diuitijs.) Gnome est, qua eos & summa seueritate præditos adseuerat, & suæ sortis iuxta admonet, ne maiora porro querant, simulac formam, diuitias, & palmam certaminum obtinuerint: quales sententias supra sæpe protulit. Meminerint, inquit, diuites & potentes huius terræ, sese homines, nō deos esse: nec ob suam efferrantur fortunam sequundiorum, sed ita se gerant, ut se mortales esse cogitent. Gnome est parænetica, cōmonesciens uictorem, & gubernatorem Aristagoram, ne nimium fortuna sua efferratur. d ¶ Quum è uicinis sedecim.) Inter sedecim antagonistas solum Aristagoram & lucta & pancratio uicisse, idq̃ iuuenem, in uicinatorum ludis, nō in sacris illis quatuor certaminibus, adserit.

ANTISTROPHE, COLON VI.

^aSpes uero parentum segniores, pueri uires retinuerūt quo minus Pythone & Olympiæ certaminum periculum faceret. ^bPer sanè ipsum iurandum, ac meam existimationē, circa ^cCastaliam ac ^dnemorosum Saturnij montem ueniens, pulchrius profectò præ certantibus reliquis collegis redijisset.

EPODOS, COLON IX.

Ad quinquennem panegyrim, Herculis nimis rum institutionē lætus se contulisset, comam pureis ramis religatus. Cæterum ^calium quidem ^amortalium mente carentes gloriationes ab hone

stis deiecerunt. Alium uero de robore suo desperantem à proprijs & præsentibus bonis aberrare fecit animus inaudax, ceu manu ab arduis rebus hominem retrahens.

^a ¶ Spes uero parentum segniores.) Qui factum sit, quod Pythijs & Olympijs ludis non sit adsecutus palmam. Parentes, inquit, timidiore, ueriti sunt, ne non obtineret uictoriam, hinc domi eum retinuerunt. Alioqui si ludos eos accessisset, haud dubie uictoria conspicuus in patriam suam fuisset reuersus. Ideo etiam subiicit: ^b ¶ Per sanè ipsum iusiurandum.) Nihil certius est inquit, quam eum prærepturū cæteris fuisse palmam, modo parentes eum non essent remorati. ^c ¶ Castaliam.) Castalia fons Heliconis prope Pythionem uel etiam Delphos. *περίφραστικὸς πύθια* intelligit. ^d ¶ Nemorosum Satiurnij montem.) *περίφρασις* Olympiorum. Cumulus est & collis Saturno sacer apud Olympiam. Nemorosus collis, propter oleas, quas illic Hercules ab Hyperboreis asportatas plantauit. ^e ¶ Alium quidem mortaliū.) Sententia est, qua cum audaciam damnat, tum timiditatem uel pusillanimitatem. Audacia & uana gloriatio non est laudabilis: ea enim bona quæ ante pedes sunt remouet, dum maiora quàm par est affectat. Pusillanimitas rursus dampnanda, quod ab arduis rebus fortem animum retrahat. Medium in omnibus rebus est optimum. Non audacem, non desperandum, sed fortem esse conuenit. Peccarunt parentes tui Aristagora in altero extremorum, nempe in timiditate. Non satis fortes extiterunt, dum ad Olympiam & Pythonem sunt ueriti mittere.

STROHPE III. COLON VI.

Coniungere ualde facile tū erat Pisandri quondam à Sparta sanguinem eum esse. ^b Ab Amyclis ille perrexit cum Oreste armatas Aeolensium copias huc reducens. ^c Sed & iuxta Ismeni fluentia Aristagoræ genus à Melanippo materno auopendere, coniecturare non erat difficile. ^d Antiquæ ita uirtutes

ANTISTROPHE, COLON VI.

Auferuntur, ^e robur hominū, permutatæ gene

- „ rationibus ^f Necq; deinceps nigra tellus in prom
 „ ptu fructum dedit, nec arbores singulis annorū
 „ reuolutionibus, bene olentem florem ferre diuis
 „ tijs similem uolunt nisi per alternationē. Eodem
 „ pacto mortales hominum uires ducit

EPODOS, COLON IX.

- „ Fatum, ^g At ex Ioue homines finis manet: illum
 „ non prænoscimus, non ob oculos ponimus, sed
 „ fastuosi incedimus, multas res in animo nostro
 „ uersantes. Sed membra nostra ^h impudenti spei
 „ alligata sunt. Prudentiaq; & remoti consilij flu
 „ xus à nobis remoti sunt. ^k Ergo lucri modum ue
 „ nari opportunū ac decorum est. Amorū nanq;
 „ quos consequi nequeas, uehementiores insanitæ
 „ fuerint.

^a (Conijcere ualde facile erat.) Ex uirtute Aristagoræ facile cognosci poterat, eum Pisandri nepotem esse, uel à Pisandro genus ducere, à forti nimis rum principe. ^b (Ab Amyclis.) Qualis Pisander fuerit, & quid gesserit, paucis ostendit. Pisander, inquit, Amycleus uel Spartiatus cum Orestes Lacedæmonie in Aeoliā migravit, ibiq; Tenedon Lesbi urbem incoluit, ex qua oriundus est Aristagoras. Hinc ergo colligitur, Tenedon hanc Lesbi urbem uel etiam Aeoliæ esse. Vt uero Orestes in Aeoliam coloniam deduxerit, Hellanicus in primo Aeolicorum prodidit memoriæ, ut Scholia testantur. ^c (Sed & iuxta Ismeni.) Genus paternū ad Pisandrum Spartiatam, maternum ad Melanippum Thebanum refert. Ismenus autem Bœotie fluius est prope Thebas, ubi Adrastū copie cum Thebanis pugnantes corruerunt, ut in 9. Nemeorum ode subindicabamus. In eo prælio Melanippus aduersus Tydeam manū conseruit, ubi adeo in eum excanduit ab ipso uulneratus Tydeus, ut ab Adrasto interfecti cerebrum exorberet. Ea crudelitate permota Minerva, immortalitatem ei, qua donarat illum, ademit. Priscum ergo Aristagoræ stemma est, à matre ad Melanippum illum Thebanū pertinens: quem pium etiam esse oportuit, quum Minerva eius causa immortalitate Tydeam priuarit. ^d (Antiquæ uirtutes.) ἐπιφώνημα est, quo patrum & maiorum uirtutes in posteros atq; nepotes

potes transfundi ait. e ¶ (Robur hominum.) Appositio. Antiquæ uirtutes, quæ sunt ipsa fortitudo & robur bellicum. f ¶ (Neq; deinceps nigra tellus.) Probat exemplis, non semper, neq; simul bona proferri, neq; præclaræ geri posse. Nigra tellus solet esse pinguior & fertiliior alterius coloris aruis: & interim tamen neq; illa semper optimas fruges producit, sed omnia per alternationem & intermissam quietem, progenerantur copiosius. Itidem arborum foetus sese habet. Eundem ad modum fortitudo & reliquæ mortalium uirtutes, non in omnibus liberis & nepotibus emitescunt, sed alias absconduntur, alias caput denuò erigunt. Sic tametsi à Pisandro & Melanippo, uiris & ducibus uirtute claris, pauci rebus gestis celebres effulserint, uirtus tamen non est extincta planè uirtus: unus enim Aristagoras maiorum suorum inclyta studia ad uitam reuocauit, & per sese restituit. g ¶ (Atqui ex Ioue homines finis manet.) Hortatur Aristagoram, ut non felicitatis suæ nomine efferratur, sed cogitet sese mortalem esse. h ¶ (Impudenti spei.) Hoc est, nos plura semper nobis pollicemur, quàm possumus consequi. i ¶ (Ergo lucri modum uenari.) *Ἐπιεικὲς* est, qua cōmonefacit administratorem Aristagoram. Ne quæras, inquit, plura uel maiora, qui in ea felicitate & dignitatis fastigio constitutus es, propter sedecim coronas, quas lucta & pancratio passim in Græciæ certaminibus, (licet non periodicis, hoc est, sacris & quatuor illis generalibus) adeptus es: iam beatus es, opulentus es, reipublicæ habenis moderaris: ne ampliora desideres, sed his cōtensus acquiesce, & effice, ut uirtutes tuæ per poëtas & Lyricos decantentur, tum plus gloriæ nancisceris, quàm opum accumulatione: clanculum, ut in argumento moueui, ad liberalitatem eum inuolans.

ENARRATIONVM IO. LONICERI IN
PINDARI NEMEA
FINIS.

HERODOTO THEBANO,
ODE I.

STROPHE I. COLON VII.

^aATER mea, ^baureo scuto in si-
gnis Thebe, ^copus tuum omni
negocio præstantius iudicabo.
^dNe mihi obsecro irascat aspe-
ra Delos, ^ein qua nunc compos-
sui quiddam bonis inclytis q̄ pa-
rentibus amabilissimū. ^fCede Apollonias pau-
lulum: ^gutrarunq; enim gratiarum, fortunanti-
bus dijs, copulabo summam.

ANTISTROPHE, COLON VII.

^bEt intonsam ferentē comam Phœbum ^hym-
nis celebrans, in circumflua ^kCeo ^lcum insulanis,
^m& mari septam Isthmi eminentiam: ⁿpostquam
sex coronas Cadmi exercitui, ^ecertaminibus tri-
buit, pulchram, uictoriæ causa, gloriam patriæ.

ENARRATIO.

Isthmia ludi sunt, ad circumulum quatuor Græciæ celeberrimorum spectacu-
lorum pertinentes: nomen habentes ab Isthmo, angustia illa inter Aegeum &
Ionium mare, non longe à Corintho. A Corinthi Isthmo Neptunus Isthmius di-
citur, autore Stephano: & Isthmia uictoria, à ludis Isthmijs. Nam in Isthmo
Neptuni delubrum est quinquennialibus ludis inclytum, ut Plinius lib. 4. cap. 5.
tradit. Ab Isthmo ^{πιδυα} etiam deducuntur, quas Medici naturæ antista-
tes tonsillas uocant. Ab Isthmijs ludis uerbum, quod adagioni locum dedit, ^{ιδ}
^{μια} deducitur, quo non optime ualentem uitam ducere significant Græci:
quod Isthmiorum ludorum tempus esset ^{πρωσορ}, morbidum & pestilens,
ob confluentem Græcorū multitudinem, ut Hesychius etiam testatur. Vt ergo
Isthmia, ludi illi, ab Isthmo Corinthi dicantur, paucis indicatū est. Iam quomodo
& quæ cœperint, breuiter iuxta subnectendum. Quum Athamas Acoli si-
lius

lius Nephelē uxore priore defuncta, Ino Cadmi filiam duxisset, ex qua Learchum & Melicertē liberos sustulerat, uersus ex ira Iunonis in rabiem (ut Scho-
 lia Pindarica, & Ouid. in 4. Metamorph. adfirmant) Learchum filium suum
 occidit: hinc & uxor insequentem furibundum maritū fugiens, cum infante suo
 Melicerta ex petra Moluride in subiectum pelagus se precipitem dedit. Ne-
 ptunus utrunq; miseratus, Ino in marinam deam, indito Leucotheæ nomine:
 Melicertem uero in deum, Palemonis imposita nomenclatura, permutauit. Fu-
 roris Athamantis non Iunonem, sed ipsos deos omneis causam fuisse Scho-
 lia in Argonautica Apollonij indicant. Quinctiam in adagio, Inus dolores, Erasmus
 recitat. Athamas Aeoli filius primū uxorem habuit Nephelen, quæ illi Hellen
 & Phrixum peperit: hac defuncta Ino Cadmi filiam duxit: hæc ut nouerca in-
 sidias struens Helle & Phryxo, persuasit mulieribus, ut semina, priusquā ter-
 ra mandarentur, igni adurent ac torerent: quo factō, eo anno nihil frumenti
 terra dedit. Athamas rex legatos Delphos mittit scitatum causam. Hic Ino le-
 gatos corrumpens euicit apud eos, ut reuersi dicerent, Apollinem poscere ad iu-
 stitiā Hellen & Phryxi. Reuersi igitur legati, referunt Athamanti, Apollinē
 hoc respondere, terram non daturam fruges, nisi liberi eius ex priore coniuge
 immolentur dijs. Athamas rem ita serio sese habere ratus, adornat aram, Hel-
 len & Phrixum uictimæ destinat. Dij uero miserti liberorum Athamantis, au-
 reo ariete eos per æra abducunt. Helle cum sese non tuō in dorso arietis te-
 neret, in mare decidit, quod ab ea dicitur Hellepontus. Phryxus in Colchum
 delatus est. Vlciscentes dij Inus maleuolentiā, adegerunt in rabiem Athamantis,
 ita ut Learchum filium Inus maiorem natu occideret rursus, ipsamq; cum
 infante persequeretur: quæ timore percussa, sese in mare cum infante Melicerte
 precipitauit: ubi Ino in Leucotheam deam, quæ Latinis Albuna est uel Alba
 dea, Melicertes in Palemonem transmutatus est. Nereides igitur quodam tem-
 pore chorū ducentes, Sisypho Corinthiorum regi apparuerūt, iubentes ut in
 gratiam Melicertæ, ludos Isthmios institueret. Funebre igitur spectaculum in
 Melicertæ honorem Isthmia fuerunt primū. Intermisi sunt hi ludi aliquandū,
 propter pericula latronum, donec Theseus sublato Procruste, eos redintegra-
 rit. Corona uictoribus primum ex apio dabatur, quod esset terrestris planta.
 Deinde uero ex pinu texebatur, propterea quod infrugifera, maris instar arbor
 fit: quo significabant uictorem præter gloriam & decus nihil expectare. Age-
 bantur Isthmia, ut in 6. Nemeorū ode planum sit, tertio quoque anno: ut uero
 Plinius, singulis lustis. Ego uero hic Pindaro potius accedendum arbitror, ut
 qui de his certaminibus græcis, græcus ipse certius alijs scripserit. Trieterica
 enim taurorum uictima per Neptunium delubrum 6. Nemeorū ode periphra-

Œicòs à Pindaro, ipsa IŒhmica nominatur. Hæc de origine & institutione IŒhmiorum. Herodotum Thebanum ab IŒhmia uictoria, à comparatione laudat. Confert enim cum Castori & Polluci. A patre Afopodoro. Tandem precatur perorationis loco, ut dei benignitate posthac Pythiorum & Olympiorum etiam uictoriam indispiscatur. a (Mater mea.) A patria uictoris oratur. Et quia Pindarus ipse etiam Thebanus est, ideo Thebas matrem suam appellat, ut in qua sit & genitus & educatus. b (Χρυσάεσσον.) Aureo scuto insignem Thebas nominat, πρὸς τὸ χρύσειον καὶ ἀπὸ Ἰσθμῶν, per metonymiam & synecdochen: hoc est, bellicosam. Scholia arbitrantur hæc Pindarum ad ipsam heroidem Theben urbis tutelarem deam referre, à qua sit urbi nomen inditum. Hanc uero filiam Afopi fluminis & MeropeŒ gnate Ladoanis putant. c (Opus tuum.) Proponit αὐξήτικὸς. Te, inquit, à rebus tuis gestis cunctis alijs urbibus celebriorem hoc epinicio demonstrabo.

d (Ne mihi obsecro irascatur aspera Delos.) Copiam sibi fieri uberius Thebas extollendi, à Delo petit. Quid ergo orat, ne ægrefrat Delos? Causa est, quod Cij uel Coi rogant Pindarum, ut pæanem Apollini Deliacum conscriberet: quæ dum pangit, Herodoti Thebani cum uictoria, tum ode superuenit, quam primum etiam conficit, Ciorum & Deli hymnũ interim suspendens & imperfectum relinquens. Rogat igitur, hoc ne ægrefrat Delos, quod omisso Deliaco poemate, Thebas propter Herodotum Thebanum Delo præstantiorẽ sin constituturus. e (Ὡς ἔκλεψε μοῖα τι, in qua composui.) In Delo, inquit, carmen pepigi, quod inclytis parentibus, hoc est, ciuibus Deli, sit maxime placiturum. Parentes Deli, ciues & seniores, qui liberos propagant, adolescentiumq; suorum curam gerunt. f (Cede.) ò Delos. Apolloniadem Delon uocat, hoc est, Apollini charam, eò quod in ea sit Apollo genitus.

g (Vtrarumq; enim gratiarum copulabo summam.) Hoc est, connectã finem & consummationem duorum beneficiorum, uel officiorum, uel institutorum. Id est, utraq; perficiam, & hymnum Cijs & Apollini dicatum, & odẽ hanc patrie meæ atq; Herodoto Thebano destinatam: suo tamen utrumq; tempore. Atq; hunc locum ita intelligendum subsequenti mox Strophe declarat, dum inquit: h (Et intonsam ferentem comam.) ἀκρόσικόν μιν Apollinem Lyricus appellat, quem Homerus ἀκρόσικόν μιν, eadem significatio ne, πρὸς τὸ ἀσπυτίνου; & κείρω & κόμην. i (Hymnis celebrans.) Chorus enim hymnos in Delo in Apollinem cõcinit. k (Ceo.) Cij sunt, qui Coi dicuntur. l (Cum insularibus.) Hoc est, ciuibus & Cijs & Delijs. m (Et mari septã.) Prima gratia & primũ institutum est, celebrare Delium Apollinem. Altera est, euehere IŒhmia: ex quibus Heroe

notus patriam suam Thebas illustravit. n (Postquam sex coronas.)
 Quare Isthmia euehere uelit, ἀκτιον est. Sex coronas, quas uictoriae causa
 retulerunt, Isthmia dederunt. Variant hic in senario coronarū autores. Alij ad
 Thebanos sex uictores referunt: alij ad solum Herodotum: alij δὲ cum tenui
 spiritu legentes, ad ὠτρυνον uerbum copulant: et uerbum ὠτρυνον nō ad Isthia
 mum, sed ad Apollinem ludorum praesidem flectunt. Sunt qui ad Herodotum
 referant solum coronas, sed eas ex uarijs ludis, non è sola Isthmo retulisse sen-
 tiunt: atq; huius sententiae est Aristodemus Alexandrensis. Thebis ergo Iolaiā
 uel Heraclia, in Orchomeno Minyia, in Euboea Basilia, in Thessalia Protesta-
 lia, in Isthmo nunc Isthmia, et alia finitimorū certamina, quae hic praeterierit,
 uicit. Sed hic quisq; quod rectius uisum fuerit sentire potest. Verū mea quidem
 sententia, quemadmodum ex Pindari uerbis colligere datur, ad Isthmon sena-
 rius coronarū referendus est, nec ad solum Herodotum, sed et alios etiam The-
 banos uictores. Vnum enim Herodotum non potest Cadmū exercitum cōmode
 appellare, nisi per syllepsin et synecdochen totum pro parte accipiat: perinde
 ac mox Geryonae canes, unum duntaxat canem appellat.

“In qua & intrepidum Alcmena peperit

EPODOS, COLON XI.

Filium, ^b quem feroces olim Geryonae horruerunt
 canes. Ego uero Herodoto qui curru quadrijugo uicit,
 quiq; per sese habenas gubernauit, hoc Encomij apparans,
 uel Castoris uel Iolai adiunxerim hymno, ^d illi enim heroū aurigae tum
 Lacedaemoni, tum Thebis praestantissimi nati sunt

STROPHE II. COLON VII.

Ac in certaminibus, plurima sunt praemia nati,
 tripodibus, lebetibus, aureisque phialis domū
 suā exornarūt coronis, quae uictoribus debent,
 redimiti. Clara uero illis uirtus & nudis stadibus,
 & in scutis strepentium armatorum cursibus reluet

ANTISTROPHE, COLON VII.

Quales namque erant, dum manibus hastas tra-

ijcerent, ac lapideos discos iacularentur? Nec
 tum enim quinquatriū erat, ^b sed quodlibet egre-
 gium opus sua merces manebat. Siquidem fre-
 quentibus coronarū ramis iubas religabant. Id
 quod ^k prope Dirces fluenta & ^l Eurotę apparuit.

EPODOS, COLON XI.

^m Iphiclis enim filius Spartanorum generi con-
 tribulis erat. ⁿ Tyndarides uero inter Achæos al-
 tam Therapnes sedem incolit.

a **C** In qua & intrepidum.) Ad Herculem Thebis oriundum Iouis &
 Alcmenę filium digreditur: patriā Herodoti Thebas ab insigni heroe effrens.

b **C** Quem feroces Geryonę canes.) Scholia hic dicunt syllepsin tropiū
 esse, hoc est comprehensionem, quam alij σπινδελω & γωνιαλω nu-
 meri dicunt. Pluralis enim est pro singulari. Vnū enim Geryonę canem fuisse,
 ut Hesiodus etiam testatur. Geryon ille rex Erythię in insula in Oceano triplicis
 formę uixisse dicitur: quod sibi similes duos fratres habuerit, quibus cum una
 nimitè spiritum duxerit. Ouid. 9. Metamorph. Nec me pastoris Iberi For-
 ma triplex mouit. Huic armenta Hercules abduxit, ab Eurystheo sibi præce-
 ptum complens: ut est apud Isocratem Encomio Helenę. Sed quare Geryonę
 hunc canes timuerunt? quia rex ille diues armenti fuit: unde ab Ouidio pastor
 Iberus appellatur. Pastores autē canes pecoribus & armentis adhibere solent,
 propter arcendos lupos, ursos, feras & fures. Per metalepsin ergo accipiendum
 est, Canes Geryonę timuerunt Herculem, dum armenta Geryonę abduceret,
 nec ausi sunt arcere Herculem: ac deinceps ipse Geryon & ciues eius Hercu-
 lem formidarunt.

c **C** Ego uero Herodoto.) A uictoria Isthmia, quam
 quadriga obtinuit, Herodotum prædicans, Castori & Iolao confert. Laudat
 item, quod non alienis, sed suis manibus currum gubernarit: ἠνιοχοῦ, hoc est,
 aurigatorem ipsum faciens & directorem, suę, qua uicit, quadrigę. Simul autē
 ab educatione equorum hunc cōmendat, ut qui equos cum ad patrię commo-
 dum, tum ad publica certamina aluerit. Comparat autem propterea Herodotū
 Castori & Iolao, quod & ipsi equites fuerint. Castor equestris erat, Iolaus Her-
 culis aurigatorem agebat. d **C** Illi enim.) Rationem reddit, quare He-
 rodotum Castori & Iolao conferat: illi enim inter heroes præstantissimi aurigę
 fuisse, nempe Castor & Iolaus. Castor Lacedæmonius, & Iolaus Thebanus.

Porro

Porro quæ Iolai sunt, Castori etiam cōmunicat. e ¶ In certaminibus plurima nacti sunt.) Quibus scilicet domum suam adornarunt. Palmam affecutus est Iolaus apud Pelium montem, armatus ciarens. Castor secundas obtinuit disci & hastæ iactu. Sed cōmunes hic ambobus uictorias facit, per episyllēpsin.

f ¶ Nudis stadijs.) Hoc est, cursu gymnico. g ¶ Nec tum enim quinquatrium.) Quinquatrium est quod supra quinqueritium dixi, quinquæ certaminū generibus constans (græce πένταθλον) ut in Olympijs uisum: saltu, disci iactu, iaculo, cursu & lucta. Temporibus Castoris & Iolai nondum institutum erat quinquatrium. Erant & Mineruæ dicta quinquatria, sed his de hic nihil agitur. Mineruæ enim quinquatriorum Pindarus in sua certaminū periodo nusquam meminit. h ¶ Sed quodlibet egregium opus.) Hoc est, quamlibet uictoriam singularis corona, & singula certamina singulæ mercedes præstolabantur. i ¶ Iubas.) Comam, caesariem adornabant.

k ¶ Prope Dirces.) Dirce Thebanus fons est, apud hunc clarus effulsit Iolaus. l ¶ Eurota.) Eurotas fluuius Lacedæmonius, ubi uirtus Castoris enituit. Summa, Castor Lacedæmoni, Iolaus Thebis eximij conspecti sunt.

m ¶ Iphiclis filius.) Iolai periphrasis est. Ostendit autem nonnihil societatis & necessitudinis inter Spartanos & Thebanos uiguisse, dum Iolaum Spartiatis contribulem facit. A Sparta enim relictū, Thebanorum sunt facti extructores, ut Hyperenor, Chthonius, Pelorus, Vdæus, Echius. Hinc & Iolaus & alij Thebani, nō iniuria cum Spartiatis contribules sunt. Vult autem dicere, Iolaum esse Thebanum ciuem. n ¶ Tyndarides.) Castor Therapnen incolit. Therapne est uicus Lacedæmonis, uel Laconicæ oppidum, in quo fuerit templum Castoris & Pollucis, aliorum sententia. Lacedæmoniū ergo uel Therapnēum esse Castorem ait.

^aSed ualete heroës cōætanei. ^bEgo uero Neptuno, diuinæq; Isthmo, ^cOnchesticq; littoribus hymnum diligenter curans, uictoris huius nomine demirandam Asopodori patris fortunam celebrabo,

STROPHE III. COLON VII.

^dOrchomenicq; patriā tellurem: ^equæ ipsum naufragio grauatum ex immenso salo horrida suscepit fortuna. ^fAt nunc rursus cognatū pristinae

- » felicitatis fatum accessit. ⁸Fit autem ut qui defatigatus sit semel, animo posthac prudentior & cautior fiat.

a (*Ἐξέπειτ'.*) Valedicit Castori & Iolao, digressionē illam omittens, & ad Herodoti hymnum porrō sese recipiens. b (*Ἐγὼ ἄλλοτ' ἐστ'.*) *ἄλλοτ'* est: redit enim ad institutum, à patre Asopodoro euehens uictorem. Per Neptunum, isthmum & Onchestum, sola Isthmia intelligit. Onchestus est Bœotie ciuitas Neptuno consecrata. c (*Ὀνχέστου λιττοῦ.*) Onchesti littora dicit, quod urbi Bœotie Onchesto palus Copais adiaceat. Scholia.

d (*Ὀρχομένην τελλυρῆν πατρίαν.*) Et patrem Asopodorum & patriam tellurem Orchomeni celebrabo. Patriam tellurem Orchomeni, pro ipsa Orchomeno accipit. e (*Ἐκείνην.*) Orchomenos Thebarum ciuitas est. Excidens ergo è patria Thebis, Orchomeni à matre sua, quæ Orchomenia erat, susceptus est. Allegorice enim fugam ex Thebis Orchomenon uates adumbrat. Ipsum autem è patria secessum acri allegoria exprimit, naufragium & horridam ex immenso salo fortunam appellans, perinde ac per seditionem è patria exciderit. f (*Ἄλλοτ' ἐστ'.*) Apostrophe ad Asopodorum, qua congratulatur ei, quod pristinae sit restitutus felicitati, & in patriâ Thebas denuò receptus. g (*Ἔτι μὲν ὅτε.*) Fit autem ut qui defatigatus. *ἔτι μὲν ὅτε* est, quo ex periculis cautiores nos reddi adfirmat. quasi dicat, periculo suo edoctus & cautior redditus Asopodorus, sibi posthac melius prospiciet.

ANTISTROPHE, COLON VII.

- » "Sin uirtus omni sua ratione & modo hisce in
» duobus, sumptu nempe atq; labore cōstat, æquū
» est ut ij qui ipsam consequuti fuerint, eximiā laudem
» citra inuidiam ferant. ^b Quandoquidem facile
» donum est sapienti uiro, cōmune erigere bonum,
» ^d ubi pro uarijs præclarisq; laboribus ^c bonum
» uerbum dixerit.

EPODOS, COLON XI.

- » ^f Alijs hominibus in suis negocijs, alia merces
» dulcis est, puta opiloni, agricolæ, aucupi, piscatori,
» & ei qui ⁸difficilem à uentre suo famem dispelleret.

pellere molitur. At qui in certaminibus aut bel-
 līs delicatā laudem bene prædicatus tulerit, ^b sum-
 mum is lucrum à ciuium hospitemq; linguæ fru-
 ctu receperit.

a ¶ (Sin uirtus.) Ad Herodotum uictorem redit. Primū animaduertend-
 dum, quod (ut Scholia legunt) plurali fœminino ἀρετῶν, singulare uerbum
 iunxerit κατὰ κῆρυκα, pro κατὰ κῆρυκα, suo more: unde Pindari exem-
 plar haud dubie ἀρετῶν primū habuit: & non ἀρετῶν, quemadmodum Ro-
 manum Calliergæ exemplar profert. Deinde, quod τὸ ὄργυλον nō pro ira
 durante, sed pro ἠδῆ, hoc est, more, natura, ui, Pindarus usurpet. Postremo,
 quod uirtus duobus hisce potissimum comparetur, utpote sumptu atq; labore.
 Est autem argumentum ex habitu animi sumptum. Quisquis uirtutem labore
 & sumptu parauit, citra inuidiam meretur infiguem laudem. Hæc est maior.
 Huic postea subiicit minorem: Herodoti uictoria sumptu & labore constitit.
 Conclusionem quia manifesta est omittit. b ¶ (Quandoquidem facile do-
 num.) A facili maiorem syllogismi dilatat. Sapienti uiro, id est poëtæ, quem
 sapientem esse par est, non est difficile bene meritos attollere. c ¶ (Com-
 mune erigere bonum.) Hoc est, exemplum uirtutis, quā imitari debeant spe-
 ctatores, præscribere: quod fit per encomia bonorū uirorum uirtute prædico-
 rum, quales sunt publicorum Græciæ spectaculorum uictores. d ¶ (Vbi
 pro uarijs.) Id est, uictorijs & certaminibus. e ¶ (Bonum uerbum di-
 xerit.) Hoc est, encomium cecinerit, uel hymnum uel oden conscripserit.

f ¶ (Alijs hominibus.) Non esse præstantiores merces, quàm ipsum uir-
 tutis præconiū. Et quia id uatum sit insignium arte & ingenio, ideo clanculum
 poëticen Herodoto cōmendat, & eum ad amorē uatum excitat. g ¶ (Diffi-
 cilem à uentre suo famem.) Periphrasis mercatoris. h ¶ (Summum is lu-
 crum à ciuium hospitemq;.) Hoc est, & ab indigenis & exteris uirtutis no-
 mine cōmendabitur, ad quos uirtutum eius encomion peruenierit.

STROPHE IIII. COLON VII.

“Nos proinde Saturni filium Neptunum ^buis-
 cinum ^cequestrem ^drecompensantes, ipsum ^ecur-
 rum benefactorē collaudare conuenit: ac ^ftuos
 Amphitruo natos, ^gMinyamq; Orchomenum,
 inclytumq; Cereris nemus ^bEleusinam & ^eEu-

bœan in flexibilibus cursibus euehere.

ANTISTROPHE, COLON VII.

^kDeinde tuum etiam ^lAchiuorū Phylacæ de-
lubrum inter Herodoti uictorias connumero ð
Protesilaë. ^mOmnia uero percensere, quæ Mer-
curius certaminum præses equis præsertim He-
rodoto tribuit, breuem mensuram habens hym-
nus non admittit. ⁿAtqui sæpenumero tacuisse,
^o non parum gratiæ attulit.

a ¶ (Nos proinde.) Gnomiam hæcenus propositionem & amplificatio-
tionem rursus γνωμολογικῶς tractauit. Iam nunc assumptionem uel minora-
rem subiicit, uarias eius coronas & uictorias enumerans, admixta gratiarum
actione, qua Neptuno & alijs, quorum beneficio palmam consecutus est He-
rodotus, gratias agit. Est autem minor hæc syllogismi propositio huiusmodi:
Herodotus Thebanus sumptu & labore uictoria ornatus est, Isthmia curru uic-
tens, deinde Thebis Iolaia & Heraclia exuperans, postea in Demetrijs Eleusis-
mij, ad ultimum in Eubœæ certaminibus superior inuentus est cæteris.

b ¶ (Vicinum.) Thebis uicinum Neptunum uocat Onchesti nomine, qui
Thebarū locus est, ut pauld ante cōmemorauī. c ¶ (Equestrem.) Quæ
equestrem Neptunum appellat? ἰπποδρομιον, hoc est, equorum cursui, uel
equestri certamini (quo Herodotus in Isthmij uictor euasit) fauentem.

d ¶ (Recompensantes.) Hoc est, hymnū & laudem pro beneficijs, quib-
us Herodotū afficit, illi dicentes. e ¶ (Curruum benefactorem.) Ne-
ptunum curruum benefactorem nominat, & Isthmiorū aliorum uictorum, &
Herodoti nomine, qui curru certans cæteris palmam præcipuit. f ¶ (Tuos
Amphitruo.) Apostrophe ad Amphitruonis liberos. Herculem & Iolaum
intelligit. Et quanquā Iolaus sit nepos Amphitruonis ex filio Iphicle, attamen
per cōplexionem, quod ad eius sanguinem pertinet, Iolaum hic pro filio usur-
pat. Est autem subaudiendum, laudare cōuenit. ἄλλῳ genitiuus Doricus, pro
σῶ. g ¶ (Μινυῶν ἀγκύλου.) Hoc est, Minyæ angulum. Periphrasis est
Orchomeni. Minyæ Orchomenum, quod Minyas Orchomenum inhabitauit:
unde Orchomenos Minyus dicitur. Hinc Minyam quidam ab Orchomeno
progenitum, inter quos est Pherecydes, tradunt, ut Scholia habent. Alij uero
Orchomenum à Minya, alij & Orchomenū & Minyam Eleoclis esse liberos.

Dionysius

Dionysius Minyam ad Martem refert. Aristodemus Aleæ filium Minyam scribit, indeq; Argonautas Minyos appellatos idem autor est. Sed de Minyis in ultima Olympiorum ode plura. Ludos autem quosdam & Orchomeni Thebarū oppido exhibitos fuisse, in quibus uicerit Herodotus, Pindarus innuit.

h (Eleusina.) Eleusine Atticæ *Ἀλευστρία*, hoc est, Cereris ludibatur, quibus hordeum corona erat & præmium uictoriæ. i (Euboean.) Euboea insula est Bœotici auulsa, ut Plinius lib. 4. cap. 12. habet: & huius insule ludis superiorem repertum Herodotum adfirmat Pindarus.

k (Deinde & tuum Phylacæ.) Phylacæ Thessaliæ urbs est, cuius Proctesilaus rex, qui & Phylaciorum & reliquorum suorum ciuium dux fuit, dum ad Troiam proficiscerentur. Vt ille quum primum è nauī prosiliret à Dardano quodam sit occisus, & in eius locum frater Podarces suffectus, est apud Homerum in Bœotia seu Catalogo nauū, ubi et huius Phylaces meminit, dum inquit:

οἶδ' εἶχον φυλάκω, καὶ τὸν ῥῆσασον εὐθεμόγοντα.

Stephanus à Phylacæ Deionis filio dictam tradit. l (Achiuorum delubrum.) Locum Phylacæ, ubi Græcorum uel Achiuorum confluxu certamina sunt ædita, Achiuorum *τέμενον*, hoc est, uel delubrum, uel segregatum, uel certamini destinatum locum appellat. *τέμενον*, ut & Scholia & Hesychius habent, omnis segregatus in gratiam & honorem alicuius, locus est: templum uel ara deo uel regi consecrata: uel separatus aliàs locus, non modo templum uel ara, Homeri etiam testimonio:

καὶ μὲν γ' οἱ Λυκιοὶ τέμενον πάμον ἔφερον. &c.

m (Omnia uero percensere.) Claudit *αὐξικτικῶς* uictorias Herodoti. Impossibile est ut breui ode magnum & ingentem uictoriarum Herodoti catalogum percenseam. n (Atqui sæpenumero.) Gnome qua ratione reddit, quum breuior esse uelit, nec omnia Herodoti magnifica enumerare, bifariam intelligi potest: primum, quod enigmatically ostendat nonnihil etiam infortunij excepiſſe in certaminibus Herodotum, quod satius sit taceri, quàm in mediū, in laudum loco explicari. Vel quod iucundum & pulchrum sit in loco *βραχυλόγου* esse: decet enim lyricos hymnos *βραχυλογία*, neq; quicquid *μακρολογία*. Sin quispiam ad locum cōmunem referre uelit, nempe:

Haud nocuit tacuisse quidem, nocet esse loquutum. non cohærebit cum præcedentibus hæc gnome.

EPODOS, COLON XI.

“Faxint autem superi, ut splendidis canorarū Pieridū alis excitatus in Pythijs, ac iuxtà Olym-

pijs, excellentibus^b Alpei ramis manum suam obfirmet, gloriam Thebis septē portis minime obscuris allaturus. ^cQuod si quispiam in pene- tralibus suis diuitias clanculū coaceruans, alium, in quem inciderit, derideat, is non reputat, quod inglorius animam suam Plutoni seruet.

^a *¶ Faxint autem superi.)* Ἐὐχὴ est: precatur enim perorationis uices ut posthac deū beneficio & Olympicorum & Pythiorum uictor euadat.

^b *¶ Alpei ramis.)* Olea: ex olea enim Olympij uictores coronabantur. Alpeus autem fluuius præterlabitur Olympiam. ^c *¶ Quod si quispiam.)* Insignis gnome est, qua hanc oden claudens auaritiā opulentorum, seu auaros opulentos damnat: ac rursus ad liberalitatem inuitat maiorem, Herodotum. Auari diuites alta more sepulti in perpetuum ignorantur. Rursus, diuites non nihil facultatum suarum ad uirtutes & uictoriam obtinendam impendentes, eternam nominis sui gloriam post sese relinquunt, præsertim si eruditiorum hominum hymnis illorum uirtus celebretur.

XENOCRATI AGRIGENTINO, ODE II.

STROPHE I. COLON VIII.

^aEteres, ô Thrasylbule, ^bquicunq; ad preciosarum ^cMusarum scandebant currum, ^dinclytæ participes citharæ, facile mellitos in pueros hymnos condebant, & ut quisq; pulcherrimus erat, sic formosæ Veneris suauissimum florem ac fructum ad Venerem allicientem habebat.

ANTISTROPHE, COLON VIII.

Nec enim tū lucro, aliquo pacto inhiabat Musa: neq; mercenaria: neq; uendebant dulces melisonæ, faciem deargentatæ, molliloquæ, ^eà Terpsichore

a pſichore cantiones. Hodie uero hoc Argiui
 b uerbum, proxime uerum incedens, admittit no-
 c bis obſeruare Muſa,

EPODOS, COLON VII.

a Pecuniæ pecuniæ uir. Sic dicitur, qui cum fami-
 liaribus tum amicis deſtitutus erat.

ENARRATIO.

Ode hæc Xenocrati Agrigentino Siculo inſcribitur: de quo Artemon, Ari- Argumentum.
 ſtarchus & Calliſtratus diſſentiunt. Alij enim Theronis fratrem, alij cognatū
 tantummodo Theronis faciunt: alij fratrem Thraſybuli, qui Hieronis uxoris
 item frater extiterit, conſtituunt. Transmitti igitur hanc oden Thraſybulo Pina-
 darus, per Nicaſippum ueluti legatum, ut eam Thraſybulus Xenocratis frater
 etiam legat: atq; principio ſtatim expoſtulat cum eodem, & cōqueritur potius,
 quod non dignam pro conſcripto antehac hymno à Xenocrate mercedem ac-
 ceperit. Ab eo principio ſtatim ad certamina Xenocratis dirigit lyram ſuam,
 ipſum ab Iſthmia & Pythia palma euehens: à Nicomacho auriga: à maiori-
 bus Aeneſidemi filijs: à comitate & affabilitate, atq; adeò à manſuetudine mo-
 rum, ab equitatu, à religione, ab hoſpitalitate. Poſtremo claudit apoſtrophe ad
 Nicaſippum. Atqui huic Xenocrati Agrigentino 6. Pythiorum oden inſcri-
 pſit etiam Pindarus, ubi Thraſybulū Xenocratis filiū uates ipſe dicit. Quare
 & hic rectius, mea quidem ſententia, Xenocrates pater Thraſybuli huius cen-
 ſendus eſt: id quod ex 6. Pythiorū planum fit, dum inquit: Ex noſtris uero uel
 Thraſybulus ad paternam regulam potiſſimum conſcendit. a ¶ Veteres
 ò Thraſibule.) A collatione ueterum Lyricorum, cum ſuorum temporū poë-
 tis, orditur: non expreſſis autem uerbis. De Xenocratis in perſoluendo hymno
 tenacitate queritur, ſed ita tamē occulte, ut ſatis Thraſybulus intelligat. Statim
 autem non ad Xenocratem, ſed ad filium eius Thraſybulum, quaſi maiora à ſi-
 lio ſperet, apoſtrophē facit. Summa eſt: ò Thraſibule, ueteres lyrici non con-
 debant ſtata mercede, uel ſpe lucri hymnos, ſed gratis planē celebrabant ſuos,
 quos amabant: & ut quiſq; pulcherrimus erat, eo faciliore in eius ſcribendis en-
 comijs ueteres erant lyrici. Lyricos autem illos iuxta notat, quod non adeò in
 honeſtis rebus uerſati ſunt, ſed uenera ſerē argumenta tractarint. quaſi dicat:
 Ego non Cupidinem, non Venerem, nō uafanos amores concino, ſed enim for-
 tia clarifſimorum uirorum geſta: quare mecum poëma pluriſ aſtimandum quàm
 priſcorum. Veteres, inquam, non pro pecunia ſcribebant: ſed hodie ſecus fit.

b ¶ Quicunq; ad Musarū.) Periphrasis est Lyricorum. c ¶ χρυσόκευκος.) Musas χρυσόκευκας appellat, hoc est, aureo ornatu capite insignitas. ἀμύγξ enim ornatus capitis muliebris est. d ¶ Inelyte paraticeps citharæ.) Hoc est, Lyrici. Intelligit autem Alcæum, Ibycum & Anacreontem, qui sunt Pindaro ueteriores. Atq; hi in amatorijs argumentis cōmorati sunt. Porro Anacreon interrogatus, quur non deos potius, sed pueros tantum hymnis suis excoleret: Quia, inquit, pueri dii nostri sunt. e ¶ Ἀ Τερψιχόρῃ καίονες.) Quæ à Terpsichore Musa, Lyricorū præside, profisciscuntur: hoc est, Lyrici hymni. f ¶ Hodie uero Argiū uerbū.) Meis temporibus, inquit Pindarus, non gratis scribuntur poëmata. Et quia cum uates non adeo diuites sunt, & præclara pangunt a smatia, non immeritò eis iusta aliqua merces penditur. Hodie Argiui uerbum regnat, & sceptris potitur, quod in parocemiam abiit, nempe, Pecuniæ uir. Argiui huius nomen non exprimit poëta, sed Alcæus, ut Scholia recitant, Aristodemum Spartiatam fuisse testatur. Sic enim iamolim Aristodemum Spartiatam dicere, Pecuniæ uir. Nemo pauper, neq; bonus, neq; ullo honore dignus existimatur. Argiuum dixit, quia & Argos & Sparta ad Peloponnesum referuntur. Ellipsis est: deest enim substantiæ uerbum, est. Pecunia est uir. Hoc est, Nemo pro uiro, pro forti, bono, alicuius uirtutis habetur, nisi bene nummatus sit. Tantus est unusquisq;, quantæ sunt eius opes. Citra nummos nihil cōmode expediri potest, ut est apud Demosthenem in 2. Olynthiaca, & Aphthonium. Ephesius ad septem sapientes hoc adagij refert. Chrysippus non esse parocemiam, sed apophthegma, in Scholijs esse arbitrat. Atqui Erasmus hic etiam consulendus. g ¶ Dixit qui cum familiaribus.) Hoc est, Aristodemus quum omni auxilio destitutus esset, & iam tantam opes quàm amicos perdidisset, hoc apophthegma protulit, Pecuniæ uir.

^a Verum tu sapiens es: ^b nec enim incognita cano: Isthmiam equestrem puta uictoriam, quam Xenocrati ^c Neptunus tribuens, coronam illi ^d selino Dorico misit, qua comā suam exornaret,

STROPHE II. COLON VIII.

Curru decorum uirum honorans Agrigentorum lumen. ^f Crisæ nanq; late potens apparuit: idq; Apollinis nomine, qui eum & benignus inspexit, & splendorem tribuit. ^g Illic enim celebribus

bribus ^bErechthidôn gratijs, in altum sublatus
præclaris Athenis, nihil conquestus est de laxa
aurigæ manu,

ANTISTROPHE, COLON VIII.

^lQuam Nicomachus opportune omnibus ha
benis uersat. ^kHunc & horarum Olympici ludi
præcones agnouerunt, Saturnij Iouis in Elide sa
cerdotes, ubi hospitalitate aliqua adfecti, suauiter
spirante uoce Xenocratem ipsum suscipiebant,
aureis uictoriæ genibus incedentem

EPODOS, COLON VII.

Suam per terrã, quam Olympij Iouis saltum
uocant, ^lubi Aenesidemi filij immortalibus aucti
sunt honoribus. Etenim neq; uobis ^mincognitæ
sunt ⁿædes amabilium hymnorum Thrasybule,
neq; non mellite sonantium odarum.

^a (Verũ tu sapiens es.) Conciliat sibi & beneuolũ reddit Thrasybulũ,
cum sapientem appellat. Sapiens es, inquit: atq; ideo satis intelligis quid
hoc enigmate uelim, quid ue inquiram. Satis uides & sentis quò iter faciam,
quod uidelicet Xenocrates pater tuus me nõ adeò liberali mercede pro hymno
Pythio decorarit. ^b (Nec incognita cano.) Iam ad laudes Xenocrate
is patris Thrasybuli sese accingit. Non cano incognita, ipsam scilicet Xeno
cratis uictoriam Isthmiam. ^c (Neptunus.) Neptuni enim in Isthmo
delubrum, ad quod ludi Isthmij aguntur. ^d (Selino Dorico.) Hoc est,
Isthmio. Nam Dorienses sunt Peloponnesi accolæ. Vel Corinthiaco: quoniam
Dorienses Corinthum accoluere: & ipsa Corinthus porta fuit Peloponnesi.

^e (Curru decorum uirum.) Quia curru uicerit. Laus est Xenocratis à
uictoria Isthmia, quam curru obtinuit. ^f (Crisæ.) Crisæ Phocidis lo
cus, & ipsa Python urbs. Pythios ludos hic intelligit, in quibus & Xenocratẽ
Apollinis benignitate superiorem factum refert. ^g (Illic & celebribus.)
Ab Olympia uictoria non ipsum quidem Xenocratem laudat, quandoquidem
nullam ex Olympia uictoriam retulerit: sed ipsum Theronem. Iam quod ne

cessarij amici Theronis est, in Xenocratem transfert: & quod unius est, alteri cōmune facit, consucto sibi more, iuxta fortasse prouerbium, τὰ τῶν φίλων νόμος. Theronis ergo uirtute & Xenocratem nobilem facit. h C (ἐρεχθίδων.) Erechthidae Athenienses sunt, ab Erechtheo rege suo. Erechthidarum gratis aptatus in præclaris Athenis: hoc est, usus Nicomacho aurigatore, qui genere Erechthides uel Atheniensis erat, feliciter compos est uoti factus, & uictoriam obtinuit. i C (Quam Nicomachus.) A diligentia & agilitate Nicomachi amplificat. k C (Hunc & horarum.) Præcones & Olympici certaminis sacerdotes agnouerunt Nicomachum, ut qui eos Athenis amicè pariter antehac tractasset, si quando eò sese recepissent: qui uè ab ipso Xenocrate antea etiam nonnihil beneficij accepissent, iam rursus Xenocratè uictoria conspicuum reuerbantur. l C (Vbi Aenesidemi filij.) Amatoribus amplificat. Fuerunt autem Aenesidemi filij Theron & Dinomenes Siciliae reges: & quia Isthmionices Xenocrates Siculus est, ideo horum meminit. m C (ἀγνώτες.) Incogniti uel expertes. Aedes uestræ nunquam hymnis & odis uirtutum uestrarum uacant: illic enim mellite sonantes cantiones frequentes audiuntur. n C (Aedes amabilium hymnorum.) Vel ad adēs Xenocratis & Thrasybuli, uel ad ipsam Olympiam hæc referri possunt.

STROPHE III. COLON VIII.

“Nec scrupulosa, nec aduersa uia est, si quis ad gloria dignorum uirorum domos Musarum honores ducat. Hinc ego tanto^b sermonem meum longius iecero, quanto præ cæteris mortalibus dulciorem conuictus rationem exhibuit Xenocrates: c uenerādus enim & gratus ob sui conuersationem ciuibus erat.

ANTISTROPHE, COLON VIII.

Equitatum deinde^d græco curabat more, deorumq; omneis panegyres suscipiebat religiose quidem. f Nec unquam spirans felicior aura uelum circa mensam hospitibus contraxit: scæterum æstiuo tempore^h ad Phasin usq; , hyberno uero ad Nili usq; littora proficiscebatur.

Ne igitur, tametsi liuidæ curæ mortaliū mentes obsepian, paternam unquam uirtutem sileat, necq̄ hymnos, quandoquidem non ineptos eos condiderim. ^kProinde ubi ad meum diuinum hospitem perueneris, hec Nicasippe recita.

a **(Nec scrupulosa nec ardua uia est.)** Laus est à facilitate Xenocratis & filij Thrasymbuli in hospitalitate, & eruditorum complexu. Gnomice autem sic argumentatur: Si quis Musarum honores, id est periphraſtice, carmina uel poëmata, ad ueſtras & clarorum uirorū ædes perduxerit, non est asperum iter, hoc est, facile ad uos perueniunt, uosq̄, citra omnem difficultatem ea completi mini.

b **(Διακόςσας.)** Lapidem teretem projiciens, uel disco ludens. Metaphora à disco athletarum. Per discon hymnum suum ἀλμυροεικώς intellige. Disci instar hymnum hunc tanto uenustiore & elegantiore pangā, quanto ipse Xenocrates morū clementia & mansuetudine cæteros antecellit.

c **(Venerandus.)** ὀργῶν pro moribus & uiuendi consuetudine Pindarus hic usurpat, ut supra in Nemeis. A morum ergo dulcedine Xenocratem laudat. d **(Græco curabat more.)** Ab equorum educatione & alimenta, quod reipublicæ ornamentum sit alere equos, iuxta græcam legem, qua præcipiebatur opulenti, ut alerent equos.

e **(Deorumq̄ omnes panegyres.)** A pietate & religione. Panegyres festa religiose colebat, non ex sola consuetudine. f **(Neq̄ unquam spirans.)** Ab hospitalitate allegorice uictorem cōmendat. Confert autem inuidiam uento. Nunquam spirans aura uelum circa mensam hospitibus contraxit: id est, nulla inuidia obſistere potuit, quo minus beneficijs hospites suos prosequeretur. Comparatio est huiusmodi:

Ut naues sequendo uento impulsæ uela nō submitunt, sed assiduò procurrunt: eundem ad modum Xenocrates adſidua & hospitalitate & amicitia suos afficiebat, nec desinebat & hospitalis & beneficus esse. g **(Cæterum æstiuo tempore.)** Perſtat in allegoria hospitalitatis & liberalitatis in hospites.

h **(Ad Phasin & Nilum.)** Phasis Scythiæ fluius frigidissimus. Nilus Aegypti ab oriente ortum ducit, unde calidus est. Hoc est, æstiuo & calenti tempore amicos & hospites suos refrigerabat suauiter: hyberno & frigido tempore eosdem calefaciebat atq̄ fouebat.

i **(Ne igitur.)** Si quis hæc unquā prædicaturus, uel in uulgus proclamaturus est, nimirum dulces mores, hospitalitatem & alia, ne taceat uel occultet etiam ipsam patris tui Xenocratis uirtutem

tem ò Thrasybule, ut parenthesis sit, Tametsi si liuida curæ mentes mortaliū obsepiant. Omnia quidem sunt plena inuidia, sed propterea uirtus non est prætereunda silentio. i ¶ Neg. hymnos.) Et hymnis suis iustum honorem uult seruari & exhiberi Pindarus, neq; quicquam contemni, uel nihili fieri: uis debeat enim quanto in precio essent, & quomodo ab omnibus peterentur: unde eos ἄκελινύσσοντες, id est, non inertes, non in uno tantum loco permanentes, statuae ritu, appellat: respiciens per hæc ad Nemeam oden, cuius initium, Statuarius non sum, quasi dicat: Mihi exploratum est, quod hymni mei & terram & mare transeant, non maneat uel Thebis, uel Athenis. k ¶ Proinde.) Apostrophen ad Nicasippū ceu legatum facit, præcipiens, uel orans, ut Thrasybulo uel Xenocrati hæc omnia fideliter recitet: per Nicasippum enim hanc oden transmisit, ut in argumento subindicatum. Quod ad nomina huius ode attinet, Thrasybulus idem sonat quod Germanis Cumradus, hoc est, consilio audax. Xenocrates idem est quod hospites retinens, germanicè gasthart. Aenesidamus παρὰ τοῦ αἴνου καὶ δήμου, hoc est, à laude uel etiam horatione populi, quem Romani à populi fauore, ni fallor, Publiū dixere: uulgò Lobuolck, uel Manuolck, uel Volckman, qui populū animet uel hortetur ad ardua. Theron uenatorem sonat: θῆρ enim feram, θῆρας à feris & uenatione deductum. Dinomenes, παρὰ τῶν δυνάτεων καὶ τῶν μύθων, hoc est, à potentia uel uehementia & animi robore corporis uel, uulgò Starckgmuet, uel Vestgmuet. Nicomachus, aurigæ nomen, παρὰ τῶν νίκων καὶ μάχων, hoc est, à uictoria & conflictu: uincens in pugna, germanicè Vuindts krieg, oder kriegs freidt. Adeò Greci semper heroibus & claris & liberis parentibus progenitis, heroica & liberis hominibus digna nomina imposuere, quibus ad uirtutem, ad fortitudinem, ad reipublice cōmoditatem atq; salutem semper admonerentur: eaq; nomina è sua lingua, iam simplicia, iam composita, ut satis apparet, desumpserunt: id quod omnibus linguis familiare est.

MELISSO THEBANO EQVIS,

ODE III.

STROHPE I. COLON X.

¶ I quisquam mortaliū fortunatus, siue cum gloriosis certaminibus, siue diuitiarum robore continet animo continuam satietatem, dignus est, cui à ciuibus

uibus bene dicatur Iupiter.^b Eximiæ uirtutes tuo
beneficio mortales comitantur.^c Enim uero futu-
ra considerantium maior est felicitas. At peruer-
sæ mentis hominibus non peræque omni tempo-
re florens prosperitas adest.

ANTISTROPHE, COLON X.

^dCelebrium uero operum ^epræmia, pro bona
re debita, euehere decet, ac ^fadmirandis laudi-
bus efferre.^g Duorum ergo certaminum ^hportio,
hæreditas, seu uictoria est Melisso, qua cor suum
ad dulcem uertat lætitiã: primũ quod in Isthmi
uallibus coronas acceperit, deinde quod ⁱin caua
alto pectore insignis leonis nemore ^kThebas
pronunciarit,

EPODOS, COLON XI.

Simulac^lequestri cursu uictoriam obtinuisset.
^mScilicet complantatam & congenitam uirorum
indolem & fortitudinem nõ redarguit. ⁿAgno-
scitis sanè Cleonymi antiquam in curribus uirtu-
tem & gloriam, & eos qui matris nomine Lab-
dacidis, haud inæquales diuitias possidebant
^oquadrigarum laboribus. ^pTempus autem subin-
de alia aliàs dierum reuolutione producit. ^qDeo-
rum uero liberi immutabiles & ad malum infle-
xiles perseverant.

ENARRATIO.

Melissum Thebanũ ab Isthmia & Pythia uictoria laudat: à patris & matris
maioribus Cleonymo & Labdacidis. Melissus ab apibus nomen habet, quas
Græci μέλισσας, quasi dicas Apitius. Cleonymus, celebre nomen, uel nomi-
nis celebritatē sonat. Labdacidæ à Labdaco maiore, quod Syrium uel Chaldæũ

Argumen-
tum.

nomen esse uidetur, à $\lambda\acute{\epsilon}\beta\delta\alpha$ deductum: perinde ac omnium Græcorum elementorū nomina ab Hebræis uel potius Chaldæis deriuata apparet: ut ab aleph alpha, à beith beta, à gimel gamma, à daleth delta, à chet chi, à tet theta, à iod iota, à cap cappa, à lamed lambda uel labda: à Cadmo primum Phœnice in Græciam illata nomina. Apud Græcos ergo nihil significant literarū nomina: apud Chaldæos uero & Hebræos, illarum etymon & fons nemini est obscurus. Sic lambda ad lamed reductum, à uerbo limed, quod doctrine accommodatur, doctrinam & institutionem sonabit. Consimiliter Labdacus à $\lambda\acute{\epsilon}\beta\delta\alpha$ primo uel lamed deductum satis apparet. Verum quia in priorum etymo non multum situm est, ideo hæc iam missa facimus. a ¶ Si quisquam mortalium.) Ad Iouem apostrophe facta, eum à ciuibus uirum merito laudandum ait, qui uictoria & diuitijs pollens, sua illa præclara quidem sorte contentus uixerit: à uictoria pulchre & animi moderatione exordium ducens, uictorem modesta clarum Melissum prædicaturus, beneuolentiā pulchre hoc gnomologico principio conciliat. b ¶ Eximia uirtutis.) Alia gnome est, qua uictoriam Ioui refert acceptam, pro solita sua pietate Pindarus. c ¶ Enimuero futura considerantium.) Futura consideranda monet, ne uidelicet Melissus uel alius quisquam præsentis felicitate effratur: id quod sacræ literæ etiam horrantur, dum tempore bonorum, felicitatis & gaudij, mala nos recordari præcipiunt, & contra. d ¶ Celebrium uero operum.) Exordio & ingressu peracto, $\pi\rho\sigma\kappa\alpha\tau\epsilon\rho\kappa\delta\upsilon\lambda\omega$ adijcit, atq; adeo præparationem ad rem ipsam uel uictoriam Melisi. e ¶ Præmia pro bonare debita.) Periphrasis est coronarum quibus uictores ornabantur, ac niceteriorum. f ¶ Admirandis laudibus.) Hoc est, eximijs & arte cōpositis hymnis & odis efferre. $\tau\omicron\upsilon\kappa\omega\mu\acute{\alpha}\zeta\omicron\nu\tau\epsilon$, hoc est, conuiuiantem, & uictoriæ nomine chorum ducentem uel tripudio deditum Melissum: uel indefinite pro gnome natura, qualem cunq; uictorem. g ¶ Ergo duorum certaminum.) A duplici uictoria, nempe ab Isthmia primum, deinde à Nemea euehit Melissum. h ¶ Portio.) Id est, possessio, pars & hæreditas. i ¶ In caua alto pectore insignis leonis sylua.) Periphrasis est Nemeorū. k ¶ Thebas pronunciarit.) Per præcones Pythios & Nemeos. Victores enim & suo & patrie nomine proclamabantur à præconibus. l ¶ Equestrem uictoriam.) Equestrem uictoriam Pindarus appellat. Et quia non constat ex hac ode, num quadriga, uel celete tantum uicerit Melissus, ideo etiam epigraphe huius hymni, equis uel equestri cursu hunc adsequutum palmam testatur. m ¶ Scilicet complantata.) $\omega\lambda\phi\omicron\nu\eta\mu\alpha$ est, qua Melissum maiorum suorum ingressum uestigit confirmat. Qui uero sunt maiores isti, statim adiungit. n ¶ Agnosce scilicet

hè Cleonymi.) Cleonymus auus paternus est Melysi, Telesiades pater. Aiuum ergo Cleonymum primum enituisse quadrigarum uictoria, deinde matris etiā cognatos uel maiores eadem palma insignes fuisse testatur. Refert autem maternum potissimum, & ipsius etiā Cleonymi genus & genealogiam ad Labdacidas. Sunt autem Labdacidæ Labdaci posterī, ut Laus Oedipus, uetustissimi etiā Thebani principes, ut & in Olympijs & Pythijs annotatum.

o ¶ (Tempus autē subinde.) Claudit oden pulcherrima gnome, qua uel ad Labdacidarum & Oedipodis fāta respicit, uel ad cognatos Melysi, quorum meminit in sequenti ode. Quatuor enim Melisso sanguine coniunctos, bello perisse subsequenti ode refert. p ¶ (At deorū liberi.) Alia gnome, qua non mirum esse adseuerat, nonnihil infortunij mortalibus accidere. Eam enim hominum conditionem, ut uarijs subinde periculis obijciantur. Solos autem superos & immortales deos à calamitate immunes esse. Per deorum autem liberos, ipsos deos intelligit, ut Scholia uolunt, quemadmodum Homerus dicere cōsuevit, *ἄνευ ἀχαιῶν*, filios Achæorū, pro ipsis Achæis uel Græcis: & perinde ac Hebræi בני ישראל filij Israël pro ipsis Israëlitis, peculiari cum Hebræistum Græcis loquendi formula.

EIDEM MELISSO, ODE IIII.

STROPHE I. COLON X.

Hæc mihi deorū gratia, infinita undiq; uia ô Melisse: sed & tu opportunitatē Isthmij uictorijs monstrasti, ut hymno uestras uirtutes prosequar. ^b Quibus Cleonymidæ perpetuò florentes, cum Deo mortalem uitæ transigunt finem. ^d Sedenim aliàs alius ^e sequendus uentus omnes homines adflans & excitans trahit.

ANTISTROPHE, COLON X.

^f Quinetiam Thebis è prisco stemmate cum celebres prædicant, tum ^g in uicinos hospitaes, ^h ab omni prorsus tumultuante iniuria alieni. Quæcuncq; testimonia super homines tam uiuos, quam

uita functos spirant de difficili, adeoq; inaccessa uirtute, ij nimirum omnibus numeris adsequuti sunt. ^kAd hæc domi rebus præclare gestis ^lHerculanæ aduscq; columnas pertingunt.

EPODOS, COLON XI.

“Necq; ultra Gades niti datur.” Præterea fuit illis quo equos alerent, ^o& quo ferreo Marti placere. ^pCæterum una quapiam die asperi ^qbelli tempestas, ac ueluti grauis defluxus niuis, quatuor uiros beato lare orbauit. ^rAt nunc rursus exacta hybernorum mensium caligine, terra ceu purpureis uernans rosis conspicitur,

STROPHE II. COLON X.

Deorum consilijs. ^tTerræ uero commotor Neptunus ^uOnchestum & ^xmarinū pontem ante Corinthi muros inhabitans, hunc admirandū generi eius hymnum tribuens ^yē lecto ueterem reducit famam bonorum operum. Siquidem ^zea in somno cecidit, ^aexcitata uero colore lucet, ceu phosphoros inter alia admirationi est sydera.

ENARRATIO.

Argumentum.

Quasi liberaliter pro priori hymno tractatus sit à Melisso, præsentī ode, ceu gratus existens, fuis idem argumenti Pindarus lyre suæ accommodat: uictorem ipsum ex integro laudans, à maioribus Cleonymidis, à splendore generis, ab hospitalitate, à iustitia, atq; adeo cunctarum uirtutum circulo, à domesticis præclare gestis rebus, ab Isthmiæ uictoria, ab Atheniensibus & Sicyonijs ludis, à maiorū curribus obtenta uictoria. Dehinc nonnihil infortunij attingit, quod Melissi maioribus obtigerit. Ad Herculis Thebani etiam eximia decora & fata descendens, ab Heracleorum iuxta uictoria Melissum, & Orsea uictorie extollit. a (Est mihi deorum gratia.) Proponit se multa in promptu habere argumenta, quibus Melissum & maiores eius suis efferat laudibus, præcipue

precipue tamen isthmios ludos. **b** ¶ Quibus Cleonymidæ.) Est autem Cleonymus auus paternus Melisi, ut priori demonstratum ode. Verum hic nedum auum paternum, sed & alios maiores omnes & posteros Cleonymidas appellat, ceu à remotiori quodam Cleonymo principium ducentes. Laudat autem eos à uirtutibus inadulenter, dum inquit: **c** ¶ Cum Deo mortalem uitam finem transigunt.) Quasi dicat: Quantumuis hac in terra fortunati sunt beatores, attamen mortales sunt: sola uirtutis memoria est æterna. **d** ¶ Sed enim aliàs aliud.) Gnome est, qua nonnihil infelicitatis Melisi domui cõtingisse subindicat: at iuxta id infortunij cõtegit, & Melissum ea de re consolatur. Non mirum est homines non omni ex parte beatos esse, quum nemo mortalium perpetuam sit hic beatitudinẽ nactus. **e** ¶ ἄνεμος.) Ventus uelum inspirans. Allegoria est à nautis sumpta. Ut nautæ non semper sequendo uento impelluntur, ita nec mortalium uita à procellis, hoc est, calamitate, potest esse immunis & libera. **f** ¶ Quinetiã Thebis.) A natalium splendore. **g** ¶ In uicinos hospites.) Ab hospitalitate. **h** ¶ Ab omni prorsus tumultuante.) A iustitiã. **i** ¶ Quæcumq;.) A uirtutum circulo, & earundem encomio. **k** ¶ Ad hæc domi.) Quod nulli alij domesticis his uirtutibus & rebus strenuè gestis antecant. **l** ¶ Herculanus ad usq; columnas.) A prouerbio deducta auxeseos formula: quasi dicat, à nemine hic superatur: ille enim eò peruenit, ubi non possit ultra pergere. **m** ¶ Neq; ultra Gades.) Prouerbialis eadem cum proxima locutio. Hoc est, quum ad summa perueniũ est, quiescas necesse est. Hunc ad modum Cleonymidæ, quum Gades & Herculis columnas uirtutibus suis contigerint, ad id culminis conscenderunt, ut conscendere altius non possint. **n** ¶ Præterea fuit illis quo equos.) Ab equorũ educatione, quæ diuitias & ingenuum ortum demonstrat: non enim cuiusuis est ἵπποτροφεύς, sed procerum, nobilium & potentiorũ. **o** ¶ Et quo ferreo Marti.) Ab armis & apparatu bellico. **p** ¶ Ceterum una quapiã die.) Ad cladem digreditur & prælium, quo quatuor Melisso cognati occubere. Ad eò perpetuò felicitatis, syncerus uates meminit, ut infortunij tamen iuxta non obliuiscatur: non ut impropere obijciat uerba, sed ut præsentis felicitate exacta mala obliteret, & dulcem acerborum memoriam, prosperiore successu rerum faciat, utq; simul humanæ sortis nos omneis cõmonefaciat. **q** ¶ Belli tempestas.) Conflictum tempestati & niui comparat. Ut enim tempestas cœlum nubibus obducit, & uentus & murmur auræ & fulgur & tonitru omnia ita confundant, cœlum obscurent, ut intremiscant mortales, nec sciant, maxime maris tempestate correpti, quid agant: & ut densa decidente niue, ipsum uer & uisus noster tantum non obscuratur: Sic in martia compressione, tantus

impetus, tantus furor, tanta uehementia, tremor & clamor, ut nemo ueuius ex-
 presserit, quam qui semel interfuerit: quanquam ne uerbis quidem efferri possit,
 sed mente uix etiam concipi. r ¶ At nunc rursus.) Pulchra allegoria,
 post abactam calamitatem per Melisi uictoriam, nunc felicitatem reuersam ad-
 firmat: pulchra iuxta antithesi hybernorum mensium caligini (id est, exactæ
 calamitati) terram purpureis rosis uernantem (hoc est, summâ iucunditatem
 ex Melisi uictoria profluentem,) opponens. s ¶ Deorum consilij.)
 Non suis id utribus Cleonymidæ consecuti sunt, sed deorum benignitate: quo sta-
 mul ipsos pios & deorū timentes fuisse arguit. t ¶ Terræ uero cōmotor Ne-
 ptunus.) Neptuni beneficio, Isthmia nimirum uictoria, obscuratam Cleonia-
 mydarum famam illustrari. u ¶ Onchestum.) Onchestum Neptuno
 sacrum locum esse, in Isthmiorum prædictū est. Est autem amplificatio à loco
 & τοπογραφία. x ¶ Marinum pontem.) Periphrasis est Isthmi.
 Nam cingulum illud, seu terræ angustiam inter utrunq; mare, ponti adsimilat.
 y ¶ E lecto.) Hoc est, decumbentem & agrotantem famam. μετὰ
 φopà à decumbentibus: hoc est, sopitam ac ueluti infirmam. z ¶ Exit
 somno cecidit.) Metaphora est: hoc est, sopita est & obscurata.
 a ¶ Excitata uero.) Pulchre in comparatione perseverat. E somno
 excitata fama, hoc est, reparata & instaurata, lucet ceu φωσφός. Fame
 splendorem per Melisi uictoriam excitatum τῷ φωσφώρῳ comparat. Vt
 enim lucifer cæteris stellis est rutilantior, sic hæc Melisi fama cæterorum Thea-
 banorum decori præceminet.

ANTISTROPHE, COLON X.

^a Quæ famæ claritudo & cultis in Athenis, &
 Adraſti certaminibus Sicyone peractis, currum
 proclamans uincere, præbuit huiusmodi enco-
 mia, qualia & progenitorū tuorum à tum uiuen-
 tibus poëtis fuere. ^b Qui neq; in publico cōuentu
 flexibilem retinebant currum, sed cum uniuersis
 Græcis certantes ^c equorum sumptu gaudebant.
²⁰ Eorū enim ^d qui nihil experti sunt nulla est memo-
²⁰ ria: incognitā enim uitam silentio pressam uiuūt.

EPODOS, COLON XI.

²⁰ Est autem quædam fortunæ & pugnantium
 obscuritas.

obscuritas, quandiu ad finem non fuerit peruen-
tum. ^f Alia enim alijs fortuna impertit, quæ & in-
terdum bonum uirum à peioribus arte & fraude
circunueniri facit. ^g Agnoscitur id in martia Aia
cis fortitudine, quam in concubia nocte suo ense
refecans, ingentem luctum Græcorum liberis,
quicunq; Troiam se receperāt, reliquit.

STROPHE III. COLON X.

^b Atqui Homerus Aiace[m] apud mortales hono-
rificum reddidit, qui omnem ipsius uirtutem col-
ligens ad uirgam diuinorum carminum posteris
celebrando recensuit.

a **¶** *Quæ famæ claritudo.*) Ab Atheniensibus ludis obtenta palma,
& Sicyonijs Pythijs, de quibus in Nemeis satis audiuit, prædicat uictorem Me-
lissum, eum curru uicisse confirmans. b **¶** *Qui neq; in publico.*) Ma-
iores Melisi ab encomijs, quos per suorum temporum poetas, ab equestri uicto-
ria retulerunt, prædicat. c **¶** *Equorum sumptu.*) Ab ἰπποτροχία
maiores effert. d **¶** *Qui nihil experti sunt.*) Hoc est, qui in certamina-
bus non sunt defatigati uel exercitati, qui nõ adepti sunt palmam, non sunt in ho-
minum memoria, ut qui nullis odis celebrentur. Potest & generatim ad omneis
incertes & ignauos referri hæc gnome. e **¶** *Est autem quedam fortuna*
& pugnantium obscuritas.) Gnome est, qua obscurâ primùm Melisi famam,
priusquam palmam arripere, fuisse ostendit: adeoq; in persona non apparuisse,
quod euentus certaminis conspiciendum in eo dedit. f **¶** *Alia enim.*) Va-
rium esse euentum humanarum rerum: unde non mirum, si quisquam, quæ sibi
polliceatur, non semper adsequatur. Porro non omnia semper pro uotis morta-
libus euenire, exemplo Aiæ probat, dum subiicit: g **¶** *Agnoscitur id in*
martia Aiæ.) Aiæ, inquit, quum esset post Achillem omnium fortissimus,
attamen Achillis armis per longe inferiorem, Ulysses nempe, orbatus est. Cha-
rum autem habet Pindarus Aiace[m], & fortissimo principi miserrimum fatum
inuidet: quo de apud Sophoclem in Aiæ *μαστὶ γοφῶν*. h **¶** *Atqui Ho-*
merus.) Etsi uictus sit Aiæ, attamen perpetuis Homeri monumentis, eter-
num etiam uiuit. Scholia hic Chrysippum & alios adferunt, qui hic dubi-
tant, num hic locus Homericæ celebrationis, uel Aiæ uel Ulysi attribuendus

fit, quum Homerus neutrum nominet. Ego, tamen si quidam ad Vlysses hanc pertinere putent, Aiæ potius accenseri posse autumo: quasi uelut poëta subindicare non nihil infelicitatis passum esse, instar Aiæ, uel aliquot maiores eius. Qui ad Vlysses referunt, per hoc persuadentur, quod subinde uates Melissum parua statueret fuisse testatur, & uictoriã tamẽ cæteris præripuisse. Sic Vlysses respectu Aiæ paruum extitisse. Verum frustra demiratur, ac ueluti deplorat fatum fortissimi herois, si postea in iniuriam Aiæ Vlysses ad sidera uehat.

i (Ad uirgam diuinorum carminum.) Hoc est, ipsis poëtes monumentis in Iliade uidelicet τὸν ἄρ' ἑωδία circumloquens hac ἰδὲ φράσῃ.

- » 'Hoc porrò immortale præconium est, si quis
 » piam quid apte & eleganter dixerit. ^b Ac rerum
 » bene gestarum fulgor & laus nullis unquam se-
 » culis extinguibilis, tum per fertilem terram tum
 » pontum com meat.

ANTISTROPHE, COLON X.

- 'Utinam & ego solertes Musas consequar, ut
 illam hymnorum ^dardentem lampada cõtingere
 queam, ^cdignamq; pancrati coronam / Melisso,
 Telesiadæ ramo. ^eEst enim illi animus æque in
 labore, atq; leonibus, dum feroces ipsi, uenantur
 non citra laborem bestias. Consilio uero & calli-
 ditate uulpẽ agit, quæ supinè recumbens, aquilæ
 » impetum remoratur & arcet. At uero prudentis
 » est ac nihil non tentantis, hostem in glorium red-
 » dere seu deicere.

EPODOS, COLON XI.

- ^bNeq; enim Orionem naturã nactus est: sta-
 tura quidem breuis, cæterum dimicandi artis pe-
 ritissimus. ^cVerum ad Antæi domos Cadmeijs
 Thebis, corpore quidem non adeò magnus, ani-
 mo uero indefessus Antagonista uenit, ut eum
 qui

qui hospitem cranijs Neptuni templum coronaret, cohiberet

STROPHE IIII. COLON X.

Filius Alcmenæ, ^k qui uniuersæ terræ, tamq̃ maris, præcipitijs alti, reperto sine, fretoq̃ ad nauigationes pacato, Olympum conscendit, ubi apud ^l Aegiochum, pulcherrima felicitate fruens demoratur, preciosus & charus immortalibus dijs, quandoquidem & aurearum domorū rex, Heben ac Iunonis generum coniugauit.

ANTISTROPHE, COLON X.

^m Cui super Electridas conuiuium exhibentes ciues, & nouis aras coronis ornamus, in memoriam & sacrū octo fortium interemptorū, quos Megera Creontis nata Herculi peperit filios, quibus ab obitu solarium radiorum oriens flamma totam noctem lucet, aërem uapore fumi quadantenus calcitrans.

EPODOS, COLON XI.

ⁿ Postero dehinc die annuorum ludorum finis est, in qua tum fortitudinis opus absoluitur, ubi redimitus caput myrtis, uir ille ^o duplicem uictoriam demonstrauit, qui antehac tertiā ab adolescentibus reportarat, ^p prudentis gubernatoris, agilisq̃ aurigatoris consilio usus, ^q Proinde cum Orsea ipsum uictorem exultans laudabo, iucundam destillans gratiam atq̃ præconium.

^a ¶ Porro hoc immortale. Digreditur ad poetices & bonarum literarum præstantiam. Ea est eximia laus, inquit, quæ cuiuspiam ab elegantibus poetarum carminibus, & eruditorum hominum scriptis prouenit. ^b ¶ Ac res

rum gestarum radius.) Metaphora est, pro excellentia. Hoc est, uirtutes à do-
ctis celebratæ cum terram tum mare transcunt. c ¶ Utinam & ego.)

Deesis est: precatur enim, ut perinde Melissum queat prædicare, atq; Homerus
cum Aiæcem tum Ulyssæm extulit. d ¶ Ardenti facem.) Hoc est, splen-
dorem & auctoritatem poetices. e ¶ Dignamq; pancratij.) Ut possim

suus celebrare laudibus uictoriam Melisi, quæ ei ex pancratio contigit, unde &
coronatus est. f ¶ Melisso ramo Telesiadæ.) Utinam possim celebrare

digne coronam pancratij, in gratiam Melisi, qui ramus est Telesiadæ. Solet au-
tem & Homerus magnanimos principes atq; insignes heroës appellare ἔργον
ἀρετῆς, & θεράπων τῶς ἀρετῆς, ramos Martis, quasi à Marte profeminati
uel plantati essent. Est autem Telesades pater Melisi. g ¶ Est enim illi.)

Hic post uotum & precationem ex integro præconium Melisi textit, conferens
robur eius leoni, prudentiam uulpeculæ, heroica sanè & principe digna com-
paratione. h ¶ Neq; Orioneam.) A statura corporis uirtutem animi

extollit. Etsi corpore paruus fuit, animo tamè magnus, ideoq; uel maiorem sese
uicit. Orionem Gigantem non equiparauit corpore, attamen antagonis tantum
suum Orioni statura haud dissimilè superauit. i ¶ Verum ad Antæi domos.)

Alia comparatio. Quemadmodum Hercules Alcmenæ filius statura Antæo in-
ferior, Antæum tamen Gigantem longe sese statura quidem excellentiorè pro-
strauit & cõpressu interemit, sic Melissus se maiorem deuicit, perinde ac Her-
cules cõparatione sui maiorem Antæum. Hic deserta Libya incolens, è præter-
reuntium occisorum capitibus Neptuno templum exornauit: quod sceleris
alij Diomedij Thracio, alij, ut Bacchylides, Eueno accommodant. k ¶ Qui
uniuersæ terræ.) Digreditur ad fata Herculis, ut post erectas Gades & abso-
lutos labores tandem in cœlum migrauerit, ibiq; Heben uxorem duxerit.

l ¶ Aegiochum.) Aegiochus Iupiter, ueluti capram tenens. Scholia in
Homerum Aegiochum dici Iouem autumant, quod Aegida scutum teneat. Mea
est sententia, ut ab ἀἴξ ἀίγος, id est capra, à qua in Creta altus est, ἀίγιο-
χος, τῶν τῆσι τῶν αἰγῶν κερταχῶν, appelletur. Verum de Aegide scuto &

Aegiocho supra. m ¶ Cui super Electridas.) Electridæ portæ sunt The-
bis, ubi sacra faciunt Herculi, & octo filijs eius, quos & Creontis regis filia Me-
gera peperit, quosq; ipse indignatione Iunonis in rabiem actus occidit. Etsi Ly-
simachus dolo ab hospitibus interemptos scribat. Variæ sunt uariorum de filijs
Herculis hisce opiniones. Lysimachus enim & Socrates, Dionysius, Euripi-
des, Aeneas Argiuus, Pherecydes, Batus, Herodotus, nedum historia mortis,
uerum numero etiam dissentiunt. Batus nominibus recenset eos, Polydorum,
Anicetum, Mecistophonum, Patroclum, Toxoclitum, Menebrontem, Chersis-
tion.

Hæc Hera-
clea dicun-
tur.

bion. Alij alia nomina proferunt, Therimachum, Creontiadem, Aristodemum, Deicoontem, Deionem, Antimachum, Clymenum, Glenium. n ¶ Postera uero die.) Post sacrificium super Electridas perficitur certamē, aguntur ludi, ubi uictores myrtea corona exornantur. o ¶ Duplicem uictoriam.) Bis inquit, adultior factus, & uirili etate conspicuus, funebribus illis Herculis ludis uictoriam obtinuit Melissus: tertiam autem uictoriam dum puer esset reportauit. Obscurū est autem, num Herculanis certaminibus uel alijs euaserit uictor, dum puer esset imberbis adhuc. p ¶ Prudentis aurigæ consilio.) Aurigam etiam laudat. q ¶ Proinde cum Orseæ.) Orseas haud poenitendus Melissi aliptes fuit.

PHYLACIDAE AEGINETAE PANCRATIO VINCENTI, ODE V.

STROPHE I. COLON VIII.

^aEneranda Solis mater Thia, te propter alijs metallis præpotens aurum excellentius iudicarunt mortales. ^bEtenim in ponto cōtendentes naues & in curribus certantes equæ propter tuum honorem regina, in uelociter uertentibus sese ludis admirandæ sunt,

ANTISTROPHE, COLON VIII.

Inq̃ ludicris certaminibus ^duenerabilem gloriam & ingens decus pepererūt, quibus manuū robore, aut pedum uelocitate uincuntibus densa ^eserta cæsariem coronarunt. ^cSed fortitudo mortalium à Deo est. ^fDuo sunt autem quæ iucundū uitæ florem, cum uirenti felicitate pascunt:

EPODOS, COLON XI.

Nempe si quis bene adfectus, seu in bona fortuna constitutus, celebri pariter fama claruerit.

- » Præter hæc, ne frustra coneris Iupiter fieri:
 » omnia nanq; habes, si talium tibi bonorum fors
 » contigerit. ^hMortalia mortales decent. Verum
 tibi in Isthmo Phylacida duplex uirtus pullulans
 collocata est, ^kac Pythææ in Nemeis pancratiij
 splendor repositus est.

ENARRATIO.

Argumen-
tium.

Phylaciden Aeginetam, ab Isthmia & Nemea uictoria concinit: à patria Aegina, ab urbis insigni politia, à maioribus Aeacidis, à suis progenitoribus, à Pythea alipte. Suprà in quinta Nemeorũ ode, & in hac, & sexta in sequenti, cognati & sanguine iuneti celebrantur. De ordine harum trium odarum, quæ prior, quæ posterior esse debeat, superuacaneũ est multis deliigare. Callistrati sententia est, soli Phylacide hanc inscriptam: mentionem autem fieri Pythææ, cuius laudes concinuit in quinta Nemeorum, propterea quod sint cognati inter sese. Perinde ac in sequenti uictoriam etiam Euthymenis repetit, quod sanguinis linea ad uictores illos pertineat. a (¶ Veneranda.) A Solis matre Thia initium sumit: encomion doni Thie, quod aurum est, pro exordio adducens. Propter te, id est propter tuum donum ò Thia, mortales aurum cæteris metallis præferunt: utq; tu es earum præstantissima, sic tua dona nobilissima simul & optima habentur. Ea enim est dea præstantissima, cuius proles cæterã deorum sobolem antecellit. Atqui Thie soboles, nimirum Sol & Luna, cæteris in cælo fulgentibus numinibus suse erroneis sunt rutilantiores & splendidiores. Est igitur Thia reliquis deabus eminentior. Porro Thiam esse matrem Solis Hesiodus testatur, dum ait:

θεῖα δ' ἠελιὸν τε μέγα, λαμπρὰ τε σελήνην
 γείναθ' ὑποδμηθεῖ σ' ὑπὸ ρίον & ἢ Φιλότητι.

Charum Thia suis complexa Hyperiona membris
 Ingentem peperit Solem, Lunamq; nitentem.

Thia ergo & Hyperion sunt parentes Solis & Lune. θεῖα nomen habet à θεῖα, id est, à spectaculo: uel à θεῖομοι σφῆκτο, uel uideo: uel à θεῖν, id est curare. Vnde recte Thia spectatrix, mater Solis, qui hanc terrã illustrat, pater Hyperion dicitur, περὰ δ' ὑπ' ἐρ' ἡμᾶς ἰγῶαι, quod supra nos eat. Vnde Sol eadem ratione, patronymica tamen, Hyperionides, & simpliciter Hyperion poetis appellatur. Atqui per Solem aurum intelligit: suum enim cuiq; planetarum metallum attribuitur, ut Scholia annotarunt.

ἥλιου	} αἰάγεται	χρῶς
σελήνης		ἄργυρος
ἄρης		σίδηρος
κρόνου		μόλυβδος
δίας		ἤλεκτρος
εἰρωῶ		κασσίτερος
ἀφροδίτης		χάλκος.
Soli	} attribuitur	aurum
Lunæ		argentum
Marti		ferrum
Saturno		plumbum
Ioui		electrum
Mercurio		stannum
Veneri		æs.

Quis ergo tale huic hymno attexit exordium: in gratiam ne victoris, an sui ipsius causa? Etsi neutrum ipse expresserit, quisq; tamen per sese satis abunde q; percipere hinc potest, quod primū in gratiam hoc Phylacidae, dein suo quoq; nomine faciat. O multi nominis Thia, inquit: o ueneranda, o preclara, o eximia, tua causa homines aurum ceteris metallis preetulerunt. Deinde quæ terra, et mari ludi exhibentur, propter tuum honorem et precium sunt admirationi. Quid est, tui causa, et tuum propter honorem? hoc est, propter tuum beneficium, quo mortales adiutas: et propter tuum honorem, quem hominibus impartis: id est, propter aurū, quod humano generi largiris. Propter liberos tuos Solem et Lunam, id est, aurum et argentum, quæ per te generantur. Huius exordij χόλιον est apud Demosthenem in secunda Olynthiaca, dum inquit: Citra pecunias nihil comode expediri potest. Neq; ludi quinquennales, siue periodici, siue alij per Græciam, neq; uictoria citra Thie filios Solem et Lunam, hoc est, aurum et argentum, agi comparari ue possunt. Neq; uictoriam Phylacides adipisci potuisset, nisi opibus esset adiutus. Neq; ego condere poemation possem, nisi me Thie clara, fulgensq; soboles, aurum et argentum imitarent. **b** (Etenim in ponto.) Ratio quare aurum excellentius sit metallum: quia spectacula quæ et terra et mari aguntur, per te, hoc est, aurum adeoq; pecunia aguntur: quandoquidē, ut iam dixi, sine pecunijs nemo quicquam rite queat persequi. **c** (Ludicris certaminibus.) Equorum et currum. **d** (προβδύον κλέος ἐπεαξεν.) Desiderabilem celebritatem peregit. Enallage numeri est. A plurali enim ad singularem decidit Pin-

darus, pro more sibi consueto. Hoc est, ipsa etiam decertantiū uictoria, non sine sumptibus & sine munere tuo ô Thia constat. e ¶ Sed fortitudo mortaliū.) Pietas Pindari. Gnome enim sibi consueta uirtutes hominum Deo refert acceptas. f ¶ Duo sunt.) Commendaturus Phylacidam, in quibus humana felicitas consistat proponit, nempe in rebus præclare gestis, & earundem encomio. Perficitur autē & constat encomion nicephori hoc syllogismo: Beatus est, qui rebus præclare gestis & illarum encomio exornatus conspicitur: Phylacides est huiusmodi: igitur est felix & beatus. Duo sunt, intentio est.

g ¶ Præter hæc.) Rhetorica intentionis uel maioris dilatatio.

h ¶ Mortalia mortales decent.) Gnome ethnica, imò & Christiana, si corpus spectes, & animi etiam $\tau\alpha\pi\lambda\upsilon\sigma\phi\omicron\sigma\omega\lambda\omega$. i ¶ Tibi uero in Isthmia.) Minor est, qua rebus gestis, hoc est, uictoria Isthmia Phylaciden in signitum memorat. k ¶ Et Pythæ.) Meminit Nemeonicæ Pythæ, cuius laudes prædicauit in 6. Nemeorū. Fratres fuisse, ex subsequenti odes colligitur epigrapha: utrunq; autem pancratiasten fuisse commonstrat.

^a At meus animus, ^b haud sine Aeacidis encomia tua decantat. ^c Cum Gratijs enim, ^d Lamponis filijs adueni

STROHPE II. COLON VIII.

^e Ad hanc legibus bene confirmatam urbem.
^f Sin horum uita per puram diuinorum operum
 semitam uersa est, ne inuideas pro laboribus illo-
 rum, hymnum poëtæ cōuenientem concinnare.
^g Etenim qui ex heroibus insignes bellatores fue-
 runt, uel post mortem encomia consequuti sunt:
^h Celebrantur nanq; & citharis & sonoris tibia-
 rum concentibus,

ANTISTROPHE, COLON VIII.

ⁱ Omne per æuum. ^k Meditationem poëtis, ^l Io-
 uis gratia, præbuerūt fortiter agentes. ^m In Aeto-
 lorum quidem sacrificijs, conuentibus uel lucidis,
 Oenidæ præduri uiribus, ⁿ Thebis uero eque-
 stris

stris Iolaus munus habet, "Perseus autem in Argo. At° Castoris Pollucisq; hasta, prope Eurotæ fluenta.

EPODOS, COLON XI.

¶ Oenone uero magnanimi ^dmores Aeaci liberos celebrantur: ^rqui sociali pugnae foedere bis urbem Troianorum depopulati sunt, Herculem primum sequuti, deinde Atridas.

a ¶ (Meum uero cor.) Alteram partem, nempe encomion Phylacidae adesse ostendit. Seipsum enim rerum ab eo gestarū, praecipue uero uictoriae esse encomiasten. b ¶ (Nō sine Aeacidis.) Tuas uirtutes ita celebros, ut Aeacidarum non obliuiscar. c ¶ (Cum Gratijs.) Gratiarum benignitate, & iucundis hymnis. d ¶ (Lamponis filijs.) Hoc est, in honorem & gloriam filiorum Lamponis Pythae & Phylacidae. e ¶ (Ad hanc legibus.) Circumstantia, qua patriam Phylacidae à bona politia laudat. f ¶ (Sin horum uitae.) Ad inuidios digreditur. Non inuidendum bonorum uirorum encomijs.

g ¶ (Etenim.) Bonorum uirorum laudes post mortem uiuere. h ¶ (Celebrantur enim.) Qui uiuant post fata bonorum laudes. i ¶ (Meditationem poëtis.) Fortium heroum facta, poëtis argumenta suorum monumentorū dedisse. k ¶ (Iouis gratia.) Id est, Iouis beneficio & uoluntate fortiter agentes. l ¶ (In Aetolorum.) Exemplis externis & domesticis probat. In solemnitate & panegyri Aetolorum inelyta, Aenci fortes filij celebrantur à poëtis. m ¶ (Thebis.) Equestris Iolaus honoratur Thebis & festo & carminibus. n ¶ (Perseus in Argo.) Celebratur.

o ¶ (Castoris & Pollucis.) De quorum fato supra. p ¶ (Oenone.) Oenone uocata est, priusquam ex Ioue Aegina, Asopi fluminis filia, illic proderetur: hoc est, in Aegina res gestae Aeacidarū commemorantur. q ¶ (ὀπ-
^γαί.) Rursum pro moribus, & uitae consuetudine, ut antehac saepius.

r ¶ (Qui sociali pugnae foedere.) Bis depopulati sunt Aeacidae Troiam: primum quidem Telamon cum Hercule, deinde Neoptolemus cum Atridis.

¶ Proinde à principio mihi Musa repete, qui Cycnum, qui Hectorem, & intrepidum Aethiolum exercitus ducem insigniter armatū Memnona interfecerint, Quis enim fortem Telephū

Caicus flu- sua hasta sauciauit prope Caici ripas:
uius est My-
sic.

STROPHE III. COLON VIII.

^b Quibus fama Aeginam decoram illam infu-
lam patriam tribuit. ^c Extracta est autem & iam
olim turris, quam altis suis uirtutibus conscen-
dant. ^d Quin & lingua mea multas circa Aeacum
sagittas cōtinet, quibus illum resonet. ^e Nuncq̄ in
Marte testari queat ciuitas Aiakis, nautis defensa

ANTISTROPHE, COLON VIII.

Salamis, in multa corrumpente Iouis imbre,
in densa innumerorū uirorum strage, ^f Attamen
» gloriationem hanc silentio complue, cela. ^g Lupi
» ter hæc & hæc gubernat omniū dominus. ^h Hu-
iusmodi uero fortium uirorum uirtutes, uictoriæ
pulchrum gaudium, præ amabili melle diligunt.
Eat nunc & belligeretur aliquis strenuè,

EPODOS, COLON XI.

Et in certaminibus ⁱ Cleonici genus addiscat:
neq̄ enim prolixus uirorum labor obliteratus
est, neq̄ quantum in spes uictoriarum insum-
ptū est, ego cura & carmine meo obscurauerim.
^k Cæterum & Pytheam membrorū domitorem
laudo, qui Phylacidæ laboriosum cursum manis
bus suis felicē reddidit, mente prouidus. Appre-
hende igitur ei coronā, adfer uillosam mitram,
^m & adlega simul elegantem recens natū hymnū.

a (C Proinde.) Ad Musam apostrophe est, rogans ipsam, ut dicat, quis
nam fuerint & unde, qui in Troiano bello fortissimos quosq̄ occiderint. Quis,
inquit, Cycnum, quis Hectorem, Memnonem interfecit? quis Telephum hasta
sua sauciauit? b (C Quibus fama.) Respondet interrogationi. Illi istos
principes

principes interfecerunt, quorū patria Aegina fuit. Achilles enim Hectore & c.

c ¶ (Extracta est iam olim turris.) Allegoria est. Magna celebritas, ingens & ueluti fastigiatum decus eis propositum est, quod suis uirtutibus Aeacidae conscendant. d ¶ (Qui & lingua mea.) Sibi multa in Aeacilaudem in promptu argumenta esse: aq; primo Aeginae summo principe laudat Isthmionem. e ¶ (Nuncq; in Marte testari queat.) Ad naualem pugnam, qua circa Salaminem Graeci cum Persis confluxere, uertit animū, in qua primas tenuere Aeginetae, ut Herodotus & Ephorus tradunt. f ¶ (Attamen gloriationem.) Ne nobis inuideant reliqui, si tanta solis Aeginetis tribuamus, Iupiter quae so haec occulta, ne omnes aduersum nos excitentur emuli.

g ¶ (Iupiter haec & haec.) Ut & superbiae & inuidiae adimatur locus, aurea gnome & bona & mala in Iouem reijcit. h ¶ (Huiusmodi fortium uirorum uirtutes.) Quid & alij & Aeginetae heroēs potissimum deament: uictoriam nempe, imò potius uictoriae hymnū: gaudium enim uictoriae est oda, qua ad gaudium allicimur. i ¶ (Cleonici genus.) Ab auo paterno Cleonico Phylaciden euehit. Cleonicus Lampon, Phylacides & Pytheas. Cleonicus auus, Lampon pater, Phylacides & Pytheas filij. k ¶ (Ceterum & Pytheam.) A Iupitern eiusdem cum Pythea fratre Phylacidae nominis intelligit. l ¶ (Apprehende ei coronam.) Claudit cum apostrophe ad seipsum uel ad Musam, ut uel Aeginā uel uictorem Phylacidem coronet. m ¶ (Adlega.) Simul destina ad uictorem.

PHYLACIDAE PYTHEAE, EORVM QVE
AVVNCVLO EVTHYME NI,

ODE VI.

STROPHE I. COLON XIII.

Secundum calicem (quemadmodum in florenti hominum symposio fieri solet, ^but misceantur pocula) musicorū cantuum super certaminibus praecelari generis Lamponis temperamus. ^cAt Iupiter tibi florem coronarum in Nemeis suscipientes, primum craterē libamus. ^dNunc minore inter pueros natu Phylacida uincente Isthmia, Neptuno

ac' quinquaginta iuxtà Nereidibus, alterum statuumus. Tertium uero Seruatori Olympio exhibentes, liceat dulcisonis Aeginam celebrare carminibus.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

» Sin quisquam sumptu laboreq; adiutus, diuinas perficit uirtutes, ac illi iuxta Deus amabilem gloriam parat, is ad summam certe felicitatem anchoram iacit, diuino honore aduictus. Hanc uiam, Cleonici filius inambulans, & canam senectam ac ipsam iuxta suscipere mortem optat. ^bEgo uero alto sedentem solio Clothonem sororesq; eius Parcas imploro, ut inelytis chari hominis uotis propitiæ sint.

EPODOS, COLON XI.

ⁱVos autem curribus uenerandi Aeacidæ, mihi ius esse clarissimum dico, ut insulam illam ingrediens laudibus adspergam. ^kAtqui multæ magnæq; in promptu uia constitutæ sunt, quibus res bonæ extollantur, & ^lultra Nili fontes & per Hyperboreos. Neq; usquam adeo barbara, ac sermone aliena ciuitas fuerit, quæ Pelei herois felix, ^mdeorum generi, famam non audierit:

STROPHE II. COLON XIII.

Neq; si ipsa Aiacis Telamonij, eius ue parentis urbs fuerit.

ENARRATIO.

Argumentum.

Lamponis filios Phylaciden, Pytheam, horumq; auunculum Euthymenem pancratiastas hac ode simul extollit, à Nemeorum & Isthmiorum uictoria, ab æqui paterni Cleonici felicitate, à maioribus Aeginetis, Aeacidis, Peleo, Telamone,

Telamone, à maioribus Psalychiadis, ab hospitalitate patris Lamponis, ab aurea eiusdem mediocritate. Res gestas Herculis & Aiacis suo loco interferit, ut subinde patebit. a ¶ Secundum calicem.) Haud iniucundam metaphoram usurpans proponit, quid sit acturus. Est autem à cōiuiio tralatio sumpta, ut ipse etiam exprimit. Quemadmodum in symposijs fit, ut cyathus cyatho adijciatur, ut alter post alterum temperetur, ut patera uino ornetur: sic & ego alteram iam craterem, hoc est, alteram oden Lamponis filijs pango. Elegans autem utriusque similitudo. Vt enim Bacchus conuiuias exhilarat, sic epinicia, & hymni, quibus uictores celebrantur, illos ipsos lætos reddunt. Hephæstion hinc argumentum sumpsit, ut crederet hanc oden præponendam præcedenti, ut ordine quinta Isthmica fieret. Primum enim calicem musicorum cantuum Lamponis filijs, quintam Nemeorum oden fuisse, cuius initium est: Statuarius nō sum. Atque hoc ipsum ex hoc principio cōfirmatur, ubi dicit, ex Nemeis primum Ioui craterem libari: ex Isthmijs, Phylacida uincente, secundum Neptuno & Nereidibus temperari. Vnde constat, nō habitam esse rationē temporis, quo compositæ sunt, apud eos, qui hæc digesserunt: sed numerū tantum obseruatum. b ¶ Ut misceantur pocula.) Treis crateras miscet: primū Ioui Olympio, ob Nemeam uictoriam, quæ in γ. Nemeorum celebrata est, ut dixi. Secundū Neptuno & 50. Nereidibus, ob Isthmiā, quam pancratio Phylacides & Pytheas obtinuerunt unā cum Euthymene auunculo. Tertium ex uoto & exoptatione Ioui Seruatori temperat: non quod Olympicam obtinuerint, sed quod optet ut posthac eam omnium sibi clarissimam uictoriam adiscant, & ad eam adspirent: hacque ratione Aeginam se rite celebraturū ait, ut quæ huiusmodi heroas producat. Apud ueteres, ut est apud Euripidem in Nauplio, & Aeschylum in Epigonis, uti Scholia habent, tres crateras libabant: primum Ioui Olympio, secundum Terræ & heroibus, tertium Ioui Seruatori: propterea quod ternarius sit numerus perfectus, quippe cui sit principium, medium, & finis. Vel quod qui tertium cratera biberint, stabilē adhuc mente constant: quo sumpto, qui sapientes esse uolunt, domum sese, ut est apud Athenæum in 2. recipiunt. Quartus enim & reliqui deinceps hominem in uitia procliuent ac tantum non dementem faciunt. Locus est ex Eubulo poeta apud Athenæum de Bacchi cyathis: quem, quod mirifice Bacchi uirtutes exprimat, non pigritator subnectere:

τρῆς γὰρ μόνος κρατῆρας ἐγκραυνύω,
 τοῖς εὖ φρονέσιν τὸν μὲν ὑγείας ᾄνα
 ὄμ πρώτῳ ἐκπίνουσι. τὸν δὲ δίδυτον
 ἔρωτος ἠδὲ θυῆς τε, τὸν τρίτῳ δὲ ὕπνου.

ὄρεισσιόντες οἱ σοφοὶ κεκλημημένοι,
 οἴκαδ' ἐβαδίζεσθαι, ὃ δὲ μὲν τέτρατ' ὄ
 ἔκ' ἐτ' ἀμέτορος ἐς, ἀλλ' ὕβρεως, πέμπη' ὄ Βοῆς.
 ἔκρ' δὲ κώμων, ἔβδ' ὄ ὕπωπίων,
 ὄ γδ' ὄ δὲ κλήτορ' ὄ, ὃ δ' ἔγιν' ὄ χολῆς.
 δ' ἔκατος δὲ μαρίας, ὡς καὶ Βάλλ' ὄ ποιεῖ
 πολὺς γὰρ εἰς γ' ὄ μικρὸν ἀγχείου χυθείς,
 ὄ ποχελί' ὄ ῥασα τὸς πεπωκῆτας.

c (Attibi Iupiter.) Primus crater Iouis : huius respectu, hæc ode secum
 do crateri adsimilatur. d (Nūc inter iuvenes minore natu.) Secundus
 crater Neptuni Isthmionū præsidis est, ob uictoriam Phylaciæ Isthmiam, qui
 inter Lamponis filios est minor natu. e (Quinquaginta Nereidibus.)
 Nereides filie sunt Nerei et Doridis. Hæc quinquaginta numero sunt, ut apud
 Hesiodum denumerantur. Virgilius aliquot Nereides item recenset, uerum He-
 siodus quinquaginta esse testatur, quem hic Pindarus imitatur. Sunt aut ut ab
 Hesiodo recensentur, hæc :

νηρῆ' ὄ δ' ἔγινοντο μεγέριτα τέκνα θεῶων
 πόντω γ' ὄ ἀτρογίτω καὶ δωείδ' ὄ θυκόμοιο
 κέρης ὄ κεκαυοῖο τελέγητος ποταμοῖο.
 πρωτότ', θυκράτητε, σαώτ', ἀμ' ὄ τριτήτε,
 θυδάρητε, θεπίστ', γαλίνητε, γλαύκητε,
 κυμοθόν, σφώτε θοῖ, θαλίητ' ὄ ῥόεσσα,
 πασιθέητ', ἔρατώ τε, καὶ θυναίη ροδύπηχης,
 καὶ μελίτη χαιείεσσα, καὶ δυλιμνή, καὶ ἀγαυή.
 δωτώτε, πλωτώτε, φέροσάτε, δωαμυλίντε,
 νησαίητε, καὶ ἀκτοῖν, καὶ πρωτομίδηα.
 δωείς, καὶ πανόπη, καὶ θυειδῆς γαλάτσηα,
 ἰπποθόν τ' ὄ ῥόεσσα, ὄ ἰππονόη ροδύπηχης
 κυμοδονκῆτ' ἢ κύματ' ὄ ἠεροσιδίη πόντω
 πνοίας τε ραθέων ἀνέμων σὺν κυματολήγη
 ῥεῖα πρηύνη καὶ εὐσφύρω ἀμ' ὄ τριτήν,
 κυμώτ', ἠόνητε, δύσεφάνοδ' ὄ ἀλιμύδη,
 γλαυκονόμητε ὄ Ιλομμήδης, καὶ ποντοπόρσηα,
 λφαγορήτε, καὶ θυαγορή, καὶ λαομίδηα
 πηλυνομήτε, καὶ αὐτονόμη, καὶ λυσιαίεσσα,
 δυαρνήτε φυλῶτ' ὄ ῥατῆ καὶ εἰδος ἀμωμ' ὄ,
 καὶ

καὶ Φαλακὴν χαλεκὰ δέμας, δ' ἴστε μάλιστα,
 νησώτ', ὑπὸ πτερε, θεμισώτε, προνόητε,
 νημορτὺς θ' ἢ πατρὸς ἔχθ' νόου ἀθανάτοιο.
 αὐτοῖ Μ' νηρῶν ἀμύμονος ἔζεγύοντο,
 κῆραι πηγήωντα ἀμύμονα ἔργ' εἰδὶσαι.

f ¶ Quod si quispiam.) Gnome est, non dissimilis ei quam in precedenti in eandem sententiā protulit. Felicitatem humanā, in rerum gestarum splendore, earundemq; encomio consistere ait. Est autem talis ratiocinatio, qualis est illa prioris ode γ. Maior est, eos beatos, qui rerum gestarum splendore, et earū præcomio florent. Huic minorem subiungit huiusmodi: Lampon Cleonici filius pater Phylaciæ et Pythæ, et rebus gestis, et earum encomio floret. Cōplexionem quia plana est, relinquit menti lectoris. Est igitur felix Lampon.

g ¶ Mortem suscipere optat.) Lamponem ad extremam usq; senectutem in ea felicitate perdurasse innuit. h ¶ Ego uero.) Deesis Pindari, ut Parca misereantur Lamponis, et uitam ei, quia id optet, abrumpant.

i ¶ Vos aut curibus uenerandi.) χρυσάματα, aureis curibus insignes. Epitheton est heroicum. Primores enim et principes uiri, uel aureis, uel auro obductis curibus uehuntur. Mibi, inquit, in more est, si quando ad insulā Aeginam ingressus fuero, laudibus etiam primum uos aspergere ὁ Acacidæ: à patria ita et maioribus heroës Phylacidam, Pythæ, Euthymenemq; Aeginetas prædicans. k ¶ Atqui multæ.) Multa superesse quibus uirtutes Acacidarum exornentur. l ¶ Ultra Nili fontes et Hyperboreos.) Tam

eximie sunt Acacidarum uirtutes, ut ultra Nilum et Hyperboreos planè currant. Atqui Nili ostia, et Hyperboreorum plagam, pro uniuerso terrarum orbe accipit, pro Ewopa et Asia, in quas apud præscos œcumenicus orbis diuisa debatur. m ¶ Deorum generi.) Pelea deorum generum uocat, quod

Thetin Nereida in cōiugem duxerit. Est ergo gener Neptuni uel Nerei et Doridis. n ¶ Aiakis Telamonij urbs.) Salamis. Arebus gestis amplificat.

^aQuem (Telamonē dico) unā ^bcum Tirynthijs, ad gaudens ferro bellum, prudentem sanè auxiliatorem, ad usq; Troiam (quæ heroibus necogium fecit) secum ob perpetratum à Laomedonte scelus, classe aduexit Alcmenæ filius. Cepit quidem Pergama, deinde ^dCoorū etiam gentes Telamone adiutus, bubulcumq; Alcyonem

monti similem, Phlegris Thraciæ repertum, nec
manibus pepercit grauiter stridenti arcui suo

ANTISTROPHE, COLON XIII.

Hercules. ^sEnimvero Aeacidem ad classem
uocans, omnium in conspectu prædicauit; ac ^bin
tergore leonis stantem Amphitryoniadem bel-
lo inuictū libare dijs ne ctere iussit. Hic phialam
auro grauem, uini susceptricē, præstantissimus
ei Telamon reddidit, qui indefessas manus ad cœ-
lum tendens, tali quadam oratione precatus est:
Si unquam, ô Iupiter pater, preces meas tuapte
sponte audisti,

EPODOS, COLON XI.

Nunc tibi, nunc inquā diuinis precationibus
supplico, ut uiro huic fortem gnatum, ex Eriboæa
tribuas: ipsum uero amicum meum ita fortunatū
reddas, ut corporis uiribus alioqui ineffabilem,
talis animus maneat atq; sequatur, qualis est, quē
hæ cōtegunt exuuiæ leonis, quem olim ante om-
nia primum certamina in Nemea occidi.

a (Quem Telamonē.) Hic ad insignia facta Telamonis Aiakis paren-
tis digreditur, qui item ad maiores Aeginæ pertinet. b (Cum Tiryns
thijs.) Tiryns urbs est Argi. Tyynthios ergo pro Argiuis usurpat, *κατὰ
συνεδοχῶν*. Argumentū tale est: Hercules Telamonem secum ad Troiam
aduexit, dum primum Troiam caperet, eiusq; regem Laomedontē leto daret,
ob iniuriam quam à Troianis sustinuerat: dum cum Argonautis Colchos usq;
pro auro uellere diripiendo nauigaret. Appulsi enim ad Sigæum Troie litus,
à Laomedonte, tanquam insueti hospites & aduenæ uel prædones repulsi sunt,
ut antehac etiam cōmemoratum, utq; Dares Phrygius memorie prodidit.

c (Cepit quidem Pergama.) *πέργαμου* uel *πέργαμίου*. Urbium
arx & altum ædificium pergamus uel pergama numero multitudinis dicuntur:
pro ipso illo per *συνεδοχῶν* accipit. d (Coorum gentes.) Græce est
μερόπων

μερόπρωπ' ἄβρα. Merops, inquit Stephanus, filius Triopæ est, à quo Coi Meropes dicuntur: unde & interpres Pindaricus, per Meropes Coos intelligit.

e ¶ (Alcyonem bubulcum.) E Gigantibus unus est Alcyoneus, de quo supra auditum. Bubulcū appellat, quod Soli boues abegerit: huic Hercules eas abstulit, ipsumq; interemit, ut 4. Nemeorum ode tentatū, ubi eadem quæ hic ferè de Hercule Pindarus refert: Qui cum Troiam olim, inquit eo loci, Telamon depopulatus est, & Coos, & magnum bellatorem stupendum Alcionea.

f ¶ (Phlegris.) Phlegræ Thraciæ oppidum. g ¶ (Verum Acacidem.) Telamonē præ cæteris fortitudinis exhibuisse specimen, ideo & ab Hercule etiam præ alijs prædicatum ait, ut qui fortiter in expugnatione Troiæ, & in prælio aduersus Alcyonea dimicauerit. h ¶ (In tergore leonis stantē.) Telamon præcipit Herculi, ut dijs litet. Hæc dicit uates, ut ampliorem Telamonis auctoritatem faciat. Quamquam hic Scholia hæc desumpta ex magnorum Eytorum historia tradant, in qua Herculem hospitio à Telamone exceptū memoriæ proditū, tumq; hæc contigisse, Herculemq; ut hospitem obsecutum præcipienti Telamoni. Verū hæc eruditiores iudicent. i ¶ (Tali quadā oratione precatus est: Si unquam ò Iupiter.) Precatio Herculis pro Telamonis posteritate, ut Telamon ex Eriboæ fortem filium progeneret. Hic rursus apparet, Pindarum inique tulisse iudicium Græcorum, quo Vlysses Aiaci prætulerunt, dum arma Achillis ab Aiace ad Vlysses transferrent. Nusquam nõ enim impense admiratur uirtutem & fortitudinem Aiacis: unde & hic mirificam & miraculo prænunciatam Aiacis Telamonij natiuitatem fingit poëta,

“Hæc ubi dixisset, magnā animi ducem aquilam Deus demisit: ingenti uero intus gaudio perfulsus est:

STROPHE III. COLON XIII.

^b Hæcq; ceu uates aliquis oraculū ædens, protulit: Erit quidem tibi filius quem petis Telamō, uocabisq; prolem ex uiso alite, excellentem uiribus Aiacem, belli sudoribus cunctis populis admirandum. Sic fatus continuò resedit.

^a ¶ (Hæc ubi dixisset, magnam animi ducem.) Iouis alite, aquila, precationem exauditam esse, denunciatum ostendit. Iupiter ad eius preces aquilam demisit, quæ certior reddere: ut Hercules orationem suam exauditam.

^b C Dixitq; ceu uates aliquis.) Vaticinium Herculis de nascituri Telamonis filij cū nomine, tum uiribus. cūas appellabitur à uiso αἰετῶ, ab aquila quæ iam apparuit. Apud Sophoclem tamen in Aiace *μαστιγοφόρος*, Ajax nominis sibi inditum esse à luctu & calamitate conqueritur, atq; adeo ex fato, quãdo quidem in eam decidere calamitatem debuerit.

^a At omnes mihi enarrare uirtutes, prolixius est, quàm ut res ferat. ^b Siquidem Phylacidæ, Pythææ, Euthymeniq; laudum ô Musa dispensator ac promus ueni. ^c In quorū gratiam ^d Argiuo more quicquam tamen breuissimè dicetur.

ANTISTROPHE, COLON XIII.

^a Tulerunt enim uictorias à pancratio treis in Isthimo, & eas quas à florente Nemea susceperunt, splendidi filij & auunculi: ^b qualẽ uero inde hymnorum sortem ad lucem reduxerunt: ^c Pſalychiadarum quidem tribum pulcherrimo Gratiarum rore rigant, iustitiæ administrantes domum, ciuitatem illam Deo gratã incolunt. ^d Lampon uero tribuens exercitium operibus, carmen illud Hesiodicum impense ueneratur, ^e filiosq; suos eò, dum recitat, hortatur,

EPODOS, COLON XI.

Commune patriæ suæ ornamentum adducens: ^k qui & beneficentiã, quam in hospites exercet, cõmendatur. ^l Moderata enim in animo suo sequens, moderata etiam obtinens, linguam non imprudentem gerit. ^m Dixeris illum inter athletas esse id, quod cos Naxia ferrum domans, inter reliquas petras. ⁿ Equidẽ dabo eis bibere puram Dirces lympham, ^o quam castæ Mnemosynæ

nes comptæ filiaë produxerunt, prope bene mu-
nitas Cadmi portas.

a ¶ At mihi omnes enarrare.) Redit ad institutas uictorum laudes: di-
gressioni, qua Herculis precationem & res gestas explicauit, umbilicum adij-
ciens. b ¶ Siquidem.) Ratio quare breuem esse oporteat.

c ¶ In quorum gratiam.) Se non nihil de uictoribus Aeginetis dicturum
proponit. d ¶ Argiuo more.) Id est, Laconice seu breuiter.

e ¶ Tulerunt enim.) Ab Isthmijs uictorijs & Nemeis. f ¶ Qua-
lem uero.) Per interrogationem legendum. Hoc est, multa argumenta & poë-
tis & ῥογογρόφοις per suas uirtutes dederunt. g ¶ Psalychiadarū.)

Psalychidae, tribus est & familia Aeginae, ex qua Cleonicus, Lampon cum libe-
ris suis. Eam à iustitia, & beneficentia laudat. h ¶ Lampon uero.) A

patri in uirtutibus exercitio. Ipso opere uirtutes complet Lampon, & Hesio-
dicum uersum re ipsa honorat. Est autē Hesiodi ad Persem fratrem parænesis,
μελέτη δὲ τῆ ἐργῶν ὀφέλιμα. i ¶ Filiosq; suos.) Adhortatur, inquit,

liberos suos, ut uirtutem opere exhibeant, in ea sese exerceant, uictoria & sese
& patriam illustrent. k ¶ Qui & beneficentia.) Ab hospitalitate.

l ¶ Moderata enim.) A modestia & prudentia. m ¶ Dixeris il-
lum.) Eleganti comparatione coti Naxiae Lamponem adaequat. Ut cos Na-
xia inter alias cotes & lapides omnium est præstantissima ad acuendum ferrum:
non dissimilem ad modum Lampon inter reliquos athletas est fortissimus, qui
quosuis antagonistas sibi obuios uincit. Hyperbolica & ὠξυπικία compara-
tio. Est autē Naxus Cretæ ciuitas: unde Naxius lapis uel cos Naxia, quæ alibi
nascentes bonitate sua plurimum excedit. n ¶ Equidem potabo eos.)

Allegoria est: Thebano hymno eos exhilarabo. Dirce enim fons est Thebis, &
ipse Pindarus Thebanus. o ¶ Quam castæ Mnemosynes filia.) Hoc

est, quem hymnum ego Musarum beneficio Thebis pepigi. Summa est, meis eos
carmenibus, meis lyricis odis celebriores constituam. Nec prætereundum est quod

dicat Pindarus, πῖσσω σφε, pro ποτίσω αὐτὸς, uel ποτιῶ,

quasi thema sit πῖσω. Annotant Scholia hic,

quod ueteres, potatrices & bibu-

las appellarint

πίσσης.

STREPSIADAE THEBANO QVIN-
QVERTIO VICTORIAM
CONSEQVUTO,
ODE VII.

STROPHE I. COLON VIII.

In quonam uero bonorū uestrorum
animū uestrum antehac exhilarastis
maxime, ô felices Thebæ: ^b Arbitror
equidem tum, quum ^c ære pulsantis
Cereris ^d assessorem comosum Bacchum protu-
listi: ^e aut quando in intempesta nocte aurū nin-
gentem deorum præstantissimum suscepisti.

ANTISTROPHE, COLON VIII.

^f Quando in Amphitruonis uestibulo consti-
tutus uxorē ^g cum Herculana prole accessit: ^h aut
ⁱ quando Tiresiæ uatis densa consilia imitata es:
^j aut quando Iolaum aurigandī peritum conspe-
^k xisti: ^l aut quum Spartæ lanceis indefessi admit-
^m terentur: ⁿ aut quando acri Adrastum ex confli-
ctu remisisti orbatum

EPODOS, COLON VIII.

Innumeris socijs ad equestre Argos: ^o aut quan-
do Doricam Heraclidarū coloniā in recto Lace-
dæmoniorū pede statuisti. Ceperunt enim Amy-
clas ^p Aegidæ ciues tui, idēq; Pythijs ducti oraculis.

ENARRATIO.

Argumen-
tum.

A uictoria pancratiij Isthmica, à corporis et animi pulchritudine, à bonis li-
teris Strepsiadem Thebanum laudat: ab auunculo eiusdem nominis, qui pro pa-
tria dimicando, mortē oppetierit. Tandem uoto hanc odam cludens Strepsia-
dæ assumpta persona, Apollinem orat Pindarus ut Pythiam etiam uictoriam
uictori Strepsiadæ tribuat. ¶ C In quonam uero bonorum uestrorum.)
Exordium

Exordium ducit à mirifica comparatione, qua Strepriadem clarissimis heroibus, inò ipsi etiam Ioui confert. Atq; prior huius comparationis pars interrogatione & responsione constat, quam subiectionem Rhetores uocant, non paucas & historias & fabulas congerens. Est uero comparatio huiusmodi: Quem admodum ò Thebæ exhilarastis animū uestrum in natiuitate Bacchi, in aureo Iouis imbre, in Herculis & econceptu & ortu, in consilio Tiresiæ uatis, in uictoria aduersus Adrastum: itidem & iam mentē uestrā exhilarare debetis in uictoria Strepriadē uestri, qui Isthmia uicit &c. **b** ¶ Arbitror equidē tum.) Interrogationi suæ respondet uates, uarias cum fabulas tum historias colligens, quibus gaudio perfasas olim Thebas adfirmat. **c** ¶ Aere pulsantis Cere-
 reris.) Ad inquisitionem Cereris respexit poëta: quum enim filiam suam Proserpinam passim quaereret, cymbalis & tympanis circumcursitans sonitum & timitum ciebat, ut nemo nō resciret, quidnam Ceres inuestigaret. **d** ¶ Assessorē Bacchum.) Quor Bacchum assessorē Cereris fingit poëta? My-
 stica est ratio: quod humido frugum nutrimento, liquidus Bacchi potus adso-
 cietur: uel quod uua sit & ad edendum & ad bibendum accommoda.

e ¶ Aut quando in intempesta nocte.) Alterum paradigma & responsio. Tum exhilarasti animum tuum ò Thebæ, quando Iupiter in concubia nocte, aureæ niuis uel pluuie specie ad Danaën descendit. **f** ¶ Quando in Amphitruonis uestibulo.) Fabulam Danaës cum Amphitruonis Alcmena mi-
 set. **g** ¶ Cum Herculana prole.) Hoc est, quando Iupiter in specie Amphitruonis cum Alcmena congressus, diuinam ē semine suo prolem, Herculem nimirū ex ipsa propagauit. **h** ¶ Aut quando Tiresiæ uatis.) Tertiæ responsio per exemplum. Tum letitia es perfasa, quā usa es consilio prudentissimī Tiresiæ uatis. Quando apud uos claruit optimus ille & pientissimus & sapientissimus ciuis & natus Tiresius, tum respública uestra felicissime administrata, tripudij causam uobis dedit. **i** ¶ Aut quando Iolaui.) Hercules hic aurigator fuit, in cuius gratiā Iolaia, ludos, instituerunt. *ἰπρόμνη* ideo nominat, hoc est, equis consulentem, quod aurigam egerit. **k** ¶ Aut quum Spariæ.) Spartas undecunq; collectam conuenarum manum uocat, *πρωπεδὸν ἀσπιδῶν*, quod, ut Androtion in Scholijs refert, quum Cadmus ex Phœnicia Thebas usq; fugeret, eum sint secuti & passim & sparsim congregati ex-
 teri & profugi. Sententia igitur est: Tum gauise estis Thebæ, dum Cadmum undiq; collectis conuenarum copijs ad uos usq; iter facere perspiceretis. Conuenas autem & eos qui Cadmum sunt comitati, *ἀνταγωνιστοὶ*, hoc est, fortes, bellicosos, hastis indefesse pugnantes appellat. Atq; hoc quintum responsio-
 nis *πρωπεδὸν ἀσπιδῶν* est. Cauendum autem ne hic per Spartas Lacedæmon uel

Lacedæmonij intelligantur. I C Aut quando ex uehementi conflictu.) Sextum responsionis exemplum. Vel tum gauisæ estus, dum ingentes Adrastus & Amphiarai copias fudistis prope portas uestras, ipso tantu Adraſto è ducibus & populo seruatò & ad Argos remisso. Huius belli suprâ crebro facta est mentio. m C Aut quando Dorica expeditione nos exhilarastis Thebæ, eo quod eam in recta Lacedæmoniorum planta statuisti.) Heraclidæ ab Apollone responsum tulerunt, quod Aegidarum ope Peloponnesum obtinere deberent. Pertinent autem & Lacedæmonij & Amyclæi ad Peloponnesiacos.

n C Aegidæ.) Aegidæ familia in Thebis fuit, seu tribus quedam, ab Aegeo quodam, nō illo Atheniensium rege, quos Heraclidæ secum armarunt, quu Doricum suum reditu in tuto collocare uellent Heraclidæ. Admonent hic Scholia, quosdam pro Aegidis scribere Argidas: quod Aristodemi ab Heraclidis oriundi, uxori nomen extiterit Argiæ, ex qua geniti sint Procles & Eurysthenes, qui Laconicâ sibi uindictarint. Hac de re nōnihil est in Archidamo Isocratio, & in alijs orationibus. Sunt qui hic Pindaru nolint intelligere bellum Amyclæum, cuius dux fuerit Timomachus, qui Lacedæmonijs aduersus Amyclæenses Aegidis adiutus, opem tulit: cæterum eorum hic Aegidarum mentionem facere, qui cum Herculis posteritate Peloponnesum reuersi sint, quoru duces fuerint Aristomachus Cleadæ filius, & Hyllignatus Cleadas.

- Cæterum uetus gratia sopita est, priscae uirtutes obliuioni dantur. Immemores enim sunt mortales

STROPHE II. COLON XIII.

- Eius rei, quæ non ad summum florem, inclytis carminum, à sapientibus poetis conditorum, fluxibus cōiuncta peruenerit. ^b Deinceps uero Strepsiadem dulcisono hymno canas. ^c Is nanque ab Isthmo pancratiij uictoriam refert, ^d robore quidem stupendus, cuius formosa mens non minor corporis pulchritudine uirtutem ducit.

ANTISTROPHE, COLON VIII.

Lucetq; nunc uiolacea cæsarie decoris Musis.
 Huius quidem eiusdem nominis auunculo com
 nunciis

munem gloriam uictoria dedit, Marsq; mortem propinauit. & Atqui suum bonis precium propositum est. Id enim plane nouerit, quisquis in tali ne-
bula, sanguinis grandine pro chara patria ferat,

EPODOS, COLON VIII.

Hostemq; contrario exercitu fundat, ciuium suorum generi, maximis auctibus gloriam sese addere, siue superstes manserit, siue occubuerit.

a (Ceterum uetus gratia sopita est.) Gnome est, qua ad poetices laudem exciurit breuiter. Hæ omnes, inquit, enumeratæ per me historie, dormiunt & silentio prætereuntur, quia eruditæ uiris, qui taleis prædicare solent, caruerint: & quia non in suos poetæ inciderint, qui æterno carmine eas ad posteritatem transmiserint. quo iuxta, more suo, ad amorē poetices & gratitudinem & munuscula, uictorem Strepsiadem inuitat. b (Deinceps uero Strepsiadem.) Applicatio comparationis. Ut uos ò Thebæ hæctenus enumerati ciues & heroes uestri exhilararunt rebus cum uirtute gestis: sic uos nunc haud immerito, lætitiâ perfundere debet Strepsiadem. Potest autem hæc apostrophe uel ad Thebas, uel ad Musam Calliopē, uel ad ipsum Pindarū referri: enim uero, ut cōparatio consistat, rectius Thebis accommodabitur. c (Is namq; ab Isthmo.) ἰσθμίου est, quæ uelit laudari Strepsiadem. Isthmia, inquit, uel Isthmios ludos, pancratio certans, uicit. Victoriâ ex Isthmijs reportauit, pancratio siue quinquertio pugnās. à uictoria cum paucis, si uerba spectes, multis, si sententiam & uerborum pondus, extollens. d (Robore quidem stupendus, cuius formosa.) A corporis & animi pulchritudine. e (Lucetq; nunc uiolacea cesarie.) A bonis literis: siue quod ipse in literis sit eximius, siue quod iam hoc Pindari hymno à Musis profecto exornetur. Quæ uiolaccam cesariem Musis tribuit: quia pulchram atq; adeo flauam comam habent. Sunt autem uiolæ flauæ, purpureæ & candidæ. f (Huius quidem eiusdem nominis auunculo.) Ab auunculo eiusdē nominis, nempe Strepsiadem, Theodoti filio, qui in bello Peloponnesiaco, uel pugna circa Salaminā animam efflauit pro patria, Isthmionem hunc iam laudat. g (Atqui bonis.) Exaggerat gnomis & extollit strenuam auunculi mortem, ut qui cum summa laude pro patria occubuerit, aduersum hostem fortiter pugnans. Neq; oscitanter prætereundum, quod Martem χαλκῶσπιον appellet, quod æreum scutum

quasiat seu gerat. *h* (In tali nebula.) Per Martis nebulam, bellum metaphorice intelligit. Per sanguinis grandinē, rursus hostilem illum conflictum & pugnam, qua sanguis instar grandinis magno impetu ē uulneribus profilit. *i* (Ferat.) Vel ulciscatur.

“Tu uero Diodoti fili bellicosum æmulatus Meleagram, æmulatus et Hectorem, floridumq̄ Amphiarauum, oppetisti mortem.

STROPHE III. COLON VIII.

In eo cœtu pugnans, ubi in prælio fortissimi uictoriam obtinuere, qui extrema spe ineffabili luctu defatigati sunt.^b Verum iam nunc mihi post hyemem, ac turbulenta procellas serenitatē dedit. ^cCanam itaq̄ comā adornans coronis, ^dneq̄ mihi immortales quæso inuideant,

ANTISTROPHE, COLON VIII.

Si dulcem assiduò uitam transigens quietus ac tranquillus confenescam, fatalemq̄ accedam horam. ^eOmnes nanq̄ ex æquo morimur, numen autem diuinum hominibus reconditū est. Quod si quis ad maiora circumlustret, minor est, quàm ut minutissimā deorū sedem consequatur: quandoquidem & alatus Pegasus deiecit

EPODOS, COLON VIII.

Dominum suum Bellerophontem, qui cœli tecta, ut Iouis collega fieret, conscendere uoluit. ^gRem uero præter iustitiā dulcem acerbissimus finis manet. ^hNobis uero ò aurea coma florens Apollo, è tuis ludis floridam, adeoq̄ Pythiam coronam impertias.

a (Tu uero Diodoti fili.) Redit ad auunculum, gloriosam eius mortem.

ab exemplis confirmans, Melagni, Hectoris, & Amphiarai. Meleager patriam suam à Curetibus defendit: primum etiam aprum occidit à Diana Aetolice immissum, ut est apud Homerum Iliad 1. Hector pro Troianis occubuit, Amphiaraius pro Argiis. Vt ille ipse prope Thebas in prælio perierit, sæpius antehac explicatū. **b** ¶ Cæterum nunc mihi post hyemem.) Chori uel Pindari uerba sunt. Luxi, inquit, & nō parum plactus sustinui, in morte auunculi Strepsiadæ: sed nunc Neptunus, ut qui Isthmij præsit, serenitatem post tempestatem, hoc est, gaudium post tristitiam dedit, per uictoriam Strepsiadæ.

c ¶ Canam itaq;) Ipsum ideo uictorem Isthmicum eueham laudibus.

d ¶ Neq; mihi immortales.) Votum est. Utinā & ego & ipse Isthmicus nices tranquillam ad usq; fatum nostrum ætatem transigere queamus: ut ego illum concinam, eius uirtutes & cæterorum bonorum uirorum eximia decorq; prædicem: ipse uero Strepsiades reliquis suis moribus & uita sit exemplo.

e ¶ Omnes nanq; ex æquo.) αἰετοῦ est, quor tranquillam uitam ducere optat. Nihil homini certius est quàm mori. Quid igitur melius, quid iucundius, quid felicius in terris homini à dijs accidere poterit, quàm si tranquille & pacatè spiritum ducat? Quor multis sese implicat, quor ita uiuit, quasi eternā uitam sit habiturus, quom certissime illi moriendum sit? Atq; hæc philosophico & ethnico more dicit, perinde ac insequentia. **f** ¶ Quod si quis ad maiora circunlustret.)

Exemplo Bellcrophontis hortatur Strepsiadem, ne maiora & altiora sese inquirat, sed suæ uictoriæ & felicitati acquiescens uiuat.

g ¶ Rem præter iustitiam dulcem.) Parænesis est gnomica, qua ne amicum ad iniuriam cuiusdam infrendam adijciat, hortatur. Res ex iniuria & iniustitia parta, dulcis quidem est: sed iniustitiam ulcisci solet Deus, ideo acerbus finis dulcedinem ex iniusto profluentem sequitur. **h** ¶ Nobis uero.)

Claudii hymnum precatione & uoto ad Apollinem. In persona autem uictoris hæc orat. O Apollo, inquit, rogo te ut impertias nobis, id est, mihi Strepsiadæ, Pythiam etiam uictoriam. Da quæso ô formose & prudens Apollo, ut maiori uictoria insigniatur Strepsiades, nimirū Pythia, per tuam illi clementiam & benignitatem cōmunicata. Præses

enim Pythiorum ludorum est

Apollo.

DIAERESIS I. COLON XXIII.

Leandro quisquam ætatiq̃ eius laborum comparet precium, ^bsplendidum prope Telesarchi patris uestibulum stans, Isthmiacæq̃ uictoriæ, ac Neæ meorū certaminū præmia, celebrem nempe laudem colligat. ^cQuoniam potentiam inuenit, ^dcui & ego mœrens licet animo aureã uocare Musam posco. ^eE magnis uero luctibus soluti, neq̃ coronarum in orbitate concidamus, neq̃ nimium tristitia cõficiaris: ^fsed enim ab inutilibus malis cessantes ac liberati, dulce quiddam ludamus: idq̃ post graues labores, quibus Deus aliquis super caput nostrum Tantaleum lapidem aduoluit,

DIAERESIS II. COLON XXII.

Imbellem Græciæ conatum. At exactorum malorum timorem, omnemq̃ mihi anxiam sollicitudinem semouit. ^gquam nunc nobis ante pedes, inq̃ præsentia cernimus constitutam felicitatem. ^hNunquam uero non præsens bonum felicius est: ⁱdolosum enim æuum hominibus imminet, uitæ ^jmeatum uertens. ^kMortales ubi libertate fruuntur beati sunt. Præterea ^lbonam spem homini curæ esse decet. ^mConuenit etiam Thebis portarum septenario insignibus educatū, Aeginæ Gratiarū florem decerpere, ⁿeo quod geminæ filiæ patri fuerint Asopidum minimæ natu, ^oquæ & Ioui regi placuerint, quando ad pura lympha fluentem,

Dircen potentis urbis constituit ducem.

ENARRATIO.

Ab Isthmia & Nemea uictoria Cleandrum laudat: à patre Telesarcho, à Argumētum.
 maiorum fortitudine, à patria Aegina, ubi more suo ad Aeacum eiusq; posteritatem
 Lyram applicat poëta. Scite enim & eleganter contentionem Iouis &
 Neptuni de Thetide interponit: deinde Themidis interuentū, & fati per ipsam
 enunciationem: quo iubente, oportere Thetin matrimonio copulari, non dijs,
 sed homini, unde susceptura sit sobolem, quæ & Martis impetui & Iouis fulguri
 non sit futura inferior. Intelligit autem Achillem. Post ad Achillis res gestas
 excurrit. Postremo ad uictoriam Isthmionicæ, qui pancratio superior antago-
 nistis suis fuit, Cleandri regreditur, eius uirtute hymnum hunc cludens. Insus
 per hymnum hunc in diæreses septem diuisit, quarum unaquælibet 22. uersibus
 genere differentibus constat: perinde ac quintam Nemeorum in dyodecadas
 partitus est. a ¶ Cleandro quisquam.) Aliquis emere & comparare
 possit, inquit, ipsi Cleandro & eius ætati, id est per Endyadem Cleandro iuue-
 ni, precium laborum. Est uero hymnus & encomium, uirtutis & insignium la-
 borum precium & merces. Propositio est, qua subindicat, dignum esse Clean-
 drum, qui ob merita sua debito præmio, hoc est, & hymno & encomio exor-
 netur. b ¶ Splendidum prope patris.) Patrem eius Telesarchum Ne-
 meonicon fuisse adumbrat, simul eum à diuitijs & potentia cõmendans, inò à
 uirtutibus, dum splendidum uestibulū, præclaras uè ædes Telesarchi nominat.
 c ¶ Quoniam potentia inuenit.) αἰτιον, quæ sit hymnis & encomijs
 eondecorandus Cleander: quoniam inuenit potentiam, scilicet qua uicit anta-
 gonistas suos. d ¶ Cui & ego.) Eisi mœream, inquit, attamen gesto
 & percipio auream accersere Musam, hoc est, pulcherrimum hymnum, quo
 conspicua eius reddatur uirtus. Ecquid mœret Pindarus: Quum ipse uates nõ
 exprimat, augurantur hic Scholia & diuinant, quod per hunc mœrorem &
 insequentem calamitatem quam statim subnectit, ad cladem Salaminiam, ubi
 cum Xerxe atq; ad eò Persis Græcia depugnauit, respiciat, ut in qua maiores
 eius & necessarij interierint. e ¶ Emagnis uero luctibus soluti.) Post-
 quam illa belli Persici calamitas, in qua damnū accepit genus Cleandri, præte-
 rijt, ne semper mœreamus, sed iam ob præsens uictoris bonum recipiamus ani-
 mum. f ¶ Cæterum ab inutilibus malis.) Per Tantaleum lapidem, &
 imbellem Græciæ laborem, ingens malum & cladem adumbrat, quam Græcia
 acceperit. Est uero cognitū è prima Olympiorū ode, & ex Homeri Odys. II.
 ut super caput Tantali lapis lapsum munitans dependeat: quo grande malum,

ἄομιανός significatur. g ¶ Quam nunc nobis ante pedes.) Vt
 Cloriam Cleandri intelligit. h ¶ Porro nunquam non presens.) Gnome
 est, qua per amplificationem, presens bonum futuro, quod ambiguum, antea
 rendum monet. i ¶ Mortales.) Sententia est, qua summum illis bonum
 adesse testatur, qui sunt liberi, quales sunt Aeginetae, à quibus ille oriundus: li
 bertatem & rem publicam illorum Democraticam effrens. k ¶ Bonam
 spem.) Est ueluti correctio iam dictae sententiae. Etsi presens felicitas absenti
 & futuræ sit anteponenda, haudquaquam tamen futurum bonum seu imminens
 sequundior fortuna est adspicienda: tam enim per bonam spem intelligit. Futu
 rum bonum obtentum æque iuuare mortaleis potest, atq; id quo quisquã in præ
 sentia fruitur. l ¶ Decet item portarum insignibus.) Decet etiam, in
 quit uates, ut ego Pindarus Thebis oriundus & illic educatus decerpam florem
 gratiarum Aeginæ: hoc est metaphoricòs, ut laudem Aeginam, ut insignia or
 namenta Aeginæ attingam, & eueham præconio. m ¶ Eo quod geminæ
 filiae.) Hic locus ex quarta Nemeorũ ode perspicuus redditur, ubi eadem res
 tractata est breuiter. Reddit rationem quare deceat, ut laudet ipse Aeginam.
 Quia, inquit, idem est pater, eademq; origo Thebanorũ & Aeginetarũ. Tan
 tum enim efficit per hoc quod dicit: Eo quod geminæ filiae, patri Asopidum sue
 rint, minimè natu. & reliqua quæ illic Pindarus habet. Summa huius loci est
 huiusmodi: Thebe & Aegina sunt duæ Nymphae, filiae Asopi fluminis (poë
 tarum sententia.) Pater ergo Asopidum est ipse Asopus, à quo patronymica for
 ma Thebe & Aegina Asopides dicuntur. Ex Thebe ergo Nympha, urbs The
 be prodijt: ab Aegina Nympha, ipsa insula & urbs Aegina prouenit. Conge
 neris, inquit, sunt & Affines inter sese Thebani & Aeginetae. Non igitur inde
 corum est, Aeginam Cleandri patriam à me Thebano uate cõmendari.

n ¶ Que & Ioui.) Iupiter captus est pulchritudine Asopidum, adeo
 ut alteram, nempe Theben, constitueret ducem potentis urbis, id est, faceret do
 minam & deam ipsarum Thebarum, quæ ab ipsa nomen suum ferrent.
 o ¶ Dircen.) Fons est Thebanus Dirce.

DIÆRESIS III. COLON XXII.

Te uero ad insulam coeruleam ferens sopiuit,
 ubi generosum procreasti Aeacum celeberrimũ
 mortalium grauius sonanti patri suo, unde & di
 uinitus iustitiam administrabat, cuius quidem di
 uini filij primas tenebant, Martijq; nepotes for
 titudine

titudine æreum angustiarumq̄ exercitum gubernare callidi, animoq̄ solertes fuerunt. ^fHæc & deorum immortalium conciones meminerunt, quando Iupiter ac Neptunus ob formosam dimicarunt Thetin, dum uterq̄ illam esse suam cuperet. Amore siquidem correpti erant. Cæterum immortalia deorum consilia illis nō pararunt sedem, nec illorum pugnae locum reliquerunt,

DIÆRESIS IIII.

Fati sententia percepta. ^gDixit enim optima consilia Themis, quod fatale decretum esset, marinam deam, prolem, regem adeò parituram, qui aliud telum longe melius fulmine, inuictoque tridente iaculetur, si uel Ioui, uel eius fratribus misceatur. Proinde à pugna desistite, inquit. Mortalem namq̄ adsequuta genialem thorum, mortalem quoq̄ filium, manibus in prælijs Marti, pedum uero felicitate fulguri parū adspiciat. ^hMeū quidem diuinum munus Pelei Aeacidæ nuptijs donare cordi est, quem pietissimū Iolci solum tenere ferunt.

DIÆRESIS V.

Hic ubi antrum subierint incorruptibile, repente illic sint ^kChironis nuncijs, qui edicant, ne denuò nobis Nerei filia contentionum materiem subministret, sed potius bimestri spatio à nostro consortio segregata, amabile ^luirginitatis frenū cum heroë soluat. ^mSic Saturni liberis ueneranda dea, hæc proloquuta est. ⁿIlli uero immortalibus palpebris annuerunt, neq̄ sermonis fructus in-

teribat : aiunt enim simul adiuuare nuptias The-
tios^o regem.

a ¶ (Te uero.) Per apostrophē ad alteram Afopi filiam hæc dicit : Te
o Aegina Nympha Iupiter ad cœruleam insulam tulit, hoc est, ad insulam eius-
dem tecum nominis, Aeginam scilicet. b ¶ (Vbi generosum procreasti
Acacum.) Ad Acaci Aeginetæ herois, Iouis & Aeginæ Nymphæ filij laudes
descendit. c ¶ (Vnde & diuinitus.) A iustitia Acacum prædicat.

d ¶ (Cuius quidem filij.) Peleus & Telamon. e ¶ (Martijq; nepo-
tes.) Arebus bellicis nepotes Aeaci laudat, aq; prudentia. f ¶ (Hæc &
deorum immortalium.) Probat Aeaci nepotes & fortes & prudentes esse.
exemplo Thetidis nuptiarum, quam sibi Peleus, Ioue & Neptuno corruu-
libus posthabitis, matrimonio copulauit. g ¶ (Dixit enim optima consi-
lio Themis.) Dea est honestatis, & prouidentia ipsa diuina, Themis. Vt litem
inter Iouem & Neptunum Thetios nomine diremerit Themis, enarrat, cui sit
iungenda uiro, & qualem sit habitura prolem, ex Peleo nimirum Achillem uas-
ticinans. h ¶ (Meum quidem diuinum munus.) Hoc est, placet ex fato,
ut Peleus Aeaci filius, Thetis uxorem habeat. i ¶ (Iolcus.) Magnesiæ
urbs. k ¶ (Chironis nuncij.) Quandiu in antro Chironis Centauri in
Thessalia cum Peleo uiuere debeat Thetis. l ¶ (Virginitatis.) Virgini-
tatis scenum soluere, est periphrasis primi concubitus. m ¶ (Sic Saturni.)
Epilogus uel conclusio mandatorum Themidis deæ. n ¶ (Illi uero.) Ios-
uem & Neptunū obsequitas uoci & uoluntati Themidis. o ¶ (Regem.)
Hoc est, ipsum Iouem, per antonomasiam.

Atqui sapientū ora nouam Achillis uirtutem
demonstrarunt, b quod & Mysium uitiferū agrū
nigra Telephi cede aspergens cruentauit,

DIÆRESIS VI.

Fabricauitq; ponti in morē Agamemnoni &
Menelao reditum. d Helenam deinde soluit, Tro-
ianis uiribus hasta sua accisis : e quæ ipsam olim
excellētē Memnonis uim, Hectorēq; utrunq;
magna in campo persequentē, aliosq; optimates
è prælio homines perimente, liberabant. f Qui-
bus omnibus g Proserpinæ domum denunciāns

Achilles,

Achilles, mons Accidarum, Aeginam suam ualde admirandam cōmonstrauit: ^b quem sanè nec morientem destituerunt hymni, cæterum iuxta pyram tumulumq̃, ^h Heliconiæ uirgines ei astiterunt, multæq̃ famæ lamentum superfuderunt. ^k Visum est itaq̃ superis bonum uirū, iamq̃ defunctum uita, hymnis dearum cōmendare.

a ¶ (Atqui sapientum ora.) Ad Achillis Pelci & Thetios filij uirtutum laudes pergit uates. Sapientum ora, periphrasis est poetarum & historicorum.

b ¶ (Quod & Mysium.) Vt Achilles Mysie regem prohibentem ipsum à fratribus suis, dum ad Troiam proficisceretur, interfecerit, est alibi enarratum: eius historie hic meminit, primū insigne Achillis facinus ostendens, ipsam Te-
lephi Mysiorum regis interemptionem. c ¶ (Fabricauitq̃.) Factum

Achillis. Comparat autem reditum ponti: ut enim pons hominem per flumen transmittit, itidem Achilles, suis sudoribus & sanguine, Agamemnoni & Menelao pons fuit: hoc est, eos tutò in patriam post dirutam Troiam remisit.

d ¶ (Helenam dein soluit.) Insigne Achillis facinus. e ¶ (Que ipsum.) Robur Achillis exaggerat. Vires Achillis liberarunt eum à Memnone & ab Hectore & alijs optimatibus, quos interemit manu sua. f ¶ (Quibus omnibus.) Aeginam celebrem reddidit Achillis memorabilibus rebus suis gestis, ut qui à Peleo Aegineta propagatus sit. g ¶ (Proserpine domū.)

Periphrasis regie Plutonis, seu inferni, uel mortis. h ¶ (Quem sanè nec.) Achilles uirtutes etiam à Musis & poetis post mortem predicatas, potissimū ab Homero, docet. i ¶ (Heliconiæ uirgines.) Muse sunt, que poetarū maxime Homeri carminibus & fatum deplorarunt, & fortia eius facta postris fecere cognita. k ¶ (Visum est itaq̃.) Reiteratio est: idem enim dicitur,

cum proxima Heliconiarum uirginum presentia. Placuit superis, & ita diuina prouidentia digessit, ut Achilles à Musis celebraretur.

DIABRESIS VII.

Proinde etiamnum rationem fert, pronusq̃ est ac promptus ^b Musarū currus, ut memoriam pugilis uictoria celebris prædicet, ipsumq̃ honoret, qui ^c à Doricis selinis ^d Isthmiam coronam nactus est, postquam & ille iam Perictyonas ui-

† uel pugilis Nicoelis.

cit, manu sua uiros repellens turbansq̄, quem bo-
ni patruelis generatio, nō afficit ignominia. Ser-
tum præterea coætaneorū quispam Cleandro,
pancratiij, cuius uictor euasit, nomine ex myrto
nectat: ^f quoniam & Alcathoi certamē feliciter,
ac ^g iuuentus antehac eum in Epidauro suscepit.
hinc bonorum uirorum encomijs eum adhibet.
Pubertatem enim suam minime ignauam, in pa-
læstra honestatis rite formauit.

a **C** Proinde Musarum ciuus.) Epanodos est, redit enim ad uictoris
Cleandri præconium. b **C** Currus Musarum.) Est periphrasis poëtice.
Lyricæ meæ uel poëtice meæ desiderat & ardentem concupiscit euchere pugis-
lem uictorem Cleandrum. Estq̄ hic metaphora periphrasi mixta, dum currum
Musarum poëticen appellat suā. c **C** A doriciis selinis.) ὄλινοιο ἀπὶ
est. Primum autem ex apio corona necebatu Isthmij uictorijs, postea ex pinu
data est, ut in origine Isthmiorū explicatum. Doriciis, hoc est, per Doricos suba-
ministratis, uel Corinthijs. d **C** Isthmiam coronam.) Laus uictoris ab
Isthmia corona seu uictoria Isthmia. Amphibolia tamen hic animaduertenda
est, dubium enim num *νικηλέος* sit proprium uel substantiuū. Si proprium,
tum uel Cleandri patruelis erit, uel sanguine iunctus, quem à pugilatu cōmens-
dat. Sin ἐπίθετον, tum sententia erit, quā reddidi. Animus tamen inclinatur, ut
credam *νικηλέος* esse nomen cuiusdam qui ad genus Cleandri pertineat.

e **C** Sertum præterea.) Hic iam Cleandrum à pancratio laudat.

f **C** Quoniam & Alcathoi.) A uictoria Alcathoiōrū. Sunt uero Alca-
thoiæ festa, quæ & Pythia nominantur, quæ agebantur Megaris, ab Alcathoo
quodam, ut apparet, nomen habentia, de quibus in 5. Nemeorum: atq̄ illis in
ludis myrteas coronas datas ex hoc loco colligitur. g **C** Iuuentus eum an-
te hac.) De Epidauro & ludis Asclepieis, quæ illic aguntur, in 4. Pythiorū
nonnihil cōmemoratum. De hac Stephanus ita scribit: Epidaurus, inquit, ciui-
tas est prope Argos, quam alij *Λεμύρλω* dicunt, eo quod *Λεμῶσι*, hoc est
præis abundet. Vocabatur etiam Melisîa, & Hæmera. *ἄμνηρα*, ἅδ' ἂν τὸ αἰ-
μάσειον, quod Aesculapij ara illic assiduo sacrorum & uictimarum sangui-
ne maderet.

ENARRATIONVM IO. LONICERI IN
PINDARI ISTHMIA
FINIS.

INDEX.

VOCVM ET
RERVM ATQVE
sententiarum præcipua-
rum Index.

A

Charnæ Atticæ vicus	316
Achillis cursus, insula	332
Achillis sexennis uelocitas	
☉ robur admirandum	324
Acis insula	358
Acragas	23
Acroceraunia	332
Actoriones	123
Adie Etina, aduerbij naturam assumen- tia	107
Adrasti ☉ Amphiarai historia	61
Adrastus ut Sicyoniâ perueniret	377
Adulationes utriusq; nocere	186
Adulterium recens nuptiarû pessimum	
Aeacea	93 (296)
Aeacea ubi celebrabantur	149
Aeacidae	149
Aeacidarum genus	268
Aege insula	343
Aegeum mare unde dicatur	343
Aegis	146
Aegina insula	98.99.317
Aegiochos	146
Aegiochus Iupiter cur dicatur	430
Aeneſidamus quid sonet	420
Aeoles lyrici ☉ citharoedi	185
Aesculapij ☉ Coronidis fabula	191
ἄεθλοϝ	234
Actina ciuitas	5
Actna mons	52
Aethna montis mira	161

Actnae nomen unde	376
ἄετωμα	138.139
Agamemnonia caedes	297
ἄγλα	151
ἄγλαοτριαινὺς	14
Agrigentum	25
Agrigentum urbs diues pecoris	302
Aiax unde dicatur	444
Aiax Vlyſſi præfertur fortitudine	372
αἰμακροειᾶς	19
αἰσῶ	194
Albana uel Alba dea	405
Alcathoia feſta	458
Alcaeus lyricus	2
Alcimedontis laus	98
Alcimida genealogia	346
Alcman	2
Alcmena ex Ioue grauida	47
Alcmaeon ditiffimus	262
Alcathoia, certamen	344
Alcyonei ☉ Herculis cōſtitutus	330
Alecto	30
ἄλκιπῆς	104
Aletes rex Corinthiorum	138
Aleuadae	287
Alpheus fluius	10.414
ἄλπις	272
ἄλσος	45
Amarynthia	149
Amphiarus terra abſorptus	380.
387	
Amazones	322
Amazonum origo	102
Amenes fluius	169
Amyclæ ciuitas	168.297
Amicitia uera probatur experientia	
297	

INDEX.

Amicorum in afflictione raritas	395	Arethusa fons	198
Amoris potentia	368	Archilochus lyricus	107
Amore optimorū teneri; pulchrū	368	Argo nauis	218
Amores, conseruatores munerum Ve-		Argonautarum historia	218
neris. 369		Argonautarum uates tres	231
Amphiaræa certamina	93	Argi dominorum catalogus	377
Amphictyones	349	Argiuorum regnum diuisum	377
ἀμπυξ	56.416	Aristeus primus ouium custos	280
ἀναβάλλομαι	381	Aristeus mellis inuentor	280
Anaclypteria	3.77.118	ἀριστομένης	266
Anacreon	2	Aristoteles Battus dictus	28.215
Animæ defunctorum quomodo reuo-		ἀρόσαι, ἀροτοί	389
cabuntur.	228	Artes omnes ingenue, Dei donū sunt	
Anteus Irasseorum rex	285	318	
Anthesphoria	77	Asclepiea ludī	344
ἀνθρώπος fecmi.gen.	221	Asopi plures	318
ἀντλον	113.266	Asopichus Orchomenius	150
Antistrophe	6.7	ἀσής	34
Apes animalculum operosissimū	153	Astra quæ appellentur	8.34
ἀπλῶν	56	Atabrium mons Rhodi	93
ἀφθοοι	60	Athamantis fabula	405
Απια	11	Athene Græciæ urbium clarissima	
ἀποικία	11	263.284.	
Apollinis septem filij ex Rhodo Nym-		Atlantis cœliferi fabula	245
pha 91		Atropos	12.90
Apollo Pythius	29	Augeas Eliorum rex	124
Apollo medicorum præses	243	ἀυλαξ	235
Apollinis artes	251	B	
Apollinis epitheta	277	Bacchi dithyrambus	138
Aqua omnium optima 1. 7. 7. 49		Bacchi uirtutes	439
Aquæ epitheton	157	Bacchylides	2
Aquila auium præstantissima	182	Basilia ludī	407
Aquila Ioui attributa 157.326.341		Basis	156
Aræ sex duodecim dijs in Elide extru-		Batti profectio	208
ctæ 55.		Beatus ante obitum nemo	361
Arathryea, uel Arantea, urbs est Pello-		Belli 7 prælij differentia	31
ponnesi	349	Belli consilia ex historijs peti.	87
		Belli	

INDEX.

Belli fortuna uaria	330	Charites tres	150.243
Blepsidarum tribus	105	Charitiū pictura	151
Bœbias lacus	193	Charites cur nude	151.152
Bonum unum duo mala adnexa habere	200	Charites, solum amicitie	150
Boues Epirotici excellentissimi	333	χεῖρας	260
Boreas uentorum rex	230	χιασμός figura	68
Βρόμῳ	230	Chlamys uestis	392
Βρυτανείου	398	Chlœna	118.392
C		χλῆδῶς	230
Cadmus literarum nomina in Græciam primus intulit	422	Christianos Theoxenia agere	393
Cadmi & Harmoniæ fabula	201	Chromius	307
Cadmi tres filie	202	Ciclicæ disciplinæ	151
Caicus fluius	436	Cij & Coi	406
Calamitate nemo caret	251	Cinæthus Chiüs	313.314
Calumnias utrisq; nocere	186	Cinyras Cypriorum rex	178
Camarina Siciliæ urbs & lacus	51	Cirra oppidum	198.267
Campus Elysus	36.37	Cithara	31
Carystus	222	Cithara Dorica	10.42
Carnea festa	253	Cithæron mons	170
Castalia fons	82.249.349	Cleonæ ciuitas	124.392
Castor deus equestris	247	Clitor urbs	392
Castor primus curruū equos aptauit	247	Clotho	12.90
Castoris & Pollucis historia	300	Cnossus urbs	133
Castoreum melos	185	Cola	7
Centauri	181	Colchorum truculentia	234
Cephisus fluius	150.213 303	Columnas Herculis trajecere difficile	318
Ceres inuentrix frugum	308	Columnæ Herculis	320
Cereris festa	77	Comam nutrire, libertatis solum	219
Ceruiæ cornutiæ	47	Consilia futurorum cæca	133
Celes quid	5	Consilia fortitudine præstantiora esse in bello	381
Χ signo quid indicet interpret	191	Conuicia mulierum sunt	182
χæcis	13	Copais palus	410
Chariadærum tribus	374	Coralium quo modo solidescat	364
Chariclo	222	Coralij etymon	364

INDEX.

Corinthus urbs	116. 136. 137	Deucalionis fabula	111
Corinthiorum inuenta	138. 139	Deo adspirante, omnia prospere ce-	
Cos Naxia	445	dunt	288
Cranon urbs	293	Deum nullum scelus latere	16
Crater, amplioris uasis nomen	383	Deorum iuramentum	90
Crateres tres ueteres libabant	439	Deo nihil impossibile	292
Crisa oppidum	260. 376. 417	Deus cuiuslibet rei autor	247
Cronium promontorium Pise	22.	Dieta	35
46. 108		Diaulum	140
Cteatus	123	Διχόμωσις	45. 46
Cumæ sex, & earum nomina	161	Didymi Ledaæ liberi	48
Curatium	365	Dies, Solis filius	28
Curfus primum Olympiorum	19	Dija	3
Cyanae insulae Ponti	232	Dija ubi agebantur	392
Cyceni duo	38	Dinomenes unde dicatur	420
Cygnus Herculem in fugam egit	122	Dinomeni quatuor filij	5
Cyllene uel Cyllenus mons	73	Dioclea ubi agebantur	149
Cynicorum impudentia	278	Diomedes quo pacto in deorum nume-	
Cyrene urbs	206. 276	rum relatus	387
Cyrenes uita & mores	276	Dioscuri	41. 185
D		Διφφῶ	18
Danao Argiuorum regi quinquaginta filiae	285. 385	Dirce fons Thebanus	128. 283. 409
Δαμαλίδεσσ	257	Discus	127
Διαιτης	353	Disci & Soli differentia	127
Delos insula Cycladum	70	Dithyrambus Bacchi	138
Delphin animal uelocissimū	182. 210	Diuites amicos habent multos	246
Delphinus mensis	344	Diuites auari taxantur	414
Delphinia ludus	271	Diuitiae uerae quae	183
Δεμας & σῶμα quomodo differant	273	Diuitiae uirtutibus mixtae	246
Demareteum nomisma	23	Diuitiae diuinae benignitati adscribentur	272
Demetria	3. 77. 118	Dolia duo in Iouis limine	28
Demetria ubi agebantur	149	δολιχον	134. 136
Demophilus	244	δολιχοδρόμῳ	134. 136
Dentes uiperi sati	238	Dotibus quisq; suis contentus sit	308
Dentium draconis triplex ordo	237	δολιχοδρόμοι	134
		Draco Aesculapio quare dicatus	238
		Draco	

INDEX.

Draco unde dicatur	238	Equorum nomina	19
Dracones caesij	68	Equi desultorij	5
Draconis mira longitudo	238	Equos alere, Græcorum lex	419
Draconis & aquilæ certamen	237	ἔραουρ	13, 253
E		Eratides	94
Ἐγκυκλοπαίδεια	342	Eratidia certamina	93
ἔκλογῆ	6	ἐρέπιδρ	237
ἔιδε	50	Ergoteles Cretensis	133
ἔιδος quid significet	6	Erginus	54
ἔιδύλλιον, diminutiū	6	Erimmys	30
ἔλατήρ	51	Eriphyla soror Adrastū	378
Electride	430	ἔσωναι	51
Elephantes dentes habere	47	Eubœa insula	413
Eleusinia	77, 118	Eumelus poëta	142
Eleutho, parturientium dea	352	Eumenides	30
Eleutheria certamina	93	Eumolpus Corinthius poëta	139
ἔλιος εἰδ	352	Euripus mare	296
Embolum	82	Euripi oppida	297
ἔναγώνι	177	Eurotas fluius	409
Encomium quid	453	Eurytus	123
Encomio querimoniam quandoq; admisceri	274	Eurypylus Neptuni filius rex Cyrenes	209
Endeis	339	Euxinus pontus inhospitalis	232
ἔπι κλυτὸν	273	ἔυδία	19
Erephus rex Aegypti	386	ἔυογκία	35, 40
ἔπαυρῆρ	194	ἔυφροσῶν	151
ἔπίβλια	225	F	
ἔφειδο	336	Fabula de Semela, Ioue & Iunone	27
Ephemerus & animal & herba	274	Fabulis mortalibus persuaderi posse	357
Ephori historia	169	Festiuitatum & certaminum Græcorum nomina	3, 4
Ephyre plures	358	Formæ potentia	368
Epidaurus urbs	70	Fortioribus repugnare difficile	394
Epirus regio	332	Fortuna summi Dei filia	134
Episcopus	153	Fortuna uictoriarum domina	343
Epodus	6, 7	Frcuum	
Epicnemidij	119		
Epizephyrj	119		

INDEX.

Frenum, mite pharmacū equorū	146	Heraclea ludi	430
Furiæ tres, & earum nomina	30	Heraclea ludi ubi agebantur	407
Futura consideranda	422	Heracidarum diuisio tripartita	252
G		Ἡρακλέα λυδῶν	389
Ganimedis raptus	14.129	Herbaceis coronis uictores cur ornantur	237
Gentium in Deum religio	261	Heraclea certamina	92.93.116
Gentium reuerentia in parentes	261	Hercules trinoctio conceptus	388
γέρας	32	Herculis columnæ	50
Geryonæ canes	408	Herculis labores	320
Geryonæ triplex forma	408	Herculis historie tres	110
γλαυκῶπις	68	Herculis filij	430
Gloria summa in felicitate	307	Hercules à Cycho in fugam actus	122
Gloriatio uana non laudabilis	401	Herculana festa ubi agebantur	149
Gratiarum splendor	283	Hesiodus primus carminum compositor	314
Græstia ludi ubi agebantur	149	Ἡσίοδος	398
Gigantes à dijs uicti	313	Hieron Aetneus	156
Gigantes in montibus ardentibus humati	266	Hieronis genus & mors	9
Gyantium rex	266	Hipparis fluuius	57
Græcia à peste liberata per Aeacum	339	Hippocentauri	181
Græcorum falsum iudicium de Vlysse	372	Hippodamiæ currus	17
		Hippodamiæ filij	19
Græcorū elementorum nomina ab Hebraeis uel Chaldeis deriuata	422	Hipseus rex Lapitharum	276
H		Homerici carminis laus	357
Harmonia Cadmi uxor	295	Homeridæ	313
Harpocraton	349	ὁμόκληροι	33
Hebe deorum proma	353	Homo, umbre somnium	274
Hecatombæa certamina	93	Homini temperandum à blasphemia	15
Hecatombæa unde	389	Hominiū uirtus à Deo	431.434
Hedera cur poëta ornentur	28	Homines diuina gratia beatos esse	274
Ἡδύα	202	Hominiū conditio uarijs periculis subiacet	274.423.425
Hellenius Iupiter	339	Homo omnium animantium nobiliss.	182
Hellepontū mare unde dicatur	228		
Hellotia, & illorum initium	141		
Helorus fluuius & ciuitas	383		

Hominum

INDEX.

Hominum curiositas	192	Inuidia contempta minus officit	189
Horæ deæ, temporum dispensatrices	280	Inuidorum affectus prauus	371
ὄρεα	35	Inuidorum consilia uana	331
Hydrophoria ludi	344	Inuidiæ malum non nouum est	373
Hyllis, uel Hyllida libra	167	Inuidia qua re uincatur	60
Hymni Pindarici non omnes pro tem poribus rerū gestarum digesti	258.	Iolaia certamina	93.118.407.447
⊗ 439		Iolai & Euristhei fabula	282
Hyperborei, populus	44	Iolaus Herculis auriga	447
Hyperboreorum felicitas	290.291	Ioleus ciuitas	219.321.333
Hyperia fons	224	ἰός	68
Hyperion parens Solis & Lunæ, un- de dicitur	431	Iouis epitheta & nomina	73
Hypermnestræ Danaï filię pietas	386	Iouis tres filij	229
Hypsipyle	54	Iphytus	3
I		ἰπ Ⓞ, ἰπῶ, ἰπ	52
Iam mirabilis educatio	68	Irassa ciuitas	286
Iamidæ prophete	95.96	Ismenus fluuius	379
Iamidarum auriga	63	Ister fluuius	44
Ibycus	2	Isthmus	32.102.116
Ida Crete insula	58	Isthmia unde dicantur	404
Ilithyia, parturientium dea	352	Isthmia cur intermissa aliquandiu	405
Imber unde nascatur	259	Isthmia quando agebantur	405
Infelices & obscuri, inuidiæ non obno xij	297	Isthmiorum ludorum origo	405
Infortunio nemo frangatur	304	Isthmiorum uictorum præmiū	405
Ino in deam uersa	28.405	Iustitiæ filia tranquillitas	266
Intempestiuum omne triste	281	Iuuentutis propria	227
Inuidentiæ felices & diuites expositi	297	Iuuentutis labores sunt senij releua- mina	383
Inuidiæ causa	72	Ixionis fabula	179
Inuidia melior miseratione	171	Ixionis duo grandia peccata	179
Inuidia sua noxa punitur	300	Ixionis poena	16
Inuidia felicitatem permutare solet	264.297	Lynx auricula	234.331
		Lynx fabula	331
		K	
		Κάπαι	47
		κάπος	46
		κελητις	6

INDEX.

κῆδος	80	Literæ sola manent	259
κνήμη	234	Literæ ex obscuris conspicuos faciunt	
κνώδραλα	291	322	
κολλῶν	57	Littus maris esse	161
κομίζω	222	Liuor semper bonos impetit	370
κόρη	40	Locri hospitales	132
κωμάζω	107	Locrorum tria genera	119
κῶμιος	107	Lucina parturientium dea	353
		Luctæ repertor	344
	L	Lustrum	3
Labor, sui encomio dulcescit	375	Lycæa	93
Laborum nemo expers	250	Lycæus Arcadiæ mons	392
Labores obtenta uictoria dulces	389	Lydijs augurij intenti	153
Laborum absolutorum medicus laticia	329	Lydium melos dulce	58
Lacera ciuitas	193	Lyra	31
Lachesis	12.90	Lyrici poëtæ nouem	2
Lapideum suffragium	93	Lyricis poëtis breuitas propria	281
Lapithæ populi	276	λυσιπτόναι	213
Laudibus quippiam efferre, non cuiuslibet esse	376	λύτρον	92
Laurus herba Parnasia	267		M
λέερον	364	Mάχη	31
Leleges populus	107.119	Magia apud ueteres in usu	196
Lerna	85	Mala propria citius quam aliena affligunt	312
Leuce insula	332	Mænala mons Arcadiæ	114
λιβανωτίς	364	Mænalijs uersus	114
Linguae parca magnus thesaurus	244	Mantina	127
Literæ Charitibus comparantur	151.152	Marathon	116.272
Literarum fructus	151.174	Maximiliani Ro. Imperatoris clementia	204
Literarū nomina apud Græcos nihil significant	422	Medicinæ repertoires	198.324
Literarum nominum apud Hebræos et Chaldeos etymon	422	Medusæ caput intuentes, lapides facti	303
Literarum contemptores, Deum spernunt	159	Megara	30
		Megara urbs	148.272
		μῆλα	226
		μῆλον	9.78.92
			Melissa

INDEX.

Melisse, Cereris sacerdotes dicebantur	215	Musica laus	9.156.157.158
Mel decimam immortalitatis partem esse	280	Musis uiolacea caesaries cur tribuatur	449
Mellis usus repertor	215	Myrmidones unde dicti	319
Memnon ab Achille occisus	351	N	
Mentis tres partes	119	Nature humanae cum diuina comparatio	346
Mercurius inuentor Lyrae	21	Naxus insula & ciuitas	220.445
Meropia insula	358	Naxus Carum dux	220
Merops, Meropes	443	Nebulae epitheton	158
Messene ciuitas	224	Nectar, deorum potus	81
μετσαλλών	71	Nemeae situs	349
Midylidarum familia	268	Nemea quando agebantur	306
Milesius aliptes	104	Nemea ubi agebantur	149
μίσυ dandi casus	280	Nemeorum origo & institutio	305.
Minerva caesia	68	& 375	
Minerva Oncaea	27	Nemeorum certamen funebre	305
Minervae partus mythologia	85.	Nemeorum ludorum praesides	306
86.87		Nemesis Adraestia	269
Minyas	412	Neptunus deus equestris	262
Minyi Argonautae	217	Neptunus petraeus	225
Minyia ludi	407	Neptuni epitheta	14.70
Modus omni iure seruandus	141. &	Nereides quinquaginta quae	440
180		Nicomachus unde dicatur	420
Molione	123.124	μίσυ dandi casus	280
Molossa Epiri regio	359	Nisus insignis luctator	283
Momus deus	72	Nomadae, siue Numidae populi	386
μονοκρητῆς	218	Nomina heroica liberis hominibus digna, Graeci suis imposuerunt	420
Moriendum omnibus ex aequo	355.	O	
257		Oanis fluius	57
Mortalia mortales decent	434	Occasio obseruanda	281
Mos natura institus non facile permutat	131.137	Oculus dignius membrum	25.61
Motacilla auis	234	Ode quid	6
Muliercule sacerdotes	207	Odas suas Olympica Pindarus cur inscribat	4
Musarum currus, carmina sunt	294	Oedipus patrem suum occidit	29
Musarum officia	120		

INDEX.

Oenomaus rex Pise	17	coniun	266.300
Oenone, quæ & Aegina	435	πελιντραπέλου	29
Ogygia insula	349	Pallas Tritonia	210
Oileia	119	Panathœna	3.284.390
Oleagina corona	20	Pancratium	104.316
Oligæthidæ	147	Pangæus mons	230
Olympias quid, & unde	3	παρὰ præpositio	342
Olympia quid	3	Parca tres	12.90
Olympia urbs	3. & 8	Pardalea	219
Olympici ludi	3	Parentes uenerari, liberorum mentis	
Olympia cur instituta	4	bus inculcandum semper	262
Olympiorum præmium	4.20	Parentiū reuerentia apud Gentes	261
Olympiorum institutores	3.4	Parentiū prudentia liberis decora	263
Olympiorum instaurator	3	παρὶδμια	404
Olympus mons	25	Parmasia	117
Onchestus ciuitas	410	Parrhasia	117
ὄνχοι qui sint.	248	περὶχίοι	63
Optimates parcius peccent	173	Partus allegorica a lumbratio	65
Opus metropolis	107.109	Patriam iusignem multum ad uirtutis	
Opus Deucalionis uomen	112	laudem facere	281
Oraculum Delphicum	29	Paulus Aegineta	98
Orbis œcumenicus	441	Pecunia carens nihil cōmode expedis	
Orchomenos ciuitas.	410	re potest	433
Orchomenus Charitum ciuitas.	304	περὶἀμφω	135
Orchomeni duæ	150	Pegasus, equus alatus	144
ὄργαι	186.435	πυγύδρ	60
Orgia quid	236	Pelasgia	11
Orthosia Diana	48	Pelei hasta	321
ὄρθω & ὄρθων	17	Pelei & Telamonis fratrum infortiæ	
Os adijcere	283	nium	339
Ortygia insula	77.306	Pelei & Acasti historia	333
Ozola	119	Peleus quinquertij repertor	354
		Pelinnæum urbs	287
P		Pelium mons	181
Pax & tranquillitas serenitati conseruntur	247	Pellene ciuitas	117.148.392
Pace nihil melius	266	Pelopis fabula	12.14
Pacis & tranquillitatis aureum præ-		Pelopis filij	19
		Peloponnesus	

INDEX.

Peloponnesus	11	Pindaricum poema non cuilibet ex-	
Peneus fluvius	276	positum	38
πενήταβλον	104.316	Pindarici poematis sectio	6
Pergamus & Pergama	101.442	Pindus mons	276
Periclymenus filius Neptuni	380	Piratae qui	180
Permessus fluvius	259	Pirene fons	143
Perrhebia Theſſaliae tetrapolis	276	Pisces e manibus cibum sumentes	383
Perſei fabula	292.303.385	Piſa urbs	3. & 8.10.125
Phalaridis bos aeneus	175	πίστες, potatrices appellarunt uete-	
φάλαγγον	312	res	445
Phasis fluvius	233.419	Pisum legumen	10
Phaenonius non omnino reiſciendus		Pitane Nymphe & ciuitas	83
162		Planetæ cuilibet ſuum metallum attri-	
φῆρ	223	buitur	432
φῆραι	202	Pleiades ſydes	316
Phesana ciuitas	64	Pluuia, nebularum filia	131
Philtrum	198	Poëtarum opera, deſuncti reuiuifcunt	
Philyra	222	πόλεμος	31 (348)
Φύλις, Φιλίς	62	πολυμάλω	9
Phlegra oppidum	443	Porphyrio gigas atheus	266
Phlegra	313	Potentiorum crimina diligentius ob-	
Phlius urbs	349	ſeruari à uulgo	297
Phœbi currus aureus	91	Potentes ne fortuna ſua efferantur	
Phœnices negotiatione clari	185	399	
Φοινικέουος ζώνη	64.65	Præſentia ſolum delectare poſſe	374
Φοινικῶν	65	Praxidamantis nouem coronæ	347
φελξ	230	Principes, eruditos nihilipendūt	152
Phryxi & aurei uelleris hiſtoria	228	Principes benignos eſſe debere	204
Phyſteon	124	Promethei & Epimethei filia	248
Phylacæ urbs	413	Protheſilia ludi	407
Pindarus quando natus	5	πρυτανείδης	398
Pindarus Quintiliano mirificus uifus		πρυτανείον	398.399
in cōparationibus & hyperbolis	9	Psalychida	445
Pindarus dithyrambos ſcripſit	139	Pſamathe & Pſamathea	339
Pindaro pia mens & ſanctum pectus		Ψάφῶς	93
373		Pſaumidis laus	51
Pindari poema diues	21	Phthia urbs	331

INDEX.

Pubertatis epitheta	70	Seditio tempestati comparatur	247
Publium quem Romani dixerunt		Senij releuamina sunt iuuentutis labo-	
420		res	383
Pufflanimitas damnanda	401	Senectutis propria	227
Pyrrhiche saltationis genus	185	Sermonis iusti fructus, laudare bonos	
Pythagoræ triplex permutatio	36	320	
Pythagoræ dogma de transmigratio-		Sermones liuidis opsoniâ sunt	370
ne animarum	36	Sicyon ciuitas	148.376
Pythia unde	155	Silere nouisse, sapientissimû est	338
Pythia ubi agebantur	143	Simoes & σιμῶς	102
Pythia quando & à quo instituta		Simia pulcherrima, deformis	186
156.376		Simonides	2
Pythiorum instaurator	3	Sipylum	14
Pythiorum ludorum claritas	216	Sisyphus sapientia clarus	142
Pythiorum præses Apollo	453	Sisyphi poena	16
Pytko	29.32.64	Solares morbi	277
Q		Sol radiorum pater	93
Quies in omni opere dulcis	360	Solis uis natua	277
Quinquatrum	137.316.409	Solis epitheta & nomina	65
Quinquertium	104.137.316.409	Solus, lapis	127
Quintiliani probitas	182	σῶμα & δέμας quomodo disse-	
R		rant	272
Religio in Deum, gentibus etiam		Sortibus uaticinari	231
cordi fuit	261	Sphingis enigma	243
Repetitio crebra exosa	367	σῆδος, σῆδιν	134.136.137
Rerum uicisitudo	28	σῆδος σῆδου	134.136
Rhadamanthus	37.186	Statuaria ars apud Rhodios	89
Rhapsodi qui	313	Statuarij celebres qui	337
Rhodus insula	81.82	Stellas ex ære & ferro constare qui-	
Rhodij statuaria arte celebres sunt fa-		dam uoluerunt	398
cti. 89		Stesichorus	2. & 7
Ripa, fluminis est	161	Strophe	6.7
S		Studium non omnibus idem	362
Salamis insula	316	Studioforum labor	85.86
Sappho	2	Stymphalus Arcadie metropolis	
Sauropatides Amazones	102	74.78	
σάρπη	255.358	Symplegades insulae Ponti	232
		συμπλεγῶν	

INDEX,

συμφορία	134	Theramne	301
σωδρος	118	Theramnei & Therapnei fratres	
Syphnus insula	358	301	
Syracusa maxima Siciliae ciuitas		Therapne oppidum	301.396.409
176		Therma iuxta Himeram sita	135
T		Theronis genus & laus	25.25.29
Tacuiffe saepe profuit	338.	Theron unde deductum	420
412.413		Theronis & Hieronis historia	26
Tenarus ciuitas	213	Thersander	31
Tamias	60	Thesmophoria	77
Tantali supplicium	15.16	Thetidion	333
Tantali lapis lapsum munitans	453	Thrasibulus quid sonet	420
Tartarus, ra, rum.	160	Thia mater Solis & Lunae unde nos	
Taygeta in ceruam uersa	47	men habeat	431
Taygetus, ta, tum, mons	168.	θύρα	236
396		Tibiae unde fiant	303
Tegea urbs	392	Timodemide	316
τέμνος	413	Tiryns ciuitas	84.447
Tempus omnium pater	26	Tisiphone	30
Temporis ratio semper habenda	281	Tlepolemia certamina	92
Tenedos insula	397	Tlepolemi genealogia	83
Tenedon urbs	402	τραπέζα	10
τέλεινα	107	τραπέζις	10
Ternarius numerus perfectus	439	Trapeziticus, oratio Isocratis	10
Terpsichore, Lyricorum praeses		Trieterica taurorum uictima	405
416		Tritonis annis Libyae	210
τητραοεία	24	Troiae expugnationes	101.435
Textoria ars	276	Trophonia certamina	93
θαλια	151	Tyndaride	41
Theandridarum familia	335	Tyndaridarum fata	396
θεαρίον	325	Typhos, Typhon, Typhoeus, Gigas	
Thebanorum extractores	409	centiceps	52.160.161
Themis	98.109.137	Typhoneus specus	161
θέναγ	232	Typho fulmine ictus	266
Theogamia	77	τύφον	163
Theoxenia	41.49.117.392	Tyrsis Saturni regia, & beatorum insula	36.37
θηρ	223		

INDEX.

Tityi cruciatus	16	Virtute clarus laudandus, etiam ab aduersarijs	284
V enenum	68	Virtutē sine labore nemo nanciscitur	231
Veneris munera	17	Virtutes obscuræ, nisi scriptis exornentur	354
Veneræ res clandestine peragi solent	278.	Virtutes quibus sunt charæ, nobiles fiunt	72
Veritatem dixisse nonnunquam obfuit	340	Virus	68
Veritas Iouis filia	120	Vitam non omnes unam ex æquo trahimus	352
Vesta dea	398	Vlysses consilio maior Aiace	373
Vicino uicinus bonus, summa lætitiæ est	365	Vulcani & Thetidis fabula	332
Vinum uetus præstantius	112	Vxoribus nouis adulterium grauius	296
Violarum duo genera	69		
Virginitatis frenum soluere	456	X	
Virtus sua natura eximia	268	Xanthus fluuius	102
Virtus claros facit	322	Xenocrates quid significet	420
Virtutis & arboris cõparatio	374		

INDICIS FINIS.

INDEX.

ADAGIA, QUAE

passim in hoc opusculo
reperiuntur.

A	
Ad Herculis columnas	50.425
Ad myrtum canere	157
Ad pedes	197
A linea incipere	286
ἀνθρώπων πομπόλυξ	223
B	
Boeotica sus	75
C	
Camarinam mouere	51
χέρεις χέρει τιττῆ	151.170
Cinyrae opes	178.370
Craesi diuitiae	175
D	
De domo ad domum	78
Dodonaeum aes	332
G	
γνώθι κερὸν, hoc est, nosce tem- pus	244
H	
Homo homini deus	366
I	
Inus dolores	405
Iouis Corinthus	367
ἰὼ παλαιῶν	155.156
ἰὸν μιάζην	404
Iyngetrabi	234

K

καλὸς τοῖ πύθων παρά πασιμ
αἰ 186

L

Literae Bellerophontis	144
Lydio lapide probari	293
Lynceo perspicacior	388.396
Lineam ne moueas	286

N

Ne tria quidem Stesichori nosti	7
Nigrum praefigere theta	93
Non citra puluerem	321

P

Pecunie uir	416
Penelopes tela	276
πιθήκων ὄμορφώτατος διμο- μορφός ὄσι	186
Post festa	225

R

Rhadamantheum iudicium	37
------------------------	----

S

Scytala Laconica	76
------------------	----

T

τὰ τῶν Οὐλῶν κρινᾶ	418
Tenedius tibicen, & Tenedia bipen- nis	397
Tempus omnia reuelat	26

V

Vltra Gades, siue Gadesra, progres- di non licet	290.334.425
---	-------------

Nn. 5.

ERRATA.

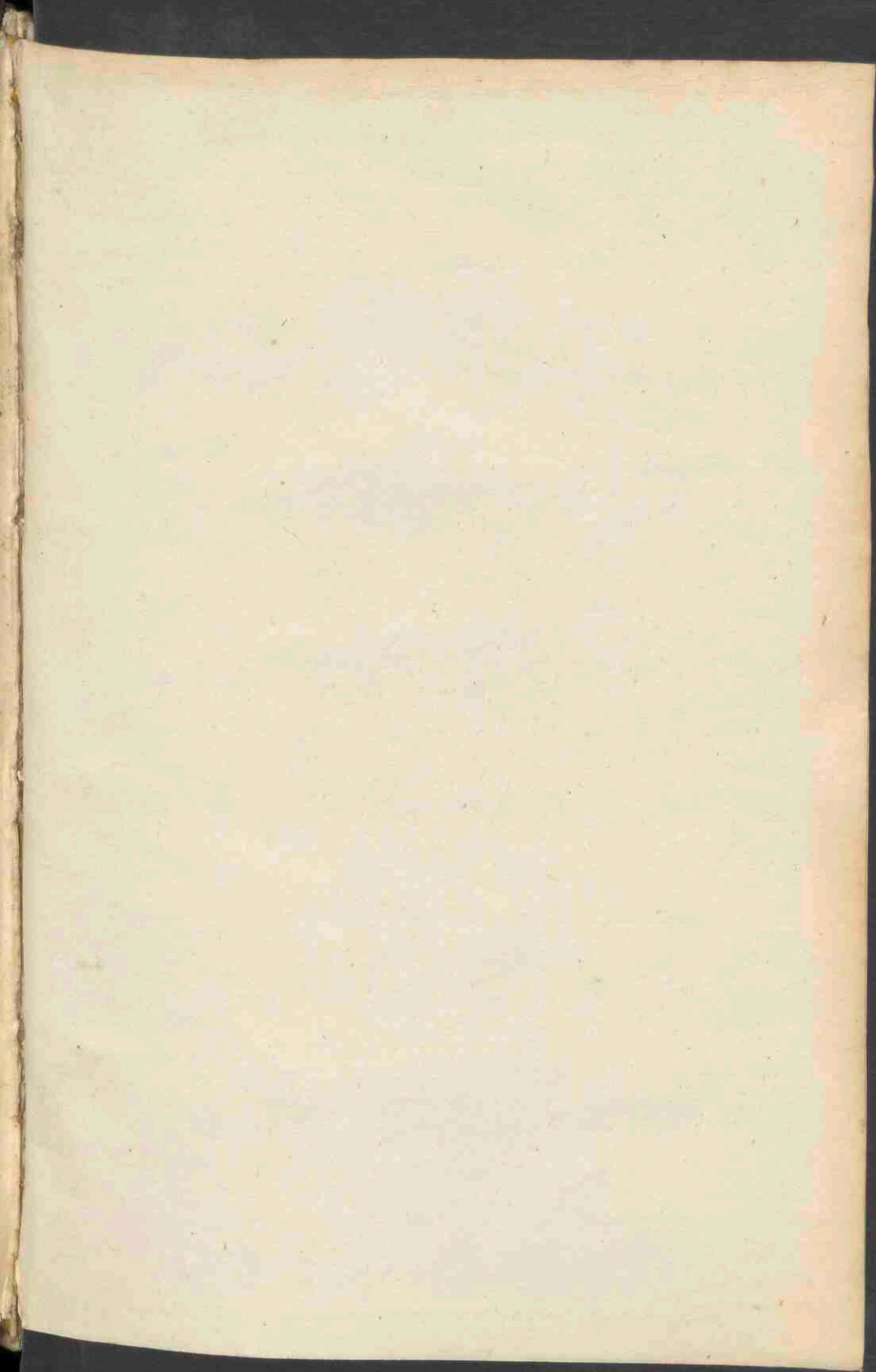
Fol. 17. uer. 21. & apud Euripidem. 20. 18. nomine & nicet. 28. 26. tris-
 fia. 29. 8. antiithesis. 41. 24. Hyperboreos. 43. 20. Ἰσχυροί. 76. 26. oda-
 rum. 86. 14. dispositione. 101. 23. Neoptolemus. 116. 5. Abundæ. 119. 12.
 scriptus. 134. 17. σὺ δὲ. 149. 10. intelligit. 155. uer. ult. delere. 159. 19.
 siphones. 175. 20. terram. 232. 14. numeri, nom. 234. uer. à fine 8. cert. amia-
 num. 266. uer. penult. fulmine. 280. uer. ult. citra. 291. in margine, eloquenz-
 tiæ. 305. in marg. insitutio. 307. 20. puero. 323. uer. ult. Acacidarum. 325.
 uer. penult. præterea. 329. 17. cuius hosp. 333. 10. amore Pelei. uer. 14. Pea-
 lij. 414. 13. alta morte. 439. 7. alterum.

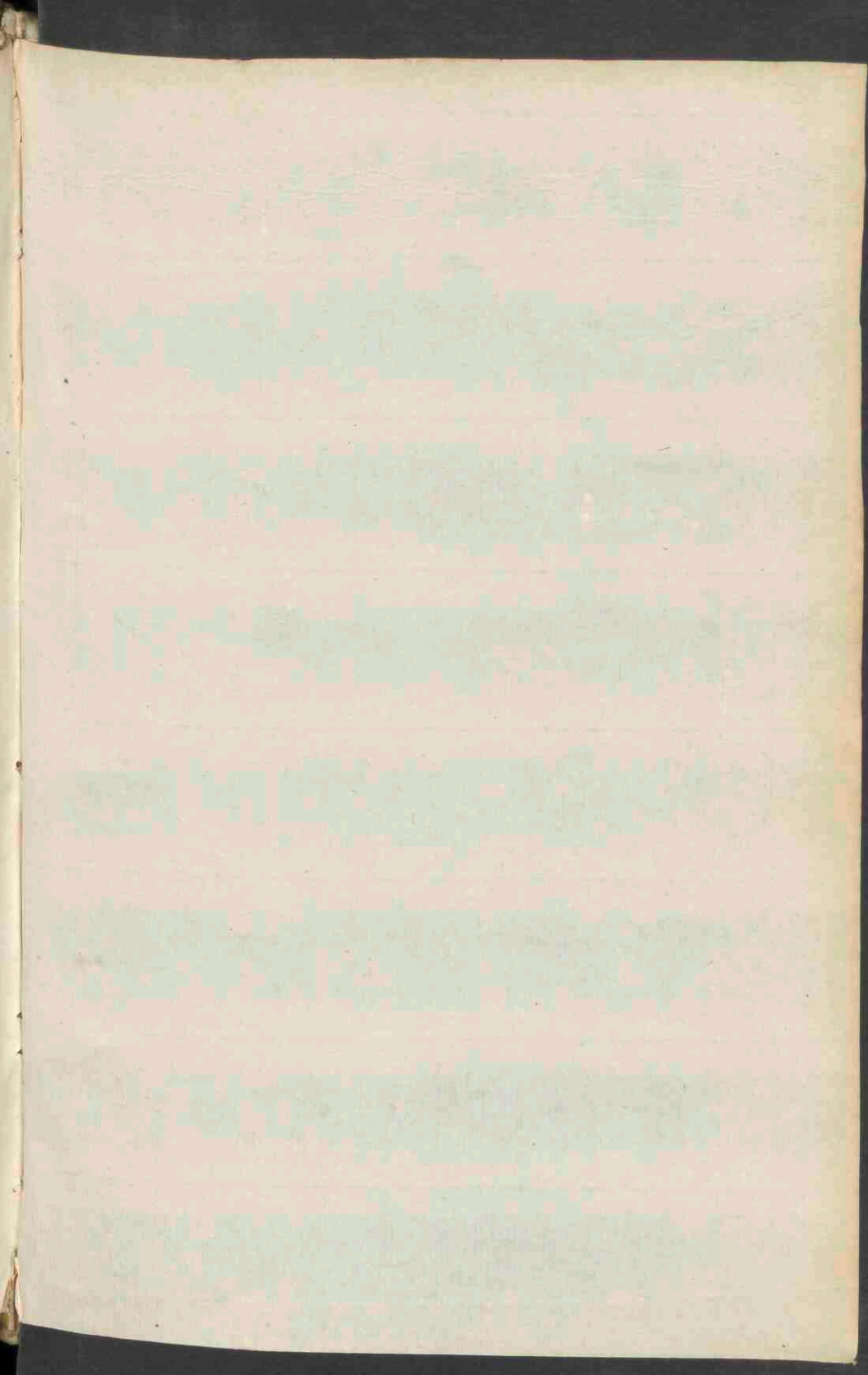
1400120

OCN. 1440144026

8475

